

Giới thiệu Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!

Tên khác: Chiến Thần Vương Phi

Thể loại: xuyên không, ngôn tình, cổ đại

Tình trạng: truyện gồm 2 tập

Lần đầu tiên cả hai gặp nhau trong tình huống hết sức bất ngờ và hài hước bởi lẽ khi nàng gặp hắn, hắn đã nói: "Tiểu mỹ nhân nàng là bị mê hoặc bởi dung mạo anh tuấn tuyệt sắc của ta nên mới đến đây xem trộm ta tắm sao?"

Ngay khi nàng nghe được lời nói của hắn khiến sắc mặt của nàng liền đen lại, "Ngươi có thể vô sỉ hơn được không?"

Lần thứ hai nàng gặp hắn, hắn nói: "Tiểu mỹ nhân, nàng đã nhìn hết thầy thân thể ta rồi có phải nàng nên chịu trách nhiệm không?"

nàng cau mày "Đào hoa ngươi vô số đi mà tìm mấy nàng ấy...ngươi có thể mặt dày hơn được không?"

Lần thứ ba nàng gặp hắn "Ngươi có hai con đường một là chết hai là theo ta"

má ơi nàng đắc tội với ai thế này, chỉ "lỡ" nhìn hắn tắm một cái thôi mà

[.....]

Đôi khi chỉ khi mất một ai đó mới biết họ quan trọng đến mức nào...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Biến thành nữ chính xuyên không

"Lam Khanh Khanh ngươi điên rồi!" trên đỉnh núi có hai bóng dáng đang lui về phía vực

"Điên? Haha ta chính là bị các người bức điên đấy!" một cô gái điên cuồng đi về phía trước cười như tu la mới bước lên từ địa ngục nhìn chăm chăm cô gái phía trước

"Khanh Khanh không như cô nghĩ đâu bọn họ..."

"Cô im đi cô tưởng cô hiểu rõ họ lắm à, cô nên biết họ có gan làm thì phải biết đến kết cục ngày hôm nay!"

Cô gái kia nhìn cô gái được gọi là Lam Khanh Khanh nước mắt lăn dài theo gò má xinh đẹp lắc lắc đầu

"Không, không, không phải vậy, không phải vậy, họ không tốt nhưng cô không thể làm vậy được"

Lam Khanh Khanh cười điên cuồng lạnh lùng nhướn mày "Vậy sao? Ồ ra thế, ta như thế này là do họ ban tặng đấy em gái à"

"Chị, em...chị phía sau...cẩn thận...aaaaaaaaaaaa...."

Bất ngờ Lam Khanh Khanh và cô gái đó rơi xuống vách núi, Lam Khanh Khanh nhìn chăm chăm người vừa đẩy cô xuống núi kia

Vương Tường Hải người chính là người ta tin tưởng nhất thật không ngờ ta lại chết trong tay người

*****

Nàng tên là Lam Khanh Khanh từ nhỏ là một cô nhi sống trong cô nhi viện một mình không được hưởng tình thương cha mẹ

Vốn tưởng rằng bản thân chẳng bao giờ tìm được lại cha mẹ của mình, ấy vậy mà năm 7 tuổi cha mẹ ruột của nàng đến tìm lại nàng. Vậy là nàng lại có cha mẹ đầy đủ mái ấm gia đình hạnh phúc.

Trở trẻ thay năm nàng lên 10 tuổi gia đình gặp trận thảm sát từ một đứa bé đầy đủ cha mẹ lại trở thành một cô nhi. Trận thảm sát đó đã trở thành một bóng ma lớn trong nàng. Nàng lại được đưa vào cô nhi viện, nhưng chưa được vài ngày có người nhận nuôi nàng.

Trong tòa biệt thự giàu có nàng không bao giờ quên cái đêm đen tối ấy, dường như bình yên cho đến một ngày nàng biết được một bí mật lớn. Trận thảm

sát năm đó là do cha mẹ nuôi nàng gây ra...

Lam Khanh Khanh của 16 tuổi, Nàng tận tay huyết tẩy toàn bộ Hàm gia (gia đình nhận nuôi nàng)

Nhưng thật không ngờ nàng lại chết trong tay người nàng tin tưởng nhất, Vương Tường Hải

*****

"Cô nương, cô nương ơi tỉnh dậy đi"

"Cô nương, này không phải cô ấy chết rồi đấy chứ?"

"Này bà ả nói xui xẻo gì đấy cô nương, nhìn người ta xinh đẹp thế mà"

"Này..."

Lam Khanh Khanh cau mày mở mắt ra, nàng nhìn hai người đang cãi nhau "Các người là ai?"

Hai người trung niên kia một nam một nữ quay sang Lam Khanh Khanh cười "Ấy cô nương cô tỉnh rồi à"

Lam Khanh Khanh nhíu mày "Các người..." nàng sức nhớ chẳng phải nàng rơi xuống vách núi chết rồi sao? Sao lại...khoan đã hai người bọn họ, nếu nàng không nhìn nhầm thì họ đang vận y phục cổ trang

"Tôi đang ở đâu?"

Người phụ nữ trung niên nhìn nàng cười hiền hoà "Đây là ngoài thảo nguyên...sao cô nương một thân một mình lại nằm ở đây lúc này"

Lam Khanh Khanh trầm mặt đứng thật nàng xuyên không rồi, nếu nàng đã không chết vậy có phải cô ấy cũng không sao hay không? có phải cũng xuyên giống nàng không?

"Cô nương cô tên gì? Nhà ở đâu chúng tôi đưa cô về nhà nhé" nam tử trung niên cười nhìn nàng, nhìn cách ăn mặc quái dị hình như nàng không phải người ở đây

"Ta..ta tên Lam Khanh Khanh không có nơi nào để đi cả" nhìn hai người bọn họ có ý tốt nàng cười nhẹ đáp "À thảo nguyên? Ta đang ở Mông Cổ à" nín chút hy vọng nàng hỏi

"Ồ đúng rồi...cô nương không sao chứ?" mĩa móa đã lỡ cho Lam Khanh Khanh này xuyên rồi sao không xuyên đến chỗ có nhiều mỹ nam tử một chút chứ, xuyên đến cái nơi toàn ngựa hoang này làm cái gì. Aaaaa bà mị nó ảnh đế ta ghét người...

Rầm...rầm...rầm

"Ồi cô nương trời sắp mưa rồi nếu cô không có nơi nào để đi tình đến nhà ta nương trú nhé" Lam Khanh Khanh rung mình một cái, không phải chứ nàng chỉ mới chửi ảnh đế một câu thôi mà có cần cho thiên lôi mưa bão đến làm khó nàng không đây

Lam Khanh Khanh ngoan ngoãn gật đầu vì tránh bị thiên lôi đánh chết do "sì và" ảnh đế. "Vâng vậy làm phiền...bá mẫu rồi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Nhận làm nghĩa nữ

"Cô nương cô đừng chê chỗ này nhé, tạm ở đây..."

"Triệu bá mẫu không sao đâu, con cũng không phải là thiên kim cao cả gì" Lam Khanh Khanh cười cười nhìn Trương bá mẫu lòng thầm oán, ảnh đế đáng ghét sao không cho mình xuyên đến thời Tống, Đường hay gì gì ở Trung Nguyên ấy xuyên đến Mông Cổ làm cái quái gì?

Triệu thẩm kéo cô lại nhìn cô cười hiền hoà "cô nương à cô thật xinh đẹp nha, không chừng nam nhân ở thảo nguyên phải ngây ngất vì cô ấy"

"Bá mẫu người cứ gọi con là Khanh Khanh cũng được còn xinh đẹp thì không dám nhận"

Triệu bá đi lại vỗ vỗ vai nàng "Khanh Khanh con đừng khách sáo với chúng ta như vậy xem là người một nhà là được rồi"

Lam Khanh Khanh cười nhạt không đáp, người một nhà? Nàng còn có nhà sao?

"À bà kia chuẩn bị buổi tối đi Tiểu Lâm với Thụ Nhi sắp về rồi đấy" Triệu bá lên tiếng nhắc nhở, Triệu thắm cười cười quay sang Lam Khanh khanh nói "Tiểu Lâm và Thụ Nhi ấy à là hai đứa con của ta, hai chúng nó lớn rồi cứ đi ra ngoài suốt ngày, hôm nay chúng nó về thì vừa vận gặp con" Triệu thắm vỗ vỗ nhẹ mu bàn tay Lam Khanh Khanh nói "Khanh Khanh con ngồi đây một lát ta vào làm bữa tối nhé"

Lam Khanh Khanh gật đầu, ngồi bên đống lửa đang nhen nhói cháy bùng hồi ức năm 8 tuổi như thủy triều trào về. Đêm đó trăng thanh gió mát ở đám cỏ tựa thảo nguyên mini, bên đống lửa đang rực cháy ba mẹ nàng đang nướng thịt cho nàng bên cạnh là túp lều nhỏ....Sau đó...Cái đêm xảy ra trận thảm sát...Cha mẹ nuôi..

Lam Khanh Khanh nhắm tịt mắt lại hít sâu một hơi, trán đã phủ một tầng mồ hôi, lòng nàng đang đau như ai đó đang xé toạt ra. Tiếng gọi ai đó thành công kéo nàng từ kí ức về hiện thật "Cha nương chúng con về rồi"

Mảnh trưởng bị vén lên một đôi nam nữ bước vào, họ nhìn thấy nàng liền gật đầu cười "Cô nương..." "Tiểu Lâm, Thụ Nhi các con về rồi đấy à" Triệu thắm đi ra nhìn thấy Lam Khanh Khanh đỏ mặt lo lắng hỏi "Khanh Khanh à con làm sao mà trán đỏ mồ hôi thế kia"

Lam Khanh Khanh lắc đầu cười gượng "không sao đâu ạ...chắc là do trời nóng quá thôi" ba người giật mình sửng sốt, đúng lúc đó Triệu bá vén mảnh đi vào, bỗng một cơn gió lạnh từ ngoài thổi vào làm mọi người lạnh run.

Triệu Khánh Thụ che miệng cười khúc khích, Triệu thắm cũng cười cười mơ hồ nhìn về phía Lam Khanh Khanh. Lam Khanh Khanh ho khan hai tiếng ngượng ngùng gãi đầu.

Triệu Khánh Lâm nhìn Lam Khanh Khanh hỏi "Cô nương là ai? từ đâu tới? Nhìn cô hình như không phải người ở đây" "Đúng vậy cô ấy không phải người ở đây, nương và cha con thấy cô ấy nằm ngoài thảo nguyên ấy"

Lam Khanh Khanh cười nhạt "Ta là người nơi khác cũng không biết làm sao mà ta ở đây" nàng đã nhìn kỹ khuôn mặt này rồi đúng là giống nàng còn vết sẹo sau gáy nữa nên nàng khẳng định 100% là cả thân thể lẫn linh hồn nàng xuyên. Nói vậy cũng có thể cô ấy cũng thoát nạn mà xuyên rồi.

"Khanh Khanh, con sao vậy" Triệu thắm hơ hơ tay trước mặt Lam Khanh Khanh, nàng giật mình cúi đầu. "Cô nương nếu cô một thân một mình vậy thì gay rồi, tên Đế Vương hoan dân vô độ kia gần đây bắt rất nhiều thiếu nữ,ta e..."

"Ủầy, vậy thì làm sao đây" Lam Khanh Khanh cười nhạt "Ta không yếu đuối như các người nghĩ đâu" trong mắt Lam Khanh Khanh xẹt qua một tia tàn ác, Đế Vương hay Cầu Hoàng gì đi đó nàng mặc kệ nhưng nếu phạm phải nàng thì quan tài cũng đừng hòng chuẩn bị

Triệu Khánh Thụ vỗ đùi cười "Ây hay là nương nhận nuôi cô ấy đi cứ nói là con của bằng hữu đến đây lánh nạn, vậy là ổn rồi" Triệu Khánh Thụ là một cô nương xinh đẹp phóng khoáng, đúng mực thiếu nữ Mộng Cô, thông minh là người ta ghen tỵ

"Đúng đấy, Thụ Nhi nói đúng hay là vậy đi" Triệu bá cười nói, Triệu Khánh Lâm cười "Muội muội gọi ca ca đi nào haha"

Lam Khanh Khanh chớp mắt nhìn mọi người, cha...mẹ? Cha mẹ nuôi? Nàng lại có cha mẹ nuôi sao? Nàng do dự một chút mới mở miệng "Cha, nương...ca ca, tỷ tỷ"

Mọi cười cười nhìn Lam Khanh Khanh "Nào nào ăn mừng nhà ta có một người mới đi hahaha.."

*****

Gió thổi nhẹ nhàng lay động những ngọn cỏ trên thảo nguyên rộng lớn phát họa lên thân hình của nữ nhân đang nằm trên đấy. Cơn gió thổi mang theo mùi hương đặc trưng của thảo nguyên, vừa thanh khiết lại dịu nhẹ, vật áo nàng lay động theo nhịp gió tạo nên khung cảnh mỹ miều

"Khanh Khanh sao muội lại nằm ở đây, ban đêm gió lớn không tốt đâu" Triệu Khánh Lâm đi đến ngồi bên cạnh Lam Khanh Khanh. "Muội không yếu đuối như ca nghĩ đâu" "Khanh Khanh muội có tâm sự?" "không có chỉ là muốn yên tĩnh một lúc thôi, ở đây con người thật phóng khoáng, ôn hoà, nếu như nơi đâu cũng vậy thật tốt quá" "Muội..."

Lam Khanh Khanh đứng dậy phui phui y phục đưa tay về phía Hắc "Nào ca ca huynh không về ngủ?" Triệu Khánh Lâm cầm tay Lam Khanh Khanh kéo lên "muội muội ngoan về ngủ thôi, muội muội hảo mộng" "Vâng ca ca an giấc"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Hoang dân vô độ

Ngày qua ngày thảnh thơi trôi, từ khi Lam Khanh Khanh xuyên qua đã ba ngày, nàng ở đây sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, thả mình trên thảo nguyên rộng lớn đầy tự do, không còn thù hận, oán trách.

"A...các...các người là ai?" Lam Khanh Khanh đang nằm trên bãi cỏ mượt nghe tiếng Triệu Khánh Thư cau mày nhìn. Một đám hán tử Mông Cổ cười ngửa vây quanh Triệu Khánh Thư bên trong cười dâm dăng. "Mỹ nữ, cô thật xinh đẹp, muốn đi theo gia không?" "Haha mỹ nữ đi theo gia đi suốt đời không phụ cũng quý, haha"

Lam Khanh Khanh á khẩu, còn lời thoại nào khác không?. Một tên khác cung kính với tên cầm đầu "Thưa Tướng Quân cô ta là Triệu Khánh Thư, cô ta chính là mỹ nhân thảo nguyên, cứ giả vờ thanh cao"

"Các người...các người muốn gì?" Triệu Khánh Thư hoảng sợ nhìn bọn họ. "Ây mỹ nữ đi theo bốn tướng gia đi phú quý cả đời haha...thanh cao á haha đi theo ta thì cũng như nhau haha..."

"Các người..." "Tỷ tỷ à, tỷ nói với hạn người đó chỉ làm bản miệng thôi"

Lam Khanh Khanh ngao ngễ đi qua đám người đó, tên tướng quân vuốt vuốt cằm cười bi ối. "Ây lại là đại mỹ nữ nào đây, thật xinh đẹp haha" Lam Khanh Khanh cười lạnh "Ta là người phương nào người quân? ta cảnh cáo người tốt nhất nên thu nộ cười bi ối đó lại, nếu không ta không chắc có nể tình đâu"

"Haha mỹ nhân nàng đùa rồi, nào hai tỷ muội các người cùng nhau về hầu hạ ta haha..."

Bốp... Âm thanh giòn dã vang lên cắt đứt tiếng cười của ai đó, bọn họ trợn mắt nhìn bên má của tên tướng quân in một bàn tay chói mắt lại nhìn Lam Khanh Khanh kéo tay Triệu Khánh Thư thông dong đi

"Tien nhân, cô đứng..." "Ta bình sinh ghét nhất người khác chửi là tien nhân và lại..." Lam Khanh Khanh lườm hán lạnh lùng nói "ta đã cảnh cáo người rồi, từ nay nếu muốn sống lâu thì thấy người Triệu gia tốt nhất đi đường vòng" nàng kéo Triệu Khánh Thư đi để lại một câu rồi đi mất "Nếu ai ngại mạng quá dài ta sẽ kết thúc họ"

Tên tướng quân tức đến đỏ bừng mặt tay cầm thanh đao rắc một tiếng gãy làm hai. Hán thê trong đời hán chưa bao giờ nhục nhã thế này

*****

Tên tướng quân sau khi về trường lòng vẫn chưa nguôi con giận liền nghĩ ra một kế cười bi ối sai người vẽ lại chân dung Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Thư. Hán nhìn hai bức tranh đẹp tựa người thật gật đầu rồi thúc ngựa đi vào cung

"Thần diện kiến đại vương" Nam nhân nữa ngồi nữa trên tràng kỉ nhìn đã tứ tuần nương mi nhìn hán một cái rồi chơi đùa với hai mỹ nữ bên cạnh. Nhìn đi nhìn lại chẳng có khí chất của bậc đế vương, chỉ có thể dùng bạo quân, hoang dâm vô độ để hình dung.

"Đại vương người xem hai mỹ nữ này..." Tên tướng quân đem hai bức tranh dâng lên, hán nhìn qua hai bức tranh phác họa khuôn mặt diễm lệ của hai người ánh mắt thêm muốn nhỏ dãi. "Đâu? Hai mỹ nữ này ở đâu mau đem tới cho trẫm"

"Haha chẳng giấu gì Đại Vương trong đó có một người thần thăm mơ trộm nhớ" "Được trẫm dùng xong sẽ cho người haha mau đi bắt người về đây" Tên tướng quân cười thầm kế hoạch thành công xem xem hai vị mỹ nữ thanh cao thế nào haha, "Vâng thần đi ngay"

*****

"Cái gì? Con..con còn đánh tướng quân nữa à?" Triệu thâm hoảng mang hỏi, Lam Khanh Khanh chỉ thờ ơ gạt đầu như chuyện không liên quan đến mình. "Trời ơi, con có biết động phải vào tên đó sẽ gây bất lợi cho ta không?" "Không biết, ta chỉ biết hán dám động chạm vào người của ta, chán sống"

Triệu Khánh Thư đi đến nắm vai của Triệu thâm khuyên "nương cũng là do con muội muội mới ra tay, nương đừng trách muội ấy nữa" Triệu thâm vỗ vỗ vào mu bàn tay con gái, Lam Khanh Khanh cau mày nhìn họ, "cha nương, ta còn ở đây thì sẽ không để ai ức hiếp các người đâu"

"Khanh Khanh, nương hiểu tấm lòng con nhưng tướng quân là người không dễ động vào đâu" thấy đáng vẻ lo lắng của mọi người Lam Khanh Khanh ngoan ngoãn gạt đầu "Vâng". "Muội muội, muội đã là muội muội của ta thì sẽ là người của Triệu gia, ca biết muội là muốn tốt cho Thư Nhi mà" Triệu Khánh Lâm vỗ vỗ vai nàng

Lam Khanh Khanh nhìn mọi người "Vâng sau này con sẽ không để mọi người lo lắng nữa". Lam Khanh Khanh nói để mọi người yên lòng nhưng nàng đâu biết câu nói ấy lại một lần nữa trở thành vĩnh hằng.

*****

"Ca, ca đưa muội đi đâu vậy?" Lam Khanh Khanh nhìn Triệu Khánh Lâm thắc mắc hỏi, vì nàng không biết cười ngửa nên buộc phải đu chung một con ngựa với Triệu Khánh Lâm. "Nương bảo ta đưa muội đi lên trấn mua ít đồ"

"Đồ? Chẳng phải muội đã đủ đồ dùng rồi sao", "ca cũng không rõ, nương thương muội thế mà" Triệu Khánh Lâm cười cười trêu ghẹo. "Ca đừng đùa muội"

Từ đây lên trấn phải mất một ngày đường, Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm cũng đã đi nửa ngày đường nhưng trong lòng luôn tràn ngập cảm giác bất an.

Nhưng nếu bây giờ quay ngựa về lại thì trời cũng chấp tội, Lam Khanh Khanh kéo dây cương lại nhìn Triệu Khánh Lâm nói:

"Ca ca, chúng ta... quay về đi, muội... Có cảm giác bất an"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Huyết tẩy hoàng cung mộng cổ

Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm quay đầu nhanh chóng thúc ngựa trở về nhà, cảm giác bất an của nàng càng ngày càng lớn như muốn nuốt chửng cả ý thức. Vượt qua thảo nguyên trời cũng đã sẫm tối, con ngựa chở hai người dừng trên đồi cao, xuống đồi này đã về đến nhà.

Nhà? Vừa nghĩ đến chữ này lòng Lam Khanh Khanh co rút đến khó thở. Một cơn gió thổi qua làm ba ngàn sợi tóc hai người tung bay, hai người chết lặng nhìn về nơi gọi là nhà. Không khí mang theo mùi máu tươi nồng nặc, Lam Khanh Khanh hít một hơi thật sâu tay bắt gác xiết chặt dây cương.

Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm đi xuống đồi, cảnh tượng đầu tiên hai người nhìn thấy làm người ta như đứng giữa hoang mạc không người, chỉ có chết lặng và chết lặng. Cảnh tượng hoang tàn tràn ngập mùi máu tươi, máu văng khắp lên mảnh trường cỏ chói mắt.

Triệu Khánh Lâm hoảng hốt phi vào trường cỏ còn Lam Khanh Khanh thờ thẩn đi phía sau. "Cha, nương hai người làm sao vậy? Cha nương đừng dọa con mà" Triệu Khánh Lâm gào lên ôm thi thể Triệu phu phụ lay mạnh "cha nương...hai người tỉnh dậy đi... Khánh Lâm không đi nữa con sẽ ngoan ngoãn ở nhà mà". "Thư Nhi muội tỉnh lại đi ca ca sẽ không bắt nạt muội nữa, chúng ta còn chưa đưa Khanh Nhi đi đưa ngựa bắn cung mà, Thư Nhi"

Lam Khanh Khanh xiết chặt nắm tay đi đến bên Triệu Khánh Lâm "Ca là muội không tốt huynh..." nàng chưa nói hết câu hân đã kéo nàng ngồi xuống ôm nàng vào lòng lặng lẽ rơi nước mắt. Người ta nói nước mắt nam nhân rất khó rơi, nhưng một nam nhân khóc ất hân nỗi đau ấy lớn quá sức chịu đựng của hân.

Lam Khanh Khanh vỗ vỗ vai Triệu Khánh Lâm để hân tựa người vào mình khóc, nàng không khóc cũng không rơi một giọt nước mắt. Không phải vì nàng vô tâm hay bọn họ không liên quan gì đến nàng mà vì nàng biết lúc này nàng phải kiên cường, ca ca đã đau lòng thế nàng không thể yếu đuối được.

"Khánh Lâm, Khanh Khanh các... Các con về rồi à... mau mau đi trốn đi, nếu bọn họ bắt được hai đứa thì khôn" Đại thẩm bên kia đồi coi như quen biết nhà họ Triệu chạy đến, thấy hai huynh muội ngồi đây liền nhắc nhở.

Triệu Khánh Lâm lau đi nước mắt nước mũi nghẹn ngào hỏi: "Đại thẩm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...cha nương... Thư Nhi sao lại...lại" "Khi hai con đi không bao lâu Tướng quân dẫn người đến cầm theo hai bức họa về Thư Nhi và Khanh Khanh, bọn họ bắt Thư Nhi đi nhưng con bé không chịu...liền...liền...bọn họ thật độc ác...giết cha mẹ các con rồi rồi còn cưỡng hiếp Thư Nhi..."

Lam Khanh Khanh nhìn Triệu Khánh Thư đã chết nằm trên giường quần áo xộc xệch khắp người đầy vết thương chứng tỏ khi còn sống khổ sở ba nhiều. Lam Khanh Khanh tay đặt lên bàn xiết chặt đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch "Thẩm còn...còn nghe nói là...là do tướng quân dâng bức họa về hai đứa con lên Đại Vương nên...nên mới..."

Rầm_ Cái bàn gần Lam Khanh Khanh vỡ nát, nàng lạnh lùng gần từng tiếng "Tướng quân...Đại Vương"

*****

Ban đêm trên thảo nguyên lúc nào cũng an tĩnh, nhưng hôm nay trời không trăng không sao an tĩnh, đen tối đến quỷ dị. Hoàng cung Mộng Cổ như mọi đêm đèn đuốc sáng trưng ca cơ vũ nữ hát tung bừng, cuộc sống thác loạn về đêm của hoàng tộc bắt đầu, như không ai ngờ đến đó là ngày kết của họ.

Hoàng cung Mộng Cổ chỉ thấy một bóng đêm lướt qua liền ngay sau đó tiếng thét chói tai vang vọng đầy thê lương. Đêm tối hắc ám hoàng cung Mộng Cổ đêm ấy không một người sống sót, máu tươi chảy lên lãng, đầu đầu cũng là thây người.

*****

Lều trưởng Nam Liệt vương

Nam Liệt vương là con người phóng khoáng, yêu dân như con không giống bọn quyền quý thác loạn kia mà ăn chơi xa đọa. Người này thông minh tuyệt đỉnh lại tâm cơ thâm trầm khó đoán, được nhân dân yêu mến là ứng cử hàng đầu vị trí Đại Vương.

"Ài?" Gia Lỗ Thượng Phong cau mày nói, Lam Khanh Khanh một thân hắc y đen tuyền không nhanh không chậm bước vào "Nam Liệt Vương đáp lễ vậy à" "Cô là ai tìm bốn vương có việc?". Lam Khanh Khanh không vòng vo nói thẳng vào chủ đề "Không biết Nam Liệt vương có hứng thú làm Đại Vương hay không"

Gia Lỗ Thượng Phong nhướng mi "ý cô nương tại hạ không hiểu". "Ta mặc kệ người không hiểu hay giả vờ không hiểu..."

Một tên gia nô đứng ngoài trường lớn tiếng thông báo "Gia, hoàng thượng bị sát hại, hoàng cung không một người sống sót kể cả tướng quân và các vị

vuong khác"

Gia Lỗ Thượng Phong cau mày nhìn rồi Lam Khanh Khanh chốc lát rồi cười "Cô muốn ta làm hoàng đế". "Tùy người dù đây có hoàng thượng hoàng đế hay không cũng không liên quan đến ta" Lam Khanh Khanh phát áo rồi đi

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn bóng nàng rồi đi môi giương lên nụ cười, thân thủ rất tốt, chỉ có điều sát khí quá nặng, trong mắt không che nổi vẻ ưu thương

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Sai lầm lớn nhất

Buổi sớm là lúc không khí trong lành nhất nhưng từ hoàng cung Mông Cổ trở ra hơn mười dặm tràn ngập mùi máu. Dân chúng ai ai cũng bàn tán về cái chết của Đại Vương và hoàng tộc, người vui sướng khi thoát khỏi cảnh thống trị tàn bạo, vui vẻ vì tên Đại Vương như bạo chúa, hoang dã vô độ đã chết.

Kẻ đau khổ vì không còn được vợ vết sức người sức của nữa, đa phần họ đều là bọn tham ô, gian thương sa đọa không có tính người.

*****

Hoàng cung Mông Cổ

Từng cái xác được đưa ra ngoài, Lam Khanh Khanh thờ ơ lạnh lùng nhìn các xác tàn tạ của tên cầu hoàng đế nào đó nằm trên nhuyển tháp. Triệu Khánh Lâm nhìn hoàng cung rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh khó khăn mở miệng "Khanh Khanh...những người này đều do...do muội sát hại?"

Lam Khanh Khanh thờ ơ gạt đầu, Triệu Khánh Lâm như gặp phải chuyện gì không thể tin được trợn mắt há hốc mồm. "Muội... Muội..."

Gia Lỗ Thượng Phong đi đến đặt tay lên vai Lam Khanh Khanh "ta cuối cùng cũng biết được tại sao cô lại hạ độc thủ tàn nhẫn như thế rồi". Lam Khanh Khanh nhắm mắt đầy nguy hiểm "Buông" một chữ như rét lạnh đập thẳng vào tai mọi người.

Triệu Khánh Lâm giật mình nhìn người mà cha nương hân hạnh nuôi mới vài ngày kia, lúc này nàng khác một trời một vực, lạnh lùng khác máu, tàn khốc thủ đoạn.

Gia Lỗ Thượng Phong nghe Lam Khanh Khanh nói không tức giận mà còn cười buông ra "Bốn vương phải thay mặt toàn bộ dân chúng cảm tạ cô nương thay trời hành đạo rồi". Lam Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "ta nhớ không nhầm người vừa chết kia là huynh trưởng của ngươi"

Hắn sững sờ giây lát rồi cười "Vậy sao? Bốn vương nên thương cảm? Một kẻ vô dụng giữ lại chẳng có ích gì". "Không hổ danh là Nam Liệt vương mưu mô xảo huyệt, chiến binh kỳ tài Mông Cổ". "Cô là đang chê hay đang khen ta đây" Gia Lỗ Thượng Phong cười đúng kiểu hồ ly giả vờ ngả ngón nói.

Lam Khanh Khanh nhìn hắn một lát rồi phun ra một câu "Tân hoàng Mông Cổ người không nên giữ bộ dạng đó". Nói rồi nàng đi lại bên cái xác tên Đại Vương, giọng nó dịu nhẹ nhưng hàn khí bức người toả ra từ thân khiến người ta rùng mình. "Người không nên cảm tạ ta, ta giết hắn không phải vì ai cả chỉ vì hắn mắc một sai lầm rất nghiêm trọng"

Gia Lỗ Thượng Phong nhướn mi thú vị nhìn nàng "Sai lầm nghiêm trọng?". Triệu Khánh Lâm cau mày, dường như chuyện này liên quan đến nhà hắn.

"Thứ nhất hắn sai lầm vì dám đụng đến người của ta, thứ hai hắn dám đụng đến ta, thứ ba điều hắn sai lầm nhất là dám tự ý cướp đoạt quyền sống của người khác, dám tự ý thay thân chết kết liễu tính mạng của người khách nhất là người của ta cho dù có mười cái mạng cũng không đủ"

Triệu Khánh Lâm ngay người, không ngờ chỉ vì gia đình hắn bị hoàng thượng cùng tướng quân hại chết mà huyết tẩy cả hoàng cung, hạnh hạ đến không nổi nhìn. Gia Lỗ Thượng Phong cũng ngạc nhiên vì câu nói của nàng, hắn thật không ngờ một cô nương còn nhỏ tuổi đáng vẻ yếu đuối lại mang tâm cơ tàn khốc như vậy.

Triệu Khánh Lâm đi đến bên Lam Khanh Khanh ôm bả vai nàng, Lam Khanh Khanh hít một hơi thật sâu mở miệng nói "ca ca bây giờ huynh có phải thấy muội rất tàn ác không" giọng điệu của nàng đã dịu đi phần nào, không có hàn khí bức người nữa.

"Không không đâu cho dù muội ra sao muội vẫn là muội muội của ta, trên trần đời này ta chỉ còn muội là người thân. Khanh Khanh từ nay ta sẽ bảo vệ muội thật tốt". "Muội không yếu đuối như ca nghĩ" vẫn câu nói đó như bây giờ khác trước, nàng không còn một mình, mà có ca ca, đúng vị ca ca này cho dù ra sao nàng cũng phải bảo vệ thật tốt.

*****

"Người gọi ta đến làm gì?" Lam Khanh Khanh vận y phục đen tuyền bước vào trường của Gia Lỗ Thượng Phong. Hắn nhướn mày nhìn nàng "hai ngày nữa ta đăng cơ". "Thì sao?" Lam Khanh Khanh thờ ơ vốn những việc không liên quan đến nàng nàng không bận tâm.

"Bên ngoài đều đang tán dương nàng, ta mong có thể giữ một người tài giỏi bên cạnh". Lam Khanh Khanh như hiểu ý hần nhếch môi "ngươi tính cho ta chức gì?". "Công chúa? Quận chúa? Nữ tướng si? Nàng có hứng thú với chức vị nào ta đều cho nàng"

"Nếu ta nói muốn làm hoàng đế thì sao?" Lam Khanh Khanh mở miệng nói đùa. Gia Lễ Thượng Phong nhướn mày nhìn nàng "hoàng đế thì không được...bất quá vị trí hoàng hậu nếu nàng muốn ta nguyện chia sẻ nửa giang sơn".

Lam Khanh Khanh lắc đầu "ta không tham phú quý, cũng chẳng ham hậu vị của người, ta cũng phải đi rồi...chỉ mong người chăm sóc cho ca ca ta thật tốt". "Tướng Quân?", "huynh ấy võ công không tồi, trí thức cũng không kém, bày binh bố trận cũng không đến nỗi" nói rồi nàng phát tay rời đi, nàng tin hẳn hiểu những gì nàng nói.

Ra khỏi trường của Gia Lễ Thượng Phong, Lam Khanh Khanh không có mục tiêu đi thẳng về phía trước cho đến khi đặc chân lên mảnh cỏ trống rộng lớn. Lam Khanh Khanh đứng yên ở đó mặc gió lùa lay động vạt áo, mặc loạn tóc mượt mà theo nhịp gió tung bay.

Lam Khanh Khanh đứng đó ngẩn mặt lên nhìn khuôn trời tràn đầy những vì sao như những mẫu bạc lấp lánh. Hốc mắt nàng bỗng ửng hồng, thật sự giờ nàng rất muốn khóc, nàng chẳng lẽ không bao giờ được hưởng cái gọi là hạnh phúc gia đình.

Lam Khanh Khanh bỗng ngồi thực xuống ôm lấy đầu gối cố gắng để không phát ra những tiếng nấc, lặng lẽ rơi nước mắt. Bỗng một bàn tay vỗ nhẹ lên vai nàng như an ủi, cảm xúc bao lâu nay như vỡ òa trào ra, nước mắt càng nhiều hơn, nàng khóc càng ngày càng lợi hại đến thiếp đi lúc nào không ai hay

*****

Năm đó Tân hoàng Mông Cổ đăng cơ, tại đại điện sắc phong vị cô nương nào đó làm Thiên An quận chúa, phong Triệu Khánh Lâm là tướng quân. Dân chúng được thoát khỏi vị vua tàn bạo lấy làm vui mừng, ca ngợi hết lời vị nữ tử trong cung đêm ấy, Thiên An quận chúa.

Kể rằng nàng đơn thân độc mã xông vào hoàng cung, trong một đêm huyết tẩy toàn bộ, tham quan hoàng tộc không ai sống sót, thảm nhất vẫn là Đại Vương hoan dân vô độ cùng Tướng Quân tàn ác, giãy vò đến không ra hình người.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Sự vui vẻ

Ánh nắng ấm áp gió nhẹ lay động, hương thơm thanh khiết đặt trưng chỉ có ở thảo nguyên vờn quanh mũi. Cái nắng, cái gió xua tan bao khí u ám hai ngày nay ở Mông Cổ, có người ở lại có người đã đi.

"Khanh Khanh" Triệu Khánh Lâm bước vào trường cau mày nhìn lều trống trống không, tối hôm qua nàng khóc như long trời lở đất cuối cùng lại ngủ thiếp đi trong lòng hần. Sáng ra hần lại lo cho nàng vẫn còn t trạng vào xem không ngờ nàng lại chỉ để lại một tờ giấy

"Ca ca muội đi đây, đừng tìm muội hay chờ muội, có lẽ muội sẽ không về. Ca huynh phải sống tốt nếu có duyên sau này chúng ta sẽ gặp lại, lúc đó muội sẽ cho ca thấy nụ cười vui vẻ của muội. Lam Khanh Khanh"

*****

Trên thảo nguyên rộng lớn có một chiếc xe ngựa nhìn như hoàn toàn tầm thường đang chạy hướng Trung Nguyên.

Trên xe ngựa không ai khác chính là Lam Khanh Khanh, nàng thứ nhất không biết cưỡi ngựa, thứ hai không biết đánh xe hỏi sao lại ở trên xe ngựa à, đương nhiên đi nhờ rồi. Lam Khanh Khanh chính là đi nhờ xe ngựa của thương buôn đến Trung Nguyên, trên xe í à là một gia đình.

"Cô nương một thân một mình không biết đến Trung Nguyên làm gì?" người đánh xe ngựa như thuật miệng hỏi, Lam Khanh Khanh nhìn thảo nguyên rộng lớn nói "ngao du"

Bên trong xe ngựa chui ra một đứa bé tầm năm sáu tuổi nhìn Lam Khanh Khanh cười "tỷ tỷ à, tỷ thật xinh đẹp tên tỷ là gì vậy?". Lam Khanh Khanh nhìn cậu bé nói "Lam Khanh Khanh", "Đệ có thể gọi tỷ là Khanh Nhi tỷ tỷ không". Lam Khanh Khanh nhìn cậu bé đưa tay xoa nhẹ đầu nó "hào"

"Ây cô nương thẳng bé lúc nào cũng nghịch ngợm mong cô đừng trách nó" một nữ nhân trung niên đưa tay bé cậu bé cười sùng nghị. Lam Khanh Khanh nhìn một mảng mẩu tử liền cười gượng, khi nào nàng mới có thể hưởng được đây, là không bao giờ ư?

"Cô nương có tâm sự à" nữ nhân trung niên nhanh chóng phát hiện tâm trạng Lam Khanh Khanh không tốt quan tâm hỏi. Lam Khanh Khanh tựa người vào thành xe ngựa nhìn về nơi xa xăm như có như không nói "cha nương, tỷ tỷ ta vừa mất"

"Ồi xin lỗi ta không cố ý gọi nỗi đau cho cô nương", Lam Khanh Khanh lắc đầu kéo mắt không giấu nỗi bi thương cùng oán hận. Người phụ nữ trung niên đó vỗ vai Lam Khanh Khanh "đời người ngắn ngủi mọi chuyện đã qua rồi thì cứ cho qua, cô nương ta mạo muội khuyên cô nương một câu, đời

người ngán ngùi hãy cho nó trôi qua trong niềm vui"

Niềm vui? Lam Khanh Khanh sững sốt, đúng là lần này nàng đi ngao du chính là tìm lại cái gọi là niềm vui. Cái cảm giác vui vẻ ấy nàng đã mất vào cái đêm năm mười tuổi đó rồi.

"Oan oan tương báo đến khi nào mới hết, tại sao không sống phóng túng một lần để sau này không phải hối hận. Mọi chuyện ấy à đều là ý trời, qua rồi thì cứ để nó qua" người nam nhân trung niên đánh xe cười sảng khoái nói.

Ý trời? Nếu là ý trời thì Lam Khanh Khanh nàng phải tuân theo ư? Không! Từ nay nếu trời đã muốn áp bức nàng nàng sẽ nghịch thiên mà đi.

"Tỷ tỷ nếu tỷ cười sẽ đẹp lắm nha", Lam Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn cậu bé "ta không biết cười" "Tỷ nói dối ai mà không biết cười" nụ cười của nàng mất lâu rồi, nàng còn không biết phải làm sao để cười nữa. "Vậy đệ chỉ ta cách vui vẻ đi" cậu bé ra vẻ suy tư "muốn cười a...hắc hắc cứ đi chọc ghẹo người khác rồi làm mình vui vẻ nha"

Nữ nhân trung niên cốc đầu cậu bé một cái "con chỉ biết nghịch ngợm thôi", "cô nương cô đừng nghe nó nói bậy, muốn vui vẻ à trước tiên phải làm cho người khác vui vẻ". "Ừay vui vẻ thì chỉ cần thịt rươi thơm ngon là được rồi haha"

Vui vẻ chỉ đơn giản thế thôi sao?

(Nguồn gốc của những trò hài hước nàng gây ra là đây □)

*****

Hoàng cung Mông Cổ

"Nàng đi rồi" Gia Lễ Thượng Phong vâng về cái ly trong tay nói, Triệu Khánh Lâm lắc đầu "thảo dân cũng không quản được muội ấy". "Haha ta còn dự tính ngày mai khi đăng cơ sẽ phong nàng làm hậu", Triệu Khánh Lâm giật mình "Đại...Đại Vương người..." "ta là coi trọng nàng"

Gia Lễ Thượng Phong lắc đầu "chỉ tiếc nàng không cần...Triệu Khánh Lâm huynh thấy chức vị tướng quân thế nào?" "Đại Vương người nói vậy có ý gì?" "haha cũng chẳng có ý gì, ta thấy tướng quân rất hợp với người"

Triệu Khánh Lâm trầm mặt lắc đầu "thảo dân không dám" hẳn đi đến chỗ vai "ngày mai ta đăng cơ người sẽ phong làm tướng quân, từ nay chúng ta là huynh đệ, đừng phụ ta"

*****

"Ha đã đến trung nguyên rồi" chiếc xe ngựa dừng lại bên trấn nhỏ ở biên giới "cô nương không biết cô nương sẽ đi đâu" Lam Khanh Khanh trầm ngâm "nơi nào náo nhiệt nhất", "nơi náo nhiệt mà gần nhất? Vậy đến kinh thành haha cô nương bọn ta đến Viên Châu gần kinh thành cô có thể đi nhờ"

Lam Khanh Khanh cau mày "kinh thành? Là kinh thành của triều đại nào?" "ờ Phong Nguyệt vương triều" hình như triều đại này không có trong lịch sử thì phải

"Được vậy đến kinh thành đi"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Bạch y nam tử

Ngồi xe ngựa đi đến Viên Châu đã là một ngày sau, Viên Châu thương nhân vô số là nơi hội tụ nhiều loại thương nghiệp, thương nhân và tiểu thương.

Mặt trời lên cao ánh nắng chói chang không còn vị man mát đặc trưng của thảo nguyên nữa, "cô nương bảo trọng" sau khi xuống xe ngựa Lam Khanh Khanh theo đường mà nam nhân trung niên đánh xe đó chỉ dẫn đến kinh thành.

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn hắc y đen tuyền trên người, nhìn có hơi quái quái vậy là nàng quyết định mua một bộ bạch y mới. Lam Khanh Khanh đi bộ đến kinh thành, vì sao nàng không đi quá gian ai ư? Đơn giản những người ở trung nguyên không đáng tin bằng người Mông Cổ. (Sợ bị bán haha)

Đang thông dong đi bỗng nghe tiếng đao kiếm chạm nhau, Lam Khanh Khanh cau mày đang ở ngoại ô kinh thành cũng đánh nhau được. Lam Khanh Khanh đi về hướng âm thanh đao kiếm phát ra, nàng vén một bụi cây nhỏ ra thấy có vài tên hắc y nhân quay quanh một nam tử vận bạch y.

Nhưng điều kì lạ à nam tử bạch y đó rất xinh đẹp lại mang vẻ thuần khiết đến khó tả, tuy đang một mình đấu nhiều người vậy lại không sợ hãi, giết nhiều người vậy nhưng y phục rất sạch sẽ.

Nam tử bạch y võ công rất cao nội lực lại thâm hậu giết người không chớp mắt, nhuyễn kiếm trên tay như rồng bay phượng múa đôi phương chưa thấy chiêu đã lần đùng ra chết. Chắc đây là võ công trong truyền thuyết a, giống trong phim thật, tuy nhiên kiếm pháp vẫn không bằng nàng.

Thấy một tên thừa cơ hội đánh lén hấn Lam Khanh Khanh liền nhấc một hòn đá nhỏ ném chuẩn xác vào gáy tên hấn y nhân đó, hấn phun máu chết tươi. Nam tử bạch y cau mày né máu từ người tên kia nhìn thoáng qua chỗ nàng rồi tiếp tục giả quyết bọn kia.

Chưa đầy một khắc trong rừng chất đầy xác hắc y nhân mà nam tử bạch y đó thì chẳng hề hấn gì. Hấn đi đến chỗ Lam Khanh Khanh thu nhuyễn kiếm lại thông dong nhìn nàng, Lam Khanh Khanh ngao nghể bước ra cười nhạt "hảo kiếm pháp" hấn đưa mắt đánh giá nàng rồi quay đi.

"Thì ra danh sĩ trung nguyên đều đối đãi với ân nhân mình như vậy" Lam Khanh Khanh đỡ giọng trào búng, "Ta có thể" hấn mở miệng nói ngắn gọn nhưng giọng nói có phần ảo ảo thực thực. Đúng nàng biết nếu nàng không giúp thì hấn cũng có thể tránh được, chỉ là thấy hấn sạch sẽ nàng muốn đùa chút thôi mà, chẳng phải cậu nhóc ấy nói chọc ghẹo người ta rất vui sao.

"Ta biết" Lam Khanh Khanh chấp tay ra sau lưng đi phía trước hấn thờ ơ nói "võ công ngươi khá đấy nếu có duyên hẹn tái ngộ"

****

Vào tới kinh thành mặt trời đã dần ngã về Tây, ánh nắng màu hổ phách vờ quanh từng ngõ ngách trên phố. Lam Khanh Khanh đi thông dong trên phố lớn nhìn phố dần vắng liền tấp vào khách điểm gần đó

"Cô nương không biết cô muốn dùng bữa hay ở trọ" tiểu nhị niềm nở ra đón khách, Lam Khanh Khanh lạnh nhạt mở miệng "Trọ". "Hãy vâng vâng chuẩn bị một phòng trọ cho vị cô nương này" tiểu nhị quay sang nàng niềm nở "mời cô nương lên lầu".

Vừa nhấc chân lên lầu Lam Khanh Khanh khẽ đưa mắt lướt nhìn đại sảnh một cái rồi đi theo tiểu nhị, khách điểm này không bình thường hay kinh thành gần đây xảy ra chuyện gì chẳng. Chữ cái khi giờ khách điểm tập trung nhiều nhân sĩ thể nhìn qua đã biết không tầm thường. Bọn họ từ khi nàng bước vào cứ nhìn chăm chú, phần vì khí chất, dung mạo, phần vì đại sảnh toàn nhân sĩ sao lại xuất hiện một cô nương.

"Tiểu nhị kinh thành có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh bỗng mở miệng nói làm tiểu nhị sững sốt một lát rồi cười cười "cô nương chắc là từ xa đến nên không biết khách điểm Duyệt Lai của chúng tiểu nhân là khách điểm nổi tiếng nhất kinh thành chính là nơi hội tụ nhiều nhân sĩ võ lâm"

Lam Khanh Khanh gật đầu, thảo nào có nhiều người phi phàm thế, nàng bắt chợt nghĩ đến bạch y nam tử gặp ở ngoại ô kia, quả thật hôm nay gặp quá nhiều người cao cường rồi. Không biết đêm nay ở cùng một đám thích quyền cước kia có an ổn không đây. Mà khách điểm Duyệt Lai sao nàng thấy quen quen, chắc sao khách điểm này thịnh hành ở cổ đại thế nhỉ, haizz...

"Cô nương cô là nữ nhi chân yếu tay mềm tốt nhất đừng dây vào bọn họ chỉ có cô phiền phức"

Tiểu nhị quan tâm nhắc nhở, "ta biết rồi" tiểu nhị cúi chào rồi lui ra để Lam Khanh Khanh an tĩnh trong phòng.

*****

Đèn đèn khuya nương theo ánh đèn Lam Khanh Khanh nhìn con phố tấp nập bên dưới thờ hắt ra một hơi. Kinh thành không hổ danh là nơi náo nhiệt cả ban đêm cũng thú vị vậy, không như Mông Cổ an tĩnh Kinh thành náo nhiệt thị phi đến đâu đâu.

Ánh đèn dưới phố bắt đầu tắt dần từng cái từng cái một, dòng người cũng tan ra chớp mắt đã là một mảnh yên tĩnh đúng vị màn đêm. Dường như muốn yên cũng chẳng an bên dưới lầu xuất hiện tiếng binh khí va chạm. Lam Khanh Khanh day day trán mấy hôm nay sao không có một khắc an lành vậy trời. Nàng đi đến đóng cửa sổ thổi tắt ngọn nến ngã xuống giường, tốt nhất không liên quan thì đừng nhúng tay và lại tự chuốc họa, không đáng.

Cạch một tiếng, tiếng động nhỏ tựa kim rơi nhưng lại không thoát nổi tai Lam Khanh Khanh, ánh mắt sắc bén khẽ lướt qua nàng nhanh nhẹn phi người dậy chưa kịp phản ứng nàng đã khẽ chúi thủ vào cổ tên kia, hai người đầu mắt đứng bất động.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8

Cốc...cốc...cốc...

"Cô nương xin mở cửa" kết cửa phòng mở ra Lam Khanh Khanh vận trung y khoát đại chiếc áo choàng búi tóc xổa ra tôn lên khuôn mặt xinh đẹp hiếm có. Nàng mơ màng dụi mắt tựa như người vừa thức giấc hỏi "không biết nửa đêm canh ba gia tìm tiểu nữ có việc?"

Vài tên nhân sĩ thô lỗ mặt như hung thần ác xác vác đao đến gõ cửa thấy nàng mặt cũng dụi đi "công nương không biết phòng cô có giấu nam tử áo đen nào không?"

Lam Khanh Khanh ra về sững rồ rồi tức giận nói "gia tiểu nữ là khuê nữ chưa có hôn phối sao người lại nói tiểu nữ giấu nam nhân...thế, thế này thì làm gì có ai dám cưới tiểu nữ, thật oan ức quá".

Tên đó cuống quýt tắt lười "ấy cô nương ta chỉ lo hấn gây khó dễ cho cô nương...haha mạo muội rồi" tên đó quay sang bọn thủ hạ "đi nơi khác kiếm cho ta phải bắt sống được hấn mau"

Lam Khanh Khanh đóng cửa lại nét cười vô hại lập tức biến mất thay vào đó là nụ cười lạnh băng "ra". Trong góc xuất hiện thêm một nam tử áo đen, hấn nhìn nàng nói "tại sao lại giúp ta?".

"Ta chỉ lo vương phải bọn họ, phiền phức" Lam Khanh Khanh lờm hấn một cái "ngươi đã đi được chưa". "Ta bị trúng độc", "mặc kệ ngươi không liên quan đến ta"

Hấn cười khở chỉ vào vết thương ở cách tay bị trúng độc nói "cho ta mượn chỗ cô nương giả độc, được chứ" Lam Khanh Khanh nhìn vết thương khá nghiêm trọng quay mẩu đi "tùy ngươi".

Hấn cười cười lấy trong tay lọ thuốc xét vạt áo băng bó "nếu không phải bọn họ đề tiện hạ độc thủ ta sẽ không phải đi trốn" Lam Khanh Khanh nhìn cách ép độc vào băng bó của hấn cau mày "ngươi biết y thuật?"

Hấn dường như không ngờ đến nàng sẽ hỏi, ngây người đôi chút rồi cười "rất tinh mắt, thủ pháp khi nãy của cô rất tuyệt hảo không biết danh tính là?", "cần không" Lam Khanh Khanh nhướn mi nói.

Hấn không giận chỉ cười cười "cô nương rất có bản lĩnh, tại hạ Mộ Dung Xuất xin thỉnh giáo đại danh cô nương" nàng nhìn hấn xem hấn không có ý đồ chi nhân nhạ nói "họ Lam". Mộ Dung Xuất nhếch môi cười hứng thú nhất nàng nghe danh hấn lại không hoang mang, thứ hai lại thận trọng không xưng tên, thứ vị nữ nhân này nếu đến Dạ Nguyệt sẽ như hồ mọt thêm cánh.

"Haha cô nương không sợ ta sao?" Lam Khanh Khanh khinh thường nhìn hấn "ngươi là gì mà ta phải sợ", "cô nương xem ra không biết tại hạ" nàng cười nhạ "xin lỗi ta không phải người ở đây"

Mộ Dung Xuất đứng dậy phi thân ra ngoài cửa sổ "nếu có duyên sẽ gặp lại"

*****

Kinh thành đường phố phồn hoa đâu đâu cũng náo nhiệt không tả nổi, thành Tây chính là con phố tấp nập nhất sông bạc kỷ viện đến tơ lụa trang sức đều có cả.

Lam Khanh Khanh đi dạo bên thành Tây, cảnh sa hoa khiến bao người liú lười, nghe nói phía sau thành Tây là Dạ Nguyệt son trang không ai không dám nể mặc. Tiếp theo thành Tây chính là thành Đông có phố ăn chơi thác loạn nhất, nghe đồn chủ nhân thành Đông chính là một cô nương xinh đẹp như hoa lại thông minh sắc xảo.

Lam Khanh Khanh cải nam trang đi vào một thanh lâu bậc nhất thành Tây Túy Yên Lầu nghe ngóng tin tức, chẳng phải muốn dò hỏi chuyện gì người ta thường vào thanh lâu đó sao

"Công tử nhìn ngài có phần lạ mặt không biết là người phương nào?" một cô nương xinh đẹp vận y phục loan màu hồng phấn, thanh tao thoát tục đi đến bên cạnh Lam Khanh Khanh. Nàng đưa mắt đánh giá nàng ta hồi lâu gương mặt cười nhạ "chẳng đâu tại hạ là người nơi khác đến, nghe danh Túy Yên Lầu đã lâu hôm nay lại dịp chẳng hay cô nương có tiếp đãi"

Cô nương đó nhìn Lam Khanh Khanh hồi lâu cười tươi "công tử khí chất phi phàm, tiểu nữ Thương Liên là chủ lầu mama không biết danh tính công tử". "Tại hạ họ Lân" Thương Liên nép qua một bên đưa tay ra ý mời "Lân công tử mời"

Lúc đi ngang qua tiếng Thương Liên như có như không nói "cô nương vì ý gì đến bồn lầu" Lam Khanh Khanh gạt mình một lác, phiến phiến cây quạt trong tay cười gượng "không qua nổi mặt nhân của cô nương" phim truyền hình đồ là thứ lừa đảo, mới cái trang mà đã bị người khác nhìn thấu là nữ nhi.

Thương Liên đưa Lam Khanh Khanh đến ngồi bên bàn gần cửa sổ rồi xin phép cáo từ, chưa đầy nửa khắc lại thấy Thương Liên đi ra thì lễ "công tử có gì sai bảo". Lam Khanh Khanh hiểu ý liền đưa tay mời "cô nương mời ngồi"

Thương Liên ngồi gần Lam Khanh Khanh như có như không tay lướt nhẹ qua tay nàng. Lam Khanh Khanh trầm ngâm rồi gạt đầu, mảnh kia ghi "chủ tử của ta muốn gặp người". Chủ tử? Là ai hình như nàng không có quen ai ở thành Tây.

Lam Khanh Khanh nở nụ cười nhạ nói "mời" hai người đứng đợi đi lên lầu, gần cuối hành lang có một căn phòng sa hoa, Thương Liên gõ cửa theo đúng nhịp điệu hai cái rồi mở cửa mời Lam Khanh Khanh như không có ý mình sẽ vào.

Vút...

Vừa nhắc chân bước vào đã có một cây kim phóng ra, Lam Khanh Khanh cau mày nhẹ nhàng dịch người mới thấy bên trong có hai nam tử, một đen một trắng ngồi trầm tĩnh.

Lam Khanh Khanh phui phui y phục xoè quạt ra tiêu xái đi đến bên môi là nụ cười giễu cợt "thì ra danh sĩ trung nguyên đều đối đãi với ân nhân như vậy"

Quyển 1 - Chương 9: Dạ Nguyệt Sơn Trang

Lam Khanh Khanh không kiên nhẫn phát tay ngồi xuống gấp quạt lại, nam tử áo đen cười haha "Lam cô nương tài giỏi ắc lại bỏ mạng dưới một cây kim nhỏ" nam tử áo đen đó chẳng ai khác chính là Mộ Dung Xuất.

Lam Khanh Khanh lườm hắn một cái quay sang nam tử áo trắng nói "mỹ nam tử lại gặp nhau rồi, xem ta duyên không ít" bạch y nam tử này chính là người nàng gặp ở ngoại ô, không hiểu sao cứ thấy hân nạng lại nảy sinh ý muốn đùa cợt.

Hắn hừ lạnh một tiếng từ chối trả lời, Lam Khanh Khanh khẽ giương môi không nói gì. "Người quen hân?" Mộ Dung Xuất có hứng thú hỏi, "nếu gặp một lần cho là có quen biết thì vậy đi"

Hắn bữu môi như uất ức "người đối với hân như vậy lại đối với ta lạnh băng thật không công bằng" Lam Khanh Khanh liếc hân một cái lạnh lùng nói "ta hối hận vì cứu người rồi", "người hối hận đã không kịp ta cho người giết sạch bọn họ rồi"

Lam Khanh Khanh giương nụ cười nguy hiểm "ta sẽ không phiền nếu tiễn người một đoạn", "haha hiểu nhầm hiểu nhầm thôi, buồn vũ khí người trong một nhà cả mà" nàng lườm hân "ai trong một nhà với người"

Lam Khanh Khanh tự rút cho mình ly trà lạnh lùng hỏi "tìm ta có chuyện gì?" Mộ Dung Xuất thoáng cái nghiêm túc hỏi "người biết Dạ Nguyệt sơn trang?", "không biết". Câu nói của nàng xuyt làm hai người họ ngả ngửa, trên đời này lại có người không biết Dạ Nguyệt sơn trang.

"Ta chính là muốn người gia nhập bọn ta", "thiếu người?" Lam Khanh Khanh nói làm Mộ Dung Xuất cứng đờ, người người đều hận không thể tức tốc phục tùng Dạ Nguyệt sơn trang, vậy mà hân nói nàng lại bảo thiếu người.

Bạch y nam tử nhếch môi "Dạ Nguyệt không thiếu người, không có bản lĩnh đừng hòng mơ" Lam Khanh Khanh dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hân "vậy thử xem, bắt quá ta chỉ không nội lực"

Mộ Dung Xuất kinh ngạc "người không có nội lực?" Lam Khanh Khanh không thèm trả lời hân hỏi "Dạ Nguyệt sơn trang nuôi được ta không?", tuy hân không hiểu nàng hỏi làm gì nhưng vẫn gật đầu, "có bản lĩnh không?" hân lại gật đầu "có thú vị không?" hân lại gật đầu "tốt nhưng ta không làm địa vị thấp hơn người"

Mộ Dung Xuất cùng hân còn đang ngây ra nàng đã đứng dậy, "người đi đâu?", "Dạ Nguyệt Sơn Trang"

*****

Dạ Nguyệt sơn trang là cái tên nổi tiếng khắp Phong Nguyệt vương triều, ai ai nghe danh cũng khiếp sợ ngay cả triều đình cũng không dám đắc tội.

Dạ Nguyệt sơn trang có chi phối trên toàn vương triều, đâu đâu cũng có nguồn kinh tế của sơn trang.

Dạ Nguyệt sơn trang có bốn ám Nghi ám là nguồn điều tra tin tức hàng đầu, không có điều gì Nghi ám tra không ra. Sát ám tổ chức sát thủ bậc nhất chỉ cần muốn giết người canh hai thì hân nhất định sẽ không sống sót qua canh ba. Thương ám là nguồn kinh tế chính của Dạ Nguyệt sơn trang nắm giữ máu mạch kinh tế của phân nửa vương triều. Đạo ám tổ chức đạo chích xuyên quốc gia, một khi xác định món đồ vật nào thì sẽ không bao giờ tuột tay, nhận bạc trộm đồ, xuất thần nhập hoá đến chủ nhân cũng không biết bị mất.

Lam Khanh Khanh nghiêng ngàng đi vào sơn trang dưới ánh nhìn của mọi người, Mộ Dung Xuất cùng nam tử bạch y đi sau chỉ lắc đầu. "Tam đệ, ngủ đi vị này..." một nam tử vận áo bào màu tro cau mày nhìn Lam Khanh Khanh, "nhân tài đệ kiếm về đây".

Lam Khanh Khanh lườm hân "ta không phải đồ vật" nàng quay sang nhìn nam tử đó cười nhạt không ngại đấu mắt cùng hân. Võ công cao nội lực thâm hậu rốt cuộc là nhân vật nào của trang đây.

Nam tử đó cười cười dời ánh mắt đi "rất tốt" trong thiên hạ này mấy ai có thể đấu mắt với hân xem ra người này không tầm thường. "Khảo nghiệm đi" nam tử đó dẫn Lam Khanh Khanh đi đến một sân cỏ lớn nơi đó đã tập trung sẵn trên dưới một trăm tên cao thủ.

Lam Khanh Khanh cười nhạt cất cây quạt trên tay rút ra một thanh chủy thủ hoa văn sắc xảo. "Tất cả đều lên đi" nàng buông ra một câu lập tức hơn trăm cao thủ hướng nàng đánh tới. Lam Khanh Khanh cười lạnh một tiếng thì triển đao pháp.

Chưa đầy nửa khắc Lam Khanh Khanh đã đứng trước mặt ba người, trên sân cỏ hơn trăm cao thủ Dạ Nguyệt sơn trang nằm rạp mà cạp đất trên người đầy vết thương, xem ra phải nằm giường một tháng. Mộ Dung Xuất há hốc mồm "người ra tay tàn nhẫn thật" "Tầm thường" Lam Khanh Khanh lạnh nhạt buồn một câu, nam tử áo bào cười như không cười "ta cũng muốn thỉnh giáo"

Vừa nói xong đã thấy hai luồng gió ập vào nhau, hai người cứ như ngọn gió lốc xoáy không ngừng làm mọi người nhìn đến hoa mắt. Nếu không phải là

cao thủ trong thi đùng hồng thấy, sau một hồi hai người tách ra, Lam Khanh Khanh ngao ngễ nói "ngươi thua rồi" nam tử áo bào cười sáng khoải không giống như người thua cuộc "tốt rất tốt haha"

Trên cổ hần vương ra một dòng máu nhỏ, mọi người giật mình nhìn vết thương trên cổ hần. Thật không ngờ tốc độ của nàng lại nhanh như vậy, đao pháp rất mới lạ mỗi một đao đều muốn ép người ta vào con đường chết. Thật tiếc là nàng không có nội lực nếu không nàng chưa chắc đã thua Tôn chủ kia

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lẽnh Khóc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Thập nhị tiểu thư

Nam tử áo bào hướng Mộ Dung Xuất nói "tam đệ đệ gọi mọi người lại" nói rồi hần phát áo đi vào đại sảnh tâm tình vui phơi phới. Mộ Dung Xuất lắc đầu bất tín hiệu lên trời rồi đu theo vào đại sảnh.

Bên ngoài bước vào vài nam tử "đại ca huynh gọi gấp như vậy làm gì?", nam tử áo bào mặt như "gió xuân phơi phới" nói "đột đây đủ rồi" lại thêm vài người phi thân vào. Lam Khanh Khanh cau mày sao họ đều là nam nhân nhĩ, không có nữ tử à

"Đại ca, tứ đệ, thất đệ, bát đệ, thập đệ, thập nhất cáo lỗi đường xa" nam tử áo bào cười "ta gọi các đệ về là có chuyện muốn nói" hần nhìn sang Lam Khanh Khanh nói "cái ghế thập nhị này có người thích hợp rồi".

Mọi người đổ dồn ánh mắt về Lam Khanh Khanh, có xem xét, có thăm dò, có thú vị, có đánh giá nói chung là tập hợp đủ mọi loại mắt. Lam Khanh Khanh bĩu môi "thì ra Dạ Nguyệt son trang toàn giống ngựa đực" một nam tử nhìn nàng thú vị nói "vậy nói xem đệ là giống gì, Thập Nhị Đệ" hần cố ý nhấn mạnh ba từ "thập nhị đệ"

Mộ Dung Xuất bật cười ha hả bị Lam Khanh Khanh quăn cho cái lườm liềm im bật, "ai nói ta là nam nhân" nàng nói ra một câu làm ai cũng sững sốt. Mộ Dung Xuất cười "cô ấy là nữ nhi phải gọi là thập nhị muội mới đúng"

(#Lam: lúc còn ở thanh lâu Tiểu Khanh giả nam chưa thay y phục nhá)

Lam Khanh Khanh hừ một tiếng đưa tay tháo búi tóc ra, mái tóc đen dài như thác đổ xuống trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Nam tử áo bào tròn mắt "thì ra là nữ nhân... lại có võ công thâm hậu vậy" "thì sao nữ tử không được có võ công à?"

Nam tử áo bào cười "hảo vậy bây giờ muội là thập nhị tiểu thư của Dạ Nguyệt son trang quyền hành sẽ như bao huynh đệ khác, à muội tên gì ấy nhỉ?". "Lam Khanh Khanh"

"Ta chính là đại ca tên Đông Phương Chính, trên muội có mười một người huynh trưởng, muội có gì khó hiểu các ca sẽ giúp muội" Đông Phương Chính tức nam tử áo bào nói.

"Ừ" Lam Khanh Khanh nhìn khắp sáng cười nhạt.

*****

"Đại ca huynh nói xem nữ tử đó là người phương nào" Mộ Dung Xuất cầm trên tay bức họa vẽ phía sau lưng của một nữ tử cười cười. Đông Phương Chính cau mày "làm sao ta biết, đệ có hứng thú với nàng?", lục công tử Vương Lăng Thần mở miệng trên "à ai bảo chiến công nàng quá mãnh liệt... phải không tam ca" nói đoạn hần nhảy mất một cái

"Vớ vẩn ta chỉ thấy người này hơi quen, lại có thể một mình huyết tẩy hoàng cung Mông Cổ nên thấy hiếu kỳ thôi" Mộ Dung Xuất buồn bức họa xuống. "Các huynh là đang nói tới ai?" Lam Khanh Khanh vận thân bạch y tóc tùy cài cây trâm ngọc trông thập phần quyến rũ. Mọi người cũng giật mình nhìn nàng. Vương Lăng Thần đi đến bên Lam Khanh Khanh dõ giọng ngả ngớt "Thập nhị muội đúng là một mỹ nhân hiếm có, hay về nhà huynh đi ha"

Lam Khanh Khanh không thương tình cho hần một đấm ngay mặt, phát áo đi đến cầm bức họa lên nhìn. "Này Khanh Khanh muội thật quá đáng đánh đầu không đánh cứ nhất thiết phải đánh mặt ta vậy" Vương Lăng Thần ôm mặt mếu máo.

"Cho huynh chừa cái tội đi dụ nữ tử nhà lành" Lam Khanh Khanh quay sang Mộ Dung Xuất hỏi "Ai vậy?"

"À hình như đây là Thiên An quận chúa Mông Cổ vài ngày trước có một nữ tử vận thân đen tuyền một thân một mình huyết tẩy toàn hoàng cung Mông Cổ không ai sống sót. Nghe nói trong đó xác đại vương cùng tướng quân là thảm hại nhất, tân hoàng Nam Liệt vương lên ngôi, ngày đăng cơ trịnh trọng phong tước vị cho một nữ tử, ai ai cũng nghĩ vị Thiên An quận chúa này khẳng định là nữ tử đem đó"

"Ai vẽ xấu vậy?" Lam Khanh Khanh cau mày nói mọi người che miệng cười, "này ta nói này giờ muội không nghe thấy à" "ừ có nghe" vốn dĩ người đó là nàng mà, tên Gia Lỗ Thượng Phong kia thật không ngờ hần lại làm thật.

Lam Khanh Khanh quay sang Đông Phương Chính "đại ca muội không hy vọng ca sẽ cho người điều tra lai lịch muội đâu". Đông Phương Chính cười

gương "xin lỗi muội, ta không cố ý", tứ công tử Nam Cung Thận đi đến khoát vai Lam Khanh Khanh "thập nhị, muội cũng đừng trách đại ca ca ấy chỉ muốn tốt cho muội". "Ừ muội biết nhưng...đến lúc muội sẽ cho mọi người biết thân phận của muội"

Vương Lăng Thần vuốt vuốt cằm "Khanh Khanh ta thấy muội thật giống ngũ ca, chưa thấy muội cười lần nào lạnh lùng tựa như khối băng". Lam Khanh Khanh nhìn qua Phi Yến Lãnh Thiên "Ồ vốn dĩ hắn là khối băng mà, muội chỉ là không biết cười thôi". Nam Cung Thận vỗ vai nàng một cái "không sao muội không biết cười ta sẽ giúp muội"

Mộ Dung Xuất nghiêng ngẫm "thảo nào lúc ở thanh lâu muội lại đi chọc ghẹo hắn", Phi Yến Lãnh Thiên cau mày "các người nói đủ chưa?". Lam Khanh Khanh cười thâm hiểm "Tam ca hình như ca chán sống rồi", "ách đùa thôi đùa thôi mà muội đừng có lúc nào cũng uy hiếp ta được không?"

"Có thể chỉ cần huynh quản tốt cái miệng mình đi" Lam Khanh Khanh thờ ơ nói, cửu công tử _ Lâm Bích Tần cười "hà tam ca từ khi nào ca đối với nữ nhân lại "tận tình" như vậy, ấy nếu để bọn nữ tử ngoài kia biết chắc sẽ bám vằm Khanh Khanh ra mất"

"Ta quan tâm muội ấy không đúng sao và lại còn là người ta đem về các đệ có ý kiến?" Mộ Dung Xuất hất cằm, Lam Khanh Khanh gật đầu quay đi "cũng đúng ta cứu huynh một mạng là ân nhân với lại huynh cũng không đánh lại ta"

Ai đó thấm chảy hai dòng nước mắt, có cần nói thẳng vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Giới thiệu nhân vật dạ nguyệt sơn trang

Dạ Nguyệt sơn trang có mười một vị công tử và thêm một vị tiểu thư, là sơn trang bậc nhất Phong Nguyệt vương triều.

Nhân vật trong sơn trang:

Đại công tử _ Đông Phương Chính

Võ công tuyệt hảo nội lực thâm hậu, đã có thê tử ^^

Nhị công tử _ Bạch Mặc Thương

Ôn hoà ấm áp, thận trọng mưu mô, là một con hồ ly trong thương nghiệp, thủ lĩnh Thương ám.

Tam công tử _ Mộ Dung Xuất

Y thuật cao siêu, giết người càng không ghê tay, cuồng màu đen

Tứ công tử _ Nam Cung Thận

Tàn nhẫn, lạnh lùng, cao ngạo, giết người không chớp mắt, thủ lĩnh Sát ám.

Ngũ công tử _ Phi Yến Lãnh Thiên

Cuồng màu trắng, mắc bệnh khiết phích, lạnh lùng cao ngạo

(Bạch y nam tử mà nàng gặp trong rừng)

Lục công tử _ Vương Lăng Thần

Đào hoa ngả ngót, thuộc hạn người trong lạnh ngoài nóng

Thất công tử _ Lăng Vân

Nhu nhược đa tình, khinh công không ai sánh bằng nhưng võ công có hạn

Bát công tử _ Diêu Chính Vũ

Khinh công tuyệt hảo biết thuật ẩn thân, lạnh lùng vô lại. Thủ lĩnh Đạo ám

Cửu công tử _ Lâm Bích Tần

Ôn hoà, vui vẻ là người nắm đầy đủ tin tức nhất của giang hồ, thủ lĩnh Nghi ám

Thập công tử _ Vu Trắc Nhận

Thận trọng, độc đoán, mưu mô xảo huyệt, là một con người nguy hiểm

Thập nhất công tử _ Thiệu Phi

Hoa hoa công tử, cười ngửa bằng tốc độ ánh sáng, thích tiêu dao tự tại, vua đua ngựa.

Thập nhị tiểu thư _ Lam Khanh Khanh

Trước: Lạnh lùng nguy hiểm, tàn nhẫn quyết đoán, là người không biết vui cười

Sau: hóa thành tiểu bạch thỏ, luôn treo nụ cười nịnh nọt trên môi

(#Lam: muốn biết tại sao Tiểu Khanh nhà ta thay đổi thì hãy theo dõi truyện tiếp nhé, mong các men đã ủng hộ ^^)

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Điều Chính Vũ

Lam Khanh Khanh đi dạo trong hoa viên của Dạ Nguyệt sơn trang, tính đến nay nàng đã ở nơi này được ba ngày, phải nói ba ngày này trôi qua với nàng ngoài nhàm chán thì vẫn là nhàm chán.

"Tỷ tỷ xinh đẹp tỷ là ai? Sao lại ở đây" tiếng trẻ con non nớt vang lên kéo hồn đang bay phất phơ của Lam Khanh Khanh lại, nàng đưa mắt nhìn xuống là một tiểu oa nhi tầm ba tuổi. "Tỷ tỷ xinh đẹp?" cô bé nghiêng đầu xinh xắn nhìn Lam Khanh Khanh, "phụ thân bảo người không được nói chuyện với người lạ rồi mà" một tiểu tử khoảng tầm năm tuổi đi đến cau mày kéo cô bé lại

Cậu bé nhìn Lam Khanh Khanh cau mày ra vẻ người lớn "người là ai tại sao lại đột nhập vào đây, nếu không đi phụ thân sẽ đánh chết người", nàng nhìn hần hơi buồn cười ngồi xổm xuống "tiểu tử mới tí tuổi đầu đã ngạo mạn vậy rồi"

Cậu bé kéo tay cô bé lùi lại "ta không cần người quản", "này ta thấy tỷ tỷ xinh đẹp không có ác ý" Lam Khanh Khanh trầm lắc đầu, trẻ con cổ đại thật hiểu chuyện.

"Sao người biết" cậu bé hất cằm nhìn cô bé, "ta là tỷ tỷ của người đấy". "Xì sinh sớm hơn ta gần nửa khắc thôi mà" cô bé ra vẻ ta đây là lớn nói "dù vậy ta vẫn là tỷ tỷ"

Lam Khanh Khanh không kiềm được khẽ nhếch môi tựa tiểu phi tiểu, hai đứa trẻ này thật đáng yêu. Nàng mở miệng "cha nương các con là ai?" chưa kịp để bọn nó trả lời đã có một nữ tử từ vận huyết y đi tới "Hạo Nhi, Viên Nhi các con sao lại chạy đến đây?"

Nữ tử đó đi đến nhú mày nhìn Lam Khanh Khanh "cô là...?", "mẫu thân tỷ tỷ xinh đẹp này ở đây mà Đông Phương Hạo hẳn cứ nói tỷ là người xấu" cô bé chạy đến ôm lấy nữ tử đó, "Đông Phương Viên Nhi người đủ rồi đó, ai biết nàng ta có ý gì"

Lam Khanh Khanh lúc này mới vỡ lẽ, thì ra là hài tử của đại ca, nàng hướng nữ tử đó chào "đại tẩu có lễ" nữ tử đó nhú mày gật đầu định nói gì đã bị cô bé gọi là Đông Phương Viên Nhi cắt "a tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ không phải người xấu phải không?"

Đông Phương Hạo gõ đầu cô bé một cái "ngốc không nghe người ta gọi mẫu thân là đại tẩu sao", "ơ khi này ai bảo tỷ ấy là người xấu". Đông Phương Hạo hất cằm "khi này với bây giờ không tính"

Hai cô cậu cứ người nói qua kẻ nói lại, bất giác Lam Khanh Khanh giương lên nụ cười mà chính nàng không phát giác.

"Ây nha ta đang hoa mắt sao?", "không phải hoa mắt mà Khanh Khanh nhà chúng ta cười đấy" giọng nói của hai kẻ trời đánh phá mắt không khí, lập tức có hai cây phi tiêu phóng tới hai người họ.

Lam Khanh Khanh lườm hai tên giờ hơi đó một cái "từ khi nào ta lại trở thành "Khanh Khanh của các người" thế nhỉ, tam ca, lục ca?". Mộ Dung Xuất cười hi hi ai oán "Khanh Khanh ta đã nói muội đừng đánh mặt ta mà"

Nữ tử áo đỏ che miệng cười hỏi "không biết vị cô nương này là...?". Lam Khanh Khanh quay sang nói "thất lễ, đại tẩu muội là Lam Khanh Khanh, thập nhị tiểu thư mới của Dạ Nguyệt", "à thì ra là thập nhị muội, thứ cho ta thất lễ"

Mộ Dung Xuất thúc tay Lam Khanh Khanh "tiểu Khanh Khanh khi này muội cười à", nàng gật mình lắc đầu "không biết", "àiz Khanh Khanh à ta thật

không biết muối từ hồ yêu lạnh lùng nếu biến thành tiểu bạch hổ sẽ ra sao haha"

"Hình như huynh không cần cái miệng nữa thì phải" Lam Khanh Khanh quăn cho hấn một ánh mắt cảnh cáo, "ồ ta vẫn còn muốn nói chuyện nha". "Tốt" nàng nói xong phát tay rồi đi, Vương Lăng Thần kịp thời nói vọng tới "Khanh Khanh đại ca tìm muối đây"

*****

"Đại ca" Lam Khanh Khanh đi vấp thư phòng thấy bên trong đã có vài người vận hắc y, Đông Phương Chính ngẩn đầu nhìn nàng cười "Khanh Khanh muối lại đây" hấn phát tay bảo Lam Khanh Khanh đi đến chỉ vào một nam tử áo đen trong khố tuần tú nói "đây là bát ca của muối Điều Chính Vũ, hôm đó là đệ ấy bạn nên không thể gặp muối"

Lam Khanh Khanh nhìn Điều chính Vũ "Bát ca", hấn cười bước tới gần nàng đưa tay quăn lấy loạn tóc nàng xoa bên vai "nha thập nhị muối xinh đẹp vậy à". Lam Khanh Khanh mím môi đưa tay đánh hấn lại bị hấn chặn lại, nàng cười nguy hiểm bất ngờ đưa chân lên đá. Điều Chính Vũ trợn mắt xoay người buông Lam Khanh Khanh ra mới tránh khỏi một màn làm cho tuyệt tử tuyệt tôn.

Điều Chính Vũ bữu môi nhìn nàng "thập nhị muối, muối thật ác ra tay mạnh thật xuyết chút hại ta tuyệt tử tuyệt tôn rồi, nha muối phải chịu trách nhiệm". Lam Khanh Khanh cười như không cười "ồ nếu đã là "xuyết" hay ta cho nó đi gặp tổ tông luôn nhé, để "ta chịu trách nhiệm" hử?" nói xong nàng rút chủy thủ bên hông ra.

Điều Chính Vũ đoạt lấy chủy thủ của nàng ném đi "nha thập nhị muối, muối cho nó đi gặp tổ tông rồi lấy gì thoả mãn muối đây" hấn cả lợ phát phơ nháy mắt với nàng. "Ồ thì ra Dạ Nguyệt sơn trang cũng có kẻ biến thái, mặt dày, vô si đến nỗi đao thương bất nhập".

Mọi người ở trong thư phòng phì cười, bọn thủ hạ thật không ngờ vị thập nhị Tiểu thư này lại có bản lĩnh như vậy dám đánh còn chửi cả thủ lĩnh. Đông Phương Chính lắc đầu "Bát đệ đừng đùa nữa, khụ sau này đừng chọc muối ấy ta sợ đệ không chết mà la lét thôi".

Điều Chính Vũ cười cười đưa tay xoa đầu Lam Khanh Khanh "thôi không đùa muối nữa", hấn nhìn qua Đông Phương Chính nói "Đại ca vụ này có làm không đây".

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn bức họa vẽ đôi ngọc bội trên Bàn, thật đẹp nha.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13: Uyên ương phi thúy

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn bức họa vẽ đôi ngọc bội trên bàn "Cái gì vậy?". Điều Chính Vũ khoát vai nàng "Sao thập nhị muối có hứng thú à?", "uhm đẹp đấy".

Đông Phương Chính cau mày "Bát đệ, lần này điều kiện là gì?", "10 vạn lượng vàng, hai khối Bích Ngọc để đổi lấy một đôi Uyên Ương Phi Thúy" hấn day day trán nói.

"Uyên Ương Phi Thúy là cái gì?" Lam Khanh Khanh tò mò hỏi, "là đôi ngọc bội hình minh nguyệt chính giữa khắc đôi uyên ương hí thúy. Được làm bằng phi thúy nhưng bên trong lót một lớp huyền thiết rất chắc chắn rơi xuống không vỡ. Tua ngọc bội được là từ lụa thượng hạng có một không hai, người ta gọi nó là Uyên Ương Phi Thúy như hình muối thấy đó" Điều Chính Vũ cặn kẻ giải thích.

"Ồ" Lam Khanh Khanh ồ lên một tiếng cảm bức họa lên xem, quả thật rất xinh đẹp. Điều Chính Vũ nói tiếp "vì vậy đôi ngọc bội này rất quý giá đã có lịch sử trăm năm, phẩm là ý trung nhân hay phu thê đều ao ước sở hữu nó. Nghe nói hiện nay nó đang nằm trong tay Tam vương gia"

"Hấn rất lợi hại?", "không hấn là một tên hoa hoa đại công tử nhưng có chút phiền phức". Đông Phương Chính thờ hất ra một hơi "không nhận", "đúng đệ cũng thấy tốt nhất đừng nhận, xem ra có người muốn cướp rồi" Điều Chính Vũ cười đầy ẩn ý nhìn Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh nhếch môi "đúng là có thú vị" nàng quay sang hỏi hấn "là ai muốn huynh đi trộm thứ này?". Hấn nhìn nàng "là một tên chán sống muốn lấy lòng nương tử", Lam Khanh Khanh đi đến thúc Điều Chính Vũ một cái "hay huynh đi trộm làm lễ vật cho ta đi".

"Thôi đi cô nương, một năm ta từ chối hơn ba vụ trộm thứ này, tất cả đều điều kiện làm người ta phát điên", Lam Khanh Khanh ồ lên một tiếng "à thì ra một tên hoa hoa công tử huynh cũng không đầu lại, là sợ hay là... ". Điều Chính Vũ nhướn mày "ai nói ta sợ hấn, chỉ là ta không muốn gặp phiền phức với hoàng gia"

Đông Phương Chính hỏi "Khanh Khanh muối thích à?", "ừ đoạt về khi nào chán thì bán cho bọn họ". Điều Chính Vũ cười cười "được ta sẽ cố gấn cướp về muối", "không cần ta muốn thứ gì ta sẽ tự đi lấy" nói xong nàng nhếch môi đi ra ngoài.

"Khanh Khanh cẩn thận đấy"

*****

Đêm dần khuya, tiếng côn trùng trong đêm đen càng quý đi. "Khanh Khanh" nữ tử áo đỏ ban chiều cũng là đại tẩu của Lam Khanh Khanh, Tô Yên bước vào.

Lam Khanh Khanh đang đứng bên cửa sổ nghe thấy có tiếng người liền quay sang "đại tẩu, tẩu tìm muội có việc?", Tô Yên cười nhẹ "không có gì, ta nghe Chính nói muội muốn đi cướp Uyên Ương Phi Thụy". Lam Khanh Khanh gật đầu "vâng"

"Khanh Khanh muội cẩn thận một chút, Tam vương phủ không phải người tầm thường có thể vào đâu" Tô Yên nhìn Lam Khanh Khanh như không hiểu nói tiếp "Tam vương gia là một tên hoa hoa công tử đào hoa ngã ngất, vô si không ai sánh bằng. Muội là nữ tử lại xinh đẹp như vậy ta lo..."

Lam Khanh Khanh lắc đầu "không sao đâu", "trong phủ còn có tứ đại hộ vệ võ công cao cường muội nên cẩn thận, hấn dù vô dụng nhưng lại rất được hoàng thượng sủng ái"

"Vâng muội biết rồi" Lam Khanh Khanh thấy có người quan tâm mình như vậy cũng cảm thấy lòng yêu quý vị tẩu tẩu này hơn.

"Thôi đã muộn muội an giấc đi, ta về...muội nhớ cẩn trọng" Tô Yên đi đến cửa bỗng quay đầu cười nói "Khanh Khanh khi nào rảnh muội qua chơi với Viên Nhi nhé. Con bé rất thích muội đây"

Lam Khanh Khanh gật đầu "Vâng, tẩu hảo mộng"

*****

Ngày hôm sau

"Khanh Khanh" Mộ Dung Xuất mở cửa đi vào tìm Lam Khanh Khanh thấy căn phòng trống trơn, "ơ con bé này khuya thế rồi còn đi đây nhĩ".

"Chắc muội ấy đi trộm Uyên Ương Phi thụy rồi" Diêu Chính Vũ đột nhiên xuất hiện là Mộ Dung Xuất giật mình "bát đệ đệ có cần lên lúc vậy không...à mà đệ báp muội ấy trộm? Trộm gì cơ?"

"Ồ tin tức huynh chậm thế, muội ấy kết đôi ngọc bội Uyên Ương Phi Thụy nên đi trộm rồi", "Gi?"

***

Phủ Tam vương gia

Thân ảnh vận bạch y thoát ải thoát hiện trên mái nhà, Lam Khanh Khanh sau một ngày nghiên cứu đã biết đường đến Tam vương phủ. Nhưng đáng chết là nàng không có biết cấu trúc trong phủ, giờ vào mới biết, mẹ nó rộng thiệt mà.

Lam Khanh Khanh thăm mắng một câu rồi nấp vào một thân cây gần đó, nàng chờ vài tên nô bộc đi ra rồi mới phi thân xuống. Nàng khẽ cắn cắn môi, rốt cuộc là phòng nào nhĩ.

Lam Khanh Khanh đang nghĩ làm sao để tìm được phòng giấu đôi ngọc bội thì từ đâu nhảy ra hai nam tử. "Này Thiên huynh nói xem có phải người đòi bây giờ rất chán sống không ngay cả tam vương phủ cũng đột nhập vào" hai người họ đều vận hắc y một nóng một lạnh đứng cạnh nhau.

Lam Khanh Khanh thăm than, đây là hai người trong tứ đại hộ vệ Thiên, Hủy, Huyền, Vân sao? Nàng cúi gầm mặt xuống đột ngột phóng một loạt ám khí thừa cơ hộ chạy mất. Ngu mới ở lại đáng với họ ấy nghe nói nội lực họ không thượng thừa nhưng đủ đánh chết nàng. Nếu đâu thì nàng chưa chắc đã thua nhưng nàng còn phải tìm ngọc bội không rảnh đôi co với bọn họ.

Lam Khanh Khanh mở đại cửa một căn phòng chui vào trốn, nàng thở hắt ra một hơi nhưng lại cảm thấy có gì đó sai sai.

Lam Khanh Khanh cứng nhắc xoay người lại, cuối cùng nhìn thấy cảnh làm nàng hoa mắt chóng mặt lão đảo. Lam Khanh Khanh trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn xuyết phun máu mũi

Cái này là hên hay xui đây?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Môi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Nam nhân vô sỉ

Lam Khanh Khanh vào một đại căn phòng trốn hai người kia, vừa thở phào nhẹ nhõm lại cảm giác có gì đó sai sai. Lam Khanh Khanh cứng nhắc xoay người lại nhìn một màn xuyết phun máu mũi.

Ôi mẹ ơi sao con lại không vào phòng nào lại vào trướng phòng này chứ, trong lòng Lam Khanh Khanh kêu gào thảm thiết, chưa có lúc nào nàng cầu cho có một cái lỗ chui vào như lúc này.

"Tiểu mỹ nhân, nàng là bị mê hoặc bởi dung mạo anh tuấn tuyệt sắc của ta nên mới đến đây xem trộm ta tắm sao" một giọng nói trầm ấm đầy nam tính lọt vào tai nàng.

Lam Khanh Khanh hít sâu một hơi đảm bảo cho không chảy máu mũi, chính xác nàng chính là đi nhầm vào dực phòng, nam nhân này còn đang lỏa thể đứng trước mặt nàng nha.

Lam Khanh Khanh cười gượng xoay người lại định mở cửa bỏ của chạy lấy người nghe xong câu đó của hần thân hình cứng nhắc. Nàng nghiêng đầu nhìn hần "người, có thể vô sỉ hơn được không?", nói rồi Lam Khanh Khanh phi thân đi mất.

Ở trong phòng, nam nhân đó không ai khác chính là Tam vương gia Phong Nguyệt vương triều, Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo bóng nàng nhếch môi cười khiêu khích. Hần vừa vào mặc trung y liền có hai bóng hắc y đáp xuống "chủ tử khi này có một bạch y nữ tử, có..."

Hần cười cười lắc đầu "không cần, rồi sẽ gặp nàng sớm thôi"

*****

Lam Khanh Khanh phi thân về Dạ Nguyệt sơn trang, trong lòng cứ rối rắm, hình ảnh nam tử đó cứ quanh quẩn trong đầu nàng đuổi thể nào cũng không đi.

"Khanh Khanh thế nào rồi" Lam Khanh Khanh vừa vào phòng liền có người gọi thì gật mình "các huynh vào phòng ta làm gì?", trong phòng nàng hội tụ Vương Lăng Thần, Mộ Dung Xuất, Điều Chính Vũ và Lâm Bích Tần.

Vương Lăng Thần vuốt cằm "ta lo sợ muội bị sức mê miến nào thôi", Mộ Dung Xuất phì cười "ta không lo muội sút mê chỉ sợ chưa cướp được Uyên Ương Phi Thúy thì tam vương phủ đã sây ra án mạng rồi".

"Haiz còn tưởng muội cướp đôi ngọc bội ấy về được nên đến xem, tiếc thật uống công rồi, mà ta nghe nói ngoài Uyên Ương Phi Thúy trong phủ đó còn có nhiều thứ quý nữa á" Lâm Bích Tần nháy mắt với nàng.

Điều Chính Vũ cười trừ đi đến nâng loạn tóc Lam Khanh Khanh lên "ta sợ nàng bị tên hoa hoa công tử đó bắt nạt, nếu nàng ra sao thì ta đau lòng lắm". Lam Khanh Khanh cau mày thúc hần một cái bực bội ngồi xuống "chưa thấy Uyên Ương phi thúy đã gặp một tên biến thái vô sỉ rồi"

Bọn Mộ Dung Xuất cười haha nhìn mặt ai đó đen lại, "các người rảnh thì về ôm chăn mà ngủ, từ sau cấm tùy tiện bước vào phòng ta" Lam Khanh Khanh lườm Điều Chính Vũ "còn huynh nếu sau này còn dám tùy tiện đụng chạm ta, ta cho 'nó' đi gặp tổ tông đấy.

Điều Chính Vũ đen mặt nhìn cô nàng nào đó đang bực bội đi vào tắm thất, hần quay đầu lườm bọn đang cười hả hê "hình như các người rất rảnh nhì". Mọi người im bật lắc đầu phi thân đi

Lam Khanh Khanh ngồi trên giường liên tục lắc đầu, nàng đưa hai tay vỗ vỗ má. Chắc nam nhân kia lớn lên xinh đẹp thật nhì, thân hình...khụ khụ nàng đang nghĩ gì vậy nè, đỉnh chính nàng không phải sắc nữ. Lam Khanh Khanh nằm nhòai ra giường, hần mang bộ dạng ngả ngót như vậy lại ở trong phủ, chẳng lẽ hần là tam vương gia đào hoa phong lưu Phong Nguyệt Vô Thần?

*****

Sáng ra căn phòng của Lam Khanh Khanh đã trống trơn không có người chỉ có một mảnh giấy trên bàn ghi gọn ba chữ "Túy Yên Lầu"

*****

Túy Yên Lầu vẫn nhộn nhịp như vậy khách khứa ra ra vào vào mọi loại người đều có đủ, Lam Khanh Khanh vận thân nam trang tiêu sái bước vào lầu.

"Cho ta gặp Thương Liên Cô nương" Lam Khanh Khanh gọi một cô nương tới nói nhỏ, cô nương đó hiểu chuyện gật đầu dẫn nàng đi lên lầu. "Thương Liên tỷ tỷ, Lãnh công tử đến tìm người" Thương Liên thấy nàng liền cười tươi "à Lãnh công tử người tới rồi, mời vào"

Thương Liên kéo Lam Khanh Khanh vào rồi liền đóng cửa quay sang nàng cung kính "Thập nhị tiểu thư", Lam Khanh Khanh lắc đầu "không cần đa lễ sao này gọi ta là Khanh Khanh giống bọn họ là được"

Thương Liên cười kéo nàng ngồi xuống "nếu không chê người cứ gọi ta là Thương Liên tỷ, có việc gì ta sẽ giúp người", Lam Khanh Khanh gật đầu "khi này vị cô nương kia tại sao lại biết ta". Thương Liên che miệng cười "mấy vị công tử chưa nói cho cô nghe sao, vừa sáng ra Dạ Nguyệt sơn trang đã báo ra kể từ hôm nay thập nhị tiểu thư sẽ tiếp quản Túy Yên lầu cùng Diệp Hương các ở thành Tây, hai nơi này chính là hai trong bốn nơi trọng điểm của thành Tây"

Nàng lại nói tiếp "Túy Yên lầu và Diệp Hương các đã biết tin cả rồi, người khi này là Tiên Thi là người thân cận của ta nên biết rồi, đây người mặc nam trang nên ta mạo muội kêu bọn họ gọi là Lãnh công tử". Lam Khanh Khanh gật đầu "tốt lắm", thật không ngờ hôm nay nàng lui tới thành Tây họ đã cho nàng quản hai điểm quan trọng, có phải hơi quá không.

"Khanh Khanh cô làm sao vậy", Lam Khanh Khanh lắc đầu "không sao, à hôm qua ta gặp một tên biến thái vô sỉ". Thương Liên vỗ đùi "chắc là tên nào vậy? À hôm qua? Lúc cô đi trộm ngọc bội á?", nàng cau mày "sao tỳ biết?" "chắc bây giờ chuyện của cô đang là tin tức nóng bỏng tay với bọn ngoài kia rồi, ta là người của Dạ Nguyệt sao không biết"

"Ta nói này, ta biết cô là người rất lợi hại nhưng mà tuyệt đối đừng nên day dưa thứ nhất với bọn biến thái vô sỉ, thứ hai là tiểu nhân hèn hạ, thứ ba là hái hoa tặc bỉ ổi, thứ tư là người thâm hiểm, cao tay hơn mình" Lam Khanh Khanh cười gượng "nếu gặp thì sao đây?"

"Gặp á, cô cảm thấy đánh được thì đánh, không đánh được thì bỏ chạy, chạy không được thì xin tha", "nếu xin không được thì sao?"

Thương Liên vuốt cằm "có hai trường hợp nếu gặp nam nhân thì dùng mỹ nhân kế, nếu gặp nữ tử thì dùng thâm kế hoặc vuốc móng ngựa, xong" Lam Khanh Khanh bây giờ không biết nên khóc hay nên cười với cô nàng này nữa

Thương Liên cười nói: "chúng ta cùng đi chơi đi, ta chỉ cho cô các nơi Dạ Nguyệt làm chủ, nào đi nào".

Thương Liên nhanh chóng đứng bật dậy kéo nàng đi, xem ra cô nàng này rất ngây thẳng hoạt bát lại ham vui, nhưng nếu nàng biết sau khi đi cùng nàng ấy gặp phải chuyện gì thì đánh chết nàng cũng không đi

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Người có thể mặt dày hơn được không?

Thương Liên tận tình đưa Lam Khanh Khanh đi hết ngang dọc ngõ ngách trong thành Tây, miệng lúi lo lúi lét không ngừng y như người nàng lần đầu gặp ở Túy Yên lâu không phải là nàng ấy vậy

"Cô xem xem, đây là Cẩm Niên các là tiệm tơ lụa lớn nhất thành Tây, kia là Phụng Hiên lâu trà lâu nổi tiếng...bla...bla...bla..."

"Đặc biệt chính là bốn điểm trọng yếu của thành Tây, Túy Yên lâu và Diệp Hương các là nơi thu thập thông tin cũng là nơi dễ tìm người. Thiên Huyền phường là tiệm cầm đồ có tiếng cũng là nơi nắm giữ mạch lớn nhất thành Tây. Tổ Duyệt các, khách điểm sa hoa tranh trọng nhất thành Tây, là nơi hội tụ nhiều nhân sĩ hay dân thương, kẻ tâm thường đến cao nhân đều trọ lại nơi đây"

Lam Khanh Khanh gật đầu, quả thật quy mô Dạ Nguyệt son trang rất lớn nha, thành Tây này có một trăm hai mươi ba cửa hiệu, lại có hai mươi tư cửa hiệu, mười ba cửa hàng lớn thuộc tay Dạ Nguyệt. Haiz thảo nào Dạ Nguyệt là có tiếng vậy, nhưng hình như mọi người không biết trong son trang toàn bọn vô lại với già mồm thì phải.

"Này Khanh Khanh ta đưa cô đến Diệp Hương lâu nhé" Thương Liên hươ hươ tay trước mặt Lam Khanh Khanh, nàng gật đầu hỏi "các cửa hàng này là ai quâ". "Ồ trước kia Tổ Duyệt các là cửa cửu công tử Lâm Bích Tần, Thiên Huyền phường thuộc về nhị công tử Bạch Mặc Thương, Túy Yên lâu là tam công tử Mộ Dung Xuất, Diệp Hương các do lục công tử Vương Lăng Thần"

"Vậy tại sao họ lại cho ta quản hai điểm máu chốt?" Lam Khanh Khanh khó hiểu hỏi, Thương Liên vỗ vai nàng một cái "bọn họ trăm công nghìn việc ở Dạ Nguyệt lại làm chủ sau lưng bao nhiêu gian hàng từ thành Bắc đến thành Tây, từ phố Kim Hải đến phố Ngọc An chứ, còn cô vừa và son trang lại không biết cô hợp với việc gì thấy cô thích lui tới thành Tây nên cho thôi"

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chớp mắt đã đứng trước cửa Diệp Hương các, Lam Khanh Khanh nhìn tấm bảng to dùng viết ba chữ Diệp Hương các như rồng bay phượng rồi bước vào trong. Kiến trúc đúng thật không tệ, vừa thanh tao lại nhàn nhã xen chút hoa văn tinh xảo, rất hợp với một trà lâu quán ăn.

Nàng càng nghĩ càng không thể hiểu, là bọn họ quá tin tưởng nàng hay cho rằng nàng sẽ quản lý tốt hai nơi này.

Chàng quản thấy Thương Liên cùng một nam tử lạ mặt đến liền hiểu ra gì đó tươi cười tiếp đón. "Ừay Thương Liên cô nương hôm nay rảnh rồi hay là thanh lâu của cô đóng cửa nên tới đây!"

Thương Liên liếc xéo ông ta một cái "ông trù ẻo Túy Yên Lâu đấy à", nàng kéo Lam Khanh Khanh tới trước mặt "đây là Lãnh công tử, nên chào hỏi nhĩ". Ông ta cười hiền hòa "mời lên lầu thưởng trà, công tử thấy sao", Lam Khanh Khanh gật đầu hạo một tiếng.

Ông đưa Lam Khanh Khanh cùng Thương Liên lên tận lầu ba, vì đây là tầng có phòng thượng hạng nhất nên đa số ít người. Lam Khanh Khanh đi ngang qua một nhóm người có khoảng ba bốn tên, cảm giác có gì đó không đúng nên có ý thức đi nhanh thêm một bước nhưng vẫn không nhanh bằng người kia.

"Nha tiểu mỹ nhân lại gặp nhau rồi đây có được gọi là duyên phận không?" Lam Khanh Khanh trừng mắt nhìn nam tử xinh đẹp phải nói là yêu nghiệt trước mặt "công tử xin lỗi ngài nhận nhầm người rồi"

Lam Khanh Khanh hơi vùng ra lại bị hấn một tay ôm ngang eo xiết lại "tiểu mỹ nhân nàng nói nàng không quen ta sao? Không sao ta quen nàng là được".

Lam Khanh Khanh biết hẳn nhận ra mình cố vùng ra nói nhỏ "ta hiện là nam nhân người...ta...có phải hơi không hợp?"

Hắn nhìn ngang ngó dọc thấy mọi người đang nhìn họ liền thả nạng ra, Lam Khanh Khanh trừng hẳn bây giờ nạng mới biết có kẻ ngốc mới tin hắn là kẻ vô dụng trong lời đồn. Nạng mà biết kẻ nào tung tin hắn là phế vật, đồ vô dụng nạng liền chém chết kẻ đó.

Phong Nguyệt Vô Thần cười đến độ lại cúi đầu nói nhỏ bên tai nạng "tiểu mỹ nhân nạng đã thấy hết toàn bộ thân thể ta rồi, có nên...chịu trách nhiệm không?", "ta nhớ không nhầm đào hoa người vô số sao không đi tìm các nạng đi" Lam Khanh Khanh cười đến vô cùng nguy hiểm

"Nha không giống" hắn vẫn ngây thơ như không biết sát khí đang tỏa ra từ người nạng, Lam Khanh Khanh cúi đầu cười bất ngờ giáng cho hắn một phát trời đáng là hắn phải lui vài bước quát to "mẹ nó chứ biến thái vô sỉ CMM người có thể mặt dày hơn được không."

Chửi xong Lam Khanh Khanh tức giận đi vào phòng gần đó đóng cửa một cái rầm. Thương Liên dùng ánh mắt đồng cảm liếc về phía Phong Nguyệt Vô Thần rồi đi theo ông chường quày vào phòng.

Vân nhìn Phong Nguyệt Vô Thần hỏi "chủ tử người có sao không hay ta...", "không cần" hắn nhìn căn phòng đó rồi mỉm cười "điều tra nạng cho ta" hắn xoay người rồi đi như có như không lăm bầm "thú vị, thật thú vị"

*****

Bên trong phòng

"Áy Khanh Khanh bớt giận bớt giận" Thương Liên vuốt vuốt lưng nạng cười, ông chường quân cũng cười theo khuyên "tiểu thư người mặc kệ đi hẳn nổi tiếng phong lưu cũng chỉ là tên phế vật, người..."

"Phế vật cái rắm..." Lam Khanh Khanh buộc miệng chửi giờ cánh tay vừa bị hắn nắm ra vén ống tay áo lên, trên da thịt trắng nõn liền xuất hiện vết ứa máu. Thương Liên cau mày "làm sao...làm sao có thể?", nạng nghiêm mặt "hể hắn là người bình thường thì cho dù hắn làm thế nào cũng không chạm vào ta được, đáng này" đúng là lúc này nạng cho dù vùng vẫy ra sao vẫn không thoát được hắn.

Nam nhân yêu nghiệt này không phải là người tầm thường tốt nhất là không nên dây dưa với hắn, Lam Khanh Khanh thầm nghĩ.

Nhưng nạng đâu biết được đời không như là mơ, sau này nạng còn phải gặp hắn dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Nam nhân nguy hiểm

"Chủ tử không điều tra được gì về người đó" Vân đi vào chán nản lắc đầu, "làm sao?" nam nhân yêu nghiệt đứng bên cửa sổ như có như không nói ta phiến phiến đôi ngọc bội trong tay. Chính xác hẳn đang cảm chính là đôi ngọc bội hiếm có, trăm năm lịch sử, Uyên Ương Phi Thúy.

"Người đó lai lịch ít ỏi đến đáng thương, nhưng lại có một thế lực nào đó ngăn chặn thuộc hạ điều tra về nạng, cả tên cũng không moi ra được" chưa bao giờ hắn thấy thất bại như vậy, một cô nương cũng không điều tra được lai lịch "nạng cứ như từ trên trời rơi xuống vậy"

Nam tử đó cười, Vân khó hiểu nhìn chủ tử nhà mình "nạng là đến để cướp Uyên Ương Phi Thúy", "thì sao?". "Nạng có thể gây bất hại cho chủ tử", hắn nhìn khoảng không, ánh trăng bạc rơi xuống người hắn lại tạo thêm vẻ mê hoặc "ta tự có chừng mực"

*****

Lam Khanh Khanh uể oải nằm dài trên nhuyễn tháp ngáp vài cái rồi dụi dụi mắt, Thương Liên lắc đầu "Khanh Khanh cô mau ngồi dậy những cái này phải xem qua". Nạng cau mày "phiền phức Túy Yên lâu cứ để cô quản, Diệp Hương các cứ để Hà chường quản lo là được rồi, có chuyện lớn hẳn tìm ta"

Thương Liên thờ dãi kéo kéo Lam Khanh Khanh "người đã tiếp nhận hai gian hàng này rồi phải lo chứ" kể ra nạng cũng không lạnh lùng như trong lời đồn ở sơn trang mà thật tốt tính nha. Nạng cũng hơi lười Hà chường quân chỉ mới thống kê một số khoản mục cho nạng nghe đã bị nạng đuổi ra ngoài.

"Ta mặc kệ tỷ đó" Lam Khanh Khanh bị hai người họ kéo kéo lôi lôi từ hôm qua đi coi sổ sách bực bội phi thân ra khỏi Túy Yên lâu, Thương Liên nhìn theo bóng lưng nạng bất đắc dĩ cười khổ.

*****

Rừng trúc phía Nam kinh thành

"Các người theo dõi đủ rồi?" Lam Khanh Khanh nhướn mày ánh mắt sắc bén quét về bụi trúc lạnh lùng nói. Vừa dứt lời hơn hai mươi hắc y nhân đáp xuống trước mặt nạng, không nói không rằng vung lên đao kiếm hướng nạng chém tới.

Lam Khanh Khanh khinh thường hừ một tiếng xoay nhẹ thân mình rút chủy thủ bên hông ra một định hai mươi tên, chỉ thấy nàng như con gió ẩn ẩn hiện hiện, tuy dùng chủy thủ ngăn lại không có bất lợi trong vòng ba nốt nhạc đã hạ gục hai mươi tên. Trong rừng trúc nồng nặc mùi máu tanh, hai mươi cái thầy chung một số phận nằm rải rác, Lam Khanh Khanh xé một bên vạt áo lau vết máu trên thanh chủy thủ rồi vức xuống, nhắc chân đi tới mọi nơi sạch sẽ.

Bên cây trúc khẽ rung động xuất hiện ba nam tử, một người khuôn mặt yêu nghiệt vận lam y, hai người kia chung thủy một màu đen. "Tiểu mỹ nhân, lại gặp rồi" Phong Nguyệt Vô Thần cười như không cười nhìn nàng đầy khiêu khích.

"Người muốn gì?" Lam Khanh Khanh vẫn lạnh tanh nhìn hắn còn có chút vẻ khác máu, hắn tắc lưỡi tiếng lại gần "mỹ nhân xinh đẹp không nên trở nên khác máu như vậy, thật không tốt". Nàng cười lạnh "xem ra lời đồn đại không nên tin, ví như vương gia đây, nếu nói ngài yếu ớt vô dụng chỉ sợ thiên hạ không có đệ nhất, tam vương gia ngài thấy sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười vuốt nhẹ mái tóc nàng "khá lắm rất thông minh, thân thủ rất tốt, chỉ bằng việc người đột nhập vào phủ đã là tội chết nhưng mà..." hắn dừng lại một chút cúi xuống bên tai nàng nói "hàng đã thấy hết thân thể ta rồi có nên chịu trách nhiệm không?"

Lam Khanh Khanh giật giật khéo môi cổ gấn điềm tỉnh nói "người thì ra không chỉ phong lưu còn rất vô sỉ", Phong Nguyệt Vô Thần phì cười cái cổ trắng nõn của nàng từ đâu trong tay có sợi tơ mỏng

Hắn cười lạnh lũng hân khí tỏ ra bức người như có như không khẽ đưa sợi tơ nhẹ sưa qua cổ nàng nói "một là chết hai là đi theo ta"

"Hử? Chọn đi" môi hắn dừng ngay chớp mũi nàng khẽ nhấp máy môi.

Lam Khanh Khanh không tự chủ rung mình một cái, giữa hạ mà như có từng đợt tuyết thổi. Má ơi nàng đụng phải loại người gì thế này chỉ "lỡ" nhìn hắn tấm thoí mà. Trong đầu Lam Khanh Khanh bỗng dưng xuất hiện câu nói của Thương Liên

"Đánh được thì đánh, không đánh được thì bỏ chạy, bỏ chạy không được thì xin tha, xin tha..." mà thôi nàng đáng không lại chạy thì không xong chi còn...

"Haha vương gia ngài xem ta chỉ là một cô nương bình thường chỉ là hơi hiếu kỳ về Uyên Ương Phi Thúy thôi mà, hắc hắc vương gia người làm vậy là cưỡng ép ờ...bất nặn trẻ vị thành niên ta mới 16 tuổi nhé" Lam Khanh Khanh cổ nặn ra nụ cười mình cho là hoàn hảo nhất nhìn hắn

"Vậy nàng muốn chết?" hắn nhướng mày hỏi đưa sợi tơ gần một chút lập tức cổ nàng chảy ra một khe máu nhỏ. Lam Khanh Khanh cắn chặt răng nhìn hắn "người muốn thế nào ta cũng đồng ý, muốn ta bán thân cũng được"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phi tiểu thu hồi sợi tơ đưa ngón tay nhẹ vệt máu "Bán thân?", Lam Khanh Khanh giật mình sửa miệng "á nhầm, ta lỡ lời người đừng tin là thật nhá, nhầm nhầm thôi ta là nguyện làm trâu là ngựa cho người ha" cho nên đừng đe dọa ta nữa. câu sau nàng nói thâm trong lòng thuận tiện thăm hỏi cả mười tám đời tổ tông nhà hắn.

Nguy hiểm! Nam nhân này quá nguy hiểm!

Huyền nhìn hai mươi tên thuộc hạ nhất đẳng rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh ai oán, mười mấy năm mới rèn luyện được họ như hôm nay, sao nàng tán nhảm vậy a. Vẫn nên cảnh thức tay Huyền một cái "đau lòng cũng vừa thôi đến lúc chúng ta bị nàng bắt nạt không ai cứu đâu"

Phong Nguyệt Vô Thần buông Lam Khanh Khanh ra đi được hai bước bỗng quay người lại "người tên gì?". Lam Khanh Khanh xuyết chút té xiu, hắn đe dọa để làm thuộc hạ hắn nữa ngày vậy mà tên nàng còn không biết. Nàng bực bội đáp "Lam Khanh Khanh"

Haiz nam nhân này lai lịch gì đây, cường hãn đến thế, chắc nếu đại ca mà biết đường đường là thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt son trang mà đi làm thuộc hạ cho tên nam nhân vô dụng nhất kinh thành chắc hắn tức chết mất. Haiz nàng hoàng hậu không làm, quận chủ không làm, tiểu thư không làm lại đi làm thuộc hạ mới hay, thật là khổ não mà

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ*, Mời! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17

Lam Khanh Khanh nhìn ngó xung quanh căn phòng mà Phong Nguyệt Vô Thần chuẩn bị cho nàng cau mày "tại sao phòng ta lại gần tầm thất của người nhĩ". "Để bảo vệ chủ, không tốt?" hắn cười đứng chuẩn hình tượng phong lưu ngà ngón thường ngày.

"Ồ người cũng nói là "để bảo vệ chủ từ không tốt" mà, vậy dời phòng đi ha", "Đôi? Hay dời đến tầm thất của ta nhé!". Lam Khanh Khanh trừng hắn nhỏ giọng nắn "vô sỉ"

Phong Nguyệt Vô Thần áp sát vào người nàng "có cần ta cho nàng biết thế nào là vô sỉ không", Lam Khanh Khanh vội đẩy hắn ra phui phui người như

vừa chạm vào thứ gì không sạch sẽ "nhà người có bao nhiêu nữ nhân"

Hắn trả lời thờ ơ như không có liên quan đến mình "không biết", nàng thật có cảm xúc muốn xét hắn ra làm hai mảnh, cả mình có bao nhiêu thiếp thất thông phòng cũng không biết.

Vân đứng bên cạnh lấy lòng tốt nói "chủ nhân có ba thiếp thất nằm thông phòng" nói rồi hắn mới cảm thấy mình giống như đang bấm báo với chủ tử mới liền ngậm miệng vào làm không khí.

Lam Khanh Khanh vuốt cằm "ít nhỉ" nàng nghĩ là hắn hẳn phải có nhiều lắm mới không nhớ chứ.

Chắc hay là bên ngoài hắn có rất nhiều, "nàng muốn ta có nhiều thiếp thất à, hay...ta nạp nàng nhé!" từ lúc nào hắn đã ghé sát vào mặt nàng.

Lam Khanh Khanh đẩy hắn ra cau mày "đùa à, ta mà thêm người á, chỉ là ta thân nữ nhi sợ mấy nàng hiểu nhầm là hồ ly tinh đi đối phó ta thì phiền phức", Phong Nguyệt Vô Thần cười "nhờ nàng có sợ phiền phức sao? còn đến trộm đồ mà". Lam Khanh Khanh hất cằm "ta thích thì ta trộm đấy người quân".

Đuôi mắt Lam Khanh Khanh khẽ lướt qua người đứng ngoài cửa rồi níu tay hắn "vương gia ta chỉ có chút võ công nhỏ nhoi, nhan sắc thì lại không bằng các nàng, người có ơn với ta, ta chỉ nguyện ở bên cạnh bảo vệ người". Phong Nguyệt Vô Thần cười cười nhìn thái độ nàng thay đổi 180° "sao nàng không lấy thân báo đáp đi", nàng lườm hắn một cái "ta sợ kỹ thuật của ta không tốt làm mất hứng của vương gia, nếu người muốn chi bằng người ra thanh lâu đi muốn ai có đó, ta chỉ cần bên cạnh ngài là được rồi"

Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi cùng lúc đó có một tên nô gia bước vào "tam vương gia, mấy vị tiểu chủ tử đang ở phòng chính trong tầm thất chờ người". Phong Nguyệt Vô Thần phát tay "được rồi ta sẽ qua"

Lam Khanh Khanh và Vân đi sau hắn, như có như không hắn hướng nàng nói "thông minh lắm".

*****

"Ây nha vương gia người sao lâu rồi không tìm thiếp, người ta nhớ chàng lắm nha" vừa bước vào phòng chính đã thấy bóng dáng màu đỏ thắm yếu điệu ập đến Phong Nguyệt Vô Thần, mềm nhũn dựa vào hắn. Nữ tử áo vàng cũng chẳng thua kém dựa vào hắn làm nũng "gia người có phải hết thương thiếp rồi không nha"

Mấy người đứng bên cạnh tuy không níu lấy Phong Nguyệt Vô Thần nhưng lại dùng ánh mắt câu hồn nhìn hắn yếu điệu phát phát khản tay. Phong Nguyệt Vô Thần cười vuốt nhẹ tóc hai nàng "sao mới mấy ngày đã nhớ gia rồi sao, gia có việc phụ các nàng rồi"

Nữ nhân áo vàng hôn đôi "gia bạn? Gia bạn đến Túy Yên lâu sao hay là Viên Linh các", hắn vỗ vỗ vai nàng "Ngọc Mai là hiểu ta nhất", "thiếp ư thêm quan tâm chàng".

Lam Khanh Khanh nhìn bọn họ ân ái ái thì xuýt nữa rớt da gà, nhìn mà cứ thấy buồn nôn. "Ý nàng là ai vậy? Là muội muội mới của bọn thiếp sao?" nữ tử áo đỏ nhìn Lam Khanh Khanh hỏi. Lam Khanh Khanh khẽ cau mày, muội muội cái em gái người ấy.

"Nha nàng thật xinh đẹp a" tuy bề ngoài họ nói vậy nhưng khấn tay đã sớm bị vò nát. Phong Nguyệt Vô Thần cười cười đưa tay búng trán mấy nàng "nàng là hộ vệ mới các nàng đừng nghĩ nhiều" hắn hơi dừng nói "các nàng về nghỉ đi hôm nay để Mộng Nhi và Nhan Nhi hầu hạ ta", bọn họ vâng vâng dạ dạ lui ra chỉ còn nữ tử bạch y và thông phòng bên cạnh này giờ đứng ở đó.

Nàng ta rất xinh đẹp lại thanh này từ khi hắn bước vào vẫn đứng ở đó không nói năng gì, nữ tử đứng bên cạnh nàng cũng vậy. Lam Khanh Khanh lấy làm hiếu kỳ mở miệng nói "vị cô nương này là thiếp thất của người à, sao nàng có hơi giống bị người ép buộc đem về thế nhỉ"

"Người nói đủ rồi nhỉ" Lam Khanh Khanh giật thót, làm gì thay đổi giữ thế, nàng nhìn hắn ngồi trên ghế chủ rồi lại nhìn xung quanh. Trong phòng bây giờ chỉ còn Lam Khanh Khanh, Phong Nguyệt Vô Thần nữ tử bạch y, thông phòng của hắn, Vân và Huyền.

"Ha đùa thôi mà" Lam Khanh Khanh giả vờ cười cười, Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày "đùa? À thì ra người cũng biết đùa". Lam Khanh Khanh thu lại nụ cười giả dối ấy tùy tiện ngồi vào cái ghế gần đó "có chuyện gì nói đại đi".

Phong Nguyệt Vô Thần gõ tay xuống ghế một cái lập tức hai hắc y nhân xuất hiện. Lam Khanh Khanh cau mày hai người này một là Thiên một là Hủy thì phải, ạch tên mặt than kia là tên tối hôm đó. "Chủ tử" Thiên, Hủy ôm quyền hướng hắn hô.

"Người biết?" Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày nhìn nàng, Lam Khanh Khanh gật đầu nhìn bạch y nữ tử "vị này là..., ta đoán không chỉ là thiếp thất của người"

Bạch y nữ tử hướng nàng khẽ gật đầu "ta tên Liễu Mộng là thuộc hạ của tôn chủ, đây là Nhan Nhi cũng giống ta vào đây để bảo vệ cho tôn chủ". Lam Khanh Khanh ồ một tiếng nhìn hắn "tôn chủ?", "người không cần biết", "nha người muốn ta làm thuộc hạ lại không biết lại lịch của chủ nhân thế nào, có phải..." nàng nhướn mày nhìn hắn trầm ngâm.

"Ừa ta cũng chưa rõ thực lực của người, chi bằng...thử xem sao"

Nói đoạn Lam Khanh Khanh rút chủy thủ phi thân đến Phong Nguyệt Vô Thần ra tay.

Keng~

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18

Keng~

Chủy thủ của Lam Khanh Khanh bị chặn lại giữa không trung bởi một thanh nhuyễn kiếm, nàng cười lạnh nhìn Thiên đang chặn kiếm của nàng xoay tròn người đối phó hấn. Lam Khanh Khanh được lợi thế về tốc độ, Thiên đã nhanh nàng còn nhanh gấp bội chưa đỡ được mười chiêu Thiên đã bị nàng đánh xa.

Huyền và Huyền thấy thế liền rút đoản kiếm ra hướng Lam Khanh Khanh ra chiêu, chỉ thấy nàng khẽ lắc người đã chết trụ kiếm của Huyền xoay người một cái trong tay nàng đã có hơn một thanh đoản kiếm.

Lam Khanh Khanh lắc đầu "yếu quá" Vân cũng rút kiếm ra cùng Huyền, Huyền đánh đến. Lam Khanh Khanh nhưng một lóc xoáy lướt qua, chưa kịp định thần nàng đã nói "ta đã bảo các người kém mà". Kiếm trong tay bọn họ đã không biết khi nào nằm trng tay nàng, bọn họ há miệng kinh ngạc, nàng động thủ nhanh thật khi này bọn họ còn khinh thường nàng nên mới chủ quan như vậy.

Một luồng khí mạnh ập vào Lam Khanh Khanh, nàng giật mình kịp thời né được la lên "này không chơi nội lực nhá, biết bà đây không có nội lực mà còn ra tay mạnh vậy". Lam Khanh Khanh đưa mắt lờm Phong Nguyệt Vô Thần, khi này nếu nàng không né kịp thì cũng phải nằm giường nửa tháng.

Mọi người ngac nhiên tập hai, nàng...nàng cư nhiên không có nội lực, trời vậy mà thủ pháp có thể nhanh như vậy. Huyền thoát khỏi sự kinh ngạc hỏi "ngươi năm nay bao nhiêu tuổi", Lam Khanh Khanh nghĩ nghĩ "à hình như mười sáu".

Huyền suýt rớt cằm "vậy ngươi...học võ lúc mấy tuổi", nàng nhảm nhảm "à hình như là mười tuổi, sáu năm rồi" tứ đại hộ vệ trực tiếp ngã, bọn họ ấy vậy mà đánh thua một con nhóc đã vậy học võ công từ nhỏ qua mười mấy năm rèn luyện lại bại với nàng mới học sáu năm không có nội lực.

Lam Khanh Khanh bĩu môi "ta nói các người thật quá kém, kiếm cũng bị lấy đi, các người không nên khinh thường kẻ địch, cho dù bên ngoài ra sao nhưng...bên trong không rõ được". Đúng là năm đó nàng cứ nghĩ bọn họ tốt, luôn tin bọn họ thì ra lại là kẻ thù diệt môn.

Phong Nguyệt Vô Thần cau mày nhìn Lam Khanh Khanh, nàng ngồi đó tỏ ra vẻ lạnh lùng nhưng không giấu nổi vẻ bi thương trong mắt. Lam Khanh Khanh thở hắt ra một hơi cười nhạt "hà vương gia, thuộc hạ của người chỉ có thể thôi sao, ôi thật thất vọng"

"Lui ra ngoài hết đi" Phong Nguyệt Vô Thần phát tay lập tức Thiên, Huyền, Vân, Huyền, Liễu Mộng cùng Nhan Nhi nói đuôi đi ra. "Làm sao?" Phong Nguyệt Vô Thần đi đến bên Lam Khanh Khanh đưa tay vuốt tóc nàng, nàng lờm hấn một cái "nam nhân các người luôn thích làm vậy à". Phong Nguyệt Vô Thần đen mặt "nam nhân? Nàng hình như có nhiều nhĩ", nàng cười cười "chắc ta đâu nhiều bằng người", "ồ vậy sao?"

Lam Khanh Khanh cảm thấy không ổn liền đổi chủ đề "hà ta là thuộc hạ của người thì có nên hưởng lợi chút không?", Phong Nguyệt Vô Thần nhàn nhả nói "ngươi muốn gì?"

Nàng cười vô lại "ta nghe nói phò Kim Vương là của người", "nếu ngươi muốn ta bảo Vân sắp xếp" Phong Nguyệt Vô Thần nói tựa như cho một con gà con vịt. "Hà thì ra vương gia lại hào phóng thế, thôi thì ta nhận vậy" nàng có ngu đâu mà không nhận, trừ thành Tây ra thì phò Kim Vương là con phố náo nhiệt nhất và lại Viên Linh các ở đó đang cạnh tranh với Túy Yên lâu của nàng nha.

Phong Nguyệt Vô Thần mặt Lam Khanh Khanh nhưng đang có âm mưu khẽ lắc đầu. "À khi này Liễu Mộng tại sao gọi người là Tôn chủ?" Lam Khanh Khanh thắc mắt hỏi, hấn nhìn nàng cau mày "ngươi thật không biết", "ta biết thì hỏi ngươi làm gì nhĩ"

"Về phòng đi" Phong Nguyệt Vô Thần đi vào trong, Lam Khanh Khanh đứng dậy đi theo "ế sao ngươi chưa trả...", "Muốn thay Liễu Mộng thì tâm à" hấn đột nhiên quay đầu lại nói làm nàng xuyt nửa tông vào hấn "xí ta không thèm"

Lam Khanh Khanh phát tay đi ra ngoài, Phong Nguyệt Vô Thần nhì theo bóng nàng không biết nên khóc hay nên cười, có ai lại như nàng kể cả Tôn chủ cũng không biết.

*****

"Cô nương" Lam Khanh Khanh đang đi về tắm thất của mình thì nô tỳ bên cạnh Liễu Mộng tên Nhan Nhi chặn lại. "Có chuyện?" nàng đối với người khác luôn lạnh nhạt như vậy, "à tiểu thư muốn gặp người" Lam Khanh Khanh gật đầu, Liễu Mộng là người của hấn chắc không có màn hãm hại gì đó đâu nhĩ

Nhan Nhi đưa nàng đi đến Liễu viên của Liễu Mộng, nơi này là một biệt viện có rất nhiều Dương Liễu bên trong có một thủy đình nằm giữa hồ sen, chắc nữ nhân này đúng là thanh tao.

Nhan Nhi đưa Lam Khanh Khanh vào phòng cẩn thận đóng cửa lại, "cô nương...", "ta tên Lam Khanh Khanh". Liễu Mộng cười nhẹ "ta có thể gọi người là Khanh Khanh không?", nàng ngồi xuống lạnh nhạt mở miệng "có thể"

"Thật ra Tôn chủ không đào hoa như người ngoài nghĩ đâu, Cơ Thủy, Ngọc Mai là do người bị ép buộc lấy về còn ta, Nhan Nhi, Yết Nhi, Thi Nhi chỉ là phụng mệnh thôi. Tôn chủ chưa từng động qua chúng ta" Liễu Mộng vừa rót trà vừa nói "còn Thu Ly với Hình Ân chỉ là nha hoàn hồi môn đi theo Cơ Thủy và Ngọc Mai, Khanh Khanh cô đừng để ý"

Lam Khanh Khanh khó hiểu "tại sao cô lại nói với ta những việc này" quái lạ theo lời nói của nàng í có gì đó sai sai, Lam Khanh Khanh đưa tay nhắc ly trà Liễu Mộng vừa rót đưa lên uống

"Chứ không phải Tôn chủ để ý người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Vô ưu

"Không phải Tôn chủ coi trọng cô sao?" Liễu Mộng ngây thơ hỏi, Lam Khanh Khanh vừa uống trà chưa kịp nuốt xuống đã phun ra.

"Khụ...Liễu Mộng cô có phải trí tưởng tượng hơi xa không?" Hắn thấy nàng có chỉ bản lĩnh nên mới vừa đe dọa vừa uy hiếp nàng làm thuộc hạ của hắn, còn nói hắn coi trọng nàng á, nàng thả tin heo nái leo cây.

Liễu Mộng sững sờ, là do nàng nghĩ nhiều sao? Bao năm nay đi theo Tôn chủ người luôn lạnh nhạt ghét bỏ nữ nhân, nữ thuộc hạ của người cũng không tránh khỏi vậy mà khi gặp nàng ấy thì...

"À Liễu Mộng, các người tại sao luôn gọi Phong Nguyệt Vô Thần là Tôn chủ?" Liễu Mộng kinh ngạc nhìn nàng "cô thật sự không biết?". Lam Khanh Khanh cau mày, sao nàng hỏi cái gì bọn họ đều hỏi lại một câu "thật sự không biết" thế nhỉ. Nàng lắc đầu "ta biết thì hỏi cô làm gì", "Tôn chủ chính là chủ Huyết Ưu cung, ngay cả Ma giáo cũng phải nể mặt, giang hồ ai ai không biết, người không biết...thật sao?" Liễu Mộng nói.

Lam Khanh Khanh cau mày, Huyết Ưu? Ở hình như nàng đã nghe qua "giang hồ gọi hắn là...Vô Ưu, sao?" Liễu Mộng gật đầu. Lam Khanh Khanh thần hình cứng nhắc, thì ra là hắn thảo nào nàng đánh không lại, nếu biết trước hắn chính là Vô Ưu nàng có chết cũng không đi trộm Uyên Ương Phi Thúy, aaaaa Điều Chính Vũ người hại ta rồi.

**

"Khanh Khanh", "đại ca, huynh tìm muội có việc?" Đông Phương Chính ngồi xuống nói "võ công của muội là học từ đâu?". Lam Khanh Khanh nhìn hắn "có cần phải biết không?"

"Không có gì ta chỉ cảm thấy võ công của muội rất mới lạ, muội có dự tính gì không?", Lam Khanh Khanh lắc đầu "không, muội nghĩ chắc sẽ ngao du gì đó".

Đông Phương Chính vỗ vai Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh ta biết muội tài giỏi nhưng giang hồ nhất định phải cẩn trọng nhất là tên Vô Ưu", nàng cau mày "hắn rất lợi hại?". "Đúng vậy, hắn lợi hại nhưng bí ẩn chưa từng có ai thấy được mặt hắn, chỉ biết hắn tên Vô Ưu"

Lam Khanh Khanh cười nhạt "người này thú vị nhỉ", Đông Phương Chính lắc đầu "Khanh Khanh ta thấy với võ công của muội trên giang hồ có không hơn mười người địch lại, muội chỉ cần cẩn trọng là được. Lam Khanh Khanh trầm ngâm gật đầu, Đông Phương Chính lại nói tiếp "tên Vô Ưu đó nội lực thâm hậu nếu sau này muội có gặp hắn đừng nên hiếu thắng", "vâng muội biết rồi"

"...."

**

"Khanh Khanh, Khanh Khanh" Liễu Mộng lay lay cánh tay Lam Khanh Khanh, nàng giật mình cười nhạt "à ừ ta không sao, nếu không có gì ta xin đi trước"

Lam Khanh Khanh vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi bị Liễu Mộng kéo lại "Khanh Khanh nếu Cơ Thủy, Ngọc Mai có ức hiếp cô cứ nói ra ta giúp được sẽ giúp. À Yết Nhi bên Cơ Thủy, Thi Nh bên Ngọc Mai, có chuyện có nói với họ họ đều là thuộc hạ của Tôn chủ"

Lam Khanh Khanh gật đầu "đa tạ nhắc nhở ta đi trước"

*****

Lam Khanh Khanh đi lạc đến hoa viên vườn phủ, nàng ngẩn đầu nhìn cây Lê vừa ra hoa kia, hình như gần tầm thất của Phong Nguyệt Vô Thần có một

cây thì phải, nhưng cây ở đó to hơn nhiều.

"Nha cô nương cũng đi ngắm cảnh sao?" Lam Khanh Khanh cau mày nhìn người vừa bước đến, là nữ tử áo đỏ ban này gọi là Cơ Thủy thì phải, tin tức cũng nhanh thật. "Không biết người gọi ta có chuyện?" Lam Khanh Khanh lạnh nhạt nói không thèm liếc ả một cái.

"Nếu so về cấp bậc cô nên gọi ta là tiểu chủ tử thì phải" Cơ Thủy yếu điệu bước đến nhẹ hái đoá lê xuống. "Ồ vậy sao, chủ tử của ta chỉ có vương gia, mà ta thấy bọn Vân, Huyền hình như cũng đâu gọi người là chủ", Cơ Thủy cau mày "ngươi..."

"Làm sao?" Lam Khanh Khanh nhướn mày cười lạnh "ta coi vương gia là chủ tử ngươi... làm vương phi hẳn hay đi" nàng nói xong nhìn cũng không nhìn nàng ta lấy một cái đi thẳng về tẩm thất.

"Aiz, vương gia người thật phiền phức lấy mấy cái nữ nhân có ngực mà không có não đó làm gì" Lam Khanh Khanh đứng dưới cây lê gần tẩm thất cau mày bức bối nói. Lam Khanh Khanh ngẩn mặt nhìn lên cây lê, nhìn xung quang rồi ngồi xuống bên gốc cây.

Một đoá lê trắng tinh thuần khiết theo gió rơi xuống mái tóc đen mượt của nàng, Lam Khanh Khanh nghiêng đầu lấy đoá lê xuống vôn về trong tay.

"Lên đây" Lam Khanh Khanh đứng dậy phi thân lên nhánh cây lớn nhất ngồi xuống "vương gia có nhã hứng", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì chỉ tựa thân vào thân cây nhắm mắt.

Lam Khanh Khanh thức thoi im lặng nhìn về phía Tây mặt trời đang lặn, ánh nắng màu hổ phách xinh đẹp lại thê lương, hoàng hôn rồi cuộc là kết thúc hay là bắt đầu. Nàng đưa tay lên lộ ra cổ tay có một vòng tay điểm ngọc thạch hình hoa Tường Vi màu lam nhạt nhấp nháy theo ánh hoàng hôn.

Đây là quả sinh nhật năm mười tuổi của nàng, trên đời này chính là không có chiếc thứ hai, Lam Khanh Khanh buồn tay xuống nhìn xa xa thăm nhủ: cha mẹ con đã báo thù được cho hai người rồi lại thật không ngờ lại rơi đến nơi này, nó còn không biết sống chết ra sao...mọi người thấy có phải con là sao thiên sát không, hại những người bên cạnh mất mạng..

Trong bụi cây gần đó Vân vỗ vai Thiên "thủ lĩnh huynh nói xem Lam Khanh Khanh đó có khi nào là vương phi tương lai của chúng ta không?". Huyền vuốt cằm "tuy là võ công của nàng khá nhưng chưa chắc đã có thể làm Tôn chủ phụ nhân", "còn phải xem chủ tử nhà chúng ta í"

"Các ngươi từ khi nào lắm chuyện vậy?" Hủy day day trán nhìn hai người bọn họ. "Chủ tử đang là gì với Lam cô nương vậy"

Yết Nhi từ đâu chui ra vỗ vai họ nhìn hai người trên cây "ta nghĩ nếu chủ tử coi trọng Lam cô nương thì chúng ta không có ngày yên ổn với nàng đâu"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Dạo chơi viên linh các

"Đang nghĩ gì?" Lam Khanh Khanh giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ quay đầu nhìn Phong Nguyệt Vô Thần thấy hắn vẫn nhắm mắt tựa vào thân cây cứ ngỡ mình nghe nhầm. "Hử?" Phong Nguyệt Vô Thần mở mắt ra nhìn nàng, Lam Khanh Khanh lắc đầu tựa vào thân cây "không có gì cả, chỉ là...nhớ về quá khứ", "rất đau buồn" nàng ưu thương gật đầu "ừ"

Lam Khanh Khanh quay đầu nhìn hắn "mà tại sao ta lại nói với người nhỉ?", hắn lắc đầu nhìn nàng "ta làm sao biết".

Lam Khanh Khanh bĩu môi "vương phủ của ngươi chán quá, ngày mai ta đi phố Kim Vương nhá" nói rồi nàng phi thân xuống cây biến mất.

*****

Kinh thành nếu nói thành Tây là nổi tiếng náo nhiệt nhất thì phố Kim Vương là nơi thứ hai, tuy quy mô của phố Kim Vương không bằng thành Tây nhưng được gọi là con phố lớn nhất. Phố Kim Vương có tám mươi hai gian hàng cửa hiệu, mà nơi nổi tiếng nhất ở đây chính là Viên Linh các.

Lam Khanh Khanh nhìn nhìn Viên Linh các thử so với Túy Yên lâu của nàng, ừ cũng không hơn không kém, chắc lần này làm thuộc hạ hẳn lời lãi có đủ nhì. Phong Nguyệt Vô Thần cùng nàng và Vân, Huyền đi vào lập tức có một đám mỹ nữ chạy tới.

"Ai nha vương gia, người sao lâu vậy mới đến đây nha"

"Vương gia người ta nhớ chàng chết đi được"

"Vương gia người ta mới không gặp đã nhớ chết chàng rồi"

"Người ta nói một ngày không gặp tựa ba thu nha"

"...."

Lam Khanh Khanh nhìn một đám nữ nhân nhú nha nhú nhích son phấn đầy mặt y phục lòe loẹt lại nghĩ đến phong cách thanh tao của Thương Liên, đúng là một trời một vực nha.

"Áy vương gia người đến rồi sao, ờ vị cô nương này...chẳng lẽ người muốn bán nàng sao? Ồ xinh đẹp đấy" tú bà là một phụ nữ trung niên, vừa ra tiếp đón Phong Nguyệt Vô Thần liền đánh giá Lam Khanh Khanh. Tú bà như không thấy ánh mắt giết người của Lam Khanh Khanh nói tiếp "vương gia quả là dùng hàng tốt, nào người ra giá đi bao nhiêu ta cũng mua, haha vương..."

"Nếu bà còn nói nữa ta sẽ cho bà đi gặp tổ tiên đấy" giọng nói lạnh lẽo của Lam Khanh Khanh cắt đứt tú bà đang thao thao bất diệt, tú bà khẽ rung mình một cái cười huề "a ta có mắt như mù không biết vị này là"

Phong Nguyệt Vô Thần này giờ im lặng chơi đùa mỹ nhân mở miệng "nàng là người của ta tính khí hơi khó chịu đừng chọc nàng", tú bà cười cười "haha ta xin lỗi cô nương này là ta có mắt như mù haha".

"Nguyệt Vi đâu?" Phong Nguyệt Vô Thần nhìn lên lầu như si mê ai đó hỏi "vương gia cô ấy đang ở trên phòng chờ người đó nha". Hắn vuốt vuốt cằm "đưa ta lên gặp nàng đi", "hào hảo mời vương gia đi theo ta"

Tú bà dẫn Phong Nguyệt Vô Thần, Lam Khanh Khanh cùng Vân, Huyền lên lầu ba, trên đây chỉ duy nhất có năm phòng lớn.

Tú bà mở cửa căn phòng thứ ba mời Phong Nguyệt Vô Thần vào rồi đi ra ngoài.

Phong Nguyệt Vô Thần cho Vân, Huyền đứng bên ngoài, dẫn Lam Khanh Khanh đi vào, bên bàn trang điểm một nữ tử vận bạch y xinh đẹp như hoa đang ngồi, nàng thấy Phong Nguyệt Vô Thần vào liền đứng dậy nhìn ra ngoài cửa không có ai mới hành lễ "Tôn chủ". Phong Nguyệt Vô Thần phất tay ý bảo nàng đứng dậy chọn đại một cái ghế ngồi xuống.

"Vị này?" Nguyệt Vi nghiêng đầu nhìn Lam Khanh Khanh, mỗi cái giờ tau nhấc chân đều ra vẻ ngây thơ thuần khiết, nhìn không giống nữ tử thanh lâu. "Lam Khanh Khanh từ nay sẽ là chủ phủ Kim Vương, chủ Viên Linh các" Nguyệt Vi kinh ngạc nhìn Lam Khanh Khanh, từ khi nào Tôn chủ có thuộc hạ này nhỉ.

Nguyệt Vi tuy không phục nhưng vì do chính miệng Phong Nguyệt Vô Thần nói nên gật đầu. Lam Khanh Khanh cười lạnh "ta thấy ngươi là không phục, không cần miễn cưỡng"

Nguyệt Vi gạt mình nhìn Lam Khanh Khanh, tâm tư của mình lại bị nàng nhìn thấu, người này lai lịch thế nào đây. "Không dám, nếu đã là người Tôn chủ cất nhắc thì ta làm sao dám không phục", Lam Khanh Khanh gật đầu "cũng phải tứ đại hộ vệ của hắn còn là bại tướng của ta mà"

Nguyệt Vi kinh ngạc, ngay cả thủ lĩnh cũng thua dưới tay nàng ta sao? Người này...

"Được rồi bản vương chỉ nói vậy, Nguyệt Vi ngươi sắp xếp đi" Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy đi ra ngoài, Lam Khanh Khanh đi qua nàng ta cười lạnh. Nàng ta hẳn là đang thầm thương Phong Nguyệt Vô Thần đi, chắc đào hoa tên này hơi bị nhiều.

Lam Khanh Khanh đi theo Phong Nguyệt Vô Thần xuống lầu, nàng đưa mắt nhìn quanh đại sảnh vô tình nhìn thấy người của Dạ Nguyệt. Mâu quang Lam Khanh Khanh khẽ đảo rồi đi theo Phong Nguyệt Vô Thần ra khỏi Viên Linh các, nàng biết người đó là thuộc hạ của Điều Chính Vũ, nàng cũng chắc chắn người đó nhìn thấy nàng.

*****

"Thủ lĩnh tìm được thập nhị tiểu thư rồi", Điều Chính Vũ nhìn người vừa tới "đang ở đâu?". Người đó cúi đầu "thập nhị tiểu thư đi cùng tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần đến Viên Linh các, khi này đã cùng hắn rời đi"

Đông Phương Chính cau mày "mọi ấy đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần? Tại sao lại đi cùng hắn?", "Thương Liên cô nói xen". Thương Liên ngượng ngừng gãi đầu "tiểu thư lúc đó nói là đi dạo phố một lát nhưng lại đi không về, ta cũng không biết tại sao lại đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần nữa"

Thương Liên sức nhớ ra "a tiểu thư từng nói tên tam vương gia này không tầm thường, lại từng chạm mặt ở Diệp Hương các"

Mộ Dung Xuất cau mày "xem ra tam vương gia này không tầm thường"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Mật Thất Sa Hoa - Khổng Y Kiếm

Lam Khanh Khanh nằm ngoài ra giường nghịch cây chùy thủ trong tay, nàng dừng động tác nhìn lên trần nhà "có chuyện gì?" Hủy nhảy từ thanh xà trên trần xuống không cam lòng nói "chủ tử muốn gặp người".

Lam Khanh Khanh tặc lưỡi "ngươi đừng biểu cảm rõ ra mặt vậy chứ" nàng nhảy xuống giường không ra dáng chút nào thực nữ mang giày "nào đi thôi". Hủy nhìn nàng lắc đầu "chẳng có chút nào thực nữ", "thực nữ? Thực nữ có ăn được không? Ta mà là thực nữ thì bây giờ đã không ở đây rồi".

Nói xong Lam Khanh Khanh hướng cửa đi ra, "đi đâu?" nàng ngoảnh mặt lại nhìn Hủy "chẳng phải ngươi bảo hần tìm ta sao?". Hủy lắc đầu đi đến bên cạnh giường xoay ngọn nến nhìn như bình thường rồi ấn mạng xuống ngay lập tức chiếc gương lớn cách đây ba mét bị kéo hiện ra một mặt thất.

Lam Khanh Khanh cười "biết ngay là có vấn đề mà" nhìn qua sẽ thấy bình thường hơn cả bình thường nhưng nếu nghĩ kĩ tại sao phòng này lại có chiếc gương thủy tinh lớn thế này chứ. Ngay ngày đầu tiên nàng đã thấy có vấn đề rồi, chỉ là đang ở dưới mái hiên nhà người ta tốt nhất là không nên biết nhiều quá.

Hủy và Lam Khanh Khanh đi vào trong lập tức cánh cửa mặt thất đóng lại giữ nguyên như bình thường. Lam Khanh Khanh vừa bước thêm một bước nữa lập tức căn mặt thất sáng bừng lên, trên tường là dạ minh châu xen dọc hai bên lối, có cơ quang chiếu sáng sao?

Lam Khanh Khanh bước thêm hai bước hơi dừng lại dịch người sang bên trái mà đi, Hủy đi phía sau khâm phục "không tồi". Nàng cười lạnh, mấy cơ quang tép riu này có là gì, chưa bằng tia hồng ngoại, cơ quan giết người ở hiện đại cũng chẳng phong phú như lăng hoàng đế mà.

Lam Khanh Khanh và Hủy đi một lúc lâu dừng lại trước một vách tường "mặt thất này bầy quá đơn sơ" Hủy không nói gì chỉ cười chạm chạm vai cái vai vách tường.

Lam Khanh Khanh nhìn hoa văn tinh tế lại đặc biệt trên vách tường, bỗng chợt vách tường chuyển động nhẹ mở ra một lối vào. Căn mặt thất này rất sáng, không đúng nó không giống mặt thất mà giống thư phòng cang giống một tầng kinh các, nơi này rất rộng có rất nhiều sách.

Giữa điện là bàn tròn mạ vàng rất to trên đó để rất nhiều thứ còn cả một tấm bản đồ, xung quanh là các giá sách to chất đầy cao gần hai mét, bên kia là đặt một thư án, từ thư án khoảng năm bước chân có một giá đặc vũ khí... Nói chung chẳng có gì tả nổi sự sa hoa của căn mặt thất.

"Nhìn đủ chưa" Lam Khanh Khanh lơ dềnh nói "chưa, kết luận ngươi tự xưng là nghèo thì chẳng có người giàu, còn người nghèo đến đất cũng không có mà cạp ăn". Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi tựa tiểu phi tiểu "vậy sao?", Lam Khanh Khanh định thần lại hỏi "gọi ta có việc?" nàng nhìn ra đằng sau, Hủy từ khi nào đi mất rồi nhỉ.

Phong Nguyệt Vô Thần đi đến giá vũ khí rút ra một thanh nhuyễn kiếm đưa đến trước mặt nàng, "làm gì?" Lam Khanh Khanh cầm lấy thanh nhuyễn kiếm xem "Cho ngươi, dùng chủy thủ vẫn bất lợi" Lam Khanh Khanh rút kiếm ra khỏi vỏ, mặt kiếm sáng loá mắt hai bên sất bén, đui kiếm có đính hai viên dạ minh châu nhỏ màu lam trong rất xinh đẹp.

"Kiếm tốt" Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu "đây là Không Y kiếm lưu truyền trên giang hồ đã ngàn năm. Truyền thuyết rằng luyện nên kiếm này đã dùng máu tươi của chín trăm chín mươi chín loài không tước khác nhau sau khi luyện thành được đặc trong khối băng vạn năm để nó ở nơi hút hết tinh hoa nhật nguyệt. Sau đó được ngâm trong đầm Tịnh Đế một trăm năm mới luyện nên Không Y kiếm"

Lam Khanh Khanh nghe đến hoa mắt chóng mặt lắc đầu "ta không tin truyền thuyết chỉ tin vào hiệu quả của thanh kiếm này thôi". Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu tán thưởng, hần cầm tay nàng lên đặt lên lưỡi kiếm cắt nhẹ một đường, giọt máu nhanh chóng chạy dọc theo lưỡi kiếm sáng bật lên. "Làm gì?", "Không Y kiếm lấy máu nhận chủ" Lam Khanh Khanh gật đầu nhìn lại thanh kiếm đã thấy gần đui kiếm khắc một chữ Lam màu đỏ chói mắt.

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười "ta có nhiệm vụ?", Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ tán thưởng "thông minh". "Nếu không thì tại sao ta tự dừng lại được ngươi ưu ái thế" Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng "ngươi chính là thuộc hạ của ta", Lam Khanh Khanh bĩu môi "ta biết, ta biết ta là thuộc hạ của ngươi vì ta không đánh lại ngươi. Nếu có một ngày ta thắng ngươi ngươi sẽ là thuộc hạ của ta"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phi tiểu "ta rất mong chờ", Lam Khanh Khanh bĩu môi mới phát hiện ra một việc lớn, nàng hướng hần tươi cười "nha người đã bảo ngươi là chủ tử của ta, vậy giúp hay giúp cho trót luôn đi nha".

Phong Nguyệt Vô Thần day day trán dờ khóc dờ cười nhìn cô nàng nào đó, hần nhớ lần đầu tiên gặp nàng nàng lạnh lùng lại có chút khổ sở. Lần thứ hai nàng tức giận quát ầm lên khuôn mặt rất đáng yêu. Lần thứ ba nàng mang khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, hàn khí bức người tàn nhẫn khiến người khác không tới gần được. Từ khi về phủ nàng chính là mang vẻ mặt đáng đánh, rốt cuộc nàng có bao nhiêu vẻ mặt đây.

"Chuyện gì?" Lam Khanh Khanh gãi đầu "từ trước đến nay ta luôn dùng thứ nhất chủy thủ thứ hai ám khí thứ ba là súng các loại chưa bao giờ dùng kiếm đao nha".

Phong Nguyệt Vô Thần khó hiểu "súng?", "à không có gì chỉ là...không quan trọng, quan trọng là ta không biết dùng kiếm này như thế nào, ta không có nội lực nha" nàng vô tội nói.

Phong Nguyệt Vô Thần đi lại thư án ném cho nàng một quyển sách, "Không Y kiếm phổ? Sao không nói sớm" Lam Khanh Khanh nhìn quyển kiếm phổ cười "thế nào? Nhiệm vụ của ta là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Nhiệm vụ

Lam Khanh Khanh đập bàn "cái gì? Đùa à", Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng nguy hiểm "sao không làm được?" nàng tức giận nhìn chăm chăm hắn.

Lam Khanh Khanh đảo mắt sắc mặt thay đổi 180° "hồ hồ chủ tử ta là thật tâm thật dạ muốn ở cạnh người, bảo vệ, yêu thương, chăm sóc cho người xin người đừng đuổi ta đi mà huhu..."

Phong Nguyệt Vô Thần nâng cằm cô nàng nào đó đang ôm cánh tay mình cầu xin "yêu thương bản vương sao?", nàng vội sửa miệng "ỉ nhầm là ta luôn lo lắng an nguy của người mà huhu đừng tổng ta vào cái nơi ăn thịt người đó mà".

Phong Nguyệt Vô Thần ép sát Lam Khanh Khanh vào vách tường cười "tại sao mấy lần trước ta gặp ngươi lại không biết ngươi có tài vượt mông ngựa thế nhỉ". Lam Khanh Khanh tức đến phồng má, do hấn chứ do ai nếu hấn không cường hãn vậy nàng đâu phải trở thành như vậy, ô ô ở cạnh hấn nàng ngày càng oxi hóa bản tính mất rồi.

"Nha ai bảo ta sùng bái người nha, người tựa như chim ưng hung hãn, như đại bàng xinh...à nhầm đại bàng uy nghi, tựa như con sói hoang dã cao quý lạnh lùng. Người chính là Tôn chủ cao quý bí ẩn ai ai cũng sùng bái, ta đây rất rất hâm mộ người, người chính là nam thần của ta" của ta cái khi khô ấy. Câu sau Lam Khanh Khanh nói trong lòng thầm đem mười tám đời tổ tông nhà hấn đi thăm hỏi.

"Xong chưa?" hấn thật không ngờ tài vượt mông ngựa của nàng tốt đến vậy. Lam Khanh Khanh phản bác "ai nói ta nói xong, cho dù cho ta mười ngày, à không nhiều ngày liền ta cũng không nói hết. Vương gia người rất..."

Phong Nguyệt Vô Thần mất kiên nhẫn nói "vào chủ đề", Lam Khanh Khanh tiếp tục chân chó cầu xin "vương gia đừng ném ta vào cung được không? Nơi đó biết ăn thịt người, ô ô ta không muốn chết trẻ chết già trong đó đâu"

Chính xác, mọi người không nghe sai, Lam Khanh Khanh chính là chuẩn bị bị Phong Nguyệt Vô Thần ném vào hoàng cung làm gián điệp giả dạng cung nữ theo dõi động tĩnh trong cung.

"Có lựa chọn nào khác không?" Lam Khanh Khanh mếu máo, chết tiệt nàng ghét nhất hoàng cung cũng như hoàng đế, trốn khỏi hoàng cung Mông Cổ lại chui vào hoàng cung Phong Nguyệt là sao. Phong Nguyệt Vô Thần buồn nàng ra hứng thú nhìn về mặt nàng lắc đầu "không có".

Lam Khanh Khanh bực bội đau khổ đang xen lăm bằm lầu bầu "chẳng lẽ mình lại giống cái cô nữ chính Cẩm Cẩm gì đó trong cái tiểu thuyết chết tiệt nào đó đi quét sân gì đó ở ngự thư phòng cho mấy tên cầu hoàng đế sao?"

Lam Khanh Khanh lăm bằm lầu bầu ai ngờ đâu lại lọt vào tai Phong Nguyệt Vô Thần "ý kiến hay, nếu làm cung nữ quét tước bên ngoài ngự thư phòng sẽ dễ trộm thông tin hơn đấy". Lam Khanh Khanh tức đến xuất học máu bực bội quát "muốn ta làm cung nữ thì tặng Không Y kiếm làm cái quái gì".

Phong Nguyệt Vô Thần nghe vậy đến gần nàng thêm vài bước, Lam Khanh Khanh giật mình lui ra sau, không phải muốn giết người diệt khẩu hay gì đó chứ. Phong Nguyệt Vô Thần nhìn về mặt nàng cười một tiếng đưa tay tháo đai lưng của nàng ra.

"Làm cái quái gì vậy?", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì lấy từ trong người ra một cái đai lưng màu lam đính vài viên ngọc bích nhỏ buộc y phục lại cho nàng. Lam Khanh Khanh khó hiểu nhìn hấn, bộ tên này bị thần kinh à, tháo rồi lại buộc. Phong Nguyệt Vô Thần thủy chung không nói gì buộc đai lưng cho nàng xong liền cầm Không Y kiếm đặt lên cái đai lưng màu lam hấn vừa buộc.

Đang lúc Lam Khanh Khanh còn đang khó hiểu thì Không Y kiếm đã như một thể với đai lưng ngọc bích khảm chặt vào nhìn như thế nào cũng không biết ở đây giấu một thanh nhuyễn kiếm.

Phong Nguyệt Vô Thần làm xong hết thảy nói "xong nhiệm vụ ngươi muốn gì ta sẽ đáp ứng". Mặt nàng sáng lên "thứ gì cũng được?" hấn gật đầu, nàng cười tươi "vậy Uyên Ương Phi Thúy được không?".

Phong Nguyệt Vô Thần không do dự gì gật đầu, Lam Khanh Khanh vỗ vai hấn "nếu vậy ta đồng ý, cùng lắm là một cái hoàng cung nhỏ bé thôi mà". Hấn nhìn nàng hồi lâu hỏi "ngươi ba lần bốn lượt muốn có Uyên Ương Phi Thúy rốt cuộc là vì sao?"

Lam Khanh Khanh cười "không có gì đặc biệt ta chỉ là hiếu kì muốn xem xem cái thứ mà giang hồ đồn đãi rốt cuộc ra sao. Và ta muốn tặng nó cho ca ca tẩu tẩu sau này". Phong Nguyệt Vô Thần cười cười "đáng tiếc ta chỉ có một miếng ngọc bội"

"Sao bọn họ nói ngươi có một cặp cơ mà" Lam Khanh Khanh ngạc nhiên, "bị trộm" Phong Nguyệt Vô Thần nói như chuyện chẳng liên quan đến mình. "Nhờ thì ra cũng có người từng vào đây trộm đồ, ai mà tài giỏi vậy?" Lam Khanh Khanh gác tay lên vai hấn

Phong Nguyệt Vô Thần gạt tay nàng ra "ngươi về chuẩn bị ngày mai ta sẽ sắp xếp cho ngươi vào cung". Lam Khanh Khanh biết hấn đang né tránh cũng thôi không hỏi bừa bãi đi theo mặt đạo về phòng.

Lam Khanh Khanh ngã người ra giường đưa tay vuốt nhẹ đai lưng ngọc bích, lại nghĩ đến ngày tháng sau này ở trong cung. Nàng lắc lắc đầu chắc nàng sẽ không bị phần mà được người nào đó nhìn trộm như nữ chính trong mấy bộ ngôn tình đâu nhỉ. Đúng chẳng phải người ta nó đòi không như là ngôn sao?

Haiz có ai ngu như nàng không nhỉ? Hoàng hậu không nhận, Quận chúa không làm, Tiểu thư chẳng để tâm, ngu đến mức đi làm thuộc hạ cho người ta thì thôi đi lần này max ngu đến nỗi đi làm cung nữ.

"Chết tiệt, gần điệp cái cúc hoa ấy" Lam Khanh Khanh bị phần hết lên xong rồi vui đầu vào đóng chấn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 23

Lam Khanh Khanh ai oán nhìn cái nơi tự xưng là nơi ở dành cho cung nữ quét sân càng nhìn càng nghĩ càng uất ức, hoàng cung Mông Cổ, Dạ Nguyệt sơn trang, tam vương phủ so ra cái nào cũng tốt hơn nơi quỷ quái này.

"Cô là người mới à?" một cô bé khoảng mười sáu mười bảy tuổi bước ra thấy cô niềm nở cười. "Cô tên gì?" Lam Khanh Khanh thờ dãi một hơi nháy mắt bộ dạng ừ rủ bay đi mất nghiêng đầu cười thân thiện "à ta tên là Lam Khanh Khanh, cô là?", "ta gọi Bạch Nhi cung nữ quét tước ở ngự thư phòng".

Lam Khanh Khanh à một tiếng đi theo Bạch Nhi vào trong, "này Bạch Nhi ta là quét tước vào lúc nào?". Bạch Nhi nghĩ nghĩ "ta nghe ma ma nói người làm vào buổi tối".

Lam Khanh Khanh tròn mắt, buổi tối? Không cho ta ngủ sao? "Bạch Nhi vậy cung nữ quét tước vào buổi sáng là à?", "là ta và tiểu Hoa nhưng mà tiểu Hoa được chuyển sang bên Tư Thủy cung rồi"

Lam Khanh Khanh cười gian trá "vậy người nói với ma ma gì đó để ta cùng người buổi sáng nhé", "làm sao được, ma ma rất nghiêm khắc". Nàng nghĩ nghĩ nhìn Bạch Nhi nói "vậy nói ta không chịu được gió đêm, sợ ma rồi sợ quỷ, ta lại là họ hàng bà con xa với người hai chúng ta làm việc chung may ra còn giúp đỡ lẫn nhau"

Bạch Nhi gật đầu "chuyện này...", "được rồi vào nói đi mà" Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi đi vào trong.

*****

Con gió thổi qua một cái làm nàng rung mình, Lam Khanh Khanh ai oán, sân ngự thư phòng có cản rộng vậy không trời. Mị nóa đã vậy còn trồng nhiều cây, Lam Khanh Khanh lại ngược đầu lên nhìn trời, mặt trời còn chưa ló ra, tránh làm buổi tối thì sáng lại dậy sớm là sao trời! haiz may ra mình không phải thiên kim tiểu thư.

"Khanh Khanh mau quét đi còn hai canh giờ nữa hoàng thượng sẽ hạ triều đấy" Bạch Nhi thấy nàng đứng trơ ra đấy thì thúc dục. Lam Khanh Khanh gục đầu thờ dãi bắt đầu quơ quơ cây chổi trên tay, Bạch Nhi lắc đầu mặc kệ nàng tiếp tục quét.

Mặt trời bắt đầu ló ra Bạch Nhi kéo kéo Lam Khanh Khanh "mau mau đi hoàng thượng sắp tới rồi" nàng bữu môi tích cực quét tước thăm đêm mười tám đời tổ tông Phong Nguyệt Vô Thần lẫn tên hoàng đế gì đó ra cặn kẽ thăm hỏi. (Hai anh này có cùng tổ tông^^)

Phía xa bóng dáng màu tím đi bên cạnh nam nhân vận hoàng bào khẽ nhếch môi cười, không ngờ nàng lại chịu quét tước thật.

"Hoàng thượng giá đáo" giọng nói đặc trưng có một không hai của thái giám vang lên, Lam Khanh Khanh bắt đất đi bị Bạch Nhi kéo quỳ xuống. Lam Khanh Khanh cúi gằm mặt xuống để không ai thấy mặt, nàng chỉ thấy một đôi hài màu tím được thêu bằng chỉ kim tuyến vàng nhạt hơi khựng lại trước mặt nàng. Cho dù Lam Khanh Khanh nàng không có ngân mặt lên cũng biết là tên vô sỉ nào đó.

Đoàn người đi vào trong ngự thư phòng Lam Khanh Khanh mới lồm cồm bò dậy, chưa kịp để nàng rửa ai đó thên vài lần thì bóng dáng màu tím đã lần nữa đứng trước mặt. Nàng lờm hẩn một cái xê dịch người sang một bên cố ý hươ hươ chổi vào y phục hẩn nói "đường rất bẩn để nô tỳ quét đường nhé, vương gia" hai chữ "vương gia" nàng như rít qua từng kẽ răng.

Phong Nguyệt Vô Thần không tức giận ngược lại còn cười roi roi, Lam Khanh Khanh hừ một tiếng hất cằm quay đi. Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng một cái rồi quay người đi, Lam Khanh Khanh nhìn lá cây khô dưới đất là Phong Nguyệt Vô Thần mà ra sức quét.

Bạch Nhi tiến sát lại gần nàng hỏi "người to gan thật lại dám làm vậy với tam vương gia?" Lam Khanh Khanh bữu môi "hắn thì sao? Hắn là cái thá gì mà ta không dám". Bạch Nhi đưa ngón tay lên môi xuyt xuyt vỗ vai nàng "Khanh Khanh gan cô to quá, mà cô đừng lại gần tam vương gia, hẩn nổi tiếng là ham mê tửu sắc, ta thấy cô cũng rất xinh đẹp nên tốt nhất tránh xa hẩn ra".

Lam Khanh Khanh cười gât đầu, Phong Nguyệt Vô Thần này scandal nhiều nhĩ?

*****

Sau một buổi "cực khổ" Lam Khanh Khanh "ra sức quét" vài cọng cỏ cây lá khô cuối cùng nàng cũng bay về phòng của cung nữ quét tước nằm nhòai ra giường. "Khanh Khanh cô là...tiểu thư nhà giàu bị làm ăn thô lỗ à" Bạch Nhi sắp lại gần Lam Khanh Khanh hỏi, "tại sao cô lại nghĩ vậy?".

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh từ đầu đến đuôi "vậy tại sao cô lại vào cung làm cung nữ?". Lam Khanh Khanh thờ dãi "ta mồ côi từ nhỏ không nơi nương tựa lại nghe nói làm cung nữ cũng khá lại nuôi được bản thân nên vào cung kiếm tiền thôi".

Bạch Nhi phì cười "có ai như cô không, làm cung nữ mà bảo để kiếm tiền" Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh vờ ghẹo "nhìn cô xinh đẹp thế này không phải vào cung để quyến rũ hoàng thượng hay hoàng tử, vương gia nào đấy chứ?"

Lam Khanh Khanh ra vẻ nghiêm túc "uầy nếu vậy thì tốt quá" Bạch Nhi nghe xong cười to, Lam Khanh Khanh nhìn nàng cười bất giác cảm thấy vui vẻ, nàng thật sự rất giống con nhỏ phiền phức kia, không biết nó đang ở đâu.

Lam Khanh Khanh nhìn thoáng qua cửa sổ đứng bậy dậy "Bạch Nhi ta ra ngoài một chút" Bạch Nhi gật đầu.

"Thế nào? Hải lòng chưa?" Lam Khanh Khanh bực bội thẳng tay bẻ cành liễu gần đó, Phong Nguyệt Vô Thần cười ngả ngớt "mỹ nhân không nên kích động". "Không kích động cái muội muội người ấy", Phong Nguyệt Vô Thần nhúng vai "ta không có muội muội".

Lam Khanh Khanh nghiêng đầu thắc mắc "nếu ta không nhầm thì hình như dưới người có vài quận chúa công chúa gì đấy", "năm quận chúa là biểu muội, ba công chúa là muội muội nhưng họ không có cùng mẫu thân với ta".

Lam Khanh Khanh gật đầu "ta hiểu, gia đình đế vương không có tình huynh đệ tỷ muội"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Thủ đoạn

"Ta hiểu, gia đình đế vương không có tình huynh đệ tỷ muội" Lam Khanh Khanh vẫn thắc mắc "nhưng mà hoàng thượng đối với người rất tốt sao? Ta nghe nó trong các huynh đệ tỷ muội hẳn sủng ái người nhất, tại sao người lại cài ta bên cạnh hẳn?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười "gia đình đế vương không có tình huynh đệ, hẳn sủng ái ta chưa chắc vì ta là đệ đệ của hẳn". Lam Khanh Khanh càng khó hiểu, "ta mang danh là phế vật ăn chơi sa đọa không có lòng tham nên hẳn mới chiều cố vì hẳn biết ta sẽ không gây bất lợi cho hẳn".

Phong Nguyệt Vô Thần dừng lại một chút nhìn nàng "nhưng hẳn nghĩ vậy không phải là không đề phòng, cũng sẽ có nhiều chuyện giấu ta, việc triều chính việc cá nhân của hẳn ta phải biết rõ".

Lam Khanh Khanh gật đầu "xem ra tên này là một con hồ ly"

*****

Khi Lam Khanh vừa về tới phòng của nàng và Bạch Nhi đã nghe thấy có người lớn tiếng

"Áy Bạch Nhi hôm nay cô không muốn ăn cơm phải không?" một nữ nhân nhìn hơn nàng và Bạch Nhi vài tuổi vận y phục cung nữ bóp cằm Bạch Nhi. "Ta còn tưởng cô ta làm sao lại bị nương nương đuổi đi, thì ra là một tiện tỷ" một cung nữ khác mỉa mai.

"Hảiz xem cô ta kia như con mèo bị vứt bỏ haha", "nghe nói người đang ở cùng một đứa cung nữ mới, nếu như ở cùng người chắc cũng là một con tiện tỷ nhĩ, haha..." bọn cung nữ đó cười hả hê.

"Ta có phải tiện tỷ hay không không cần các người quản, còn việc tại sao cái nương nương gì đó đuổi Bạch Nhi đi à, chắc là cô ta bị mù đấy" Lam Khanh Khanh đi tới đỡ Bạch Nhi đứng dậy cười lạnh nói.

"Con tiện tỷ này người là ai mà dám mắng Hy phi nương nương bị mù" cô cung nữ đó tiếp tục ra oai. Lam Khanh Khanh quăng cho cô ta một ánh mắt lạnh tanh lạnh lùng nói "ta đã nói ta là tiện tỷ hay không không do người quản"

Cung nữ đó hơi sợ bởi khí thế của nàng nhanh chóng giữ bình tĩnh đi đến đẩy Bạch Nhi sang một bên "người biết ta là ai không? Ta chính là cung...", "ta không quan tâm người là ai, nếu ta là tiện tỷ mà người cũng là cung nữ giống ta chắc người cũng là một tiểu tiện tỷ nhĩ?" Lam Khanh Khanh cất giọng mỉa mai.

"Người..." cô ta ghen hống tức giận giơ tay toan định tát Lam Khanh Khanh vài cái. Lam Khanh Khanh cười lạnh túm lấy bàn tay đang định đánh mình kia vận một phát đẩy ra.

Cô ta bị Lam Khanh Khanh vận suất gãy xương la lớn như thóc tiết heo ngã nhào ra đất, đám cung nữ đi theo cô ta vây quanh lại rồi rìc xem xét. Bạch Nhi mặt mày tái nhợt la không ổn kéo kéo Lam Khanh Khanh nhỏ giọng "cô sao lại làm vậy, lần này rắc rối rồi"

Ma ma chủ quản cung cùng một vài cung nữ khác nghe tiếng thét liền chạy đến "các người làm sao ồn ào thế này". Cô ta nhìn thấy ma ma tổng quản đến liền ôm cánh tay đau nhức khóc lóc "ma ma người phải làm chủ cho nô tỳ huhu..."

Ma ma chủ quản cau mày bực bội hất cô ta ra "có chuyện gì nói đằng hoàng ta nghe xem", cô ta lau lau nước mắt kể lể "nô tỳ...nô tỳ chỉ vừa trách mắng

à ta, à ta liền mắng nô tỳ còn mắng Hy phi nương nương bị mù. Nô tỳ nghe à ta mắng nương nương liền tính giáo huấn à ấy vậy mà à xuyt làm gãy ta nô tỳ còn đẩy nô tỳ ngã...ô ô ma ma người phải làm chủ cho nô tỳ huhu..." cô ta chỉ tay về phía Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh kinh thường, với người mà muốn hại ta ư? Còn non lắm, Nàng bày ra vẻ mặt ảm ức "ma ma nô tỳ...nô tỳ không có". Ma ma chủ quản nhìn Lam Khanh Khanh kinh bị nói "không có lửa làm sao có khói, nếu người không làm gì tại sao Hoa Mai lại chỉ người ra tay?"

Lam Khanh Khanh lắc đầu nắm chặt tay áo sợ hãi "ma ma con không có mắng nàng cũng không có mắng Hy phi nương nương, nô tỳ chỉ thấy Bạch Nhi bị các nàng bắt nạt nên đến giúp Bạch Nhi. Nào....nào ngờ các nàng mắng nô tỳ và Bạch Nhi là tiện tỳ...sau đó..."

Lam Khanh Khanh nói càng ngày càng nhỏ úp úp mở mở về mặt kính hãi sợ sệt làm ai cũng tưởng nàng bị bắt nạt mà thương cảm, "sau đó thế nào nói tiếp đi".

Lam Khanh Khanh đỏ mặt chực sắp khóc nghẹn ngào nói tiếp "Hoa Mai bỗng dưng đi đến đẩy Bạch Nhi ra định tát nô tỳ, nô tỳ né được nàng lại giận bỗng nhiên nàng ôm tay thắt lên tự mình ngã nhào xuống đất. Rồi ma ma đến... Ma ma nô tỳ thật cái gì cũng không làm là nàng nàng tự biên tự diễn ma ma người phải tin nô tỳ"

Lam Khanh Khanh kể chuyện như thật kích động lao tới ôm cánh tay ma ma chủ quản cung nước mắt lăn dài trên đôi má, nhìn thế nào cũng không giống giả dối, nhìn thế nào cũng không giống bịa đặt. Huống hồ ma ma chủ quản đã ở chốn thâm cung ăn thịt người này bao năm cũng ít nhiều biết vài thủ đoạn hại người, bà nhìn Lam Khanh Khanh trong không giống nói dối lại nghĩ thường ngày Hoa Mai ý dựa vào Hy phi mà hồng hách càng tức giận.

"Người đầu lòi Hoa Mai ra đánh hai nueri gây cảnh cáo dám làm sằng làm bậy ở cung của ta, cho người nói với Hy phi Hoa Mai hồng hách đồ tội, bắt nạt cung nữ thức cho ta không hời ý đã quy án" Ma ma chủ quản phân phó mặt cho Hoa Mai kêu gào nói mình bị oan.

Lam Khanh Khanh lau nước mắt nhìn Hoa Mai cười lạnh đờ Bạch Nhi vào phòng.

*****

"Khanh Khanh đa tạ cô" Bạch Nhi nước mắt nước mũi tèm lem cảm ơn Lam Khanh Khanh, Lam Khanh Khanh lắc đầu bôi thuốc lên mặt Bạch Nhi nói "ta chỉ không ưa cô ta nên muốn dạy dỗ chút thôi"

Bạch Nhi cười hi hi "ta vẫn phải đa tạ cô trong cung này cô là tốt với ta nhất đấy", Lam Khanh Khanh cười nhạt "à khi này cô diễn rất giống thật nha", nàng cười cười "quá khen"

Lam Khanh Khanh nhìn Bạch Nhi hồi lâu mở miệng hỏi "tại sao bọn họ lại đối xử với cô như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Giáo Huấn Hy phi

Bạch Nhi cúi đầu không nói gì chỉ thấy trên mu bàn tay nàng có vài giọt nước, Lam Khanh Khanh đưa tay nâng mặt nàng lên lau lau nước mắt hộ nàng "người không nên khóc, khóc chẳng làm được tích sự gì. Điều người phải làm bây giờ là sống thật tốt, thật vui vẻ, khiến người làm người tôn thương phải đau hơn người gấp trăm gấp ngàn lần. Cho họ thấy việc là người tôn thương là việc sai lầm lớn nhất họ đã làm, cho họ thấy chính mình có mặt như mù".

Bạch Nhi càng khóc dữ dội hơn nhào tới ôm nàng "huhu Khanh Khanh cô là tốt với ta nhất, nhưng, nhưng...". Lam Khanh Khanh vỗ nhẹ lưng nàng ấy nói "người chưa bao giờ trải qua nỗi đau xé tâm can nhất nên không biết được"

Lam Khanh Khanh đẩy nhẹ Bạch Nhi ra nắm vai nàng "ngoan kẻo ta nghe nào, ta giúp người báo thù".

Bạch Nhi sụi sụi kể "một năm trước ta còn là cung nữ thân cận Hy phi nương nương, không biết tại sao hôm đó Hy phi dẫn người tra xét phòng ta thấy... Thấy cây trầm phượng hoàng do hoàng đế ban tặng, thế là ta bị vu oan lấy cắp đồ lời ra đáng bốn mươi gây rồi đem ta ném đêm đây".

Lam Khanh Khanh nghe xong liền cười "Bạch Nhi người quá ngay thơ rồi", Bạch Nhi tròn mắt nhìn Lam Khanh Khanh, rốt cuộc cô nương này đã trải qua chuyện gì mà có thể rần ròi đến vậy? Người này, nàng là ai rốt cuộc có lai lịch gì? Nhưng mà Bạch Nhi nàng mặc kệ nàng ấy đối tốt với nàng thì nàng sẽ không phụ nàng ấy.

*****

Lam Khanh Khanh gấp dài vương vai chống tay lên cây chổi "cmn có ai nói ta đã làm gì sai không?" nàng nhớ không nhầm chỉ giết trên dưới gần trăm người, đôi lúc trêu ghẹo này nọ chút thôi mà. "Thôi đừng than nữa" Bạch Nhi thúc tay nàng cười hi hi "ta không hiểu tại sao cô vào cung với vẻ mặt không tình nguyện vậy, ai ép buộc cô sao?"

Lam Khanh Khanh sảng giọng "thì là cái tên Phong.." biết mình lỡ lời nàng vội sửa miệng "haha tại hoàng thượng rất độ lượng là một đấng minh quân ta rất

ngưỡng mộ nên muốn ở gần người một chút thôi mà"

Khoé môi Bạch Nhi giật giật vài cái cười gượng nhìn cô nàng nào đó mắt thay đổi còn nhanh hơn thời tiết, ờ chắc tạm tin được lời nàng nói ha.

"Là hai kẻ này sao?" giọng nói đanh đá truyền đến Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi vừa quay sang đã thấy dàn cung nhân hoa lệ đi tới. Hoa Mai cùng mấy cung nữ hôm qua đứng bên cạnh nói "đúng vậy là bọn ả, nương nương người phải lấy lại công đạo cho nô tỳ"

Đương lúc Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi đang ngẩn ra cung nữ thiếp thân Yến Nga của Hy phi đã đanh giọng quát "tiện tỳ kia thấy Hy phi nương nương còn không mau hành lễ". "Nô..." Bạch Nhi định quỳ xuống hành lễ đã bị Lam Khanh Khanh kéo lên.

Lam Khanh Khanh nhìn cũng không nhìn bọn họ kéo Bạch Nhi đi nói "Bạch Nhi cô đừng lười nữa mau quét ruồi nhặng rác tước đi hết đi tránh hoàng thượng hạ triều thấy những thứ dơ bẩn này lại tức giận". Bạch Nhi khó xử nhìn bọn họ rồi nhìn Lam Khanh Khanh nhớ lại lời hứa bảo thù giúp nàng ngày hôm qua của nàng ấy ngoan ngoãn xách chổi quét.

Hy phi thấy bọn họ làm lơ mình lại còn nói mình là ruồi nhặng thì tức điên lên "tiện tỳ to gan ngươi dám nói bản cung là ruồi nhặng, xem ra gan ngươi khá lớn nhì". Lam Khanh Khanh quét tước về phía Hy phi không quay đầu nói "thứ cho nô tỳ ngu dốt, nô tỳ nghĩ gan nô tỳ cũng giống gan của người khác thôi không biết Hy phi người làm sao phân biệt được?"

Hy phi á khẩu bỗng chốc cười "hay cho một con tiện tỳ, ngươi nghĩ ngươi là ai mà dám láo vớ ta, xem ra ngươi chán sống rồi". Bạch Nhi kéo kéo ống tay áo Lam Khanh Khanh nói nhỏ "Khanh Khanh nếu cô đang trả thù giúp ta thì thôi đi, đừng đắc tội Hy phi, đây là ngự thư phòng đây".

Lam Khanh Khanh gạt tay nàng ra có ý nói lớn "cô ta là ai chứ? Chó điên thì đi đâu cũng cắn người à? Không ở nhà uống thuốc mà chạy loạn ở ngoài mất mặt chết đi được, loại người như cô ta tốt nhất là cho vào lồng heo rồi quần đi cho sạch sẽ". Hy phi nghe Lam Khanh Khanh nói như vậy tức tối quát "người đâu bắt ả lại và cho ta dám chửi cả bản cung"

Hai cung nữ xắn tay áo lên định xông tới chưa kịp bắt được Lam Khanh Khanh nàng đã né qua một bên cười mỉa mai nói "hương nương người kích động quá làm gì, khi này Bạch Nhi chỉ kể cho ta vài ngày trước nàng có thấy một tên điên chạy loạn cắn người không thuốc chữa thôi mà". Nàng liếc nhìn Hy phi đầy ý tứ "không phải người cho là ta đang nói người đấy chứ? Chắc Hy phi nương nương người tự mình họa bản thân quá sâu sắc nha, so sách chính mình với chó điên".

Hy phi tức đỏ bừng mặt tính mở miệng nói gì đã bị Lam Khanh Khanh cướp lời, nàng đi đến vỗ vai cô ta "hương nương ta thật khâm phục người, muốn chia buồn nỗi đau của người khác mà tự mình ví bản thân thành như vậy, đúng là trên đời này chưa ai có đức độ như người nha, khâm phục, nô tỳ khâm phục".

Hy phi tròn mắt nhìn Lam Khanh Khanh, trên đời này có ai còn mặt dày vô sỉ độc mồn độc miệng hơn nàng không? Hy phi tiền không được lùi cũng chẳng xong bèn miễn cưỡng cười "không..

không có gì". Lam Khanh Khanh nhìn vẻ mặt thối hoác của cô ta cười cười nhìn xung quanh may thật không có nhiều người xung quanh chắc không bị ai để ý nhì?

Lam Khanh Khanh nghĩ là vậy nhưng nàng đâu biết sau hôm nay cái tên Hy phi này còn nổi hơn còn trong hậu cung. Vâng và mẩu chốt khiến vấn đề này xảy ra đó chính là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Tính toán

Lam Khanh Khanh buông Hy phi ra cười "Hy phi nương nương người thật độ lượng nha", Hy phi cố ra vẻ cười gượng "nếu đã ngưỡng mộ bản cung còn dám thất lễ, ngươi nói tại khi này thấy bản cung không quỳ?"

Lam Khanh Khanh ra vẻ vô tội "Hy phi người là người chết à?" Yến Nga quát "to gan nương nương vẫn đang sống đứng đó ngươi dám nói người đã quy tiên". Lam Khanh Khanh hươ hươ tay "cha m... ả phụ mẫu ta bảo nô tỳ chỉ được quỳ thứ nhất thánh thượng thứ hai người chết thứ ba vì bảo toàn tính mạng"

Hy phi ra vẻ bình tĩnh "vậy phụ mẫu ngươi đâu? Ngươi đã từng quỳ trước họ?". Lam Khanh Khanh gạt đầu nói nhón nhó "đã từng, họ chết rồi", Hy phi nhếch mép cười "người đâu lòi ả ra dùng roi đánh cho bản cung, đánh cho ả quỳ mới thôi"

Lam Khanh Khanh bị hai cung nữ giữ chặt tay kéo ra, Bạch Nhi hoảng hốt vội quỳ xuống cầu xin "Hy phi nương nương xin người tha cho cô ấy, nương..." chưa kịp để Bạch Nhi nói hết câu đã nghe Lam Khanh Khanh khinh thường quát "Bạch Nhi cô đứng lên cho ta cô không được quỳ đứng lên cho ta"

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh rồi đứng thẳng dậy nhìn Lam Khanh Khanh "ta ghe lời cô" Lam Khanh Khanh hướng Hy phi cười khiêu khích. Hy phi

tức giận quát "đánh cho ta" Lam Khanh Khanh cười càng tươi để mặt họ dùng roi da đánh mình. Bạch Nhi gấp đến độ chảy cả nước mắt nhìn Lam Khanh Khanh bị quật hai roi chảy cả máu. Lam Khanh Khanh không gấp bị đánh chảy cả máu vẫn không thêm kêu la, roi thứ tư hạ xuống Lam Khanh Khanh khẽ đảo mắt cười lạnh một tiếng. Hy phi chờ chết đi.

Lam Khanh Khanh nháy mắt sắc mặt liền thay đổi, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc nàng mếu máo khóc "nuong nuong nô tỳ sai rồi xin người khoan dung độ lượng tha cho nô tỳ".

Bọn họ hơi ngạc nhiên khi thấy nàng thay đổi còn nhanh hơn chong chóng. Hy phi cười lớn tiếp tục ra oai "tiện tỳ kia người nếu quỳ xuống lạy bần cung có lẽ bần cung sẽ tha cho người"

(#Lam: quỳ + lạy => cứng cô hồn >^

Lam Khanh Khanh khóc thương tâm vết máu loàn lổ trên y phục lại nhìn nàng càng mong manh dễ vỡ, thật làm người ta thương hại. Nàng vùng ra khỏi hai cung nữ đang chế trụ mình ô ô chạy đến ôm chân người tử này đến giờ đang đứng xem trò vui "huhu hoàng thượng người làm chủ cho nô tỳ"

Người bị nàng ôm ho khụ một tiếng tốt bụng nhắc nhở "hoàng huynh ta đứng bên này, ta là tứ vương gia". Hy phi đoan trang đi đến hành lễ "thần thiếp tham kiến hoàng thượng, tứ vương gia"

Lam Khanh Khanh ngẩn mặt lên nhìn nam tử áo bào màu trắng nàng đang ôm rồi lại nhìn nam tử vận hoàng bào bên cạnh ngại ngần gãi gãi đầu, vậy mà cũng ôm nhầm người. Nàng chạy tới ôm chân Phong Nguyệt Phủ Hàn "hoàng thượng người phải lấy lại công đạo cho nô tỳ huhu..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn ghét bỏ giẫy ra khỏi nàng, "tại sao trẫm phải lấy lại công đạo cho người?". Lam Khanh Khanh bày ra vẻ mặt tất nhiên "tại vì nô tỳ bị oan, mà người là một đẳng mình quân nên nô tỳ mới tìm người. Và lại..." nàng ra vẻ uất ức "Hy phi nương nương lại dám không nể mặt hoàng thượng đánh nô tỳ trước ngự thư phòng trước mặt hoàng thượng".

Hy phi vội vàng la lên "hoàng thượng xin người đừng nghe tiện tỳ này nói bậy, à...". Phong Nguyệt Phủ Hàn đưa tay ngăn cô ta hướng Lam Khanh Khanh thú vị hỏi "có chuyện gì?".

Lam Khanh Khanh mếu máo "bẩm hoàng thượng chuyện là khi này nô tỳ và Bạch Nhi đang chăm chỉ quét tước cho hoàng thượng, bỗng nhiên Hy phi đi đến đúng lúc nghe Bạch Nhi đang kể về chuyện mấy hôm trước nàng thấy một tên điên. Hy phi nghe liền tự đem mình là tên điên đó để hiểu nỗi khổ của hần, nô tỳ khâm phục bởi sự thánh thiện của nương nương bèn khen người vài câu. Nương nương không biết ức chế thể nào lại cho người đánh nô tỳ, huhu hoàng thượng người phải nói rõ chuyện này huhu..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn khoe miệng giật giật nhìn ai đó hoa lệ đài vũ nước mắt đầm đìa, lại nhìn khuôn mặt nhăn nhó không dám nói của Hy phi rồi lại nhìn trời. Hy phi này ấy vậy lại bị một cung nữ chơi xỏ, thật là chuyện cười.

Phong Nguyệt Phủ Hàn ho khan hai tiếng nói "Hy phi nếu như cung nữ này nói đúng tại sao nàng lại đánh nàng ta?". Hy phi sấp tới ôm cánh tay Phong Nguyệt Phủ Hàn làm nũng "hoàng thượng, người đừng nghe à nói bậy, khi này thần thiếp muốn đến thăm người thì gặp nàng, nàng thấy thiếp đã không quỳ còn mắng thiếp là ruồi nhặng chó điên".

Lam Khanh Khanh ngẩn mặt lên nhìn Hy phi vỡ lẽ "à thì ra nương nương quá tự ti với bản thân nên mới đem mình biến thành ruồi nhặng, thật ngại quá nô tỳ lại tưởng người già vờ chó điên". Tứ vương gia che miệng cười, Hy phi mất hết hình tượng phòng má quát "tiện tỳ người dám hạ nhục bần cung người...người..."

Lam Khanh Khanh nhanh chóng cướp lời ra vẻ mặt thất vọng rồi lại nhìn cô ta bằng vẻ mặt cảm thông "Ủầy nô tỳ còn tưởng nương nương sẽ khá với những người luôn chỉ biết đầu đá kia, hiện thực là bất thánh mẫu. Nhưng xem ra nô tỳ nhìn sai người rồi, haiz..."

Hy phi sừng sốt vài giây bỗng quay lại nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn muốn nói gì thì bị hần chặn lại phát tay "các người đủ rồi, dám làm ồn ào trước ngự thư phòng, chán sống à".

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhắc chân đi bỗng có cảm giác ai dói kéo chân, quay đầu lại nhìn thì đã thấy Lam Khanh Khanh hoa lệ đài vũ nú ổng quần của hần. Nàng ô ô nói "huhu hoàng thượng anh mình nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi tay trái gà không chặt chỉ nguyện tận trung quét tước cho người, nhưng...nhưng nô tỳ bị thương..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn ghét bỏ giẫy ra nói "cho người hai này tịnh dưỡng", "ba" nàng mặc cả. Hần hừ một tiếng đi vào ngự thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lẽnh Khóc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27: Đi làm chuyện xấu

Lam Khanh Khanh ngơ ngẩn nhìn hai người họ đi vào trong, vậy là đồng ý rồi sao? Nàng thầm tiếc rẻ biết vậy xin nghỉ năm ngày rồi. Chờ hai người họ đi khuất Lam Khanh Khanh mới đứng dậy phui phui y phục, Bạch Nhi lo lắng chạy tới "Khanh Khanh cô có sao không?"

Lam Khanh Khanh cười vỗ vỗ vai cô "không vấn đề chỉ mấy vết thương còn con con thôi mà, về thoa thuốc là hết", Bạch Nhi hỏi "vậy tại sao khi này cô đòi hoàng thượng nghỉ tận ba ngày?"

Lam Khanh Khanh cốc đầu cô "ngốc có thời cơ sao không hưởng lợi", nàng quay sang nhìn Hy phi mặt nhăn mày nhỏ cười "Hy phi thật sự phải cảm tạ người rồi, không có người làm sao ta được nghỉ phép chứ"

Hy phi tức giận "tiện tỳ người nói không quỳ trước bất kì ai, cũng chỉ là muốn chống lại bản cung thôi, khi này...", "ta cũng đã nói chỉ trước người chết, quỳ trước thánh thần, quỳ khi nguy hiểm đến tính mạng thôi a" Lam Khanh Khanh cười lạnh đi ngang qua cô ta hơi dừng lại nói nhỏ "mà hình như ta chưa nói cho người biết, đối với ta một ta đối với người mười, chuyện hôm nay còn chưa xong đâu"

Nói xong Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi về Bình Túc cung của cung nữ trước khi đi còn lạnh lùng liếc một cái về phía Hoa Mai làm cô ta khẽ rùng mình một cái

*****

Phong Nguyệt Hoành Ân tức tứ vương gia tựa vào bệ cửa sổ nhìn mấy bóng đèn bên ngoài cười nhẹ tay như có như không gõ gõ bệ cửa "cung nữ này khá thú vị đấy". Phong Nguyệt Phủ Hàn cau mày tiện tay ném tấu chương sang một bên "cung nữ khi này ta thấy thật giống bệnh thần kinh lâu năm".

Phong Nguyệt Hoành Ân cười nhẹ "phải rồi chỉ ngoại lệ nữ nhân thần bí đó ra người đầu nhìn lấy người khác, tiểu mỹ nhân đó thế nào rồi?". Phong Nguyệt Phủ Hàn lườm hần một cái nói "không cần để quản", Phong Nguyệt Hoành Ân cười cười trêu chọc "thì ra lại bị từ chối rồi, hôm trước là đóng cửa thả chó hôm nay không phải là hất muối đuổi tà chứ?"

Hắn vừa dứt lời ngay lập tức có một quyển tấu chương bay vào mặt kèm theo giọng nói đầy sát khí "đệ còn nói nữa ta tổng đệ ra biên quan". Phong Nguyệt Hoành Ân nhúng nhúng vai ngoan ngoãn ngậm miệng.

*****

"Khanh Khanh nếu đâu nói ta một tiếng ha" Bạch Nhi nhẹ nhàng bơi bơi thuốc giúp Lam Khanh Khanh, khẽ thở thối. Nàng phát tay cười "ta không yếu ớt như cô nghĩ đâu" Lam Khanh Khanh trầm mặc giây lát. Bạch Nhi hươ hươ tay trước mặt nàng "Khanh Khanh làm sao vậy?", nàng giật mình cười gượng "không sao?".

Cũng là lời này nàng đã từng nói với đại ca, rốt cuộc vẫn không thể giữ bình an cho họ

Bạch Nhi ai oán "cô sướng thật vừa vào hoàng thượng đã cho nghỉ ba ngày", "ta còn tưởng hắn không cho nên mới bảo ba ngày" Lam Khanh Khanh tiếc hận vỗ gối nói. Bạch Nhi lắc đầu, cô thật là...

"Bạch Nhi ta đi ngủ đây" Bạch Nhi nhìn ra ngoài thấy mặt trời vẫn còn đứng bóng cau mày "vừa mới dùng ngọc thiện thôi mà", Lam Khanh Khanh cười bí hiểm "ngủ bù cho buổi tối".

*****

Màn đêm buông xuống càng ngày càng dày đặc bóng tối bao trùm lấy mọi vật, bầu trời đen một mảnh trải trăm ngàn ngôi sao lấp lánh như những mảnh thủy tinh phản chiếu bởi ánh đèn.

Đêm nay không trăng chỉ có ánh sao nhỏ nhấp nháy, hoàng cung tĩnh mịch chỉ có vài chiếc đèn cung đình thấp những ánh sáng leo lắt. Xung quanh yên tĩnh, mọi thứ yên tĩnh, người người an giấc say mộng đẹp dường như là một đêm ai lạnh với ai đó nhưng lại một đêm sóng gió với ai đó.

Lam Khanh Khanh về mặt hả hê đi vào phòng mình bỗng có một bàn tay vỗ lên vai nàng "a", nàng giật mình a một tiếng quay lại nhìn Bạch Nhi vận thân trung y trắng như tuyết xoa mái tóc đen dài đứng phía sau.

"Bạch...Bạch Nhi người dọa chết ta rồi" Lam Khanh Khanh thờ hắc ra một cái thấp đèn lên "cô ăn mặt như thế lại không thấp đèn tính dọa ma ai vậy hả?". Bạch Nhi nghiêng đầu cười hi hi "ta là đi tiểu tiện vào thấy cô đứng ở đấy nên ta định kêu thôi" cô nhìn một lượt Lam Khanh Khanh kéo nàng ngồi xuống hỏi "cô giờ này mà đi đâu thế?"

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười xấu xa "ban đêm đi làm chuyện xấu", Bạch Nhi đưa tay ôm miệng "Khanh Khanh dâm loạn hậu cung là tội chết đấy". Lam Khanh Khanh cốc đầu cô một cái "ai bảo ta đi vụng trộm yêu đương?". Bạch Nhi gãi đầu "vậy chứ cô đi đâu?", nàng cười tình nghịch "ngày mai người sẽ biết".

Bỗng nhiên Lam Khanh Khanh nhìn ra ngoài cửa cau mày ngay lập tức có một chiếc phi tiêu phóng tới, Bạch Nhi hoảng sợ suýt la lên. Lam Khanh Khanh một tay kẹp phi tiêu lại mở tờ giấy được móc vào ra xem, mảnh giấy chỉ vờn vẹn bốn chữ:

[Chớ đùa mất mạng]

Lam Khanh Khanh thừa biết là ai gửi cười toe toét "không đùa mất mạng, ta chỉ đùa cho ả mất nửa cái mạng thôi" nói xong nàng đưa tờ giấy lên ngọn nến đốt thành tro. Bạch Nhi nhìn đồng tro nhỏ rồi nhìn nàng áp ứng "cái...cái này, cái kia..."

Lam Khanh Khanh cười xoa đầu Bạch Nhi "yên tâm ta sẽ không giết người diệt khẩu đâu, ta tin người sẽ không nói ra", Bạch Nhi hất tay nàng ra chu môi "ta không phải sùng vật của người".

Lam Khanh Khanh đứng dậy leo lên giường nằm "hào được rồi ngủ đi ngày mai ta cho cô xem kịch vui", Bạch Nhi tuy không hiểu gì như vẫn ngoan ngoãn đi ngủ.

Trong khi nơi đây nàng và Bạch Nhi an ổn yên giấc thì ở một nơi nào đó đang loạn đến mức gà bay chó sủa

Ở một nơi khác trong hoàng cung lại nổi lên những tính toán mưu lợi

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãng Khốc Tôn Chủ, Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Hy phi mắc bệnh lạ

Vừa sáng ra Huyền Hy cung tấp nập hơn thường ngày, từ cung nữ, thái giám đến ngự y, phi tần đều có mặt đầy đủ. Không phải vì Hy phi quyền quý, chức vụ cao trong hậu cung nên họ đi thỉnh an cũng không không phải Huyền Hy cung có vật trân bảo ra mắt mọi người.

Nguyên nhân chỉ có một, nửa đêm hôm qua tự dưng Hy phi trở bệnh tiêu chảy cứ cách một khắc lại tái phát, có người ác miệng nói Hy phi cả đêm đánh luôn vào nhà xí không đi được.

Thái y đã bắt mạch kê thuốc cả đêm vẫn không tiêu giảm, trời vừa sáng ra thì bụng đã không còn muốn đi nữa. Thái y vừa thở phào nhẹ nhõm Hy phi liền dùng một cái không ăn uống được vừa nhìn đã muốn nôn ăn vào liền chướng bụng, Huyền Hy cung lại bị một trận gà bay chó sủa.

Hy phi cố gắng lắm mới có thể húp được cháo loãng và Hy phi cũng chỉ ăn được cháo loãng. Không chỉ Hy phi mà nô tỳ thiếp thân của người là Hoa Mai và ba cung nữ khác không biết ăn trụng thứ gì thân thể nổi đầy mụn nước ngứa ngáy khó chịu dễ lây nhiễm. Mụn nước vỡ ra hôi thối vô cùng tuy nhiên lại không nguy hại tính mạng chỉ là ăn phải không ít khổ sở. Vì vậy từ sáng sớm Huyền Hy cung đã "đón tiếp" rất nhiều "khách khứa" đến hóng chuyện.

Hy phi ném tờ thuốc xuống đất quát "câu nô tài các người là thái y cái gì? Bệnh của bản cung còn không chữa nổi, thái y viện cũng các người nuôi toàn phế vật sao?" nói xong rồi cô ta ôm bụng kêu đau rồi trừng mắt về phía thái y "các người thật vô dụng"

*****

"Khanh Khanh cô nghe thấy gì không? Hy phi nương nương bỗng nhiên mắc chứng bệnh khó chữa đấy" Bạch Nhi vừa quét tước về hấp tấp chạy đến. Lam Khanh Khanh ngich lý trả trong tay lo lắng "ừ biết rồi".

Bạch Nhi tự rót cho mình một ngụm nước uống hết một hơi nhìn nàng nói "kỳ lạ thật bọn người bên Huyền Hy cung làm sao thế nhỉ?". Lam Khanh Khanh cười lạnh "ăn nhiều thuốc thế mà ỉ", Bạch Nhi mơ hồ nhìn nàng "cô nói là..." "đúng là ta hạ được đấy".

Bạch Nhi giật mình "vậy tối qua cô bảo đi làm chuyện xấu là chuyện này", "ừ" nàng thần nhiên nói như việc không phải nàng làm. Bạch Nhi nuốt ngụm nước bọt khó khăn hỏi "cô làm thế nào?"

Lam Khanh Khanh buông cái ly xuống chống cằm "ta chỉ cho vào ẩm trà của Hy phi một ít Tiêu Khắc Tán với lại một ít Thu Mãn Hoàn thôi mà", "cái đó, Tiêu Khắc Tán với Thu Mãn Hoàn là thứ gì?". Lam Khanh Khanh cặn kẽ giải thích "Tiêu Khắc Tán là loại thuốc sổ có bột màu trắng mịn như bột mình chỉ cần bỏ vào thức ăn nước uống nó đều tan, không màu không vị, sau một khắc nó sẽ tái phát một lần, cứ tiếp tục hành hạ suốt bốn canh giờ mới thôi

Còn Thu Mãn Hoàn là một loại dược hoàn màu đỏ nhạt rất dễ tan, chỉ cần dùng một đến hai viên đảm bảo trong vòng một tháng người uống phải nó chỉ biết húp cháo loãng mà sống a, hai vị thuốc này thật không nguy hiểm, chỉ là không có thuốc giải nha"

Bạch Nhi nghe nàng nói kinh ngạc không thôi, cô lại đưa mắt nhìn Lam Khanh Khanh một lần nữa tổng kết, người này không phải người tầm thường không nên chọc vào, không nên chọc vào. Nhưng mà...nàng biết y thuật sao?

Lam Khanh Khanh nhìn thấu ý nghĩ của cô liền đưa tay thúc một cái "chỉ cần người không phạm ta ta sẽ không vô cớ phạm người" Bạch Nhi lè lưỡi gãi gãi đầu "cô là vì ta sao?"

"Không hẳn, ta đã nói người động vào ta sẽ không yên ổn đâu?" Lam Khanh Khanh cười đến quỷ dị "hắn nói đừng đùa chết người ta đảm bảo cô ta còn sống không bằng chết", Bạch Nhi nhè nàng rùng mình.

****

"Thứ vị thật là cung nữ nào?" thất vương gia Phong Nguyệt Thư Hàm nghe Phong Nguyệt Hoành Ân kể lại chuyện hôm qua tò mò hỏi, "trong cung có người thú vị như vậy sao ta không biết nhỉ?" bát vương gia Phong Nguyệt Kinh Phụng nói. Hắn vuốt cằm "ta vừa nghe nói ở Huyền Hy cung đang có một trận gà bay chó sủa, không biết có phải nàng làm không nhỉ?", Phong Nguyệt Hoành Ân gật đầu "cũng có thể".

Phong Nguyệt Phủ Hàn cau mày nhìn mấy người đó bàn tán về một cung nữ "các đệ rành thật nhỉ?", Phong Nguyệt Hoành Ân nhún nhún vai "có lẽ, nhưng mà sao không thấy tam ca đâu, chuyện vui như vậy chắc ca ấy phải vào cung xem nào nhiệt chứ".

Lục vương gia Phong Nguyệt Vu Thiên lắc đầu "tam ca bận từ Túy Yên lâu đến Viên Linh các, còn đâu thời gian", mọi người cười cười. Phong Nguyệt Phủ Hàn đập bàn "các đệ coi hoàng cung của trẫm là chợ đồn à, cút hết cho ta".

Ngũ vương gia Phong Nguyệt Quân Y cười tao nhã vắn về ly trà thượng đẳng trong tay "hoàng huynh, ái phi "thánh mẫu hiền thực", "đoan trang đức độ" "yêu dân như con" của huynh đang bị bệnh sao huynh không tới thăm nàng?". Mọi người đang uống trà nghe hắn nói mà xuýt phun ra cả nhìn con rồng nào đó đang nổi giận, bình thư tấu chương trên tay lúc nào cũng có thể cất cánh.

Thất vương gia giả vờ đi mao xỉ xin lui, bát vương gia nói ở phủ có việc xin lui, lục vương gia nói tam ca hẹn ở Viên Linh các xin lui. Phong Nguyệt Hoành Ân cảm thấy không ổn vừa mở miệng xin lui thì một chương lực bay đến, hắn giật mình né qua một bên thở phào thoát chết.

Chương lực hướng về phía Phong Nguyệt Quân Y, hắn chỉ cười nhẹ xoè quạt chặn chương lực. Hắn đặt ly trà xuống nhanh chóng phi thân đi "hoàng huynh ngũ đệ có việc đi trước xin thất lễ, rảnh rồi lại tìm huynh chơi".

Phong Nguyệt Hoành Ân toát mồ hôi nhìn ai cũng bỏ đi hết lại nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn đang gặm gù tức giận liền cười gượng co dò chạy "hoàng huynh đệ cũng đi trước đây"

Có kẻ ngốc mới tình nguyện ở lại cho thiên tử trút giận.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Phong Nguyệt Quân Y

Lam Khanh Khanh ngồi trên cây lê ngoài viện đứng đưa hai chân đưa chiếc vòng tay hoa hạ tuyết lên ngắm, ánh nắng chiếu xuyên qua miếng ngọc nhỏ lấp lánh chuyển màu. Hôm nay nàng không cần đi quét tước lấy có nằm trong phòng dưỡng thương nhưng vết thương còn con ầy chỉ cần thoa thuốc là xong.

Lam Khanh Khanh đưa mắt đảo qua một cái, không nói gì chỉ nhếch môi cười nhẹ. Tuy nàng không khuynh nước khuynh thành nhưng cũng thuộc vào loại mỹ nhân, một thoáng cười nhẹ đã làm say lòng người.

Phong Nguyệt Quân Y nhẹ đáp xuống nhánh cây nàng đang ngồi "cô nương thật có nhã hứng, Quân Y không biết có thể ngồi ở đây không?". Lam Khanh Khanh thả tay lại thản nhiên nói "đây không phải địa bàn của ta cũng không phải nhà ta, ta không có ý kiến".

Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ ngồi xuống bên cạnh nàng lại nghe nàng mở miệng nói tiếp "nhưng mà nếu là đang ở nhà ta thì ta không đảm bảo ngươi không bị gì đâu". Hắn cười gượng, nữ nhân này đúng thật là thú vị "tại hạ Quân Y, cô nương là?", "có cần thiết không?"

Phong Nguyệt Quân Y lắc đầu im lặng ngồi bên cạnh, Lam Khanh Khanh đưa mắt nhìn hắn một cái cười lạnh nói "vương gia tìm nô tỳ có ý gì?". Hắn sừng sốt cúi đầu nhìn lại bản thân, hắn nhớ hắn không đeo ngọc bội không mặc thứ gì thượng trưng cho hoàng tộc mà.

Lam Khanh Khanh nhàn nhả nói "buộc tóc bằng ngọc có đính viên dạ minh châu nhỏ" Phong Nguyệt Quân Y đưa tay vuốt buộc tóc cười khở. "Giấy thêu chỉ kim tuyến hình lân, kì xảo đặc sắc của nghệ nhân trong hoàng tộc" hắn nhìn xuống đôi giày rồi nhìn nàng "tai nghe không bằng mắt thấy".

Lam Khanh Khanh lại đưa mắt nhìn hắn cau mày, Phong Nguyệt Quân Y tao nhã khí chất hơn người, ngũ vương gia là một con hồ ly nguy hiểm. Phàm là kẻ thù của hắn đừng mong tuổi thọ lâu dài, người này tuy không có hại với Phong Nguyệt Vô Thân nhưng đề phòng vẫn hơn.

"Ngươi tên gì?" Phong Nguyệt Quân Y thử hỏi, "Lam Khanh Khanh". "Ta tưởng ngươi sẽ không nói" nàng nhìn hắn "tại sao?" hắn không trả lời mà hỏi ngược lại "tại sao?", "ta thích ngươi quân à" nói xong nàng nhảy khỏi cây tiếp đất an toàn.

Phong Nguyệt Quân Y cau mày nhìn nàng rồi nhảy xuống theo "ngươi biết võ công?", "không có" hắn cau mày chớp lấy tay nàng bẻ ra sau. Lam Khanh Khanh tuy không đau nhưng nàng giả vờ là lên cổ vịn vào cánh tay để vết thương cũ rách ra chảy máu.

"A đau quá vương gia người mưu sát a" Phong Nguyệt Quân Y nhìn vết máu thấm ra ngoài áo nhanh chóng buông tay, nàng quả thật không có nội lực. Lam Khanh Khanh xoa xoa cánh tay bày ra vẻ uất ức "hơ hơ vết thương hở ra rồi là tại người cả".

Phong Nguyệt Quân Y lúng túng xin lỗi "tại hạ không cố ý xin người bỏ qua cho", Lam Khanh Khanh hừ một tiếng bức bối "ta đã bảo là ta không có võ công mà". Hắn nhìn nàng rồi lại nhìn lên cái cây cao kia, "ta nên nói ngươi ngây thơ hay không có hiểu biết nhỉ? Ta đương nhiên là trèo lên, ta không phải thiên kim quý tộc gì đó, leo cây là việc thường".

Phong Nguyệt Quân Y dở khóc dở cười nhìn cô nàng nào đó khi này còn la như sắp cháy nhà vì đau bây giờ còn đứng đây chỉ trích hắn. "Ngươi, tay không đau nữa à?" Lam Khanh Khanh giật mình ôm cánh tay thấm máu cả ra ngoài "ây dua, người không nói ta cũng quên mất mình bị thương, haha già

rồi lắm lắm".

Hắn á khẩu, đúng hơn là không biết nói gì, già? Nhìn nàng mới mười sáu mười bảy tuổi mà già á vậy hắn hai mươi mấy tuổi thì là gì? "Này ta dù gì cũng là vương gia, người nói chuyện vô lễ thế không sợ ta phạt roi à".

Lam Khanh Khanh bĩu môi "chưa chắc, thế cục còn vẫn chưa định đâu", Phong Nguyệt Quân Y cười cười xoa đầu nàng "đúng thật có bản lĩnh, ta phải đi rồi hẹn gặp lại". Hắn đi được vài bước bỗng quay đầu "à ta đoán người gần đây sẽ có nhiều khách đến thăm đó, bảo trọng"

Lam Khanh Khanh nhìn theo bóng dáng hắn rồi đi lắm lắm "nhiều khách? Vậy chẳng phải rất vui sao", Bạch Nhi đi về thấy nàng đứng lắm lắm một mình liền tới vỗ vai "này đứng lắm lắm gì đó?". Nàng lắc đầu kéo Bạch Nhi vào phòng "không có, Bạch Nhi cô băng bó giúp ta nha"

*****

Dạ Nguyệt son trang

"Đại ca có người đang điều tra về Khanh Khanh" Lâm Bích Tần cầm một bức họa vẽ Lam Khanh Khanh đưa cho Đông Phương Chính. "Là ai?" "một bên là Huyết Ưu cung, một bên là ngũ vương gia, người của tứ vương gia và một nhóm người khác đã đến đây nhờ Nghi ám điều tra lý lịch và hành tung của muội ấy".

Mộ Dung Xuất vượt cằm "thập nhị muội này rốt cuộc đang làm gì mà có nhiều người điều tra muội ấy thế", "muội ấy đắc tội với Huyết Ưu cung rồi" Đông Phương Chính thờ dài. Điều Chính Vũ cười nhạt "các huynh xem vài ngày trước nàng xuất hiện cùng tam vương gia rồi lại mất tích, nhiều người tìm nàng như vậy làm gì?".

Mọi người gật đầu, hắn lại nói tiếp "tại sao tam vương gia không điều tra nàng? Cho dù hắn có vô dụng cỡ nào thì cũng phải điều tra nàng chứ?", "đúng vậy" Lâm Bích Tần vỗ bàn "các huynh xem, muội ấy mất tích đã lâu đầu tiên là đi cùng tam vương gia sau đó tứ vương gia, ngũ vương gia cũng điều tra muội ấy, cho thấy..."

Đông Phương Chính vỗ bàn "muội ấy khẳng định đang ở đâu đó chỗ bọn họ", Mộ Dung Xuất nói "ta nghĩ là ở trong cung". "Vì sao?" Mộ Dung Xuất cặn khê nói "hôm trước Hy phi trong cung tự xưng mắc bệnh quái dị, ta nhìn biết ngay là bị hạ Tiêu Khắc tán và Thu Mãn hoàn, Tiêu Khắc tán ta nhớ không nhầm thì chính là do Khanh Khanh độc chế, thuốc ở đây vậy người ở đâu?"

Đông Phương Chính gật đầu "dù sao muội ấy cũng là muội muội của chúng ta, cứ đệ đệ cứ bảo với bọn họ không tra được chặn mọi tin tức của muội ấy lại. Phát tín hiệu cho người trong cung tìm muội ấy đi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lẽnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Bị thần kinh

Huyền Hy cung

Hy phi cảm chén cháo loãng lên bực bội đập mạnh xuống rồi lại nhìn nó như có cừu thù đại hận nhắc lên một hơi uống sạch. Hy phi đặt mạnh xuống bàn "chết tiết rồi cuộc là ai hạ độc bồn cung, nếu để bồn cung biết ta nhất định lôi hắn ra đánh trăm đại bản".

Hy phi cũng thật không ngờ mình lại có ngày hôm nay, đường đường là thiên kim cao quý, là nữ nhân được hoàng thượng sủng ái ấy vậy mà giờ như dân chạy nạn suốt ngày húp cháo loãng. Mỗi kia trời vừa tối thì cứ tiêu chảy liên tục, vì toàn húp cháo loãng nên bụng vừa đau vừa mệt đến xuyết nằm bệt trong nhà xí.

Yến Nga thấy chủ tử nhà mình bực bội liền tới vuốt lưng an ủi "Nương nương xin người bớt giận, nếu nô tỳ biết ai hại nương nương khổ như vậy, nô tỳ nhất định sống chết với hắn". Hy phi hừ một tiếng trầm ngâm "là con tiện nhân vô sỉ nào? Vân phi? Thủy phi? Hay Kim quý phi? Là ai nhỉ?"

Yến Nga thuận tiện nói "nghe nói Hoa Mai và ba cung nữa thường hầu hạ bên người cũng bị hạ độc, toàn thân nổi mụn nước hôi thối vô cùng". Hy phi sùng sốt "người nói gì?" bỗng cô ta cười tàn ác "là á tiện tỳ kia, chính là á hại ta"

Hy phi nghiêng răng nghiêng lợi "á tiện tỳ vô sỉ đó lại dám hại ta, ta nhất...aaa đau bụng..Yến Nga mau mời thái y...a..." đang chửi nửa chừng cô ta bỗng ôm bụng kéo kéo Yến Nga. Yến Nga hoảng hốt vội đi tìm thái y

---

"Khanh Khanh hoàng thượng sắp hạ triều rồi đây" Bạch Nhi kéo tay Lam Khanh Khanh thúc dục, "vội gì sắp xong rồi" nàng loay hoay ngồi trên bệ thêm tô tô vẽ vẽ. "Hắn có vẽ cũng không sao đâu đừng lo" Lam Khanh Khanh tiếp tục vẽ, thị vệ canh giữ bên ngoài ngự thư phòng chỉ biết lắc đầu, từ trước nay họ chưa thấy cung nữ nào như nàng

Phong Nguyệt Phủ Hàn hạ triều đi về ngự thư phòng cùng Phong Nguyệt Hoành Ân xa xa đã nhìn thấy hai bóng dáng nhỏ nhắn ngồi trên bậc thềm. Phong Nguyệt Hoành Ân càng nhìn càng cảm thấy con người nàng, thú vị "cung nữ kia làm gì thế nhỉ?".

Lam Khanh Khanh đặt bút xuống giờ bức họa nàng vẽ hơn một canh giờ lên hải lòng nói "xong rồi người xem đẹp không?". Bạch Nhi nhìn ngang rồi nhìn dọc nghiêng đầu qua nghiêng đầu lại nhìn bức họa khó hiểu "đây là thứ gì?".

Lam Khanh Khanh cười khan khách "đây á gọi là thành phố hiện đại, có cao ốc rất rất cao xe chạy rất nhiều". Bạch Nhi chỉ vào chiếc xe ô tô với xe máy nàng vẽ hỏi "đây là xe á, nhìn thật giống cái hộp gỗ, còn này ngựa gì mà sao không có chân, ở đây sao toàn thấy núi không vậy". Nàng gờ đầu cô một cái "cái cô gọi là núi đó chính là nhà đấy ở đó có rất nhiều tầng, thú vị lắm đúng không?"

Bạch Nhi gật gật đầu thú vị nhìn nhìn bức họa Lam Khanh Khanh vẽ không rời mắt.

Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng Phong Nguyệt Hoành Ân đi tới ra hiệu cho công công không cần thông báo đứng phía sau hai nàng nhìn bức họa Lam Khanh Khanh vẽ sống động như thật, như đem những thứ đó nhét vào tờ giấy.

Phong Nguyệt Hoành Ân tò mò nhìn nhìn bất thành linh nói "lạ thật", Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi giật mình giấu bức họa quay lại nhìn mặt tái mét. "Hoàng...hoàng thượng vạn tuế vạn tuế" Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi quỳ xuống đồng thanh hành lễ trán toát cả mồ hôi.

Phong Nguyệt Phủ Hàn ho khan một tiếng nói "dạo này có nhiều người lười biếng ăn lọc ngồi không nhỉ? Trẫm thấy nên đánh năm mươi đại bản", Phong Nguyệt Hoành Ân gật đầu "đúng vậy". "Người tên gì?" Lam Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn đang nhìn mình đưa tay chỉ bản thân "nô tỳ?", "vậy người nghĩ trẫm hỏi ai?"

"Nô tỳ gọi là Lam Khanh Khanh", Phong Nguyệt Phủ Hàn gật đầu "người nghĩ sao về vấn đề trẫm vừa nói", nàng trầm ngâm "đúng vậy, nên đánh rất đáng đánh". Phong Nguyệt Phủ Hàn cười đến nguy hiểm "người đầu lỗi Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi ra đánh năm mươi đại bản cho ta".

Bạch Nhi mặt mũi trắng bệch ngồi sụp lỵ trên đất, Lam Khanh Khanh nhướng mày "khoan đã tại sao lại đánh nô tỳ?", "người, thật không biết mình mắc lỗi gì?".

Lam Khanh Khanh thành thật gật đầu, hần chỉ chỉ xuống đất, nàng nghiêng đầu nhìn sân đầy lá khô, nàng khẽ đảo mắt một cái nghiêm mặt chỉ vào đồng lá cây khô nói rồi lắc đầu "chậc ngọn gió nào thổi tụi bay đến đây vậy hả". Phong Nguyệt Phủ Hàn, Phong Nguyệt Hoành Ân cùng Bạch Nhi nhìn nàng như kẻ vừa trốn trại.

Lam Khanh Khanh không màng bọn họ nhìn mình như người có vấn đề về thần kinh tiếp tục "chấp vấn" lá khô "nói đi là ai bảo các người đến đây làm bản mỹ quan tâm mắt của hoàng thượng hả? Gió, là con gió nào to gan đến vậy?"

Phong Nguyệt Hoành Ân tốt bụng nhắc nhở "mấy hôm nay vào giữa hạ thời tiết hanh khô, không... không có gió".

Lam Khanh Khanh ho khan vài tiếng khẽ đảo mắt vài vòng nhìn "tội nhân" nhà lá nói "người thật to gan không có gió mà còn dám nghịch thiên mệnh tự cắt cuốn rụng bay xuống, haiz ta biết hoàng thượng nhà ta...à nhầm hoàng thượng của vương triều ta anh minh tuyệt đỉnh, là hoa quân tử lan, đúng chuẩn soái ca nhưng người cũng không nên làm vậy nha"

Nàng ngồi xồm xuống về mặt nhăn nhó đầy không cam chịu chóng cảm nhìn đồng lá khô "bây giờ hay rồi người được thỏa mãn ước mơ cao cả là được hoàng thượng của chúng ta đề ý, long nhãn nhìn qua các người rồi đó. Còn ta..."

Nàng méo mếu như muốn khóc "còn ta bị người hại đến sắp đoán nhận thánh ân năm mươi đại bản rồi, huhu ăn năm mươi cây còn to đùng đó làm sao ta sống tiếp đây, huhu là tại người cả"

Phong Nguyệt Hoành Ân che miệng bả vai rung rung muốn cười mà không dám cười ghen đến sắp bị nội thương. Phong Nguyệt Phủ Hàn khoé môi giật lên hỏi, vô si, hơn cả vô si lại còn dám đồ tội cho vật vô tri vô giác.

Bạch Nhi tròn mắt há hốc mồm nhìn nữ nhân điên điên khùng khùng đang nói chuyện với lá cây, nàng thề nàng không quen biết nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 31

Phong Nguyệt Phủ Hàn ho khan vài tiếng khó khăn mở miệng "người nói vậy là người vô tội à", Lam Khanh Khanh lau lau khoé mắt gật đầu "vâng, muốn trách chỉ trách hoàng thượng quá là chói sáng, là vị minh quân lỗi lạc anh tuấn nhất Phong Nguyệt vương triều từ khi khai sơn lập thủy. Tỏa sáng đến nỗi vật vô tri vô giác như đồng lá khô kia cũng muốn chiêm ngưỡng ngài. Ngài chính là thần thánh trong thiên hạ, là nam thần trong mắt nhiều nữ tử, đốn cả tâm can, dân chúng, chính là..."

"Phụt..." Phong Nguyệt Hoành Ân không nhịn được nữa bật cười, Bạch Nhi sụp lỵ trên đất với vẻ mặt hiện lên bốn chữ to đùng

“không thể tin nổi”

Đám thị vệ canh giữ ngự thư phòng lần đầu tiên chứng kiến cảnh này chỉ biết ta nhìn người người nhìn ta ta nhìn nàng rồi lại nhìn trời. Một nam nhân vận y phục thái giám nắp gần đó trên đầu như có vài con quạ đen bay qua, đây chính là thập nhị tiểu thư tài giỏi cao quý của họ sao?

Trên tán cây bên kia khẽ lay động một cái một bóng đen chập vật phi thân đi, giả mạo, đó chính là người ta giả mạo nàng, làm sao mà Lam Khanh Khanh biến thành như vậy. Chẳng lẽ do chủ tử bốc lột nàng a, làm sao người đang ra sức vuốt mông ngựa kia là Lam Khanh Khanh được, là giả mạo a, Ván ai oán.

Phong Nguyệt Hoành Ân ho khan nín cười vỗ vai vị hoàng huynh nào đó của hắn đầu đầy mây đen "hoàng huynh nếu nàng đã nói vậy thì cứ cho người "lôi" đồng lá khô này ra "đánh" khụ năm mươi đại bản đi ha"

Tại sao hắn thấy mình như kẻ vừa xông chuồn từ trại thần kinh ra thế nhỉ, Phong Nguyệt Hoành Ân mắt tự nhiên đưa mắt đi chỗ khác. Phong Nguyệt Phủ Hàn chân lão đạo nhìn Phong Nguyệt Hoành Ân như người ngoài hành tinh.

Lam Khanh Khanh ngược mắt đầy vẻ mong chờ nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn, hắn mắt tự nhiên nói "người đầu làm theo như tứ vương gia nói", nói rồi hắn đi thẳng vào ngự thư phòng. Đám thị vệ mặt đầy hắc tuyến nhìn đồng lá khô, thì ra làm thị vệ cũng phải kiêm luôn làm mấy cái trò thần kinh này nha.

Phong Nguyệt Hoành Ân đi tới bên Lam Khanh Khanh cúi đầu, đưa tay cầm lấy bức họa "cái này dùng để tạ ơn được chứ", nàng cười đưa bức họa cho hắn "được nha chuyện nhỏ ta...nhảm nô tỳ có thể vẽ nhiều hơn cho người nha"

Phong Nguyệt Hoành Ân gõ nhẹ lên trán nàng "nhớ lời này của người đấy, Khanh Khanh" hắn cầm bức họa đi vào ngự thư phòng.

*****

"Khanh Khanh hồi sáng, ở cô...ở cô có sao không?" Bạch Nhi áp a áp ứng sờ sờ trán Lam Khanh Khanh. Nàng gạt tay cô ra bĩu môi "ta không có bị tâm thần", nàng gõ đầu Bạch Nhi một cái "cô thật ngốc những lúc nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng thì phải ra sức vuốt mông ngựa. Gần vua như gần cọp thì phải hiểu đạo lý này, đôi khi điên đại lại sống thêm được vài năm".

Trong lòng nàng thầm cảm thấy may mắn vì trước đây bỏ nhiều thời gian ra đọc vài cuốn tiểu thuyết ngôn tình vớ vẩn gì đó, hắc hắc bây giờ có dịp dùng rồi cũng coi như không uống công ha.

Bạch Nhi gạt đầu nữa hiểu nữa không hỏi "cô chưa từng sống trong cung sao lại biết những đạo lý này", "học từ một cung nữ" Bạch Nhi nhìn nàng "cung nữ nào lợi hại vậy sao ta chưa bao giờ nghe nói"

Lam Khanh Khanh đảo mắt vài vòng "à cung nữ đó...à cô í tên Cẩm, Cẩm gì đó không quan trọng đâu ha".

"Là đây sao?" ngoài cửa có hai nam tử bước vào nhìn nhìn xung quanh, Lam Khanh Khanh thấy họ thì khẽ cười một tiếng "khách đến rồi" Bạch Nhi chưa hiểu hỏi "khách? Khách gì?"

Bạch Nhi nhìn thấy hai người vừa bước vào liền đứng bật dậy "Lục vương gia? bát vương gia? Ách nô tỳ tham kiến nhị vị vương gia" Bạch Nhi hành lễ. Lam Khanh Khanh chưa vội hành lễ nhìn hai người kia đánh giá, nàng kéo Bạch Nhi đang hành lễ lên "Bạch Nhi à ta nói người bao lần rồi mà" nàng chắc hai người này đến không có ý tốt.

Bạch Nhi khó sử nhìn Lam Khanh Khanh rồi nhìn bọn họ, Phong Nguyệt Kinh Phương cười cười đi vào trong ngồi xuống "trăm nghe không bằng mắt thấy, có bản lĩnh".

Lam Khanh Khanh chán ghét nói "dòng họ Phong Nguyệt nhà người ngoài câu "có bản lĩnh" thì không có câu khác à?", Phong Nguyệt Vu Thiên lắc đầu "người rất xinh đẹp có tính không?"

Phong Nguyệt Kinh Phương lườm hắn một cái "huynh và tam ca gặp nữ tử nào mà chẳng nói câu đó", hắn nhúng vai "ta nói là thật lòng nha". Lam Khanh Khanh cau mày "huynh đệ các người muốn tranh luận vấn đề gì cứ về nhà đóng cửa nói ha, ở đây là phòng của hai nữ nhân chưa phụ đấy".

Phong Nguyệt Vu Thiên cười nhẹ "đây là đuổi khách?", Phong Nguyệt Kinh Phương tắc lưỡi "thì ra cũng có người muốn đuổi chúng ta". "có lẽ dùng lời lẽ văn minh các người không hiểu nhỉ?" nàng cay mày chỉ ra cửa "cút!"

Hai người bọn họ không ngờ nàng sẽ đuổi thẳng thừng như vậy chỉ biết cười khổ, Phong Nguyệt Vu Thiên kéo Phong Nguyệt Kinh Phương đi "đi thôi nàng ra lệnh đuổi khách rồi, trách người ta bảo chúng ra mặt dày". Hắn đi ra cửa còn nháy mắt nói "chúng ta còn quay lại"

"Thần kinh" Lam Khanh Khanh quay sang nhìn Bạch Nhi thấy cô vẫn còn nhìn theo bóng bọn họ, nàng đưa tay hươ hươ trước mặt cô "đừng nói cô thích hai tên thần kinh kia nhá". "Cô mới bị thần kinh" Bạch Nhi mắt tự nhiên dờn mắt đi bĩu môi "họ sao thần kinh bằng người"

"Xem ra Khanh Khanh nhà chúng ta có nhiều khách đến thăm nhỉ?" bóng hắc y nhân phi thân từ trên nóc nhà xuống giờ giọng đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 32

"Xem ra Khanh Khanh nhà chúng ta có nhiều khách đến thăm nhỉ" Diêu Chính Vũ phi từ nóc nhà xuống đứng trước mặt Lam Khanh Khanh, nàng cau mày "ai là Khanh Khanh nhà các người". "Muội là muội muội bọn ta không là nhà chúng ta thì muội thích nhà ai" Mộ Dung Xuất đi vào cười cười.

Diêu Chính Vũ đi đến nâng loạn tóc trước ngực nàng lên ngữi "Khanh Khanh muội mắt tích lâu vậy làm ta thật nhớ muội nha". Lam Khanh Khanh nhếch môi cười đưa tay vòng qua thắt lưng hắn "vậy sao?"

Lam Khanh Khanh nhìn hắn cười càng nguy hiểm nói "ta đảm bảo nếu huynh dám làm một động tác sảng bậy nào nữa thì ta nhất định cho huynh cả đời "không thể vận động" được nữa đấy". Trong tay nàng không biết khi nào có một thanh chủy thủ sắc bén, nàng nhìn hắn như muốn nói "ngươi thử xem"

Diêu Chính Vũ giơ tay lên đầu hàng lùi vài bước "chậc ta vẫn không thắng được muội". Lam Khanh Khanh liếc xéo hắn một cái mới chợt nhớ trong phòng vẫn còn người "Bạch Nhi cô không sao chứ?" nàng nhìn Bạch Nhi.

Bạch Nhi nhìn hai người tự dung xuất hiện trong phòng rồi lại nhìn nàng, nhìn họ rồi lại nhìn nàng không nói. Lam Khanh Khanh liếc xéo hai người họ "đêm hôm các huynh vào hoàng cung làm gì?", "lo cho muội nên mới đến thôi". Mộ Dung Xuất tự rót cho mình một ly trà uống như nghĩ đến chuyện gì ngẩn đầu lên nhìn nàng "à Khanh Khanh, ở ta nghe, ta nghe mật thám nói...à nói sao nhỉ" hắn đưa tay chỉ chỉ vào thái dương thận trọng nói "ta nghe nói muội có vấn đề về thân kinh, là thật à?"

Mộ Dung Xuất vừa dứt lời ngay lập tức ám trà hương hắn bay tới, hắn nhanh tay đỡ được ám trà liền bị cái ly trà nàng ném sau đó đập vào mặt. Hắn ai oán "Khanh Khanh muội đừng có ném vào mặt ta được không?", Lam Khanh Khanh nghiêng răng nghiêng lợi "là tên mù nào nói ta có vấn đề vậy".

Bạch Nhi lí nhí "hắn nói đúng mà, ta cũng cảm thấy cô nên đi xem đại phu", cô đâu biết ba người ở đây toàn cao thủ cho dù tiếng kim roi cũng nghe rõ nói chi tiếng người. Diêu Chính Vũ và Mộ Dung Xuất xuyết té ngã, thì ra những gì mật thám nói là thật nàng không những có vấn đề về thân kinh mà cả đầu cũng bị ngập nước, rốt cuộc là tên chó chết nào làm thập nhị muội của bọn hắn thành ra thế này vậy trời.

Ở những nơi nào đó của những người nào đó trước đây từng khuyên nhủ nàng hắc xì dừ đội sống lưng lạnh toát, thì ra giúp người cũng có tội.

Lam Khanh Khanh trừng mắt về phía Bạch Nhi "cô không mở miệng không ai nói cô câm đâu", Bạch Nhi giật mình nói nhỏ như vậy mà cũng nghe a. Nàng bực bội ngồi xuống "rốt cuộc các người tìm ta có việc gì?"

"Muội tự dung mắt tích chúng ta không lo sao được" Lam Khanh Khanh nhúng vai "chẳng phải ở Viên Linh các người của các huynh đã thấy ta bình an rồi sao". Diêu Chính Vũ trầm mặt "muội tại sao lại đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần?", nàng thân nhiên nói "hắn thấy ta xinh đẹp nên muốn bắt về làm áp trại...à nhầm tam vương phi".

"Khanh Khanh muội không bắt người ta ta còn mừng ấy, người ta bắt muội? Hắn chán sống rồi à?" Mộ Dung Xuất bĩu môi. Nàng lườm hắn một cái lập tức im bặt, "ta bây giờ là thuộc hạ của hắn vào cung thăm dò một vài tin tức, các người biết vậy là được rồi".

"Muội mà chịu làm thuộc hạ của tên phong lưu vô dụng đó á" Mộ Dung Xuất trên mặt viết to ba chữ "không thể tin", Lam Khanh Khanh gật đầu "sự tình ra sao ta sẽ nói sau với các người".

Diêu Chính Vũ gật đầu đưa mắt nhìn qua Bạch Nhi "có nên giết người diệt khẩu không? Tiếc thật là một cô bé hiền lành", Bạch Nhi nghe xong sợ đến nổi mặt trắng bệch. Lam Khanh Khanh đánh hắn một cái "ngươi muốn làm trò gì, người của ta lần sau bớt trêu ghẹo đi".

Bạch Nhi muốn ngượng nước bọt khó khăn nói "Khanh...Khanh rốt cuộc cô là ai, ai vậy hả?", "ta là ai không quan trọng quan trọng ta là người có năng lực bảo vệ cô ở chốn ăn thịt người này và ta cũng coi cô là người của ta. Cho nên nếu cô dám phản bội ta thì cô muốn chết không được muốn sống không xong hiểu chưa, Hy phi là ví dụ cụ thể"

Bạch Nhi không nghĩ ngợi gật đầu, bất kể nàng là ai, là hỗn thế ma vương hay tiên nữ hạ phàm thì vẫn là người duy nhất tốt với cô. Nàng chính là người thay mình trả thù, cùng mình trốn quét tước ngôi chơi, là người tuy có lúc điên điên khùng khùng nhưng chưa hại cô bao giờ, vậy có gì cô phải phản bội nàng.

"Chậc Hy phi đúng là do muội chinh a" Mộ Dung Xuất vuốt cằm, Diêu Chính Vũ nhìn nàng hỏi "Khanh Khanh gần đây muội có đất tội với ai không?". "Sao huynh lại hỏi vậy?" Lam Khanh Khanh cau mày lại là ai muốn hỏi thăm nàng sao?

"Bây giờ đang có rất nhiều người điều tra lý lịch và tung tích của muội đấy", "chậc ai vậy nhỉ, gần đây trừ Hy phi ra thì không còn ai khác nha" nàng vất óc suy nghĩ. "Vài hôm trước người của tứ vương gia Phong Nguyệt Hoành Ân đã phái người đi điều tra muội, một nhóm người khác đã nhờ đến Nghi ám Mật khác bên Huyết Ưu cung và ngũ vương gia Phong Nguyệt Quân Y cũng đang điều tra muội".

"Chà ta nổi tiếng vậy?" Lam Khanh Khanh chống cằm tay gõ nhịp trên bàn, Phong Nguyệt Vô Thần người được lắm còn dám điều tra ta. "Ta đã phong tỏa tin tức về muội rồi, có gì cứ tìm Phùng công công hay Hoắc Y thủ lĩnh cấm vệ họ sẽ phục tùng muội, bọn ta đi đây" Diêu Chính Vũ đứng dậy đưa cho nàng một chiếc lệnh bài màu lục bích "đây là lệnh bài thể hiện thân phận của muội đừng làm mất, khi nào rồi đến Túc Yên lầu"

Nói xong Điều Chính Vũ cùng Mộ Dung Xuất phi thân rời đi, Lam Khanh Khanh nhìn lệnh bài khắc mấy chữ nhỏ "Dạ Nguyệt son trang _ thập nhị tiểu thư" bên cạnh còn khắc hai chữ "Khanh Nhi". Nàng nhét lệnh bài vào áo bửu bối, cái gì mà Khanh Nhi chứ, tên nghe yếu đuối chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãng Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Báo thù

"Ồ vậy nói cách khác là cô bắt đắc dĩ phải thuộc về hai phe, vừa là thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt son trang vừa là thuộc hạ của tam vương gia cài vào cung, lai lịch lớn nhỉ" Bạch Nhi cầm cây chổi vừa quét tước vừa nói. Cô quay đầu lại nhìn Lam Khanh Khanh đang ngồi dưới tán cây lê thăm thò dài một hơi ngồi xuống bên cạnh nàng.

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh hồi lâu mới dè dặt mở miệng "cô nói thân phận cho ta biết hết, ờ cô không sợ ta phản bội cô sao?". "Dùng người thì phải tin, không tin không dùng người, ta cảm thấy cô sẽ không phản bội ta và ta cũng không cho phép điều đó xảy ra" nàng dựa vào tán cây chung thủy vẫn không mở mắt.

Làn gió nhẹ thổi qua làm rối tung loạng tóc xòa bên vai của hai người, Bạch Nhi càng thấy nghi hoặc "cô tin tưởng ta vậy sao?" bỗng cô chợt nhớ ra tròn mắt nhìn Lam Khanh Khanh thăm nghĩ sẽ không phải là vậy. Bạch Nhi lắp bắp hỏi "thuốc...cái thứ đen đen hôm qua cô cho ta uống...không phải chứ?"

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười mờ mắt ra "chính xác, ta thấy cô cũng rất thông minh" khuôn mặt Bạch Nhi trắng bệch "chỉ có điều gan quá bé".

"Cái...cái thứ đó là cái gì" Bạch Nhi khó khăn mở miệng, Lam Khanh Khanh nhìn về mặt Bạch Nhi khẽ cười nói "đó là Tuyền Tĩnh Cổ hạ vào người khác phải dùng máu của người hạ cổ làm thuốc dẫn, ba tháng một lần phải dùng thuốc để làm an tĩnh kinh mạch nếu không...". "Nếu không thế nào?" Bạch Nhi hoảng sợ, "nếu không kinh mạch sẽ đứt đoạn đến chết, cô yên tâm chỉ cần mỗi kì uống thuốc đúng hạn và không phản bội người hạ cổ cô sẽ bình an vô sự".

Bạch Nhi hoàn toàn suy sụp, Lam Khanh Khanh vỗ vai cô "yên tâm ta sẽ không giết cô đâu, đây chỉ phòng trường hợp cô lọt vào tay kẻ xấu thôi", Bạch Nhi khó có thể chấp nhận trong thân thể mình bị người ta hạ cổ cứ nhìn Lam Khanh Khanh chăm chăm.

Khoé mắt Bạch Nhi đỏ hoe cô uất ức khóc "huhu...sao cô lại đối xử với ta như vậy huhu...từ nhỏ ta đã bị bệnh không chữa khỏi...hức hức...bây giờ cô còn hạ cổ ta hức...hức giờ phải làm sao đây...huhu". Lam Khanh Khanh vỗ vai cô "ta biết, ta biết ta sẽ không hại cô ha" có phải quả tàn nhẫn với cô bé này không nhỉ, dù sao cô ấy cũng mới mười sáu tuổi, mặc kệ vì cô ấy đành làm người xấu vậy.

Bạch Nhi lau lau nước mắt khịt khịt mũi nhìn nàng "ta giờ bị cô hạ cổ rồi cho nên tính mạng ta phải do cô bảo quản đó". Lam Khanh Khanh cười cười "được rồi có ta, ta sẽ không để cô đi châu diêm vương sớm đâu", Bạch Nhi liếc xéo nàng một cái hừ lạnh quay mặt đi.

Lam Khanh Khanh cười cười kéo Bạch Nhi đứng lên "được rồi đứng lên nào tên hoàng thượng chết tiệt kia sắp về rồi, hay cô muốn bị đánh năm mươi đại bản?". Bạch Nhi nghe cô nói vội vàng đứng bật dậy xách chổi lôi kéo Lam Khanh Khanh "mau mau quét lẹ đi đừng có mà lười biếng đó", nàng chỉ biết cười gượng.

*****

Ở một nơi nào đó

"Thủ lĩnh chẳng nhẽ bỏ qua cho ả tiện nhân đó sao?" một tên vệ mặt hung tợn xách đại đao bắt bình đập bàn, "hừ chi là một ả đàn bà thôi mà để lão tử đi chém ả vài phát báo thù cho tướng quân"

Tên thủ lĩnh cao to ngồi trên ghế cao nhìn hơn ba mươi tên cao thủ đi theo tướng quân may mắn thoát khỏi trận đồ sát do Lam Khanh Khanh gây ra. Bọn họ nhìn thấy mặt nàng mà cho người về lại đi điều tra lại không có manh mối, "ả đàn bà này xem ra không dễ đối phó, ngay cả Dạ Nguyệt ở trung nguyên còn tìm không được, ả đàn bà này là ai?".

Một tên tai to mặt lớn đập đại đao xuống đất "khôn khiếp chỉ là một con đàn bà phiền phức vậy sao?", "ta từng thấy ả ra tay lúc đi cùng tướng quân, thân thủ khá nhanh nhẹn", "con mẹ nó lão tử không sợ đàn bà" một trận huyên náo nổi lên, ai ai cũng muốn xé xác Lam Khanh Khanh ra trăm mảnh.

"Câm miệng hết đi" tên thủ lĩnh đập bả quát, một tên phía dưới cảm bức mặt thảm nói "thủ lĩnh tìm được ả rồi, mặt thảm của chúng ta trong hoàng cung Phong Nguyệt nói ả là cung nữ quét tước ở ngự thư phòng".

Tên thủ lĩnh hít mắt nghiêng răng nghiêng lợi "thì ra người của Phong Nguyệt phải tới, hừ xem ra ngày tàn của ngươi tới rồi", bọn thuộc hạ cười ha ha. Tên thủ lĩnh hưng phấn nói khuôn mặt đầy vẻ khát máu "mau liên lạc với người trong cung, chờ ngày thích hợp đột nhập vào giết ả dùng máu tế vong linh những người đã chết".

*****

Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi vừa về phòng đã thấy có một thái giám đứng ở cửa, Bạch Nhi nhỏ giọng nói "đó là Phùng công công bên cạnh hoàng thượng". Nàng gật đầu đi đến gần Phùng Liên cùng Bạch Nhi hành lễ "Phùng công công có chuyện muốn nói với nô tỳ sao?".

Phùng Liên nhìn xung quanh một lượt rồi cười "mời vào trong", nàng cùng hai người họ đi vào trong cẩn thận đóng cửa lại. Phùng Liên quỳ xuống hành lễ "thập nhị tiểu thư, thuộc hạ là Phùng Liên", Lam Khanh Khanh nhìn hấn chưa vội bảo đứng lên.

Phùng Liên cười khổ biết nàng đang phạt mình vẫn duy trì quỳ nói "trong hoàng cung có một nhóm người đang rục rịch có lẽ nhắm về người". Lam Khanh Khanh gật đầu "ta biết rồi, họ muốn chơi ta chơi cùng họ, dù sao trong cung đạo này cũng đang buồn chán".

Nàng nhìn hấn thờ dài "thật thà thật, đứng lên đi đừng nói ta ý quyền ăn hiếp người", Phùng Liên đứng dậy cười cười "không dám". Lam Khanh Khanh tò mò hỏi "Phùng Liên, người thật sự vì Dạ Nguyệt mà bị thiên à" hấn nhìn nàng mắt tự nhiên "à nhầm phải gọi là tị thân vì Dạ Nguyệt, phải không?".

Phùng Liên xoa xoa mũi "thật ra thuộc hạ không có tị thân thật"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Khơi dậy sát ý

Phùng Liên cảm thấy không đúng lắm cho dù hấn là thuộc hạ của nàng thì cũng là nam nhân nói mấy cái thể loại này cũng hơi kì quái.

Lam Khanh Khanh nhìn hấn phì cười "người thật ngây thơ nha", Bạch Nhi nhìn Phùng Liên rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh, sao xung quanh nàng toàn kẻ tai to mắt lớn không thể đắc tội vậy nè.

Lam Khanh Khanh vỗ vai Bạch Nhi "sau này rồi sẽ quen, bên cạnh ta không có người vô dụng" Bạch Nhi gật đầu nàng nói tiếp "đi theo ta phải rèn luyện cái gan to một chút, mặt dày một chút, bi ôi vô sỉ một chút đừng ngây thơ quá".

Phùng Liên phì cười hướng nàng hơi khom người "thuộc hạ đi trước" nàng ngó lơ hấn thuận miệng nói "không tiễn". Phùng Liên thầm nghĩ xem rốt cuộc mình có nhận nhầm người không, nữ nhân trước mặt mà chính là tu la khát máu hạ ngục hơn trăm cao thủ Dạ Nguyệt, lạnh lùng không biết cười á? Chắc năm nay heo nái leo cây rồi, chuyện gì cũng xảy ra được.

*****

Đêm khuya thanh vắng

Ánh trăng đêm nay bị mây che phủ một nửa, khuôn trời đầy u ám báo hiệu điều không lành. Con gió lạnh thổi đến.

"Khanh Khanh cô nói hôm nay bọn, bọn họ sẽ đến à" Bạch Nhi hoảng sợ ngó ngang ngó dọc, Lam Khanh Khanh vỗ vai một cái "có ta đây cô không chết dễ dàng đâu". Nàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ bị gió thổi bật ra cười lạnh "đến rồi".

Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi ra sau lưng mình nhìn ra cửa sổ nói "người các ngươi muốn giết là ta, chắc các ngươi không bi ôi đến mức giết người vô tội hay bắt giữ con tin chứ". Ngoài cửa sổ xuất hiện vài bóng đen cao to, một tên đứng đầu nói "bọn ta không bi ôi đến mức đó".

Lam Khanh Khanh nhún nhún vai giọng nói lạnh lạnh mang theo vẻ châm biếm "à thì ra vì hôn quân mà giết cả nhà người ta cường hiếp dân nữ đến chết là việc sáng suốt à". Tên đó cầm đại đao giơ lên "đừng nhiều lời hôm nay ta phải lấy máu người tể tướng quân".

"Khoan đã" Lam Khanh Khanh chắc lại lạnh lùng nói "trong đây chật hẹp đánh không đã tay, ra ngoài". Nàng quay sang Bạch Nhi mặt mũi tái mét cười "bọn họ tìm ta không giết người đâu, sợ gì chứ!", Bạch Nhi nhìn ra cửa sổ đếm khoảng ba mươi bóng đen cao lớn đứng ngoài đó có hơi lo lắng "cẩn thận".

Lam Khanh Khanh cười xoay người lại phi ra ngoài lập tức có gần ba mươi người vây lấy, nàng rút Không Y kiếm ra vuốt nhẹ "đúng lúc ta chưa dùng, lấy máu các ngươi rửa trước vậy".

Nói rồi Lam Khanh Khanh lạnh lùng quét mắt một cái Không Y kiếm trong tay như có linh tính phát sáng uốn lượn theo mỗi cái phát tay của nàng. Bọn hấn y nhân nhìn nhau gật đầu vung đại đao xông lên hướng nhắm vào nàng ra sức chém, nàng khinh thường nhìn bọn thô lỗ suốt ngày đi theo tên tướng quân bại hoại vô công chẳng ra gì ngay cả binh thư yết lược cũng chưa bao giờ động tới còn muốn vác xát đến báo thù.

Lam Khanh Khanh điểm chân xoay nhẹ người vận khinh công bay lên đáp xuống điểm mũi đao của bọn họ chạm lại, bọn họ thấy nàng đứng trên mũi đao mà nhẹ như vậy có chút hoảng hốt lật đại đao. nhưng họ nhanh nàng càng nhanh hơn chỉ thấy trên cổ lạnh lạnh rồi ngã xuống đất, chưa biết gì đã chết.

Lam Khanh Khanh tiếp đất lật nhẹ thanh kiếm trên tay máu theo chiều kiếm mà nhỏ xuống đất, trời bắt đầu có giông mưa theo đó mà rơi, mưa càng ngày càng lớn sát khí trên người nàng vẫn không giảm. Bọn người còn lại vẫn không sợ chết xông lên, nàng ngăn mặt trong mắt đầy vẻ khát máu cùng nỗi hận

như thể quay lại cái ngày nhìn người thân chết, như thể tận mắt thấy lại cảnh hoàng cung Mông Cổ tràn ngập máu tươi.

Lam Khanh Khanh khẽ nhếch môi tựa như một con gió nhanh như chớp lướt qua bọn người đang đánh tới, vung kiếm một đường thẳng chưa kịp định thần thì bọn họ đã ngã xuống, giữa sân rộng lớn chỉ còn mình nàng cầm kiếm đứng cô độc. Sấm chớp vừa nổ ánh sáng nhàn nhạt phát họa lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mưa càng ngày càng lớn cả thân hình nàng ướt sũng nhưng nàng vẫn đứng đó.

Là do bọn họ làm nàng gợi nhớ lại những chuyện đó, đáng chết!

Máu hoà vào nước mưa tanh nồng, Bạch Nhi đứng ở cửa nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng trong mưa, nàng rút cuộc đã trả qua những chuyện gì mà khiến một cô bé mười sáu tuổi biến thành tu la khát máu như thế. Bạch Nhi nhìn bản thân rồi lại nhìn nàng, cô xách vác đôi mưa chạy ra chỗ nàng đứng kéo nàng vào phòng.

Bạch Nhi vỗ vỗ mặt Lam Khanh Khanh "hày không phải giết người đến hoá điên rồi chứ", nàng vẫn đang trong trạng thái đầy sát khí đưa mắt nhìn Bạch Nhi làm cô giật bắn mình. Lam Khanh Khanh thu hồi sát khí nhìn ba mươi cái xác chất ngoài sân hỏi "sợ không?".

Bạch Nhi nhìn ra ngoài đó gật đầu "có hơi sợ, mà không sao ta không vô dụng đến vậy", Lam Khanh Khanh hơi ngạc nhiên đùa "vậy cô đi dọn dẹp mấy cái xác đó đi". Bạch Nhi giật mình lùi ra sau mấy bước "chuyện...chuyện này", nàng phì cười "được rồi đóng cửa lại ngủ đi" nàng dùng một chút thần bí nói "đóng chặt vào một chút kéo oan hồn đi vào được thì...". Bạch Nhi rùng mình một cái nhanh như chớp bay ra đóng hết cửa lại còn cài then thật chắc.

Lam Khanh Khanh ngồi đó che miệng cười, Bạch Nhi quay lại thấy nàng cười biết mình bị ghẹo lập tức dậm chân nổi giận "Lam Khanh Khanh cô giỏi lắm dám ghẹo ta, cô...cô..."

"Oan hồn còn phải xem tìm ai, ta không sợ thì cô sợ cái quái gì? Ngoan đi ngủ đi ta đi thay y phục" Lam Khanh Khanh đứng dậy đi vào dục phòng "có ta ở đây sợ gì chứ!".

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 35: Mượn dao giết chuột

Lại là một ngày mới, nắng vẫn lên chim vẫn hót gió vẫn thổi dừng như nơi này chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bạch Nhi đưa tay định mở cửa bỗng khựng lại, cô rút tay về nhìn Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh ta mới nhớ hôm qua...", Bạch Nhi chưa nói hết câu nàng đã đi đến mở tung cánh cửa ra. Bạch Nhi tròn tròn mắt há hốc mồm nhìn trước sân sạch sẽ, không có lấy một chiếc lá nói chi là thân người, cả một vết máu cũng không có.

Lam Khanh Khanh gõ đầu cô một cái "cô xem Dạ Nguyệt là gì? Đến chuyện này mà không làm xong thì dẹp bản hiệu luôn đi", Bạch Nhi câm nín, Dạ Nguyệt son trang có bản hiệu sao?.

Từ phòng ốc của cung nữ quét tước đến ngự thư phòng phải đi qua thủy đình phía nam hậu hoa viên, phía tây ngự thư phòng trùng hợp lại có một rừng trúc nhỏ bọn nàng cũng đi ngang qua. Lam Khanh Khanh vừa đi tới bị rừng liền dừng lại nhìn rừng trúc một hồi mới đi vào trong.

Bạch Nhi kéo Lam Khanh Khanh lại "cô đi đâu vậy?", nàng không nói đi thẳng vào trong, Bạch Nhi hơi do dự cũng xách vác chạy theo. Đi đến giữa rừng trúc Lam Khanh Khanh dừng lại "ra đi", nàng vừa dứt lời liền có một bóng người xuất hiện, tuy Bạch Nhi đã chuẩn bị tinh thần vẫn hoảng sợ.

Nam tử đó hướng Lam Khanh Khanh hơi khom người "thập nhị tiểu thư", nàng đưa mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên. Hắn chính là Hoắc Y thủ lĩnh đội cấm vệ quân cũng chính là người của Dạ Nguyệt cài vào cung phòng một số trường hợp. Lam Khanh Khanh vuốt cằm cười lạnh xoay người định rồi đi "không phục thì đừng phục tùng"

Hoắc Y sững sờ đưa mắt nhìn nàng một lượt không ngờ lại bị nàng vừa nhìn đã thấu, tuy không phục nhưng vẫn cố làm vẻ mặt hòa hoãn "người là thập nhị tiểu thư sao thuộc hạ dám không phục tùng". Nàng nhếch môi cười lạnh "thứ ta cần là lòng trung thành, người cảm thấy không phục ta không ép buộc".

Hoắc Y vốn là người không câu nệ lễ tiết lại thích làm việc bản thân cho là phải, không phục chính là không phục chỉ khi nàng thật sự khiến hắn khâm phục hắn mới dốc lòng theo nàng.

Hắn hừ một tiếng rõ khinh thường "không dám", Lam Khanh Khanh nhún vai "trong lòng ngươi nghĩ gì ngươi là người rõ nhất, một nữ tử chân yếu tay mềm sao có thể trở thành thập nhị đương gia của Dạ Nguyệt chứ. Nàng không biết chừng còn là gian tế, khát máu lạnh lùng ở điểm nào? Mấy hôm nay thấy nàng hệt như kẻ điên, không có khí chất".

Lam Khanh Khanh dùng một chút quay lại hỏi "có đúng không?", Hoắc Y nheo mắt bất ngờ rút kiếm ra tay, nàng giương môi đầy Bạch Nhi ra trách để cô bị vạ lây rồi xoay người tránh. Hoắc Y chỉ kiếm về phía nàng "ra tay đi", Lam Khanh Khanh nhún vai "không cần" nàng nói bình thản như không phải nàng đang giao chiến mà đang xem kịch.

Hoắc Y lật thanh kiếm hướng nàng đánh tới, Lam Khanh Khanh cười nhẹ đạo đây nàng có luyện vài thứ gì đó mà Phong Nguyệt Vô Thần đưa hôm qua toàn dùng kiếm phổ bây giờ có thể thử rồi.

Lam Khanh Khanh chờ kiếm gần chạm vào người mới vận khinh công bay lên đảo người đứng phía sau hắn, Hoắc Y trở người chém ngang ra sau lưng nàng chỉ cười cúi người đá một chân lên. Hắn dùng kiếm chặn lại nàng liền mượn thế kiếm vận khinh công bay lên lần nữa.

Hoắc Y ngạc nhiên nhanh chóng bình tĩnh đưa kiếm lên đỡ, Lam Khanh Khanh dùng mũi chân đứng giữa thanh kiếm. Hắn dùng nội lực truyền vào kiếm, nàng cau mày nhanh chân phi lên ngọn trúc gần đó bấu víu "lại là nội lực, bà đây mà có nội lực thì dùng hồng hù ta".

Hoắc Y nghe nàng nói không có nội lực thì khế cau mày vùng kiếm chém đứt ngọn trúc, nàng nhấc chân một cái tiếp đất an toàn. Hắn đứng trước mặt chia kiếm vào ngay vị trí tim nàng "thì ra chỉ có vậy", Lam Khanh Khanh đưa tay phiếm nhẹ lưỡi kiếm "ngươi, cũng chỉ có vậy".

Hắn chưa kịp nghe lọt tai câu nói của nàng đã thấy trước mặt trống rỗng, cảm giác trên cổ có vật lạnh lạnh tựa kim loại "sao? Ta nói đúng nhỉ?". Lam Khanh Khanh không biết từ khi nào đã đứng phía sau hắn chủ thủ trong tay bất cứ lúc nào cũng có thể cắt động mạch chủ.

"Chậc đánh nhau, thảo nào gây tiếng động lớn thế" Phùng Liên chấp tay đi vào nhìn thấy dấu tích đánh nhau cười khổ "biết ngay mà, các vị không sợ bị phát hiện à". Lam Khanh Khanh thu lại chủ thủ nhúng vai "không phải ta, là hắn làm đấy"

Phùng Liên lườm Hoắc Y một cái hướng Lam Khanh Khanh nói "tìm ra kẻ tiếp tay rồi, chúng ta có nên diệt có tận gốc không?", Lam Khanh Khanh lắc đầu cười vô lại "không cần chúng ta ra tay, hoàng cung Phong Nguyệt ắt phải để bọn họ giải quyết".

Phùng Liên hiểu ra cười "thì ra là mượn dao giết người", nàng đưa ngón trỏ lên lắc lắc "sai, là mượn dao giết chuột, bọn họ không xứng là người, chỉ trách mệnh cha mẹ sinh ra còn dài ai bảo lại đối nghịch với ta".

Lam Khanh Khanh trở nên lạnh lùng tàn khốc hàn khí bức người tỏa ra là người khác không lạnh mà rung "ta không cần những thứ không muốn làm người mà cứ làm chuột, sống chỉ chật đất chi bằng ta thành toàn cho chết sớm. Bên cạnh ta không cần có vô dụng, yếu đuối hay những con chuột không biết sống chết kia".

Nói xong nàng kéo Bạch Nhi đi, Phùng Liên bất giác đứng xa Hoắc Y ra một chút, Hoắc Y cau mày "làm gì?", hắn thành thành thật thật nhìn hắn đầy thương hại nói "sợ vạ lây."

Phùng Liên vỗ vai hắn một cái "ngươi anh em, ta hy vọng ngươi có thể mạnh khỏe sống tốt quãng thời gian này", hắn nghĩ nghĩ tuy hắn gặp vị đương gia này chỉ có một lần nhưng nàng là người có thù tất báo cho nên tránh xa Hoắc Y một chút thì hơn.

Trên đường đến ngự thư phòng Lam Khanh Khanh đi ngang qua một tiểu thái giám, nàng hơi khựng lại trước mặt hắn nhét vào tay áo hắn một mảnh giấy. Đi tiếp một quãng Bạch Nhi mới mở miệng hỏi "Khanh Khanh đây là có ý gì?", nàng chỉ nhân nhặt mở miệng nói bốn chữ

"Mượn dao giết chuột"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 36

Phong Nguyệt Vô Thần cầm mảnh giấy trên tay nghĩ nghĩ rồi đưa lên ngọn đèn đốt. Thiên đứng bên cạnh hỏi "chủ tử nếu lời này là thật vậy có nên..." Phong Nguyệt Vô Thần đưa tay lên ý bảo hắn đừng nói gì, ngay lúc đó Huyền đi vào.

"Chủ tử đêm qua hình như nơi ở của Lam Khanh Khanh xảy ra chuyện gì đó" Huyền bẩm báo, "chuyện gì?" Huyền lắc đầu chán nản "điều tra không được". Vân động cảm vỗ vai hắn "quen đi là vừa những chuyện về nàng ta ta phát hiện trừ phi nàng mở miệng nếu không chẳng moi ra được gì đâu", "vậy thì cứ đi hỏi nàng ta đi".

Thiên cau mày nhìn hai tên không biết từ khi nào nhiều chuyện hắn lên kia rồi lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần "chủ tử người nghĩ sao?". Phong Nguyệt Vô Thần vuốt cằm cười "chuyện này để hoàng huynh của ta lo đi" Vân mất thấy Phong Nguyệt Vô Thần đi ra ngoài liền hỏi "chủ tử người đi đâu?".

Huyền nhanh nhẹn vội kéo Vân lại "chủ tử đi gặp nàng ta người đi theo làm gì?", Thiên lắc đầu "muốn đi Tuyên Ân các,... Âm bảo hay khẩu vị nặng hơn thì cứ tự nhiên" hai người rùng mình ngoan ngoan im lặng, Thiên liếc xéo bọn họ rồi đi theo Phong Nguyệt Vô Thần.

*****

Lam Khanh Khanh uể oải cùng Bạch Nhi vác chổi về phòng, nàng nhìn một lượt căn phòng nhỏ giường môi cười không định bảo Bạch Nhi ra ngoài mà còn kéo cô ngồi lại

Bạch Nhi khó hiểu nhìn nằn "Khanh Khanh cô muốn nói gì với ta à?", Lam Khanh Khanh nhúng vai thản nhiên rót trà uống "không có gì chẳng qua trong phòng lại có chuột".

Bạch Nhi giật mình, chuột? Chẳng lẽ lại là bọn tối qua sao, chưa để cô suy nghĩ đã có một giọng nói mang vẻ trêu đùa truyền ra "thì ra trong mắt người bản vương là chuột nha". Lam Khanh Khanh nhếch môi tiện tay ném ly trà sang đó "à vương gia muốn làm chuột sao?ta nói rõ ai sao?".

Phong Nguyệt Vô Thần cầm lấy ly trà nâng ném đưa lên môi uống, trong lúc Bạch Nhi còn đang ngờ ngác đã thấy Lam Khanh Khanh đập bàn đứng dậy quát "này trà đó ta uống rồi đây". Phong Nguyệt Vô Thần cười đi đến đặt ly xuống "không sao, bản vương không ngại bản".

Bạch Nhi ngờ ngác nhìn Phong Nguyệt Vô Thần lại nhìn Lam Khanh Khanh ú ớ "tam vương gia...Khanh Khanh, hai...hai người...". Phong Nguyệt Vô Thần nhăn mặt "ai đây?", "người của ta, người quân?" Lam Khanh Khanh nhìn hấn đầy kiêu khích.

Nàng nhìn ra ngoài cười cười "đạo này chỗ ta có vài con chuột, lén la lén lút ta còn tưởng chuột đập chết không ai đền đâu", Thiên nấp ở cổ tối biết nàng ám chỉ mình nên hiện thân. Bạch Nhi xuyt nửa té ngã, không nói nên lời nhìn ba người trong phòng, thì ra người mình đi theo lại có lai lịch kinh hãi đến vậy.

Lam Khanh Khanh lườm hai người một cái ngồi xuống "tìm ta có chuyện gì?", Phong Nguyệt Vô Thần cũng ngồi xuống vẫn bộ dáng phong lưu thường ngày "tối qua gặp chuyện gì à, có cần bản vương giúp không?".

Khoé môi Lam Khanh Khanh giật giật ho khụ khụ vài tiếng nghiêm chỉnh mở miệng "chủ nhân cao quý người làm ơn đừng để cái vẻ mặt này nói chuyện với ta được không, chắc nhìn không quen nha". Chỉ chốc lát Phong Nguyệt Vô Thần về mặt u ám nghiêng người về phía nàng "người cảm thấy bản vương như thế nào sẽ tốt hơn?".

Lam Khanh Khanh cảm thấy cò mũi nguy hiểm lập tức dịch người có ý định chạy trốn, nàng đưa mắt cẩn thận nhìn hấn cười lấy lòng "hắc hắc, vương gia đại nhân, người vốn anh tuấn tiêu sái là nam nhân được nữ nhân thầm thương trộm nhớ. Bởi vậy cho nên người như thế nào đều chuẩn cả haha, khi này ta lỡ lời".

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn thấu ý định của nàng đưa tay vòng qua eo kéo nàng lại cười đến vô cùng nguy hiểm "lỡ lời sao?". Lam Khanh Khanh gạt đầu như gà mổ thóc, nàng liếc nhìn sang Thiên đang đứng gần đó cầu cứu hấn lại ngó lơ như không thấy nàng đang nhìn. Nàng lại đưa mắt nhìn sang Bạch Nhi, Bạch Nhi cảm thấy vị tam vương gia thường ngày trêu hoa ghẹo nguyệt này hơi nguy hiểm nên từ chối cho ý kiến.

Lam Khanh Khanh dẫu môi buồn bực nhìn hai người thấy chết không cứu kia làm bà làm bầm "đáng ghét đồ thấy chết không cứu, ta không coi các người là bạn nữa, cmm đồ...đồ...đồ nhất gan, hèn hạ Phong Nguyệt Vô Thần chết tiệt". Nàng đưa mắt trừng Phong Nguyệt Vô Thần một cái đang mắng Bạch Nhi và Thiên cũng nểng lầy qua hấn.

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn biểu hiện đáng yêu của nàng khẽ cười buông nàng ra đưa tay gõ lên trán nàng một cái "gần đây ta nghe người lợi hại lắm, vẫn vậy!". Lam Khanh Khanh ngồi thẳng dậy bữu môi "đạo cao một thước ma cao một trượng, ta tuy mặt dày nhưng vẫn không vô si bằng người".

Bạch Nhi nghe nàng nói vậy che miệng cười "hầu là người khác thì sẽ cho là cô bị tâm thần đấy", Thiên nhìn nàng lắc đầu, lúc giết người nàng rất được tại sao những lúc này nàng lại giống kẻ không bình thường thế nhỉ, không hiểu nổi tại sao chủ tử lại chọn nàng.

Lam Khanh Khanh lườm Bạch Nhi hất cằm kiêu ngạo "bà đây mà không điên thì mong người nở hoa rồi nhé", Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu nhìn cô nàng kia không biết tại sao vừa vào cung mấy ngày đã biến thành thế này.

Hấn thờ dài hơi "tối qua có chuyện gì?" nàng thản nhiên trả lời "giết vài con chuột", hấn nhếch môi cười "người giữ thư cho ta là mụon dao giết...chuột?".

Lam Khanh Khanh nhéo miệng cười "thông minh, ta biết người sẽ làm nhanh gọn lẹ, thế nào?"

Phong Nguyệt Vô Thần lườm nàng một cái đứng dậy có ý ra về "hoàng cung có gian tể thì phải để hoàng huynh của ta giải quyết, người trong thời gian này đừng gây chú ý". Lam Khanh Khanh thấy hấn vừa ra đến cửa mới sực nhớ "này Phong Nguyệt Vô Thần người tốt nhất đừng điều tra ta".

Phong Nguyệt Vô Thần hơi khựng lại, tin tức cũng nhanh thật, rốt cuộc nàng có thân phận gì?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Nữ tử chốn thâm cung

Ngày hôm sau hoàng cung truyền tin hoàng thượng bắt được gian tể của tiên vương Mông Cổ cài vào cung, tân vương Mông Cổ Nam Liệt vương biết tin liền chuyển lời xin lỗi dâng lễ vật long trọng. Nam Liệt vương cáo bận vừa lên ngôi bận rộn, hẹn có dịp sẽ gặp tặng giao hảo hai nước.

*****

Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi ôm chổi ngồi trước bật thềm ngự thư phòng "ngươi nói xem có phải trong cung dạo này hơi chán không?" nàng thờ dãi chống cằm. Bạch Nhi lắc đầu "ta thấy bây giờ mới an ổn, không có phi tần hay nhóm người nào đến báo thù".

"Ta chính là muốn mấy người đó đến tìm ta đây" Lam Khanh Khanh cầu nài đã thấy Phùng Liên từ xa đi tới. "Ngươi là cung nữ quét tước Lam Khanh Khanh?" Phùng Liên nhìn xung quanh thấy giọng hỏi, nàng phối hợp theo gật đầu "là nô tỳ, công công có gì chỉ bảo?".

Phùng Liên nói "Lương chiêu nghi muốn gặp ngươi", Lam Khanh Khanh cau mày nàng quen cái Lương chiêu nghi gì đó sao? "Mời công công dẫn đường".

Lam Khanh Khanh thấy Bạch Nhi ở bên cạnh lo lắng liền cho cô một ánh mắt an tâm rồi đi theo Phùng Liên. Đi được một quãng lại nghe Phùng Liên nói nhỏ "Lương chiêu nghi nổi tiếng không màn thế sự, nhưng thực chất là một người âm hiểm", nàng cười lạnh không nói gì.

Phùng Liên dẫn Lam Khanh Khanh đến Trúc Yên cung, nàng bước vào chánh điện liền có một cung nữ ra tiếp đón, cung nữ đó mời Phùng Liên trở về rồi dẫn nàng vào phòng trong.

Nữ nhân vận dịch y hoa hoa lệ lệ nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi vuốt ve cái ly trên tay đuôi mắt lướt nhìn Lam Khanh Khanh "ngươi là Lam Khanh Khanh?". Lam Khanh Khanh nhúng vai ngồi đại vào ghế đối diện "tìm ta có chuyện?".

Lương chiêu nghi ngồi dậy kéo dịch y ngay thẳng trang sức trên đầu cô ta cũng đứng đưa, nàng đưa mắt đánh giá Lương chiêu nghi một lát lắc đầu "đáng tiếc".

Lương chiêu nghi cười nhẹ mọi cử chỉ đều đoan trang tao nhã "ngươi nói bản cung?", nàng cười cầm ly tràn lên nghịch trong ta lơ dềnh nói "đúng vậy".

Lam Khanh Khanh buông chiếc ly trong tay xuống "ngươi rất xinh đẹp nhưng lại sống cái nơi thâm cung thâm chán này thật đáng tiếc", Lương chiêu nghi cười quyến rũ "vậy ngươi nói ta nên làm sao?". "Ngoài kia còn biết bao nhiêu niềm vui thú, tuổi đẹp hơn nơi thâm chán này, thanh xuân của nữ nhân tuổi đẹp như vậy lại chưa nở đã chết, đáng không?" nàng cười như không cười nhìn cô ta.

Lương chiêu nghi trầm mặt giây lát rồi ngẩng mặt lên nhìn nàng "chuyện của ta không cần ngươi quản, chỉ cần ngươi theo ta, giúp ta lên ngôi hậu ta sẽ chiếu cố ngươi thật tốt". Lam Khanh Khanh nhướn mày "tại sao?", "vì trong cung này ta có thể bảo vệ ngươi".

Lam Khanh Khanh cười lạnh "ngươi nghĩ ta sẽ đồng ý? Sai, ngươi vì chuyện Hy phi mà tìm ta cho rằng ta sẽ có ích với ngươi, nhưng xin lỗi ta không thích li chuyện bao đồng". Nói xong nàng quay đi thẳng ra cửa, nàng khựng lại một chút không quay đầu nói "ta không cần ai bảo vệ" nàng nhếch môi lạnh lùng buông một câu "nhưng nếu ai động đến ta thì...đừng mong sống tới già".

*****

Lam Khanh Khanh ra khỏi cung Trúc Yên cung đi dọc theo đường lát đá vòng một vòng lớn qua hồ Bích Lam về ngự thư phòng, nàng dừng bước bên cây bạch quả gần đó mang về mặt chán ghét nhìn khung cảnh kia.

Bên hồ Bích Lam có vài nữ tử vận hoa phục rực rỡ xem như bọn họ đang bắt nạt nữ tử vận y phục màu vàng nhạt xinh đẹp. Lam Khanh Khanh tựa lưng vào cây bạch quả cau mày, tại sao bọn họ lại chỉ vì một nam nhân mà đấu đến ta sống ngươi chết vậy chứ.

"Cảnh này trong cung cũng thường thôi" Lam Khanh Khanh giật mình quay đầu nhìn Phong Nguyệt Hoành Ân đang chấp tay đứng phía sau nàng. "Từ vương gia ngài thật rảnh rỗi ha" nàng mang về mặt mỉa mai nhìn hắn, Phong Nguyệt Hoành Ân lắc đầu "tại sao nàng gặp ai cũng toàn gây gổ vậy?".

Lam Khanh Khanh nhúng vai "có sao? Ta chỉ thấy bọn họ đáng ghét", Phong Nguyệt Hoành Ân lắc đầu "kể cả ta" "đúng". Nàng nói xong nhấc chân rồi đi, Phong Nguyệt Hoành Ân cười khò đi theo phía sau nàng.

Hoàng cung tuy đẹp nhưng lại là ngục tù của tuổi thanh xuân, đáng tiếc!

Phong Nguyệt Hoành Ân đi phía sau Lam Khanh Khanh đến ngự thư phòng mới dừng lại, Bạch Nhi thấy nàng quay về quá nổi vui mừng mà chưa kịp nhìn thấy người sau lưng nàng đã nhào tới "oa Khanh Khanh cô bình an về rồi".

Bạch Nhi chạy tới chẳng may vấp phải vạt váy theo quán tính hướng Lam Khanh Khanh mà té, Lam Khanh Khanh chau mày né sang một bên Bạch Nhi chưa kịp định thần đã lao vào Phong Nguyệt Hoành Ân đứng phía sau nàng. Phong Nguyệt Hoành Ân cũng không chú ý chỉ thấy có cái bóng đáng ai đó ngã về phía này liền tiện tay ôm lại.

Và tình cảnh chính là Bạch Nhi nằm trọn trong vòng tay Phong Nguyệt Hoành Ân, Lam Khanh Khanh đứng một bên che miệng cười. Phong Nguyệt Hoành Ân vội buông Bạch Nhi ra mắt tự nhiên khụ khụ vài cái, Bạch Nhi cũng đỏ mặt cách xa hắn ra cầm hờn trừng nàng.

Lam Khanh Khanh nhúng vai như muốn nói không phải lỗi của nàng, Bạch Nhi giậm chân bỏ đi, nàng nhìn Bạch Nhi rồi đi cười không ngón như có như không nói "uầy mạo phạm người ta rồi, người ta còn là nữ tử chưa có phu quân, chắc tuy là cung nữ cũng không nên khinh người nha".

Phong Nguyệt Hoành Ân tuy biết bị nàng chơi xỏ nhưng cũng không khỏi đỏ mặt, hắn vờ như bình thường "bản vương có việc, cáo từ", nàng đứng phía sau vẩy vẩy tay "không tiễn".

Hai người này thú vị thật, ghép thành một đôi được không nhỉ?

Lam Khanh Khanh chấp tay ra sau lưng đi về phía Bạch Nhi đang giận dỗi cười cười không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãng Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Thịt heo

Lam Khanh Khanh một thân y phục dạ hành đen tuyền bó sát thân đi lại trên nóc nhà giữa màn đêm dày đặc, nằng dưng trên một sương phòng gần tường thành hoàng cung.

Chắc tường này cũng không nhằm nhò gì, nằng chỉ cần phi thân qua thì có thể ra ngoài, chỉ có điều nếu mang theo người không có võ công thì không tiện.

Lam Khanh Khanh nghĩ nghĩ cuối cùng dùng khinh công đi tới khuôn viên phía đông bị bỏ hoang, nằng mở cửa một căn phòng xem như không tòi. Trong phòng không giống bề ngoài, từ cửa bước vào có một bức bình phong chắn gió, bên trong thấp đèn sáng rực.

"Người tìm thuốc hạ không biết có việc gì?" Hoắc Y đứng trong phòng cung kính nhìn nằng, Lam Khanh Khanh quét mắt một vòng căn phòng tặc lười "ta muốn xuất cung một chuyến". Phùng Liên không biết ở trong phòng lúc nào hỏi "tiểu thư người muốn xuất cung sao?", nằng gật đầu "đúng, có vấn đề sao?"

Lam Khanh Khanh cảm thấy hơi thất vọng, chẳng phải mấy cuốn tiểu thuyết nằng đọc trong cung đều có mật thất thông ra ngoài sao? Sao đây lại không có nhỉ?

"Được vậy thuốc hạ sắp xếp cho người, khi nào người đi" Hoắc Y từ ngày bị nằng đánh đến phục sát đất, phải nói là coi nằng tựa thần tượng kính trọng hơn cả kính trọng trong Dạ Nguyệt chỉ coi nằng là chủ tử. Lam Khanh Khanh nhéo miệng cười "ngày mai, các người chuẩn bị đi" lời còn chưa dứt đã thấy nằng tựa một con gió đi mất.

*****

Bạch Nhi vương vai chạy lại góc lê ngồi xuống bên cạnh nằng "Khanh Khanh tối qua cô đi đâu à?", Lam Khanh Khanh không trả lời ngược lại hỏi "chuẩn bị thứ ta bảo chưa". Bạch Nhi khó hiểu đưa tay vỗ vào mông mình "cô bảo ta lót cái này vào mông làm gì?".

Lam Khanh Khanh cười khanh khách "lát nữa chúng ta sẽ bị đánh", Bạch Nhi tròn tròn mắt, nằng nói tiếp "muốn xuất cung dạo chơi không?". Bạch Nhi gật đầu "nhưng làm sao...", nằng đặt ta lên môi bảo Bạch Nhi im lặng, nằng đưa mắt nhìn xa xa tựa như có vài người đi về phía này liền giương môi.

"Bạch Nhi này người nói xem hoàng thượng có gì tốt mà hậu cung ba ngàn giai lệ cứ đầu đầu đến sút đầu mẻ trán vậy chứ" Bạch Nhi khinh ngạc trừng mắt nhìn nằng "cô...cô nói gì vậy nhờ hoàng thượng nghe thấy thì chết đấy". Lam Khanh Khanh nháy mắt một cái bĩu môi "thì sao nha, dù gì cũng chưa tới giờ hạ triều, hần muốn ta không nói trừ phi mình không có".

Bạch Nhi nhì không hiểu cái nháy mắt đó có ý gì vội che miệng Lam Khanh Khanh lại "xuyt xuyt, cô nói nhỏ thôi mắt đầu như chơi đấy", nằng hất tay Bạch Nhi ra cười cười "gan cô thật nhỏ nha". Bạch Nhi bất ngờ nhìn thấy mấy người kia càng ngày càng đến gần sợ đến muốn rút tìm ra ngoài giật giật tay áo nằng "Khanh Khanh cô đừng nói nữa, mau... mau quét tước đi, hoàng thượng thấy sẽ bị đánh đấy".

Lam Khanh Khanh đề tay Bạch Nhi lại bảo cô đừng gấp có ý nói to để bọn người đang tới nghe trọn "hoàng thượng cái thái gì đều là nam nhân bạc tình, để tước đó đi ta không làm việc cho kẻ phụ tình, hừ ta chính là muốn làm bản mất hần đấy, nếu được ta còn muốn đem hần đi trầm lòng heo", nằng nhớ không nhầm nữ tử không trình phải đi trầm lòng heo nha

"Người muốn làm gì trầm" Phong Nguyệt Phủ Hàn đen mặt đứng phía sau nằng, gân xanh nổi đầy trán chứng tỏ đang tức giận. "Ta là nói tên hoàng..." Lam Khanh Khanh giật thót cứng nhắc quay đầu lại, nằng cười hì hì "hồ tỳ đang nói hoàng thượng anh tuần tiêu sai, bậc thánh hiền trong thánh hiền, am hiểu..."

"Ngưng" Phong Nguyệt Phủ Hàn mặt kiên nhận quát, nằng lặng lẽ ngậm miệng mắt nhìn người vận y phục xanh lá chuối đứng phía sau, ở góc độ họ không thấy nằng ra hiệu cho người kia.

Phong Nguyệt Kinh Phương cười cười phiền phiền quạt trong tay "tai nghe không bằng mắt thấy", Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "người nói xem lần này là vì việc gì?". Lam Khanh Khanh ngờ ngẩn nhìn trước sân như ngờ ra "à thì ra hoàng thượng là đang nói bọn chúng".

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhướng mày khiêu khích xem xem nằng lại biện hộ lý do gì, Lam Khanh Khanh về mặt đáng thương cúi thấp đầu nhận lỗi "là lỗi của nô tỳ xin hoàng thượng trách phạt". Nằng lại dễ dàng nhận lỗi thế sao? Âm mưu gì đây? "Khi này nếu trầm không có vấn đề về tai thì ta nghe người nói muốn bắt trầm đi trầm lòng heo?".

Lam Khanh Khanh chớp con mắt vô tội nhìn hần, một giây, hai giây, ba giây "người đầu truyền ngự y, hoàng thượng tai có vấn đề" nằng hùng hổ hô to. Phong Nguyệt Phủ Hàn xuyt ngã ngửa tức giận quát "hồ nháo, trầm khi nào tai có vấn đề?".

Lam Khanh Khanh vẫn bày ra vẻ mặt vô tội và "khi này chẳng phải hoàng thượng nói tại người có vấn đề sao?" hần có cảm xúc muốn lời nàng ra lảng trí. "Người cũng nói đó, khi này nô tỳ chính là bảo hoàng thượng rất thích "thịt" heo, Bạch Nhi lại bảo nếu nàng ý là heo cũng sẽ tình nguyện để người thịt, nô tỳ lại bảo nữ nhân không trinh phải bị trầm lòng heo thế là hoàng thượng tới nha"

Phong Nguyệt Kinh Phuong nén cười đến xuýt nội thương nhìn vị hoàng huynh cao cao tại thượng của hần tức đến gân xanh đầy mặt không dám cười, bà vai rung kịch liệt. Bạch Nhi tâm tình vừa sợ vừa phức tạp, nàng nói thật khó hiểu, cô nói những lời này bao giờ, tự dưng lại lôi cô vào.

Phong Nguyệt Hoành Ân ngây ngô không biết ý vị sâu xa lời của nàng vừa nói, hỏi "Khanh Khanh việc thịt heo với việc bị trầm lòng heo có liên quan gì sao?". Lam Khanh Khanh nhếch môi cười giả hoạt "nha nữ nhân chưa có phu quân mà mất trinh không phải bị trầm lòng heo sao?".

"Phụt...haha haha..." Phong Nguyệt Kinh Phuong cuối cùng cũng không nhịn được bật cười thậm đưa ngón cái lên, nham hiểm quá nham hiểm. Phong Nguyệt Hoành Ân cau mày "Bát đệ, đệ hiểu lời nàng nói sao?", ngay lập tức Phong Nguyệt Phủ Hân quăng tới ánh mắt giết người, Phong Nguyệt Kinh Phuong ngoan ngoãn im miệng.

"Người đâu Bạch Nhi cùng Lam Khanh Khanh hồ ngôn loạn ngữ đem ra đánh năm mươi đại bản cho trầm"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 39: Thực hiện kế hoạch

Phong Nguyệt Phủ Hân hỏa khí tăng cao, nàng ấy vậy mà nói hần làm chuyện ấy với heo tức điên hần mà, Phong Nguyệt Phủ Hân hần thề từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám nói hần mấy lời này.

Lam Khanh Khanh mếu máo "hoàng thượng~", Bạch Nhi chưa hiểu chuyện gì đã nghe mình bị đánh tái mét cả mặt. "Phùng Liên hành hình" Phùng Liên rõ một tiếng kêu người lời hai người đi.

Lam Khanh Khanh nhếch môi kế hoạch thành công, nàng ra hiệu cho Phùng Liên hần gật đầu như hiểu ý.

Năm mươi đại bản bắt đầu đánh xuống hai cái móng bé nhỏ, nàng sớm dự liệu nên đã bảo Bạch Nhi lót vải bông, tuy không đau nhưng cũng tê dại phần nào. Nàng ra sức la lên như bị đánh thật một tay đưa qua véo Bạch Nhi làm cô cô hết lớn.

Phong Nguyệt Phủ Hân hừ một tiếng phát tay đi vào ngự thư phòng, Phong Nguyệt Kinh Phuong nín cười đến đỏ mặt kéo Phong Nguyệt Hoành Ân đang ngây ngô đi vào theo. Vừa đi hần vừa nói nhỏ vài tai Phong Nguyệt Hoành Ân, ba thân ảnh dần khuất sau cánh cửa.

Lam Khanh Khanh thấy họ đi khuất liền bật dậy xoa móng "lão tử báo thù mười năm còn sớm, ta nhớ dai lắm nha". Phùng Liên che miệng cười phất tay bảo bọn họ tiếp tục đánh vào bao cát vừa đem tới, nàng trừng mắt về ngự thư phòng ra hiệu cho Bạch Nhi la càng lợi hại.

****

Bên trong ngự thư phòng hỗn động hơn trận chiến, chân mệnh thiên tử nổi giận, tấu chương, ly trà, bút lông, nghiên mực... vân vân và mây mây những thứ có thể cầm nắm được đều bị ném tứ tung. Bên này thiên long ném đồ bên kia hai vị vương gia nào đó tựa như chuột chạy trốn khắp nơi.

Hỏi là chuyện gì? Chính là...

"Bát đệ nàng nói vậy là ý gì?" Phong Nguyệt Hoành Ân vẫn cứ canh cánh mấy lời nàng nói kia. Phong Nguyệt Kinh Phuong bật cười, cũng đứng thôi vị tứ ca này của hần còn không biết chữ tình viết thế nào nói chi mấy chữ xúc tích đầy hàm ý đó. Hần kéo Phong Nguyệt Hoành Ân lại ghé tai nói nhỏ, Phong Nguyệt Hoành Ân nghe xong xuýt sắc nước miếng, nàng lại to gan vậy, thịt?

Phong Nguyệt nghĩ nghĩ lại cảm thấy buồn cười, hoàng huynh hần uy nghi hậu cung oanh oanh yến yến gầy béo đủ cả, vậy mà... chắc. "Các đệ nói xong chưa?" khuôn mặt Phong Nguyệt Phủ Hân có chiều hướng đen dần, hai người mím môi không khỏi bật cười "thịt heo, từ mới mẻ"

Và thế là thiên tử nổi giận, ngự thư phòng biến thành chiến trường.

****

Năm mươi gây roi xuống bao cát, Lam Khanh Khanh cười hải lòng bôi thứ đỏ đỏ vào móng Bạch Nhi và nàng. Bạch Nhi khó hiểu nhỏ giọng hỏi "Khanh Khanh cô làm gì vậy?", "xuýt, nằm xấp xuống càng to ra thậm hại càng tốt" nàng đưa tay lên môi bảo cô im lặng rồi nằm xấp xuống.

"Hoàng thượng, huhu..." Lam Khanh Khanh bắt đầu bài ca thảm hại, Phong Nguyệt Hoành Ân nhảy ra nhìn hai người thảm thương nằm ở dưới đất liền chạy lại. "Các người...hoàng huynh thật là nói đánh là đánh à, dù gì các người cũng là thân nữ nhi" hần đỡ hai người đứng dậy nhìn Lam Khanh Khanh bỗng nhiên cười khổ, tất nhiên hần đã biết lời kia của nàng có ý gì.

Lam Khanh Khanh chu môi ủy khuất nói không ra hơi "hô tỳ, đã ra nông nỗi này, làm sao quét tước, đây huhu...", Phong Nguyệt Kinh Phương cũng phi ra ngoài thờ gấp ra một hơi vuốt ngực, khủng khiếp.

Hắn nhìn hai người chau mày "năm mươi đại bản? Hai người bị đánh thật à? Chắc ta lâu rồi không thấy hoàng huynh tức giận vậy nha" hắn cười đến vô cùng bi ối. Lam Khanh Khanh không biết nên nói tên Phong Nguyệt Phủ Hàn kia vô phúc mới có một đệ đệ thế này hay nên nói hắn may mắn vì tên này không nguy hiểm bi ối bằng mấy lão đại nhà nàng nữa. ((Tỉnh cả Thần ca nữa nhá))

"Chịu nổi không?" Lam Khanh Khanh ngẩn ra mắt một giây mới hiểu Phong Nguyệt Kinh Phương nói gì, nàng giả vờ đứng không vững liền ngã về phía Phong Nguyệt Kinh Phương gần nhất. Lúc ngã nàng vẫn không quên lén phóng một cây châm nhỏ vào chân Bạch Nhi, Bạch Nhi không hề chuẩn bị, bỗng nhiên chân những ra theo quán tính ngã nhào vào Phong Nguyệt Hoành Ân.

Bốn mắt nhìn nhau rơi vào tư thế ngượng ngùng, Bạch Nhi lại một lần nữa bị Phong Nguyệt Hoành Ân ôm vào ngực, Lam Khanh Khanh nằng thề lần này là nàng không cố ý nha.

Phong Nguyệt Hoành Ân khụ khụ hai tiếng nói khoảng cách giữa hai người ra tay vẫn cầm cánh tay cô để giữ cô đứng vững. Bạch Nhi mặt đã sạm đỏ như quả cà chua, cô đưa mắt trừng Lam Khanh Khanh, nàng nhún nhún vai ánh mắt vô tội.

"Được rồi các người đã bị đánh thành ra như thế này vậy cứ ở trong cung của mình nghỉ hai ngày đi" Phong Nguyệt Hoành Ân nghĩ nghĩ nói rồi bảo Phong Nguyệt Kinh Phương cùng dìu Bạch và Lam Khanh Khanh về. Lam Khanh Khanh bĩu môi, vẫn là hai ngày sao?

****

Lam Khanh Khanh ném cho Bạch Nhi một bộ y phục thái giám tự mình thay y phục, Bạch Nhi cau mày nhìn "Khanh Khanh cô lại tính làm gì đây?".

Lam Khanh Khanh nhún vai cười "vậy cô nghĩ ngày hôm nay chúng ta cực khổ như vậy để làm gì?", Bạch Nhi nghĩ nghĩ bỗng giật mình kinh ngạc nhìn nàng "chẳng lẽ cô muốn xuất cung".

Lam Khanh Khanh cười cười không nói, Bạch Nhi lại hỏi "tại sao cô lại muốn ta đi cùng?", nàng hơi dừng một chút rồi thất đại lưng quay sang Bạch Nhi "ta đã bảo cô là người của ta rồi chứ?"

Bạch Nhi ngẫm ngẫm rồi gật đầu cười tươi "ừ ta biết rồi, ta thay y phục nha"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 40: Xuất cung

Màn đêm buông xuống những ánh trăng bạc yếu ớt len lỏi trong màn đêm đen kịt, cổng hoàng cung bỗng nhiên xuất hiện một cỗ xe ngựa tầm thường.

Thị vệ canh giữ hoàng cung chau mày nhìn cỗ xe ngựa thoát trong rất tầm thường quát "đứng lại, là vị nào trong xe". Màn xe ngựa bị một bàn tay vén lên, Phùng Liên tựa vào trụ xe phía ngoài nhướn mày "làm sao?".

Thị vệ thấy phía sau Phùng Liên hình như có hai người, hắn không nghĩ nhiều kính cẩn cúi đầu "không biết Phùng công công xuất cung có việc gì?".

Mày Phùng Liên chau lại giọng nói lạnh lạnh vang lên "người có tư cách hỏi việc của ta sao?", thị vệ đó câm như hến cúi đầu tự biết mình đã hỏi thứ không nên hỏi. Hoắc Y từ đầu đi đến vỗ vai tên thị vệ "mờ công", thị vệ đó vâng một tiếng đi mờ công.

Phùng Liên cười cười nhún vai nhìn Hoắc Y lại nhìn thoáng vào trong xe ngựa nói hai chữ với người bên trong "Hiên các". Hắn nhảy ra khỏi xe ngựa đứng chấp tay sau lưng nhìn cỗ xe ngựa lăn bánh rồi đi.

****

Cỗ xe ngựa chạy một vòng rồi rẽ vào một đường nhỏ dẫn tới thành Tây, xe ngựa dừng tại một tiệm y phục lớn đề bảng "Hiên các".

Lam Khanh Khanh đưa tay vén màn xe ngựa lên phi xuống, nàng nhìn Hiên các đông đúc như nghĩ nghĩ đến việc gì. Bạch Nhi đi theo sau nàng cũng xuống xe ngựa nhìn lâu các trước mặt kinh ngạc, nơi này xa hoa vậy không phủ cũng quý mới đến đây nha.

Triệu chương quây thấy có người tới liền niềm nở ra tiếp đón "haha hai vị là..." đang nói nửa chừng ông bỗng nhiên dừng lại. Ông đưa mắt đáng giá hai người một lần nữa mới hihi haha nói "hai vị quan gia đêm tối xuất cung là muốn đến nơi nào? Mời hai vị vào..."

Lam Khanh Khanh phân phó phu xe đánh cỗ xe ngựa đi nơi khác mới cau mày không kiên nhẫn hướng Triệu chương quây nói "tại hạ họ Lãnh". Ông ngẩn người mắt một giây tiêu hóa câu vừa rồi nàng nói không tự chủ đưa mắt đánh giá từ trên xuống dưới nàng một lần nữa, Lãnh công tử là đây?

"Mời" Triệu chương quỳ đưa tay ý mời hai người vào tiệm rồi dẫn Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi lên thẳng trên tầng.

Cách cửa vừa đóng lại Triệu chương quỳ liền khom người "thuộc hạ ra mắt Lãnh công tử", Bạch Nhi trở mặt kinh ngạc "Khanh... à Lãnh huynh đây là, cũng là nơi của người sao?". Lam Khanh Khanh nhúng vai đưa tay nâng Triệu chương quỳ "không cần đa lễ"

Tương truyền Dạ Nguyệt son trang vừa có một vị chủ tử mới đứng hàng thứ thập nhị nhưng lại không ai biết người đó nam nữ, tròn méo thế nào? Chỉ có bảy vị chủ tử và những thuộc hạ thân cận làm việc trong son trang đã từng gặp vị đó ra còn lại những người bị phân bổ bên ngoài chỉ biết cái danh.

Nghe tin vị chủ tử đó không lâu giờ lại nổi lên một vị Lãnh công tử thần bí đi đến bất định, trong bốn nơi trọng yếu của thành tay hắn đã nắm hai nơi. Thật làm người ta hiếu kỳ về lai lịch vị Lãnh công tử này, là kì tài do son trang tìm kiếm hay chính là vị chủ tử thứ mười hai kia?

Triệu chương quần cụt mắt suy nghĩ lung ta lung tung, ông thật không ngờ vị Lãnh công tử này nhìn bề ngoài yếu đuối thư sinh như vậy. Ông từ sớm đã phụng lệnh tiếp đón Lãnh công tử nhưng vạn vạn không ngờ lại thấy vị này trong y phục thái giám

Lam Khanh Khanh nhìn thoáng một cái liền hiểu ông đang nói gì chỉ biết cười khổ "bọn ta trốn trong cung ra phải vận y phục thái giám, Triệu chương quỳ giúp ta chuẩn bị hai bộ y phục". Triệu chương quỳ tỏ vẻ hiểu vâng một tiếng định lui bỗng nhìn về phía Bạch Nhi ngập ngừng hỏi "vị này là?"

Lam Khanh Khanh nhìn cũng không nhìn ông tự rót nước cho mình rồi chỉ Bạch Nhi "hắn họ Bạch cứ gọi là Bạch công tử, người của ta". Triệu chương quỳ khom người nói "đã biết" rồi lui ra ngoài.

*****

Lam Khanh Khanh vận bộ nam trang màu trắng tao nhã làm nổi bật lên khí chất lạnh lùng cao ngạo của nàng. Bạch Nhi một thân xùn xám đai lưng thắt chặt eo thon trên tay cầm một cây quạt. Hai người tuy không xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng vận nam trang lại tuấn tú khôi ngô, khí chất tao nhã làm phàm là nữ tử không khỏi ngoảnh đầu nhìn lại.

Hai người dừng trước Tuy Yên lâu không do dự đi vào, vừa bước vào Bạch Nhi không khỏi giật mình, cô nghe nói thanh lâu là chốn phong trần là nơi không đáng hoàng. Nữ tử nơi đây phấn son đầy mặt, y phục hoa lệ, trang sức chói mắt, mùi xạ hương nồng nặc khiến người ta phát nôn, nhưng nơi đây không giống vậy thanh nhã xinh đẹp khiến người ta thích mắt.

"Ô ô Lãnh công tử" bóng dáng y phục màu hồng phấn loan màu từ đầu lao đến ôm chặt Lam Khanh Khanh "huhu người bỏ đi đâu làm người ta nhớ muốn chết". Động tĩnh bên này không hề nhỏ làm nhiều người chú ý tới, toàn bộ yên tĩnh họ chỉ chú ý đến đôi nam nữ kia.

"Khụ khụ Tiểu Liên Nhi nàng có phải là muốn hại chết ta hay không nha?" Lam Khanh ho khan hai tiếng nói rồi ghé vào tai Thương Liên nói nhỏ "Liên Liên cô có phải nhớ ta quá mức đầu óc quăng đi rồi không?". Thương Liên giật mình mới biết mình thất thố đắm nhẹ lên vai Lam Khanh Khanh gắt "chàng đó, bỏ đi đâu lâu vậy bỏ mặt thiếp hay chàng quên thiếp rồi, đáng ghét"

Khoé môi Lam Khanh Khanh giật liên hồi cười như gió xuân đưa tay nâng loạn tóc cô "ta làm sao dám quên nàng", Thương Liên cười một tiếng động lòng người, sắc hoa âm đạm, một nụ cười khuyển nhãn.

Hàng ngàn ánh mắt bắn thẳng vào Lam Khanh Khanh và Thương Liên, nam nhân ghen tỵ hâm mộ nhìn hai người một tao nhã lạnh lùng nhưng lại dùng ánh mắt sùng nịnh nhìn tình nương, một yếu điệu mê người thật là trời sinh một cặp.

Nữ tử thì ghen ghét Thương Liên lại cảm thấy tự ti không bằng cô, làm bắn ánh mắt phong tình vạn chủng về phía Lam Khanh Khanh.

Bạch Nhi đỡ trán, diễn xuất của Lam Khanh Khanh đúng là tuyệt và chuẩn mả.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Gặp lại

"Tiểu Khanh Khanh rốt cuộc cô đi đâu vậy a, ta nhớ người lắm á" Thương Liên nũng nịu kéo tay Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh ghét bỏ hất tay cô ra chau mày "ta thấy Dạ Nguyệt nên cho cô là chương quần nhà kịch hát, rất hợp". Thương Liên tròn mắt cười hi hi "thật sao?", "ừ, cô diễn xuất rất khá" nàng gật gù. Thương Liên đầu môi ai oán nhìn người nào đó tựa tiểu phi tiểu nương trà "Lam Khanh Khanh chết tiệt nhà cô, người đi mà không nói lời nào làm ta lo chết đi được giờ quay lại thì ghẹo, hừ không chơi với người"

Cô đưa mắt nhìn Bạch Nhi nở nụ cười rạng rỡ "nhỏ tiểu tỷ tỷ này là ai? Thật tuấn tú nha", Lam Khanh Khanh phì cười "tuấn tú á? Chắc ta phải bảo người dạy lại cho người học nhá"

Cô bấu môi trũng nàng một cái chạy lại kéo tay Bạch Nhi "tiểu tỷ tỷ là sao lại quen Khanh Khanh vậy?", chưa kịp để Bạch Nhi trả lời nàng đã lên tiếng "cô ấy không có võ công". Thương Liên kinh ngạc nhìn trái rồi lại nhìn phải nhìn trên rồi lại nhìn dưới đáng giá Bạch Nhi, cô ngu ngơ nhìn Lam Khanh

Khanh "ta có nghe nhầm không vậy?".

Lam Khanh Khanh cười nhạt "bên cạnh ta không có người vô dụng, người ta chọn ắt có chỗ để dùng", Thương Liên neho mắt nhìn Bạch Nhi một lần nữa nói nhỏ "cô gặp Khanh Khanh như thế nào?"

"Ta là cung nữ quét tước cùng cô ấy nha" Bạch Nhi ngây ngô trả lời, cô đưa tai xoa xoa lỗ tai "cô vừa nói gì ấy nhỉ?". Bạch Nhi tuy khó hiểu như cũng vẫn nói lại "ta và cô ấy là cung nữ quét tước ở ngự thư phòng"

Thương Liên cảm thấy chân mình lão đảo, cô trừng mắt về phía Lam Khanh Khanh "má ơi thì ra cô mất tích bấy lâu là đi quét tước cho người ta sao? Hay là đương gia Dạ Nguyệt nhảm chán quá cô muốn vào cung thử đây? Huhu vào cung thì thôi sao còn làm cung nữ nữa a? Lam Khanh Khanh là đây á? Thảo nào mấy vị kia nhìn thấy người thì không tin người là thấp nhĩ tiểu thư..."

"Đù chưa?" "chưa nha, người..." nói nửa chừng bỗng Thương Liên im bật, cô nghĩ thấy có mùi nguy hiểm nha, kẻ ngu mới nói tiếp. Lam Khanh Khanh đằng đằng sát khí "ta làm sao?", "không, không có nha" kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

"Muội làm cung nữ tốt nhĩ?" Mộ Dung Xuất mở cửa đi vào tặc lười nhìn Lam Khanh Khanh từ trên xuống đưa tay vuốt vuốt cằm "uầy hình như béo lên chút ít". Lâm Bích Tần vỗ vai hấn một cái "huynh lại ngứa ngứa à, muội muội trong cung chắc không có bao cát nhĩ?"

"Xi tiểu muội yêu dấu, muội nở đánh ca sao" hấn làm vẻ mặt ai oán, nàng như nghĩ nghĩ cái gì nghiên đây nháy mắt với hấn "tam ca, muội đang luyện bạo vũ châm, hay...muội mượn bờ môi quyến rũ của huynh tập nhá". Mộ Dung Xuất đưa tay bịt miệng trừng nàng "muội sao luôn bắt nạt ca nhĩ?", "vậy huynh quản mồn miệng của huynh đi"

"Thập nhĩ muội, xem ra đã lâu không gặp tâm trạng muội rất tốt" Lam Khanh Khanh ngoảnh đầu quay ra cửa nhìn, một nam tử đứng đó khí chất bất phàm, rất tuấn tú nha, có chút quen mắt. Thập nhĩ muội? Người của Dạ Nguyệt a, ả nhĩ? Nàng chau mày.

"Xem ra muội quên ta rồi, nha muội nhẩn tâm thật" nam tử đó mở miệng nói cũng đi về phía này kéo ghế ngồi xuống. "Ta nếu không nhầm, huynh là con hồ ly Bạch Mặc Thương đó a" Mộ Dung Xuất phì cười nói nhỏ nhưng lại khiến mọi người có mặt đều nghe rõ "Khanh Khanh, nhĩ ca ghét nhất người ta gọi là hồ ly nha"

"Ồ thì ra muội đoán đúng, nhĩ ca? Bạch ca? Thương ca? Mặc Thương ca? Nha ta vẫn thấy hồ ly thuận miệng hơn", Bạch Mặc Thương cười đúng hiệu hồ ly "thập nhĩ muội thật khác với lần đầu ta gặp nha". Lam Khanh Khanh chống cằm nhìn Bạch Mặc Thương, nàng cứ nghĩ phía sau hấn mọc lên chín cái đuôi không khỏi cong môi "hồ ly hay mà".

Mộ Dung Xuất chớp chớp mắt nhìn Lam Khanh Khanh lại nhìn Bạch Mặc Thương há hốc mồm "Khanh Khanh, muội vừa cười đầy sao?". Lam Khanh Khanh gạt mình quay đầu lại nhìn Mộ Dung Xuất, Lâm Bích Tần cười tươi nắm vai nàng "xem ra chuyện này của muội có ích rồi"

"Chẳng lẽ là muội gặp nam nhân khiến muội buông bỏ sự lạnh lùng trước đây rồi" nàng lườm hấn một cái nằm nhoài ra bàn ngao ngón lắc đầu "nam nhân trong lòng thì không có chỉ gặp một nam nhân vô si thời"

"Quả thật là nam nhân?" Mộ Dung Xuất tò mò "rốt cuộc là tên nào lợi hại khiến muội thay đổi a". "Một nam nhân vô si mưu mô, một cậu hoàng đế thích đánh người, một đám vương gia thích hóng chuyện kèm theo một bầy chuột chán sống và một đám nghĩa ca phúc hắc, huynh nói xem?"

Ba huynh đệ nhà Dạ Nguyệt há hốc mồm, Mộ Dung Xuất đưa tay lên đếm "một, hai...bảy...mười lăm.. Chắc Khanh Khanh muội mất tích tròn một tháng mười hai ngày nha, tam ca đây thật hiếu kì rốt cuộc muội đã làm gì trong thời gian đó"

Lam Khanh Khanh chau mày "không thích, rốt cuộc các huynh gọi ta đến làm gì?", Lâm Bích Tần nhúng nhúng vai "ta có vài món đồ rất hay muốn tặng muội".

Hấn lấy từ bên hông ra một thanh chuỳ thủ được nạm ngọc màu lam để trước mặt nàng "muội thấy sao? Đại ca đã gọi người rèn vũ khí tốt nhất trong trang rèn cho muội đó"

Lam Khanh Khanh nhếch môi "được đấy". "Đây là ti tằm ti được dệt ra sợi mỏng nhất trong sơn cốc Băng Lạc" Bạch Mặc Thương đặt một hộp gấm trước mặt nàng, bên trong là ti tằm ti thuộc hệ băng.

Mộ Dung Xuất kịt môi "các người tầm thường thật" hấn lấy ra một vòng ngọc màu lục đặt lên tay nàng ngay lập tức một thanh kiếm màu lục hiện ra, đôi kiếm còn gắn ngọc bích hình giọt sương.

"Thế nào?" Lam Khanh Khanh nhìn thanh kiếm trên tay, đây là thanh kiếm tốt nha bất quá không bằng Không Y kiếm. "Đây là Thủy Nhu kiếm, lưỡi kiếm sắc bén, đường kiếm mềm mại, gọi là ôn nhu như nước, mấy cái này sao sánh..."

"Đầu lại Không Y kiếm không?" Lam Khanh Khanh bỗng dừng nói khiến hấn ngẩn ra, "thập nhĩ muội a Không Y kiếm là danh kiếm trong tứ đại danh kiếm nha, Thủy Nhu sao sánh bằng"

Nàng cười nhẹ ném Thủy Nhu kiếm cho Bạch Nhi "Bạch Nhi cô sử dụng thanh này đi, ta sẽ dạy người cách dùng kiếm sau"

Nàng nhìn Mộ Dung Xuất cười cười "hể đã vậy ta vẫn nên dùng Không Y kiếm"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 42: Nhớ lại chuyện xưa

Trên tay Lam Khanh Khanh nắm một thanh Không Y kiếm màu lam sáng chói

Mộ Dung Xuất dụi dụi mắt "Không Y kiếm a", "tương truyền Không Y kiếm đã lưu lạc nhiều năm trên giang hồ sao muội lại có được nó?" Bạch Mặc Thương nhắc thanh nhuyễn kiếm Không Y lên nhìn kĩ, quả thật là danh kiếm trong tứ đại danh kiếm tương truyền.

Nàng kịt kịt mũi nữa đùa nữa thật "đồ của ta đương nhiên phải là loại chất lượng trong chất lượng rồi". Bạch Nhi cầm thanh Thủy Nhu trên tay khó xử nhìn nàng "Khanh Khanh a...ta, ta không biết gì về kiếm a"

"Không sao, ta dạy ngươi" Lam Khanh Khanh chìa tay ra trước mặt Mộ Dung Xuất "cái gì?", "kiếm phổ". Hắn à ừ lấy kiếm phổ từ trong ngực ra đưa cho nàng, hắn quay lại nhìn mới thấy Bạch Nhi im lặng từ khi này ở đó

Mộ Dung Xuất chau mày vừa quay đầu lại như nghĩ thấy cái gì lại nhìn Bạch Nhi chăm chăm "ngươi, trên người ngươi có mùi gì?". Bạch Nhi sững sốt đưa tay lên ngửi ngửi, không có mùi gì nha

"Là hoa Ngọc Cẩm thêm thủy trầm nghiền thành bột ngâm trong sương sớm sau đó đun cạn với mật hoa?" Bạch Nhi trợn mắt "sao người biết?". Hắn cười "nha ta đoán đúng rồi, không ngờ một cung nữ như ngươi lại có thể làm được"

Thương Liên nháy nháy mắt lại gần Bạch Nhi "đúng vậy rất thơm nha", Mộ Dung Xuất phì cười "nếu nàng muốn nhiễm độc nằm giường dăm ba tháng ta có thể giúp nha". Thương Liên trừng hắn một cái cũng không quên rụt cổ lại lui xa Bạch Nhi vài bước

"Thứ này nếu bình thường là một loại xạ hương, thêm vào rượu sẽ thành một loại độc đúng không?" Lam Khanh Khanh có chút nghi ngờ. "Đúng vậy, sao muội biết" nàng lắc đầu cười nhạt "đã từng chơi qua"

"Sau này em muốn trở thành một bác sĩ"

"Bác sĩ?"

"Đúng vậy lúc đó em có thể chữa bệnh cho chị, chị cứ suốt ngày bị thương à, để lại sẹo xấu lắm sau này ai dám cưới chị"

"Tôi chỉ mới mười hai tuổi cô lo gì? Tôi không phải là chị cô"

"Khanh tỷ a~ chị hai a~"

"..."

"Khanh Khanh?" Lam Khanh Khanh giật mình có chút thất thần, năm đó nó đã từng làm ra loại xạ hương này, cô vô tình dùng nó đến xuýt chết, giờ nó đang ở đâu nhỉ, hay là...

"Khanh Khanh, muội không sao chứ? Sao đột nhiên lại ngẩn ra vậy" Lam Khanh Khanh ổn định lại tâm trạng "muội không sao, Bạch Nhi cô cứ giữ thanh kiếm đó phòng thân, ta mệt rồi đi nghỉ trước đây"

Bạch Nhi gật đầu ừ một tiếng lo lắng nhìn bóng dáng Lam Khanh Khanh.

*****

Lam Khanh Khanh vận nam trang màu trắng thất thần đi dạo trên đường của thành Tây cũng không biết từ khi nào đã đi qua phố Kim Vương.

Nàng ngẩn ra nhìn xung quanh thờ dài một hơi, nàng cúi đầu xuống vừa đi hai bước đã tông vào bức tường thịt, "là tên khốn..." nàng bức dọc chưa nhìn là tên nào đụng nàng đã lên tiếng chửi. Câu chửi vừa nói ra được một nửa nàng liền ngoan ngoãn ngậm miệng cười hi hi "nha là vị đại nhân cao quý nào ta lại không có mắt nhìn đụng trúng a"

"Thu lại bộ mặt giả tạo đó đi" Phong Nguyệt Vô Thần chau mày nhìn nàng liền quay đầu đi về phía trước, nàng cũng thu lại cái bộ dáng tươi cười giả tạo kia chạy theo hắn. "Trong cung nhàm chán?" Lam Khanh Khanh bĩu môi "không phải chán mà là rất chán nha", Phong Nguyệt Vô Thần dừng bước lại "ngươi vào cung chưa đến hai mươi ngày đã làm Hy phi "mắc bệnh", Lương chiêu nghi xem trọng, các vương gia cùng hoàng thượng chú ý đến, ta không nghĩ ngươi có chỗ nào chán"

Lam Khanh Khanh chợt dạ thẳm là lưỡi, nàng bĩu môi chấp tay phía sau lưng đi về trước "ai bảo bọn họ động đến ta trước nha, ừ bọn Phong Nguyệt nhà ngươi toàn một đám rảnh rồi thích hóng chuyện". "Vậy sao?" Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày, nàng cười cười "nha" một tiếng chau mày nhìn phía trước "chỗ của ta bọn rùi nặng cũng bển mần tới nha"

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo ánh mắt nàng thấy trước cửa Viên Linh các có một tên áo lụa là dẫn theo gia đình náo loạn trước cửa.

"Con mẹ nó, gia đến ăn chơi mà các ngươi lại dám đuổi ta, các ngươi không biết ta là ai à?" tên công tử giàu có kia như có chút men rượu, bước chân xiêu vẹo quát. "Xì các ngươi tưởng có tiền thì có thể ỷ thế hiếp người à?" tú bà Viên Linh các hất mặt ngạo mạn nói.

"Thiếu gia nhà ta chính là trưởng tử của Phạm đại nhân, tri phủ huyện Viên Châu đấy thế nào? Sợ chứ" gia nô của tên được nói là trưởng tử của Phạm tri phủ ra về ta đây là lớn, "còn không mau tiếp đón công tử nhà ta chu đáo"

"Trưởng là ai chán sống không có việc gì làm lại chạy tới Viên Linh các gây rối, thì ra là Phạm công tử nha" mọi người nghe vậy liền quay đầu nhìn. Nam tử tuấn tú vạm vỡ bạch y tinh khiết đứng trong đám người quay quanh hóng chuyện, đáng người nhỏ nhắn lại mang khí thế bức người, nhiều người như thế lại tôn lên vẻ thuần khiết của "hắn"

Lam Khanh Khanh bỗng chốc đổi giọng điệu, mang theo vẻ khinh thường nồng đậm "bất quá người lớn hơn các vị quan nhân ở kinh thành sao". Nàng đi tới hỏi ma ma "có chuyện gì? Làm thiên hạ chê cười vậy e là chỉ vì bọn rùi nặng mà hủy đi danh tiếng Viên Linh các của chúng ta nha"

Tú bà khó hiểu nhìn nàng, bà ta chớp chớp mắt mới giật mình nhận ra nàng chính là người đi theo tam vương gia kia, nghe nói nàng chính là chủ tử mới của bọn họ. "A chủ tử người đến rồi, tên này vào các liền một hai đôi Tiểu Tuyết tiếp đãi còn đồ chơi công tử ta đây là lớn, hóng hách kiêu ngạo" bà ta làm như mình thiết thời nói.

Lam Khanh Khanh như hiểu ra gật gù "Phạm công tử vậy là người không biết nha, trong kinh thành này có rất nhiều quan lớn đến nơi đây. Người lại dờ dỏng hách đòi bằng được hoa khôi Tiểu Tuyết, người không sợ đất tội quan lớn sao? Cứ cho là người không sợ nhưng người không lo là phụ thân người sẽ mất chứ sao?"

Nàng dùng một chút khế cong môi khiêu khích "à ta quên nói người biết, đại bản hoa khôi Viên Linh các đều là người của tam vương gia, người... hưởng nổi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãng Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Chỉnh đốn viên linh các

Tên Phạm công tử kia nghe thấy tên Phong Nguyệt Vô Thần có chút hoảng sợ, từng nghe danh vị vương gia này ăn chơi trác táng là một tên vô dụng nhưng rất được hoàng thượng sủng ái, người này thật không dễ chọc vào. Hắn ra về không sợ cứ vót chút tự tôn của bản thân "ngươi nghĩ đem danh tam vương gia ra tay sẽ sợ sao? Hừ ngươi nói thế ai biết được có đúng hay không"

Vào lúc cơm tối Bạch Nhi vào gọi Lam Khanh Khanh thì phát hiện nàng không có trong phòng, cô lo lắng tâm trạng nàng không tốt sẽ xảy ra chuyện gì liền chạy đi tìm. Cô tìm từ thành Tây đến phố Kim Vương nhưng vẫn không thấy, vừa đến gần Viên Linh các liền nghe được âm thanh quen thuộc

"Nha lời ta nói thật không có giá trị a" Lam Khanh Khanh nhếch môi "nha thật ngại quá, lời của ta đúng thật không có giá trị nhưng lời ngươi nói thì dùng được ở nơi này của ta sao?"

Bạch Nhi giật mình, Viên Linh các cũng là của cô ấy sao? Thiên a

"Ta...ta..." Phạm công tử nghẹn họng, then quá hóa giận liền quát "người đâu đập hết nơi này cho bọn công tử". Lam Khanh Khanh khinh thường, trưởng tử của một tri huyện nhỏ nhoi mà đòi đối đầu với nàng á, chán sống nha

"Người đâu, bắt hết người của Phạm công tử lại" nàng quay qua nhìn tú bà cười cười "hắn dám làm loạn ở chỗ của ta, có nên lột da phơi nắng không nhỉ?". Bọn người của Phạm công tử làm sao địch nổi bọn gia nô cường tráng của Viên Linh các được đào tạo, chưa đánh đập được gì đã bị họ bắt vừa nghe nàng nói mặt liền tái mét

Lam Khanh Khanh cười tinh nghịch "nha ta rất là lương thiện cho nên... bắt bọn họ lại lột sạch quần áo treo lên cổng thành cho ta"

*****

"Khanh Khanh vậy là Viên Linh các à cả phố Kim Vương này cũng là của cô luôn á?" Bạch Nhi choáng váng, phải nói tài sản của nàng thật khủng nha. Lam Khanh Khanh gật đầu "cứ cho là vậy đi" nàng ngẩn đầu nhìn Nguyệt Vi đoan trang ngồi ở đối diện, y phục trắng tuyết tôn lên làn da xinh đẹp của cô "Nguyệt Vi a sao cô càng ngày càng đẹp nha"

Nguyệt Vi lườm nàng "ngươi học ai biết cách ăn nói thế" nàng bấu môi về mặt đứng đờng, còn ai ngoài tên Tôn chủ phúc hắc của cô nữa. "Nếu Viên Linh là của ta thì ta có thể tự quản lý theo ý mình đúng chứ?" Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày nhìn nàng "ngươi muốn làm gì?"

Lam Khanh Khanh vỗ bàn đứng dậy "cái cách toàn diện nha", nàng quay người phân phó tú bà đóng cửa các gọi nhân sự trong các đến cả. "Cô muốn làm gì?" Nguyệt Vi chau mày khó chịu, nàng nhếch môi "chẳng lẽ cô muốn Viên Linh cứ như này mãi a, chắc thảo nào vẫn thua Túy Yên một bậc"

"Cô..." Nguyệt Vi thật muốn lật bàn a "dựa vào đâu ngươi lại nói Viên Linh không bằng Túy Yên?"

"Dựa vào bọn họ" Lam Khanh Khanh chỉ ra ngoài, ngoài kia nhân sự của Viên Linh đều tập trung đủ cả, nữ tử phần son thอม nước, nong nặc cả vùng trời.

Nguyệt Vi ngăn ra như không hiểu ý nàng, Lam Khanh Khanh bấu môi vỗ vỗ vai cô "ngươi xem xem, nữ nhân Viên Linh các thật sự rất xinh đẹp nha, chỉ có điều các nàng ăn mặt trang điểm như vậy. Nguyệt Vi nếu ngươi là nam nhân ngươi thích kiểu thanh thuần kiều mị kia hay nữ nhân trác cả tấn phấn trên mặt thế này?"

Nguyệt Vi im lặng, đúng thật cô ghét mùi son phấn nong nặc này, nhưng chốn phong trần này làm sao tránh khỏi?

"Hoa sen màu trắng tự có thanh cao của sự thuần khiết riêng, thật không bị được" Nguyệt Vi quay đầu nhìn nàng "ngươi muốn sao?". "Ta á? Đương nhiên ta thích thuần khiết hơn, nữ nhân nơi phong trần không phải lúc nào cũng lãng lợ. Thứ cần thay thì thay thứ giữ lại thì giữ" Lam Khanh Khanh lướt nhìn xuống dưới chau mày "Tiểu Tuyết đâu?"

"Cô ấy bảo sức khoẻ không được tốt cho lắm muốn nghỉ ngơi" nàng nhún nhún vai "Tiểu Tuyết rất thông minh lại còn xinh đẹp ta thấy nàng rất hợp quản lý Viên Linh nha, Nguyệt Vi ngươi thế nào?"

"Tùy ngươi" Lam Khanh Khanh nhếch môi cười "vậy nha, Viên Linh giao lại cho ngươi và Tiểu Tuyết, ta đi đây". Nguyệt Vi chau mày "người ngoài không biết, nói Viên Linh không có chủ", "kệ họ ta không để tâm mấy chuyện thị phi nha, Nguyệt Vi ta tin lần sau tới ta sẽ thấy một Viên Linh mới nha"

Lam Khanh Khanh dẫn Bạch Nhi đi, ngang qua Phong Nguyệt Vô Thần nàng cúi nhẹ đầu "thưa Tôn chủ đại nhân, thuộc hạ đi đây"

*****

"Bạch Nhi cô tìm ta có việc gì sao?" Bạch Nhi lén nhìn nàng một cái thấy nàng không có dấu hiệu của tâm tình không vui liền thở phào "nha ta lo cho cô chết đi được, cả ngày hôm nay cô cứ buồn bực ta tìm cô không thấy còn lo cô sảy ra chuyện gì"

"Ta thì có chuyện gì chứ? Ngươi ta không sao thì thôi ta làm sao có chuyện" Lam Khanh Khanh chau mày nhìn dòng người đông đúc "hôm nay là ngày gì?". Bạch Nhi nhìn bọn họ cười khê "hôm nay là lễ hoa đăng, thả hoa đăng theo dòng nước ước nguyện nha"

Cô nhìn Lam Khanh Khanh thử hỏi "Khanh Khanh, cô có muốn thử không?", nàng lắc đầu "ta không tin thần phật, cũng không tin mấy thứ trẻ con này". Bạch Nhi lại thấy tâm tình nàng không ổn liền kiếm chủ đề chọc nàng vui "nha cũng đúng, tay cô kết liễu nhiều mạng người như vậy nếu có thần phật thì chắc cô không còn đứng đây với ta rồi"

"Hay Khanh Khanh cô hãy làm tròn tâm nguyện của vị thuộc hạ xấu số bị cô nhìn trúng như ta đi được không? Cùng ta thả hoa đăng một lần nhá? Nha nha Khanh Khanh yêu dấu" nàng nhìn về mặt đáng thương của Bạch Nhi thì bật cười "trẻ con"

"Mặc kệ ta trẻ con cũng được, lâu lắm rồi ta chưa thả hoa đăng cầu nguyện nha, khó khăn lắm mới trốn khỏi cung được mà, Khanh Khanh" nàng mỉm cười "được" có đôi lúc Bạch Nhi thật giống một người nào đó...

"Chị Khanh, thả hoa đăng cùng em đi, chúng ta cùng ước nguyện nhé..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 44

Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi đi đến bên bờ hồ thả hoa đăng, Bạch Nhi thả hoa đăng hình hoa phù dung xuống nước chấp tay cầu nguyện. Nàng nhìn ai đó đang chăm chú ước ước cầu cầu gì đó hồi lâu "này cô ước gì mà lâu thế?" Bạch Nhi hất tay cô ra "yên lặng nào".

Bạch Nhi mở mắt ra nhìn hoa đăng của cô trôi theo dòng nước, mỉm cười "thần kinh" cô liếc xéo Lam Khanh Khanh "mặc kệ ta". Nàng nhếch môi cười đuôi mắt như có như không lướt qua một nữ tử vận bạch y, nét cười bỗng nhiên cứng nhắc.

Khi nàng nhìn lại nơi đó đã không thấy nữ tử bạch y đó nữa, bàn tay giấu trong tay áo bỗng xiết chặt. "Khanh Khanh cô...cô làm sao vậy?" Bạch Nhi lên tiếng hỏi, nàng thu lại ánh mắt lắc đầu "không có gì" rồi quay người đi

Bạch Nhi nhìn theo bóng dáng cô độc kia lòng lặp lại lời ước nguyện lúc này

"Cầu cho Khanh Khanh luôn luôn vui vẻ như vậy"

Nàng quá khổ sở rồi, nàng không thể giấu nỗi bi thương trong khóe mắt, rốt cục nàng đã trải qua những gì?

Nữ tử bạch y đứng trong đám đông nhìn về phía nàng "nam tử kia thật quen mắt là đã gặp ở đâu rồi?"

*****

Hai người vừa về tới Túy Yên lâu liền có mật báo tới báo hai nàng phải về cung gấp. Lam Khanh Khanh chau mày "là có chuyện gì?", "là Hy phi, cô ta cứ làm loạn nói bệnh của cô ta là do người hại còn nói người trốn ra khỏi cung đòi lục soát phòng của người"

Lam Khanh Khanh ghéech mi lạnh lùng cười "xem ra cô ta vẫn chưa rút được bài học cho bản thân rồi". Nàng quay sang Bạch Nhi "Bạch Nhi chuẩn bị đi, về cung"

*****

"Cứ cho người lục soát cung phòng của ả ta xem là biết mà"

Hy phi khuôn mặt phần nào khởi sắc nào âm ỉ đòi phái người lục soát cung phòng Lam Khanh Khanh buộc tội nàng tự ý xuất cung.

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "ái phi nàng nào đủ chưa?", "hoàng thượng~" nàng ta nũng nịu "người phải làm chủ cho thần thiếp a, người biết đó thiếp sống trong cung lâu nay chớ có bất hoà với ai, chắc chắn là nàng ta hạ độc thiếp nên thiếp mới..."

"Muội mới làm sao?" Lương chiêu nghi cười nửa miệng hành lễ ra mắt thánh thượng, đoan trang đứng dậy giương môi "ta cũng nghe nói mấy hôm trước muội có mâu thuẫn với một cung nữ, há lại có một cung nữ to gan đến vậy sao?". Hy phi tuy không ưa gì Lương chiêu nghi nhưng vẫn về mặt uất ức hòa theo "đúng nha, tỷ tỷ nói phải lắm a, nàng ta thật to gan, lại dám lớn tiếng với thiếp, trước mặt thánh thượng còn nhục mạ thiếp, nàng thật quá đáng mà"

"Ồ ta lại thất mất cung nữ đó rồi cuộc ra sao lại có bản lĩnh chộc tức muội còn có thể hạ độc muội", "đúng..." một chữ đúng vừa lọt ra Hy phi liền ngậm miệng lại, hình như trong lời Lương chiêu nghi có điều gì đó sai sai. Lương chiêu nghi thăm khinh thường, cô ta vẫn ngốc thế, kể cả nàng đang ám chỉ điều gì cũng không nhìn ra, loại người như Hy phi không xứng cho nàng tranh đấu

"Hoàng thượng người phải làm chủ cho thiếp" Hy phi tiếp tục khóc lóc vẫn không thấy sắc mặt mờ hoàng thượng nào đó đen dần, hẳn là cô ta không biết báo tấp sập đến nha. "Hào vậy trẫm cũng muốn xem ái phi ta oan như thế nào" Phong Nguyệt Phủ Hàn phát tay rồi đi, Hoắc Y nhú nhú đôi mày kiếm cùng Phùng Liên tuân lệnh đem hộ vệ đi sau hoàng thượng

*****

Bình Tước cung (cung của cung nữ quét tước)

Một đám người rầm rộ đột ngột đi về phía phòng của Lam Khanh Khanh, đi đầu là hoàng thượng, Hy phi và Lương chiêu nghi, phía sau là Hoắc Y, Phùng Liên cùng vài tên cấm vệ quân

"Hoàng huynh" Phong Nguyệt Hoàn Ân cũng đi tới "hoàng huynh chuyện là sao? Sao huynh lại dẫn người xét phòng các nàng". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày đưa tay xoa huyệt thái dương "hỏi nàng", hẳn nhìn qua Hy phi và Lương chiêu nghi "Hy phi không ngại cho bản vương biết chứ?"

"Các nàng là tự tiện xuất cung nên bản cung chỉ mời hoàng thượng đến phân minh một chút thôi", hẳn càng nhìn càng thấy ghét vị Hy phi này. "Ồ từ khi nào hoàng huynh lại để tâm đến lời của một vị phi tần vậy? Hoàng huynh, huynh là quá coi trọng nàng ta rồi" hẳn dùng giọng giễu cợt.

Hy phi bực bội cũng không dám phát tiết đành nuốt đi cục tức này, Lương chiêu chiêu nghi cười dịu dàng "Tứ vương thật quá lời, hoàng thượng anh minh lỗi lạc làm sao có thể coi trọng lời nói của một nữ tử?"

"Hoàng thượng, nếu đã đến rồi hay là vào bên trong thử xem. Một là phân minh rõ chuyện của Hy phi, hai là rửa oan cho các nàng, hoàng thượng người thấy sao?". "Nếu Lương chiêu nghi đã nói vậy thì cứ vào xem xem" Phong Nguyệt Phủ Hàn hướng Hoắc Y phân phó "Hoắc Y người gọi các nàng ra đi"

Hoắc Y tuân lệnh đi đến gõ gõ cửa phòng, một khoảng im lặng,

Hy phi đắc ý che miệng cười mỉa mai. Hoắc Y lại gõ thêm vài cái nữa, lại là một khoảng im lặng..

"Thấy đó trong phòng chính là không có ai" Hy phi cười mỉa nói "hoàng thượng, nếu cung nữ tự tiện xuất cung có phải sẽ là tội chết không?".

"Đây là đang có chuyện gì?" Phong Nguyệt Quân Y phi từ nóc nhà xuống, tà áo trắng bay trong gió tựa thần tiên. "Đêm tối, các người lại đem cấm vệ quân đến trước phòng một cung nữ, e là không hay" hẳn như có như không liếc về Hy phi cùng Lương chiêu nghi.

"Ngũ vương gia, đệ là đang bao che cho tiện nhân đó sao?", "Hy phi, người cũng có tư cách nói chuyện với bản vương sao?" giọng nói hắt lạnh tựa như con dao đâm thẳng vào nội tâm của cô ta. Phong Nguyệt Hoàn Ân cười khinh chỉ sợ lửa không đủ to bèn thêm dầu góp gió "Hy phi, người cũng không phải hoàng tẩu của bọn ta, xưng hô kiểu đó...người xứng sao?"

Hôm nay à chính là đã bắt tội với hai vị vương gia quyền lực của Phong Nguyệt nha

"Là kẻ nào không biết sống chết không cho lão nương ngủ vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãng Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 45

Cửa phòng bỗng chợt mở ra bóng dáng nữ tử vận trung y màu trắng xoã tóc dài xuống đứng ngay cửa quát lớn "là kẻ nào to gan dám phá hoại mộng tốt của lão nương vậy?" nàng vừa nói xong bên trong phòng cũng sáng lên

Mọi người sững sờ, Hoắc Y đứng ngay cửa cũng bị nàng dọa đến ngẩn ra, Bạch Nhi cũng giống nàng vận trung y xoã tóc ngáp ngẩn ngáp dài "ách, Khanh Khanh là...là hoàng...hoàng th..."

"Hoàng con mẹ nó cũng phải để lão nương ngủ chứ" Hoắc Y hỏi phục họ khan vài tiếng "to gan thấy hoàng thượng sao không hành lễ". Lam Khanh Khanh ngáp một cái rõ không chút nào thực nữ vận trung y đã thế còn bước ra ngoài "hoàng thượng? Chắc có vị hoàng thượng nào nữa đêm canh ba còn đem người đến quấy rối cung nữ không?"

"Có hoàng thượng nào nữa đêm canh ba không đi ân ái với phi tần chốn hậu cung mà lại đến Bình Tước cung của cung nữ không?"

"Có hoàng thượng nào..." "ngươi nói đủ chưa?" mặt ai đó đen như đít nồi, hẳn thật không thể nhẫn nổi a. Lam Khanh Khanh chóng nạnh chau mày, chưa kịp ý thức được lời nó đó của ai đã quát lớn "vẫn chưa..."

"Chưa sao?" nàng giật mình nhìn qua, chặc chặc mặt tên cầu hoàng thượng thật khó coi a, tuy bên trong lòng nàng há hê là thế nhưng ngoài mặt lại gương môi nở nụ cười nịnh nọt, "hắc hắc nói xong rồi a, chắc là tên thái y vô dụng nào đã hai ngày rồi mà vẫn chưa chữa được tai cho hoàng thượng vậy?"

Nàng lại dám nói tai hắn có vấn đề, nàng đúng là gan càng ngày càng to ha. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi cười, khó coi đến cực điểm "Lam Khanh Khanh, ngươi là ngại mạng quá dài sao?"

Lam Khanh Khanh nhún nhún vai, bĩu môi "nào có". Hy phi cắn răng nhìn chằm chằm nàng, sao cô ta lại ở đây? Rõ ràng có người nói cô ta đã xuất cung rồi mà? Người của cô cũng đã sắp xếp ở cổng thành rồi mà, rốt cuộc là ai đã giúp cô ta?

Nàng như có như không khẽ lướt nhìn cô ta, môi gương lên nụ cười khinh bỉ, muốn chơi à? Chắc vẫn còn non lắm, nếu các người đã chán sống ta sẽ hảo hảo giúp ngươi

Lương chiêu nghi nhíu nhíu đôi mắt đẹp, cô đủ thông minh để nhận ra điểm này, Lam Khanh Khanh này không phải người thường, ngay lúc nàng chính Hy phi cô đã biết rồi. Nếu như nàng có thể đi theo cô há chẳng phải cô như hồ mộc thêm cánh sao? Lam Khanh Khanh này cô nhất định phải kéo về được

"Hoàng thượng, ngài phải đòi lại công bằng cho thần thiếp" Hy phi nhắm mắt không ỏn liền tiến đến ôm tay Phong Nguyệt Phủ Hàn nũng nịu, giai nhân tuy xinh đẹp, kiều diễm nhưng lúc này hẳn chán ghét cô ta đến cùng cực. Vốn chẳng có yêu thương nay lại càng chán ghét, thật giả tạo, dù sao nàng ấy vẫn hơn những người này, không đúng bọn họ sao xứng để so sánh với nàng ấy

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu Phong Nguyệt Phủ Hàn lại thoáng xuất hiện bóng bạch y nữ tử, thanh nhã xinh đẹp. Khuôn mặt hẳn lúc này mới hòa hoãn hơn một chút

Biểu hiện của hắn sao qua nổi ánh mắt tinh xảo của nàng, Lam Khanh Khanh nhếch môi, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn ả, về mặt tên cầu hoàng kia chán ghét như thế, hôm nay cô ta không có phần lợi thế rồi

"Hoàng thượng-" cô ta tiếp tục làm nũng, "Hy phi, nàng nghĩ sao?" Phong Nguyệt Phủ Hàn không dùng ái phi nữa mà gọi thẳng cô ta, cô ta cũng biết một khi hắn đã dùng thái độ như vậy cô ắt hẳn chẳng thể đứng vững trong hậu cung. Hôm nay cô đã thành ra như vậy, cô cũng phải kéo nàng xuống nước cùng

"Hy phi, ngươi lại muốn làm gì ta a? Người dẫn người đến đây đòi xét phòng nô tỳ, còn bảo muốn đòi lại công bằng là ý gì? Chẳng lẽ nô tỳ làm điều gì phật ý người sao?" nàng chưa để cô ta nói đã cướp lời. "Ngươi còn hỏi? Tiễn tỳ nhà ngươi dám hại ta ra nông nổi này, ngươi còn..."

Nàng ngo ngắc ra về ngây thơ vô số tội "nô tỳ làm gì cơ?", "ngươi hại ta tiêu chảy nằm liệt giường còn làm ta ăn uống không được, ngươi..." Hy phi chưa nghĩ đã nói toạc ra, người người ở đó đều che miệng cười trộm. Hy phi biết mình lỡ lời liền vừa giận vừa xấu hổ muốn tìm một cái lỗ chui xuống cho xong

"Nha, Hy phi nương nương mấy ngày nay thì ra là bị tiêu chảy đến nằm liệt giường, ặc còn không ăn uống được gì, thảo nào nhìn người thon thả hơn nhiều". "Ngươi..." cô ta có vô vàng lời giờ lại không biết dùng lời nào để nói, nàng bảo cô ta thon thả, vậy chẳng khác nào nói cô ta mập

"Nhưng mà, người sao lại nói nô tỳ hại người? Chẳng lẽ là nô tỳ hạ độc nương nương? Uầy Hy phi nương nương người thử nghĩ xem, nô tỳ thứ nhất không hầu hạ người, thứ hai nô tỳ lại không thể kiểm mấy thứ đó trong cung, mà cho dù có thì thái y cũng sẽ chữa được, và lại nô tỳ làm sao hạ độc? Cung của người xa Bình Tước cung như vậy, lại phòng mật cẩn thận nô tỳ làm sao vào hạ độc đây? Chẳng lẽ nô tỳ có võ công cao cường hơn cả nội thị vệ hoàng cung? Chắc chắn thật không khả thi nha"

Lam Khanh Khanh nói như hoàn toàn đúng, nàng còn "sợ" không ai tin vén ống tay áo đưa cổ tay ra "không tin thì kiểm tra đi"

Phùng Liên thấy ánh mắt Phong Nguyệt Phủ Hàn liếc qua hấn, hấn liền tiến lại bắt mạch cho nàng. Hấn đưa hai ngón tay lên cổ tay của nàng ngạc nhiên, nàng võ công cao cường là vậy nhưng một chút nội công cũng không có, nếu hấn chưa từng thấy nàng đánh Hoắc Y thì chắc chắn hấn chỉ nghĩ nàng là người bình thường

"Bản hoàng thượng, nàng ấy không có võ công" Lam Khanh Khanh nhếch mi cười "hoàng thượng, nô tỳ không gạt người mà"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Trừ Khử Hy Phi

"Nhưng mà hoàng thượng..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn lạnh lùng nhìn Hy phi, tàn nhẫn hất tay cô ta ra "Hy phi nàng nào đủ rồi chứ? Nếu không có việc gì làm thì đóng cửa tịnh tâm vài tháng đi" hấn nói không liền phát tay rồi đi bỏ mặc cô ta đứng ngơ ngác ở đó

"Hoàng...hoàng thượng..." Hy phi kêu gào cổ nứu kéo hấn lại, Phong Nguyệt Phủ Hàn chẳng hề để ý mà sai bước rồi đi. Lương chiêu nghi cũng nổi bước theo hoàng thượng, lúc đi ngang qua cô ta có chút khựng lại nói "nếu muội muội muốn hoàng thượng cho vào lãnh cung thì cứ việc gào thét để người chán ghét"

Hy phi sững sờ nhanh chóng hồi phục tinh thần, cô ta hung dữ trừng trừng Lam Khanh Khanh rồi cũng cất bước đi. Nàng chỉ cười trừ, Hy phi này chắc chắn sẽ lại làm điều gì gây bất lợi cho nàng đây, đáng tiếc thật, chỉ sợ không còn thời gian cho cô ta

Mọi người cũng dần tản ra tất, cho đến khi chỉ còn lại Phong Nguyệt Hoàn Ân và Phong Nguyệt Quân Y. Nàng nhú nhú mày "Tứ vương gia, người còn ở đây làm gì?", hấn tròn mắt "là có ý gì? Sao ta không được phép ở đây? ". Hấn liếc qua Phong Nguyệt Quân Y tao nhã đứng ở đó "sao đệ ấy ở đây được, còn ta thì không?"

Lam Khanh Khanh làm lơ hấn kéo Bạch Nhi đi vào phòng, hai người họ cũng nhấc chân vào theo. "Ê hai người vào đây làm gì? Đây là phòng của nữ nhân mà, hai vị là nam nhân vào không thấy ngại à?"

Phong Nguyệt Hoàn Ân chớp chớp mắt nhìn Bạch Nhi "Bạch Nhi, cô...cô hôm nay thật to gan a", Bạch Nhi bĩu môi "ta cứ thế ngồi làm gì được ta?". Cô đầu thế nào mãi yếu đuối như vậy được, vì Lam Khanh Khanh cũng vì cô cô phải tự mình đứng vững, mạnh hơn được, chỉ có thế cô mới xứng đáng làm thuộc hạ của nàng chứ

Những ngày gần đây đi theo nàng, cô đã hiểu ra không ít lí lẽ rồi, chỉ có kẻ mạnh mới tồn tại, cô sẽ không phụ lòng nàng

"Cô nha, chắc chắn Khanh Khanh nàng dạy hư cô ấy rồi" Lam Khanh Khanh lờ hấn một cái quay sang Phong Nguyệt Hoàn Ân mỉm cười "đa tạ". "Chuyện gì vậy?" Phong Nguyệt Quân Y lơ hấn như không tồn tại "không có gì, chỉ thuận tiện"

Đại não của Phong Nguyệt Hoàn Ân nhang chóng hoạt động "nha thì ra là nàng cùng Bạch Nhi trốn ra ngoài là nhờ ngũ đệ mới vào được cung a". Ba người đồng loạt quăng cho hấn một ánh mắt khinh bỉ tựa như ám chỉ "chậm tiêu, giờ này mới biết"

Phong Nguyệt Hoàn Ân gãi gãi đầu

"Người tính làm gì Hy phi?" Phong Nguyệt Quân Y mở miệng hỏi, "chỉ e là cô ta không can tâm cho qua chuyện này dễ dàng đâu". "Ta có nói sẽ giữ lại cô ta sao?", Phong Nguyệt Hoàn Ân nghi vấn "không phải nàng định...?"

"Ta không sợ cô ta giở thủ đoạn gì chỉ sợ cô ta không còn thời gian chơi cùng ta" Lam Khanh Khanh vuốt nhẹ vành ly trà, âm thanh nhẹ nhàng mà nghe tựa ngàn tạ, lời vừa cất ra đã quyết định sống chết của Hy phi

"Khanh Khanh, nàng tính trừ khử à?", nàng cười cười "hai ngày sau, Hy phi trở bệnh lạ đột ngột qua đời, cung nữ thân cận nàng ta vì lòng trung thành với nàng mà tuần tảo theo. Hoàng thượng thương tiếc lập bia cho nàng khắc Hy phi lưu danh hậu cung, nhưng chưa đến một tháng đã không còn ai biết vị nào là Hy phi"

Lam Khanh Khanh nói một cách thật tự nhiên tựa như nàng chỉ đang kể một câu chuyện xưa, nào ai biết nàng đang nói về một người sẽ mãi mãi đi xa

sau hai hôm

*****

Hôm nay đã hết hạn ba ngày mà Phong Nguyệt Phủ Hàn cho nàng và Bạch Nhi nghỉ

Như mọi hôm, Lam Khanh Khanh vác chổi ra ngự thư phòng ném ở đó rồi ngồi xuống ở góc cây lên, "Khanh Khanh" Bạch Nhi gọi nàng. "Có chuyện gì sao?" Bạch Nhi ngồi xuống bên cạnh nàng đưa cho nàng một phần điểm tâm

"Xem ra hậu cung này sắp thêm một vị chủ Tử mới rồi", "có ý gì?" Bạch Nhi suy nghĩ một hồi rồi nói "có lẽ hoàng thượng đã xem trọng người nào đó bên ngoài cung nên muốn nạp làm phi ấy mà"

Lam Khanh Khanh ngả lưng dựa vào góc lê, vừa ăn điểm tâm "ta cảm thấy thật tội nghiệp cô nương kia nha, lấy phải một tên cầu hoàng, ủa không biết là nhi nữ nhà ai xấu số thế"

Bạch Nhi phì cười "trên thế gian này người nói lấy hoàng thượng mà mệnh khổ chỉ có cô thôi"

Lam Khanh Khanh bĩu môi, bỗng đôi đồng tử xinh đẹp của nàng nheo lại nhìn về phía rừng trúc "Khanh Khanh cô sao vậy?". "Bạch Nhi cô ở lại đây nhé" nàng nói chưa dứt lời thân ảnh đã biến mất, Bạch Nhi ngẩn ra chớp chớp mắt

"Có chuyện?" Lam Khanh Khanh phi thân đến không tiếng động, lặng lẽ đứng phía sau người áo đen một hồi bỗng lên tiếng. Hắc y nhân kia xoay người lại đối mặt với nàng, khuôn mặt có chút mờ hồ ẩn hiện trong áo choàng "sao ngươi biết ta tìm ngươi?"

Lam Khanh Khanh đầu môi ra vẻ ngây thơ "nha không tìm ta thì thôi" nàng vừa xoay người đi hắc đã cầm lấy cánh tay nàng kéo lại. Nàng cũng chẳng phải là hạn người dễ bắt nạt, như có như không đưa tay kia lướt nhẹ qua tay hắc rồi giẫy ra lùi lại ba bước

Nàng đâu phải ngốc mà không biết hắc đang bắt mạch xem nội công của nàng, chỉ có điều xem ra hắc thất vọng rồi

"Ngươi không có nội công" Lam Khanh Khanh chấp tay sau lưng nhìn hắc, đánh giá từ đầu xuống chân "nội công ngươi rất cao chỉ là không thể dung hoà nguồn nội lực a"

Hắc chau mày rồi bật cười "tiểu nha đầu cô rất tài giỏi, xem ra ta đã xem thường ngươi rồi", nàng như không nghe thấy hắc nói gì bĩu môi về bề ngoài rất là trẻ con "ngươi không biết phép lịch sự à? Ta hỏi ngươi, ngươi không trả lời, rành rồi muốn có người tâm sự thì đi nơi khác nhé"

Nàng nhận định tên này lại là một tên nguy hiểm, khi này cô đã bắt mạch xem thử nội công hắc rồi a, phải nói rất là cao cường, so với đại boss nhà nàng chắc ngang hàng nhỉ. Cho nên vẫn là đề phòng trước giả ngây ngô đi, nàng thật sự không phải là đối thủ của hắc nha

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 47

"Ta không đùa với ngươi, một là chết hai là đi theo ta" hắc lạnh lẽo phun ra một câu ánh mắt không chút ấm áp

Lam Khanh Khanh bĩu môi, tên này còn lạnh lùng hơn đại boss nhiều "ngươi là ai? Tại sao ta lại phải đi theo ngươi? Nơi này là hoàng cung ngươi nói giết ta là giết dễ dàng vậy à?". Hắc nheo mắt lại "ta không nói lần thứ hai"

Nàng đảo mắt một vòng cười lấy lòng "hắc hắc đại hiệp a, ta chỉ là một cung nữ quét tước nhỏ nhoi a, làm sao mà...", "ngươi nói một câu nữa ta liền giết cô ta"

Lam Khanh Khanh nhìn theo hướng hắc nhìn mới thấy Bạch Nhi từ khi nào đã đi vào rừng trúc đứng cách nàng khoảng hai mét. Nàng lườm hắc "vô sỉ", "ta vốn không phải quân tử đương nhiên không thể không vô sỉ"

Bạch Nhi chớp chớp mắt vô tội chạy tới nắm lấy cánh tay Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh hắc là ai vậy? Mặc đồ đen chắc chắn không phải người tốt". Nàng có chút đỡ khóc đỡ cười, nên khen Bạch Nhi của nàng ngày càng to gan ra hay nên nói cô ấy không biết sống chết đây

"Được rồi đi đâu, nơi nào? Ta đi với ngươi là được chứ gì?" Bạch Nhi kéo kéo tay nàng "Khanh Khanh hắc lại lịch không rõ ràng cô cứ thế đi cùng hắc sao? Ta đi cùng cô nhé"

Lam Khanh Khanh chau mày "cô đi theo làm gì? Chết chung cho có bạn bầy à?"

Bạch Nhi chỉ cười cười, nàng chau mày, hôm nay cô ấy có gì đó lạ lạ, Bạch Nhi rút cuộc cô có âm mưu gì?

"Được thôi!" hân hỉ lạnh một tiếng phát tay rời đi, nàng bữu môi ung dung đi phía sau, chẳng mấy chốc bọn họ đã đến trước Trúc Yên cung. Lam Khanh Khanh nhếch môi cười, thì ra là người của Lương chiêu nghi, cô ta lại có cao thủ bản lĩnh như vậy ở bên mình, thật không nhìn ra

Ba người bước vào đại điện xuyên hồ sen sâu đến tiểu đình bên kia hồ, xung quanh đình màn che tương rũ theo gió mà lay động, không theo quy luật

Giai nhân bên trong đình vận địch y đỏ nâu, sang trọng lại quý phái, cô mơ mơ hồ hồ bờ màn lụa che lay động, nhìn chẳng chân thật tựa như lúc nào cô cũng có thể biến mất

"Người đến rồi?"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ vén màn lụa mỏng lên vào trong đình "huong nương thật xem trọng ta nha, bảo cả một vị không tầm thường như vậy đến tìm ta. Chắc chắc nếu ta không theo y đến có lẽ sẽ phơi thay nơi không người a"

"Người là cột giễu bản cung?" nàng nhún nhún vai "nào dám!". Lương chiêu nghi hướng ra ngoài đình nói "sư huynh mời vào trong tể đình ngồi thưởng trà, vị bằng hữu kia cũng nên vào"

Bạch Nhi hướng cô hành lễ "ạ nương nương" Lam Khanh Khanh chau mày "Bạch Nhi người đi cùng ta có cần đa lễ vậy không? Ta thiết nghĩ nương nương cũng chẳng cần"

Lương chiêu nghi cười nhẹ, như có như không khẽ đảo mắt nhìn sang hân rồi lại nhanh chóng thu mắt. Vị chiêu nghi này hầu như lúc nào nàng gặp cô ta cũng rất đoan trang hiểu chuyện, đúng mực thiên kim hiền thực

Chỉ có điều trong mắt cô ta tuy tĩnh lặng nhưng có gì đó rất buồn

"Tìm ta không chỉ muốn thưởng trà thôi chứ?" Lam Khanh Khanh nghịch nghịch ly trà trên ta nhếch môi nói, cô ta cười nhẹ "chắc hẳn người đã biết, trong cung lại sắp có một vị chủ tử". Nàng giương môi không nói gì ý để cô ta nói tiếp, "nghe nói người này rất được hoàng thượng sủng ái còn ban cả Túy Linh cung cho nàng. Người nói xem ta có nên lo lắng không?"

"Lương chiêu nghi, người đang lo sợ nàng sẽ cướp mất vị trí hoàng hậu của người sao? À phải là sắp là của người chứ!" nàng khẽ đưa mắt nhìn hân cười nhẹ "vị này là sư huynh của người? Dám hỏi người cũng đành lòng để sư muội người vào chốn hậu cung tranh đoạt hậu vị sao?"

Hân chau mày đứng dậy "Nhạn Nhi được làm mẫu nghi thiên hạ, phượng hoàng cao quý há không phải chuyện tốt?" hân nhìn lương chiêu nghi nhếch môi thành hình bán nguyệt "Nhạn Nhi ta nghĩ muội sẽ biết chừng mực, phân rõ được chuyện nên và không nên"

Hân buông ra một câu rồi rời đi, trong đầu cô chỉ còn câu nói của hân trước khi hân kia lượng lời, Lam Khanh Khanh nhếch môi "muốn ta giúp người? Ta muốn hỏi người một câu, rốt cuộc lòng người có muốn hay không?"

Nàng cũng chẳng cần hành lễ ung dung rời đi, Bạch Nhi đi theo sau nàng có chút thất vọng

Sau khi ra khỏi Trúc Yên cung nàng mới mở miệng phun ra một chữ "nói", Bạch Nhi ngẩn ra nhìn xung quanh không thấy ai mới tự chỉ vào mình hỏi "ta sao?"

Lam Khanh Khanh không nói gì Bạch Nhi càng khó hiểu, cô suy nghĩ một hồi mới vỡ lẽ, gãi đầu cười ngược ngược "khi này ta thấy cô đi vào rừng trúc kia hồi lâu ta mới vào xem thử, nào ngờ lại bị tên hắc y nhân đó phát hiện. Ta gần đây mới chế ra một loại thuốc mới vẫn chưa thử, ta sợ cô đi với hân có bất trắc gì nên ta mới đi theo a, sẵn tiện..."

Bạch Nhi len lén nhìn Lam Khanh Khanh thấy nàng không có ý nói chuyện liền cười lấy lòng bước tới ôm lấy cánh tay nàng lắc lắc "Khanh Khanh à ta thật xin lỗi mà, là để cô hiểu nhầm ta thật xin lỗi". Cô thấy nàng không nói gì tưởng nàng lại giận liền nũng nịu "Khanh Khanh"

"Hả? Chuyện gì cơ?" nàng ngờ ngạc nhìn Bạch Nhi, "Khanh Khanh cô không giận ta sao" thấy nàng có chút ngờ ngạc cô liền bổ sung "là chuyện ta giấu cô".

Lam Khanh Khanh cười nhạt "ta đã bảo ta tin cô mới giữ cô bên cạnh cho nên chỉ cần cô không quá quá đáng ta không quản, chỉ có điều đừng vượt quá giới hạn". Bạch Nhi chau mày "vậy sao khi này...". "Ta chỉ đang nghĩ, Lương chiêu nghi thật ra cũng là một người tốt, ắt hẳn vào cung là có nguyên nhân"

"Chắc là vì si tình với hoàng thượng hay vì vinh hoa phú quý" Lam Khanh Khanh lắc đầu "không giống" Bạch Nhi chu môi "Khanh Khanh cô từng yêu ai chưa?"

Nàng ngẩn ra, yêu? Yêu là thế nào? Bạch Nhi thấy nàng đôi chút ngờ ngất thì phì cười châm chọc "có ý thì ra cũng có thứ không biết nha, ái chà cô hơi bị khô khan quá a"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 48

Tình yêu là gì? Yêu chính là cảm xúc thiên liêng nhất của thế gian này, tùy theo mỗi người mà có cảm nhận riêng về nó

Một khi ta yêu sẽ trải qua trọn những cảm xúc đắng, cay, ngọt, bùi, hỉ, nộ, ái, ố.

Yêu sâu đậm cũng hận sâu đậm..

-Huyết Ưu cung

"Thuộc hạ bái kiến tôn chủ"

Vô Ưu mang một chiếc mặt nạ tinh xảo che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra bờ môi quyến rũ

(Lam: sau này khi Phong Nguyệt Vô Thần xuất hiện với thân phận Tôn chủ thì ta gọi Vô Ưu nha)

Nam tử bên cạnh vận một bộ hắc bào nhếch môi, thay hấn hỏi "thế nào rồi?". "Thuộc hạ vô năng xin Tôn chủ, đường chủ tha mạng, vị cô nương này thật chẳng có chút tư liệu nào về nàng chỉ biết nàng là từ nơi khác tới"

Hắc Minh chau mày "xem ra Huyết Ưu nuôi các người để làm cá cảnh rồi", "đường chủ tha mạng, thuộc hạ thật lực bắt tòng tâm"

Vô Ưu lắc đầu "Hắc Minh không cần nổi giận, nàng như vậy ta nghĩ cũng chẳng là người bình thường". Thuộc hạ của hấn quỳ ở nơi kia có chút do dự mở miệng nói "Tôn chủ vị cô nương này... dường như có một thế lực đang che chở cho nàng ấy, thuộc hạ thật đã lật cả Phong Nguyệt nhưng vẫn không thể biết nàng từ đâu tới"

Hắc Minh vuốt cằm "chỉ là một cô nương liễu yếu đào tơ, có cần phải như vậy không?"

"Liễu yếu đào tơ? Thật không nghĩ từ này dùng để nói nàng ta" bạch y nữ tử từ từ đầu bước đến hành lễ "Nguyệt Vi tham kiến Tôn chủ". "Ồ là Nguyệt Vi đường chủ a, ta còn tưởng là vị nào chán sống muốn đến Huyết Ưu nhờ ta kết liễu"

Nguyệt Vi nhếch môi cười "thật vinh hạnh" Hắc Minh cũng chẳng kém "được tự tay kết liễu một mỹ nhân tựa thiên tiên như Nguyệt Vi đường chủ đây, ta có chết cũng thật mãn nguyện". Cô lờm hấn một cái phun ra hai chữ "biến thái", hấn cười cười "đa tạ, uầy bị vị tân đường chủ này dạy hư rồi"

Nguyệt Vi nhìn thoáng qua Vô Ưu "còn không biết Tôn chủ xem trọng nàng đến mức nào" Hắc Minh nhúng nhúng vai không nói gì

Vô Ưu chau chau đôi mày "đạo này Huyết Ưu rảnh rồi quá rồi nhỉ? Các người có cần đi biên cương hay Tây Vực một chuyến?"

Hắc Minh rút cổ cưới huê "để Tôn chủ bận tâm rồi, thuộc hạ sẽ cố gắng quản tốt cái miệng lẫn hành vi của mình"

Nguyệt Vi lờm hấn một cái vẫn ngoan ngoãn cúi đầu "sẽ không có lần sau, Tôn chủ yên tâm"

Khách điểm

Trên tầng lầu, một cô nương vận bạch y phong thái thanh nhã, thanh khiết tự một đoá sen trắng. Khuôn mặt phù dung được giấu sau tấm màn mỏng, ẩn ẩn hiện hiện

"Tiểu thư, công tử bảo nô tỳ đến đón người đến biệt viện ở phía tây thành"

Nàng không nói gì chỉ chậm rãi thưởng trà, nô tỳ kia được phái tới có chút sốt ruột

"Tiểu thư..."

"Người nghĩ ta sẽ đi?"

Nô tỳ kia ngần ra, nàng mìn nhẹ môi chưa kịp để cô ấy phản ứng nàng đã đứng dậy rồi đi. Vừa bước được hai bước trước mặt nàng đã có một bóng người chắn đường

"Tiểu mỹ nhân, nàng sao lại đi vội vậy?" Phong Nguyệt Phủ Hàn phiến phiến cây quạt trong tay vờ như lưu manh trêu chọc gái nhà lành. "Là do chán quá hay sao? Hay gia cùng nàng dùng thiện..."

"Hoàng thượng, ngân châm của ta không có mất" nàng tựa tiểu phi tiểu nói còn đưa ngân châm giấu trong tay áo ra vuốt ve

Hấn bữu môi "nàng biết ta là hoàng thượng rồi vẫn ác vậy sao? Nếu là...", "quá khen! ta không phải nữ nhân khác" nàng quay người định rồi đi lại nghe

hắn nói "ít nhất phải cho ta biết tên"

"Cần thiết sao?"

Nàng buông một câu rồi rời đi, nàng không phải là nữ nhân khác, không thích tranh đấu hậu cung để giành được sự sủng ái của nam nhân, cũng chẳng thích vinh hoa của chốn quyền lực đó

Nàng chỉ cần tìm thấy người đó là đủ, nàng có cảm giác người ấy rất gần đây

Nàng nhìn lên trời trong, môi mấp máy gì đó, màn che mặt bị gió thổi lay động lộ ra bờ môi anh đào đỏ mọng

Bạch Mặc Thương vừa đi ngang qua nàng bỗng nhủ mảy, mùi hương này thật quen thuộc. Hắn hướng bóng lưng nàng phiến phiến thanh quạt trong tay nhếch môi nhẹ nhàng mở miệng "cô nương lại gặp nhau"

"Lại là ngươi?" nàng chau mày, tên này sao đi đâu cũng gặp hắn nhỉ? "Ngân lượng ta đã trả, ngươi còn muốn gì?"

Bạch Mặc Thương nhếch môi "Chuyện kia là tại hại hiểu nhầm, cô nương vẫn còn để bụng sao? Chi bằng tại hạ mời cô nương một bữa?"

Nàng hừ một tiếng chế giễu "ta thật rất sợ đau bụng". Đâu có ai như nàng vừa xuyên qua đã bị người ta lừa đảo lấy nhằm ngân lượng giả lại gặp trùng tên gian thương chết tiệt này

Đúng vậy a nàng chính là xuyên không mà đến đây nha

Bạch Mặc Thương cười vừa định mở miệng nói gì thêm lại bị nàng cướp lời "nếu ngươi thích thì cứ mời bọn ăn mỳ kia, xem ra họ muốn bữa cơm này của ngươi hơn ta".

Nàng cũng chẳng cho hắn trả lời, đi mất

Bạch Mặc Thương nhìn theo bóng nàng tắc lưỡi, cô nương này thú vị thật, có hơi giống... Đồi mảy hắn nheo lại rồi giãn ra

"Người đâu, hôm nay phát cơm cho bọn ăn mỳ kia đi" hắn buông ra một câu rồi đi mất. Bọn tiểu nhị hai mắt nhìn nhau khó hiểu, sao hôm nay chủ của họ kì quái thế nhỉ

Bạch Mặc Thương đang đuổi theo nàng bỗng chốc dừng lại, nhưng mà khi này hình như hắn thấy hoàng thượng ở đấy, cô nương này...

Thật không tầm thường nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 49

Hoàng cung

"Có chuyện gì à?" Lam Khanh Khanh nhìn đám người cứ tập nập từ sáng đến giờ kia có chút khó hiểu

Bạch Nhi kéo một cung nữ gần đó lại hỏi chuyện, cung nữ kia nhìn hai người một lúc lâu mới mở miệng "Các người không biết gì sao? Sau hai hôm nữa hậu cung sẽ đón thêm vị chủ tử mới"

"Nạp phi? Ta còn tưởng đang nạp hậu..." cung nữ kia vội bật miệng Lam Khanh Khanh lại "Suyt! Cô muốn mất đầu à?"

Cung nữ đó nhìn xung quanh đám bảo không có ai mới khe khẽ nói "Vị chủ tử này chẳng biết mặt mũi ra sao nhưng nghe nói là một mỹ nhân khuynh thành. Người chưa vào cung nhưng đã nghe lời đồn tứ phía, các vị chủ tử ai cũng lo sợ..."

"Nạp thêm một phi tần thôi mà sợ gì?"- Bạch Nhi thắc mắc. "Người này vừa vào cung đã giữ ngay chức lương đống về vai vế đã ngang hàng với chiêu nghi và quý phi. Ngồi hậu vị này cũng có thể..."

Lam Khanh Khanh chau mày nhanh chóng bắt được ý không đúng "Khoan đã, ngươi nói quý phi? Trong hậu cung ngôi quý phi vẫn còn trống mà"

Mặt cung nữ đó tái đi nói năng cũng lắp bắp "Ta...ta...coi như ngươi chưa nghe ta nói gì cả...ta không có nói gì cả" cô ta vội vàng chạy đi như có ma đuổi

"Bạch Nhi, có chuyện gì mà ta không biết sao? Quý phi gì đó..." Bạch Nhi lắc đầu "Ta cũng không biết, ta cũng chỉ mới nhập cung hai năm. Nhưng mà

nghe nói trong hậu cung có một cấm địa phạm là ai từng đặt chân đến đều bị chém đầu"

Lòng hiếu kì của nàng lại nổi lên mãnh liệt, Bạch Nhi cảm thấy không ổn lay lay Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh cô đừng nói là..."

"Yên tâm ta không muốn chết sớm vậy đâu" Bạch Nhi thở phào nhẹ nhõm "Ta muốn đi đâu còn có người bắt được sau" câu sau của nàng làm Bạch Nhi có cảm xúc muốn khóc

Khanh Khanh à! Cô đừng có vậy mà, ta sớm muộn gì cũng vì lo cho cô mà thành lão bà mất.

Lam Khanh Khanh cười cười lòng thầm tính chuyện gì đó

*****

Tur Uyển cũng

Mùa hạ cũng đã sắp rồi đi để lại một mùa thu xinh đẹp, hoàng cung lộng lẫy huy hoàng nhưng dường như đã bỏ quên mất Tur Uyển cung

Nơi đây như một biệt viện hoang lạnh lẽo, lá cây khô rơi rụng khắp sân nhưng chẳng ai quét tước. Đêm đã tối mà trong cung rộng lớn chẳng có lấy một ngọn đèn, nhìn u ám đến cùng cực

"Tỷ tỷ, Khiết Từ tỷ, tỷ có ở đó không?". Nữ tử vận hồng y che mặt bằng tấm lụa mỏng, trên tay cầm một cây đèn cung đình

Bên trong phòng vọng ra tiếng nói của một nữ tử "Mời Lan phi về cho, nơi này dơ bẩn không tiện đón tiếp nương nương"

Nữ tử được gọi là Lan phi kia vừa nghe tiếng liền mở cửa bước vào "muội đến đây với tư cách là Lan Nhi muội muội của tỷ, không phải là Lan phi"

Căn phòng là một mảnh tối đen chẳng có chút ánh sáng chỉ có ánh trăng mập mờ chiếu vào khắc họa một nữ tử xinh đẹp đang đứng bên bệ cửa sổ.

Chẳng nhìn rõ mặt nữ tử đó chỉ là khí chất của nàng mang vẻ u buồn nhưng lại thanh tao. Nàng ăn mặc giản dị đúng với một phi tần bị đầy nhưng khí chất cao quý của nàng chẳng vơi đi

Kiều Hữu Lan nhìn Hàn Khiết Từ như vậy càng đau lòng, nàng đi đến định thắp nến lại nghe tiếng Hàn Khiết Từ vang lên

"Đừng thắp đèn". Kiều Hữu Lan cũng nghe lời nàng không thắp đèn nữa, nàng đặt cây đèn cung đình trên tay xuống đi lại gần Hàn Khiết Từ. Nàng chỉ lẳng lặng đứng đó chẳng nói gì

"Muộn đến đây làm gì?". Hữu Lan chân chừ một lúc mới mở miệng "Hậu cung lại sắp đón một vị chủ tử mới, người này có thể sẽ trở thành hoàng hậu. Tỷ tỷ..."

"Muội đến để nói chuyện này sao? Ta chẳng còn liên quan đến hán rồi" ánh trăng rơi vào khuôn mặt nàng mang một vẻ u buồn đến khó tả, Hữu Lan đau lòng thay nàng.

Nàng từng là một tuyệt sắc giai nhân khuynh nước khuynh thành, tài sắc vẹn toàn. Nàng từng là nữ tử được nhiều người mến mộ, nhiều nữ tử ganh tỵ. Có sao nàng lại lâm vào cảnh này?

Có lẽ khúc mắt này mãi mãi chẳng sáng tỏ, nàng từng là người được sủng ái nhất nhưng chẳng ai biết được nàng lại lâm vào hoàn cảnh thế này

"Lan Nhi muội về đi, nếu muội ở đây quá lâu sẽ bị nói ra nói vào đấy"

Hữu Lan có chút chân chừ, Khiết Từ rõ ràng muốn đuổi nàng đi nàng cũng nghe lời Khiết Từ cầm đèn lên rồi đi. Đến cửa Hữu Lan còn luyến tiếc ngoái đầu lại

"Khiết Từ tỷ lần sau muội lại đến thăm tỷ"

Khiết Từ nhìn theo Hữu Lan đến khi khuất bóng, gió thổi nhẹ khẽ khép cánh cửa đã mục không ít lại, dường như đang khép lại cuộc đời nàng. Khiết Từ giương môi con lên hình bán nguyệt như tựa cười bản thân

Từ trong tay áo nàng lấy ra con rối hình một cô bé vận hồng y được làm bằng gỗ xinh đẹp, phía sau khắc dòng chữ nhỏ "Linh Nhi yêu tỷ"

"Chỉ khi đánh mất mới nhận ra quan trọng đến mức nào, Linh Nhi...Phù Hân...Linh Nhi..."

Mọi chuyện trước đây như tái diễn lại trong mắt, đau có buồn có vui vẻ, hạnh phúc đều có...

Vết nước mắt từ khoé mắt Khiết Từ lăn dài trên má, chẳng biết nàng đang nghĩ về cố nhân hay người đang ở trong cố cung kia

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 50: Đại Hôn

Hoàng cung hôm nay sẽ đón thêm một vị chủ tử nên ai ai cũng bận rộn, bận rộn là thế như duy nhất chỉ có ai đó ở Bình Tước Cung rảnh rỗi

"Thì ra tên cầu hoàng đó kết hôn bọn nô tỳ chúng ta được nhân như thế, haiz phải như ngày nào cũng được vậy", "Nha~ ngày thường cô có làm việc à? Chắc chắc ta phải đi đại phu khám mắt lại rồi"

Lam Khanh Khanh lườm Bạch Nhi "Người càng ngày càng mồm miệng hơn rồi a~". Bạch Nhi cười cười "Đa tạ, Đa tạ" Lam Khanh Khanh chẳng biết nói gì hơn, nằng thề nằng không dạy cô ấy mặt dày như vậy a~ Haiz đúng là gần mực thì đen gần đèn thì... Cháy nha

"Khanh Khanh cô không đi xem nháo nhiệt à?" Lam Khanh Khanh chu môi vờ như hờn giận "Không đi, ta không nói chuyện với người nữa, đi ngủ". Bạch Nhi phì cười kéo tay nàng "Nha hôm nay Khanh Khanh nhà ta biết hờn dỗi a~ thôi mà đi xem náo nhiệt một chút đi"

Lam Khanh Khanh vờ vờ như suy nghĩ "Người có thể đi một mình... nhưng mà tại sao người lại muốn đi như vậy nhờ" vừa nói nàng vừa nhìn xem Bạch Nhi, Bạch Nhi ngượng ngượng ngừng ngừng "đâu có đâu có nha, chỉ là trong cung có một đại hí như vậy mà cô không đi xem sao? Náo nhiệt lắm đấy"

"Thôi được rồi miễn cưỡng đi cùng cô vậy, tiện thể xem xem cô nương nhà nào vô phúc như vậy!" Bạch Nhi phì cười "không biết hoàng thượng mà nghe được phạt cô bao nhiêu roi nữa đây".

Lam Khanh Khanh hất tóc "bà đây mà sợ hấn à?", "được rồi được rồi, đi được chưa cô nương? Lỡ mất thời cơ thấy tân nương từ nhà người ta đấy" Bạch Nhi vừa thúc giục vừa kéo Khanh Khanh ra khỏi phòng.

Hàm Minh điện

Hàm Minh điện là nơi chỉ có vua được ra vào, chưa có ý chỉ thì cho dù hoàng thân quốc thích đều bị tội chém đầu. Vốn đâu phải nơi cơ mật quý báu gì, Hàm Minh chính là nơi diễn ra các sự kiện lớn trong hoàng tộc, phạm là người được mượn Hàm Minh tổ chức tiệc tùng thì chẳng ai khinh thường được.

Hàm Minh điện vốn là một cung điện nhưng lại tựa một khuôn viên rộng lớn, rộng gấp mấy lần ngự hoa viên...

Lúc Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi đến thì quan lại, phi tần, vương gia đều có mặt đầy đủ tất chỉ riêng vẫn chưa có đôi nhân vật chính. Hôm nay Phong Nguyệt Phủ Hàn cho mời tất cả mọi người lần nói lòng quản lí đại môn để tùy tùy tiện tiện cho cung nữ ra vào

"Bạch Nhi cô có chắc đây là cung điện không vậy?" Lam Khanh Khanh có hơi nghi hoặc. "Vốn dĩ đây là Hàm Minh điện mà, sao vậy?", nàng bữu môi "ta cứ tưởng ngự hoa viên không đấy"

Trừ cái đại môn to đùng ra với cái cầu thang khủng bố* kia ra thì có cái gì giống đâu nhỉ. Nhưng mà nàng cũng khâm phục thật, đúng là thời cổ đại chơi sang thật đồ bao công sức làm cái cầu thang bằng đá này.

(Khanh Khanh là người hiện đại nên có tư tưởng "không bình thường" tí. Ý nàng là bậc thang đá có để bước lên sảnh ý nha)

"Hoàng Thượng giá đáo!" một giọng nam nhân thanh thót vang lên, êm tai đến lạ thường làm ai cũng phải ngoảnh đầu lại nhìn. Lam Khanh Khanh cũng chẳng ngoại lệ, nàng rất thắc mắc một điều là chẳng phải việc la lối này là của công công hay sao? Nghe giọng không giống cho lắm à nha.

Từ đại môn nam tử vận giá y đồ rực bước vào nối theo sau là đoàn nô tỳ công công, Lam Khanh Khanh chú ý ngay đến nam tử vận y phục màu đỏ thẫm của công công cấp bậc cao đang cùng Phong Nguyệt Phủ Hoàng kia. Nàng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy lạ mắt, hình như nàng chưa bao giờ gặp hắn.

Đến bậc đá, nô tỳ công công đều tản ra hai bên chỉ còn Phùng Liên và nam tử lạ mặt kia tiếp tục theo hấn lên bậc cao. Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa xoay người lại là màn hành lễ nàng cực ghét

"Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế..." Mọi người đồng loạt quỳ xuống hàng lễ. "Bình thân", nam tử kia lại lên tiếng "giờ lành đã đến chẳng thể chậm trễ thêm, đại hôn nên bắt đầu"

Hắn dùng từ "đại hôn" chứ không phải đại lễ nạp phi cũng đủ thấy vị phi tử này quan trọng với hoàng thượng thế nào. "Hôm nay là ngày quan trọng, ngày trăm nạp phi nên các khanh cứ việc thoái mái" Phong Nguyệt Phủ Hàn nói, dường như hắn đang căng thẳng nhỉ?

Lam Khanh Khanh cảm thấy có chút buồn cười, hấn là hoàng thượng nha nạp biết bao phi tần, chẳng lẽ mỗi lần hấn đều vậy à? Bạch Nhi nhìn qua nàng khẽ đẩy "có chuyện gì mà cô vui vậy?"

Nam tử đó lại lên tiếng "giờ lành đã đến", vừa dứt lời phía đại môn lại có một đoàn cung nữ vận hồng y đi phía sau một nữ nhân vận giá y rực rỡ. Dáng người mảnh mai, tuy trùm khăn voan đỏ nhưng có lẽ cũng là một mỹ nhân.

Nữ nhân đó được cung nữ đưa lên từng bậc thang đá, nhìn dường như rất cứng nhắc. Lam Khanh Khanh nhìn bóng cô ấy có chút quen thuộc, chẳng rõ...

Lam Khanh Khanh chán nản đảo mắt đi lại bất gặp ánh mắt sắc bén của người nào đó, nàng không khỏi rung mình, haiz tuyệt tháng 7 à nha. Nàng ghé vào tai Bạch Nhi nói nhỏ vài câu rồi lượn đi mất

Lam Khanh Khanh đi vội vã chẳng để ý đến nữ nhân vận y phục cung nữ che kính mặt vừa đi ngang. Hàn Khiết Từ thoáng quay đầu nhìn lại rồi nhanh chóng bước tiếp, cả hai chẳng ngờ sau này hai người lại có một mối duyên nợ.

Phía bên kia lễ nạp phi... À không hôn lễ của Phong Nguyệt Phủ Hàn đã bắt đầu, nữ tử trên kia vẫn ngoan ngoãn đứng đấy thậm chí chả nhúc nhích, hiền thực. Phong Nguyệt Phủ Hàn như có như không nhìn qua nàng ta cười nhạt

Hàn Khiết Từ nhìn người đang vận y phục đồ thù rồng kia trong lòng có chút đau xót, nàng chẳng biết là đau xót vì hắn hay là đau vì chuyện trước đây. Dường như chuyện năm đó lại tái diễn trước mắt...

Nữ tử vận giá y xinh đẹp nhưng điều lạ là giá y lại thêu một con phượng hoàng đen sắc bén, dường như giá y chẳng chói bằng dòng máu đỏ tươi từ cổ tay nàng kia, nước mắt và máu hoà vào nhau người con gái đó đã mãi mãi rời khỏi thế gian...

Nước mắt chẳng báo trước mà rơi ướt đầm khuôn mặt, dường như những giọt nước mắt đó chính là sự hối hận của một thời ngây dại. 3 năm trước người đứng cùng hắn trên đài chính là nàng nhưng liệu hắn có vui vẻ như hiện giờ?!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 51

"Hôm nay là đại hôn của hoàng huynh của ngươi, sao lại đến nơi này?" Lam Khanh Khanh thấy hắn đứng trên chiếc cầu gỗ nhìn những con cá đang bơi bơi dưới hồ, vài đoá sen đang nở rộ

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ lườm nàng, hừ lạnh "không thích". Lam Khanh Khanh bĩu môi "cũng đúng, cũng chẳng phải tẩu tẩu ngươi nhĩ?!"

"Cũng chưa chắc, từ trước đến nay ta chưa thấy hắn thích một nữ nhân đến như vậy", Lam Khanh Khanh gật gù "Chưa từng à~ chưa có nữ nhân thì nam nhân nhĩ". Phong Nguyệt Vô Thần cong môi "ngươi tưởng tượng cũng thật phong phú, hắn đã bắt trời cô ta về hoàng cung. Ngươi nghĩ xem?"

Lam Khanh Khanh sững sờ một lúc rồi phì cười "thảo nào ta cứ thấy là lạ, chẳng biết là nữ nhân xấu số nào". Nàng lẳng lặng đứng bên cạnh hắn nhìn về nơi xa xa, chẳng ai nói thêm lời nào

Mặt trời đã dần xuống núi, ánh chiều tà màu hổ phách hắt lên mặt hắn mang vẻ đẹp mịch mịch đến khó tả. Dường như bên trong đã khai tiệc, mùi rượu thịt lan toả đến tận nơi này, tuy vậy nó cũng chẳng lấn át hương thơm đặc biệt toả ra từ người hắn.

Khung cảnh lãng mạn, không gian tuyệt vời là thế nhưng bất chợt hắn lại phun ra một câu "Dường như ngươi ở trong cung rất thoải mái, sau Hy Phi là ai?".

Lam Khanh Khanh bất giác rụt cổ, ngang bướng cãi "là do cô ta đụng đến ta trước, ai bảo cô ta không có mặt. Ta chỉ là tiện thể chơi đùa..."

Giọng nàng nhỏ dần rồi im bặt, nàng còn nhớ hắn nói chỉ đùa thôi đừng đùa ra mạng người nhưng mà nàng đùa ra lịch sử tổ tiên họ nhà Hy Phi luôn đấy nhé. Lam Khanh Khanh ngẩn đầu cẩn thận nhìn hắn, "thế nào? Tiện tay chơi đùa?"

Lam Khanh Khanh bĩu môi khó chịu "thế nào? ngươi tiếc cho nàng ta à? Hay tiếc thay hoàng huynh của ngươi?". Hắn nhìn nàng, gương mặt cong thành hình bán nguyệt, nàng lườm hắn bĩu môi quay đi

---

"Cầu hoàng!" - Không ai đáp lại lời nàng

Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn cầu hoàng để yêu nghiệt kia, Phong Nguyệt Phủ Hàn làm như không nghe thấy nàng la lối tiếp tục nhàn nhã rót rượu uống.

"Ngươi thả ta ra đi mà" nàng dần như vang xin, thật sự khổ nạn à nha ở cổ đại tại sao trong lúc kết hôn cô dâu không được ăn uống chút? Và lại nàng là bị bắt ép đưa đến a, tệ hại đến mức hắn không cho nàng uống lấy ngụm nước.

Càng nghĩ nàng càng thấy tức "hoàng đế thôi tha, làm nương tử ngươi đúng là ta đã tạo nghiệt ra lớn rồi thì phải. Cầu hoàng!". Hàm Mộc Vân gai mắt nhìn chằm chằm người kia như muốn xé nát hắn ra, haiz kiểu này chắc nàng sụp cân sớm ah~

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi cười tà mị khuôn mặt ửng hồng vì tác dụng của rượu, "cầu hoàng thì vẫn là phu quân của nàng, người khác tu tám kiếp mới được ta coi trọng nàng thì coi như vận xui". Hàm Mộc Vân trừng mắt qua lớp khăn voan mỏng, nàng nghiêng răng rợn từng chữ "tốt! Tốt nhất đừng thả lão nương ra nếu không ta cho của quý của người đi châu ông bà"

"Vân Nhi nàng nở làm vậy sao a? Ta dù gì cũng là phu quân nàng mà" hắn đi đến vén khăn voan lên, khuôn mặt xinh đẹp dần hiện rõ, có lẽ nàng chỉ khá tốt nhưng trong mắt hắn nàng thật sự hơn mọi nữ nhân hắn từng gặp gấp n lần.

"Phong Nguyệt Phủ Hàn! Người thả lão nương ra" hắn nhếch môi "ta không bắt nàng, điểm huyết thì làm sao nàng thành hôn cùng ta?". Hàm Mộc Vân thật sự cảm thấu uất ức, nàng vừa đến đây chỉ có vài tháng thôi a mà gặp hết tên biến thái này đến tên biến thái khác. Thế giới này toàn là biến thái

"Vân Nhi, nàng càng ngày càng thô lỗ nha, hình tượng xinh đẹp lãnh đạm thường thấy của nàng đâu rồi?" hắn nâng cằm nàng chăm chú nhìn. Nàng tránh ánh mắt của hắn thân nhiên nói "chớ tha rồi! Cầu hoàng nha người tha đây", hắn phì cười chắc chỉ có nàng mới dám nói như vậy với hắn... À có lẽ còn người khác nhỉ?

Nàng vờ hờn dỗi quay mặt đi nơi khác "ta chỉ mới 16 tuổi người không thể nào lấy ta được, ta chưa đủ tuổi kết hôn, người là đang cưỡng ép trẻ vị thành niên a". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "trẻ vị thành niên? Nàng đang nói gì vậy?"

Nhiều lúc hắn cảm thấy Hàm Mộc Vân thật quái dị, nàng nói gì hắn hoàn toàn không hiểu. Bất chợt Phong Nguyệt Phủ Hàn nghĩ đến Lam Khanh Khanh, hai người cũng thật giống nhau. Phong Nguyệt Phủ Hàn thờ dài cời trói cho nàng, ném dây thừng sang bên

Hàm Mộc Vân xoa xoa cổ tay đã đỏ không khỏi trừng mắt về phía ai đó "Đồ vũ phu, đồ không biết thương hoa tiếc ngọc". "Ta nghĩ không cần đối với nàng" hắn cười cười đặt ly rượu và bình lên bàn bên cạnh, rồi đến mép giường

Canh lúc nàng không để ý Phong Nguyệt Phủ Hàn bất ngờ ngã nhào xuống người Hàm Mộc Vân, nàng điểm một giây hoảng hốt đưa tay đỡ hắn rồi mây chau chặt lại "Phong Nguyệt Phủ Hàn người ngồi dậy cho lão nương". Phong Nguyệt Phủ Hàn ngoáy ngoáy trên người nàng tìm chỗ thoải mái, đầu hắn gối lên bả vai nàng "ta mệt"

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hắn nàng bỗng chốc chùng lòng, dường như hắn đã ngủ, hơi thở đều đặn. Hàm Mộc Vân thờ dài cẩn thận nằm xuống giường chính cho hắn nằm thật thoải mái bên cạnh, tay hắn vẫn nắm tay nàng, đầu gối lên tay nàng

Hôm nay nàng cũng thật mệt mỏi chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ. Phong Nguyệt Phủ Hàn đang ngủ bỗng mở mắt, đôi con ngươi màu nâu khóa chặt lấy nàng. Phong Nguyệt Phủ Hàn thờ dài đưa tay vuốt ve khuôn mặt Hàm Mộc Vân, hắn khẽ nhích người ôm nàng vào lòng

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Hàm Lương Đệ

Cũng đã thật lâu rồi nàng mới có một giấc ngủ ngon như vậy, phải chăng là do quá mệt mỏi hay đã tìm được nơi cảm thấy bình an. Hàm Mộc Vân nhíu mày, tỉnh giấc, nàng chớp chớp mắt nhìn nam nhân điển trai đang nằm bên cạnh

Quả thật hắn rất đẹp giống như trai Hàn Quốc ấy, nàng công nhận điều đó, Hàm Mộc Vân nàng là thiếu nữ thế kỉ 21 à nha làm sao có thể sắt đá trước trai đẹp. Khoa học đã chứng minh ngắm trai đẹp vào mỗi buổi sáng rất bổ mắt nha, haiz nàng thừa nhận nàng rất mê trai

Mắt hắn cũng rất đẹp nha, rất trong suốt thật không hợp với hắn...khoan đã mắt?

"Xem ra nàng rất thích ngắm ta ngủ" Phong Nguyệt Phủ Hàn đã tỉnh từ khi nào, hắn đặt tay bên hông nàng, kéo về phía hắn "ta không ngại để nàng ngắm. Nàng lờm hắn, ừ thì đẹp mà hành động với lời nói chẳng đẹp tí nào

"Ta đói" Hàm Mộc Vân xoa xoa cái bụng đói meo từ hôm qua đến giờ, cảm hận nhìn hắn. Phong Nguyệt Phủ Hàn mới nhớ hôm qua nàng vẫn chưa ăn, "được ta gọi người chuẩn bị cho nàng, muốn ăn gì?"

Nàng giãy ra khỏi móng vuốt của hắn lết xuống giường tùy tiện tiện bước lại tóc "món ngon, miễn ngon ta đều ăn được". Phong Nguyệt Phủ Hàn cười cười khoát áo choàng mỏng đi ra ngoài

Hàm Mộc Vân nhắc mắt nhìn theo bóng hắn thờ dài, nên nói hắn là người tốt hay xấu đây? Cho dù nàng có tò ra lạnh lùng thế nào đi nữa thì trước mặt hắn nàng vẫn không giữa được. Cái cổ đại này rắc rối như vậy hắn có thể nào bảo vệ được nàng? Vẫn nên không tin tưởng được một ai.

Đã hai ngày trôi qua từ khi Hàm Mộc Vân vào cung, nàng chẳng được đi đâu mà cũng chẳng có ai có thể nhìn thấy mặt nàng. Không ai đến hỏi thăm mà nàng cũng chẳng buồn ra ngoài, nàng thiết nghĩ trong hậu cung càng yên ổn càng tốt, nhưng mà yên ổn thế nào khi đêm nào Hắn cũng đến...

Trong cung lờ ra tiếng vào, tới nơi đâu cũng có chủ đề về Hàm lương đệ kia, chẳng ai biết cô ta là thần thánh phương nào. Trong cung náo nhiệt là thế nhưng vẫn chỉ một người "tâm bất biến giữ dòng đời nghiệt ngã"

Lam Khanh Khanh như mọi hôm lễ chỗi đến ngự thư phòng lười biếng ngồi bên góc lê, Bạch Nhi thấy cũng thành quen chỉ biết thờ dài, vị chủ tử này cái gì cũng tốt trừ bệnh lười biếng nan y khó chữa

"Bạch Nhi" Lam Khanh Khanh vốn đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt ra nhìn cung nữ vừa gọi Bạch Nhi. Cung nữ đó nhìn thoáng qua Khanh Khanh rồi mở lời "Bạch Nhi, bên cung của Lan Phi đang thiếu cung nữ, người và cô ấy có thể qua giúp một tay được không?"

Lam Khanh Khanh chau mày "sao lại gọi bọn ta? Trong cung hết cung nữ rồi à?". Cung nữ kia khó sử, chủ nhân đã chỉ đích danh cô ấy sao cô dám không tuân, cô cũng đã từng nghe qua về vị Lam Khanh Khanh này

Cô ta cẩn thận "thật tình Lan Uyển cung chẳng biết đi đâu tìm người, cung chủ nhân đầu lớn lao gì để họ bận tâm.." Lam Khanh Khanh nhanh chóng hiểu ý "xem ra ra phải đi nhỉ? Chủ nhân người chỉ đích danh ta?"

Cô ta ngạc nhiên, Bạch Nhi cũng quay sang nhìn nàng "Khanh Khanh à cô...", "Bên đó đang làm gì?" nàng hỏi. "Lan Uyển cung mở tiệc ngắm hoa cũng là đến mọi người xem mặt Hàm nương nương", Lam Khanh Khanh có chút suy nghĩ "được rồi ta sẽ đến" cô ta vui mừng rồi đi

Đội cô ta khuất bóng Bạch Nhi mới quay sang Khanh Khanh "cô muốn qua đó thật sao? Liệu...", "không sao đâu! Lan phi đâu nguy hiểm như Lương chiêu nghi" nàng không biết cái người tên Lan phi ấy muốn gì ở nàng nhưng mà cô lẽ nàng nên đi. Đường như có gì đó thúc giục nàng đi..

Lan Uyển cung

"Lan Phi muội muội, lâu rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ, muội vẫn ổn chứ?" một đám nữ nhân váy áo lượn là ò ề đi đến. Kiều Hữu Lan nhìn cũng chẳng nhìn lấy một cái, nghịch nghịch chén trà trong tay "các tỷ tỷ đến rồi? Mời ngồi"

"Hữu Lan, xem ra muội sống rất tốt nha càng ngày càng đẹp ra, cũng thật lâu mới có dịp tỷ muội ta họp mặt thưởng hoa" Kiều Hữu Lan ngẩn mặt, nhận ra là Lương Chiêu Nghi liền cười nhẹ ra lẽ "tỷ tỷ quá lời rồi, muội làm sao so với tỷ đây? Cỏ dại làm sao so với mẫu đơn"

Qua lại vài câu khách sáo rồi ngồi uống trà thưởng hoa nói chuyện son phấn phụ nữ. Lam Khanh Khanh lắc đầu nhàm chán nhìn bọn giả tạo kia, Bạch Nhi nhìn cô cười cười "sao vậy?", "chán quá chả có gì chơi"

Bạch Nhi đưa đĩa điểm tâm đến trước mặt nàng "vốn dĩ hội họp phi tần thì chỉ có vậy thôi nhưng mà khi có hoàng thượng mới thật thú vị". Lam Khanh Khanh bĩu môi "sớm biết như vậy ta thà ở lại ngự thư phòng"

"Này, các người mau đem trà và điểm tâm ra đi chứ?" một cung nữ thúc giục, nàng chau mày, đúng thật sung sướng chịu lại đến đây là nô dịch cho bọn ả. Bạch Nhi thúc tay nàng đưa ấm trà "đi mau đi, nào", nàng chán nản lê thân đi

"Ah, đây chẳng phải Khanh Khanh sao? Người chuyển sang Lan Uyển cung rồi chẳng?" Lương chiêu nghi vừa thấy nàng có chút ngạc nhiên. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía nàng, ít nhiều học cũng nghe qua danh nàng, cung nữ từng hăm hại Hy phi hay sao

Kiều Hữu Lan cũng bất giác quay đầu nhìn, đôi mày có hơi nhíu lại, cô ấy là Lam Khanh Khanh? Tại sao tỷ ấy lại muốn gặp cô ta?

Bạch Nhi giữ lễ thưa "Lan Uyển cung vắng người bọn nô tỳ đến giúp một tay". Lương chiêu nghi đã quá quen với tính cách của nàng cũng chẳng so đo việc Bạch Nhi trả lời thay nhưng bọn phi tần kia lại lục đục khó chịu

Trang Phi là người đầu tiên lên tiếng "Lương chiêu nghi là hỏi cô ta đâu hỏi người, người mở miệng làm gì?", Trần thái nữ lên tiếng "đúng vậy nha, người là không tôn trọng sao?". Lại vài người lên tiếng, một số còn lại thức thòi im lặng, chỉ những kẻ ngốc mới chẳng biết chuyện, Lương chiêu nghi còn chưa lên tiếng ắt là có gì đó

"Lương tỷ tỷ, đối với bọn nô tỳ chẳng biết quy tắc như vậy nên trừng phạt" Lương chiêu nghi vẫn thân nhiên thưởng trà lại lên nhìn về phía Khanh Khanh. Bọn họ chỉ biết lòng Lương chiêu nghi mà động trướng ồ khiến lửa...à không động vào sự từ ả nha

"Thật ra....."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Gặp lại người muốn nhìn thấy nhất ở đây!

"Thật ra....các người không mở miệng không ai nói các người cam đâu"

Lam Khanh Khanh nói thật thản nhiên, Bạch Nhi cũng giật mình lo lắng nhìn nàng, Khanh Khanh này thật là cô ấy muốn chết sao? Lương chiêu nghi

nhếch môi vẫn chẳng mở lời bình thân thương trả. Đám phi tần có chút ngạc nhiên, nằng lại dám..

"Tiện tỳ kia người dám..." Lam Khanh Khanh nhú nhú đôi mày, Bạch Nhi thăm cảm thán

Nhưng dường như Khanh Khanh chẳng mấy quan tâm. Nàng nhúng nhúng vai kéo Bạch Nhi đi vào trong trên mặt cũng chẳng có chút gì tính toán. Trang phi như còn muốn nói gì đã bị người bên cạnh kéo tay lại nói nhỏ "Tỷ tỳ bình tĩnh, Chiêu Nghi còn chưa lên tiếng tỷ bất bình cái gì?". Trang phi nhìn qua Lương chiêu nghi hậm hực ngồi xuống, dường dường là một phi tần chẳng lẽ cô lại thua một cung nữ sao?

Lương chiêu nghi nhếch môi cười đoan trang "Thôi nào bất quá cũng chỉ là một cung nữ thôi mà, nàng hầu hạ nơi ngự thư phòng có ung ngành không để chúng ta vào mắt cũng không có gì lạ". Một phi tần khác nhanh lẹ nắm ý "Nàng chắc là chỉ xem hoàng thượng là chủ tử đây, nàng cũng chẳng vô lễ gì với chiêu nghi tỷ, không đáng trách".

Lương chiêu nghi nhếch môi "hôm nay chúng ta đến là để thưởng trà ngắm hoa há lại vì một cung nữ mà làm hỏng không khí?". Trang phi nghe nàng là cung nữ bên hoàng Thượng có chút dịu xuống tuy ngoài mặt cười nhưng trong lòng vẫn hậm hực chuyện lúc nãy.

Lan Phi cười xinh đẹp ngoảnh lại "nếu các tỷ không chê bai tiểu muội xin vào trong pha ấm trà hoa cúc, đàn một khúc để các tỷ thưởng thức?". "Lan Nhi, muội đã có lòng thì chúng ta sẽ hưởng thụ", Lan phi cười nhẹ e thẹn lui vào trong.

Kiều Hữu Lan hướng về cửa sổ cười "Tỷ Tỷ, tỷ đến khi nào vậy". Hàn Khiết Từ không nói gì một mặt vẫn nhìn ra hoa viên, chẳng biết nhìn họ hay nhìn những đoá hoa đang khoe sắc kia.

"Nhã Nhi, muội đi pha trà đi" Kiều Hữu Lan phân phó cho thị nữ bên cạnh, Nhã Nhi dường như đã quen hay vẫn không sửa được trước khi rời khỏi vẫn hành lễ với Khiết Từ. Nàng nhìn qua Nhã Nhi một cái rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ "sau này đừng hành lễ với ta nữa, ta không còn là Quý phi". Nhã Nhi vẫn chung thủy cười nhẹ, cách xưng hô cũng đổi "Hàn tiểu thư là tỷ tỷ của chủ tử vậy chẳng phải cũng là chủ tử của nô tỳ hay sao?"

Hữu Lan ra hiệu cho Nhã Nhi ra ngoài, nàng tiếng đến vài bước sóng đôi cùng Khiết từ "Tại sao tỷ muốn gọi cô ấy đến?". Khiết Từ đưa mắt đến góc cây gần nơi tiệc yến, thân ảnh Khanh Khanh đập vào mắt nàng như có như không hiện lên dòng cảm xúc dễ dàng bị nàng che dấu.

Hữu Lan đưa mắt nhìn Khanh Khanh rồi lại đầy nghi vấn nhìn Khiết Từ "Cô ấy xem ra không bình thường, chiêu nghi nói cô ấy hầu hạ ở Ngự Thư Phòng chẳng hay đối với hoàng thượng...?". Khiết Từ mỉm cười, dường như nụ cười đã dần hiem hoai trên gương mặt tuyệt mỹ ấy "Nàng là cung nữ quyết tước, đối với hoàng thượng chỉ có cảm xúc muốn chọc điên người khác".

Hữu Lan lại càng nghi vấn, rốt cuộc nàng là ai mà khiến cho Khiết Từ tỷ nở nụ cười?

Hữu Lan cùng Nhã Nhi ra ngoài trên tay đã có trà hoa cúc và đàn, "Để các tỷ đợi lâu rồi". Hữu Lan đặt đàn trên bàn, bàn tay khẽ gảy, các ngón tay lướt trên dây đàn điêu luyện phát ra những âm thanh êm ái làm lay động lòng người. Nàng không phải là đệ nhất cầm sư nhưng tiếng đàn của nàng chẳng thua kém ai, việc làm người ta chết trong tiếng đàn của nàng chẳng khó khăn gì.

Đương lúc trầm bổng da diết bổng âm thanh ngừng hẳn lại làm mọi người mất hứng vài phần. Mọi ánh mắt đổ dồn về nữ tử đang đứng bên kia, nàng trong mắt họ lấm, dường như chưa gặp bao giờ. Lan phi hoàn hồn lại đứng dậy cười nhẹ có chút tự trách "tiểu muội thật xin lỗi đã làm các tỷ mất hứng", nàng ấy vậy mà bị mất tập trung

Lương chiêu nghi nhìn qua cây đàn mỉm cười "Không sao muội đã làm hết sức, đàn cũng bị đứt dây có cần tỷ phái người làm cho muội cây mới không?". Hữu Lan nhẹ lắc "Ân sủng của tỷ muội đa tạ nhưng muội vẫn muốn giữ cây đàn này".

Ánh mắt lúc này của Lương chiêu nghi mới trở về lại trên người Hàm Mộc Vân, nàng vận bạch y tinh khiết, đầu chỉ búi tóc đơn giản cài cố định bằng trâm ngọc tâm thường. khuôn mặt phù dung không điểm phấn son. Đơn giản mộc mạc nhưng chẳng mang lại cảm giác tầm thường, tầm thường há lại ở trong cung?

"Vị cô nương này không biết cô là ai? Đến nơi này là có chuyện gì?". Hàm Mộc Vân lắc đầu "Không có chuyện gì, lạc đường", nàng quay người định rời đi nhưng lại trở lại "à nơi này là Lan Cung?"

"To gan, người gặp chiêu nghi, phi tần lại không hành lễ lại ngang ngửa nói chuyện với chiêu nghi sao?". "Ồ" nàng ồ một tiếng cười cười "vậy các người là phi tần của hoàng thượng sao?". Trang phi đang hậm hực lại lên tiếng "Đã biết còn sao không hành lễ?"

Hàm Mộc Vân nhú mày suy nghĩ "Vậy nếu là Lương Đế thì có cần phải hành lễ với các người không?" chuyện này nàng thật không biết ah mà biết đi chẳng nữa nàng cũng chẳng hành lễ với họ. "Lương đế cao hơn phi đương nhiên phải hành lễ" nàng nhúng vai "vậy là được rồi".

Nàng quả thật có ý định đến Lan cung tìm trò vui trong cung nhằm chán đến vậy không bị nhốt đến sinh bệnh thì cũng bị tên hoàng đế đáng ghét kia chọc đến phát điên. Cầm cung khó canh phòng nghiêm ngặt như vậy làm sao nàng trốn ra ngoài? Mà nàng không ra ngoài làm sao tìm người ấy đây? Rồi quá nhi?!

Hàm Mộc Vân lướt mắt nhìn qua huyền cầm sinh ra hứng thú, nàng từ nhỏ rất thích những loại nhạc cụ này nha, "Đàn này tốt vậy...vẫn sửa được. Ta giúp cô". Hữu Lan mỉm cười chưa định rõ thân phận nàng, "đa tạ...cô nương". "Không cần đa tạ ta, cô hảo hảo đàn cho ta một bản nhạc là được", đương lúc đang nói chuyện một cung nữ đi đến bên cạnh Lương chiêu nghi nói nhỏ. Lương chiêu nghi cười nhẹ đưa mắt nhìn Hàm Mộc Vân, ra hiệu cho cung nữ đó lui ra

"Bạch Nhi, cô đem trà ra cho các vị phi tần đi" Nhã Nhi vừa chăm chút pha trà vừa hướng Bạch Nhi phân phó. Cô vừa tính đi lại vạt áo đã bị Lam

Khanh Khanh kéo lấy "Ta đi với cô", "Khanh Khanh..." chưa để lời ra khỏi miệng Khanh Khanh đã nâng khay trà bước trước vài bước. Bạch Nhi mỉm cười, Khanh Khanh nhà nàng là tốt nhất, sợ nàng bị bọn phi tử kia bắt nạt mà chịu đi cùng nàng nha.

Trang Phi thoáng thấy bóng dáng Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi liền nhíu mày đầy tính toán. Lam Khanh Khanh đi phía sau toan thấy ý đồ của cô ta liền cười khinh bỉ, nàng đi nhanh thêm vài bước giả vờ trượt chân đem toàn bộ khay trà nóng hổi hất lên người Trang phi. Đầu chỉ thế nàng còn miễm phí giẫm lên bàn chân đưa ra có ý đồ gạt chân Bạch Nhi kia.

Vừa ước vừa nóng vừa bị đập đầu phải nhẹ ở chân khiến cô ta hét toán lên. Lam Khanh Khanh nhún vai, vẻ mặt trêu tức

"Ồ Trang phi, thật xin lỗi ta không cố ý"

.....

P/s: Lam chúc mấy bạn thi tốt nha. Mai thi rồi mà chả biết làm gì□□

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Dành trọn cả đời để đổi lấy sự vô tình

Không cố ý? Nàng là cố tình thì có, đầu rất truyền đến liên tục làm nàng ta sắc mặt trắng xanh luân phiên thay đổi. Mọi người bên cạnh cuốn quýt, Lam Khanh Khanh đứng đưng như chuyện chẳng phải của mình, Lương chiêu nghi cười nhạt chẳng mấy quan tâm, cô ta là tự chuốc khổ.

Duy nhất còn một ánh mắt vẫn chung thủy hướng về Khanh Khanh khi nàng vừa xuất hiện gây náo loạn, bất ngờ có, vui sướng có, hàng loạt cảm xúc đua nhau đổ ra. Hàm Mộc Vân dường như chẳng tự chủ được gọi nhẹ một tiếng "Khanh...". Lam Khanh Khanh cau mày ngoảnh nhìn sang, trên mặt nàng dường như chẳng có biểu hiện cảm xúc gì đặc biệt nhưng trong tim lại khẽ đánh thịch một cái, loạn mất một nhịp.

"Lan cung từ khi nào náo nhiệt như vậy?"

Ai cũng giật mình, bất ngờ về sự xuất hiện đột ngột của Phong Nguyệt Phủ Hân, đồng loạt quỳ xuống hành lễ "Hoàng thượng". Hân phát tay, cười cười nhìn Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân "Thầy trăm vẫn không hành lễ?"

"Không thích" "Không tiện" hai người gần như đồng thanh, Phong Nguyệt Phủ Hân đã quá quen với sự chống đối của Hàm Mộc Vân. Hân hứng thú nhìn Khanh Khanh vừa định mở miệng lại bị tiếng khóc nức nở ngắt "Hoàng thượng huhu người phải làm chủ cho thần thiếp".

Hân cau mày nhìn vẻ nhếch nhếch của Trang phi hơi đầu đầu, "Có chuyện gì?" hai kẻ phá hoại hội tụ tại một nơi không có chuyện mới lạ. "Hoàng thượng tiện tỳ gia..." Lam Khanh Khanh chau mày "Đã bảo ta không phải tiện tỳ, họ tên ta có đủ, đổi họ đổi tên là bất hiếu với cha mẹ, nương nương người là ép buộc ta bất hiếu ah"

Phong Nguyệt Phủ Hân bắt lực "Lam Khanh Khanh, lại là người", "Hoàng thượng, ta biết tên ta đẹp người không cần mỗi lần gọi là lỗi cả họ lẫn tên ra được. Lam Khanh Khanh nhún nhún vai tỏ vẻ vô tội "Với lại cô ta chưa chết chưa nằm liệt giường à nha". "Lam Khanh Khanh, người còn nói?" nàng ngậm miệng lại, vô tội và vô tội "Trang phi gạt chân nô tỳ"

"Người nói láo, rõ ràng người hất ấm trà vào người ta, người... người còn giẫm vào chân ta" Trang phi tức giận, vừa tức vừa khóc la lối kịch liệt. Nàng cười cười "Ấm trà? Nóng lắm nhỉ?", "người thử bị hất cả ấm trà mới sôi vào người đi". Nàng thần nhiên "Còn là lỗi được, chắc không sao"

"Các người nói đủ chưa? Xem trăm là không khí à?" Phong Nguyệt Phủ Hân lờn nhẹ Trang phi, "người sao lại đến đây?". Lam Khanh Khanh ngó ngó xung quanh, tự chỉ vào bản thân "ta? À nô tỳ qua giúp Lan phi thôi mà"

Phong Nguyệt Phủ Hân nhíu mày "Giải thích đi, trăm muốn xem hôm nay người lại nói ra được chuyện gì". Lam Khanh Khanh nhún nhún đôi mày thắc mắt "Có chuyện gì cần giải thích sao?"

"Vậy tốt, Phùng Liên lôi Lam Khanh Khanh ra ngoài đánh cho trăm" Phùng Liên dùng ánh mắt thông cảm nhìn nàng. Lam Khanh Khanh ngơ ngác "Sao lại đánh ta?", "Trăm đánh cần lý do?"

Mặt Khanh Khanh dần đen lại vùng vẫy ra khỏi cánh tay Phùng Liên ngồi bệt xuống đất giờ thói ăn vạ "Người đường là Hoàng thượng mà lại ăn hiếp một cung nữ nhỏ bé như ta, hoàng thượng người quên mất công lao quét tước bao lâu nay ta cực khổ ở ngự thư phòng rồi sao?". Hàm Mộc Vân kìm không được phì cười, Khanh Khanh đưa mắt lờn nàng một phát tiếp tục bài ca thâm thương "Hoàng thượng ah~ người làm ta thất vọng lắm luôn ah, người là trọng sắc...trọng phi quên một cung nữ trung thành như ta, huhu hoàng thượng người thật quá đáng"

"Người đủ chưa?" Khanh Khanh lắc lắc cái đầu giả nai nhìn hân, "Hết Hy phi rồi đến Trang phi người có hứng thú với phi tần của ta đến vậy sao?".

"Không có, do cách nàng bắt nạt ta, Hy phi nàng ta trở bệnh qua đời chắc là hối hận những chuyện đã làm lắm" nàng liếc nhìn Trang phi đầy ý tứ "không biết chừng ai đó cảm thấy uất ức mà về lấy vài thước lụa trắng treo cổ tự tử, á chà lỗi của ta ah?"

Vừa thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa muốn nói gì đã bị nàng cướp mất "Hoàng thượng thì ra người là con người như thế. Đã vậy thì ta và Bạch Nhi đành chịu những đòn roi oan uẩn này vậy". Bạch Nhi tròn tròn mắt đến muốn rớt ra ngoài, sao lại dính đến cô rồi?

Hàm Mộc Vân bỗng dưng vui vẻ lạ thường, Khanh Khanh nhà nàng từ khi nào học được chiêu ăn vạ này đây. Nửa năm, dường như quá dài cũng dường như thật quá ngắn, những gì không thể thay đổi cũng đã thay đổi rồi. Chỉ là chẳng biết vết thương trong lòng nàng đã vơi đi chưa...

"Hoàng thượng, người lại chấp nhặt với một cung nữ?" Hàm Mộc Vân bấu môi chỉ vào Trang phi "Là cô ta gạt chân hòng ý định để ám trà đó đổ lên người ta, nhưng mà chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại hát ngược về phía cô ta". Nàng chân chừ, ngập ngừng "Vẫn muốn đánh"

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười vô cùng rực rỡ, hẳn biết nàng nói dối nhưng chẳng sao, lời này là nàng nói, miễn nàng vui là được. Lương chiêu nghi vẫn thủy chung yên lặng bỗng lên tiếng, một câu vạch trần một thân phận "Lương đệ muội đã nói như vậy rồi, hoàng thượng người nên suy nghĩ lại"

Ngần lẩn vẩn lẩn mọi người vẫn không ngờ đến Hàm Mộc Vân lại là Lương đệ được hoàng thượng sủng ái tận trời bí ẩn kia. Càng không thể ngờ nàng lại nói dối giúp đỡ cho một cung nữ.

"Trang phi, người là có ý này?" trong mắt hẳn chẳng có một chút hàn khí, thủy chung sủng nịch hướng Hàm Mộc Vân. Lam Khanh Khanh cau mày nhanh chóng nhận ra thái độ của hẳn đối với Mộc Vân, trong lòng có chút suy tư.

"Hoàng thượng..." Trang phi ảm ức cổ lên tiếng nhưng lại bị Phong Nguyệt Phủ Hàn vô tình ném cho một câu "Trang phi bị thương nặng như vậy nên tịnh dưỡng trong cung vài tháng, giáng từ Phi xuống Tần". Trang phi bơ phờ nhìn người nam nhân mà nàng ta luôn đứng phía sau dõi theo, yêu hẳn, tình nguyệt trao tất cả những gì bản thân có cho hẳn. Cuối cùng vẫn về vị trí cũ, nàng mãi chỉ là con rối tự đa tình, thử hỏi có thể trông chờ vào tình ái để vương sao?

"Đa tạ hoàng thượng" nuốt đi nước mắt ghen nào, cô nhìn Hàm Mộc Vân và Lam Khanh Khanh chỉ có ủy khuất

Mọi người lần lượt tản đi, Trang phi...à Trang tần cũng được diu về cung. Lam Khanh Khanh đã thấy vắng liền đứng dậy phui đi bụi đất dính vào tà váy, "Không còn chuyện gì ta...nô tỳ đi trước". Nói rồi nàng kéo tay Bạch Nhi đi chẳng buồn ngoảnh đầu nhìn người phía sau.

Hàm Mộc Vân hơi đau xót, chung quy cô ấy vẫn chưa quên được vết sẹo đó. Phải là sao để đối diện đây?

"Vân Nhi...?", Hàm Mộc Vân thu lại ánh mắt nhìn nàng chẳng thèm nhìn lấy hẳn một phát, phát áo bỏ đi. Phong Nguyệt Phủ Hàn chỉ biết cười gượng, cô nàng này lợi dụng hẳn xong rồi tàn nhẫn bỏ đi vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lẽnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Muốn gặp nhưng chẳng có dũng khí

"Khanh Khanh..."

"Có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh rũ mắt che dấu tâm sự trong lòng. Bạch Nhi dè dặt ngồi trước mặt cô "Khanh Khanh hôm nay cô làm sao đấy?". "Ta thì có chuyện gì" nàng tỏ ra thần nhiên tự cảm thấy mình che dấu rất tốt.

Bạch Nhi cũng chẳng màng hỏi lại, nàng biết trong lòng Khanh Khanh nhất định có chuyện gì đó nhưng đối với tính cách của nàng nàng không nói thì không ai ép được. Điều bất thường này xuất hiện từ khi cô và Khanh Khanh từ Lan cung trở về, là vì Trang phi? Không thể nào, nàng chọc phá người khác xong còn vui vẻ. Rốt cuộc nàng bị làm sao?

"Ta đi ra ngoài", Bạch Nhi nghĩ nghĩ tùy tiện "Ừ" một tiếng, đến Khanh Khanh ra khỏi cửa cô mới định thần lại. "Khanh..." Bạch Nhi đứng lên rồi lại ngồi xuống, để cô ấy một mình có sao không nhỉ? Thôi để cô ấy đi ra ngoài giải sầu...nhưng lỡ cô ấy buồn chán gây ra án mạng sao nhỉ?

Lam Khanh Khanh đến ngự thư phòng, cô ngồi dưới gốc lê hồi lâu, chẳng làm gì chỉ ngồi thần thờ nơi đó. Vài cảm vệ quân đi ngang cứ tưởng nàng là thích khách nhưng khi thấy mặt nàng liền rời đi.

Một cánh, hai cánh, ba cánh rồi rất nhiều tán hoa lê rơi theo cơn gió vừa thổi. Lam Khanh Khanh đưa tay đón một đóa hoa đang rơi, hoa lê trắng muốt, hương thơm dịu nhẹ. Nàng cười nhẹ, buông lỏng tay đóa hoa rơi xuống đất. Chung quy những thứ thuần khiết này không thuộc về nàng, nếu có một ngày nàng thuần khiết như đóa lê kia thì sẽ ra sao nhỉ?

Lam Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn lên cây. Nếu như nàng không phải trẻ mồ côi, nếu như nàng không nhận lại gia đình, nếu như chuyện đó không xảy ra nàng có thể như những đứa trẻ khác chứ? Nàng vẫn sẽ ở hiện đại, học cấp hai, sống trong tình yêu thương của gia đình. Đi chơi cùng bạn bè, làm quen với anh chàng nào đó, cuộc sống quá đời bình thường, hạnh phúc...

Tự cười bản thân ngu ngốc nghĩ nhiều, Lam Khanh Khanh đứng thẳng dậy sau một hồi ngẩn ngơ, vương vai. Chung quy vẫn vậy, chẳng thay đổi vậy tại

sao còn tham lam những thứ mãi không thuộc về mình. Ác ma mãi mãi sẽ là ác ma, và nơi của ác ma và nàng mãi mãi là bóng tối..

Lam Khanh Khanh bước chậm rãi, từng bước từng bước vờ như chẳng biết đang có người đi theo. Nàng đến cửa Bình Tước cung, người đó vẫn theo nàng, nàng mím môi đẩy cửa phòng ra bước vào.

"Hàm nương nương, người đi theo ta lâu như vậy không mỏi sao?" những gì cần đối mặt cho dù sớm hay muộn cũng đều đối mặt

"Khanh Khanh, tỷ biết rồi à?" Hàm Mộc Vân bước vào, nàng thừa biết nhưng vẫn hỏi, trên người nàng vẫn thủy chung bộ bạch y. Nhất thời Khanh Khanh cảm thấy có chút chói mắt..

"Nương đến đây làm gì?" mặt Lam Khanh Khanh chẳng chút biểu cảm, Lạnh lùng như băng. Bạch Nhi nghe tiếng Khanh Khanh liền đi ra

"Chị..." chân Bạch Nhi dừng bước, cô đứng ngay bức bình phong chắn hai ngăn, chẳng có ý nấp vì cô thừa biết chẳng có tác dụng. Cô có chút muốn nghe chuyện

"Tôi không phải chị của cô" Nàng vẫn bình thản, lạnh lùng. Hàm Mộc Vân nắm chặt tay mình run rẩy mở lời "Chị vẫn chưa bỏ được mối hận đó sao?". "Hận? Tôi có tư cách hận không?" giọng Khanh Khanh có chút chế giễu "Vậy cô có hận tôi không?"

Hàm Mộc Vân im lặng, lắc đầu "Chị là chị của em, dù muốn em cũng không thể hận chị". Nàng chấn động, tim co thắt, đau đến phát ngẹn "thật sao? Tôi! Chính tay tôi đã giết cha mẹ và anh trai cô, giết cả nhà cô, huyết tủy Hàm gia" đau đớn dồn dập, từng lời từng chữ thốt ra thật chẳng dễ dàng

Nước mắt lăn dài trên má, Hàm Mộc Vân chẳng màng lau đi. Đúng vậy, nàng đã giết cha mẹ, anh trai của cô, nàng đã phá hủy toàn bộ cuộc sống của cô. Nhưng tại sao cô lại không thể hận nàng? Cô không thể nào đứng vững trượt xuống mặt đất "Em ghét bản thân mình, ghét cả thế giới này, vì có gì mà em không thể hận chị được? Vì có gì chúng ta phải đến bước đường này? Vì có gì..."

"Người không hận ta, ta sẽ hận người, chỉ trách tại sao người sinh ra ở Hàm gia, chỉ trách ta không thể bao dung như cô. Thù giết cha mẹ ta vẫn chưa nguôi, tốt nhất người đừng lại gần ta"

"Khanh Khanh, chị rõ ràng không muốn giết em, chị rõ ràng có thể không giết người" mắt cô lu mờ bởi nước mắt chẳng thể nhìn rõ khuôn mặt Khanh Khanh. "Người sai rồi ta không muốn giết người là để người tận mắt thấy gia đình từng người từng người một mà chết, có thể không? Tay ta cũng đã nhuộm nhiều máu như thế"

"Nếu chị muốn hại em thì lúc em đi theo chị đến nơi của Vương Tường Hải chị đã không để cho em trở về bình an. Nếu chị muốn hại em trên vách núi đó chị đã chần chừ không đẩy em xuống..."

"Cô im đi!" Lam Khanh Khanh xoay lưng lại nhắm mắt, ở góc mà Hàm Mộc Vân không thấy rơi ra hàng lệ nóng. Hàm Mộc Vân lắc đầu "Chị rõ ràng có thể không làm vậy". Nàng nhếch môi, đúng vậy nàng có thể không làm vậy nhưng nàng phải làm sao đây? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn cha mẹ chết một cách bất công như vậy?

"Bọn họ có thể không giết cha mẹ ta" Lời vừa dứt, đồng thời im lặng, vậy rốt cuộc là ai đúng, ai sai? Có lẽ nếu như nàng vẫn mãi mãi bị bỏ rơi trong cô nhi viện thì sẽ chẳng có chuyện thù hận như vậy. Có lẽ nếu Hàm Mộc Vân không sinh ra trong Hàm gia thì bọn nàng cũng không trở trêu như vậy

"Bạch Nhi, tiến nương nương về cung" Bạch Nhi gạt mình nhìn Khanh Khanh rồi lại nhìn Hàm Mộc Vân. Cô nhẹ nhàng đi đến đỡ Hàm Mộc Vân đứng dậy "Nương nương trời cũng đã khuya, đề nô tỳ đưa người về cung"

Hàm Mộc Vân vùng ra khỏi Bạch Nhi "Khanh Khanh, em không tin những gì em nghĩ về chị đều sai, em không tin chị có thể vô tình như vậy" Bạch Nhi cùng Hàm Mộc Vân đã rời đi. Trong gian phòng chật hẹp chỉ còn lại mình nàng, nàng có thể không vô tình?

Cô ấy vẫn còn sống, chẳng phải là điều nàng luôn mong muốn sao? Nhưng việc phải đối diện với cô ấy dường như nàng chẳng dễ dàng. Cô và nàng thuộc về hai thế giới khác nhau, cô là thiên thần còn nàng là ác quỷ. Cô luôn là màu trắng thuần khiết còn nàng luôn là một màu đen tối.

Dường như nàng luôn là người mang đến xui xẻo cho người khác, cha mẹ nàng, Triệu thẩm Triệu bá, còn có Triệu Khánh Thu. Nàng tự cho mình kiên cường nhưng thật ra nàng chỉ là mảnh thủy tinh, động là vỡ.

Nước mắt vẫn tuôn, nàng giải thoát bản thân không còn cho phép mình kiên cường nữa, ngồi xổm xuống đất, chôn mặt vào bàn tay khóc nức nở. Nàng nhớ cha mẹ, nhớ ngôi nhà nhỏ ngày xưa, nhớ cả khoảng thời gian hạnh phúc ấy.

Ánh trăng tan, bóng đen vẫn đứng đó cách một khoảng nhìn nàng, sự yếu đuối đó hẳn chưa bao giờ thấy ở nàng..

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 56: Muốn hận cũng chẳng thể hận

Khóc hồi lâu, Lam Khanh Khanh lau đi nước mắt trên mặt, nàng đứng dậy phủi nhẹ y phục dính bẩn. Khuôn mặt nàng lại trở về với sự bất cần đời, dường như nàng bây giờ và lúc này không phải là một

Bạch Nhi trở về thấy nàng như vậy có chút không an tâm, thà nàng quậy tung lên, tức giận hay khóc lóc còn hơn cứ tỏ ra bình thường như vậy. Cô yên lặng Khanh Khanh cũng yên lặng chẳng ai nhắc lại chuyện vừa này.

"Bạch Nhi, ta ngủ trước, ngươi cũng ngủ đi" giọng nàng có chút khàn khàn khiến Bạch Nhi kinh ngạc. Vành mắt nàng hơi hơi đỏ lên, Bạch Nhi rũ mắt gạt đầu, thì ra trong lúc cô đi cùng Hàm nương nương nàng ấy đã ở đây khóc một mình.

Bạch Nhi nhìn theo bóng Lam Khanh Khanh thờ dài, rốt cuộc cô cũng biết tại sao Khanh Khanh luôn tỏ ra mạnh mẽ. Ngày mà nàng giết bọn hắc y nhân, cô đã thấy có một nỗi bi ai hiện lên mắt nàng, thì ra nàng trải qua nhiều chuyện như vậy.

Lam Khanh Khanh mãi vẫn không ngủ được, nàng nhìn lên đỉnh màn chằng biết bao lâu. Bên cạnh có tiếng động, nàng chau mày nhìn qua đã thấy thân thể mềm mại của Bạch Nhi ôm lấy nàng.

"Cô qua đây làm gì?" Bạch Nhi cười hi hi "ngủ nha", nàng nhủ mảy "sao lại qua đây? Giường của cô bị làm sao à?". Bạch Nhi lắc đầu, buông Khanh Khanh ra chỉnh vị trí nằm thoải mái bên cạnh nàng "Hôm nay ta muốn ngủ với cô"

Lam Khanh Khanh cũng chẳng đuổi Bạch Nhi. Hai người chẳng ai nói với ai thêm lời nào, nàng lại đưa mắt nhìn đỉnh màn. Qua được một lúc lâu bỗng Bạch Nhi lên tiếng "Khanh Khanh à, cô cũng đừng nên tự trách", "Ta không tự trách". Bạch Nhi xoay người nhìn Khanh Khanh "Ta biết cô là người tốt", Khanh Khanh vẫn nhìn lên đỉnh màn "Ta giết người, là người tốt sao?".

Một khoảng im lặng, Khanh Khanh chẳng nghe thấy cô nói thêm gì, lòng bỗng trùng xuống. "Đúng vậy! Cô là người xấu, nhưng ít ra trong lòng ta cô là thiên thần" Nàng có chút giật mình nhìn sang Bạch Nhi. Cô nàng vẫn nụ cười ngọt ngào đó, thủ chung nhìn nàng, nàng cho dù trong mắt mọi người rất xấu xa nhưng trong mắt cô lại là thiên thần.

"Không chỉ là thiên thần, là cô gái xinh đẹp, tốt với ta nhất", Khanh Khanh bất giác nở nụ cười "Ngươi không sợ một ngày nào đó ta giết ngươi sao?". Bạch Nhi ra sức lắc đầu "ta không tin cô nhất tâm giết một cô bé xinh xắn, khả ái như ta", nét cười trên môi nàng càng sâu.

Bạch Nhi nhìn nàng với vẻ nghiêm túc "Khanh Khanh à, từ nay trở về sau ta sẽ bảo vệ cô, ta sẽ không để cô khóc nữa. Cho dù ta không biết võ công nhưng mà ta sẽ chăm chỉ học, chế vài thứ thuốc nữa, nhất định ta sẽ không để ai bắt nạt cô". Lam Khanh Khanh im lặng hồi lâu, nàng về lên nụ cười trên môi "Được ta sẽ để cô bảo vệ ta"

Bạch Nhi chính là người đầu tiên và cuối cùng nàng tình nguyện hạ thấp đi bản thân, Khanh Khanh biết nếu một ngày kia chính nàng không thể bảo vệ được bản thân thì cho dù Bạch Nhi có lợi hại thế nào cũng không thể bảo vệ nàng. Nhưng nàng vẫn muốn có được cảm giác được người khác che chở.

Hơi thở người con gái bên cạnh dần an ổn, chìm sâu mà giấc ngủ. Khanh Khanh nhìn qua Bạch Nhi trong mắt tràn đầy sự ôn nhu ấm áp, lẩm bầm "ta sẽ bảo vệ cô"

Hàm Mộc Vân ngồi thất thần nhìn bản thân trong gương, từ lúc trở về cung nàng đã như thế này, cung nữ dù khuyên thế nào thì nàng vẫn ngồi yên bất động. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn nàng chau mày "Vân Nhi từ khi nào thành ra như vậy?". Nguyệt Tuy cận vệ bên cạnh Hàm Mộc Vân thờ ơ xem nhưng chưa nghe hẳn nói gì. Liên Khuynh bên cạnh nhẹ giọng "Từ khi cô ấy đi ra ngoài về đã thất thần như vậy"

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày càng chặt "Nàng đi đâu?", Liên Khuynh nhún nhún vai "Nàng không cho chúng ta đi theo, làm sao ta biết được". Hẳn day day trán tròng Liên Khuynh và Nguyệt Tuy, hai nàng mà là người trong cung thì hẳn đã dạy dỗ các nàng rồi, dù gì hẳn cũng là hoàng thượng cơ mà.

Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa định đi vào đã bị Nguyệt Tuy dùng kiếm ngăn "Hôm nay chủ tử nhà ta mệt, người rút đi". "Ngươi..." nàng ta áy vạy mà bảo hẳn rút, bọn nàng đúng là bị Hàm Mộc Vân chiều hư rồi mà. Thanh kiếm của Nguyệt Tuy bị hất ra, nam tử phục y đỏ thắm đứng trước người nàng "Hoàng thượng mời ngài vào", Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi đi vào.

Nguyệt Tuy chẳng chú ý bất bình hay giận giữ gì, vẫn thủy chung khuôn mặt lạnh băng, nàng thu kiếm. Liên Khuynh cười tươi như hoa lại gần hẳn bắt chuyện, Từ Thanh chẳng để ý đến nàng liền rời đi. Liên Khuynh ngơ ngát, nàng quay người nhìn bóng Từ Thanh làm mặt quỷ, lẩm bầm "Từ Thanh thói tha người trông người ngon lắm sao? Võ công cao, tuấn tú, chức cao là cao ngạo thế à".

"Ngươi cũng bớt mê trai đi" Liên Khuynh tròng Nguyệt Tuy "Nguyệt Tuy cô được lắm lắm mắng ta" nàng dường như chẳng để ý ai kia đang nổi giận đi ra ngoài. Liên Khuynh uất ức giậm chân thịch thịch chạy theo Nguyệt Tuy "Con mèo khôn kiếp kia người đứng lại cho ta"

Phong Nguyệt Phủ Hàn đứng phía sau Hàm Mộc Vân chẳng nói gì chỉ lẳng lặng nhìn nàng qua gương và dường như nàng vẫn chưa biết đến sự tồn tại của hẳn. "Có chuyện gì à?" nàng không đáp, "lại làm sao, ai bắt nạt nạt, nói, ta sẽ trừng trị kẻ đó". Nàng vẫn không trả lời, vô tri vô thức ngồi đó. Phong Nguyệt Phủ Hàn tình mắt để ý đến vệt nước mắt còn chưa khô của nàng, đôi mày chau lại. Hẳn vừa định nói gì lại thấy nàng ngồi bật giật làm hẳn có chút giật mình

"Đúng vậy nhất định Khanh tỷ không có ghét bỏ mình, mình không tin Khanh tỷ kiên cường như vậy", "Vân Nhi" Hàm Mộc Vân giật mình quay lại "Phong Nguyệt Phủ Hàn sao...sao người lại ở đây". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau chau mày ngồi xuống cái ghế nàng vừa đứng lên của nàng "Ta đứng ở đây thật lâu rồi, nàng cứ ngồi thần thờ ở đây giờ lại hỏi ta?". Nàng chớp chớp mắt "người đến đây lâu rồi sao?" hẳn gạt đầu.

Hàm Mộc Vân vừa tính toán đi lại nghĩ đến một chuyện "Phù Hân, ta xin người một chuyện được không?"

P/s: Hôm nay tớ có chuyện vui^^ vui lắm lắm luôn cơ^^. Vì chuyện vui này mà đăngchap trễ, xin lỗi mọi người^^

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để tỷ thừa nhận ta

Phong Nguyệt Phù Hân khẽ cảm thấy bất an, nàng đột nhiên đổi cách xưng hô làm hân không quen nha. "Có chuyện gì nàng cứ việc nói" nàng sẽ không đề nghị điều gì quá sức tưởng tượng của hân chứ?

Hàm Mộc Vân bắt đầu vòng vo "Người nói Ngự Thư Phòng cách Bình Tước cung có xa không?". hân vẫn chưa đoán được ý định của nàng "cũng không xa lắm, từ Bình Tước cung sang Ngự Thư Phòng chỉ khoảng một khắc". "Một khắc mà gần á?" nàng bĩu môi "Ngự Thư Phòng cách đây hơi xa nhỉ, vậy suy ra Bình Tước cung cách đây càng xa" Hàm Mộc Vân có chút phân vân. Nếu đã xa như thế thì nếu muốn gần tỷ ấy phải ở gần khu Ngự Thư phòng nhỉ?

Thâm suy tính, nghĩ ngợi hồi lâu mới mở lời "Người xem gần Ngự Thư Phòng có nơi nào ở được không nha". Phong Nguyệt Phù Hân chau mày, Ngự Thư phòng là nơi nào đâu phải ai muốn ở gần đây là được. "Sao?" nàng thăm dò, "nàng muốn ở gần đó làm gì?" Hàm Mộc Vân ậm ừ tìm lí do "Chẳng lẽ ta muốn ở cạnh...ở gần người một tí không được sao? Đã vậy thì thôi đi"

Phong Nguyệt Phù Hân cười tà mị "Gần Ngự Thư phòng thật không ở nơi nào cho nàng ở được nhưng bắt quá...tâm cung của ta thì có thể". Ba vạch đen xuất hiện sau gáy, nàng chau mày nhìn hân, tâm cung của hân đúng là gần thật, nhưng...chắc tạm được nhỉ?

Chưa đến hai ngày đồ đạc bên cung nàng đã được chuyển hẳn sang tâm cung hoàng thượng. Trong cung lại dậy lên nhiều đề tài bàn tán về vị Lương đệ Hàm Mộc Vân này. Tuy là chung cung điện nhưng nàng ở gian phòng khác, nàng phòng hân như phòng sói đến nỗi sắp xếp Nguyệt Tuy và Liên Khuynh cạnh bên phòng nàng, dưới gối lúc nào cũng sẵn chùy thủ. Phong Nguyệt Phù Hân cũng chẳng qua đêm ở đây, dường như dạo gần đây rất bận

Hàm Mộc Vân ngồi trong phòng cứ nhìn về hướng ngự thư phòng, nàng gọi Liên Khuynh "Khi nào mới có cung nữa đến đây nhỉ?". Liên Khuynh khó hiểu nhìn theo hướng nàng chỉ "Hướng đây? Không phải là ngự thư phòng sao?". "Đúng vậy!" cô nhìn nàng có chút nghi hoặc "Chủ tử, người tự xưng hỏi làm gì? Chẳng lẽ...", "Liên Khuynh cô càng ngày càng to gan nhỉ?". Liên Khuynh cười hi hi rụt cổ "Làm sao ta dám, độc của ta còn chưa được giải hết nha", nàng mỉm cười có chút sớt "Liên Khuynh, người yên tâm ta nhất định sẽ giải được độc cho người".

Liên Khuynh nhìn nàng nở nụ cười xinh đẹp "Ta tin người mà, ai bảo người là chủ tử của ta". Nguyệt Tuy đứng ngoài cửa đã từ lúc nào, cô vẫn mặt lạnh tanh nhưng trong lòng ít nhiều đã nổi sóng. Hàm Mộc Vân bỏ lại hai người trong phòng, một mạch chạy tới ngự thư phòng.

Từ xa Mộc Vãng đã thấy bóng người nhỏ nhắn ngồi dưới góc lê kia, nàng ngồi giữ những tán hoa lê trắng thuần theo gió rơi xuống đất, cô có chút thất thần. Không hiểu sao lúc này cô lại cảm thấy Khanh Khanh mạnh mẽ đến thế, cần được sự che chở.

Nhưng mà, tên kia...móng vuốt của hân sao lại để ở hông Khanh Khanh nhỉ? Cô bỏ lỡ mất chuyện gì?

...5p trước...

"Khanh Khanh, cô lại trốn việc?" Lam Khanh Khanh ngẩn đầu vừa vặn bắt gặp khuôn mặt không góc chết của Phong Nguyệt Y Quân. Hân đứng đó cười nhẹ, nàng chợt nhận ra rằng nàng và hân không gặp nhau cũng khá lâu rồi. "Ngũ vương dạo này hình như rất bận rộn" hân cười cười "ta có ra ngoài vài hôm, thật chẳng may gặp rắc rối phải ở lại đây gần một tháng. Đại hôn của hoàng huynh cũng chẳng kịp về"

Nàng nhíu mày, xem ra Hàm Mộc Vân rất được Phong Nguyệt Phù Hân xem trọng, lời lẽ của những người xung quanh cũng khác đi vài phần. Phong Nguyệt Y Quân cười đầy ẩn ý "Phải chăng người là đang nhớ ta?", nàng đen mặt thâm nhô cho một phát, nàng thật lắm khi nghĩ hân khá tốt hơn những nam nhân nàng từng gặp.

"Ta làm sao dám treo cao đây?" Lam Khanh Khanh vừa định đứng dậy nhưng đôi chân lại tê cứng vì ngồi lâu nên có chút loạn choạng. Phong Nguyệt Y Quân nhanh tay đỡ lấy nàng, cách tay phải đặt ngang hông giúp cho nàng đứng vững

Chưa kịp định thần thì nàng đã rơi vào vòng tay mềm mại khác, Hàm Mộc Vân một tay giữ chặt hông Khanh Khanh một tay đẩy Phong Nguyệt Y Quân ra "Vương gia người chưa nghe câu nam nữ thụ thụ bất tương thân à?"

Lam Khanh Khanh sau khi biết ai đang đỡ nàng liền gạt tay cô, nói lại khoảng cách, Phong Nguyệt Y Quân có chút kinh ngạc xong vẫn tươi cười "Bổn vương thất lễ!". Hàm Mộc Vân nhìn nàng có chút tức giận, người Khanh Khanh thật là mềm nha, cô thích ôm Khanh Khanh hơn cả gấu ôm. Cảm giác suy nghĩ có gì đó sai sai Hàm Mộc Vân thầm đánh chính

Bạch Nhi vừa thấy Hàm Mộc Vân xuất hiện liền chau mày đi đến bên cạnh Khanh Khanh chặn giữa hai người. Lam Khanh Khanh nhẹ cười, Bạch Nhi này đây được xem là bảo vệ không? Kể từ lần đó Bạch Nhi luôn có ấn tượng xấu đối với vị nương nương này, đơn giản vì cô ấy làm Khanh Khanh khóc và cô không thích điều đó

Đúng ngay lúc đó bóng hoàng y đến nơi, Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn thấy họ đều đứng trước ngự thư phòng liền chau mày "Các người tụ tập ở đây có chuyện à?". Cả bốn người liền nhìn sang, chẳng hành lễ.

"Ta đến là muốn gặp huynh" Y Quân là người đầu tiên lên tiếng lại hướng đến người bên cạnh hơi cuối đầu "Tam ca, thật hiếm khi thấy huynh ở trong cung". Phong Nguyệt Vô Thần vẫn duy trì bộ dạng ngà ngốt nhưng trong mắt Khanh Khanh lại là giả tạo.

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn Hàm Mộc Vân có chút ý cười "nàng sao lại ở đây?", "ta tại sao không được ở đây?" hần vừa tính nói câu "ta cứ nghĩ nàng đợi ta" nhưng lại không nói, ở đây nhiều người như thế hần không muốn bị bề mặt

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn Lam Khanh Khanh trong mắt có chút gì đó rất khó hiểu, nàng bắt gặp ánh mắt của hần đáp trả lại ấy mắt khó hiểu. Hần lắc đầu lại treo trên môi nụ cười, nàng nhướn mày cảm thấy hần cũng thật hơi đáng thương, lúc nào cũng phải đeo bộ mặt giả tạo đó.

"Nàng là ai? Đừng nói nàng là tẩu tẩu của bọn đệ nhé" Phong Nguyệt Y Quân mở miệng liền kéo tất cả mọi người trở lại. Phong Nguyệt Phủ Hàn cười cười "Nàng không phải là tẩu tẩu của các đệ mà là hoàng tẩu của các đệ", Hàm Mộc Vân bĩu môi lườm hần "Heo mới thêm". Nàng có ý xê dịch lại gần Lam Khanh Khanh nhưng Bạch Nhi lại bước lên một bước đẩy Khanh Khanh ra sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người

Hàm Mộc Vân ngăn đầu trừng Bạch Nhi, Bạch Nhi nhúng nhúng vai làm như chẳng thấy, cô dường như to gan hơn rồi. "Heo?" Phong Nguyệt Phủ Hàn đen mặt lại còn hai tên đệ đệ của hần thì cười ngặt nghèo. Mọi người bắt chột chuyển hướng nhìn, Khanh Khanh vốn dĩ chẳng chú ý đến đối thoại của họ lại bị mọi người nhìn sang. Nàng có chút ngơ ngác

Phong Nguyệt Y Quân nhìn Khanh Khanh cười "Xem ra các nàng rất thích ví hoàng huynh với heo". Phong Nguyệt Phủ Hàn có chút nhức đầu, sao gần đây hần toàn gặp những nữ nhân gì đâu không nhỉ

Hàm Mộc Vân cười nhẹ "Ta thấy người rất hợp với... Mấy con heo ở trong hậu cung kia nha"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 58: Có chút Động Tâm

"Người rất có mắt nhìn"

Hần thật cảm thấy muốn đâm đầu vào tường chết nha, hần chắc lấy nhầm kẻ thù kiếp trước nhỉ. Phong Nguyệt Y Quân và Phong Nguyệt Vô Thần che miệng cười, bà vai rung kịch liệt, Khanh Khanh cũng chẳng biết Vô Thần cười thật hay giả

Lam Khanh Khanh nhếch miệng hình bán nguyệt, góp vui "Hoàng thượng, ta đảm bảo lần này tai ngài không có vấn đề gì. Chuyện này phải thưởng cho bên ngự y rồi". Phong Nguyệt Phủ Hàn thật muốn thổ huyết chết đi cho xong, hần đường đường là hoàng đế đã bị Mộc Vân đùa bỡn thì thôi còn bị một cung nữ qua mặt.

Phong Nguyệt Phủ Hàn dờ khóc dờ cười, đe dọa Khanh Khanh "Khanh Khanh xem ra cô chán sống lắm rồi", nàng vô tội "người lại đùa rồi, mạng ta nhỏ lắm người nó cướp sao?". Quả thật hần cũng chẳng "nỡ" chém đầu nàng, chỉ là người còn sống thì đoán roi không tránh khỏi thôi.

(Nói trắng ra là hành hạ>Ác)

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười cười "Tốt!", Lam Khanh Khanh nghe mùi nguy hiểm liền thoát thân "hoàng thượng, sân cũng đã quét, lời cũng đã nói nếu không có gì ta cáo lui nhé". Chưa chờ sự đồng ý của hần nàng đã kéo Bạch Nhi chạy đi, Phong Nguyệt Phủ Hàn cảm thấy thật thất bại, "lời cũng đã nói" để thật nhì đem hần ra làm trò cười

Hàm Mộc Vân sờ mũi, âm ờ "Chắc Liên Khuynh đang đợi, ta cũng đi đây" thoát thân là điều cấp thiết. Phong Nguyệt Y Quân còn vương lại nụ cười, nói "Chắc bây giờ hoàng huynh chẳng có tâm trạng bàn bạc nữa nhỉ, vậy đệ cáo lui trước vậy". Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn sang Phong Nguyệt Vô Thần "Sao đệ không đi luôn đi", hần nhúng nhúng vai cười "Nếu huynh nói vậy ta sẽ đi". Phong Nguyệt Phủ Hàn lắc đầu "đệ đi luôn đi" rồi quay đầu đi vào trong. Hần ở chung với các nàng chắc giảm thọ sớm.

Ban đêm bao trùm lấy cả hoàng cung, ánh trăng bạc mờ ảo chiếu qua từng khe cửa.

Lam Khanh Khanh ngồi trên bệ cửa sổ ngắm trăng, Bạch Nhi ngồi phía dưới gối đầu lên bệ cửa nhìn trời. Cảm giác thật bình yên...

"Khanh Khanh, Vương gia đến" Lam Khanh Khanh thu ánh mắt chau mày, vương gia? Phong Nguyệt Vô Thần? Nàng nhìn sang đã thấy Phong Nguyệt Vô Thần vận bộ y phục đen tuyền đứng đó. Bạch Nhi vừa gọi nàng xong liền không biết đi đâu, chạy ra ngoài.

"Đạo này người rất bận nhĩ?", hấn không trả lời nàng mà hỏi ngược lại "đạo này người có chút thất thường, có chuyện?". Lam Khanh Khanh không mấy kinh ngạc trong cung tai mắt của hấn nhiều như vậy biết tình hình của nàng là điều đương nhiên. Nàng không biết hôm đó hấn đã đứng ở đó nhìn nàng khóc.

Phong Nguyệt Vô Thần leo lên bệ cửa ngói, nàng và hấn chẳng nói thêm có gì. Lúc nào cũng vậy, cuộc đối thoại của họ chẳng duy trì bao lâu. Mỗi người một tâm trạng cùng nhìn một bầu trời cùng tận hưởng ánh trăng chiếu lên người.

"Trong cung sắp đón vài vị khách" Phong Nguyệt Vô Thần lại là người mở miệng. Lam Khanh Khanh dường như chẳng quan tâm "Ai?", "Hoàng đế Mông Cổ và tướng quân họ Triệu" hấn cũng dường như chẳng mấy quan tâm, chỉ là thuận miệng

Tìm nàng đánh thạch một cái, đại ca của nàng cũng đến? Đã hơn nửa năm rồi, liệu nàng có thể gặp huynh ấy không?

"Khanh Khanh?" nàng giật mình quay sang nhìn hấn. Mắt chạm mắt chẳng ai mở lời, cứ thế nhìn nhau. Lam Khanh Khanh cụt mắt leo xuống bệ cửa sổ "ta mệt rồi người về đi", Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo bóng nàng trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng "Chăm sóc bản thân...cho tốt". Dường như hấn hơi mất tự nhiên, biện hộ "ta không muốn người làm hồng việc của ta"

Chỉ giây trước nàng cứ ngỡ hấn quan tâm nàng nhưng câu tiếp theo lại không cho phép nàng mơ tưởng. Đúng vậy! Nàng là thuộc hạ của hấn, hấn lại lúng như vậy lại quan tâm một thuộc hạ? Hấn và nàng giống nhau đều là một kiểu người, không biết quan tâm và chẳng cần quan tâm

Phong Nguyệt Vô Thần rời đi, Lam Khanh Khanh cũng chẳng buồn nhìn theo, leo ngay lên giường trùm chăn thành một đồng. Hấn ngoảnh đầu nhìn cửa sổ đóng chặt hắt lại ánh đèn dầu, đạo gần đây hấn hình như bị cái gì đó. Hấn có cảm giác rất lạ...

Hàm Mộc Vân nén hơi thở đến muốn tắt thở, đợi đến khi Phong Nguyệt Vô Thần đi thật xa cô mới hít thật sâu. Cô chỉ muốn chạy lại xem Khanh Khanh ấy vậy mà bất gặp cảnh này....gian tình ah~

Vị tam vương gia này vừa mất Khanh Khanh thì quả thật không tầm thường, không đến nỗi như ma đầu gì đó chứ? Ban ngày tỏ vẻ phong lưu ăn hại, ban đêm lại khí thế bức người. Chắc tên này thật là thú vị

Nghĩ nghĩ cô lại thở dài. Khanh Khanh và hấn liệu có phải là tâm đầu ý hợp không nhĩ? Nếu nhờ may Phong Nguyệt Vô Thần lại làm Khanh Khanh tổn thương thì làm thế nào? Không được cô nhất định phải theo dõi tên này mới được, nếu cô mà phát hiện hấn không tốt sẽ nói lại với Khanh Khanh

Hàm Mộc Vân nhìn về phía Bình Tước cung chần chừ một lát mới rời đi, Khanh Khanh cần có thời gian để chữa lành vết thương. Cô không tin cô đường đường là thiên tài về y học mà không có cách với nàng. Vết thương nào mà chẳng như nhau, cô nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn để Khanh Khanh thừa nhận cô.

Cô mỉm cười, nhưng nếu Phong Nguyệt Vô Thần có thể chữa lành vết thương của nàng thì tốt quá rồi.

"Thì ra mấy hôm nay người trốn đi một mình lại là đến đây", Tim Hàm Mộc Vân xuyt rơi xuống đất quay ra phía sau quát "Nguyệt Tuy cô không biết báo hiệu trước khi đến à". Nguyệt Tuy nhúng vai "Chẳng phải ta vừa nói đấy sao?", "Người muốn hù chết ta thì có, biết ta sợ ma mà cứ thích hù. Ôi! Trái tim nhỏ bé của ta"

Nguyệt Tuy nhìn cô tự biên tự diễn khề nhếch môi giương lên nụ cười hiếm có "Chủ tử bây giờ người không về sẽ gặp thật đó". Hàm Mộc Vân nhìn xung quanh, trời đã tối lắm rồi, có hơi lạnh "Về về thôi" cô ôm lấy cánh tay Nguyệt Tuy cười "Cô có ở đây sợ gì nhĩ".

Nguyệt Tuy này trông có nét giống với Khanh Khanh, hai người đều trải qua rất nhiều đau khổ mới lạnh lùng ít nói như thế. Cũng chính vì lẽ này cô đã cứu Nguyệt Tuy.

Nguyệt Tuy nhìn Hàm Mộc Vân lắc đầu "nhìn người rất giống nữ hài tử", cô bĩu môi "chẳng lẽ lại là nam hài? Ta chỉ mới 15 tuổi nha". "Nữ tử 15 đã phải biết nữ công gia chánh đi tìm ý trung nhân rồi", Hàm Mộc Vân bĩu môi "nữ công gia chánh thì ta không biết nhưng ta biết cảm kì thi hoạ nhẽ". Hàm Mộc Vân nhìn Nguyệt Tuy từ trên xuống dưới "Đầu giống con mèo nhà cô trừ võ công với nhan sắc cô hơn ta chắc?".

Nguyệt Tuy cười cười "Trừ võ công với độ lạnh lùng ta đều thua cô". "Cô..." Hàm Mộc Vân dậm chân vào hòn sỏi hất mặt đi nơi khác không thềm nói chuyện với Nguyệt Tuy. "Nếu như ta là nam nhân ta cũng sẽ lấy cô về làm nương tử" Hàm Mộc Vân quay sang cười ngọt ngào "Thì ra người là có ý với ta?", "Ta không có hứng thú đó".

Hàm Mộc Vân cụt mắt "cô không cần nói hộ Phong Nguyệt Phù Hấn, hấn là đế vương chẳng phải nam tử bình thường". "Nhưng hấn xem ra tốt hơn những người khác, chẳng phải trước đây ông già kia bảo người có tướng mẫu nghi thiên hạ sao?"

"Tốt thì đã sao? Mẫu nghi thiên hạ thì đã sao? Trái tim đế vương chẳng thể mong chờ. Ta tốt nhất đừng để mình dính vào cuộc tình này, nếu không một ngày nào đó hấn dứt tay áo người đau khổ cũng chỉ là ta"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 59: Vị khách đặc biệt

Ngoại thành trong sương sớm xuất hiện cỗ xe ngựa, cỗ xe này trông bình thường đến không thể bình thường hơn. Trong xe chỉ có duy nhất hai nam tử

"Hoàng... Gia Lão huynh, sao huynh lại có hứng đến Kinh Thành?"

Nam tử vận áo bào màu nâu cười cười, đập nhẹ phiến quạt vào tay "Chẳng lẽ huynh không muốn đến kinh thành?". "Chẳng giấu, thần chưa từng đến kinh thành, huống hồ lại phải vào cung nên có chút..."

"Ta đã bảo lúc chẳng có ai thì đừng xưng vương với thần, nghe cứ giống ở trong cung cấm. Thoải mái chút đi, muội muội người mà biết không chừng cô ấy cất đầu ta". Nam tử bên cạnh gật đầu "thần....ta đã hiểu"

Nam tử vận áo bào màu nâu cười nhẹ như có như không hỏi "Khánh Lâm huynh, huynh có muốn gặp muội muội của huynh không?". "Huynh nói vậy có ý gì?"

Hắn cười bí hiểm "không biết nàng ra sao rồi thật mong nhanh chóng gặp nàng, gần một năm chưa nhĩ?". Nam tử kia cười nhẹ "Nếu chuyện này gặp được Khanh Khanh thật tốt. Không biết muội ấy ra sao, vẫn tốt chứ?"

Nam tử áo bào cười lớn "Huynh có phải xem thường nàng quá không"

"Hai vị công tử, sắp vào đến kinh thành rồi" phu xe lên tiếng, ý cười hai người càng đậm

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh đang mơ hồ nhắm mắt tựa như đang ngủ kia lại gần hỏi "Khanh Khanh, tối qua cô lại mất ngủ à?". Khanh Khanh mở mắt ra lắc đầu "Ta không sao", Bạch Nhi gật đầu nhưng vẫn không yên tâm, Khanh Khanh dường như mắc chứng mất ngủ về đêm nhưng cô ấy lại có thể ngủ ban ngày.

"Bạch Nhi cô đừng lo, trước đây ta thường thức đêm thành thói quen, cơ thể ta vẫn ổn, ta thích ngủ vào ban ngày hơn ban đêm". Bạch Nhi bĩu môi "Cô chắc không phải là nữ tử, ban đêm đi làm chuyện xấu", "Sao? Đã bắt được chuyện xấu của cô chưa"

Bạch Nhi vẽ lên một nụ cười "Ta có chuyện xấu sao? Thôi nào hoàng thượng sắp hạ triều rồi, nghe bảo hôm nay người và một số người khác sẽ đến đây. Khanh Khanh, cô cầm chổi quét giúp ta đi, ta không muốn hôm nay người với hoàng thượng lại cãi nhau đâu". Lam Khanh Khanh đứng dậy vương vai "Bạch Nhi cô nương xinh đẹp khả ái đã mở lời ta dám cãi sao?"

Lam Khanh Khanh cầm chổi quét, "Khanh Khanh cô biết hát không?". Nàng cúi đầu "Cô nghĩ ta như thế này sẽ biết hát sao?", Bạch Nhi nhún nhún vai "Cô nên đến Viên Linh các nhiều tí, nghe các cô nương đàn hát giải sầu". Lam Khanh Khanh mỉm cười "Cô cũng thật biết hưởng thụ", Bạch Nhi lẻ lười "ta cũng chỉ nghe bọn họ nói lại thôi"

Lam Khanh Khanh cầm chổi hươu hươu vài đường, nàng nhìn Bạch Nhi "Hay cô hát cho ta nghe đi". "Ta á" Bạch Nhi tự chỉ vào mình "Cô đùa à, ta mà hát hay thì đã không ở đây quét tước cùng cô rồi".

Lam Khanh Khanh thu hồi nụ cười sau khi nhìn thoáng thấy bóng nam tử hoàng bào kia. Nàng làm như chẳng biết, tiếp tục "chăm chỉ" quét tước, bọn họ dần đến gần cô nhếch môi ra sức quét tước lên hài của ai đó.

"Lam Khanh Khanh!" mặc kệ đôi hài màu vàng thêu chỉ kim tuyến rồng bay đang nằm dưới chổi của nàng nàng ngẩn đầu vô tội vạ "Chắc Hoàng thượng hạ triều rồi à? Sao không báo trước". "Trẫm cần báo cho một cung nữ như người?" Phong Nguyệt Phủ Hàn lùi lại tránh khỏi chổi của nàng

Một vài công công chạy lại phui phui vạt áo và hài cho hắn. Khanh Khanh đứng thẳng chẳng có biểu hiện việc mình vừa khi quân phạm thượng "Đúng vậy nha, nhưng người không báo trước nhờ có chuyện gì nò tỳ cũng chà gánh được". Đại loại như việc người vừa gặp phải, nàng cười vô tội, sao nàng cứ thích bắt nạt tên hoàng đến góc này thế nhĩ. Cũng đúng dòng họ nhà Phong Nguyệt nhà bọn hắn xem ra có tên cầu hoàng này dễ bắt nạt nhất

(Nuông chiều Khanh Khanh quá thét hư luôn rồi><)

"Khanh Khanh dạo này người dường như rất chán mạng của mình? Có cần trẫm ban cho một đao không?" Phong Nguyệt Phủ Hàn đe dọa. Nàng cười cười "Sợ hoàng thượng không nỡ" nàng đưa mắt nhìn về phía không xa Hàm Mộc Văn đang đến. Hắn chau mày, hai cô nàng này sao lúc nào cũng có mặt cùng một chỗ thế nhĩ?

"Người tưởng trừ chém đầu ra trẫm không còn cách nào trị người sao?". Lam Khanh Khanh bĩu môi, giọng ai oán "Hoàng thượng người là tên vũ phu, suốt ngày cứ dọa đánh chém ta. Dù gì ta cũng là nữ nhân chân yếu tay mềm mà. Huống hồ ta cục cung tạn tụy với ngài như thế"

Mọi người lại che miệng cười, Lam Khanh Khanh quay sang lườm Phong Nguyệt Vô Thần, nàng bỗng giật mình nhìn hai người phía sau hắn. Tia kinh ngạc vừa xuất hiện thoáng chốc kia bị nàng nhanh chóng thu lại, nhiều người như vậy và lại Phong Nguyệt Vô Thần ở đây, nàng không nên quá khích.

"Hoàng huynh, không phải huynh cần phải tiếp hoàng đế Mông Cổ sao? Đôi co với nàng làm gì?" Phong Nguyệt Vô Thần lên tiếng nhắc nhở. "Phong Nguyệt huynh, nàng dù sao cũng chỉ là một cung nữ, huynh chấp vật làm gì?" Gia Lão Thượng Phong cười tà mị đi đến bên cạnh Phong Nguyệt Phủ Hàn. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn sang Khanh Khanh một phát liền tươi cười quay đi.

Như có như không lúc đi qua Khanh Khanh, Gia Lão Thượng Phong cười một cái điên đảo chứng sinh. Lâm Khánh Văn thủy chung vẫn nhìn nàng, lúc

trước khi vào trong còn luyến tiếc nhìn nàng một cái.

"Chắc, tỷ có nhiều nam nhân đi theo thả thính thật đấy" Hàm Mộc Vân chờ bọn họ vào ngự thư phòng mới chạy đến. Bạch Nhi thấy cô liền bước lại vào bước chặn giữa cô và Khanh Khanh.

Hàm Mộc Vân có chút khó hiểu chau mày "Bạch Nhi, sao cứ mỗi lần ta đến gần Khanh tỷ thì cô lại chắn ở giữa vậy nhỉ?". Lam Khanh Khanh chẳng quan tâm ngồi bệt xuống đất tựa lưng vào góc lều. Bạch Nhi nhìn Khanh Khanh rồi lại nhìn Hàm Mộc Vân "Nô tỷ không thích nương nương đến gần Khanh Khanh".

"Cô..." Hàm Mộc Vân chau mày "Sao các người nờ đối xử với ra như vậy?" Bạch Nhi nhún vai ngồi xuống bên cạnh Lam Khanh Khanh.

Hàm Mộc Vân bấu môi ngồi xuống đối diện Khanh Khanh "Khanh tỷ, tỷ biết hai người kia sao?". "Không biết" nàng chẳng suy nghĩ mà nói, dù sao cũng chẳng thể để người khác biết được thân phận của nàng.

"Vậy tốt nhất tỷ nên tránh xa hai người họ ra đi, nhìn mặt tên Gia Lỗ gì đấy rõ phong lưu. Mới nhìn thấy tỷ đã nháy mắt thả thính, đàn ông toàn thứ cặn bã... Ô Khanh tỷ, tỷ đi đâu vậy". Lam Khanh Khanh chẳng kiên nhẫn nghe cô cầu nài, nàng đứng dậy cầm lấy chổi đi.

Hàm Mộc Vân như một đứa trẻ chạy theo nàng nói chuyện trên trời dưới đất cho nàng nghe nhưng nàng thủy chung vẫn một mặt lạnh lùng

Dường như cảnh này lại tái hiện sau cái đêm ấy, chỉ là xung quanh đã khác, hoàn cảnh đã khác, trong lòng hai người đều có những vết thương chẳng bao giờ lành...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Thân Phận?!

"Phương Thanh, cô lại ở đây cam chịu số phận sao? Chắc thật không nghĩ tới". Nữ tử áo đen bước vào Trang Uyển như chốn không người, nàng ta bước vào phòng Trang Tần khiến cả không khí trở nên quỷ dị.

Cả căn phòng chỉ được chiếu sáng duy nhất bởi cây nến đặt bên cửa sổ, Trang tần ngồi trước gương chẳng quay đầu "Từ Dạ cô nương đến tìm Phương Thanh chẳng hay là có việc gì?". "Việc thì đương nhiên có nhưng mà... Cô nhìn cô xem liệu có thể thi hành nhiệm vụ?", Trang Tần cúi đầu không "Ta xin lỗi"

"Người thật sự yêu tên vô dụng kia sao? Phương Thanh ơi Phương Thanh cô hà tất phải thế? Công tử tốt hơn hẳn ta gấp ngàn lần, cô xinh đẹp như vậy có sao cô lại phí tuổi xuân ở chốn này?" đôi môi mỏng dưới chiếc mặt nạ tinh xảo kia chưa bao giờ nói ra những lời tốt đẹp.

Trang Tần nhẹ cười "Công tử tốt như vậy ta làm sao xứng? Huống hồ hẳn có biết bao nữ tử từ ta cũng chỉ là trong số đó mà thôi. Không phải cô cũng... Thích công tử đấy chứ?". "Phương Thanh, cô dần to gan rồi đấy" dường như cô ta có chút giận dữ, bỗng cô ta cười một tiếng, giận dữ cũng tiêu tan.

Nữ tử gọi là Từ Dạ kia đi đến nâng cằm Trang tần "Phương Thanh, cô rất thông minh, ta khuyên cô nên biết chừng mực. Nếu hẳn ta biết thân phận của cô thì chẳng có chuyện dễ dãi giam lỏng cô ở đây đâu"

Cô ta thả cằm nàng ra đứng thẳng lưng "Hoàng đế Mông cổ đã vào cung, cô biết nên làm gì rồi chứ?". "Trong cung có nhân vật đặc biệt gì sao?" Trang Tần chẳng quan tâm tùy ý hỏi. Từ Dạ nhếch môi cười lạnh "Có lẽ có, đám người kia kêu gào vào cung trả thù nhưng chỉ trong một đêm mà mất mạng. Người nghĩ xem"

Trang Tần kinh ngạc "Không phải bọn họ bị cấm vệ quân bắt sao?". "Đương nhiên là không, bọn họ đã chết trước khi rơi vào tay hoàng thượng. Còn chết rất đau đớn", nàng ta cười quỷ dị thoáng chốc đã biến mất.

Trang Tần dường như có chút mất tự nhiên, có chút sợ hãi. Đám người đó là những cao thủ Mông Cổ chẳng thể nào hạ gục dễ dàng, ấy vậy mà bị giết sạch. Người đó rốt cuộc là ai? Hẳn giao xác cho hoàng thượng chẳng lẽ nào là người của ngài?

Một cỗ lo sợ dâng trào lên, cô thật có chút sợ hãi, nếu như hoàng thượng biết được thân phận của nàng, hẳn có...

"Nếu hẳn biết thân phận của cô thì chẳng dễ dãi giam lỏng cô ở đây đâu" lời nói của Từ Dạ lại lần nữa hiện ra trong đầu cô. Đứng vậy nếu chuyện đó xảy ra hẳn sẽ chém đầu nàng, tru di cửu tộc, sẽ chẳng chút hạ thủ lưu tình vì vốn hẳn chẳng có chút yêu thương nàng.

Lam Khanh Khanh ngồi thần thờ trước cửa sổ, Bạch Nhi kéo ghế đến cạnh cô ngồi "Khanh Khanh, cô lại làm sao vậy?". Lam Khanh Khanh lắc đầu trường dài ra bệ cửa sổ, gối cằm lên tay nhìn ánh trăng bị che bởi đám mây "Ta chẳng bị sao cả, chỉ là lười muốn ngồi một chỗ chẳng cần làm gì, chẳng cần nghĩ gì".

"Nhưng mà chẳng phải càng rảnh rỗi càng suy nghĩ nhiều hay sao?". Lam Khanh Khanh thờ dài "Sắp tới lại có kịch vui đây, chắc chẳng còn những ngày

bình yên rồi", "Lại có chuyện?". Nàng chẳng nói gì, ngã đầu ra, nhắm mắt dưỡng thần. Gia Lão Thượng Phong đã đến không có chuyện mới lạ, thân phận của nàng không sớm thì muộn cũng lộ ra. Chuyện nàng lo duy nhất chính là Phong Nguyệt Vô Thần, hẳn mà biết chuyện của nàng thì nàng coi như xong, Uyên Ương Phi Thúy chưa cầm vào tay thì mạng đã không còn.

Cộc~

Lam Khanh Khanh chau mày nhìn hòn đá nhỏ bị ai đó ném đến, lăn vài vòng dưới đất. "Khanh Khanh...", "Bạch Nhi cô ở lại đây đi" Nàng cắt lời Bạch Nhi đứng dậy phóng ra cửa sổ "Ngủ đi tuyệt đối đừng đi theo ta"

Lam Khanh Khanh nhắm theo hướng hòn đá ném tới mà đi theo, đến bìa rừng trúc nàng thấy một bóng trắng lướt qua, nàng không chút do dự đi vào trong. Đi sâu vào trong nàng thấy một nam tử bạch y trắng xoá đứng đó tựa khi nào, cảnh đêm tối thế này hẳn đứng đó có phải rất dọa người hay không

"Ngủ ca, huynh đêm hôm khuya khoác vận bạch y đứng đó rất dọa người nha". Nam tử đó xoay người, nét cười lãnh đạm hiện trên môi "Khanh Khanh, đạo gần đây xem ra muội sống rất tốt nhì". Nàng mỉm cười "Thật không tốt chút nào, ta nhớ huynh chết đi được, Lãnh Thiên ah~"

Phi Yến Lãnh Thiên thấy nàng vô si nhào tới muốn ôm hân liền lùi ra vài bước. Lam Khanh Khanh vô bị huyệt liền bấu môi "Lâu lắm rồi ta không gặp huynh mà huynh nở đối xử với ta như vậy, ta không chơi với huynh nữa". "Từ khi nào Thập Nhị tiểu thư Dạ Nguyệt lại trẻ con đến vậy?" Nàng bấu môi "Từ khi ta nhìn thấy huynh nha"

Phi Yến Lãnh Thiên cười nhẹ đưa tay gõ lên trán nàng một phát rồi đau "Muội đi rửa ráy đi ta cho muội ôm". "Bệnh khiết phích của huynh vẫn chưa tuyên giảm ah, ta chỉ là giúp huynh" Lam Khanh Khanh lấy trong người ta một lọ nhỏ đổ lên tay, bột ngừ trên tay nàng liền bị trôi sạch. "Ta ứ thêm ôm huynh nhá", nét cười trên môi hân càng đậm, cô bé này đã học được cách để bản thân vui vẻ và là cho người khác vui vẻ rồi. Xem ra lần này nàng vào cung không phải vô ích

"Huynh đến tìm ta làm gì?", "Chẳng có gì, trong cung có một số con chuột đang rục rịt hẳn là vì hoàng đế Mông Cổ vào cung. Bọn người này có lẽ cũng là những kẻ tiếp tay cho bọn cao thủ Mông Cổ kia ám sát muội"

Hắn dừng lại, nhìn nàng "Ta cảm thấy thật tò mò, một cung nữ như muội lại có kẻ muốn giết sao? Lại phải nhiều người như vậy". Chung quy thân phận của nàng vẫn chưa ai biết được, dù cho Dạ Nguyệt có lật tung cả Trung Nguyên cũng chẳng biết thêm điều gì về nàng. Phi Yến Lãnh Thiên vẫn còn nghi hoặc nàng còn một thân phận khác cho dù hẳn đã tìm bao lâu nay vẫn không có thông tin nào.

Lam Khanh Khanh cười trừ "Chẳng lẽ huynh nghĩ ta có thân phận nào khác? Trước đây ta đắc tội nhiều người như vậy việc trả thù cũng đương nhiên thôi." Nàng nhìn hân cười nhẹ đưa ta nâng hai má của mình "Huống hồ ta xinh đẹp khả ái như vậy, người khác ghen tỵ cũng đương nhiên thôi"

Có lẽ mọi người đều bắt đầu nghi ngờ nàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Quan Tâm

"Huynh và Dạ Nguyệt nghi ngờ ta?"

Phi Yến Lãnh Thiên cười trừ "Nếu Dạ Nguyệt nghi ngờ muội thì muội đã không là Thập Nhị tiểu thư rồi". Hắn đi đến vỗ nhẹ vai nàng "Có thời gian về Dạ Nguyệt một chuyến, bọn họ rất nhớ muội".

Lam Khanh Khanh cười cười "Thì ra hôm nay huynh đích thân đến là vì nhớ ta nha", hân mất tự nhiên quay đi chỗ khác, quả thật hẳn đã giành với Diêu Chính Vũ để vào cung. Chắc Diêu Chính Vũ ở nhà rửa hân lắm đây

"Nha, ta đoán đúng rồi chứ gì? Chắc Lãnh Thiên ah, yêu huynh quá đi mất", Phi Yến Lãnh Thiên gõ vào trán nàng một cái "Lời muội nói nên cất vào đi, người khác mà nghe thấy tưởng thật thì ta không còn mạng đâu". Nàng cười hi hi "Vậy huynh có nghĩ là thật không?", hân lắc đầu "Lời của muội mà tin được ta đã tin"

"Xem ra trong khoảng thời gian này sẽ có ít sóng gió trong hoàng cung đấy, muội xem chăm sóc thật tốt bản thân" hân xoa đầu nàng "Ta đi đây!". Nàng gật đầu "Được nghe lời huynh"

Đội Phi Yến Lãnh Thiên khuất bóng Lam Khanh Khanh mới rời đi, như có như không nàng thấy một bóng trắng lướt qua. Nàng quay đầu nhìn chẳng thấy một ai, kì lạ chẳng có tí cảm giác có người ở gần đó. Lam Khanh Khanh vỗ đầu cho là mình nhìn nhầm, có lẽ dạo này nàng mệt mỏi quá rồi.

Lam Khanh Khanh quay trở về Bình Túc cung đã thấy trong phòng sớm đã tắt đèn. Nàng nghĩ Bạch Nhi đã ngủ nên rón rén đi vào trong chỉ sợ gây tiếng động khiến cô tỉnh giấc. Nàng vô tình động trúng thứ gì đó trên bàn rồi xuống đất, Lam Khanh Khanh cúi người nhặt cuốn sách vừa rơi xuống kia ngẩn đầu lên đã thấy bóng đen đứng trước mặt

"Ôi giât cả mình! Đại boss à người đừng có xuất quỷ nhập thần như vậy có được không" nàng ôm trái tim bé nhỏ trùng hấn. Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Đại boss?", "À là kiểu quyền lực ý mà. Nhưng sao người lại đến đây?" Nàng có chút bất an. Có khi nào bóng trắng nàng vừa thấy khi này là hấn không

Không đúng hấn luôn vận y phục đen tuyền mà, chắc chỉ là nhìn nhầm thôi hoặc là gặp quỷ.

"Người đi đâu?" nàng đưa mắt đi chỗ khác "không ngủ được đi tản bộ, đổi lại là người đêm hôm đến phòng khuê nữ còn mờ ám như vậy là có ý gì đây?". Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi cười nhưng có lẽ nàng không thể thấy được vì tối "Người là Khuê nữ sao?". "Ừ thì coi như không phải đi, nhưng mà Bạch Nhi..." lúc này nàng mới nhớ đến Bạch Nhi

Lam Khanh Khanh đi thật khẽ sang gian bên cạnh thấy Bạch Nhi vẫn ngủ ngon mới an tâm. Nàng gợn cuốn sách trên tay "Đây là thứ gì?", "Sách!". Nàng chau mày "Ta đương nhiên biết là sách nhưng để làm gì?", "Người rảnh rồi thì nên luyện chút võ công đi" Hấn nói dường như có chút không tự nhiên

Lam Khanh Khanh mỉm cười trên "Không ngờ người lại xem trọng ta đến vậy nha, còn đến tận đây đưa cho ta". Phong Nguyệt Vô Thần ho khan một tiếng phát áo đứng dậy "Nhiều lời vậy làm gì". "Nha nha chẳng nhẽ người lại xấu hổ?", hấn quay người sang phía nàng, đi tới "Chẳng hay người ngại mạng quá dài?". Nàng nhún nhún vai "Hai huynh đệ nhà ngài không còn câu mới mẽ hơn à? Ta nghe đến phát ngán"

Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu "Người tốt hơn nên an phận đi, đừng suốt ngày trêu chọc người khác nữa". Nàng tỏ vẻ vô tội "Không có nha, là do bọn họ trêu chọc ta trước, cho nên...". "Cho nên người rất hứng thú với phi tần của hoàng huynh ta, Hy phi, Trang phi tiếp tới ai đây?", "Ta nói sao hai huynh đệ nhà ngài giống nhau thế? Là do phi tần của hấn không an phận cứ cố ý gây chuyện với ta".

Hấn lắc đầu "Mạng người sớm muộn gì cũng bị người ta lấy đi mất, lúc đấy ta cũng chẳng cần quản nha đầu rất rồi người". Lam Khanh Khanh cười đến vô cùng ngọt ngào "Quan tâm người ta còn bấy đặt", hấn chau mày "Người nói gì?" nàng cười cười "Ta là muốn nói mạng ta lớn, diêm vương chẳng dám chứa ta nữa ấy. Vả lại Uyên Ương còn chưa thấy thì làm sao ta đi được"

Hấn biết nàng có ý gì, hấn trầm ngâm "Người lấy được hay không là một vấn đề". "Ta nhất quyết sẽ lấy được" không vì nó ta làm sao ra nông nổi này chứ, câu sau nàng nói thầm trong lòng

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng một lát rồi mở miệng "Khuya rồi người ngủ đi". Lam Khanh Khanh gật đầu, hấn hiên ngang đi ra bằng cửa chính. Nàng thở than, hấn nói nàng nên giữ cái mạng nhỏ bé này ấy vậy mà lén lút gặp mà hiên ngang như vậy.

Lam Khanh Khanh ngã ra giường, nương theo ánh trăng cầm cuốn sách lên xem. Nàng lật lật vài trang chưa đầy 5s đã ném nó đi, từ trước đến nay sách võ công gì đây nàng chưa bao giờ xem qua nói chi là học. Cứ nhìn 5s là bắt đầu buồn ngủ, sách này tốt nhất là cho Bạch Nhi.

Lam Khanh Khanh ném cuốn sách ở đầu giường, mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi đến ngự thư phòng đã bắt gặp Hàm Mộc Vân ngồi đó tựa khi nào. Hàm Mộc Vân thấy nàng liền nhào tới ôm

"Khanh Khanh à, tỷ dạo này không bận việc gì chứ?" nàng chau mày "Liên quan tới người?". Hàm Mộc Vân vốn rất vui vẻ cũng chẳng để ý lời lẽ của nàng "Tỷ đã không bận hay là ra ngoài đôi gió tí nhé, Bạch Nhi cô cũng đi cùng ha"

"Có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh chung quy vẫn lạnh nhạt như vậy. Hàm Mộc Vân không vì vậy mà từ bỏ, cô cười ngọt ngào "Tỷ không thấy trong cung rất buồn chán sao, ngày mai tỷ và Bạch Nhi cùng đi săn với ta nhé"

Bạch Nhi nhìn cô có chút khó hiểu "Sao tự nhiên nương nương lại muốn đi săn? Chẳng phải không có lệnh hoàng thượng phi tần không thể xuất cung sao?". "Không phải chi ta. Ngày mai hoàng thượng tổ chức đi săn cùng hoàng thượng Mông Cổ. Hấn bắt ta phải đi theo hấn..."

Hàm Mộc Vân dừng một chút nhìn sắc mặt nàng "Ta muốn tỷ đi chung nha, tiện thể để tỷ...". "Không đi"

Cô làm vẻ tội nghiệp nhìn Khanh Khanh "Tỷ, tỷ nữ lòng nào phũ phàng như vậy à? Tỷ nữ để muội bị tên sắc lang kia ăn hết à? Tỷ a~"

"Im!" Lam Khanh Khanh chau mày "Ta đã nói, không đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Đi Săn

Thật ra ngày mai đúng thật có buổi đi săn nhưng không có ai bắt cô đi cả. Hàm Mộc Vân là tình nguyện đòi đi, chẳng thể hình dung ra được Phong Nguyệt Phủ Hàn vui thế nào. Cô chính là muốn mang theo Khanh Khanh ra ngoài cung thư giãn một chút, nhưng ai biết được nàng nhất quyết từ chối như vậy.

Hàm Mộc Vân nhìn nàng lạnh nhạt đi đến một góc ngồi trong lòng cũng có chút buồn bực, không phải cô không cố gắng mà là nàng không chịu phối hợp. Hàm Mộc Vân nhìn qua Bạch Nhi cười ngọt ngào

Bạch Nhi nhúng vai "Nuơng nuơng nhìn ta cũng vô ích, Khanh Khanh thế nào nô tỳ là thế ấy". Cô thờ dài "Cô cũng không cần một câu nuơng nuơng hai câu nô tỳ với ta đâu".

Hàm Mộc Vân ủ rũ đi vào ngự thư phòng.

Nắng dần lên, Phong Nguyệt Phủ Hàn đã hạ triều, công việc "nặng nhọc" của Khanh Khanh và Bạch Nhi cũng đã xong, vừa vặn thấy họ đi về phía ngự thư phòng.

Hàm Mộc Vân mắt thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn liền chạy ra ngoài "Ta muốn ngày mai Khanh Khanh đi theo ta", hần nhìn cô cười nhẹ "Từ khi nào nàng và Lam Khanh Khanh lại thân thiết như vậy?". "Mặc kệ ta, ta muốn Khanh Khanh cùng đi với ta" Hàm Mộc Vân bắt đầu làm nũng, hần nhìn bộ dạng đáng yêu của nàng như vậy còn không mềm lòng sao?

Lam Khanh Khanh ho nhẹ "Nếu các người rảnh rỗi như vậy chi bằng cho ta nghỉ vài ngày, ta chẳng thể giúp ích gì sao cứ nhất thiết kéo ta đến đó. Chẳng lẽ nuơng nuơng bắt ta đi nhặt xác động vật sao?"

"Cô nuơng đẹp như vậy sao nỡ để cô đi làm những chuyện đó" Nàng lườm Gia Lỗ Thượng Phong một phát, "VẬY GIA LỖ VƯƠNG NGHỈ ĐẾN ĐÓ RA CẦN LÀM GÌ?". Gia Lỗ Thượng Phong ra vẻ suy tư, nụ cười càng đậm "Cứ như bây giờ... Quét tước"

Lam Khanh Khanh thăm thẳm Gia Lỗ Thượng Phong vài câu, "Ta nhất quyết không đi thì sao?". "Muội lấy danh nghĩa Lương Đế bắt tỳ phải đi theo" Hàm Mộc Vân nghĩ hồi lâu, chỉ có cách này mới kéo Khanh Khanh ra ngoài cùng nàng được.

Lam Khanh Khanh Thờ dài, ai bảo cô là phi tần còn nàng là nô tỳ chứ, "Lời nuơng nuơng ta dám cãi sao, Bạch Nhi phải đi cùng chứ?", Hàm Mộc Vân cười cười "Tất nhiên rồi". Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi đi "Nếu không có việc gì thêm nô tỳ cáo lui"

Phong Nguyệt Phủ Hàn ghé vào tai Hàm Mộc Vân nói nhỏ "Xem ra nàng và Lam Khanh Khanh rất thân thiết", "Đây là lần thứ hai người hời ta rồi". Hần nhúng vai "Ta chỉ thất mắc mà thôi"

"Phong Nguyệt huynh, ở đây còn hai nam tử chưa có hôn phối đấy nhé"

Ngày hôm sau vừa sáng ra cả đoàn người ngựa đã rời khỏi cung dờn sang khu sân bắn

Dụng lều sắp xếp cũng đã nửa ngày trời qua, nắng bắt đầu bớt oi bức. Gia Lỗ Thượng Phong nhìn mặt trời có chút hướng về phía Tây "Chúng ta có thể đi săn chưa nhỉ? Nghe nói khu rừng này rất nhiều thú đáng sợ"

"Gia Lỗ huynh có hứng như vậy vậy chúng ta đi dạo trước xem" Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn sang Phong Nguyệt Vô Thần "Tam đệ, đệ có nhã hứng chứ?", "Được thôi".

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn sang chỗ Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân "Mấy vị mỹ nhân đã đến đây rồi có muốn đi săn không". Rõ ý định hần là muốn các nàng cùng đi

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh "Ta không biết cưỡi ngựa, ta lại không thích cái rừng u ám kia... Khanh Khanh cô đi mạnh giỏi nhé". Lam Khanh Khanh trừng Bạch Nhi, Phong Nguyệt Vô thần cười cười "Bạch Nhi đã không muốn thì cứ để Bạch Nhi ở lại trong lều đi". Nàng trừng hần "Ta...Nô tỳ không biết cưỡi ngựa", tên nào đó không biết tình hình che miệng cười.

Lam Khanh Khanh hướng Gia Lỗ Thượng Phong cười nguy hiểm "Gia Lỗ vương, nô tỳ có gì SAI sao?". Hần ngâm miệng lắc đầu "Không có, Lam cô nuơng đã không biết cưỡi ngựa chi bằng đi chung với bốn vương đi".

Lam Khanh Khanh cúi đầu lễ phép "Thật không giám phiền hà Gia Lỗ vương". Phong Nguyệt Vô Thần chau mày nhìn Gia Lỗ Thượng Phong, như có như không hai người chạm phải ánh mắt. Gia Lỗ Thượng Phong cười nhẹ hướng hần gật đầu, tên Tam vương gia này không vô dụng như trong lời đồn.

Hàm Mộc Vân mím môi một hồi mới mở miệng "Ta cũng muốn đi", Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn cô, chẳng do dự đồng ý "Được! Đem cho nàng một con ngựa. "Nhưng Ta không biết cưỡi ngựa" Hàm Mộc Vân nhìn mọi người, Khanh Khanh cũng đi lẽ nào cô chịu ở trong lều một mình chán chết? Làm sao đây cô muốn đi cùng Khanh Khanh.

Phong Nguyệt Phủ Hàn cưỡi ngựa nhìn cô "Nàng đã không biết cưỡi ngựa chi bằng đi chung với ta". Hàm Mộc Vân lườm hần, đồ nắm bắt cơ hội, hần nhúng vai đưa tay về phía cô "Lên". Cô nhìn qua Lam Khanh Khanh, đưa tay cho hần đỡ cô lên ngựa.

Phong Nguyệt Phủ Hàn lên ngựa ngồi sát phía sau cô, đôi má Hàm Mộc Vân bỗng chốc nóng dữ dội. Cô đẩy nhẹ hần "Xích ra tí đi", nét cười trên khuôn mặt hần càng đậm, một tay đặt ngang hông giữ cô tựa lưng vào ngực hần "Không giữ nàng lại trẫm làm sao yên tâm"

Lần đầu tiên hần xưng là Trẫm với nàng, Hàm Mộc Vân quay đầu nhìn hần, khuôn mặt tú tún ngay trước mặt khiến cô giật mình tim bỗng chốc thịch một cái đập loạn nhịp.

Lam Khanh Khanh vẫn nhìn về phía Hàm Mộc Vân bỗng thấy cảnh này liền xoay người lại, đúng là hại mắt trẻ con mà. Phong Nguyệt Vô Thần thấy nàng như vậy vô ý thức nhíech môi cười, hần nắm lấy cổ áo nàng kéo lên. Nàng có chút bất ngờ lúc định thần lại đã thấy nàng ngồi trên xe ngựa, phía sau

đụng phải bức tường thịt rắn chắc.

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh bật cười, bên ngựa người ta là tình chàng ý thiếp đỡ nhau lên ngựa còn Khanh Khanh là bị trực tiếp kéo lên ngựa nha. Lam Khanh Khanh lườm Bạch Nhi, Bạch Nhi vẫy tay "Khanh Khanh ah, đi vui nhá". Khanh Khanh trừng cô, đúng là đang trêu tức nàng mà, nhìn mặt nàng liệu có vui nổi không?

Phong Nguyệt Vô Thần đặt miệng bên ta nàng nói nhỏ "Ngươi là không sợ mất bị trạch sao?". "Mặt kệ ta" Nàng không thèm nhìn hấn quay mặt đi nơi khác. Phong Nguyệt Vô Thần cũng thúc ngựa đi

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn Triệu Khánh Lâm "Xem ra muội muội nhà ngươi bị sói dụ mất rồi". Triệu Khánh Lâm nhìn theo bóng nàng "Có lẽ bây giờ tốt hơn nhiều, ít ra muội ấy vui vẻ hơn lúc ban đầu ta gặp". "Đúng vậy nha, khẩu khí của nàng càng ngày càng độc, nói cũng nhiều, cười cũng nhiều, thần kinh hư tổn quá mức. Thiếu điều đôi mắt đỏ vẫn chưa bớt bị thương, thủ đoạn vẫn vậy"

Hai người bỗng yên lặng chậm rãi thúc ngựa đi.

Đi sâu vào trong rừng bỗng Phong Nguyệt Phủ Hàn đột nhiên dừng ngựa, "Gia Lỗ huynh, chúng ta thi một ván xem, xem ai săn được nhiều thú rừng hơn?". Gia Lỗ Thượng Phong cười "Phong Nguyệt huynh và Vương gia còn có mỹ nữ trong tay, các nàng ồ?". "Không thành vấn đề" Gia Lỗ Thượng Phong vờ ôm tim cảm thán "Nhưng tại hạ cảm thấy cô đơn nha", "Gia Lỗ huynh chỉ bằng tìm một cô nương đi, đầu gì huynh cũng đăng cơ đã lâu"

Gia Lỗ Thượng Phong như có như không nhìn thoáng qua Khanh Khanh "Đã từng ngờ ý nhưng nàng lại chối từ, ta có lẽ chờ nàng ấy nghĩ thoáng quay về bên ta". Phong Nguyệt Phủ Hoàng chau mày "Cô nương nào lại lợi hại như vậy". Hấn cười nhẹ vờ như đang nghĩ về ai đó lại dường như đang muốn nói điều gì cho họ "Một cô nương quái dị!"

Phong Nguyệt Vô Thần có chút cảm thấy khó chịu, hấn lời này từ miệng Gia Lỗ Thượng Phong như muốn cho hấn nghe thấy. Lam Khanh Khanh thâm than, tên Gia Lỗ Thượng Phong dường như muốn hại chết nàng mà.

Phong Nguyệt Vô Thần chẳng nói câu nào thúc ngựa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 63: Gặp Thích Khách Bị Thương

Phong Nguyệt Vô Thần thúc ngựa đi một khoảng xa mới dừng lại. Lam Khanh Khanh nhìn xung quanh "Xem ra hoàng thượng phái rất nhiều binh lính đến đây". "Săn bắt của hoàng gia sao lại không cần binh lính" nàng tặc lưỡi "Nếu đã cố ý giết người thì bọn vô dụng này cũng chỉ là hạt bụi". Phong Nguyệt Vô Thần xuyên tạc ý nàng "Làm hạt bụi không tốt sao?", nàng lườm hấn "Ta không nói với ngươi nữa"

Hấn cười nhẹ cầm lấy cung vắt bên hông, giương cung bắn. Lam Khanh Khanh chau mày nhìn con chim như bị gãy cánh nặng nề rơi xuống đất "Ngươi...Ngươi không sợ bọn họ phát hiện sao?". Hấn nhẹ cười "Bọn họ vốn biết ta bắn cung tốt, không cần giấu".

Phong Nguyệt Vô Thần thu lại cung, thúc ngựa đi. Sau khi hấn đi liền có vài thị vệ từ trong góc tối đi ra dọn dẹp "hiện trường".

Mặt trời bắt đầu xuống núi, nắng tắt dần. Phong Nguyệt Vô Thần thúc ngựa quay về, Lam Khanh Khanh mệt mỏi ngã lưng tựa vào lòng ngực rắn chắc của hấn. "Sao không thấy thích khách nhĩ, thường thì mấy cảnh này chuyên có mấy loại tình tiết này mà"

"Khanh Khanh, xem ra ngươi tốt nhất đừng nên nói những chuyện xui xẻo ấy nữa" Nàng đang tự hỏi hấn nói vậy là ý gì thì đã nghe tiếng binh khí chạm nhau mảnh liệt, Xem ra nàng tốt hơn không nên mở miệng rồi.

Hấn thúc ngựa chạy đến đã thấy bọn người áo đen tay cầm vũ khí đánh tới Gia Lỗ Thượng Phong và Triệu Khánh lâm. Phong Nguyệt Vô Thần để nàng ngồi yên trên ngựa, nhảy xuống cứu trợ. Nàng hiện tại chỉ là một cung nữ, tốt hết nàng không nên để lộ ra quá nhiều điều. Nhưng mà, người ở đó là ca ca của nàng.

"Các ngươi là do ai phái đến?", "Phí lời, đợi xuống châu diêm vương mà hỏi cho rõ". Lam Khanh Khanh lắc đầu, lời thoại chả có chút mới mẻ gì cả, đánh nhau giết người mà hỏi vậy ai sẽ trả lời đây

Mùi sát khí nồng nặc sộc vào mũi nàng, Lam Khanh Khanh nhìn về phía không xa có một bóng trắng đứng đấy, giương cung. Theo tình tiết cây cung ấy 100% là có độc, nam tử đó tại sao sát khí lại đậm như vậy, nàng cảm thấy hấn thật lạnh

Lam Khanh Khanh nhìn cảnh đánh nhau hỗn loạn, nếu cung bắn ra sẽ bay về hướng Phong Nguyệt Vô Thần sao? Hấn có thể tránh được nhưng ca ca nàng phía sau hấn không phải sẽ trúng mũi tên này sao? Không được!

Mũi tên phóng ra nàng không nghĩ nhiều mà leo xuống ngựa, mũi tên đó cho dù bắn trúng người nào nàng cũng không nỡ.

Phong Nguyệt Vô Thần quay lưng lại chỉ thấy thân ảnh Lam Khanh Khanh ở trước mặt nặng nề ngã xuống đất. Cung tên cắm phía sau nàng đang không ngừng rỉ máu, một cổ tức giận không biết từ đâu trào lên, hấn cầm cung tên chẳng cương dây trực tiếp phóng về phía bụi cây.

Phía đó có chút lung lay, bóng trắng lóe đi mất. Triệu Khánh Lâm lo lắng chạy đến chỗ Khanh Khanh lại bị nàng đẩy ra "Hiện muội chỉ là một nô tỳ". Triệu Khánh Lâm hiểu ý nàng có chút do dự, cầm kiếm chém người như trút hận cho Khanh Khanh

Tiếng vó ngựa ngày càng gần, bọn hắc y nhân còn sót lại vài người cũng chẳng cần báo hiệu mà rút. Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng Hàm Mộc Vân đi đến đã thấy xác chết ngổn ngang "Là đã xảy ra chuyện gì?", "Gặp thích khách".

Hàm Mộc Vân mắt thấy Khanh Khanh bị thương liên giây giữa nhảy xuống ngựa "Khanh Khanh, tỳ bị làm sao vậy". Hàm Mộc Vân gấp đến phát khóc nhìn người con gái đang bất tỉnh kia, không biết nàng bất tỉnh thật hay giả vờ bất tỉnh. "Khốn kiếp là tên nào bắn cung độc vào tỳ tỳ ta" Cô trừng mắt về phía Phong Nguyệt Vô Thần "Các người đến tỳ tỳ cũng không bảo vệ được sao? Mau đưa Khanh Khanh về lều đi"

Tên Phong Nguyệt Vô Thần này đúng thật vô dụng mà, hấn lại không bảo vệ tốt Khanh Khanh lại để nàng bị thương đến nỗi này

*

Về đến lều Hàm Mộc Vân liền không cho bất cứ ai vào chỉ gọi Bạch Nhi và bọn Nguyệt Tuy giúp. Vừa đặt Khanh Khanh lên giường người con gái đã mở mắt, "Khanh tỳ này giờ là tỳ giả vờ sao?", Lam Khanh Khanh nhìn vết thương tùy tiện nói "Người thấy người bình thường nào bị bắn một mũi tên độc vào người mà mở mắt nói chuyện không?".

Hàm Mộc Vân nhúng vai "Tỳ sao lại bị thương? Chẳng phải thân thù của tỳ đủ trách được mũi tên này sao?". "Là ta đỡ cho người khác, rút mũi tên ra đi", cô có chút chán chừ "Khanh tỳ à, hay ta cho tỳ uống thuốc mê nhé, như vậy sẽ đau".

Lam Khanh Khanh chau mày "người đã không rút tự ta làm", nói đoạn nàng đưa tay ra phía sau chẳng do dự rút mũi tên ra. Hàm Mộc Vân cũng chẳng bất ngờ mấy, cô nhanh nhẹn lấy khăn ướt lau nhẹ vết thương đang không ngừng rỉ máu.

"Khanh tỳ, cần phải cỡi y phục", "tùy người", Bạch Nhi ngồi bên mép giường đỡ Khanh Khanh nhẹ nhàng trút bỏ y phục giúp nàng. Hàm Mộc Vân nhìn vết thương có chút nghi ngờ "Chẳng lẽ có độc?", cô thấy Khanh Khanh không nói gì càng chắc chắn, vết thương đã bị thổi rửa bên ngoài.

"Chết tiệt, ta mà biết là tên nào bắn ta băm thây hấn" Hàm Mộc Vân rút trong mình ra một cây dao phẫu nhỏ, Khanh Khanh nhìn qua có chút giương mắt, con bé này luôn không thiếu dao phẫu. "Nguyệt Tuy, đem cho ta một cây nến" Bạch Nhi thấy cô hơ dao trên nền liền hoảng "Cô định làm gì Khanh Khanh", "Không làm Khanh Khanh sẽ chết thật đó"

Hàm Mộc Vân lo lắng nhìn Khanh Khanh "Tỳ cố chịu nhé, rất đau đấy". Nói rồi cô đưa dao nhỏ cắt từng mẩu thịt bị thổi rửa ra, máu lại không ngừng rỉ ra, Hàm Mộc Vân không cho phép bản thân run tay, thật cẩn thận xử lý vết thương

Lam Khanh Khanh cắn chặt môi, cơ đau thể xác cứ ập tới, trán nàng đã lấm tấm mồ hôi. Bạch Nhi đau lòng cầm khăn nhẹ nhàng lau cho nàng, cô nắm lấy tay Khanh Khanh "Khanh Khanh người phải cố lên". Nàng mở miệng giọng đã thều thào "Ta không sao", Bạch Nhi nhìn nàng cuối cùng đã khóc "Khanh Khanh, xin lỗi, ta từng nói sẽ bảo vệ người như ta lại chẳng giúp gì được". Lam Khanh Khanh cười nhẹ đưa tay lau nước mắt cô "Ta không sao" lời vừa dứt nàng liền mất đi ý thức ngã ra phía sau.

Hàm Mộc Vân ôm lấy nàng "Ồn rồi", Bạch Nhi mới thở nhẹ an tâm, Hàm Mộc vân lại thay khăn đã nhúng qua nước nóng lau nhẹ vết thương nhẹ nhàng bôi thuốc. Băng bó lại xong cho Khanh Khanh cô lại sai người mang cho nàng một bộ trung y bằng lụa tạm cho nàng mặc.

Hàm Mộc Vân động tác nhẹ nhàng để nàng nằm xuống giường chỉnh cho nàng nằm thật thoải mái. Bạch Nhi, Nhã Nhi và Nguyệt Tuy thu dọn xong liền lui ra ngoài. Hàm Mộc Vân ngồi bên mép giường thờ dài

"Khanh tỳ, tỳ đúng thật không phải là người mà"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Thân thể của tỳ là của ta

"Ta vốn dĩ không phải là người"

"Tỳ tỉnh rồi sao?" Hàm Mộc Vân thấy Lam Khanh Khanh muốn ngồi dậy liền ngăn nàng "Tỳ muốn làm gì, vết thương vừa bôi thuốc tỳ không được cử động lung tung". Lam Khanh Khanh cũng không cố chấp nằm xuống, im lặng một hồi nàng chợt mở miệng "Lần này người làm thuần thực hơn rồi"

Hàm Mộc Vân ngậy ra một chút, cô chợt hiểu cười tươi như hoa ôm cánh tay nàng "Khanh Khanh, tỳ vẫn còn nhớ sao?", "Này chẳng phải người vừa nói

vết thương mới bôi thuốc sao?". Hàm Mộc Vân giật mình thả tay Khanh Khanh ra cười vui vẻ "Tỷ không đau chứ"

Bọn Phong Nguyệt Vô Thần và Gia Lễ Thượng Phong đứng ngoài lều có chút nóng ruột. Vừa nhìn thấy Bạch Nhi cùng Nhã Nhi đi ra cầm trên tay y phục và chậu nước đầy máu có chút hoảng.

Phong Nguyệt Phủ Hàn kéo lấy Nhã Nhi hỏi "Người sao rồi? Có cứu được không", Nhã Nhi cúi đầu lễ phép "Xin hoàng thượng bớt lo lắng, hiện Lam cô nương đã không còn gì đáng ngại"

Mọi người thờ ra một hơi nhẹ nhõm, "Mạc tướng có thể vào thăm nàng không" mọi người đều nhìn về phía Triệu Khánh Lâm. "Khanh Khanh bây giờ vẫn còn đang hôn mê, nương nương nói không cho phép ai vào trong"

Triệu Khánh Lâm vẫn một mực lo lắng cho Khanh Khanh, hần cứ chốc chốc lại nhìn vào trong lều. Gia Lễ Thượng Phong vỗ hần, Triệu Khánh Lâm liền thu mắt, đành đợi ngày mai gặp nàng vậy.

"Trời cũng đã tối các vị trở về lều đi" Nguyệt Tuy ra lệnh đuổi khách. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn vào trong một cái mới miễn cưỡng rời đi, thật sự lúc hần thấy nàng nằm ở đó cùng với rất nhiều máu hần bất giác sợ hãi. Có lẽ hần sợ Lam Khanh Khanh sẽ giống như người ấy của ba năm trước.

Hành động của Triệu Khánh Lâm và Phong Nguyệt Phủ Hàn nhanh chóng rơi vào mắt của mọi người. Phong Nguyệt Vô Thần chau mày, xem ra hoàng huynh rất xem trọng nàng. Thân phận của nàng lại thể nhiều chấm hỏi hơn nữa.

Hàm Mộc Vân kê cao gối đỡ Khanh Khanh tựa lưng vào gối, "Xem ra bọn họ rất lo cho tỷ", Lam Khanh Khanh lắc đầu "Ta có gì để họ lo chứ, chẳng qua trước mặt họ bị thương một chút theo lễ nên hỏi vài câu". Cô kéo chăn lên cho Khanh Khanh cười nhẹ "Tỷ nói chỉ bị thương một chút sao? Cũng đúng thật nhẹ hơn lần đó", Nàng cũng bất giác nhếch môi "Là người ta chân vụng về nên mới thành ra như vậy"

Nhớ năm Khanh Khanh 14 tuổi, nàng bị tổ chức bắt phải đi thực hiện nhiệm vụ. Chẳng biết là nhiệm vụ gì khi về đến nhà đã thấy máu me đầy người khiến Hàm Mộc Vân khiếp sợ một phen. Không muốn người trong nhà biết Hàm Mộc Vân đành liều lấy viên đạn bên cánh tay phải ra cho nàng, nhưng một cô bé 13 tuổi như cô thì sao xử lý được. Đạn đã được lấy ra nhưng Khanh Khanh lại bị ngất đi, sốt cao, hôn mê đến mấy ngày, cô còn phải lên tìm người đến giúp. Nếu không phải cha cô đi công tác trong nhà lại bận rộn thì đã bị phát hiện rồi.

Nghĩ đến chuyện cũ Hàm Mộc Vân lại cười, hai năm rồi, cô nhìn Khanh Khanh ánh mắt có chút xót "Khanh tỷ, tỷ hứa với ta sau này đừng để bị thương nữa được không". Lam Khanh Khanh nhìn thẳng vào mắt cô, hai người chẳng nói gì chỉ lẳng lặng nhìn nhau. Kể từ lần đầu tiên vào Hàm gia nhìn thấy Hàm Mộc Vân đến giờ nàng dường như chưa từng nhìn chăm chú cô một lần nào nữa. Nàng đã lạnh nhạt với Hàm Mộc Vân bao lâu rồi nhỉ

"Thân thể này của ta ta muốn quản cũng không thể quản, ít ra hiện giờ không còn đi làm nhiệm vụ không còn bị thương như trước đây nữa", Hàm Mộc Vân cười "Tốt vậy từ nay thân thể tỷ do ta quản nhé, tỷ yên tâm, y thuật của ta tốt hơn nhiều rồi". Nàng không nói gì xem như đồng ý, có lẽ nàng nghĩ sẽ không bao giờ để bản thân bị thương nữa nhưng nàng vẫn không liệu được sẽ có ngày chính nàng làm tổn hại thân thể nàng.

"Thân thể của tỷ là của ta!"

Nguyệt Tuy vén màn bước vào "Chủ Tử, hoàng thượng cho gọi" Hàm Mộc Vân đứng dậy "Được ta sẽ qua đó ngay, Nguyệt Tuy người gọi Bạch Nhi đến chăm sóc cho Khanh Khanh giúp ta". "Được!" Nguyệt Tuy ra ngoài, vô thức ngoái đầu nhìn Khanh Khanh một cái.

*

"Gọi ta đến là có chuyện..." Hàm Mộc Vân chưa nói hết câu đã im bật, cô không nghĩ đến ở đây lại có nhiều người đến thế. Hàm Mộc Vân đi lại gần Phong Nguyệt Phủ Hàn hành lễ "Hoàng thượng, ngài tìm ta là có việc gì?" ịch ra nên cho hần chút mặt mũi.

Cô cho hần mặt mũi nhưng ngược lại hần chẳng cho nàng mặt mũi, Phong Nguyệt Phủ Hàn đưa tay kéo Hàm Mộc Vân ngồi xuống bên cạnh mình. "Ta đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng nhưng không ngờ lại có thích khách xâm nhập. Xem ra cuộc đi săn ngày mai phải dừng lại, sáng sớm ngày mai chúng ta gấp rút về hoàng cung"

Hàm Mộc Vân kinh ngạc "Trời sáng liền đi, Khanh Khanh đang bị thương làm sao đi được". Nam tử phía dưới bỗng đứng dậy "Khanh Khanh bị thương sao?", Phong Nguyệt Hoàn Ân vốn cô chưa gặp lần nào nên cảm thấy hần thật lạ mặt.

Hàm Mộc Vân nhìn hần cũng chẳng nói gì, Lam Khanh Khanh này của cô xem ra hút hồn nhiều nam tử nhỉ, cô bất giác nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn. "Từ đệ!" Phong Nguyệt Quân Y nghe thấy hần cảnh báo liền kéo Hoàn Ân ngồi xuống, "Áy nha, bọn ta có việc liền đến trễ không ngờ chuyển sẵn lại bị hủy".

"Rốt cuộc là có chuyện gì?", "Đều là tại ta, bọn thích khách đó là đều nhắm vào ta" Gia Lễ Thượng Phong dường như chẳng có chút gì áy náy ngược lại còn cười. Hần là hoàng đế Mông Cổ đương nhiên đến Trung Nguyên sẽ có nhiều người chú ý rồi, nếu hần chết ở đây chẳng khác nào làm châm ngòi cho hai nước chiến tranh.

Hàm Mộc Vân nhìn quanh vẫn không thấy Phong Nguyệt Vô Thần ở đâu, tên tướng quân Mông Cổ cũng mất dạng. "Hoàng thượng, các người cứ ngồi đây bàn bạc, ta về lều trước" Hàm Mộc Vân vùng ra khỏi móng vuốt của tên hoàng đế nào đó chạy một mạch ra ngoài.

Cô liền hướng lều Khanh Khanh nghỉ ngơi mà đi đến, quả nhiên gần đến lều liền bắt gặp Triệu Khánh Lâm. Hàm Mộc Vân kéo hần đến một chỗ vắng vẻ "Nói đi, người với tỷ tỷ ta là có ý đồ gì?". Triệu Khánh Lâm có chút mơ hồ "Tỷ tỷ của nương nương?"

"Ày, là Lam Khanh Khanh" Triệu Khánh Lâm có chút kinh ngạc, nhanh chóng liền thu sự ngạc nhiên đẩy vào "Mạc tướng làm sao có ý gì, chỉ là nàng vì Hoàng Thượng bị thương, thần nên quan tâm một chút". Hàm Mộc Vân cau mày, đi xung quanh hắn "Ta là thấy không phải thế, từ lúc trong cung ta đã thấy người nhìn cô ấy có chút khác thường. Người nói xem người và Khanh Khanh là quan hệ gì?"

"Thần từ nhỏ đều ở Mông Cổ, quả thật đây là lần đầu tiên gặp nàng, vậy làm sao có quan hệ gì?" hắn thân là ca ca, Khanh Khanh đã giấu chuyện hắn càng không thể nói. Hàm Mộc Vân vuốt cằm "Cũng đúng nhỉ, Chẳng nhẽ người có ý đồ bất chính với Khanh Khanh"

Hắn thờ dài, xem ra cô nàng này tư tưởng có chút phong phú rồi, hắn không nói gì thêm rồi đi. Hàm Mộc Vân trừng mắt "Này người cứ thế rồi đi sao, người tốt nhất đừng làm cho Khanh Khanh thương tổn". Bước chân Triệu Khánh Lâm dừng lại "Nurong nurong người yên tâm, ta sẽ không bao giờ thương tổn Khanh Khanh"

Hàm Mộc Vân nhìn theo bóng lưng hắn, não rối loạn, lời này của hắn có ý gì. Hắn và Khanh Khanh nhất định có gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Người thích tỷ ấy?

Xe ngựa cứ gấp gheh làm đầu Lam Khanh Khanh không biết bao lần bị đập vào thành gỗ, mỗi lần vậy nàng chỉ nhú nhú đôi mày. Hàm Mộc Vân nhìn nàng hồi lâu "Khanh tỷ, tỷ không sao chứ?", nàng lắc đầu "Không sao"

Xe lại vấp hòn đá, đầu Lam Khanh Khanh đập vào thành gỗ lần thứ n, nàng không nhắm mắt nữa, trừng mắt về phía màn che. "Này, người có biết đánh xe không đấy, hay bị mù không thấy đường mà hòn đá nào cũng tán vô thế" Phong Nguyệt Hoàn Ân bắt mắt vén màn trướng Hàm Mộc Vân "Tẩu từ à, tỷ có lương tâm không đấy, ta đường đường là Vương Gia nhưng giờ trở thành phu xe cho tỷ rồi"

"Lương tâm thì không có nhưng đầu của ta đập vào thành gỗ sắp thành tương rồi" giọng Lam Khanh Khanh có chút nhẹ có lẽ vì vết thương vẫn còn đau. Hắn ra vẻ vô tội "Khanh Khanh, không thể trách ta, trách đường khó đi quá thôi". Hàm Mộc Vân lườm hắn, mắt thấy vết thương của Khanh Khanh dường như bị động mà rỉ máu, cô nhìn qua Nguyệt Tuy "Nguyệt Tuy cô ra đánh xe đi, hắn đánh xe về tới kinh thành chắc cả đám nhập viện mất"

Nguyệt Tuy liền đi ra ngoài, Phong Nguyệt Hoàn Ân nhanh chóng vào xe ngồi, Khanh Khanh mệt mỏi nằm gối đầu lên người Bạch Nhi ngồi bên cạnh. Nguyệt Tuy đánh xe tuy không gấp gheh như trước nhưng vẫn có chút lắc lư chóng mặt.

Đến hoàng cung trời cũng đã nắng gắt, Lam Khanh Khanh được Bạch Nhi dìu trở về Bình Túc Cung.

Hàm Mộc Vân đến Thái Y viện lấy thuốc cho Khanh Khanh, đến Bình Túc Cung cô chau mày nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn đứng cách đó không xa. Cô không biết vì sao mà bối rối, tim bất giác có chút ê ẩm. Hàm Mộc Vân đánh vào đầu mình một cái tự nhủ, *chẳng phải người luôn ghét hắn sao vì cớ gì giờ lại bối rối như vậy, đồ ngốc đã dại bao lần không được để ý hắn mà.*

Hàm Mộc Vân mắt thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn rồi đi liền nấp sau thân cây đợi hắn khuất bóng mới đi ra. Cô thờ dài nhìn theo bóng hắn một chốc rồi đi vào Bình Túc Cung

"Khanh tỷ, tỷ sao rồi? Còn đau không", Lam nhìn thuốc trên tay cô cau mày "Thuốc Bạch Nhi tự có thể đi lấy không cần phiền Lương Đề như người đi lấy". Hàm Mộc Vân ném thuốc trên tay cho Bạch Nhi, bĩu môi "Tỷ lại nói giọng xa cách đấy rồi" cô kéo ghế ngồi cạnh Khanh Khanh "Lúc trên xe ngựa ta thấy vết thương lại rỉ máu ra, tỷ cời y phục ta băng bó lại giúp tỷ"

"Không cần", Hàm Mộc Vân làm như chẳng quan tâm nàng kháng cự "Bây giờ tỷ còn đủ sức chống ta sao, Bạch Nhi giúp ta một tay".

"Hôm nay nàng có nhũ húng gặp ta nhĩ" Hàm Mộc Vân nhìn mỗ hoàng đế nào đó đang đọc tấu chương mà miệng vẫn không quên trêu chọc cô.

Hàm Mộc Vân nhìn hắn hồi lâu chẳng vòng vo hỏi thẳng "Người thích tỷ ấy?"

Phong Nguyệt Phủ Hoàng có chút bất ngờ bởi câu hỏi của nàng. "Ta nói là Khanh Khanh ấy" cô có chút bực bội bởi vẻ mặt của hắn, "Vân Nhi, nàng nói gì vậy?"

"Ta hỏi chính là người thích Khanh Khanh à? Ta thấy người rất quan tâm nàng, lúc nàng bị thương người còn lo lắng như vậy". Phong Nguyệt Phủ Hàn bật cười, hắn đứng dậy cốc đầu cô một cái "Vân Nhi, đáng vẻ của nàng rất giống đang ghen nha". Cô xoa xoa đầu có chút lúng túng "Ai bảo ta ghen chứ, ta... ta..."

"Vân Nhi, ta dẫn nàng đến một nơi" nói rồi Phong Nguyệt Phủ Hàn kéo tay nàng đi

Hắn dẫn nàng đến trước một cung điện, hắn mở cửa ra nắm tay cô dẫn vào trong, nơi này rất đẹp chỉ có điều lâu ngày không có người thiếu đi sự ấm áp. Phong Nguyệt Phủ Hàn dẫn cô vào gian phòng ngủ chính của cung điện, nơi này hẳn là nơi ở của một nữ tử, cô nhìn xung quanh có chút tò mò

"Nơi này là vị nào ngự?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn không nói hẳn dẫn nàng đến gần cửa sổ, nơi ấy treo một bức tranh, là một vị nữ tử xinh xắn đáng yêu, nét vẽ sống động tựa như hoạ lại dáng vẻ hoạt bát của nàng. Chỉ có điều người trong tranh vẽ đã sớm không còn trên đời...

"Này..." Hàm Mộc Vân kinh ngạc, người trong bức tranh này thật giống... Không phải lại là loại tình tiết cầu huyết như trong mấy cuốn tiểu thuyết đó chứ. "Nàng là tiểu muội duy nhất của ta, đáng tiếc còn trẻ như vậy đã không còn" hẳn nói trong mắt chứa sự buồn bã bi thương.

Hàm Mộc Vân ngần ra, bắt giác hiểu mọi chuyện, "Nàng tên gọi là gì?". "Linh Nhi, Phong Nguyệt Linh Nhi" hẳn quay sang nàng bên môi gượng cười "Thế nào, nàng còn ghen sao?"

Hàm Mộc Vân đẩy hẳn ra lúng túng, có chút ấp úng "Ai...ai bảo ta ghen chứ, Khanh Khanh là tỷ tỷ của ta, sao...sao ta lại ghen". Phong Nguyệt Phủ Hàn ôm nàng vào lòng "Nàng ấy cũng là muội muội ta". Nàng không giãy giụa nữa, hẳn bây giờ hẳn rất đau lòng, nàng đành cho hẳn mượn thân thể ôm một chút vậy

"Nàng vì sao lại chết?" Hàm Mộc Vân tự cảm thấy mình ngốc khi không lại hỏi câu như thế, "Muội ấy là tự sát, ba năm rồi, ta vẫn không thể quên được ngày đó".

Giá y đỏ thẫm nhuộm phượng hoàng đen tuyền, từ cổ tay nàng vương ra dòng máu chói mắt, thân thể yếu đuối dần mất hết sức sống mệt mỏi nằm dưới đất. Khuôn mặt vốn ngây thơ thuần khiết tỏ ra vẻ nghiêm nghị sau khi trải qua đau khổ, trước lúc chết nàng vẫn gọi tiếng ca ca. Hẳn vô dụng đến mức nhìn muội muội chết trước mặt nhưng chẳng thể làm gì

Hàm Mộc Vân vỗ nhẹ lưng hẳn trấn an "Chuyện đã qua đừng cố nhớ, người đã cố gắng rất nhiều rồi không phải sao?". Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn nàng mỉm cười "Ta giữ nàng bên cạnh quả không sai, chưa từng có ai nói với ta như thế". Giọng nàng dịu đi "Vậy người cố giữ ta đi, người đã vất vả rồi"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 66

Cả ngày Lam Khanh Khanh nằm trên giường cũng phát chán, trước kia cho dù nàng có sắp chết cũng bị tổ chức gọi sang đã thành thói quen. Nàng nhìn Bạch Nhi loay hoay đằng đây hỏi "Người làm gì vậy", Bạch Nhi đi đến đưa cho nàng một túi thơm

Lam Khanh Khanh chau mày "Đây là thứ gì?" Bạch Nhi ngồi xổm xuống đặt hai tay lên giường cầm gói lên "Đây là túi thơm ta tự làm, tặng cô". Bạch Nhi thêu rất đẹp, là hình hoa lê "Ta không phải tiểu thư khuê các, không cần", "cô nghĩ thử đi" Bạch Nhi đặt túi thơm bên mũi nàng, mùi hoa lê nhanh chóng sọc vào mũi

"Ta biết cô thích hoa Lê nên đã ép khô cùng với một số thảo dược, rất tốt cho sức khỏe" nàng nhìn về mặt Bạch Nhi vươn lên nụ cười "được!".

"Khanh Khanh, ta xin lỗi" cô cúi gằm mặt, bả vai rung rung, Khanh Khanh nâng cầm Bạch Nhi lên cười nhẹ "Khóc cái gì chứ ta còn chưa chết". Nàng kéo Bạch Nhi ngồi lên giường lau đi nước mắt cho cô, "Ta đã hứa sẽ bảo vệ cô...nhưng lại để cô bị thương ra thanh thết này". "Đồ ngốc, Phong Nguyệt Vô Thân ở đó còn không cứu được thì người cứu được sao? Và lại là ta cố ý" Bạch Nhi cúi mặt xuống "ta xin lỗi, ta không nên để cô đi một mình"

Lam Khanh Khanh xoa đầu cô "Được coi như ta nhận lời xin lỗi của cô, đừng khóc nữa".

"Nghe có người khóc ta tưởng muội chết rồi", Lam Khanh Khanh ném gói tới người vừa phát ngôn kia "Ta chưa gặp huynh lần cuối saoỡ chết được, mồn miệng huynh quả thật càng ngày càng thối".

Mộ Dung Xuất nhúng vai ngồi trên bàn "Ta có ý tốt đến xem muội muội lại gặp là nắng ta ah", Bạch Nhi lau nước mắt leo xuống giường hướng hẳn cúi đầu định đi ra ngoài lại bị hẳn kéo lại "Bạch Nhi, cô cũng không cần ra ngoài trời đang lạnh đấy". Bạch Nhi có chút ngạc nhiên, "Bạch Nhi, cô không phải người ngoài, đừng lúc nào cũng chạy ra ngoài như vậy" Bạch Nhi hướng nàng gật đầu.

"Nhất là lúc có một số người vô duyên đến" Bạch Nhi cúi đầu che miệng cười, "Khanh Khanh, Muội là nói ta sao?". Nàng nhúng vai "người đó là huynh sao?", hẳn lờm nàng một phát lấy từ túi áo ném cho nàng lọ thuốc "Ta nghe nói muội bị thương liền cấp tốc vào cung thăm muội, muội lại đối xử như vậy với ta"

"Ta ổn rồi, về đi" Mộ Dung Xuất chỉ vào nang có chút tức giận "muội, muội giỏi lắm lần sau ta không thêm gặp muội nữa". "Vậy sao? Vậy ta lại bớt một sự phiền hà" nàng dừng một chút cười xảo huyết "Không phải huynh tranh với bọn họ vào cung thăm ta chứ?". Mộ Dung Xuất rõ vẻ lúng túng "Ai tranh chứ, rõ ràng là Đại ca phái ta đi"

Lam Khanh Khanh cười cười "Mộ Dung Xuất, có ai đã từng bảo huynh rất đáng yêu chưa?", Hẳn có chút ngần ra gò má hơi đỏ, nàng và Bạch Nhi phá lên cười "Thì ra huynh cũng biết xấu hổ nha". Mộ Dung Xuất trừng nàng và Bạch Nhi, giận dữ leo xuống bàn "Ta không nói chuyện với các người nữa"

Lam Khanh Khanh thấy hấn như vậy cũng chỉ cười không trêu ghẹo nữa "Cho ta hỏi thăm Thương Liên nhé". Hấn phi người qua cửa sổ biến mất, "Khanh Khanh, cô không sợ hấn "báo thù" sao?" Nàng nhún nhún vai "Ta đang đợi hấn "báo thù" đây"

1s...2s...3s

Lam Khanh Khanh đột nhiên nhớ ra nàng chưa nói với Mộ Dung Xuất một chuyện. "Khanh Khanh, cô làm sao vậy", nàng bấu môi nằm xuống giường kéo chăn lên "Ta làm sao lại quên mất nói chuyện đây với hấn chứ". "Chuyện gì?" Lam Khanh Khanh lắc đầu, "Nếu là chuyện qua trọng thì ta đi gọi Phùng Liên nhé", nàng lại lắc đầu "Không cần, chắc ta nghĩ nhiều rồi"

Bạch Nhi cảm lo thuốc của Mộ Dung Xuất đến "Thuốc này có vẻ rất tốt, Khanh Khanh ta bôi thuốc giúp cô nhé", nàng gật đầu.

Bạch Nhi bôi thuốc, băng bó lại vết thương bỗng nghe nàng hỏi "Bạch Nhi, cô có tin vào chuyện ma quỷ không?". "Sao tự dưng cô lại nhắc tới chuyện ma quỷ?" Cô nhớ lại ngày trước Khanh Khanh giết rất nhiều người ở ngoài sân Bình Tước cung bỗng rùng mình, "Khanh Khanh cô đừng làm ta sợ nhé, trước đây cô bảo không có ma quỷ mà"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ lắc đầu "Quả thật không có ma quỷ, nhưng lại có âm linh, ta nghĩ ta đã biết thích khách ở nơi săn bắn là thứ gì rồi" không những một mà tận hai lần nàng cảm thấy điều đó. Bạch Nhi băng bó cho nàng xong nghe nàng nói vậy càng có chút sợ hãi "Khanh Khanh à cô biết ta sợ ma mà", "Vẫn là câu nói đó, có ta ở đây người sợ gì chứ?"

Trang Uyên

"Kết hoạch thất bại rồi", Phương Thanh quỳ một gối xuống hướng nữ tử vận hắc y nói, Từ Dạ cười lạnh "Các người không phải vô dụng quá sao?".

"Không thể trách nàng, là ta đã làm không tốt" nam tử áo trắng nhàn nhã ngồi trên bệ cửa sổ, nam tử nhìn rất xinh đẹp nhưng cảm giác gần hấn rất lạnh lẽo. Từ Dạ khoanh tay, giọng có chút giễu cợt "Bạch Kết, chủ tử phái người đến chẳng lẽ chỉ để làm những trò vặt này thôi sao, so ra vẫn là Hắc Kết nhanh nhẹn hơn nhĩ"

"Chủ Tử làm việc còn có chỗ cô xen vào sao?" nam tử gọi là Bạch Kết kia nhảy xuống đất nhàn nhã đi đến Từ Dạ, hấn nâng cầm cô lên thân thể tỏ ra hàn khí khiến người khác rét run "Từ Dạ, cô vẫn chưa leo lên được giường của chủ tử thì đừng ở đây đối đầu với ta".

"Người..." khuôn mặt sau chiếc mặt nạ nhấn nhó vì tức giận. Từ Dạ hất tay hấn ra, treo trên môi nụ cười mỉa mai "It ra ta là người, người... là cái gì?"

Bạch Kết rõ tức giận, Phương Thanh chau mày đứng dậy đẩy hai người ra "Nơi này là cung của ta, hai người muốn gây gỗ phiền ra ngoài". Từ Dạ hất cằm cao ngạo rồi đi, Bạch Kết khuôn mặt vẫn lộ vẻ tức giận ngồi xuống bàn.

"Chuyện ở khu săn bắt huynh có thể nói cho ta rồi chứ" Bạch Kết nhìn Phương Thanh nhếch môi "Người đáng lẽ ra không nên ở trong này...Trang Phi?". "Chẳng phải cũng chỉ vì chủ tử sao? Ta đã là tàn không còn là phi nữa" Phương Thanh ngồi xuống phía đối diện hấn "Xong nhiệm vụ lần này ta sẽ xin chủ tử rời đi"

"Nhiệm vụ lần này là đánh đổi cả mạng, cứ cho là có thể sống sót đi, người nghĩ chủ tử có thể để thuộc hạ rèn luyện bao năm rồi khỏi sao, huống hồ cô còn nắm giữ nhiều bí mật như vậy". Trong mắt Phương Thanh dường như có chút bi thương, cô cúi đầu che đi "Ta không phải là tiểu thư của Phương gia, không phải là con ruột của thượng thư, sống trong thân phận này ta mệt mỏi rồi"

Hấn nhún nhún vai "Giết được Gia Lỗ Thượng Phong hấn nói đi". Cô ngược lên nhìn thẳng vào mắt Bạch Kết "Người sống như vậy không mệt sao? Trong mắt người khác người khác người chỉ là con rối do hấn tạo ra...". "Ta không quan tâm trong mắt họ ta là cái gì, ta vốn dĩ chỉ là con rối do chủ tử tạo ra, vì vậy ta chỉ làm việc cho chủ tử"

Nước mắt lăn dài, Phương Thanh lẩm bẩm như để hấn lẫn bản thân nghe thấy "người và ta giống nhau, đều quan tâm tất cả những gì họ nói"

Bạch Kết bỗng khựng lại, thét thì sao? Hấn cũng không phải người...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 67

Căn phòng bị bóng tối phủ lấy, Lam Khanh Khanh đi sâu vào giấc ngủ chẳng nhận ra Phong Nguyệt Vô Thần đang đứng bên cạnh giường. Hấn chỉ đứng đó lặng lẽ nhìn nàng, đôi mày nhíu chặt.

Lam Khanh Khanh nằm trên giường chau mày nhìn những thứ trên bàn "Đây là cái gì?". "Đây là thuốc do Từ Vương Gia đem đến, đây là thảo dược của Ngũ Vương Gia, đây là của hoàng thượng, đây là của Gia Lỗ Vương..."

Năng nhún vai leo xuống giường, nàng có cảm giác như mình là nhân vật quyền quý nào đó. Chỉ là bị thương nhẹ thôi mà họ không cần làm quá đến

mức chỉ sợ người khác không biết nàng bị thương.

"Còn những thứ này là của vài người hóng chuyện đem đến... ầy Khanh Khanh ta giúp cô" Bạch Nhi chạy lại đỡ nàng lại bị nàng đẩy ra, "Ta không đến mức đi lại không được"

Lam Khanh Khanh rửa mặt xong lại ngồi trước gương, nàng loay hoay mãi chẳng thể nào chải đầu được. Nàng cứ đưa tay lên là vết thương sau lưng lại đau. Bạch Nhi nhanh nhẹn cầm lược chải giúp nàng, "sáng ra bọn họ rảnh chuyện hay sao lại đến đây?" Bạch Nhi cười cười "Khanh Khanh bây giờ đã sắp đến bữa trưa rồi"

Nàng chau mày "Ta là ngủ một mạch từ tối qua đến giờ sao?" Bạch Nhi ra sức gạt đầu. Nàng không thể không ngạc nhiên sao, đây có lẽ là lần đầu tiên nàng ngủ sâu nhất sau từng đấy năm, nhiều người đến như vậy nàng cũng chẳng phát giác. "Khanh Khanh, thật ra ta đã bỏ vào túi hương một loại cỏ giúp ngủ sâu", Bạch Nhi dừng một chút lại nói "Tại ta thấy cô luôn không ngủ đủ giấc, bây giờ cô còn bị thương..."

"Bạch Nhi, Cảm ơn người", Bạch Nhi có chút ngần ra "Sao vậy?" Hay là nàng nên nói đa tạ mới đúng nhỉ. "À không có gì, chỉ là lần đầu tiên ta nghe cô nói cảm ơn", "Xem ra trước giờ ta đối xử tệ với cô lắm nhỉ?" Bạch Nhi lắc đầu cười hi hi "Nào có, cô là người tốt với ta nhất trên đời"

"Nha, xem ra muội không cần lo chuyện thuốc thang cho tỷ rồi nha" Hàm Mộc Vân đi vào ngó nghiêng đóng được phẩm trên bàn. "Khanh Khanh, tỷ có thật chỉ là một cung nữ không đây" cô lại chỗ Khanh Khanh nhìn nàng.

"Ta không phải cung nữ thì ở trong cung làm cái gì?", "Ta thấy họ là rất rất quan tâm tỷ, ta cứ tưởng tỷ là..." Hàm Mộc Vân ghé sát vào tai Khanh Khanh "Nữ chính xuyên không cơ". Lam Khanh Khanh gõ đầu cô nàng một phát "Thế nào lại đọc ngôn đến ảo tưởng luôn rồi". Cô xoa xoa trán giậm chân "Ta không phải là ảo tưởng mà là trí tưởng tượng phong phú, ta thấy tỷ thật giống nữ chính truyện nào đó ta đã từng đọc qua"

Nàng lườm Hàm Mộc Vân một phát, nếu không phải tại cô cho nàng xem cuốn tiểu thuyết đó nàng cũng không phải vào cung cấm làm cung nữ quét tước

(Có ai nhớ lúc Thần ca bắt Khanh Khanh vào cung không, nàng lắm bả nói nữ chính đó nên Thần ca mới bảo tỷ làm cung nữ ý)

Lam Khanh Khanh đi lại bàn chất đầy dược phẩm lần thuốc bổ, nàng thấy một mảnh lụa kẹp trong hộp hộp nhỏ liền lấy ra xem. "Đây là thuốc bổ của Gia Lỗ Vương, nói là để tạ ơn người" Nàng chau mày nhìn mảnh lụa trắng tinh thơm mùi chanh được đặc trong hộp. "Đây là cái gì?" Hàm Mộc Vân chau mày định lấy xem liền bị Khanh Khanh nhanh hơn một bước lấy cất.

Hàm Mộc Vân bĩu môi "Ta biết rồi, chuyện của tỷ" cô đặt lọ thuốc nhỏ vào tay nàng "Đây là thuốc thoa để lành sẹo, ta thấy có người đưa thuốc bồi trị thương rồi". Cô lườm Khanh Khanh "Haiz tỷ thật quá đáng, ta còn bị mắc kẹt bởi tên hoàng thượng kia thì tỷ đã thả thính lung tung rồi". Nàng lại cốc một cái ngay trán cô "Ngươi mau quay về đi"

"Hừ" Hàm Mộc Vân hất cằm rồi đi. Cô đến cửa Bình Tước Cung liền ngoái đầu nhìn lại phòng nàng tâm có chút buồn phiền, quả thật trên đời này lại có người giống nhau đến vậy...à không là giữ quá khứ và tương lai. Cô từng nghĩ chỉ trong phim mới có, có khi nào này là kiếp trước không nghĩ... không thể nào, ai lại hai kiếp đều khổ như thế.

"Bạch Nhi thấp giúp ta cây nến", "Khanh Khanh, giữa trưa thấp nến làm gì?" Bạch Nhi nói vậy nhưng vẫn đi lấy nến thấp. Khanh Khanh cầm mảnh lụa đưa lên trước nến, trên mảnh lụa trắng xuất hiện vài chữ, chưa kịp để Bạch Nhi đọc được hết nàng đã đốt đi mảnh lụa.

"Khanh Khanh, cô phải đi đâu à?" Bạch Nhi hỏi thử, nàng "phi tang" nhanh thật nhưng cô vẫn kịp thấy ba chữ "Diệp Hương Các". Khanh Khanh đặt ngón trỏ lên môi, hướng Bạch Nhi nháy mắt. Bạch Nhi lúng túng đỏ mặt "Ta...ta không hỏi nữa...", Nàng lại được trợn cười lớn lại kiến Bạch Nhi thêm đỏ mặt. Thật may Bạch Nhi là nữ nhân nếu là nam nhân Khanh Khanh đã bị bắt về rồi

"Lát ta phải ra ngoài một chút đành nhờ ngươi giữ bí mật giúp ta rồi" Bạch Nhi bĩu môi "Ta không quản chuyện của cô nữa". "Nha nha, xem ra không giữ được nữ nhân trong nhà rồi", "Ta..." Bạch Nhi ngưng ngừng, giận dỗi chạy đi.

Diệp Hương Các

Lam Khanh Khanh thân mang nam trang bước vào Diệp Hương Các lập tức thu hút mọi ánh nhìn, nàng nhanh chóng theo tiểu nhị lên tầng hai. Khanh Khanh vừa khuất bóng Hà chương quản liền gọi một tiểu nhị "Bảo cho Nhị thiếu gia biết, Lãnh công tử đã đến đây rồi", Tiểu nhị gật đầu liền nhanh nhẹn rời đi.

"Thế nào, tìm ta làm gì?", Triệu Khánh Lâm vừa thấy nàng liền chạy đến nắm vai nàng xoay qua xoay lại "Muội đã khỏe rồi chứ? còn đau không?". Khanh Khanh cười ngọt ngào ôm lấy hắn "Ca ca, ta nhớ huynh chết đi được", hắn nín cười ôm lấy nàng vẫn không quên cẩn thận vết thương "Ta cũng nhớ muội, muội vẫn sống tốt chứ?". Nàng cười cười "Ta rất rất tốt, như huynh thấy đây"

"Hai người quên mất ta vẫn còn ngồi đây sao?" Triệu Khánh Lâm ngại ngừng buông Khanh Khanh ra. Nàng ngồi xuống chống cằm nhìn hắn "Gia Lỗ Thượng Phong người càng ngày càng muốn...chết sao?". Gia Lỗ Thượng Phong nhún nhún vai "Ta nào dám"

"Ngươi gọi ta đến không sợ bị người khác phát hiện sao? Đến lúc đó ngươi làm sao giải thích?", "Không phải ngươi cũng đến đây sao?" Gia Lỗ Thượng Phong ôm ngực giả vờ bị tổn thương "Các người thật vô tâm, ta tạo cơ hội cho các người mà..."

Câu nói của hắn bị cắt bởi ly trà nóng do nàng ném sang, hắn thối thối ly trà uống một hơi "Vẫn nàng tốt nhất còn sợ ta nói lâu đến khát nước". "Ngươi biết vậy thì ngâm mồn lại đi", hắn nhìn nàng cười cười "Khi nào nàng trở về đây, như đã nói, hậu vị vẫn chờ nàng". Nàng hừ một tiếng chẳng thèm nhìn

hắn cái nữa

"Khanh Khanh, trời đã chuyển sang đông rồi, mấy ngày nữa là có tuyết rơi muối phải giữ ấm vào", Khanh Khanh nắm lấy tay Triệu Khánh Lâm cười nhẹ "Huynh không cần phải lo, ta chính là yêu thương bản thân nhất". Hắn dường như có chút do dự, nàng biết hắn muốn nói gì "Gần một năm rồi nhì, Ca Ca"

Triệu Khánh Lâm xoa đầu nàng "Ta mong muối có thể đến đó thấp cho cha nương một nén hương", "Đương nhiên muối sẽ đến..."

Một lời xin lỗi nàng chưa thể trọn vẹn nói ra, tuyết cũng sắp rơi, đã gần một năm từ khi nàng xuyên đến đây, Cha mẹ, chị nuôi của nàng Cũng đã gần đến giờ rồi. Cũng đã đến lúc nàng quay về đó một chuyến rồi...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Cưỡng hôn

"Khanh Nhi, không phải lỗi của muối" Triệu Khánh Lâm xoa đầu nàng, hắn biết nàng luôn cảm thấy có lỗi trong cái chết của nhà hắn nên mới rời đi.

Đêm đó nàng trốn trên thảo nguyên khóc rất nhiều, có lẽ cũng là lần duy nhất hắn thấy nàng yếu đuối như vậy. Dường như nàng đã quên những chuyện nàng nhớ với hắn, nhưng thật tốt, quên cũng tốt.

Cô bé này rời xa một chuyến cũng không phải tệ, nàng cũng đã biết cười, "Khanh Nhi, Muối cười lên trông thật xinh đẹp, haiz ca ca của muối ấy vậy mà chưa bao giờ thấy muối cười"

"Không phải đã thấy rồi sao", "Nha ta thật tò mò là tên nào đã gây ra cột mốc lớn đến thế trong cuộc đời nàng" Gia Lỗ Thượng Phong đùa nhưng lời của hắn có vẻ không đúng lúc.

"Vương gia, phòng này có khách ngài không thể vào được..." Bên ngoài tiểu nhị cô ý nói lớn để bên trong nghe thấy. Nàng thần than, chắc chắn là Phong Nguyệt Vô Thần rồi, khôn thật lắm sao hắn biết vậy chứ. Nàng nhanh chóng nép sau bức bình phong, Phong Nguyệt Vô Thần đứng lúc bước vào.

Tiểu nhị thấy ngăn không được hắn liền lui ra ngoài, Huyền đứng phía sau hắn liền đóng cửa lại.

"Ra đây!" Phong Nguyệt Vô Thần gượng cười vô cùng khó coi, sau một hồi nàng vẫn không chịu ra. Hắn thu lại nụ cười cứng nhắc đó về mặt nguy hiểm, mặc kệ có người trong phòng "Hoặc người ra hoặc ta lôi người ra".

Gia Lỗ Thượng Phong mang vẻ mặt xem kịch vui nhìn ai đó không tình nguyện đi ra. Lam Khanh Khanh không dám nhìn thẳng Phong Nguyệt Vô Thần chỉ cúi đầu xuống đất, nàng toi rồi, chắc chắn toi rồi, hắn vốn đã nghi ngờ nàng rồi còn gì.

Phong Nguyệt Vô Thần đi đến nàng vô thức lui ra sau, có mùi nguy hiểm "Ta cố thể giải thích", hắn mặc kệ nàng nói gì nắm cổ áo lôi nàng đi. Tên nam nhân nào đó còn ngồi cười, Khanh Khanh trừng Gia Lỗ Thượng Phong, hắn chỉ nhún nhún vai mặc nang bị ai đó lôi đi. "Khanh Khanh bị hắn bắt đi liệu có bị gì không" Gia Lỗ Thượng Phong lắc đầu "Nàng không có vấn đề bất quá bị ngược đãi chút thôi" xem ra nàng tìm được nam nhân của mình rồi.

Hà Chương quản thấy nàng bị Phong Nguyệt Vô Thần lôi ra ngoài kinh ngạc vô cùng cũng chẳng dám can ngăn. Lam Khanh Khanh bĩu môi không can tâm tình nguyệt bị hắn kéo đi, nàng đưa mắt nhìn liền bắt gặp vẻ mặt hả hê của ai đó.

Bạch Mặc Thương vỗ vỗ phiến quạt môi nhếch lên nụ cười vô lại, hắn nhận được tin nàng đến Diệp Hương các liền sang đây, nào ngờ lại thấy cảnh này, thật là.... "Nha Khanh Nhi không biết có bị làm sao không, cứ tưởng hôm nay được gặp muối ấy trò chuyện vài câu" miệng nói thế nhưng khuôn mặt của Diêu Chính Vũ vẫn không giấu nổi vẻ hả hê

Lam Khanh Khanh trừng bọn họ như nói "các người đợi đấy ta tính sổ sau". Phong Nguyệt Vô Thần trực tiếp ném nàng lên xe ngựa đậu sẵn ngoài đại môn. Nàng chau chau mày "Người không biết thương hoa tiếc ngọc à? Ta là đang bị thương...", "Người là hoa hay là ngọc?" Nàng bĩu môi quay mặt sang chỗ khác.

*

Về đến Bình Tước Cung nàng chẳng thấy Bạch Nhi đâu, hắn không hỏi phủ mà trực tiếp đi vào cùng nàng. Nàng thầm than, không có ai cứu nàng rồi...

"Người đến đó làm gì?" Khanh Khanh viện cớ "Ta đi gặp một vị bằng hữu ở đó tình cờ gặp Gia Lỗ Thượng Phong, hắn nói cảm thấy có lỗi nên mời ta ly trà". Nàng chột dạ cúi đầu, "Người chỉ duy nhất không biết nói dối lẫn che giấu cảm xúc". Thôi rồi...

Hắn lại gần nàng, nàng lùi lại ra phía sau đến khi lưng nàng chạm phải thứ gì đó rất cứng, Phong Nguyệt Vô Thần một tay chống lên tường một tay ôm lấy eo nàng, môi hắn ghé sát vào tai nàng nói "Ta cho người một cơ hội nữa". Khanh Khanh quay mặt sang chỗ khác, nàng cảm giác vành tai như bị lửa đốt nóng kịch liệt "Ta..."

Lời chưa nói môi nàng đã bị phủ bởi bờ môi ướt át của hắn, hắn luyến tiếc dời đi, chẳng tính là hôn chỉ là chạm qua nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Lam Khanh Khanh ngẩn ra, tròn mắt nhìn hắn. Phong Nguyệt Vô Thần phì cười gõ trán nàng một cái "Người đối với nam nhân khác đều như vậy sao?". Nàng hồi thần mỉm cười nguy hiểm "Ta không có, chỉ là lần đầu tiên bị người khác cưỡng hôn..." lời tiếp theo không cần nói nàng đã giờ chân đá.

Phong Nguyệt Vô Thần né liền buông nàng ra, Khanh Khanh rút chủy thủ đánh đến. Dù gì nàng cũng là nữ tử bị hắn trêu đùa thì thôi đi đằng này nụ hôn đầu bị mất như thế, bởi một tên vô sĩ. Hắn đánh rớt chủy thủ trên tay nàng, không bao lâu đã chế ngự được nàng, chung quy nàng không phải đối thủ của hắn.

Lam Khanh Khanh bị hắn ném lên giường, nàng muốn ngồi dậy liền bị hắn ngăn lại. Tư thế này của họ có hơi kì cục, nếu có ai đó bước vào ngay lúc này chắc chắn họ sẽ nghĩ theo hướng đó, một nam một nữ nằm trên giường thì làm cái quái gì?

Phong Nguyệt Vô Thần dùng ánh mắt khiêu khích nàng, Khanh Khanh vẫn không khuất phục cố gấn cựa quậy. Tay hắn đặt bên hông nàng càng siết chặt, thân thể hai người càng sát nhau. Khanh Khanh cắn môi "Được được, ta sai...ta sai rồi" nàng vốn là nữ tử cái loại đụng chạm da thịt này... cảm thấy có gì đó rất khó chịu. Không phải là loại cảm giác lúc trước bị hắn ôm, cũng không phải loại chán ghét lúc Diêu Chính Vũ đùa bỡn, cảm giác này nàng chưa bao giờ thấy qua

Phong Nguyệt Vô Thần buông nàng ra, Khanh Khanh ngay lập tức ngồi dậy lui vào trong. Hắn nhẹ nở nụ cười không có ý đứng dậy vẫn một mực ngồi đó "Người không có chuyện muốn nói? Hay nói cách khác người là có chuyện giấu ta". "Ta giấu người rất nhiều chuyện, người lại muốn biết cái gì? Thân phận của ta?" Nàng biết nếu nàng nói ra tất cả về nàng hắn khẳng định sẽ tức giận nhưng nếu hắn tự điều tra ra được chắc chắn hắn sẽ băm thây nàng cho chó ăn

"Vậy người nói xem người giấu ta bao nhiêu chuyện?" Khanh Khanh suy nghĩ "Ngoại trừ việc ta vào phủ người trộm ngọc Uyên Ương là thật còn lại ta đều giấu người". Nhắc đến chuyện này nàng lại phì cười, hắn chau mày nàng cảm nàng lên "Người lại nghĩ cái gì?". Khanh Khanh lăm ba lăm bấp "Ta..Ta không có", hắn "Hừ" một tiếng, nàng nghĩ gì hắn lại không biết sao?

Thấy hắn đứng lên dường như muốn rời đi Khanh Khanh liền leo xuống giường. Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên dừng bước suýt chút khiến nàng va vào lưng hắn. Hắn quay lại đầu có chút cúi xuống "Người nói xem, thân thể ta người cũng đã thấy vậy có nên chịu trách nhiệm không?"

Lam Khanh Khanh ngẩn ra, đen mặt "Người...vô sỉ", "Vậy người nói xem nữ tử đêm khuya vào dự phòng nam nhân đang tắm là ý gì đây?". Nàng hất cằm chối cãi "Ta là không có ý, còn người...biến thái, khuya như vậy còn đi tắm, hay người lúc đó vừa chơi đùa cùng nữ nhân xong..."

"Xin lỗi ta không có ý" Lam Khanh Khanh cùng Phong Nguyệt Vô Thần trừng mắt về phía Bạch Nhi, sớm không đến muộn không tới lại ngay lúc này đi vào. Không phải cô là nghe được hết rồi chứ?

Lam Khanh Khanh đẩy hắn ra then quá hóa giận kéo Bạch Nhi đi "Bạch Nhi cô giỏi lắm lại dám bán đứng ta", Bạch Nhi vội biện minh "Ta không có... là Vương Gia uy hiếp ta".

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ rời đi. Đợi hắn đi xa Bạch Nhi mới cười tà hỏi "Khanh Khanh không phải hai người...", "Tốt người còn lại đánh trống lảng xem ta trừng trị người thế nào" nàng nhéo tai Bạch Nhi kéo vào trong

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 69: Kể người nghe câu chuyện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lam Khanh Khanh ngồi trên giường tựa đầu vào cột gỗ đầu giường, nàng ngồi đó lẳng lặng nghe tiếng Bạch Nhi đang xột xoạc chuẩn bị giường của cô.

"Bạch Nhi" Khanh Khanh bỗng dừng gọi, Bạch Nhi đang ở gian bên hỏi nàng "Có việc gì sao?". Nàng không trả lời, Bạch Nhi chau mày đợi một lát cũng không nghe nàng nói gì liền chạy sang.

"Khanh Khanh, cô làm sao vậy?" Khanh Khanh lắc đầu "Cô đừng chuẩn bị nữa, hôm nay ngủ với ta đi" Bạch Nhi có chút sững sốt. Cô nhìn Khanh Khanh đã leo lên giường nằm gọn phía trong chừa chỗ cho cô, Bạch Nhi liền đóng lại cửa sổ thổi tắt nến. Cô leo lên giường nằm bên cạnh Khanh Khanh, giường cung nữ vốn nhỏ nhưng dù gì cũng vừa đủ hai nàng.

Bạch Nhi nghiêng đầu nhìn Khanh Khanh thấy nàng luôn nhìn lên đỉnh màn liền nhìn theo nàng "Ta luôn thắc mắc có sao người lúc nào cũng nhìn lên đấy". "Không ngủ được" Bạch Nhi mỉm cười "Hay ta hát cho cô nghe nhé, có lẽ vẫn hiệu quả hơn nhìn lên đấy". Khanh Khanh nghiêng nghiêng đầu "Cô biết hát sao?", Bạch Nhi ngưng ngưng sờ mũi "Ta hát không hay, chỉ biết hát vài ca khúc dân gian, cô... cô không muốn nghe thì thôi"

"Được" Bạch Nhi bắt đầu hát, giọng cô dịu nhẹ như ru người khác vào giấc ngủ, nàng bắt chợt nhớ đến mẹ ruột của nàng, bà cũng đã từng hát ru nàng

ngủ như vậy.

"Người chắc hẳn đã từng tò mò về ta", Bạch Nhi ngừng hát nhìn nàng. "Ta kể cho người một câu chuyện, người hẳn phải nghe thật kỹ, ta chỉ nói một lần". Bạch Nhi ừ một tiếng nằm nghiêng người nhìn nàng, nàng lại thủy chung nhìn đỉnh màn bắt đầu nói

"Trước có một cô bé từ nhỏ đã lớn lên trong cô nhi viện, nàng dù trong cô nhi viện lại phải ngày ngày giành giật miếng ăn chỗ ngủ mới có thể sống. Đến năm 7 tuổi cha mẹ ruột của nàng đến đoán, nàng ấy thật sự rất vui sướng. Có cha mẹ thật tốt!"

Lam Khanh Khanh hít sâu một hơi mỉm cười, đôi mắt bỗng chốc trở nên ưu thương

"Cứ ngỡ cuộc sống của nàng cứ sẽ mãi như vậy như năm nàng 10 tuổi cha mẹ nàng bị người khác giết chết trước mắt nàng. Nàng hẳn bị sốc rất lớn ảnh hưởng đến thần kinh phải vào viện cứu chữa. Ngay lúc tối tăm nhất có một bàn tay vương ra, nàng cứ nghĩ đó là ánh sáng duy nhất nhưng không bàn tay đã đẩy nàng đến nơi tăm tối nhất. Giúp nàng chỉ vì được cái danh tiếng, hẳn còn chính là người gây nên trận thảm sát đó.

Nàng luôn không gọi hẳn tiếng cha luôn không chấp nhận gia đình giả tạo đó, chỉ duy nhất một cô bé nhỏ hơn nàng một tuổi luôn gọi nàng tiếng chị..."

Bạch Nhi biết đứa trẻ nàng kể chính là nàng, cô liền đoán đứa trẻ luôn gọi cô tiếng chị đó là Hàm Mộc Vân. Bạch Nhi đưa tay cầm lấy ta nàng như muốn truyền cho nàng một chút gì đó ấm áp, sự an ủi.

"Thù hận bao trùm lấy nàng ấy, nàng tham gia tổ chức huấn luyện sát thủ bậc nhất thế giới ngầm gặp được một nam nhân tên Vương Tường Hải. Hắn đối với nàng thật tốt, luôn chỉ dạy bảo vệ nàng, hứa sẽ giúp nàng phục thù. Nàng đó cũng đến một cô gái 16 tuổi tự tay kết liễu cả nhà Hàm gia, có thể nói máu chảy thành sông, tay nàng dính đầy máu. Đáng tiếc thay cũng lúc đó nàng nhận ra bộ mặt thật của tên nam nhân kia. Hắn một tay đẩy nàng rơi xuống vách núi, cô bé bị ta giết cả nhà lại vì cứu ta mà rơi xuống"

Bạch Nhi nắm tay nàng càng chặt cho nàng đừng khí kể tiếp. Nàng gượng cười

"Roi xuống vách núi không chết được, nàng ta ấy vậy mà xuyên không, gặp trùng chuyện mà chẳng ai tin sẽ xuất hiện trên đời. Từ thế kỉ 21 nàng xuyên đến cổ đại phong kiến rơi xuống thảo nguyên Mông Cổ. Triệu bá mẫu thu nhận nàng làm nghĩa nữ nhưng số nàng đúng là khắc người thân chưa bao lâu cha nương bị bọn quan lại đánh chết, tỷ tỷ thì bị...cường bạo đến chết"

Cuối cùng nước mắt Khanh Khanh cũng bắt đầu rơi, Bạch Nhi nhìn nàng cũng không biết từ khi nào đã khóc. Nàng lại kể tiếp

"Ta một mình tìm đến hoàng cung giết sạch bọn quan lại sa đọa, hành hạ những tên làm nhục tỷ tỷ đến chết, tên hoàng thượng hoang dâm vô độ chết cũng không ra hình người. Nàng rời khỏi đó đến trung nguyên, cơ may lại cứu được Tam công tử Mộ Dung Xuất của Dạ Nguyệt Sơn Trang. Nàng liền trở thành thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt lấy danh Lãnh công tử. Đáng tiếc cuộc sống tự do của nàng lại bị đánh gãy bởi tên Phong Nguyệt Vô Thần luôn mang vẻ vô hại kia. Cuối cùng nàng buộc vào cung làm cung nữ, gặp lại người nàng đã mắc nợ ở kiếp trước."

Lam Khanh Khanh quay sang Bạch Nhi khẽ cười lau đi nước mắt của cô "Thế nào lại khóc rồi", Bạch Nhi lắc đầu đưa tay gạt nước mắt động trên má Khanh Khanh "Chẳng phải cô cũng khóc sao". "Đau lòng cho nàng sao?" Bạch Nhi lắc đầu "Ta không đau lòng cho nàng mà đau lòng cho cô"

"Từ trước đến nay chưa từng có ai đau lòng cho ta", "Chẳng phải có ta rồi sao? Không phải cũng chỉ có ta, ta thấy Hàm nương nương quả thật quan tâm người"

Lam Khanh Khanh thở dài "Ta gây cho nàng đau khổ lớn thế còn mặt mũi chấp nhận tấm lòng nàng sao? Tâm tư của nàng không phải ta không thấu mà là không dám đối diện". Bạch Nhi đẩy nàng một cái "Ta chỉ tò mò về thân phận cô cô liền kể câu chuyện đầu như vậy, làm ta rơi biết bao nhiêu nước mắt"

Bạch Nhi thấy nàng nở nụ cười cũng an lòng, "Nha ta thật không ngờ người ta theo lại có lai lịch lớn như vậy, Thiên An quận chúa, Thập Nhị tiểu thư Dạ Nguyệt, tỷ tỷ của Lương đệ, thù hằn củ Vương gia...", "Nô tỳ quết tước?". Cả hai người nhìn nhau phì cười

"Ta khi này vốn chưa từng nhắc đến bốn chữ Thiên An Quận Chúa" Bạch Nhi tỏ vẻ đương nhiên "Chẳng phải cô huyết tẩy hoàng cung Mông Cổ sao? Ai chả biết nàng được phong làm Thiên An Quận Chúa".

Lam Khanh Khanh xoa đầu nàng "Ngủ đi", Bạch Nhi ra sức gạt đầu bỗng dưng hỏi "Có khi nào người giết ta diệt khẩu không?"

Lam Khanh chau mày "Nếu giết ta đã giết trước khi người leo lên chiếc giường này nằm rồi". Bạch Nhi cười hi hi chính lại tư thế nhắm mắt ngủ.

Khanh Khanh im lặng hồi lâu mở miệng nói, cũng không biết Bạch Nhi còn thức hay đã an giấc "Ta đã nói toàn bộ cho người nghe vậy thì càng khẳng định người mãi mãi sẽ là người của ta, nếu có chút lòng dạ ta cũng không phiền xuống tay". "Khanh Khanh, nếu lòng dạ ta thay đổi không cần kiểm của người ta cũng sẽ nhảy sông tự vẫn" Bạch Nhi bỗng mở mắt có chút ập mở kéo tay nàng

"Khanh Khanh... chuyện ban chiều... liệu có tính là phản bội không?" Khanh Khanh nhìn nàng môi nhếch lên lộ vẻ nguy hiểm "Đó không phải là hành động phản bội mà là đại phản bội, Bạch Nhi xem ta xử lí cô"

Hai người đùa nhau âm ỉ, gần đến nửa đêm cả hai đều mệt mỏi thiếp đi...

Chào các nàng! Hôm nay tớ up 3 chap mừng sinh nhật tròn một tuổi của bộ truyện này nha. Hông biết có ai đã theo dõi từ lúc tớ up chap đầu tiên không nhỉ? Cảm ơn các man đã ủng hộ truyện của tớ trong một năm qua nhé. T.T cũng đừng trách tớ vì sao một năm rồi mà đến Q1 cũng chưa hoàn thành nha (tớ mắc bệnh lưỡng bẩm sinh ah~) và có một thời gian tớ đã ngừng up truyện. Tớ hứa nhất định sẽ hoàn thành Q1 trước cuối năm nay, có gì sau này tớ có viết không hay thì đừng ném đá tớ nha≡

Theo dự đoán của tớ có lẽ truyện sẽ rất dài đấy ạ. Tớ nghĩ có thể sẽ vượt quá 200 chương cho hai Quyển kèm ngoại truyện. Nhưng các bạn yên tâm tớ sẽ up đều thật đều để nhanh chóng hoàn thành bộ truyện này (Trong đầu tớ đã có tình tiết rồi^^)

Cuối cùng, chúc các man đọc truyện vui vẻ^≡^

8h43" pm 17/7/2017 - 17/7/2018

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãng Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Hắc là ma hay là thứ gì?

Hôm nay chính là ngày thứ 10 từ sau khi Khanh Khanh bị thương không bị gọi đi làm việc.

Bạch Nhi bữu môi rắng kéo ai đó dậy "Khanh Khanh, dậy đi, hoàng thượng bảo chúng ta đến Thư phòng quét tước", nàng ngóc đầu dậy hừ một tiếng "Tên hoàng đế thói, ta bị thương như vậy lại chỉ cho 10 tịnh đường. Đúng là keo kiệt"

Bạch Nhi kéo nàng dậy cười cười "Ta thấy ngươi sớm đã khỏe từ mấy ngày trước còn đòi co với tam vương gia", Khanh Khanh mặc thêm y phục búi lại tóc lờm nàng "Ngươi càng ngày càng lớn mật, dám chọc ghẹo ta". Bạch Nhi nhún nhún vai "Mặt người chẳng phải đều giống nhau sao?" Nàng gõ lên trán cô "Ngươi học ai thế hả", cô bữu môi "Chẳng phải từ cô sao?"

Khanh Khanh phì cười hình như là câu lúc nàng đối phó Hy phi.

*

Sau những ngày nhàn nhả nằm giường tịnh đường Khanh Khanh lại vẫn phải đến Ngự Thư Phòng quét tước. Nàng vẫn lười biếng ngồi dưới gốc lê, Bạch Nhi nhìn một vòng sân đã tương đối sạch mới đến chỗ nàng ngồi xuống.

"Khanh Khanh cô nói xem, thể giới của cô giống với bức trang trước đây cô vẽ sao?", "Cũng không khác biệt là mấy". Bạch Nhi trầm trồ "Nơi của các cô hay thật, ta thật muốn đến nơi đó một chuyến", Khanh Khanh đùa "Hay như ta thử xem nhảy xuống vách núi xem có xuyên đến đấy được không"

Bạch Nhi rút cổ, bữu môi "Chưa biết ra sao nhưng đã thịt nát xương tan rồi", Nàng mỉm cười "Nơi đó không hắc tốt, âm mưu quyền lợi quá nhiều, ta thật cảm thấy nếu trước kia sinh ra trong gia cảnh bình thường thì cô lẽ bây giờ ta cũng không không như thế này."

"Hai người đang nói gì vậy?" Phong Nguyệt Hoàn Ân từ đâu xuất hiện từ phía sau thân cây đưa mặt ra. "Tứ vương gia, sao người lại đến?", hắc ngồi cạnh nàng "Đến gặp nàng, ta mấy hôm trước đến nhưng lại không thấy nàng trong phòng". Khanh Khanh chau mày, chẳng phải mấy hôm nay nàng đều ở trong phòng sao? Chắc là hôm đó nhĩ "Chắc là ta cùng Bạch Nhi đi dạo"

Phong Nguyệt Hoàn Ân gấp đầu "Ngươi đã tốt rồi chứ? Sao lại đến đây quét tước?", "Lệnh hoàng huynh ngươi dám cãi sao?" Hắc cười cười gãi đầu "Hoàng huynh cũng thật quá đáng lại bắt nàng đi quét tước".

Lam Khanh Khanh nhún vai "Nhắc hắc hắc liền đến có phải quá linh không? Hắc có chết chắc cũng chẳng ai dám thấp nhang". Phong Nguyệt Hoàn Ân phì cười nhìn theo hướng nàng nhìn "Nàng vẫn cứ thích chọc tức hoàng huynh như vậy, hôm nào nổi giận huynh ấy lại đòi chém đầu nàng"

"Hai người nói chuyện gì lại vui vẻ như vậy?" Phong Nguyệt Phủ Hàn thần hoàng bảo đi đến, hắc có cảm giác nàng là đang nói về hắc. Mà hắc theo những lời từ miệng nàng ra đều không có câu nào nghe lọt tai.

Lam Khanh Khanh nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn, hôm nay hắc không đi cùng ai nhĩ, "Hoàng thượng ta bị thương như vậy người lại cho ta 10 ngày nghỉ ngơi nhanh chóng bắt ta làm việc như vậy a". "Vậy ngươi muốn nghỉ bao lâu đấy?" Nàng vờ suy suy nghĩ nghĩ "Cũng phải nửa tháng nhĩ, ta là bị trúng tên độc nha".

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi "Vậy đi, ngươi đi lãnh 30 đại bản đi đến lúc đó ta có thể danh chính ngôn thuận cho ngươi nghỉ thêm năm ngày nữa". Lam Khanh Khanh bữu môi xua xua tay "Hoàng thượng người lại đùa rồi, ta bình thường còn không chịu nổi hưởng hồ vừa mới từ quỹ môn quan quay lại. Người muốn ta lại đến gõ cửa nơi vừa không muốn thu nạp ta, diêm la điện sao?"

"Vậy thì ngươi cứ việc tiếp tục công việc của ngươi" Phong Nguyệt Phủ Hàn cười nhẹ, nói rồi đi vào ngự thư phòng. Phong Nguyệt Hoàn Ân thấy hắc đi liền đi theo "Khanh Khanh, sau lại đến tìm nàng".

"Khanh Khanh, có phải hoàng thượng đối với cô có chút..." Bạch Nhi cau cau mày cố tìm ra từ thích hợp "À...ừ chính là kiểu khoan dung hơn chút ý". Lam Khanh Khanh quay đầu nhìn Bạch Nhi, "Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ phạt nặng cô cho dù cô làm ra bao nhiêu chuyện khi quâm phạm thượng..." lời của Bạch Nhi nhỏ dần

Khanh Khanh gõ lên đầu Bạch Nhi một phát "Cô nương đừng nghĩ lung tung nữa, chúng ta trở về cung thôi ta đói rồi".

"Lam Khanh Khanh, cô có thể đi cùng ta một chuyến không?" Đang đi về Bình Tước cung Khanh Khanh cùng Bạch Nhi bị một cung nữ chặn lại. Nàng cảm thấy cung nữ này nhìn thật quen, "Ta là cung nữ của Lan Uyển, trước chúng ta từng gặp qua". Cung nữ đó lại nói tiếp "Chủ tử muốn gặp cô, hy vọng cô có thể đến Lan Uyển một chuyến".

Nàng chau mày, Từ khi nào nàng lại nổi tiếng vậy ah. Lam Khanh Khanh bảo Bạch Nhi về Bình Tước Cung trước rồi nàng cùng cung nữ kia đi về phía Lan Uyển.

Gần đến Lan Uyển nàng gặp một tiểu công công, cung nữ kia thấy hắn liền cúi đầu chào. Hắn vừa đi ngang qua một luồng hàn khí đập thẳng vào trong đầu khiến nàng rung mình một phen. Khanh Khanh quay đầu lại nhìn tên thái giám vô cùng bình thường khi này vừa vịn hắn quay đầu nhìn nàng.

Khanh Khanh cảm nhận được sát khí cùng băng lãnh trong mắt hắn thoáng giật mình. Nàng giả vờ cười nhẹ hướng hắn cúi đầu, hắn chau mày nhếch môi xung quanh tỏ ra hàn khí cùng hơi thở chết chóc.

"Lam Khanh Khanh" Cung nữ kia gọi nàng, Khanh Khanh liền quay đầu cùng cung nữ kia rời đi. Bạch Kết nhìn theo bóng nàng môi bạc khẽ nhếch trong đầu lặp đi lặp lại ba chữ "Lam Khanh Khanh"

"Bạch Kết, ngươi làm gì ở đây?" Hắn ngẩn đầu nhìn Phương Thanh hành lễ "Trang Tần gọi nô tài?". Phương Thanh nhìn theo hướng vừa nhìn cau mày "Lam Khanh Khanh? Cô ta..."

*

Lam Khanh Khanh đi đến Lan Uyển nhưng vẫn đề tâm chuyện ban này, người vừa rồi nàng khẳng định là bạch y nam nhân ám sát Gia Lễ Thượng Phong, mũi tên độc đó chính hắn bắn ra. Dù nàng không thấy mặt hắn như hơi thở chết chóc cùng sát khí như vậy nàng không bao giờ quên được, rốt cuộc hắn là thứ gì?

"Lam Khanh Khanh, ngươi thấy Lan phi sao không hành lễ?" Khanh Khanh hoàn hồn phát hiện vô tri vô giác đã đến trong điện chính Lan Uyển. Kiều Hữu Lan từ trên ki tràng nhìn nàng, phát tay "Không cần, nàng đến hoàng thượng còn không hành lễ thì hành lễ với một Lan Phi nhỏ bé như ta sao?".

Lam Khanh Khanh lúc này mới nhìn kĩ Kiều Hữu Lan, nàng ta rất xinh đẹp dường như tầm hai mươi tuổi, khí chất rất thanh cao, có điều trong mắt nàng ta có gì đó rất khó hiểu. Chung quy vẫn không được đề về nhu mì bên ngoài che mắt

"Quả thật rất giống" Kiều Hữu Lan mơ hồ lẩm bẩm, nàng chau mày "Người nói ta giống ai?". Nàng ta cười nhẹ lắc đầu "Không có gì chỉ là ta thấy người nhìn rất giống một người ta quen", Kiều Hữu Lan dừng một chút mỉm cười đoan trang "Ta thật có hảo cảm với ngươi, chỉ bằng ngươi đến Lan Uyển làm cung nữ cho ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi"

Chưa kịp đề Khanh Khanh từ chối ngoài cửa đã có người đẩy cửa bước vào

"Người của ta lại có người muốn cướp đoạt? Trong mắt các người ta là cái gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Hành động lúc đêm tối

"Người của ta lại có người muốn đoạt, trong mắt các người ta là cái gì đây?"

Hàm Mộc Vân thông dong đi vào chấn trước Lam Khanh Khanh. Kiều Hữu Lan từ trên tràng ki đi xuống hành lễ "Lan Phi tham kiến Hàm nương nương". Mộc Vân phát phát tay "Ngươi đứng lên" cô nhìn Kiều Hữu Vân chau chau mày "Khanh Khanh là người của ta, cảm phiền Lan phi tìm người khác". Nói đoạn Hàm Mộc Vân liền kéo Khanh Khanh đi

"Tỷ sao lại đến đây?" Nàng không trả lời hỏi lại "Sao ngươi lại đến", Hàm Mộc Vân bữu môi "Muội nghe nói tỷ bị gọi sang đây nên chạy qua xem". Lam Khanh Khanh thờ dãi nhìn lên khoảng trời "Ta có cảm giác ở trong cung luôn có người theo dõi ta", Hàm Mộc Vân nhìn trái nhìn phải chau mày "Sao muội không thấy?"

"Hiện thì không có ai theo dõi", dường như từ sau khi Hàm Mộc Vân xuất hiện, nói đúng hơn là từ khi từ Lan Uyển về nàng luôn có cảm giác có ai đó luôn đi theo nàng. Hắn là một nữ tử, võ công không cao cũng không có sát khí, nàng ta chỉ ở trong góc tối theo dõi nàng, cũng chẳng có động tĩnh gì. "Tỷ

nói xem rốt cục là ai?", nàng lắc đầu "Nàng ta cũng không có ý gì, cứ mặc kệ đi". Hàm Mộc Vân lẩm bẩm "Nữ nhân?"

"Người có tin ma quỷ không" Lam Khanh Khanh buột miệng hỏi, "Sao tự tự dừng lại hỏi chuyện này?" Hàm Mộc Vân nghĩ nghĩ "Cũng có thể có, hiện đại không phải rất nhiều ma quỷ sao?". Nàng đắm chiều "Hắn cũng có thể không phải là ma, sát khí đó người thường càng không thể có" nàng đột nhiên dừng lại "Giống Tử Thần"

"Muội tìm nàng đến làm gì?" Kiều Hữu Lan nhìn Hàn Khiết Từ đang chấp vấn nàng lắc đầu "Không có chi là tò mò...", "Muội đã biết cái gì?"

Kiều Hữu Lan dừng một chút "Muội... muội đã thấy qua bức họa vẽ Linh Nhi diện hạ", "Cho nên?" Giọng điệu Khiết Từ có hơi cao. Kiều Hữu Lan cúi gằm mặt nhưng phía sau vẻ nhu mì đáng thương lại là ánh mắt đầy sự thù hận "Lam Khanh Khanh thật sự rất giống... muội chỉ muốn nhìn nàng một chút".

Hàn Khiết Từ nhìn nàng ta thờ dài rồi đi, Kiều Hữu Lan nhìn theo cô ánh mắt có chút phức tạp "Cuối cùng chỉ thêm một mối hậu họa... à không, là hai mối đại họa". Lời nói nặng nề thoát ra, nàng ta như có thâm thù đại hận đối với các nàng.

Đêm đã khuya tiếng côn trùng kêu trong đêm tối có chút u ám

Lam Khanh Khanh nhìn ra ngoài lẩm bẩm "Hôm nay không trăng vắng sao, thật thích hợp để đi làm chuyện xấu", "Cô nói cái gì cơ?" Bạch Nhi bắt giác nhớ đến trước đây nàng cũng từng nói như vậy và hậu quả chính là...

Khanh Khanh bật cười gõ đầu cô một cái "Không phải ta mà sẽ có người đến giết người diệt khẩu", hẳn chắc chắn biết nàng đã nhận ra hẳn, thật không lý nào để yên như vậy. Bạch Nhi khinh hã "Diệt khẩu? Là ai?", nàng lắc đầu "Bạch Nhi cô sang gian phòng bên cạnh trước, tuyệt đối đừng thấp nên hay ra ngoài"

Chưa để Bạch Nhi nói gì thêm nàng lại nói tiếp "Cô ở đây chỉ càng làm ta phân tâm, hẳn không đơn giản ta không chắc hẳn sẽ không thừa cơ". Bạch Nhi sụi mặt xuống gật đầu, chưa bao giờ cô thấy mình vô dụng đến vậy, đến sự an toàn của bản thân cũng khiến Khanh Khanh bận tâm

"Bạch Nhi, cô lánh trước ta sẽ tác chiến cùng Khanh Khanh" ngoảnh đầu đã thấy Hàm Mộc Vân thân hắc y tựa người vào cửa lớn trên tay còn lắc lắc chùm tỏi. Nàng cười cười hướng Khanh Khanh và Bạch Nhi hất cằm "Tôi không cung?"

Bạch Nhi có chút ngây ngô khó hiểu "Các người lấy tôi làm gì?", Hàm Mộc Vân đặt ngón trỏ lên môi "Suyt, thiên cơ bất khả lộ". Khanh Khanh đẩy Bạch Nhi đi "Cô sang phòng bên cạnh, nhớ cho dù bên đây ồn ào đến mức nào cũng không được ra ngoài". Bạch Nhi bắt đầu đi rồi đi

Lam Khanh Khanh nhìn lướt qua Hàm Mộc Vân một chút thờ ơ hỏi "Sao người không vận bạch y?" Trong ấn tượng của nàng Hàm Mộc Vân luôn đi đôi với màu trắng thuần khiết. Mộc Vân đóng cửa lại nghe nàng hỏi liền nhìn lại bản thân "Lạ lắm sao? Muội chỉ là không muốn bị vấy máu". Khanh Khanh nhếch môi "Người đem tôi còn sợ vấy máu?"

"Muội chỉ là dự phòng, nhờ may hẳn không phải là ma thì sao" Mộc Vân tỉnh mắt thấy bình rượu nếp ủ trên bàn cười cười "Tỷ không phải cũng vậy sao?". Khanh Khanh thấy cô thần nhiên leo lên giường mình liền cau mày "bên kia còn một cái giường", "Muội thích nằm ở đây".

Khanh Khanh không nói gì nữa thôi tắt nến, nằm bên cạnh Mộc Vân. "Tỷ chắc tối nay tên nữa người nữa ma đó sẽ đến sao?", "Nếu là ngày mai thì ta đã có thời gian báo cho hoàng thượng". Mộc Vân gật đầu "Hắn đích thị là một tên lỗ nhữn", "Trong cung hẳn có người bảo hộ" nàng nói một câu chẳng liên quan

"Tỷ nói cái gì cơ?", "Thử nghĩ trong cung cấm bọn họ lại hoành hành được sao? Không chỉ một mà hai lần, chung quy đều vương phải ta". Hàm Mộc Vân càng nghe càng rối, cô ngồi dậy nhìn Khanh Khanh "Tỷ nói vậy là ý gì? Hai lần? Họ hành động từ khi nào?"

"Trước đây có người bảo hộ quân sĩ Mông Cổ vào cung ám sát ta", Mộc Vân chau mày "Tại sao lại ám sát tỷ" hình như có điều gì đó mà Khanh Khanh vẫn giấu cô. Chính xác là thân phận và nhưng thứ Khanh Khanh trải qua ở cổ đại

"Bởi vì ta là..."

Sát khí lẫn âm hàn xộc thẳng vào mũi, kể cả Hàm Mộc Vân cũng cảm nhận được, hai người không khỏi cảm thấy rét run. Khanh Khanh nhẹ giọng nhếch môi "Sai lầm lớn nhất là hẳn không thể không chế được ý nghĩ muốn giết người" sát khí rất rõ ràng.

Cánh cửa kết một tiếng nhỏ mở ra, hẳn vừa đi hai bước liền cảm nhận được thanh kiếm sắc bén kề bên cổ. Không Y kiếm trong đêm tối lóe lên màu lam dị thường, lần đầu tiên nàng dùng thanh nhuyễn khiếm này thay cho chủy thủ.

Trong phòng rất tối chỉ thấy hẳn xoay người liền nhanh chóng cách nàng một đoạn xa. Hàm Mộc Vân ngồi trên giường chau mày phóng ra ba cây châm làm nền trong phòng vốn tắt bỗng cháy lại. Căn phòng lấy lại được ánh sáng

"Oa là một mỹ nam tử" lời trầm trồ của Hàm Mộc Vân vừa dứt liền nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của hẳn. Mộc Vân nhún nhún vai leo xuống giường

Lam Khanh Khanh cười nhạt "Vết thương cũng đã lành cũng nên tính ân oán rồi nhĩ". Bạch Kết không nói gì trên tay xuất hiện một làn khói đen xì hướng các nàng đánh tới, Khanh Khanh nhếch môi chém thẳng một kiếm vào hẳn. Khói đen bị một kiếm của nàng làm tiêu tan, "Người không sợ ô nhiễm à?"

Mộc Vân tặc lưỡi "Thanh kiếm này của tỷ nếu đem về hiện đại làm thành máy lọc khí thì tuyệt", Khanh Khanh nhếch môi "Sau này tiện thể đem vài cây về cho người trâu đùa". Đường đường là danh kiếm ấy vậy mà chỉ một câu nói nàng đã biến nó thành món đồ rẻ tiền ở chợ

Bạch Kết không kiên nhẫn rút ra thanh huyền kiếm màu bạc, nàng cười nhẹ khẽ động Không Y kiếm. Hai người như hai con giao long quần vào nhau chẳng rõ bóng dáng chỉ thấy một lam một bạch thay phiên nhau lóe lên.

Hàm Mộc Vân tặc lưỡi, lần đầu tiên nàng thấy họ đánh nhau đến mức thượng thừa như vậy, cứ tưởng chỉ có trong phim. Khanh Khanh này càng ngày càng lợi hại nha

---

P/s: Tớ muốn làm bìa truyện nhưng tập design mãi vẫn không làm được. Ai giúp tớ với ah~

《Thịnh cao nhân》

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 72: Bị thương một cách vô lý

Bạch Kết chủ yếu dùng nội lực mà điều khiển huyền kiếm. Còn Lam Khanh Khanh chính là dùng tốc độ mà đánh, nàng không có nội lực chỉ có sử dụng tốc độ và kĩ xảo để tấn công. Chiêu của nàng nếu không phải nhắm vào chỗ hiểm thì chính là đồn đối phương vào lưới hái tử thần.

Hai luồng sáng chậm dần, dần thấy rõ hai người đang giao tranh. Mộc Vân khẽ nhíu mày trên tay lóe lên ánh bạc của ngân châm, giữ trên tay chưa đủ một giây nàng đã bắn về phía Bạch Kết. Lúc đầu hắn vừa chống đỡ Khanh Khanh vừa né ngân châm của Mộc Vân. Dần dần Hàm Mộc Vân càng phóng ra nhiều ngân châm hơn, Khanh Khanh đánh hắn càng nhẫn tâm, mỗi chiêu thức đều có thể đoạt mạng.

Bạch Kết chật vật chống lại hai người, bên tay trái đã bị Khanh Khanh chém một nhát, bên tay phải đã bị vô số ngân châm sượt qua chảy máu. Hắn tụ khí trong tay chưởng ra chưởng lực kinh người. Lam Khanh Khanh chắn phía trước Hàm Mộc Vân dùng Không Y Kiếm ngăn lại chưởng lực kia. Đường như đến lúc nàng cảm thấy hít thở không thông xung quanh nàng bỗng dung xuất hiện ánh sáng màu lam nhạt, dần ánh sáng càng đậm cuối cùng hội tụ tại Không Y kiếm đánh bật chưởng lực về lại Bạch Kết

Một chưởng này khoảng tám tám phần công lực, hắn vốn bị các nàng đã thương giờ lại bị chưởng lực phản bác, không biết sẽ đau đớn thế nào đây. Hàm Mộc Vân thấy Bạch Kết có ý định bỏ chạy chợt nhớ đến cái gì đó, cô phóng từ trong tay áo ra một lượt tòi bay về phía hắn miệng còn đùa cợt "Tôi thượng hạng, ngươi thử không?". Lam Khanh Khanh giờ chân chuẩn xác đá bình rượu nếp trên bàn về phía hắn.

Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn Bạch Kết bị các nàng ném vật trị ma vào người mà vẫn chạy đi bình thường liền bĩu môi "Hắn không phải ma". Cô ngồi xổm xuống nhìn vết máu đen dính trên sàn, Mộc Vân chau mày đưa tay đụng một ít máu chà xát trên đầu ngón tay. Nếu không nhìn kĩ thì máu chỉ là một màu đen nhưng nhìn kĩ thì máu của hắn có màu gần giống màu xanh rêu, phải nói là pha giữa màu đen và màu rêu, tuyệt đối không có màu đỏ tươi như người bình thường.

Hàm Mộc Vân lấy trong người ra ngân châm bạc thử vết máu, quả nhiên đầu của nam châm bạc bị biến thành màu đen. Nàng chau mày "Hắn là người hay là thứ gì?" Nếu là người sao máu lại có độc còn màu kì quái như vậy? Nếu hắn là ma thì sao lại không bị vật trị ma làm hại? Đương lúc nghĩ cô đã nghe Khanh Khanh hô đau một tiếng phun ra ngụm máu, cô kinh ngạc chạy lại cùng lúc đó Bạch Nhi cũng chạy sang

"Khanh Khanh tỷ làm sao?" Lam Khanh Khanh đẩy hai người họ ra ôm bụng đau đau quặn. Nàng ném Không Y kiếm xuống đất tay chân vụng về tháo đai lưng ngọc ra. Nếu không nhầm thì khi này luồng ánh sáng màu lam khi này là phát ra từ đai lưng này, nhưng tại sao lại khiến nàng đau như vậy.

Chỉ vừa tháo được đai ngọc bích Lam Khanh Khanh liền ngất xỉu.

Bạch Kết vừa chạy ra khỏi Bình Tước cung liền có một bóng đen đi theo hắn. Đến Trang Uyển Bạch Kết mới phát giác ra có người theo dõi, tuy rằng một thân thương tích đầy mình nhưng hắn vẫn linh hoạt như vậy, nhưng vài cái đã kề dao găm lên cổ người kia.

Hắc y nhân không có ý phản kháng, hắn kéo tấm khăn che mặt xuống lộ ra khuôn mặt nữ tử xinh đẹp. Bạch Kết theo hướng nhìn của Nhã Nhi liền thấy Kiều Hữu Lan một thân lục y đơn giản. Bạch Kết có chút không vui, Nhã Nhi không nóng không lạnh nói "Nơi này không tiện xin hãy vào trong" liền đi vào Trang Uyển, Kiều Hữu Lan cũng biến mất

"Lan Phi hôm nay sao lại rảnh rồi đến Trang Uyển của ta vậy?" Phương Thanh nhìn thấy Bạch Kết một thân chật vật đi phía sau bọn họ liền chau mày, ánh mắt có chút dè phòng.

Kiều Hữu Lan cười xinh đẹp, đoạn trang đi tới gần Phương Thanh "Trang phi tỷ tỷ lâu rồi không gặp...à muội quên mất bây giờ tỷ là trang tần nhĩ". Phương Thanh không để ý đến nàng ta đang vô tình hay cố ý mỉa mai nàng. Nàng nhìn thoáng qua Bạch Kết "Chẳng hay tại sao người của ta lại đi cùng Lan phi"

Kiều Hữu Lan cười xoay xoay chiếc nhẫn đeo trên tay "Là ta theo hắn đến đây, thế mới biết được một chuyện động trời". Phương Thanh chau mày

"Người muốn gì?" Chẳng lẽ nàng ta có ý đồ gì chăng?

"Không có ý gì, chỉ là..." nàng ta dừng một chút nhìn Phương Thanh thu lại vẻ cười "Ta muốn hợp tác với người". Phương Thanh chau mày khó hiểu "Hợp tác?", "Chẳng phải người muốn giết Lam Khanh Khanh sao?" Nàng ta nhìn về phía Bạch Kết

"Vừa vặn hôm nay Hàm Mộc Vân lại ở đó, bọn họ liên thủ đánh người của người. Một cung nữ và một vị phi tử lại có võ công cao như vậy?". "Người sao lại hợp tác với ta?" Kiều Hữu Lan nhẹ cười "Đại họa thì phải nên diệt, đỡ bớt một gánh nặng cho hoàng thượng"

Phương Thanh bật cười, xem ra từ trước đến giờ nàng luôn coi thường nữ tử này rồi "Lan phi quả là mưu mô, không phải hợp tác với ta lúc thành thì vinh quang lúc bại thì đôi cho ta hết chứ?". "Tỷ Tỷ sao ta lại có ý đồ chứ", đương lúc còn phân vân Bạch Kết lên tiếng "Ta cần các người liên thủ sao?".

Nhã Nhi hừ một tiếng khinh bỉ "Người nhìn xem bị đánh thành ra danh gì?". Kiều Hữu Lan chung quy vẫn một nụ cười "Không sao ta cho tỷ thời gian" nói rồi nàng ta cùng Nhã Nhi rời đi, vừa bước ra đại môn nụ cười vốn trên mặt liền tắt

*

Vừa mở mắt Khanh Khanh liền bắt gặp khuôn mặt lo lắng của Bạch Nhi và bộ dạng mệt mỏi của Hàm Mộc Vân đang tựa bên giường ngủ, tay nàng bị Bạch Nhi nắm chặt. "Khanh Khanh, cô tỉnh rồi, làm bọn ta sợ chết đi được" nghe tiếng động Mộc Vân cũng thức giấc. Cô dụi dụi mắt đặt hai ngón tay lên cổ tay Khanh Khanh "Mạch đập vẫn như vậy từ hôm qua, bình thường". Kì quái nếu bình thường sao Khanh Khanh lại lăn ra ngất?

Lam Khanh Khanh lắc đầu "Chắc là ảnh hưởng bởi chương lực của tên kia" vừa dứt lời phía bụng đã truyền đến cơn đau tê tái, nàng cắn môi kìm lại tiếng rên rỉ xuất bật ra. Khanh Khanh xoa xoa tay ý muốn đuổi người "Các người vất vả rồi mau về ngủ đi", Bạch Nhi bùi bùi "Trời cũng đã sáng rồi"

Hàm Mộc Vân vỗ vai Bạch Nhi rồi kéo cô đi "Yên tâm ta sẽ nói lại với tên hoàng đế đó"

Đợi đến khi hai người họ ra ngoài Khanh Khanh liền trút ngoại y, cách một cái yếm nàng luồn tay vào đặt lên bụng. Cảm giác từ tay truyền đến có một vết sẹo ngang dài khoảng 5-6cm, cũng không hẳn là vết sẹo mà như một vết đỏ lạnh băng.

Lam Khanh Khanh chau mày, tối qua lúc giao đấu hình như nàng không bị thương. Nàng đưa mắt nhìn Không Y khiếm và đại Ngọc Bích chau mày, là do chúng gây ra sao?

Ngoài cửa sổ bay vào một con chim bồ câu trắng muốt, trên chân còn kèm một ống trúc nhỏ nhỏ. Khanh Khanh kéo y phục lên đi tới cửa sổ, nàng tháo ống trúc rút ra tờ giấy, bên trong vờn vện ba chữ "Viên Linh Các". Nàng biết bồ câu này là của ai, hẳn là đêm qua động tĩnh quá lớn nên hẳn biết đi, vậy sao hẳn không trực tiếp đến đây mà còn bắt nàng xuất cung?

Lam Khanh Khanh lắc lắc đầu, dường như nàng để ý quá mức chuyện của hắn đi. Nàng thả bồ câu đi, đốt mảnh giấy cùng ống trúc nhỏ rồi leo lên giường nằm

Mặc kệ nghĩ ngợi trước rồi tìm cách trốn khỏi cung sau

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 73: Hiểu nhầm

Hàm Mộc Vân mặc y phục màu trắng đơn thuần cùng Liên Khuynh xuất cung, nàng đi dạo trên đường lớn tấp nập mưa hết thứ này tới thứ kia. Liên Khuynh ai oán nhìn cô nàng nào đó biến cô thì xe chờ hàng "Chủ Tử người làm gì mua nhiều đồ thế?".

Hàm Mộc Vân vào tiệm thuốc đông y xách ra vài gói thuốc bỏ ném cho Liên Khuynh "Hiếm có dịp ta mới xuất cung mua nhiều thứ một chút, huống chi Khanh Khanh đang không khỏe ta nên mua vài thứ tốt tốt cho tỷ ấy". "Nàng có quan hệ gì với chủ tử, xem ra rất quan trọng" Mộc Vân cười tình nghịch "Có thể xem tỷ ấy là tiểu tình nhân của ta". Liên Khuynh giật mình kinh ngạc "Chủ Tử!"

Mộc Vân bật cười thành tiếng gõ đầu cô một cái "Tình nhân là một mực bao dung, sủng ái, bao che khuyết điểm, chỉ có đối phương là nhất, nói chung là quan trọng, rất rất quan trọng. Ta đối với Khanh Khanh chính là như vậy. Còn Tỷ ấy xem ta như một đứa con nít, như bậc trưởng bối bảo vệ ta, tỷ ấy chính là ngoài lạnh trong nóng, lúc ở hiện đại đã vậy bây giờ vẫn thế"

Liên Khuynh nhìn nàng bất giác cười "Chủ tử, ta rất hâm mộ người" Mộc Vân chau mày "Người làm sao?". Cô cúi đầu "Ta còn một muội muội nhưng từ nhỏ đã thất lạc nhau. Nhà ta vốn khổ muội ấy là vì khuôn mặt xinh đẹp mà bị bán đi, không lâu sau cha nương ta mất cũng chẳng biết đi đâu tìm muội muội". Mộc Vân choàng vai cô trấn an "Nào, muội muội người tên gì để gia tìm giúp người"

Liên Khuynh bị nàng chọc cho cười "Muội ấy tên là Thương Liên". Mộc Vân lẩm bẩm "Thương Liên?" Bất giác nàng nhìn về phía Liên Khuynh "Không phải người tên thật là Thương Khuynh đó chứ?", Hình như con mèo kia cũng dùng tên giả thì phải nhưng rốt cục đi theo nàng bấy lâu nàng vẫn không biết tên thật của họ. Liên Khuynh gật đầu, Mộc Vân vỗ vỗ vai cô "Được ta tìm giúp cô, hai tỷ muội người có tin vật gì không?", Liên Khuynh lắc đầu.

Hàm Mộc Vân thấy Liên Khuynh thập phần ưu thương liền kéo cô đi "Đi nào chúng ta đi chơi thật vui rồi trở về cung nhằm chán kia nào"

Chốc lát hai người đã đi vào phố Kim Vương, nơi này còn sầm uất hơn cả đường lớn của kinh thành. Hàm Mộc Vân đi loanh quanh chốc chốc lại ngoắt ngoắt đông, tuy nàng đến đây đã lâu nhưng thật sự vẫn không khỏi tò mò những thứ cổ quái ở đây nha.

Nàng tung tăng hớn hờ chạy quanh lại vô ý tông vào người đi đường "A xin lỗi, xin lỗi" Mộc Vân cúi người nhặt đồ bị rơi giúp người nọ. Lúc đứng dậy nàng vô tình nhìn thấy bóng dáng nam tử vận Tử y ôm một cô nương xinh đẹp. Mộc Vân chau mày cố nhìn người nọ, cuối cùng nam tử đó cũng quay mặt "Là Phong Nguyệt Vô Thần?"

"Chủ tử" Liên Khuynh chọc chọc tay Mộc Vân gọi. Nàng kéo tay Liên Khuynh chỉ về phía Phong Nguyệt Vô Thần vừa đi vào "Nơi đó là nơi nào", "Đó là Viên Linh Các nha, Thanh Lâu bậc nhất của phố Kim Vương. Nhắc tới thanh lâu thì phải kể đến Viên Linh Các và Tùy Yên Lâu"

Mộc Vân hừ một tiếng, nàng cười cười "Tiểu Khuynh người đi mua giúp ta... ờ mua giúp ta bánh hoa quế đi, mua nhiều một tí. Khanh Khanh và ta rất thích ăn nha". Liên Khuynh nhủ thầm "Sao tự dưng lại bảo ta đi mua, người lại tính trốn đi đâu đây?"

Nàng xua xua tay "Ta làm gì trốn đi đâu, chỉ là thèm ăn bánh hoa quế thôi mà, người đi mua giúp ta đi ha". "Làm sao ta tin được đây?", Mộc Vân lấy vãi thứ Liên Khuynh đang cầm ném lên bàn của quầy nước bên cạnh "Ta ngồi đây uống trà chờ người". Nàng ngồi xuống ghế bồi thêm một câu "Ta ngồi đây, tuyệt đối không đi đâu hết"

Liên Khuynh bắt đầu đi để đòi xuống bàn đi "Chủ Tử người phải ngồi đây đó", nàng gật đầu như bằm tỏi. Đợi Liên Khuynh đi nàng quay đầu nhìn chăm chăm Viên Linh các nghiêng rãnh nghiêng lợi, chét tẹt, tên tam vương gia thôi, đã cùng Khanh Khanh ở một chỗ còn lén lút qua lại với nữ tử thanh lâu. Lần đó nàng lên đi thăm Khanh Khanh đã thấy hần tử trong Bình Tước cung đi ra, còn đối với Khanh Khanh rất thân mật. Khanh Khanh còn đỡ một mũi tên cho hần vậy mà hần lại phụ Khanh Khanh, khôn kiếp thật

Hàm Mộc Vân để ngân lượng trên bàn "Ông chủ giữ đồ giúp ta, lát ta quay lại" nói rồi nàng đi thẳng vào Viên Linh Các.

"Cô nương, người đến tìm ai?" Vừa vào Viên Linh Các Mộc Vân đã bị một nữ tử xinh đẹp chặn lại, cô ta đánh giá nàng một hồi mở miệng "Cô nương nếu tới tìm bạn thì xin mời vào còn muốn gây chuyện xin về cho". Mắt thấy bóng tử y lên lầu đi cùng nữ tử xinh đẹp vào căn phòng sang trọng liền nói "Ta đến đây tìm người quen... hần hẹn ta đến". "Xin hỏi là vị nào? Người đó có đặt phòng chưa?" Nàng căn môi nhìn về hướng căn phòng đó, vội vàng chạy đi "Đa tạ ta tìm thấy hần rồi ta đi trước"

Nữ tử kia vừa quay đầu chẳng còn thấy bóng dáng Hàm Mộc Vân đâu nữa chỉ còn tiếng nàng nói vọng lại.

Hàm Mộc Vân đứng bên ngoài căn phòng mà Phong Nguyệt Vô Thần vừa bước vào ghé tai nghe ngóng, chẳng có tiếng động gì. Chưa kịp đứng thẳng người thì cửa phòng đã mở ra kết quả nàng thân mật ôm sàn nhà ngay tại cửa. Thiên hồ hững nhìn cô gái đang lồm chồm bò dậy, thanh kiếm đặt bên cô nàng.

Hàm Mộc Vân trừng mắt, ngồi dưới đất la lớn "Ta tìm Phong Nguyệt Vô Thần". Thiên nhìn ra phía sau thấy hần gật đầu mới bỏ kiếm xuống nghiêng người sang một bên. Hàm Mộc Vân hừ một tiếng đứng dậy phui phui y phục đi vào "Tam vương gia thật có nhã hứng"

Nàng đưa mắt nhìn Nguyệt Vi ngồi bên cạnh, quả là tuyệt sắc giai nhân nhưng mà bắt quá nàng ta là tình địch của Khanh Khanh cho dù đẹp cách mấy cũng không thể tha thứ.

"Hàm Nương Nương không biết theo ta đến đây làm gì?", "Nếu hôm nay ta không tình cờ bắt gặp sao biết bộ dạng trắng hoa của người được?". Phong Nguyệt Vô Thần nhủ thầm bật cười "Cả thiên hạ không ai không biết bộ dạng phong lưu của ta, chẳng lẽ người lại không biết?"

"Trước đây người phong hoa tuyết nguyệt, ăn chơi trác táng ra sao ta không quản nhưng bây giờ thì khác, ta tuyệt đối không để ai làm Khanh tỳ đau lòng được". Hần nhíu mày đôi mắt có chút không hiểu "Người là có ý gì?". Nguyệt Vi ngồi bên cạnh cũng chút nào hiểu được tình huống, cô đánh giá Mộc Vân một phen rồi lại nhìn về mặt khó hiểu của ai đó cười trừ

Hàm Mộc Vân đập bàn "Có ý gì? Người chân đạp hai thuyền bắt cả hai tay còn nói có ý gì? Đừng tưởng người là vương gia thì có thể đùa cợt tình cảm của người khác". Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy nhìn nàng cười "Chẳng hay người hiểu lầm gì chẳng?"

Hỏa khí Mộc Vân tăng cao cũng lười nói chuyện với hần, ngân châm trong tay khẽ động. Phong Nguyệt Vô Thần dễ dàng tránh hết được châm của nàng, Thiên chau mày rút kiếm hướng về phía Hàm Mộc Vân

Kiểm từ phía sau cách Mộc Vân chỉ còn vài cm đã bị hai ngón tay không chế. Hàm Mộc Vân giật mình quay lại "Khanh Khanh, Sao tỳ ở đây?". Lam Khanh Khanh buông kiếm của Thiên ra hừ một tiếng "Ta không ở đây người sẽ nào đến mức nào?"

Hàm Mộc Vân bĩu môi âm ức chỉ tay về phía Phong Nguyệt Vô Thần và Nguyệt Vi "Ta bắt gặp bọn họ có gian tình nên thay tỳ đòi lại công đạo"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 74: Nhắc đến người không nên nhắc

Hắc tuyến chảy dài sau gáy, Lam Khanh Khanh u ám nhìn Hàm Mộc Vân "Tại sao phải đòi lại công đạo cho ta?". Hàm Mộc Vân ngẩn ra phát hiện ai cũng nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái. Mộc Vân cúi đầu nhỏ giọng "Không phải tỷ đang qua lại... à không coi trọng Phong Nguyệt Vô Thần sao?"

Nguyệt Vi che miệng cười, nam nữ chính thì lại không vui vẻ như vậy. Khanh Khanh chau mày "Ai nói cho người biết?", giọng Mộc Vân càng nhỏ chột dạ nói "Muội thấy tỷ cùng hắn ở cùng với nhau trong Bình Tước cung" cô như đứa nhỏ làm chuyện có lỗi cúi gầm mặt.

Nguyệt Vi cuối cùng cũng bật cười ra tiếng "Thì ra Chủ Nhân và Đường chủ có mờ ám còn bị người khác phát hiện nha". Hai ánh mắt sắc bén bắn về phía Nguyệt Vi, nàng rụt cổ ngoảnh đi nơi khác tỏ vẻ "ta không nói gì hết".

Mộc Vân ngẩn ra "Khanh Khanh, đừng nói với ta tỷ là... là thuộc hạ của hắn chứ?", khuôn mặt Khanh Khanh sa sầm, cũng đừng nói ra nỗi đau này chứ. Nàng xách cổ áo Hàm Mộc Vân lôi ra ngoài "Người ngoan ngoãn về cung cho ta", "Tỷ tỷ ah~ muội sai rồi, muội biết lỗi rồi". Cứ tưởng hai người có gian tình thì ra là hiểu lầm tai hại nha

"Ta không cần người quản chuyện của ta, cút về cung ngay lập tức" vừa đến cửa đã thấy Liên Khuynh chạy vào. Hàm Mộc Vân đẩy tay nàng ra không cho là đúng "Tỷ muốn ta không quản? Chẳng lẽ lại để tỷ giống lần trước bị Vương Tường Hải đùa bỡn?".

Nước mắt Mộc Vân cuối cùng cũng rơi, nàng nói đến nỗi đau của Khanh Khanh rồi, à không là của cả hai. Nàng lau nước mắt cúi đầu "Muội xin lỗi", tất cả nhưng thứ nàng làm đều vì Khanh Khanh. Nàng không thích nam nhân đến gần Khanh Khanh vì sợ Khanh Khanh sẽ bị hắn phản bội giống người kia.

Lam Khanh Khanh trầm mặt, quả nhiên khi nhắc đến người đó tim lại có chút đau. Ai mà ngờ người duy nhất nàng tin tưởng được lúc đó lại phản bội nàng chứ. Giọng nàng có chút mềm đi "Liên Khuynh, đưa Mộc Vân về cung, chăm sóc nàng"

Nguyệt Vi và Thiên nhìn một màn cũng đã đủ liền cùng hai người kia ra ngoài còn tận tình đóng cửa giúp. Trong phòng lúc này chỉ còn nàng và Phong Nguyệt Vô Thần

Hắn chau mày nhìn hiện trường hỗn loạn liền kéo Khanh Khanh đến giường nhỏ gần đó. Hắn không nói gì đã cõng y phục nàng, "Người làm cái gì?" Đến khi Khanh Khanh định thần thì Phong Nguyệt Vô Thần đã cõng đi ngoại y phía trên.

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì cõng đi trung y của nàng, phía trên Khanh Khanh chỉ duy nhất còn cái yếm đỏ. "Người..." lời chưa dứt Lam Khanh Khanh đã cảm nhận được một luồng nóng hổi đặt ngay bụng nàng khiến vết thương vốn lạnh băng dần dễ chịu. Khanh Khanh kinh ngạc, sao hắn lại biết nàng bị thương ở bụng?

Sau một hồi Phong Nguyệt Vô Thần rút tay về, không nhìn thêm một cái liền giúp nàng chỉnh lại y phục. Vết thương ở bụng hoàn toàn biến mất, cảm giác lạnh băng khó chịu cũng biến mất, nàng nhìn hắn có chút hiếu kì.

Đương lúc chỉnh lại y phục cho nàng Phong Nguyệt Vô Thần tình mắt thấy vô số vết sẹo lớn nhỏ sau lưng nàng, sẹo này hẳn là do dao kiếm đi? Ít nhất cũng hơn một năm. Lam Khanh Khanh thấy hắn nhìn chằm chằm sau lưng nàng liền mất tự nhiên kéo áo lên "Vết sẹo là do ta thi hành nhiệm vụ mà có"

Một phần là do dao găm, kiếm ngắn đã thương một phần chính là do dao phẫu mà thành. Hình như lúc nàng bị thương chưa một lần nào đến bệnh viện hay được bác sĩ điều trị. Bọn nàng là sát thủ làm sao dám đến đó chỉ có thể tự lực cách sinh mới để lại những vết sẹo kia

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì, lấy trong người ra một lọ sứ nhỏ đựng cho nàng hai viên đan dược. "Cái gì đây?" Hắn không trả lời câu hỏi của nàng mà nói "Người bị thương là do phản công của Không Y kiếm, Đại Ngọc Bích chính là bảo vệ chủ mà xuất ra lực gây sát thương lên xung quanh nó kể cả người đang nắm giữ kiếm"

Lam Khanh Khanh lơ mơ hiểu ra được chút ít, nàng bị thương là do không biết dùng kiếm đi? "Trách ta không chăm chỉ, Đại Ngọc Bích là vô kiếm của Không Y Kiếm sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu bỗng nhiên nhớ đến điều gì liền quay đầu nhìn nàng "Vương Tường Hải là ai?". Khanh Khanh ngẩn ra một hồi cuối đầu giọng nói mơ hồ "Từng là người ta tin tưởng nhất, cứ coi hắn từng là nam nhân của ta đi. Nhưng...chính hắn đẩy ta đến đây..."

Rõ ràng đôi mày của Phong Nguyệt Vô Thần vừa chau lại, đôi mắt có chút tỏ ra hằn khi nhưng vì nàng cúi đầu chẳng thấy một khoảng khắc kia. Lam Khanh Khanh đột nhiên ngẩn đầu, đôi môi cười tà mỉ. Nàng nhích lại gần hắn học theo hôm đó mà kẻ môi đến bên tai hắn thỏ thẻ "Người nhìn thân thể một nữ nhân như vậy tâm không chút nào biến đổi sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười đặt ngón trỏ lên trán nàng đẩy nàng ra "Người được tính là nữ nhân sao?". Lam Khanh Khanh trực tiếp cứng họng, con mẹ nó tuy nàng không động lòng người thì cũng thuộc hạ cực phẩm ấy vậy mà hắn lại nói nàng không phải nữ nhân.

Khanh Khanh không tức giận như tưởng tượng, nàng chỉnh lại y phục thật đứng đắn nghiêm giọng "Ta không phải là nữ nhân hay người căn bản không phải là đàn ông?". Hải lòng nhìn khuôn mặt ai đó đen sì lại nàng bật cười chưa kịp để hắn túm nàng nàng đã lách người ra khỏi giường nhỏ chạy đi.

"Đa tạ chủ nhân quan tâm đến ta, lần sau có dịp thân không phải nữ nhi này đem thuốc bổ dương đến cho ngài" lời chưa dứt thân ảnh đã biến mất. Phong Nguyệt Vô Thần chỉ biết ngồi đấy cười khổ, nàng cư nhiên cho là hắn không "lên" được

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 75: Trung thu

"Ngày mai là mười lăm tháng tám đấy" Hàm Mộc Vân lượn lơ xung quanh Lam Khanh Khanh "Nghe nói trung thu ở cô đại rất thú vị nha". Mộc Vân thấy ai đó vẫn một mực không quan tâm nàng liền xụ mặt kéo kéo ống tay áo Khanh Khanh "Tỷ Tỷ ah, ta sai rồi tỷ đừng phốt lò muối như vậy được không?"

Lam Khanh Khanh cũng chẳng nhìn nàng lấy một cái, giặt tay áo ra tự mình rót cho mình một chén trà. Mộc Vân bĩu môi mắt long lanh nước trong thập phần đáng yêu hỏi lồi "Tỷ ah, là muối không hiểu chuyện tỷ tha cho muối lần này đi ah~"

Liên Khuynh đứng một bên nhìn toàn cảnh liền không nhịn được kéo Bạch Nhi lại "Người xem, Lam Khanh Khanh nhà cô dường như rất giận". Bạch Nhi nhún nhún vai "Hết cách, ta cũng không thể làm nàng người giận". Liên Khuynh nhìn về mặt lực bất tòng thân của Bạch Nhi liền buông cô ra

Lam Khanh Khanh nhũ nhủm mày "Người có lỗi ah?", Mộc Vân cúi đầu hỏi lồi "Là muối lỗ mãng là muối không hiểu chuyện mới gây ra hiểu lầm như vậy. Tỷ tỷ tha thứ cho ta đi nha". Mộc Vân như một con cún đáng yêu rung rung nước mắt trung cầu Khanh Khanh tha thứ

Khanh Khanh thờ dãi đặt ly trà vào trong tay Mộc Vân "Nói nhiều như vậy". Mộc Vân lè lưỡi uống cạn ly trà, nàng đặt ly xuống bàn cười hi hi "Vậy là tỷ người giận rồi đúng không? Vậy ngày mai chúng ta xuất cung xem hội nhá". Khanh Khanh nhưng mảy "Ta thứ lỗi cho người từ lúc nào?", "Tỷ~" Mộc Vân ngân dài một tiếng, lòng dạ sắt đá cũng mềm nhũn

Khanh Khanh đứng dậy rồi đi như có như không để lại hai chữ "Tùy người"

*

Phùng Liên sắp xếp cho các nàng một cỗ xe ngựa đơn giản thuận lợi một mạch từ trong cung ra ngoài. Đến đầu phố Kim Vương Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân mới xuống xe đi bộ.

Mộc Vân như một đứa nhỏ ham vui đi đến đây nhìn một chút tới kia xem một cái, hiếm khi được ra ngoài cung vào ban đêm còn là dịp Trung Thu đương nhiên sẽ vui vẻ hơn vài phần.

Đêm trung thu quả nhiên náo nhiệt người ngoài đường lớn đông nghẹt, đâu đâu cũng thấy treo đèn lồng.

Mộc Vân nhìn sang Khanh Khanh đứng gần ra liền chạy tới kéo tay nàng "Khanh Khanh chúng ta qua kia xem" ít nhất đối với Mộc Vân trung thu là một cái tết đoàn viên. Tuy ở hiện đại trung thu rất nhàm chán nhưng ít ra Mộc Vân còn biết mùi vị bánh trung thu, mùi vị đoàn viên. Còn đối với Khanh Khanh trung thu cũng chỉ là một ngày bình thường như 365 ngày trong năm, nàng còn cái đoàn viên sao?

Mộc Vân kéo Khanh Khanh lại gần một gánh hát đang diễn tuồng bên đường. Mộc Vân quay người đuổi bọn Bạch Nhi đi "Các người đi đâu thì đi đi, vui một lúc lát lại phải về cung". Liên Khuynh bĩu môi "Người đừng như hôm trước hại ta một phen kinh hãi". Mộc Vân cười cười đẩy bọn họ đi "Được rồi Khanh Khanh ở đây ta nào được sao, ngược lại các người đến chỗ nào vui chơi một chút"

Nguyệt Tuy dường như không có ý định rời đi cũng bị Bạch Nhi và Liên Khuynh mỗi người một bên kéo đi "Đồ ngọc chủ tử là muốn hãm gán tình tỷ muối đó".

Mộc Vân hài lòng nhìn bọn họ đi xa chạy lại bên Khanh Khanh, nàng nhìn thoáng qua họ chau mày "Người để họ rời đi ai sẽ bảo vệ người?". "Tỷ ta ở đây sợ gì chứ?" Mộc Vân cười thật thuần khiết, nàng thật muốn bảo vệ sự thuần khiết này, có lẽ Mộc Vân luôn thuần khiết như thế đi

"Tỷ mua đèn lồng đi" Mộc Vân kéo nàng đến chỗ bán đèn không minh, người bán là một tiểu cô nương thanh tú, cô nương đó nhìn thấy các nàng liền cười tươi nói "Hai vị cô nương này mua đèn lồng đi, viết điều ước lên đèn lồng rồi thả lên trời ước nguyện sẽ thành hiện thực đấy"

Khanh Khanh nhìn những chiếc đèn lồng màu đơn sơ giản dị bất giác mở miệng "Trên đời này có thần sao? Ước nguyện nhiều như thế há lại thực hiện được hết cho nhân loại?". Vị cô nương đó bật cười "Là cô nương không tin hay không dám tin? Ước nguyện của mỗi người còn xem là thần hay người khác hoàn thành nó"

Lam Khanh Khanh bất giác gương mặt nở nụ cười nhẹ "Ta thiết nghĩ bản thân tự thực hiện chẳng phải tốt hơn sao?". Nàng ngẩn đầu nhìn vị cô nương bán đèn "Người thì sao? Có ước nguyện gì?", cô nương đó mỉm cười "Ước nguyện của ta là mong điều ước của mọi người sẽ thành hiện thực trong một ngày nào đó không xa"

Mộc Vân nhìn cô nương kia có chút cảm động, cô gái này bán đèn để ước mong của mọi người thành hiện thực, thật đáng ngưỡng mộ. Mộc Vân nhắc lên hai chiếc đèn mỉm cười "Vậy ta lấy hai cái, xem như thực hiện một phần nào ước nguyện của cô nương"

Chỉ là lời nói chưa xong đã thấy một đôi ta ngọc ngà cầm lấy chiếc đèn lồng mà Mộc Vân đang cầm "Ta lấy chiếc đèn này". Xoay người chỉ thấy một cô nương thân vận hồng y xinh đẹp quyến rũ, nàng ta che mạn sa màu hồng đôi mắt có chút kiêu mị. Mộc Vân ngẩn ra rất nhanh chóng liền phục hồi "Cô nương này đèn là ta lấy trước, không phải người nên chọn cái khác sao?"

Nữ tử đó cười nhẹ, đôi môi phía sau mạn sa mỏng mấp máy "Ta lại nhìn trộm chiếc đèn này". Đôi mắt nàng ta như có như không đảo qua Lam Khanh Khanh một vòng, nhanh chóng thu hồi. Khanh Khanh cũng tỉnh mắt phát hiện liền sau đó nghe Mộc Vân lên tiếng "Nếu đã vậy đành cho cô nương" Mộc Vân không tình nguyện đưa đèn trong tay cho nàng ta. Cô tùy tiện lấy thêm một cái trên bàn đưa ngân lượng rồi kéo Khanh Khanh đi

"Cô ta thật không biết lễ phép, nếu không phải nhìn cô ta yêu nghiệt như vậy muối mới không thêm nhường cô ta" Mộc Vân lải nhải một bên. Khanh Khanh nhìn không được cười nhẹ "Người là một nữ nhi mới nhìn bóng dáng một nữ tử xinh đẹp thì đã nhường cho người ta một tấc gang sơn rồi". Mộc Vân bĩu môi "Ta chỉ không muốn phiền phức thôi"

"Nha sao ta lại thấy người này quen quen nhỉ?" Giọng một nữ nhân lọt vào tai hai người, tuy đường phố náo nhiệt nhưng vẫn rõ mạch mạch hướng về các nàng. Một giọng nữ tử khác lại vang lên "Ôi đây không phải là nữ hộ vệ bên cạnh vương gia lúc trước sao?" Giọng điệu rõ vẻ khinh thường lẫn châm chọc.

Lam Khanh Khanh ngẩn đầu liền thấy có hai vị nữ tử cùng hai nha hoàn hướng các nàng đi tới, dường như có chút quen mắt. Mộc Vân chau mày "Các người là ai?", Cơ Thủy và Ngọc Mai cũng chẳng liếc nhìn Mộc Vân một cái. Cơ Thủy nhìn Khanh Khanh đầy vẻ châm chọc "Nha lâu lắm rồi mới thấy lại người, sao? Thất sủng rồi chăng?"

Lam Khanh Khanh nhìn các nàng một cách hồ hững hờ "Ta quen biết các người sao?". Không chỉ Cơ Thủy và Ngọc Mai ngẩn ra mà hai tỷ nữ kia cũng tỏ vẻ kinh ngạc. "Hay lắm, một câu không biết liền phải sạch quan hệ?" Cơ Thủy có chút tức giận

Mộc Vân nhìn bọn họ lại nhìn Khanh Khanh "Tỷ biết họ sao? Chẳng lẽ là tiểu tam nào đó?". Hai người họ nghe Mộc Vân gọi các nàng là tiểu tam liền tức giận vừa định quát lên liền nghe thấy một giọng nữ nhân truyền đến

"Khanh Khanh, lâu rồi mới gặp, thật không ngờ sẽ gặp người ở đây"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Đêm trung thu có biến_Bắt cóc

Giọng nữ nhân thấp phần một mại dễ nghe. Liễu Mộng một thân lục y đi đến, bên cạnh hiểu nhiên tồn tại thêm Nhan Nhi.

Liễu Mộng cười nhẹ khuôn mặt vui vẻ không chút giả dối, Khanh Khanh đối với người vừa tới nhìn càng thật quen mắt, trí não nàng càng ngày càng tệ nha

Liễu Mộng cười một tiếng nói trộm tim đen của nàng "Không lẽ người quên Liễu Mộng ta rồi sao?". Một lời của nàng ta liền làm Khanh Khanh thông não "À thì ra là Liễu cô nương", Khanh Khanh nhìn qua hai người trang phục lòe loẹt kia có chút suy tư "Hình như trong hai người một là Cơ Thủy một là Ngọc Mai, thiếp thất tam vương phủ?"

Cư nhiên nàng còn không nhớ rõ hai người ai là ai, hẳn là những người không liên quan nàng không hề nhớ đi, phải nói là không nhất thiết phải nhớ. Liễu Mộng bật cười xua xua tay "Ngọc Mai tỷ, ta nghe nói phía trước có một trà lâu, hai người cứ đến đó thưởng trà hạ hỏa đi"

Cơ Thủy có chút giận dữ cũng bị Ngọc Mai biết điều đưa đi, hiện tại Liễu Mộng được Vương gia sủng ái như vậy, tốt nhất không nên động vào nàng ta.

Mộc Vân nhìn Liễu Mộng trước mặt lại nhìn Khanh Khanh "Ah thì ra là thiếp thất của Phong Nguyệt Vô Thần". "Nàng là...?", "Ta là muội muội tỷ ấy gọi là Hàm Mộc Vân" Liễu Mộng búng tỉnh đại ngộ nhận ra thân phận nàng đương định hành lễ liền bị Mộc Vân ngăn "Ta hiện là một người bình thường nha"

Các nàng ghé vào một khách điểm gần đó bên, dưới là sảnh trà chọn một bàn bên cửa sổ liền ngồi thưởng trà đàm đạo. Khanh Khanh nhìn cô nương bên cạnh Liễu Mộng có chút do dự mở miệng "Người...gọi là Nhan Nhi sao?". Nhan Nhi giật mình cười nhẹ "Nhan Nhi thật vinh hạnh khi Lam cô nương còn nhớ tên"

Khanh Khanh vuốt mũi xấu hổ, người ta như vậy liền bị nàng quên mất. "À Khanh Khanh người biết chuyện này chưa?" Khanh Khanh hừ một tiếng chờ Liễu Mộng nói tiếp "Vương phủ mấy hôm trước sắp xếp lại nhân sự, Vương gia ấy vậy mà cho mấy người thông phòng ngân lượng liền đuổi đi". "Nói cách khác là trong vương phủ chỉ còn Cơ Thủy và Ngọc Mai"

Khanh Khanh cảm thấy có chút buồn cười, sao nàng lại kể chuyện này cho nàng nghe? "Thì sao?". Liễu Mộng gãi gãi đầu "Ta chỉ muốn nói cho cô biết", Liễu Mộng bỗng nhiên ah một tiếng liền vội vàng đứng dậy "Ta quên mất còn có chuyện phải làm, thứ lỗi ta xin phép đi trước". Khanh Khanh xua tay "Người đi đi"

Hai người đi liền cảm thấy an tĩnh, Khanh Khanh nhìn xuống dưới đường phố bỗng nhiên giật mình, hình như tại trà lâu này là nơi trước đây nàng lần đầu tiên gặp Mộ Dung Xuất. Thiện cảm nơi này cũng không mấy tốt lắm thấy bên ngoài dần dần đi liền đứng dậy "Chúng ta đi thả đèn"

Mộc Vân cùng Khanh Khanh đi tới một ngọn đồi cao phía Tây kinh thành, quả nhiên mọi người rời khỏi đường lớn là để đến đây thả đèn. Mộc Vân đưa cho nàng một chiếc đèn và một cây bút "Cho tỷ". Nàng nhìn chiếc đèn hồi lâu cũng không xuống bút, Mộc Vân viết xong ước nguyệt liền nhìn sang nàng "Sao tỷ không viết? Tỷ nhất định phải viết đó"

Khanh Khanh nghĩ ngợi một chút cuối cùng cũng đặt bút viết, Mộc Vân cố nhót chân xem nàng viết gì cũng không thành công. Đèn phía dưới được đốt, vãi trên đèn phồng lên chỉ chờ người thả tay ra bay lên trời.

Tất cả người dân trong thành đều tụ tập nơi đây họ hô một tiếng liền có hàng ngàn đèn khổng lồ bay lên, khung cảnh thật quá mức xinh đẹp. Mỗi một chiếc đèn là mỗi một điều ước của họ, chúng cứ bay lên như thế với hy vọng ước nguyện sẽ được đáp ứng.

"Tỷ Tỷ thả đèn đi" Mộc Vân cũng đã thả đèn, Khanh Khanh nhìn trời đêm đầy đốm nhỏ bất giác nói lòng tay.

Khanh Khanh nhìn theo đèn của Mộc Vân thấy rõ từng chữ trên đèn [Mong Tỷ tỷ sẽ luôn cười hạnh phúc... Nam nhân của ta sẽ là vị minh quân, trượng phu tốt]

Mộc Vân biết Khanh Khanh đã thấy được lời cầu nguyện của nàng mặt đã sớm đã đỏ như quả cà chua chín. Khanh Khanh bật cười cố ý làm bầm "Nam nhân của ta? Là nam nhân của người sao? Ai vậy nhỉ?", Mộc Vân vừa thẹn vừa giận đánh vai nàng một cái "Là nam nhân của ta đó thì sao, ta... ta mặc kệ tỷ".

Mộc Vân đỏ mặt muốn trả thù thì đèn của Khanh Khanh sớm đã bay cao, nàng bấu môi hờn dỗi chạy đi.

Mộc Vân và Khanh Khanh đi qua con phố lớn trở lại hẻm nhỏ đầu phố Kim Vương. Hình như bọn Bạch Nhi vẫn chưa về, Mộc Vân vẫn còn đỏ mặt hờn dỗi chui vào trong xe ngựa.

Lam Khanh Khanh cười cười nhìn vị cô nương nào đó trông như con nít hờn dỗi, định nhắc chân vào trong thì đã nghe tiếng thét của Hàm Mộc Vân, chưa kịp để Khanh Khanh tiến thêm bước nào đã có một thanh kiếm cách màn xe ngựa kè vào cổ nàng.

Xung quanh ngay lập tức xuất hiện hơn mười tên hắc y nhân, thanh kiếm trên cổ khẽ động y bảo nàng lùi ra. Khanh Khanh cười lạnh liền lùi ra, một nữ tử vận hắc y che mặt một tay đỡ Hàm Mộc Vân hôn mê một tay cầm kiếm kè cổ nàng.

Phía sau một nam tử bạch y đi lại gần đỡ Mộc Vân từ tay nữ tử kia, hiển nhiên nam tử đó nàng quen biết, là tên nửa người nửa ma đó.

Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh, xem ra là có kế hoạch từ trước, hẳn là người trong cung sắp xếp đi, nàng càng tò mò là ai lại uy quyền như thế.

Bạch Kết nhếch môi hướng nàng có chút kiêu kích "Thế nào? Chẳng phải người võ công cao cường lắm sao? Như vậy lại không cứu nổi một nữ tử?" Hắn nói đồng thời tay cũng xuất hiện một thanh chủy thủ kè sát vào cổ Mộc Vân, phía dưới lưỡi dao cơ hồ còn nhìn thấy vết máu.

Lam Khanh Khanh khẽ cười "Thật không thể chạy thoát, đã không thoát thì liệu lĩnh làm gì? Chỉ bằng nhận một chút khoan hồng". Dựa vào thân thủ của nàng đối phó với bọn họ quả là dư sức nhưng bên đó còn Hàm Mộc Vân đang bị hôn mê, nội lực của Bạch Kết quả thật kinh người.

Lam Khanh Khanh đưa hai tay ra "Ta tình nguyện bị trói" nữ tử đó nhìn nàng một cái bỗng cúi người sờ sờ dưới chân nàng tháo đi chủy thủ. Khanh Khanh bật cười thần nhiên "Bên hông trái còn một cái chủy thủ, hông phải còn vài lại ám khí, có cần ta lấy ra giúp không?". Nữ tử đó hừ một tiếng theo lời nàng lấy hết vũ khí trên người nàng ra, Khanh Khanh nhìn bọn họ bằng ánh mắt lạnh lẽo, họ không biết nàng vẫn còn một cái Không Y kiếm

Nữ tử đánh vào gáy Khanh Khanh một cái nàng liền mất ý thức ngã xuống. Cô ta lấy từ sau lưng ra một đoạn dây cột cổ tay Khanh Khanh lại, trói tay nàng ra phía sau lưng đẩy vào trong xe ngựa. Hàm Mộc Vân cũng bị bọn họ trói hết như nàng đẩy vào trong, xe ngựa bắt đầu di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 77

Vừa sáng ra cổng thành tương đối náo nhiệt, chả là hôm nay chính là ngày hoàng thượng tiễn đại vương Mông Cổ về nước.

Trước cửa thành Gia Lễ Thượng Phong ngồi trên xe ngựa lâu lâu lại nhìn ra bên ngoài. Triệu Khánh Lâm cũng chẳng hơn kém gì hẳn cứ một mực nhìn về phía cổng thành "Người nói xem mọi người có đến tiễn chúng ta không?", Triệu Khánh Lâm lắc đầu "Thần không biết".

Phong Nguyệt Phủ Hàn đi đến về mặt cười tươi "Gia Lễ huynh nếu có dịp trăm thật muốn làm khách ở hoàng cung của người", "Phong Nguyệt huynh cứ đến, Thượng Phong sẽ tiếp đãi tận tình"

Một tên nô tài trong cung thúc ngựa đến, nhìn thấy bọn họ liền e dè đi đến cúi người bên tai Phong Nguyệt Phủ Hàn nói nhỏ. Vừa nghe xong sắc mặt Phong Nguyệt Phủ Hàn đại biến, khuôn mặt bỗng chốc tái nhợt đầy lo âu lẫn tức giận. Hắn cố áp chế tâm tình trong lòng xuống hướng Gia Lễ Thượng Phong cười nhẹ chỉ là nụ cười này có chút cứng nhắc "Gia Lễ huynh thượng lộ bình an"

Gia Lỗ Thượng Phong gạt đầu một cái ra hiệu cho đoàn người xuất phát, Triệu Khánh Lâm nhìn về phía cửa thành một cái nữa mới luyến tiếc dời đi. Trong lòng hắn không hiểu sao có gì đó rất bất an, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng khi này của Phong Nguyệt Phù Hàn hắn lại thoáng dấy lên một tia bất an. Hôm nay Khanh Khanh sao lại không tới?

Gia Lỗ Thượng Phong nhận ra lo âu trong lòng hắn liền trấn an "Không cần quá lo lắng, nàng là loại người gì người biết rõ hơn nữa ở đó còn Phong Nguyệt Vô Thần, cho dù nàng có chuyện gì cũng sẽ bình an vô sự". Thật tâm trong lòng hắn có chút lo lắng, dự cảm chẳng lành.

Triệu Khánh Lâm thở dài, hắn đành tin tưởng lời này vậy.

*

Vừa lúc đoàn người Mông Cổ rời đi Phong Nguyệt Phù Hàn liền lập tức phi ngựa về hoàng cung. Lúc hắn vào ngự thư phòng đã thấy Nguyệt Tuy, Liên Khuynh và Bạch Nhi quý ở dưới đất, Phong Nguyệt Vô Thần đang ngồi bên bàn trà.

Hắn vội đi vào chau mày "Các người nói các nàng mất tích là có ý gì?", bọn họ yên lặng càng làm Phong Nguyệt Phù Hàn tức giận, Phong Nguyệt Vô Thần kéo hắn ngồi xuống ghế rót ly trà đưa sang.

"Bạch Nhi người nói xem đêm qua xảy ra chuyện gì?" Bạch Nhi nghe Phong Nguyệt Vô Thần chỉ đích danh liền ngừng khóc cổ điển tình nói "Tôi qua sau khi xe ngựa dừng ở đầu phố Kim Vương, Khanh Khanh cùng nương nương đi bộ đến đường lớn. Hàm nương nương bảo chúng nô tỳ đi đến nơi khác, chúng nô tỳ liền tách nương nương ra..."

Bạch Nhi nức nở lấy lại giọng mình nói tiếp "Đến khi chúng nô tỳ về thì không thấy xe ngựa đâu cả, cứ tưởng nương nương cùng Khanh Khanh đã về cung trước nhưng tìm một đêm vẫn không tìm ra các nàng" Bạch Nhi òa khóc, tự trách bản thân

Liên Khuynh quý một bên thấy nàng khóc mắt cũng ương ướt đưa tay trấn an nàng. Nguyệt Tuy vẫn một bộ dạng lạnh lùng như cũ bỗng chốc đứng dậy "Ta đi tìm chủ tử". Phong Nguyệt Phù Hàn hừ một tiếng gọi Từ Thanh vào "Người phái người điều tra cho ta, không tìm thấy người cũng không cần về". Từ Thanh rõ một tiếng liền rời đi

Bạch Nhi như nhớ ra cái gì đó liền ngăn ra một chút gạt mình chạy đi. Chẳng phải Khanh Khanh là tiểu thư Dạ Nguyệt Sơ Trang sao? Bạch Nhi chạy đông chạy tây tìm Phùng Liên cùng Hoắc Y nhưng ngoài dự kiến hai người họ lại cùng nhau ở Bình Túc cung

Phùng Liên nhìn thấy Bạch Nhi cũng không hỏi chuyện gì chỉ kéo nàng đi "Ta sắp xếp cho người đến Túy Yên Lâu" Bạch Nhi cũng không phản kháng đi theo họ.

Hiện tại trong cung lẫn ngoài cung rồi thành một đoàn, Hàm Mộc Vân và Lam Khanh Khanh mất tích khiến cho Dạ Nguyệt Sơ Trang và Huyết Ưu cung đều cho người lật tung kinh thành lên.

Nhưng tìm suốt một ngày vẫn không thể tìm ra các nàng...

Hàm Mộc Vân chớp mở đôi mắt, điều đầu tiên cô nhận thức được là nơi này rất tối. Mộc Vân đứng mắt nhìn sang liền phát hiện bên cạnh còn một người "Khanh tỳ?". Người bên cạnh không đáp lại chỉ hừ một tiếng, Mộc Vân nữa vui nữa buồn chau mày "Sau tỳ cũng bị bắt, tỳ có thể rời đi mà"

"Nếu ta chạy thoát thì ai sẽ làm bạn với người ở nơi tối này đây?" Mộc Vân bật cười nhưng lại không phát hiện đôi mắt đã ướt át. Lam Khanh Khanh thờ dãi ra một tiếng nhàn nhạt mở miệng "Chúng ta hẳn là chưa rời khỏi kinh thành, có lẽ đêm nay họ sẽ đưa chúng ta đi". Mộc Vân chau mày "Nếu còn ở Kinh Thành thì sao bọn họ lại không tìm được chúng ta?"

Mộc Vân nghe có tiếng cử động Lam Khanh Khanh dịch người tới chỗ Mộc Vân tựa lưng vào vai nàng "Nghĩ nhiều làm gì nên nghỉ ngơi đi không biết chừng ngày mai sẽ mệt lắm đây". Mộc Vân gạt đầu tựa đầu vào lưng Khanh Khanh lại có một giấc ngủ sâu. Đợi đến khi bị âm thanh ồn ào làm cho tỉnh giấc thì trời cũng đã tối.

Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân bị đưa ra ngoài, trăng hôm nay rất sáng dường như vẫn còn dư âm lại trung thu đêm qua. Các nàng bị vài tên đại hán giải ra cửa sau của một căn tiểu viện. Khanh đưa mắt nhìn một chút, vẫn không nghĩ ra nổi các nàng là ở nơi nào trong kinh thành.

Bên ngoài đã chờ sẵn một cỗ xe ngựa, bên trong một bàn tay đưa ra vén màn. Từ Dạ thân hồng y kiều mị bước xuống hiển nhiên trên mặt vẫn mang một tâm mạn sa mỏng che khuất dung nhan khuynh thành của nàng ta.

Mộc Vân chau mày "Là cô?" Hẳn là nữ tử đã trang đèn lồng của nàng tối qua đi, thật không ngờ nàng ta lại chính là chủ mưu. Từ Dạ cười nhẹ nâng cằm Mộc Vân lên tặc lưỡi "Khuôn mặt này cũng thật xinh đẹp chả trách hoàng thượng lại sủng ái như vậy". Mộc Vân lắc đầu tránh khỏi móng vuốt của nàng ta

Từ Dạ nhìn qua Bạch Kết một cái rồi leo lên xe ngựa, hai người bọn họ cũng bị áp giải vào trong. Bên trong còn một nữ tử mà các nàng không ngờ tới nữa chính là Trang Tần_Phuong Thanh

Thấy hai người đẩy mất Phương Thanh khẽ động nhưng nhanh chóng phục hồi lại bình thường cũng chẳng mở lời, xe ngựa bắt đầu rời đi.

Khanh Khanh nhìn Phương Thanh cùng Từ Dạ một chút mới mở miệng "Ta thiết nghĩ có lẽ Trang tần sẽ không vì oán hận mà bắt bọn ta đi". Phương Thanh cúi đầu nhẹ cười "Chỉ trách ta không nắm giữ được trái tim của hắn, trách gì các người" dừng một chút, Phương Thanh tựa lưng ra phía sau mơ hồ

nói "Vốn không liên quan đến hai người nhưng Khanh Khanh, người lại biết được Bạch Kết, ngoài ý muốn người phải chết, thật xin lỗi"

Từ Dạ hừ lạnh một tiếng "Phương Thanh người đang giả vờ làm người tử tế sao? Chẳng phải trước đây người đã sắp xếp người của Mông Cổ vào cung sao?". Phương Thanh nhếch môi đón nhận công kích của nàng ta "Ta thấy trước đây tại sao cô lại không vào cung? Đệ nhất mỹ nhân như cô hẳn tốt hơn ta", "Đáng tiếc chủ tử lại tin tưởng cô"

Mộc Vân cơ hồ biết được thứ gì đó nghi ngờ nhìn qua Khanh Khanh mở miệng "Không phải lời cô ta nói là cho người đến giết tỷ chứ?". Từ Dạ cùng Phương Thanh đồng loạt quay về hướng này, Khanh Khanh nhúng vai chưa kịp mở miệng bên ngoài đã dừng xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 78: Phong Nguyệt Linh Nhi

"Người trong xe là ai?"

Bạch Kết đối với người canh giữ cổng thành tỏ vẻ nhing nọt "Quan gia trong xe ngựa là chủ tử của thành Đông Tử Dạ cô nương". Vị lính gác kia ngờ vực, lệnh bên trên đã truyền xuống phạm là người muốn ra khỏi thành đều phải kiểm tra thật kĩ càng.

"Ta muốn kiểm tra, mạo phạm" nói rồi lịch gác cổng tiến đến vách màn xa ngựa ra. Ánh trắng rọi vào trong xe chỉ thất duy nhất có hai nữ tử xinh đẹp, đợi thấy rõ người ngồi bên trong tên lính canh liền giật mình cúi người "Trang tần nương nương, tiểu nhân thất lễ".

"Bồn cung muốn cùng Từ Dạ về quê một chuyến thăm ngoại công đang bệnh nặng, chẳng hay quan gia có cho bọn ta qua thành?". Tiểu quan kia nhìn một lượt trong xe không còn ai ngoài Phương Thanh và Từ Dạ liền cúi đầu "Tiểu nhân mạo phạm xin nương nương lượng thứ"

Hắn hô một tiếng mở cửa thành, trong kinh thành ai mà không biết Từ Dạ cùng Trang tần là bằng hữu trước khi vào cung.

Xe ngựa vừa đi một đoạn Hoắc Y mới phi ngựa đến, hắn nhìn cỗ xe ngựa kia có chút kì quái "Kia là người nào? Sao lại đề xuất thành?". "Thưa đại nhân người trong xe là Từ Dạ cô nương cùng Trang tần nương nương, nương nương bảo ngoại công người bị bệnh nặng liền về quê thăm". Hoắc Y chau mày càng chặt, quả là từng nghe Trang tần xin phép hoàng thượng về quê một ngày, không phải quá trùng hợp sao?

Hoắc Y nhìn hướng xe ngựa một chút rồi thúc ngựa chạy đi

_ Lan Uyển _

Hàn Khiết Từ tức giận nhìn Kiều Hữu Lan ngồi một bên "Không phải muội nhúng ta vào việc này chứ?". Hữu Lan cắn môi ngăn đầu lên trong mắt có ủy khuất "Vây tỷ làm sao lại tức giận như thế? Tỷ có quan hệ gì với họ?". Khiết Từ nhìn nàng ta bỗng bật cười lui về phía sau vài bước "Lan Nhi ta vốn coi muội là muội muội thật không ngờ lại quên mất muội vốn là một ác ma, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời"

Kiều Hữu Lan đứng bật dậy ánh mắt có chút dữ tợn "Tỷ đừng nhắc tới quá khứ của muội, muội làm như vậy không phải đều vì tỷ sao?". Khiết Từ khổ sở nường mày "Vị ta hay là vì bản thân người? Lan Nhi ta nghĩ người vì thích hắn nên mới tiến cung"

Kiều Hữu Lan hừ một tiếng "Chẳng phải ba năm trước cũng vì một cái đại họa liền biến tỷ thành như này sao? Tỷ không nói ta cũng tự biết Lam Khanh Khanh kia căn bản rất giống Phong Nguyệt Linh Nhi. Đại họa như vậy còn giữ được sao?"

"Bốp" Hàn Khiết Từ tức giận tát nàng ta một cái ngay sau đó liền có chút hối hận, nhắc đến Linh Nhi lại làm tim nàng đau nhói, đúng vậy Khanh Khanh rất giống Linh Nhi. "Cũng bởi vì nàng giống Linh Nhi, chuyện của ba năm trước ta tuyệt đối sẽ không lặp lại" bóng dáng cô độc của nàng rời đi

Kiều Hữu Lan nhìn theo nàng bất giác nước mắt tuôn ra, Khiết Từ còn không hỏi nàng ta nhốt các nàng ở đâu. Trong mắt đầy lên tia hận thù Kiều Hữu Lan xoay người phi thân đi mất

Lần này tình dậy trời đã sáng, tỉnh ra các nàng bị bắt cũng đã hai ngày. Lam Khanh Khanh mở mắt ánh sáng nhàn nhạt bên ngoài theo khe cửa chiếu vào, nàng quết mắt nhìn nơi các nàng bị nhốt, hình như là một căn nhà nhỏ bị bỏ hoang. Khanh Khanh nhìn qua bên cạnh thấy Mộc Vân tựa như con mèo nhỏ an ổn tựa lên vai nàng ngủ.

Cách cửa mục nát mở ra ánh sáng bên ngoài chiếu vào có chút chói mắt, người kia đóng cửa lại Khanh Khanh mới ngẩng đầu nhìn. Thấy rõ diện mạo người tới, Khanh Khanh giương khóe môi cười nhạt "Lan phi hẳn là rảnh rồi nên mới đến đây đi"

Kiều Hữu Lan nhếch môi cũng chẳng rõ nàng ta có cười hay không, ngồi xuống đối diện Khanh Khanh. Hữu Lan nhìn thoáng qua Mộc Vân đang ngủ ngon bên cạnh hừ lạnh "Bị bắt còn nhàn nhã như vật sao, Các người thật ra không nên xuất hiện, nếu các người không xuất hiện trước mặt bọn họ hôm nay cũng không như thế này". Nàng ta bỗng thu lại nụ cười nhạt trên môi, đưa ngón trỏ xinh đẹp chỉ vào Khanh Khanh "Nhất là người". Khanh Khanh bật cười không cho là đúng "Bọn ta có nên xuất hiện hay không cũng không do người định đoạt, ta lại thật hiểu kì cái nguyên nhân"

Kiều Hữu Lan không nói gì, nâng cằm nâng lên "Ta thật không biết rốt cuộc dung mạo này ba năm trước đã gây ra cái đại họa gì?" Khanh Khanh hay nói cách khác là Linh Nhi kia nhan sắc không đến nỗi vạn người mê nhưng tại sao lại gây chuyện lớn như vậy.

Lam Khanh Khanh chau mày, ba năm trước? Nàng chỉ mới xuyên không gần một năm thôi mà? Linh cảm mạch bảo cho nàng biết có uẩn khuất trong chuyện này.

Kiều Hữu Lan nhìn vẻ mặt khó hiểu của nàng bật cười "Có lẽ ngươi thật không biết khuôn mặt của ngươi rất giống... Linh Nhi điện hạ". Khanh Khanh không nói gì đợi cô ta nói tiếp, "Ta nghe nói trước đây hoàng thượng có một muội muội ruột lên là Phong Nguyệt Linh Nhi. Nhưng mà nàng đã mất vào ba năm trước vào lúc Phong Nguyệt vương triều đang hỗn loạn" cũng tức là trước khi Phong Nguyệt Phủ Hàn lên ngôi

"Linh Nhi điện hạ này rất được hoàng thượng sủng ái, hẳn khi nàng ta chết Phong Nguyệt Phủ Hàn rất đau lòng. Không ngờ sau ba năm lại xuất hiện một nữ tử giống muội muội quá cố của mình đến vậy, sẽ có cảm giác gì đây?".

Cuối cùng Lam Khanh Khanh cũng hiểu ra tại sao Phong Nguyệt Phủ Hàn lại bao dung nàng như vậy, dù nàng có khi quân phạm thượng hẳn cũng chưa từng ra lệnh chém đầu. Hẳn tức giận đến đâu cũng chỉ dọa chém nàng, cũng lắm chỉ là đánh vài trượng

Lam Khanh Khanh ngần đầu đối diện với Kiều Hữu Lan "Vì vậy nên ngươi mới hợp tác với bọn người Bạch Kết kia bắt ta? Hàm Mộc Vân có liên quan sao?". Kiều Hữu Lan cười nhẹ "Cô ta được Phủ Hàn yêu thương như vậy ta chỉ nghĩ nếu hấn mất đi cô ta sẽ như thế nào? Hấn nếu không không thuộc về ta thì chỉ có thể là Khiết Từ, nữ nhân khác cũng đừng mơ tưởng"

Lam Khanh Khanh cười, nụ cười xinh đẹp sáng khoải "Ta có thể thấy ngươi rất trọng tình trọng nghĩa với người kia, nhưng đáng tiếc tâm ma trong ngươi lại bắt giác trời dạy, ngươi không không chế được". Kiều Hữu Lan gạt mình nhìn nàng "Sao ngươi biết?", Khanh Khanh nhếch môi cười nàng vốn nắm cảm với hơi thở tàn ác không khó gì nhận ra Kiều Hữu Lan có chút khác thường

Kiều Hữu Lan nhìn nàng một cái liền đứng dậy lao đảo rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 79: Lão đầu kì quái

Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân phóng hỏa căn nhà các nàng bị nhốt liền rời đi.

Mộc Vân nhìn bóng lưng Khanh Khanh có chút cảm thấy khó hiểu, có lẽ hơn nửa năm không gặp Khanh Khanh nàng cảm thấy nàng không thể nắm bắt được Khanh Khanh rồi. Khanh Khanh bỗng dừng dừng bước quay đầu "Đừng cảm thấy tò mò quá"

Lam Khanh đưa mắt nhìn xung quanh hẳn là các nàng đang ở trong rừng đi. "Khanh Khanh giờ phải đi hướng nào đây?" Các nàng bốn mắt nhìn nhau bỗng dừng bật cười, vốn dĩ hai nàng đều là kẻ mù đường chính hiệu.

Mộc Vân nhìn lên trời chỉ "Hay đi theo mặt trời đi" Khanh Khanh nhìn nàng khó hiểu, Mộc Vân rụt vai "Ta thấy người ta bị lạc đều đi về phía tây". "Vậy đi thôi" Khanh Khanh nhìn một chút rồi đi theo hướng Mộc Vân chỉ, các nàng chính là hai kẻ mù đường dưng cảm, một kẻ dám chỉ và một kẻ dám đi

Hai nàng lết bộ hơn một canh giờ trời đã nắng gắt nhưng hai người vẫn chẳng thể ra khỏi rừng. Cơ hồ nghe tiếng hô toán từ bên kia truyền đến, Mộc Vân và Khanh Khanh nấp sau một cây đại thụ, "Chẳng lẽ đuổi kịp rồi sao?". Đi một vòng lớn lại quay về chỗ cũ đúng thật không ai ngốc bằng các nàng, cũng đành thôi các nàng người hiện đại không biết đường thì có Smartphone chỉ làm sao phân biệt được cái đông tây ở đây

Lam Khanh Khanh trầm mặt một chút nghe tiếng động càng ngày càng gần dường như có rất nhiều người, trong số đó có một hơi thở rất nặng nề nếu đoán không lầm thì Bạch Kết đi. "Ngươi nấp ở đây, Phong Nguyệt Phủ Hàn đến tức sẽ cho người lục soát khu rừng này, hẳn sẽ tìm thấy ngươi", Mộc Vân níu vạt áo Khanh Khanh lại "Sao muội lại ở đây muốn đi tỳ và muội cùng đi"

"Ngươi biết kinh công sao? Hay ngươi biết nội lực? Bọn họ rất đông. Ta sẽ đánh lạc hướng họ, ngươi ngoan ngoãn ở đây đi" nói trắng ra là nàng dụ bọn họ đi chỗ khác để Mộc Vân an toàn đi. Hàm Mộc Vân biết rõ ý đồ của nàng liền phản bác "Ta không cho tỳ đi, tỳ đâu có nội lực nhờ gặp Bạch Kết phải làm sao?"

Lam Khanh Khanh vừa định nói thêm gì liền thấy bóng dáng nhỏ nhắn chạy đi. Nàng thầm mắng Mộc Vân một tiếng, Khanh Khanh xé vạt váy của nàng ném về hướng Mộc Vân vừa chạy đi. Nàng chạy về phía ngược lại cố ý để dấu chân dưới đất lộ rõ, có lẽ hẳn sẽ không trúng kế nhưng có thể sẽ chia ra làm hai nhóm mà đuổi theo.

Chạy một đoạn đường khá dài Lam Khanh Khanh lại bắt gặp một ngã rẽ, nàng nhìn hai con đường mòn thật phân vân rốt cuộc phải đi đường nào cho đúng. Chưa đợi nàng nghĩ xong đã nghe thấy cây trong rừng rung rẩy, có lẽ không chạy được nữa rồi

Lam Khanh Khanh xoay người nghênh chiến quả thật người tới là Bạch Kết, nói vậy xem ra Mộc Vân tương đối an toàn đi. "Sao? Không chạy nữa?", nàng nhếch môi "Chạy liệu có thoát sao?". Phía sau Bạch Kết xuất hiện thêm vài hấn y nhân nữa, xem ra lần này là quyết tâm giết chết nàng rồi.

Hắn rút thanh nhuyễn kiếm bên hông ra chiêu đánh tới nàng, Khanh Khanh xoay người né chiêu hiểm đồng thời cũng rút ra thanh Không Y kiếm chặn một chiêu tiếp tới. Trên tay nàng là danh kiếm linh khí mạnh mẽ chỉ hận nàng không chăm chú học kiếm pháp thành ra cho dù là danh kiếm uy lực mạnh mẽ giờ trên tay nàng chỉ là thanh sắt bình thường

Khanh Khanh đối phó một Bạch Kết vẫn có thể thắng được nhưng mà bọn hắc y nhân xung quanh không cho nàng thoát. Mắt thấy bọn hắc y nhân từ đầu trong tay xuất hiện xích sắt dài liền hô không ổn, dùng kiếm đẩy Bạch Kết ra nàng tung người lên vừa vận trạch khỏi dây xích đang hướng nàng đánh đến.

Bạch Kết nhếch môi lùi lại mấy bước bọn hắc y nhân tiến lên tay linh hoạt mà dùng xích đánh về phía nàng. Trước đây Khanh Khanh chưa bao giờ thấy người dùng xích dài như vậy, cho dù dùng được cũng không linh hoạt như bọn hắc y nhân này. Xích sắt tựa như những con rắn độc điên cuồng quấn lấy nàng, bọn họ bao vây bốn phương tám hướng rõ không để cơ hội nàng thoát

Khanh Khanh thu kiếm lại sử dụng thân linh hoạt né tránh đòn của đối phương, gần co chưa được bao lâu Khanh Khanh đã bị một dây xích dài quấn lấy chân. Khanh Khanh chau mày cố né vài chiêu nhưng rốt cuộc lại thêm một xích dài quấn lấy eo, cánh tay, chế trụ nàng. Bọn hắc y nhân được thể liền dùng xích sắt siết chặt khiến Lam Khanh Khanh đau đến người, cơ hồ thấy vết máu ứa đỏ phỉ sau lớp y phục mỏng manh

Bạch Kết cuồng ngạo cười lớn nhìn Khanh Khanh như con dã thú bị người bắt mà thuần phục, xích quấn lấy toàn thân chế trụ đứng giữ đám hắc y nhân.

"Người rất cường hãn đáng tiếc lại là một nữ nhân, đáng tiếc lại xuất hiện ở hoàng cung, là người của Phong Nguyệt Phù Hàn". Khanh Khanh nhếch môi không vì bản thân nhếch nhác mà mất đi vẻ quật cường lạnh lùng, nàng vẫn vậy cao ngạo mà lãnh đạm "Tại sao không thể là nữ nhân, người phải biết nữ nhân ra tay tàn độc dứt khoát hơn nam nhân nhiều"

Bạch Kết cười lớn "Lam Khanh Khanh nếu ngươi là thuộc hạ của chủ nhân chắc chắn sẽ được trọng dụng". Nàng nhún nhún vai "Ta không ham", Khanh Khanh nhìn Bạch Kết cười nhẹ bàn tay giấu dưới tay áo khẽ động ba ngón châm cùng lúc xuất ra, chẳng nghĩ ngờ gì ngón châm có độc. Bạch Kết trầm xuống nghiêng người né tránh ám khí của nàng nhưng vẫn bị một ngón châm nàng bắn tới mà bị thương.

Nhân lúc bọn hắc y nhân lơ là Khanh Khanh nắm lấy một đoạn xích kéo tới chân đá vào chỗ hiểm của người đó, xoay người một chút đá bay ra xa. Xích trên người nói lỏng ra được một chút Khanh Khanh liền trở người kéo dây xích về phía nàng đồng thời đánh luôn đám hắc y nhân đang cầm đầu xích bên kia. Bạch Kết hừ một tiếng trong tay xuất hiện một cây cung, hắn giương cung hướng nàng mà bắn "Là người tìm đường chết"

Khanh Khanh chạy mảy mảy vừa phải đối phó bọn hắc y nhân vừa phải tránh né mũi tên của Bạch Kết có chút khó khăn. Thuận theo dây xích trôi phía sau lưng Khanh Khanh ngã người ra phía sau chạm vào một dây xích phía dưới né một mũi tên. Bạch Kết nào đâu cho nàng cơ hội nghỉ ngơi, một mũi tên đi ra nhắm thẳng chân phải nàng mà bắn. Chân phải vẫn bị xích trói Khanh Khanh không thể nào né được, mũi tên cắm thẳng vào bắp đùi.

Dường như không đau như nàng tưởng tượng hay là tình huống lúc đó không cho phép nàng nghĩ nhiều, máu lan ra thấm đỏ một vùng lớn Khanh Khanh vẫn mặc kệ cố lê chân đánh bọn hắc y nhân đang đánh đến kia.

"Nha các người có phải ức hiếp người quá đáng không nhiều nam tử như vậy lại đánh một nữ tử, không biết xấu hổ nhục nhã sao?" Lời chưa dứt năm sáu tên hắc y nhân liền ngã xuống. Bạch Kết chau mày nhìn lão đầu tóc bạc từ đầu xuất hiện. Lão đầu nhìn thoáng qua Khanh Khanh chau mày "Ồ hay người không phải Tiểu Mộc Vân à?"

Dây xích trên người Khanh Khanh không còn bị ai khống chế mất hết sức sống rơi xuống đất. Bạch Kết hừ lạnh một tiếng trên tay tụ chưởng lực, Lão đầu tóc bạc kinh ngạc nhìn hắn một cái rồi bỗng cười ha ha "Thì ra là oán khí của linh hồn mà thành nha". Lão đầu kia vừa nói xong tay đã tạo mọi chưởng lực phá vỡ chưởng lực yếu kém của Bạch Kết còn khiến hắn bị phản lực văng ra xa

Bạch Kết nhìn tình hình không ổn liền gượng thân thể bị thương dậy, phi thân rời đi.

"Này ta còn chưa chơi xong" Lão đầu bĩu môi nhìn qua Khanh Khanh có chút thất vọng "Ta cứ tưởng là Tiểu Mộc Vân, không phải nó bị bắt cóc sao? Người có thấy tiểu Mộc Vân đâu không?"

Tiểu Mộc Vân trong miệng ông ta hẳn là Hàm Mộc Vân đi, Hàm Mộc Vân? Nàng giật mình nhớ ra Mộc Vân vẫn không biết đã chạy đi đâu, nếu nàng gặp bọn hắc y nhân dùng xích ắt hẳn Mộc Vân cũng bắt gặp đi.

Khanh Khanh không nói một lời quay người đi, "Tiểu oa nhi, chân người..." Khanh Khanh nhìn đùi mình có găm một mũi tên, máu đã thấm đỏ vạt váy phía trước. Nàng không do dự rút mũi tên ra xé vạt áo luồn vào trong buộc vết thương lại.

Lão đầu nhìn thấy động tác của nàng liền xoay người "Tiểu oa nhi người là nữ tử sao lại...". "Cảm ơn" một tiếng vừa dứt xoay người đã không thấy nàng đâu

"Này người chưa nói cho ta biết có gặp qua Tiểu Mộc Vân hay chưa"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 80: Sinh lý tử biệt

Lam Khanh Khanh đi trở lại nơi Hàm Mộc Vân và nàng tách ra, không thấy được Mộc Vân trong lòng có chút nóng giận, Khanh Khanh nhìn về phía Mộc Vân chạy đi đi theo. Một vòng lớn như vậy vẫn không thấy Mộc Vân ở đâu, vết thương ở đùi do cử động nhiều hẳn đã nứt ra, máu thấm đẫm một vùng vậy. Vết thương trên người do xích sắt quấn lấy cũng bắt đầu đau

Khanh Khanh như nhớ ra gì đó nhưng thoáng lại cúi đầu ủ rũ, rõ lúc trước Mộc Vân có đưa nàng thuốc cầm máu lúc quan trọng lại quên mất đã bỏ đi đâu. Giờ thì tốt rồi, trên người toàn vết thương, thậm chí bản thân ngọc Khanh Khanh có lẽ thân đi

Đi được một đoạn Khanh Khanh nghe tiếng vó ngựa cơ hồ còn có tiếng của một nữ tử, Lam Khanh Khanh chau mày đi về phía phát ra âm thanh dự cảm không lành.

"Kiều Hữu Lan, bỏ kiếm xuống"

Kiều Hữu Lan nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn rồi lại nhìn thanh kiếm của mình đang đặt trên cổ Hàm Mộc Vân bất giác cười "Hoàng thượng người là thương tiếc cho nàng ta sao?". "Trẫm nói một lần nữa người buông ta nếu không đừng trách trẫm vô tình" long nhan giận dữ ngút trời tựa như một giây sau sẽ nháy xuống ngựa mà xé xác cô ta

Kiều Hữu Lan thu lại nụ cười kiếm trên tay kẻ sát cổ Mộc Vân thêm một chút "Cô ta đang ở trong tay ta, hoàng thượng người nên khách khí một chút". Hàm Mộc Vân sớm đã bị Kiều Hữu Lan điểm huyết chỉ có thể như khúc gỗ mặt người ta lòi đi, nàng nhìn qua Phong Nguyệt Phủ Hàn có chút đau lòng chỉ mới hai ngày không gặp hẳn nhìn tiêu tụy đi nhiều. Chẳng lẽ là vì các nàng sao?

"Người muốn gì?", "Đơn giản, ta muốn biết rốt cuộc ba năm trước có chuyện gì? Người làm sao lại đối xử với Khiết Tử như vậy". Đôi mày Phong Nguyệt Phủ Hàn nhíu lên một chút, nhắc lại chuyện xưa không khỏi đau lòng "Người hẳn không phải vì chuyện này mới hồ đồ như vậy đi". Kiều Hữu Lan cười lớn "Hoàng thượng, người không biết rồi một khi thanh kiếm của ta đặt vào cổ người nào thì người đó không được phép sống"

"Vậy sao?"

Lam Khanh Khanh đi đến nhìn qua Hàm Mộc Vân một cái trong mắt tỏ ra hàn khí "Ta cũng quên nói cho người biết phạm là người của ta ta đều không cho phép chết dưới tay kẻ khác". Kiều Hữu Lan cau mày "Người... mạng cũng thật lớn", Lam Khanh Khanh bật cười chỉ là nụ cười đó rất lạnh đầy chết chóc "Mạng ta đúng thật rất lớn, ta cho người hai lựa chọn một là thả người, chết yên ổn hai là cứ tiếp tục, đến xác cũng không nguyên vẹn"

Kiều Hữu Lan cười lạnh "Người xứng để uy hiếp ta sao?". "Cho người ba giây" nàng vẫn cuồng ngạo như vậy, thân tuy bị thương nhưng vẫn không bớt được khí chất cuồng dã ác liệt.

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày, xem ra lần này thân phận nàng không giấu được rồi. Phong Nguyệt Phủ Hàn có chút kinh ngạc, hẳn thật không nhận ra người luôn đi kèm bên cạnh lại là một kẻ cuồng ngạo như vậy.

Kiều Hữu Lan bỏ ngoài tai lời của nàng kiếm trên tay lại nhích thêm một tí da thịt Mộc Vân bị cứa đến chảy máu. "Một" Lam Khanh Khanh vẫn thờ ơ đếm khuôn mặt chẳng có biểu cảm gì, chung quy lạnh lùng. "Hai" giọng nàng càng ngày càng lạnh, nàng ta phải biết nàng ghét nhất bị uy hiếp, tổn thương người của nàng hẳn phải trả giá thích đáng

"Ba" Khanh Khanh nhíu môi âm thanh ngắn dài có chút quý dị, nàng xoay người đoạt cung tên vắt trên ngựa Phong Nguyệt Vô Thần. Động tác nhanh nhẹn giương cung bắn, mọi người đều kinh ngạc trước hành động của nàng, phải biết Kiều Hữu Lan lấy Mộc Vân làm lá chắn trước thân, nếu mũi tên đó bắt ra thì Mộc Vân...

Tên được bắn ra Khanh Khanh hơi xoay người hoàn đá dưới chân chuẩn xác bay về tay Kiều Hữu Lan đang cầm kiếm. Kiều Hữu Lan chưa kịp hết kinh ngạc bởi hành động điên rồ của Nàng đã thấy tay đau nhói, nàng ta làm rơi kiếm xuống đất cũng vừa vịn thấy một bóng đen lao ra chắn trước mặt.

Nam tử vừa đỡ một mũi tên kia liền ngã xuống, Kiều Hữu Lan chẳng quan tâm Mộc Vân buông cô ra chạy đến đỡ nam tử kia. "Sur huynh, huynh... huynh làm sao... sao lại..." nam tử kia nhìn thấy Kiều Hữu Lan liền nở nụ cười ngốc nghếch "Lan Nhi... Lan Nhi không sao... tốt rồi". Nước mắt lăn dài trên gò má, Kiều Hữu Lan cũng chẳng thèm gạt đi để nước mắt như vỡ òa trào ra "Sao huynh lại ngốc như vậy, muội... muội...", "Ta vốn dĩ ngốc mà" lời của nam tử kia đâm vào tim Kiều Hữu Lan đau nhói

Hắn vốn dĩ ngốc vì nàng ta mà ngốc, vì nàng ta mà mạng cũng không còn

"Lan Nhi... ta hy vọng muội sẽ như lúc trước... cười thật tươi... thật ngoan ngoãn, thật hạnh phúc..." hắn phun ra một ngụm máu, dần dần mất đi ý thức. Lam Khanh Khanh nhìn cũng chẳng nhìn đôi nam nữ một cái đi để trước mặt Hàm Mộc Vân ngồi xỏ xuống giải huyết cho nàng.

Nam tử đó cười cười đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Kiều Hữu Lan "Lan Nhi... muội phải biết ta... ta vốn thích muội... ta mong muội sống thật tốt". Kiều Hữu Lan ôm lấy thân thể hắn khóc thật thương tâm "Huynh là đồ ngốc" vẫn biết nàng ta một lòng vào cung nhưng hắn vẫn đợi, đợi nhưng một kẻ ngốc

Bàn tay vốn đặt trên gò má Kiều Hữu Lan buông lỏng, nam nhân trong lòng nàng ta đã nhắm mắt khỏi thân thể lạnh dần. Kiều Hữu Lan không gào không hét chỉ ôm lấy thân thể người kia, nàng ta giương mắt nhìn Khanh Khanh "Người cũng không phải nên giết luôn ta sao?"

"Giết người? Đương nhiên phải chết" Kiều Hữu Lan có chút khó tin nhìn nàng, một nữ nhân lại độc ác như vậy, "Vậy thì người mau ra tay đi".

Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "Ngươi không xứng đàm phán với ta". Nàng không quan tâm mọi người nhìn nàng bằng con mắt gì, nàng nhặt lên thanh kiếm mà Kiều Hữu Lan dùng để uy hiếp Mộc Vân.

Hàm Mộc Vân nhìn Kiều Hữu Lan vào nam tử đó một cái có chút mềm lòng không nổi, Mộc Vân nắm lấy vạt áo Khanh Khanh mới giật mình nhìn vết máu trên đùi nàng. Khanh Khanh nhìn qua Mộc Vân một chút, nàng kéo Mộc Vân lại che đi tầm nhìn của Cô, thanh kiếm trong tay chuẩn xác đâm vào tim Kiều Hữu Lan. Kiều Hữu Lan trợn mắt không can tâm nhưng bỗng nhiên bật cười nước mắt trào ra "Đa tạ"

Tâm ma nàng ta quá nặng, nếu sống đã quá đau khổ chỉ bằng chết để giải thoát đi.

Mộc Vân tuy bị Khanh Khanh che đi tầm mắt nhưng vẫn biết được Khanh Khanh là tự tay giết Kiều Hữu Lan có chút hoảng. Mộc Vân kéo bàn tay Khanh Khanh xuống "Tỷ...", Khanh Khanh cúi đầu tránh ánh mắt Hàm Mộc Vân, thả kiếm ra không nói lời nào quay người đi

Hiện tại nàng cảm thấy bản thân thật mệt mỏi, vết thương trên cơ thể đau nhức khó chịu tinh thần lẫn thể xác đều cảm thấy khó chịu. Chưa để Khanh Khanh mất đi ý thức Phong Nguyệt Vô Thần đã thúc ngựa đến tay ôm eo kéo nàng lên ngựa. Cảm giác bản thân rơi vào lòng ngựa ai đó nàng liền ngán đầu ánh mắt vẫn còn vương lại sát khí nồng đậm.

Phong Nguyệt Vô Thần gữ chặt nàng trong ngực thở dài một tiếng thúc ngựa rời đi. Lam Khanh Khanh mệt mỏi tựa vào hán cảm giác được an toàn dần dần mê man mất đi ý thức.

Hàm Mộc Vân nhìn theo Khanh Khanh có chút đau lòng, Khanh Khanh chính là sợ nàng bị vậy bản nên khi này mới che mắt nàng còn chắn trước mặt không để máu văng lên người. Phong Nguyệt Phủ Hàn ôm nàng lên ngựa vỗ nhẹ lưng nàng trấn an "Không sao, có ta rồi", Mộc Vân vui đầu vào ngực Phong Nguyệt Phủ Hàn khóc thật lớn đến khi mệt mỏi thiếp đi lúc nào không hay

Mọi người chưa đi được lâu xuất hiện một bóng trắng, lão đầu tóc bạc nhìn Kiều Hữu Lan và Nam tử đó chau mày vỗ vỗ cái trán "Tiểu oa nhi này ra tay cũng thật ác độc đi. Nhân tài của sư huynh... haiz mặc kệ đi tìm tiểu Mộc Vân vậy".

Lão đầu nhìn theo hướng mọi người vừa rời đi phi thân đi mất để lại một đôi nam nữ nằm giữa rừng...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 81: Tín vật uyên ương

"Ừm..."

Cơ đau nhứt toàn thân truyền đến khiến Lam Khanh Khanh tỉnh giấc, nàng khó khăn mở mắt nghiêng đầu nhìn người ngồi bên kia.

Hàm Mộc Vân thấy nàng tỉnh liền bưng chén thuốc còn đang nghi ngút khói đi đến "Đã tỉnh? Vậy uống thuốc đi". Khanh Khanh chán ghét nhìn chén thuốc tỏ thái độ chống đối, "Tỷ không uống ta sẽ ép tỷ uống đấy, tỷ không phải thích ngược đãi bản thân chứ?"

Khanh Khanh hừ một tiếng lấy chén thuốc đen ngòm từ tay Mộc Vân một hơi uống sạch, Mộc Vân nhân lúc Khanh Khanh vừa uống xong nhét thứ gì đó vào miệng nàng. Khanh Khanh chau mày, "Là kẹo đường đó, ăn vào sẽ không còn vị đắng của thuốc nữa". Khanh Khanh hừ một tiếng "Ta không phải là con nít"

"Thật ra tỷ cũng không cần ra tay giết họ" nàng biết cho dù Khanh Khanh không ra tay thì Phong Nguyệt Phủ Hàn cũng không để họ sống sót nhưng vì cái sinh mạng trước mặt nàng cứ như vậy lụi tàn dần thật vẫn có chút khó chấp nhận, huống hồ nàng là một y giả. "Ngươi nghĩ xem ta sẽ không ra tay?" Đúng vậy một khi đã phạm Khanh Khanh, Khanh Khanh sẽ không để người đó sống sót.

Mộc Vân ngồi bên mép giường chính gối phía sau cho nàng ngồi dậy "Tỷ không thể không giết người sao? Ta biết từ nhỏ tỷ đã chịu ảnh hưởng bởi môi trường xung quanh, ta biết trước là do tổ chức ép buộc nhưng bây giờ tỷ có thể...". Khanh Khanh nhìn Mộc Vân một chút thản nhiên cười giọng lạnh đi vài phần "Nếu ta không giết họ thì họ sẽ giết ta, nếu ta không ra tay tàn nhẫn thì ta đã sớm bị điểm vương gọi hồn"

Mộc Vân cụt mắt "Ta và tỷ không giống nhau", Mộc Vân luôn nghĩ cô là một người vô lo vô nghĩ, từ nhỏ đến lớn chẳng trải qua chuyện máu tanh nặng nề nhưng Khanh Khanh là lớn lên từ những cuộc chiến sống còn, kẻ mạnh mới có thể sống sót. Khanh Khanh giương mắt nhìn người ra phía sau thở dài "Đúng vậy, ta và ngươi không giống nhau", Khanh Khanh luôn nghĩ thế giới của Mộc Vân là một màu trắng thuần khiết, còn nàng chỉ là màu đen tã mị, từ nhỏ cuộc đời nàng đã là một mảnh đen tối

Mộc Vân ngăn đầu nhìn Khanh Khanh mỉm cười, "màu trắng và màu đen hợp lại sẽ thành màu xám?" vốn muốn nói ra nhưng lại nuốt xuống "Tỷ có người đến thăm?", Khanh Khanh không quan tâm nhắm mắt dưỡng thần "Vẫn luôn đứng ngoài cửa". Mộc Vân nghi hoặc nhìn ra cửa, xem ra Khanh Khanh không muốn giấu bản chất chân thật của mình nữa, cũng đúng họ thấy hết rồi mà.

Phong Nguyệt Phủ Hàn và Phong Nguyệt Vô Thần biết đã bị phát hiện liền đi vào "Đây là tiểu cung nữ quét tước của ta sao?". Khanh Khanh xem như

không nghe Phong Nguyệt Phủ Hàn nói tiếp tục nhắm mắt, Mộc Vân nhìn hần bữu môi "Tỷ ấy từ khi nào là tiểu cung nữ của ngươi?".

Khanh Khanh nghe Mộc Vân nói liền nhếch môi cười mở mắt "Ta không phải là tiểu cung nữ của hần nhưng hần đã là muội phu của ta rồi, nam nhân của ngươi?". Mộc Vân đứng bật dậy mặt đỏ như quả cà chua chỉ vào nàng vừa tức vừa thẹn nói "Tỷ khốn kiếp vừa tỉnh ra đã chọc ghẹo ta". Khanh Khanh nhún nhún vai về mặt nghiêm túc "Chẳng phải ngươi ghi trên đèn lồng là nam nhân..." còn chưa nói hết Khanh Khanh đã bị Mộc Vân mạnh mẽ bịt chặt miệng "Tỷ nói bậy gì đó"

Phong Nguyệt Phủ Hàn vui vẻ cười "Vân Nhi cẩn thận, Tỷ tỷ của muội còn đang bị thương đó". Mộc Vân buông nàng ra mặt vẫn còn hồng hồng không dám nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn "Hừ còn chưa biết phải xưng là chị vợ hay em dâu đâu". Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Sao lại nhắm đến ta rồi?", Mộc Vân bữu môi "Còn không biết có phải là ngươi hay không đấy"

Lam Khanh Khanh thu lại nụ cười nhìn Phong Nguyệt Vô Thần "Ngươi biết Phong Nguyệt Linh Nhi?" Chẳng lẽ hần vốn biết nàng giống cô công chúa kia mới để nàng vào cung? Hần không do dự lắc đầu "Không biết", lần này nàng lại đưa con mắt nghi hoặc đến Phong Nguyệt Phủ Hàn

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười nhẹ "Linh Nhi là muội muội ruột cùng thân mẫu của ta, tam đệ đương nhiên sẽ chưa bao giờ gặp muội ấy". Cả Khanh Khanh và Mộc Vân đều tò mò, nếu Phong Nguyệt đã có một công chúa tên Linh Nhi vậy tại sao không có ai biết đến nàng ấy huống hồ Phong Nguyệt Vô Thần là ca ca cũng không biết vị muội muội này.

"Tam đệ về kinh thì Linh Nhi đã mất rồi", Lam Khanh Khanh đưa mắt nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, người này càng ngày nàng càng cảm thấy hần thật khó hiểu, nói đúng hơn nàng chưa bao giờ nắm bắt được hần. Hàm Mộc Vân nhìn tình hình một chút bỗng kéo Phong Nguyệt Phủ Hàn đi "Để họ riêng một chút đi"

Nhìn nụ cười thần bí lúc rời đi của Mộc Vân nàng bỗng cảm thấy có dự cảm không lành, đột nhiên lại nhớ đến một chuyện "Là ngươi đưa tay về?". Phong Nguyệt Vô Thần không rõ nàng có ý gì hồ hững trả lời "Đúng vậy", "Vậy... vậy ai thay y phục, bôi thuốc cho ta" dự cảm chẳng lành mãnh liệt

Phong Nguyệt Vô Thần nở nụ cười vô cùng quý dī "Ta bôi thuốc đương nhiên sẽ là ta thay y phục". Ôi mẹ ơi thảo nào Hàm Mộc Vân cười vô cùng tà mị kéo Phong Nguyệt Phủ Hàn đi "Sao không để Mộc Vân thay cho ta?", hần nhún nhún vai "Cò ta bị thương"

Phong Nguyệt Vô Thần đi lại gần nâng cằm nàng lên "Thế nào?", Khanh Khanh lúng túng "Ta chỉ hỏi thế thôi, chẳng phải ngươi nói ta không phải là nữ nhân sao? Còn sợ gì tên không phải nam nhân, mặt không đôi sắc như ngươi". Hần chỉ cười trừ trước lời của nàng, hần cúi đầu xuống vòng tay ra sau đeo lên cổ nàng thứ gì đó. Cảm giác lạnh lạnh trước ngực khiến nàng chau mày, nàng đưa mắt nhìn xuống vòng cổ hần vừa đeo cho nàng

"Đây là ý gì?" Phong Nguyệt Vô Thần nhún vai cười "Chẳng phải ngươi là người của ta sao?". Lúc đầu Khanh Khanh có chút mơ hồ dần nghe ý cười trong lời nói của hần liền hiểu ra "Ngươi cứ nhiên xem ta là chó?", hần lắc lắc đầu "Không có, là ngươi tự nói ta không nói". Lam Khanh Khanh hừ một tiếng đẩy hần ra lại vô tình động đến vết thương vừa bôi thuốc đau đến ứa nước mắt

Tên nam nhân nào đó lại chẳng có lương tâm ngồi một bên cười "Cẩn thận đừng thẹn quá mà liều làm đau bản thân", "Ngươi cút cho ta!". Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy rời đi "Bạch Nhi vẫn còn trong cung ta sẽ bảo Liễu Mộng đến chăm sóc ngươi", hần đến cửa bỗng dừng lại quay người nhìn nàng cười "Không cho phép tháo vòng cổ ra, bất quá cứ nghĩ là tín vật, đừng theo hướng khác" nói rồi hần quay người rời đi

Có sủng vật mới đeo vòng cổ!

Nàng hừ một tiếng thầm mắng tên nam nhân chết tiệt, Khanh Khanh đưa tay sờ sờ vòng cổ, tay nàng chạm vào mảnh ngọc lạnh băng trên cổ thoáng giật mình, hình như họa tiếu trên miếng ngọc rất giống uyên ương. Khanh Khanh buông tay nằm xuống nhớ đến mục đích ban đầu đến đây liền nghĩ đến Uyên Ương Phi Thủy, không phải tên tôn chủ này cuồng vật có hình uyên ương chứ?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 82: Chuyện cũ

Nam tử ngồi bên bàn đá dưới tán cây lê ngắn đầu nhìn vầng trăng sáng còn chút dư âm của đêm trung thu, Phong Nguyệt Phủ Hàn cầm trong tay miếng ngọc bội màu lục khắc rõ hai chữ "Phủ Hàn" ngắn gọn

Ngọc bội khắc rồng màu lục chính là ngọc bội định thân phận của hoàng tộc, nam tử khắc rồng, nữ tử khắc phượng. Hoàng tộc vừa có trẻ mới sinh hoàng thượng liền sai người khắc ngọc bội, chỉ là trong hoàng tộc duy nhất có hai người không có ngọc bội

"Đến rồi?" Phong Nguyệt Phủ Hàn thu lại ánh mắt cô độc ngắn đầu nhìn Phong Nguyệt Vô Thần vừa đến. Phong Nguyệt Phủ Hàn đảo mắt nhìn ngọc bội trên tay Phong Nguyệt Phủ Hàn cười nhạt ngồi xuống, người không có ngọc bội định thân chính là hần. "Huynh gọi đệ đến là có việc chăng?", Phong Nguyệt Phủ Hàn nhẹ cười lắc đầu "Có việc mới tìm đệ được sao?" Hần ngắn đầu nhìn sâu vào đôi mắt nam tử đối diện "Vô Thần đệ chưa bao giờ bỏ đi sự đề phòng đối với ta"

Phong Nguyệt Vô Thần không tránh né ngược lại nhìn hần môi bạc khê nhếch, vất bỏ vẻ phong lưu thường ngày "Còn huynh? Chẳng phải dù là ba năm

trước hay hiện tại huynh vẫn luôn nghi ngờ thân phận của ta sao?". Phong Nguyệt Phủ Hàn cúi đầu nhìn chất lỏng trong ly trà phản chiếu ánh trắng "Ta chưa bao giờ nghi ngờ đệ không phải đệ đệ ta, chỉ là đệ về kinh quá đột ngột, sống bên ngoài nhiều năm như vậy chẳng lẽ chỉ là một phế vật?"

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ cười "Vậy thì sao? Huynh đã biết việc huynh muốn biết chưa?", "Việc Lam Khanh Khanh đã cho ta biết đệ không phải vô hại như từ trước đến nay, một người như nàng ấy chẳng lẽ chịu cúi đầu trước một tên vô lại?". Hắn thở dài một hơi cất miếng ngọc bội đi "Ta cũng không muốn biết đệ lớn lên bên ngoài như thế nào, thân phận của đệ ta muốn đệ nói cho ta biết", Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ ngẩng đầu nhìn trắng "Ta không nên để Khanh Khanh vào cung"

"Dù sao cũng cảm ơn đệ" Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày "Có sao lại cảm ơn ta". Hắn rũ mắt như nhớ lại chuyện gì đó, phiền nhẹ ly trà trong tay "Đệ để Khanh Khanh vào cung không phải để bảo vệ ta sao? Nàng lại rất giống Linh Nhi, ta có cảm giác Linh Nhi vẫn ở cạnh ta cười nói vui vẻ, vô lo vô nghĩ". "Linh Nhi... tại sao lại mất?", Phong Nguyệt Phủ Hàn dừng một chút nhếch môi về đau lòng "Muội ấy tự sát, tự sát ngay trong hôn lễ của mình"

Hoàng cung không một ai biết tin Hàm Mộc Văn cùng Lam Khanh Khanh bị bắt cóc, chỉ biết Lương đệ cùng tỷ nữ xuất cung chơi trung thu chẳng may nhiễm gió sinh bệnh liền ở nhờ Tam vương phủ dưỡng bệnh. Hôm nay Hoàng thượng đích thân đến đón Lương đệ về cung..

_ Bình Tước Cung _

"Mấy hôm nay người ở đâu?"

Bạch Nhi gãi gãi đầu đi theo Khanh Khanh ra bàn đá dưới tán cây trong sân ngồi xuống, cô rót cho Khanh Khanh một ly trà "Hoắc Y đại nhân đưa ta đến Túy Yên Lâu". "Ừ" Khanh Khanh ừ một tiếng lại nói tiếp "Cũng tốt phòng thì hơn, ta không ở bên cạnh bảo hộ chỉ sợ lại có người thừa dịp gây khó dễ cho cô"

Bạch Nhi cười hi hi vỗ ngực "Khanh Khanh cô yên tâm ta có thể bảo vệ bản thân rồi, Thương Liên tỷ bảo kiếm pháp và độc thuật của ta có thể hạ được vài tên rồi", "Được người cứ tập luyện đến khi nào có thể đánh lại ta ta mới yên tâm". Bạch Nhi bĩu môi "Cô võ công cao cường như vậy ta làm sao đánh lại", dường như nhớ ra chuyện gì đó Bạch Nhi lấy trong người ra miếng ngọc bội màu lam đưa nàng "Đúng rồi cứu công tử bảo ta đưa lại ngọc bội này cho cô". Lúc bị đưa đi tới can nhà hoang trong rừng nàng đã có tình ném lại ngọc bội này làm dấu mà

Khanh Khanh nhận lấy ngọc bội cất hỏi "Người gặp qua bao nhiêu người Dạ Nguyệt rồi?", Bạch Nhi lắc đầu "Không nhiều, nhưng mà Thương Liên tỷ đã nói cho ta rõ các công tử của Dạ Nguyệt rồi". Khanh Khanh gật đầu, xem ra Thương Liên cũng coi Bạch Nhi là người của Dạ Nguyệt rồi

"Khanh Khanh" Nàng chau mày nhìn người vừa tới "Tứ Vương gia người tới làm gì?". Phong Nguyệt Hoành Ân bĩu môi "Ta nghe nàng bị thương có lòng tốt đến thăm nàng lại đối xử với ta như vậy, thật đau lòng ah~" hắn đặt tay lên ngực vờ như đau tim tay còn lại níu níu gấu áo Bạch Nhi "Bạch Nhi ah~ chủ tử của người đúng thật vô tình"

Bạch Nhi kéo tay ra bĩu môi "Vương gia từ khi nào người lại mặt dày đến vậy?", Phong Nguyệt Hoành Ân lườm cô một cái "Bỏ vương không thèm chấp người".

"Người biết Linh Nhi diện hạ không?" Nhận thấy vẻ mặt ngờ vực của Phong Nguyệt Hoành Ân nàng lại bồi thêm một câu "Là Phong Nguyệt Linh Nhi". Phong Nguyệt Hoành Ân búng tỉnh "Ah là vị muội muội đó sao? Có nghe nói, khi nhỏ đã gặp qua vài lần rất hoạt bát đáng yêu. Nhưng mà lâu quá ta không còn nhớ dáng vẻ như thế nào nữa, chỉ là muội ấy đã mất rồi, sao nàng lại hỏi về muội ấy"

Lam Khanh Khanh ngẩn ra, tại sao ai cũng không biết Phong Nguyệt Linh Nhi? Nàng ấy là công chúa mà chẳng lẽ họ lại không biết dáng vẻ của nàng? "Chẳng phải nàng là muội muội người sao? Sao người lại bảo không biết dáng vẻ nàng?". "Hoàng hậu mất sớm từ nhỏ muội ấy đã cùng Hoàng huynh sống bên ngoài cung, trừ phi có yến tiệc gia đình ta mới gặp muội ấy. Lớn lên muội ấy yếu đuối hay bệnh nên không gặp nữa, không biết tại sao ba năm trước lại tự sát"

Khanh Khanh chau mày "Tự sát?", Phong Nguyệt Hoành Ân gật đầu "Đúng vậy, hơn nữa là tự sát ngay trong lễ đường của bản thân. Ba năm trước chiến loạn liên miên phụ hoàng chỉ hôn cho muội ấy hoà thân cùng hoàng thượng Ngụy Tàn_Ngụy Thiên sở. Không biết tại sao muội ấy lại cắt cổ tay trước lễ đường, đau khổ nhất là hoàng huynh chứng kiến cảnh bảo muội chết trước mắt mình"

"Linh Nhi diện hạ cũng thật đáng thương, còn trẻ như thế" Bạch Nhi ai oán, Phong Nguyệt Hoành Ân gật đầu "Muội ấy lúc đó chỉ mới mười bảy tuổi"

"Ah, phải rồi năm đó tam ca cũng đúng lúc về kinh", Khanh Khanh chau mày "Tam vương gia cũng giống hoàng thượng sống bên ngoài từ nhỏ sao?". Phong Nguyệt Hoành Ân lắc đầu "Không giống, ta nghe nói mẫu thân của tam ca là sát thủ thân cận bên cạnh phụ hoàng, bà ấy lúc mang thai tam ca đã rời khỏi hoàng cung, phụ hoàng cứ nghĩ bà ấy đã chết. Tam ca lưu lạc nhân gian hơn hai mươi năm lúc trở về lại lúc loạn lạc, thật đáng thương"

Sát thủ? Mẫu thân của Phong Nguyệt Vô Thần là sát thủ? Vậy không ai nghi ngờ thân phận hắn sao? Cũng không nghĩ xem mẫu thân là một sát thủ hoàng gia chẳng nhẽ con của bà ấy lại vô dụng đến thế?

"Mẫu thân tam vương gia tên gì?"

Phong Nguyệt Hoành Ân nghĩ nghĩ "Đề ta nhớ xem, hình như đã gặp qua bà ấy một lần ở trong cung, tên là gì ấy nhỉ?" Hắn vận não nhớ lại những nữ nhân bên cạnh phụ hoàng năm ấy

"Ah nhớ rồi bà ấy tên là Phi Yến Nguyệt Tâm"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 83

Ánh trăng tịch mịch phát họa lên dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nữ tử, nàng một thân từ y đứng bên cửa sổ trong lãnh cung hoang tàn. Ánh đèn được cung nữ thấp lên căn phòng bỗng chốc bùng sáng khiến Hàn Khiết Từ có chút không thích ứng được, bởi vốn dĩ nàng luôn không thấp đèn

"Hoàng Thượng, lâu rồi không gặp, thật hiếm có khi người đến đây tìm ta... à là chưa bao giờ" nàng giễu cợt giễu cợt chính bản thân mình

Phong Nguyệt Phủ Hàn hờ hững nhìn nàng, phải nói hẳn hoàn toàn chán ghét nữ tử trước mặt, trước đây cho dù có yêu thương nàng đến mấy giờ chỉ còn nổi cảm hận "Kiều Hữu Lan chết rồi". Hàn Khiết Từ chẳng kinh ngạc, nàng vẫn một mực nhìn ra ngoài xoay lưng về phía hắn, vì đơn giản nàng không muốn thấy sự căm phẫn cùng chán ghét mà hẳn dành cho nàng

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi cười "Người đứng thật rất vô tình, nàng ta dù gì cũng là tỷ muội tốt của người" hẳn ngân dài một tiếng âm thanh lạnh nhạt "Cũng đúng người vốn không có trái tim". Bàn tay đặt trên bệ cửa sổ nắm chặt, Hàn Khiết Từ thê lương cười "Chàng nghĩ thế nào về ta cũng được... nhưng mà Linh Nhi"

"người xứng nhắc tên muội ấy sao?" Khuôn ngực Phong Nguyệt Phủ Hàn phập phồng chứng tỏ hắn rất tức giận, Hàn Khiết Từ cười khổ xoay người đối diện với hắn "Hắn, ta xin lỗi, nếu như năm đó ta không làm như vậy chàng... chàng có yêu ta không?". "Ta luôn xem người là muội muội mà yêu thương, nếu như có chữ nếu ta mong người tránh xa Linh Nhi ra"

Hắn lạnh nhạt phun ra từng câu từng chữ, cũng không nhìn người con gái kia một cái quay người rời đi. Hàn Khiết Từ nhìn bóng dáng nam tử rời đi trên má rơi hàng lệ, chỉ một lần sai phạm nàng đã đáng mất tất cả những gì vốn có rồi.

Ngự Thư Phòng

"Gọi ta đến là có chuyện gì đây?" Lam Khanh Khanh chau mày khó chịu bước vào ngự thư phòng, tối thế này còn phá giấc mộng của nàng. Phát giác trong phòng yên tĩnh lạ thường nàng thu hồi vẻ lười biếng nhìn nữ tử đang quỳ dưới sàn lạnh, chẳng phải là Trang tần sao?

"Trẫm sẽ đề Vân Nhi và Khanh Khanh định đoạt" Phong Nguyệt Phủ Hàn đáng vẻ mệt mỏi thờ dài, cũng đứng phi tần hẳn lần lượt mất đi hoặc phạm phải tội ắt hẳn hẳn cũng phần nào "đau lòng" ah. Hàm Mộc Vân nhìn Phương Thanh mỗi mấy mấy muốn nói gì lại thôi, cho dù nàng lương thiện đến mức cũng sẽ không tha thứ cho kẻ hại mình

"Ta không có ý kiến" Khanh Khanh lười biếng ngồi bên cạnh Phong Nguyệt Vô Thần, nàng bĩu môi lâu bầu "Có chuyện nhỏ như thế cũng gọi ta". Phương Thanh nhìn Khanh Khanh một hồi lại thu ánh mắt như muốn nói gì đó, Khanh Khanh ngẩn đầu "Cô có chuyện gì muốn nói?".

"Ta..." Phương Thanh ậm ừ rồi lại nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn "Hoàng thượng, người có thể... ân điểm một lần cho thiếp nói chuyện riêng với Khanh Khanh không?"

Đương nhiên sẽ không được, hai người Mộc Vân và Phủ Hàn vừa định lên tiếng đã bị Khanh Khanh một lời nói trước "Xin phép hẳn làm gì". Nàng đứng dậy đi ra ngoài, "Tỷ... cần thận một chút"

Ra khỏi ngự thư phòng Khanh Khanh đi đến một góc cây lớn cánh đó không xa "Nói đi", nàng tựa người vào thân cây

"Lam Khanh Khanh, ta nghĩ cô không phải nhân vật đơn giản, ít nhất không phải một cái cung nữ" nàng nhướn mày im lặng đợi cô nói tiếp. "Chủ tử của ta muốn gặp cô, ngày mai ở Thành Đông, nơi ở của Từ Dạ", "Tại sao ta phải đi?"

Phương Thanh thoáng khó xử "Hắn biết thân phận của cô", "Nói nghe thử xem". Phương Thanh nhìn cô một lúc mới mở miệng "Người Mông Cổ khi trước là hắn đưa vào cung, từng nghe nói qua cô... là người Mông Cổ"

Lam Khanh Khanh nhủu mày thoáng trầm mặt, tên nam nhân này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có thể điều tra được thân phận của nàng quả không tầm thường. "Người biết ta là ai?" Phương Thanh lắc đầu "Không biết hẳn chỉ nói như thế thôi, ta cũng chỉ là một quân cờ vô dụng thế nào lại cho ta biết nhiều chuyện như vậy"

"Người thật sự thích Phong Nguyệt Phủ Hàn? Cùng nhiều nữ nhân tranh giành trái tim của một nam nhân đáng sao?" Bất giác nàng nhớ đến một người nào đó khẽ nhủu mày. "Yêu thì sao? Chàng cũng chưa từng để ý đến ta" trong mắt Phương Thanh tràn ngập sự bi thương thốn khổ.

"Thì ra trước nay đều giả vờ" Khanh Khanh nhếch môi, Phương Thanh này giả vờ rất tốt vốn là một nữ tử ôn nhu lại giả thành một thiếu phụ chua ngoa đánh đá, nếu nàng ta ở hiện đại có nên làm diễn viên không?

"Cô nói gì ta không hiểu", "Chính là cái lần ta và người mẫu thuần ở Lan uyển". Phương Thanh nhớ ra liền nhẹ cười "Trong cung sống với bản chất thực thực sự rất khó, huống chi ta là nội gián càng phải giả vờ. Từng nghe qua thủ đoạn cô đối phó Hy phi chi là muốn thỉnh giáo chứ"

"Hôm đó ta khiến ngươi mất hết công sức bấy lâu, ngươi không hận ta?" Phương Thanh ngẩn đầu, đôi mắt trong veo không chút tạp niệm "Ta còn phải cảm ơn cô, lúc đó ta mới nhận ra hoàng thượng chẳng hề xem trọng ta dù chỉ một chút. Vậy tốt hết nên cắt đứt đi mới khỏi đau khổ"

Lam Khanh Khanh và Phương Thanh trở lại Ngự Thư phòng chỉ thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng Hàm Mộc Vân, nàng bắt giác đưa mắt tìm kiếm bóng nam tử vừa ở đây. Mộc Vân thấy nàng tìm hần liền mở miệng "Phong Nguyệt Vô Thần nói có chuyện đi trước rồi"

Khanh Khanh gật đầu vờ như không mấy quan tâm, "Hoàng thượng, người định xử phạt Trang Tần thế nào đây?" Người cũng đã quay lại nên tính chuyện thưởng phạt rồi. Phong Nguyệt Phủ Hàn lắc đầu từ chối cho ý kiến "Ta đã nói do nàng và Khanh Khanh quyết định"

"Hắn phải có lãng hoàng gia chứ?" Khanh Khanh đột nhiên hỏi khiến Phong Nguyệt Phủ Hàn có chút bất ngờ "Có, ở ngoại thành". "Vậy tốt, để Trang tần đến hoàng lãng chăm coi đi" nàng dừng một chút lại nói "Lấy danh nghĩa phi tử đi trông coi hoàng lãng hẳn không vấn đề"

Phương Thanh cũng bất ngờ trước lời nói của nàng, nàng ấy vậy lại tha cho nàng một mạng còn cố ý bảo hoàng thượng không cần phế bỏ cô. Trước ánh mắt kinh ngạc của bọn họ Khanh Khanh ho khan một tiếng "Ta chỉ không muốn chuyện ồn ào, trong cung không có chuyện gì sao tự đứng lại biến mất hai phi tử"

"Tỷ là Lam Khanh Khanh sao?" Hàm Mộc Vân vẫn chưa hết kinh ngạc chỉ vào nàng "Theo ta biết thì tỷ chưa bao giờ tha cho người nào đụng đến tỷ nha, không chết cũng tàn phế...". Khanh Khanh quăng cho cô một ánh mắt khinh thường "Ngươi đang nói ta sao? Ta có ác đến thế?"

Mộc Vân gật đầu "Tỷ không ác mà chính là rất tàn độc" Khanh Khanh lòn cô một cái

Phong Nguyệt Phủ Hàn gọi thị vệ vào áp giải Phương Thanh đi, trong phòng còn duy nhất ba người. Mộc Vân áp lại Khanh Khanh cười cười "Tỷ ah, hẳn cũng biết thân phận tỷ rồi, tỷ không định làm cung nữ mãi chứ".

"Thì sao?" Mộc Vân cười hi hi "Hay tỷ đến chỗ ta ở đi ha", còn chưa để Khanh Khanh cự tuyệt thì tên mỗ hoàng đến nào đó phản đối "Không được, chẳng phải nàng đang ở cung của ta sao?"

"Đúng vậy nha, vậy nên ngày mai ta sẽ chuyển về Túy Linh cung"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 84: Thượng Quan Tề

Mặt mỗ hoàng nào đó u ám "Ta thiết nghĩ trước đây nàng chuyển đến chỗ ta cũng vì Lam Khanh Khanh đi"

Mộc Vân cười hi hi "Ngươi thông minh hơn rồi đó", cô bỏ mặt tên nam nhân nào đó mặt còn đen hơn cả đất nồi kéo Khanh Khanh đi

"Tỷ đến ở cùng ta có được không? Không phải thân phận cung nữ là khách" Khanh Khanh lắc đầu "Khách thì không ở được lâu". "Ta mặc kệ ta không muốn tỷ làm cung nữ nữa đâu, cho dù tỷ có muốn làm thì Phong Nguyệt Phủ Hàn cũng không cho. Tỷ và Bạch Nhi chuyển qua Túy Linh cung với ta đi ha"

Lam Khanh Khanh im lặng, Mộc Vân chớp chớp mắt nhìn nàng lại thôi. Hai người như vậy cứ tách ra mỗi người về nơi của mình.... ngủ

_ Lạc Huyền các - Thành Đông _

"Cô nương, người đến tìm ai?"

Lam Khanh Khanh đứng trước sảnh lớn nhìn xung quanh một hồi "Ta đến gặp Tử Dạ", cô gái kia có chút khó xử nhìn nàng, phải biết Tử Dạ là đệ nhất mỹ nhân trong kinh thành muốn gặp nàng không dễ

"Cô nương xin thứ lỗi, Tử Dạ cô nương không phải ai muốn gặp liền có thể gặp", Khanh Khanh cũng không làm khó tiểu cô nương đó tìm đại một bà trông ngồi xuống "Ngươi đi nói có một Lam Khanh Khanh đến tìm, ta đợi ở đây"

Vị cô nương đó gật đầu rồi đi lên lầu, chưa đầy một khắc cô nương đó đã quay trở lại trên mặt có chút vui mừng "Tử Dạ cô nương bảo sẽ gặp người, xin cô nương đi theo ta"

Nàng đi theo cô gái đó lên một gian phòng trên lầu hai, cô gái đứng trước cửa gõ vài cái liền quay qua nàng cúi đầu hướng nàng nói "Mời cô nương vào" rồi rời đi.

Lam Khanh Khanh đẩy cửa vào bên trong, nàng nhìn thân ảnh kiều mị của nữ tử cách một cái màn che khẽ chau mày, phía sau Tử Dạ hình như còn một nam tử. Tử Dạ vén màn che bằng lụa lén ý bảo nàng đi vào, nàng ta nhìn nam nhân phía sau một cái liền sang phòng bên cạnh

Khanh Khanh nhìn nam tử lạ mặt kia nhũn nhũn mảy "Người tìm ta?" Cho dù trí nhớ nàng có kém cũng chắc chắn rằng nàng chưa từng gặp qua người này. Nam tử thoát nhìn khoảng 30 tuổi nhìn nàng, môi mông nhếch lên thành nụ cười "Đừng, ta tìm người, Thiên An Quận Chúa".

Nàng quả thật có chút bất ngờ, rốt cuộc hắn là ai? Tại sao lại biết thân phận của nàng? Nàng ngồi xuống đối diện hắn bình thần hỏi "Phải chăng người nhầm lẫn gì? Thiên An Quận Chúa là nói ta sao?". "Ta đang thất mất người đường đường là quận chúa Mông Cổ hà có gì lại đến Phong Nguyệt là cung nữ?" Hắn đứng dậy chống tay lên bàn hỏi ngã người về phía nàng

Khanh Khanh ghét bỏ đẩy hắn ra "Ta không quen người", "Nhưng ta quen người là được" không những quen mà quá quen đi, đến mức có hận ý xen lẫn cảm kích. "Người là ai?" Hắn cười cười, đương lúc tưởng hắn sẽ bỏ qua vấn đề của nàng thì giọng hắn lại vang lên "Thượng Quan Tề, tên ta"

Thượng Quan Tề? Có chú quen tai. "Người gọi ta đến chỉ để nói những chuyện này?" Hắn nhún nhún vai "Không hẳn, một gặp người thử một lần, chuyện quan trọng..." hắn mỉm cười ghé sát vào tai nàng "Cuộc chơi vừa mới bắt đầu thôi, cẩn thận"

Khanh Khanh chau mày nhìn Thượng Quan Tề rồi đi, nàng đất tội người này bao giờ? Nàng vừa định đi ra lại bắt gặp Tử Dạ

Nàng ta nhìn Khanh Khanh mỉm cười "Thì ra người là Thiên An Quận chúa, thảo nào, cũng thật có bản lĩnh đáng tiếc lại ở phe kẻ địch", Tử Dạ vỗ vỗ vai nàng đi vào trong "Ta lại không phân biệt địch hay bạn, ta chỉ xem trọng người có bản lĩnh. Rảnh rồi lại đến Lạc Huyền các, ta sẵn sàng tiếp đón"

Khanh Khanh rời khỏi Lạc Huyền Các một mình đi trên con phố tấp nập, lời đó của hắn hẳn là nói nàng, có lẽ những chuyện xảy ra gần đây là nhắm đến nàng? Không phải nói đúng hơn hẳn nhắm đến nàng và Gia Lễ Thượng Phong. Nếu hắn biết thân phận nàng thì hẳn sẽ biết quan hệ của nàng và Triệu Khánh Lâm, chính vì vậy mới tên độc đó mới nhắm tới hướng Triệu Khánh Lâm và Phong Nguyệt Vô Thần. Thượng Quan Tề làm như vậy hẳn là để khẳng định nàng có quan hệ với hai người họ hay không

Vận động đại não hết mức vẫn không thể nhớ ra lúc nào nàng đã sơ xuất để lộ thân phận, khắp trung nguyên này chỉ duy nhất Bạch Nhi biết thân phận thật của nàng. Có lẽ Thượng Quan Tề vẫn chưa biết được nàng là người của Dạ Nguyệt, vậy chỉ còn một khả năng...

Hắn là người Mông Cổ

"Suy nghĩ gì mà thất thần thế?"

"Ah.." Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn nam tử chắn trước mặt "Người sao lại ở đây?". "Ngược lại người đang bị thương không ở trong cung dưỡng thương chạy ra ngoài làm gì?"

Khanh Khanh cười cười "Ta nghĩ không phải là tình cờ, cố ý đi theo ta sao?". Phong Nguyệt Vô Thần hừ một tiếng vừa định đi lại bị nàng kéo lại "Ta đối", "Thì sao?". Nàng bấu môi ai oán "Ta dù gì cũng là thuộc hạ của người, người không thể nào đối xử với ta như vậy"

Nàng bày vẽ bị người bắt nạt chớp mắt nhìn hắn, Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu gõ nàng một cái "Người khác nhìn vào còn tưởng bốn vương ức hiếp người". Dù miệng nói vậy nhưng Phong Nguyệt Vô Thần cũng dẫn nàng đến Diệp Hương Các chém một bữa no nê

Khanh Khanh thỏa mãn nhìn đĩa bánh hoa quế trắng miệng kia sức nhớ đến một chuyện "Người có biết Thượng Quan Tề không?", Phong Nguyệt chau mày "Hắn là thượng thư trong triều, có chuyện?". Nàng kinh ngạc "Thượng Thư? Thảo nào nghe tên thật quen tai" có lẽ ở thư phòng đã từng nghe hoàng thượng nói qua

"Thế nào?" Khanh Khanh lắc lắc đầu, có lẽ giấu thì tốt hơn, nhờ may hắn điều tra một hồi lại như nàng đoán Thượng Quan Tề là người Mông Cổ lại tra ra thân phận nàng "Không có gì, chỉ là nghe một người nhắc đến cảm thấy tò mò"

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không nói gì thêm chỉ im lặng uống trà, trong lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm nhưng Khanh Khanh quên mất Phong Nguyệt Vô Thần lại là người thế nào, há lại bỏ qua

"Chúng ta về cung đi"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 85: Mặt dày chiếm tiện nghi

Huyết Ưu Cung

"Tôn chủ, người tự xưng lại bảo thuộc hạ điều tra Thượng Quan Tề làm gì?"

Vô Ưu ngồi trên nhuyễn tháp lười biếng cầm quyền sách "Thế nào?", Hắc Minh ai oán nhìn vị chủ tử nào đó "Hắn lại lịch trong sạch không tham ô cũng không hối lộ, đã làm chức Thượng thư hơn bốn năm, hẳn là con nuôi của Thượng Quan Tự, hình như lúc hắn được nhận nuôi là năm 15 tuổi"

Vô Ưu gật đầu lại không nói gì thêm, Hắc Minh ở một bên cứ đứng ngồi không yên, có chuyện muốn nói lại không dám mở lời.

"Có chuyện gì?"

Hắc Minh gãi gãi đầu "Cái đó, thuộc hạ phái đi Nam Cương truyền tin về... Liễu đường chủ... xuất hiện rồi"

Ngón tay đặt trên trang sách khẽ run một chút nhanh chóng trở lại như cũ, xem như chưa nghe thấy gì tiếp tục đọc sách. Hắc Minh nhìn chủ tử như vậy có chút sốt ruột "Tôn chủ, người không có phân phó gì sao?". Hắc Minh lắc đầu "Tạm thời không có"

Cái gì mà tạm thời không có? Chẳng phải trước đây Tôn chủ luôn gấp rút phái người đi tìm sao "Tôn chủ, người chẳng lẽ đổi ý rồi? Chẳng phải trước đây người luôn muốn tìm thấy Liễu đường chủ sao?". "Hắc Minh!" Vô Ưu buông quyển sách xuống đứng dậy đi ra ngoài "Phái người bảo vệ nàng chưa có lệnh thì đừng xuất đầu lộ diện

Liễu An Nhiên! Ba năm rồi cái tên này lại bỗng được nhắc đến, Phong Nguyệt Vô Thần chẳng rõ cảm xúc trong lòng, không hẳn vui mừng cũng chẳng chán ghét, bình thần đến lại thường. Phong Nguyệt Vô Thần mang tâm trạng không được tốt cho lắm đến Viên Linh Các uống rượu

Nguyệt Vi ban đầu còn không hiểu tại sao hắn lại uống nhiều như thế nhưng lúc Hắc Minh đến tìm nàng mới rõ, thì ra Liễu An Nhiên đã xuất hiện

Trong Huyết Ưu cung ai mà không biết đến Liễu An Nhiên chứ, nàng từng là đường chủ cũng lại người thân cận nhất của Phong Nguyệt Vô Thần. Bên ngoài nàng là thuộc hạ nhưng Phong Nguyệt Vô Thần chưa bao giờ xem nàng là bề dưới

Nghe đồn rằng lúc còn sống bên ngoài Phong Nguyệt Vô Thần được Liễu An Nhiên cứu một mạng, hắn liền đem nàng về Huyết Ưu cung. Ai cũng nghĩ nàng ta sẽ là phu nhân tương lai nhưng ba năm trước ngay lúc loạn lạc, Vô Thần về kinh nàng ta lại không rõ tung tích

Nguyệt Vi nhìn Phong Nguyệt Vô Thần uống đã nhiều nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo khỏe thoải mái, nàng chưa từng gặp qua Liễu An Nhiên nhưng cũng đã từng ghen tỵ với nàng ta, những năm trước sớm tối bên cạnh nhau chỉ sợ cùi khô lâu ngày cũng chán. Nàng thừa nhận nàng có tâm tư vượt qua giới hạn của một thủ hạ nhưng mà nàng sẽ không hồ đồ như những người khác, cố chấp đoạt thứ không thuộc về mình

"ah, Tôn chủ người đi đâu?" Nguyệt Vi đương lúc còn nghĩ ngợi đã thấy Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy, hắn không trả lời nàng cứ thứ mà đi ra ngoài, dường như chẳng nghe thấy. Nàng bỗng chợt nhớ đến một người liền chạy ra cửa nói vọng đến "Khanh Khanh đã chuyển đến Túy Linh cung của Hàm nương nương rồi"

Túy Linh Cung

Phong Nguyệt Vô Thần đẩy nhẹ cửa vào liền trông thấy Lam Khanh Khanh một thân trung y màu trắng, tóc chẳng có trâm cài tùy tiện buông xõa đang đứng bên thư án loay hoay xem gì đó. Khanh Khanh dường như cảm nhận được có người bước vào liền ngẩn đầu

Nàng nhú mồm "Người đến đây làm gì?" Nàng nhớ hình như chưa từng nói với hắn nàng đã chuyển đến đây nha. Phong Nguyệt Vô Thần lại gần nhìn mấy quyển sách trên bàn liền nhú mồm "Điều tra Thượng Quan Tề? Hắn lại lịch rất trong sạch, người có chuyện gì?". Khanh Khanh gấp lại mấy cuốn sách tùy tiện ném lên bàn "Ta đương nhiên biết hắn trong sạch, chỉ là trong sạch quá mức" một Hộ Bộ Thượng Thư theo lý lịch như ghi chép có thể ngầm thực hiện bao nhiêu kế hoạch vậy sao

"Người uống rượu sao?" Lam Khanh Khanh kịt kịt mũi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc liền lui hai bước, nàng chẳng thân thiết mấy với mùi rượu cũng ghét luôn dáng vẻ say sấn của họ. Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu đôi mắt hơi mờ màng như người say rượu nhẹ cười "Chỉ là uống một chút", "Không phải người say rồi đấy chứ?" Một nam nhân say rượu sẽ làm ra chuyện gì?

Nàng lắc lắc cái đầu nhỏ chỉ ra cửa "Người say rồi rút về phủ cho ta, ta không thích trong phòng có mùi rượu", Phong Nguyệt Vô Thần nhún vai lùi mấy bước nhưng không phải rút đi mà trực tiếp nằm lên giường của nàng. Nàng cứng họng nhìn tên nam nhân nào đó coi phòng nàng như phòng mình giường nàng như giường hắn "Ồ đây là giường của ta"

Hắn ngóc đầu dậy mơ mơ hồ hồ "Ta muốn ngủ ở đây" Phong Nguyệt Vô Thần bày ra dáng vẻ có đánh chết cũng không đi chiếm đóng giường của nàng. Nhìn hắn bây giờ không khác gì một kẻ uống say đến ngốc, cũng không giống như dáng vẻ say sấn như mấy gã ở hiện đại nàng gặp qua. Trông thật phần đáng yêu như tiểu hài tử đang làm nũng

Lam Khanh Khanh vỗ trán thầm than, tên này bình thường vốn mặt dày say rồi sao lại càng mặt dày hơn thế nhỉ. Nàng đưa tay lay lay hắn "Người không phải say đến quên trời quên đất rồi chứ? Tỉnh dậy cho ta về phủ của người đi". "Không thích" Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ bất ngờ cầm lấy ta nàng kéo một cái, nàng không chút phòng bị liền ngã xuống giường, trực tiếp đè lên người hắn

"Người..." Khanh Khanh có chút kinh ngạc, nàng lúng túng chống tay lên ngực hắn nói ra khoảng cách, chặt vật ngồi dậy. Phong Nguyệt Vô Thần nào để nàng được như ý muốn, hắn vòng tay qua eo nàng kéo lại, cả tay lẫn chân như con bạch tuộc quấn lấy nàng. Khanh Khanh tròn mắt nhìn hắn, nam nhân nào đó vẫn bỏ mặt đối mặt đầy kinh ngạc kia nhắm mắt ngủ.

Phong Nguyệt Vô Thần hơi nghiêng người nói lỏng tay một chút chừa cho nàng nằm thoải mái, hắn vùi mặt vào cổ nàng tựa như con mèo đang làm nũng. Lam Khanh Khanh hừ một tiếng đẩy đẩy đầu hắn ra nhưng mỗi lần đẩy ra hắn lại lắc lắc cái đầu gối lên vai nàng.

Nhìn nhìn khuôn mặt có chút đỏ ửng nàng thở dài, thôi vậy dù gì hắn cũng đang say chẳng biết bản thân đang làm gì nữa là, chỉ có điều hắn uống say... thật đáng yêu

Khanh Khanh hơi nhích nhích người ra một chút lại nhìn người nào đó biến thành gấu bông cứ ôm khư khư nàng bỗng phì cười, nam nhân này cũng có lúc đáng yêu vô hại như vậy. Phải chăng mỹ nam say rượu đều đáng về này?

Đợi lúc người con gái bên cạnh hơi thở đều đặn Phong Nguyệt Vô Thần mới từ vai nàng ngẩng lên, đôi mắt tràn đầy ý cười, chắc nàng chưa nghe qua hân ngàn chén không say nhỉ, cô gái này cũng thật dễ bị lừa. Hân nhích lại gần một chút ôm nàng vào ngực từ từ nhắm mắt lại ngủ

Trong mộng nàng cảm nhận được xung quanh ấm áp, mũi người được thoang thoang mùi rượu lẫn mùi đặt trưng quen thuộc của hân, nàng hừ một tiếng hơi nhích nhích người tìm nơi thoải mái. Một hơi liền ngủ đến sáng

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãng Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 86

Có lẽ do thói quen ngày trước luôn thức dậy sớm đến ngự thư phòng quét tước, Khanh Khanh tỉnh dậy hơi cự người cảm giác có gì đó không đúng lắm. Nàng chợt nhớ hôm qua hình như còn một người đang ngủ trên giường nàng

Khanh Khanh mở mắt, từ trong ngực Phong Nguyệt Vô Thần nàng ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn khuôn mặt tuấn mĩ đang nhìn nàng "Tỉnh?". "Ah.." nàng giật mình ngồi bật dậy tròn mắt nhìn hân "Sao người còn ở đây?", Phong Nguyệt Vô Thần vén loạn tóc ra sau chậm rãi ngồi dậy "Ta vừa tỉnh dậy... thật đau đầu nha" hân xoa xoa thái dương chớp chớp mắt nhìn nàng

Khanh Khanh hít mắt thành một đường nguy hiểm "Người lại muốn gì?", "Ta đói" mỗ nam tử nào đó nghiêng nghiêng cái đầu dụi dụi đôi mắt, cái này có tính là sắc dụ không ah? "Về phủ người mà ăn" Nàng cau mày muốn xuống giường lại nghe sột soạt, một lực đạo mạnh mẽ kéo nàng về phía sau

Đương lúc còn kinh ngạc nàng đã yên vị ngồi trên đùi hân, cánh tay vòng qua eo ôm chặt nàng. Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ cười giọng nói tràn đầy ý cười vang lên bên tai "Ta muốn ăn nàng"

Bóp

Khoa học đã chứng minh chưa? Hành động còn nhanh hơn cả suy nghĩ, và Lam Khanh Khanh đã chứng minh điều đó bởi dẫu năm ngón tay yên vị bên má trái Phong Nguyệt Vô Thần. Hân cũng bất ngờ bởi hành động của nàng, vốn chỉ muốn đùa một chút nàng đã hung hãn "để lại dấu ấn" trên mặt hân

Hân buông nàng ra sờ sờ bên má đỏ ửng một mảnh "Nha ta chỉ đùa một chút mà nàng đã hung dữ vậy rồi", Phong Nguyệt Vô Thần nâng cằm nàng lên, ý cười nồng đậm "Có phải ta cũng nên để lại thứ gì trên mặt nàng không?"

Không phải hân định đánh người chứ? Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Khanh Khanh chính là hân sẽ trả thù lại một cái tát kia, nói thật nàng cũng không thể tin được nàng sẽ đánh hân nha

"Ta..." lời còn chưa nói môi nàng đã bị hân chặn lại, lần này không giống như lần trước chuồn chuồn lướt nước mà là mạnh mẽ chiếm đoạt. Khanh Khanh bị hân hôn đến hít thở khó khăn, nàng tròn mắt nhìn mỗ nam tử đang gặm nhắm môi mình. Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ cổ ý ở bên môi nàng cắn nhẹ. Mùi vị mầu tươi tràn khắp khoang miệng khiến nàng giật mình, Khanh Khanh đẩy hân ra lùi người ra mép giường

Phong Nguyệt Vô Thần hài lòng nhìn đôi môi bị hân hôn đến sưng đỏ, nha đầu này cũng thật tình, dường như chưa trải qua phong hoa tuyết nguyệt "Người lần sau đừng có mở to mắt ra như thế". Hân xoa xoa đầu nàng leo xuống giường rồi đi

Lam Khanh Khanh ngờ ngác nhìn hân một hồi, nàng đưa tay sờ sờ môi bị sưng đỏ. Chốc lát nhiệt độ xung quanh bỗng hạ như mát phan, chẳng biết từ đâu vang lên tiếng hét của nữ nhân rung chuyển cả Túc Linh cung

"Phong Nguyệt Vô Thần"

Trúc Yên cung

"Chiêu Nghi gọi ta có việc gì sao?" Lam Khanh Khanh không khách khí ngồi xuống bàn đá trong đình, màn che bằng lụa theo gió bay nhẹ ẩn hiện thân hình nữ tử xinh đẹp. Lương Chiêu Nghi nhẹ cười phiến phiến ly trà trong tay "Bồn cung nghe nói người mấy hôm trước bị thương nặng, chỉ muốn xem một chút"

Ánh nhìn lướt qua đôi môi có chút sưng đỏ của Khanh Khanh rồi nhanh chóng thu lại, Lương Chiêu Nghi hơi cúi người môi kéo ra một nụ cười tựa như vui cũng tựa như buồn. Lam Khanh Khanh lúng túng cuối đầu thăm mắng tên vương gia thói tha nào đó "Người có việc gì? Ta không thích vòng vo"

Lương Chiêu Nghi thả nhẹ ly trà xuống "Bồn cung muốn người giúp nhưng có lẽ người sớm đã theo phe địch rồi", "Phe địch? Ta chẳng ở bên phe nào cả". Lam Khanh Khanh nghĩ đến hắc y nhân nguy hiểm lần trước liền không nhịn được hỏi "Chẳng lẽ người cam chịu như vậy? Buông bỏ thứ mình có để giành thứ không thuộc về mình?"

Lương Chiêu Nghi có chút giật mình nhưng lại nhanh chóng thu hồi vẻ bình thản như nước, nàng ta cười nhẹ trong mắt nhuộm một mảnh ưu thương "Vốn ta chẳng có thứ gì cả, kể cả trái tim chàng".

"Không có được thì đoạt lấy, nhưng nếu hấn chỉ coi ngươi là một quân cờ thì hấn không đáng để ngươi nhớ mong"

Cả Khanh Khanh và Lương Chiêu Nghi đều biết người nàng ta nhắc là ai, không phải là nam nhân đang ngồi trên ngai vàng kia mà là một người khác. Lam Khanh Khanh lắc đầu, Phong Nguyệt Phủ Hân ah, người ăn ở thế nào mà trong hậu cung không lấy một người thật lòng với người thế này

Lương Chiêu Nghi ngẩn đầu lên nhìn nàng, cười "Vậy bốn cung nên làm sao cho đúng đây?". Lam Khanh Khanh lắc đầu đứng dậy đưa ngón trỏ chỉ lên đầu rồi lại chỉ ngực bên trái nơi trái tim đang đập "Lý trí hay trái tim, chỉ người mới rõ".

Nhìn theo bóng dáng Khanh Khanh rời đi Lương Chiêu Nghi thờ dài, có nỗi đau nào đau hơn thân bất do kỉ sao? "Ta thật ngưỡng mộ cô, Khanh Khanh"

Lam Khanh Khanh rời khỏi Trúc Yên cung, nàng đi ngang qua Hồ Bích Lam bỗng dừng lại. Mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng, dưới nước cá bảy màu xinh xắn bơi lội, dường như chúng cảm nhận được có người tới liền ngoi lên mặt nước. Mùa đông đang dần đến, sen không hồ cũng không còn nở rộ rực rỡ như lần trước nàng đến

Khanh Khanh ngồi bên hồ nhìn cá bảy màu cứ thành một đàn bơi lội trong nước, hậu cung hình như đang rất yên tĩnh ngày trước nàng còn thấy phi tử thấp hèn bị bắt nạt.

"Khanh Khanh có nhã hứng như vậy?" Nàng ngẩn đầu nhìn qua cây bạch quả bên cạnh, nam nhân một thân bạch y đứng đó tự thiên tiên lạc cõi trần, nhà Phong Nguyệt đứng là ô mỹ nhân mà. "Ngũ Vương Gia tìm ta có việc?", Phong Nguyệt Quân Y lắc đầu "Không có, chỉ là ta vừa đến Bình Tước cung không thấy nàng mới biết nàng đã chuyển đến Túc Linh cung"

Phong Nguyệt Quân Y khẽ cười "Nàng bị hoàng huynh phát hiện khuôn mặt thật rồi?", Lam Khanh Khanh cau mày đẩy hấn đang chặn phía trước "Khuôn mặt thật? Ta vốn chưa bao giờ giấu khuôn mặt thật...", "Chỉ giấu đi cái cuồng ngạo?"

Nàng cũng chẳng màn so đo với hấn cất bước đi trước, "Hoàng huynh đã nói cho ta biết nàng là người của tam ca" Khanh Khanh cũng chẳng kinh ngạc, Phong Nguyệt Vô Thần e là đã bị người khác nghi ngờ, nàng từ lúc vào cung đến nay cũng chẳng nhận được nhiệm vụ gì. Hay nói cách khác nhiệm vụ của nàng chỉ là ở trong cung, bên cạnh hoàng thượng, hấn là hấn muốn bảo vệ vị huynh trưởng kia đi

"Nàng thật sự là nữ nhân của tam ca sao?" Nghe đến câu này Khanh Khanh cảm thấy có gì đó không đúng, nàng xoay người đối diện cặp mắt lúng túng kia. "Ta chỉ thuận tiện hỏi thôi" Tam ca làm thế nào lại lười được người mưu mô như nàng vào nhà

"Ta là thuộc hạ của Phong Nguyệt Vô Thần" Phong Nguyệt Quân Y giật mình "Không phải nữ nhân của hấn sao? Ta còn chuẩn bị gọi nàng một tiếng tam tẩu". Lam Khanh Khanh trừng mắt, không để ý đến hấn nữa trực tiếp phát tay rời đi

Nàng và Phong Nguyệt Vô Thần rất bình thường nha, tại sao rơi vào mắt người khác lại thành ra nàng là tình nhân của hấn

Đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 87: Trêu ghẹo

Vừa đến Túc Linh cung đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Hàm Mộc Vân ngồi ở bàn đá bên dưới tán cây lớn. Mộc Vân vừa thấy Khanh Khanh liền chạy ra bắt gặp nàng đi cùng Phong Nguyệt Quân Y thì cau mày "Tỷ đi đâu vậy ah"

"Đến Trúc Yên cung"

"Tỷ đến đó làm gì?" Trúc Yên cung? Hình như là cung của vị Chiêu Nghi nào đó thì phải, sao Khanh Khanh lại đến đó. Khanh Khanh lắc đầu "Không có gì"

Mộc Vân lại nhìn qua Phong Nguyệt Quân Y "Ngũ Vương Gia cũng đến Trúc Yên cung sao?"

Hấn lắc đầu "Chỉ là tiện đường gặp phải Khanh Khanh, muốn đi cùng nàng đến chào hỏi hoàng tẩu thôi". Mộc Vân bĩu môi, cái gì mà hoàng tẩu, nàng còn chưa phải là hoàng hậu, chẳng lẽ mấy vị phi tần trong cung đều được họ gọi là Tẩu tử? Ấn tượng với tên này cũng không tốt cho lắm nha

"Nha~ phải không? Hay là mượn cớ để bên cạnh Khanh Khanh thêm một chút" Hàm Mộc Vân cười cười phát phát tay "Ta còn chưa quên cảnh mỹ nam tử vương tay ôm lấy eo mỹ nữ tử dưới tán hoa lê ở Ngự Thư Phòng đâu"

Phong Nguyệt Quân Y có chút mơ hồ bởi lời nàng nhưng sau khi thấy bóng tử y nét mặt sa sầm vừa đến bỗng trợn mắt, hấn nhớ chưa bao giờ chọc đến

vị tẩu tử này nha. Hàm Mộc Vân đất ý nhìn Phong Nguyệt Quân Y, hần nhìn Phong Nguyệt Vô Thần bắt giác lùi xa Lam Khanh Khanh vài bước

"Vây sao? Khi nào?" Giọng điệu Phong Nguyệt Vô Thần thân nhiên nhưng khi nhìn Phong Nguyệt Quân Y có chút lạnh, hàn khí tại khóe mắt. Lam Khanh Khanh nhìn người vừa đến lại nhớ đến một màn ban sáng nhất quyết quay người đi, không thèm nói chuyện

Nhìn thấy nàng giận dữ Phong Nguyệt Vô Thần không khỏi vui nhìn một chút, thấy đáng vẻ đáng yêu của nàng lại quên mất gian tình vừa nghe thấy. Phong Nguyệt Quân Y thấy hần hòa hoãn hơn tí liền biết điều ngoan ngoãn bỏ chạy "Tam ca, đệ vừa nhớ ra có việc, đệ đi trước"

Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu hừ một tiếng quần cho hần ánh mắt "coi như ngươi biết điều". Phong Nguyệt Quân Y thâm đồ mồ hôi lạnh, tam ca này có kẻ ngốc mới xem huynh ấy là vô năng ăn hại, tốt nhất hần nên tránh xa Khanh Khanh một chút, kéo bị hần chính thể thắm

Lam Khanh Khanh hừ một tiếng "Phong Nguyệt Quân Y cũng sợ ngươi như thế còn bảo giấu thân phận", Phong Nguyệt Vô Thần gật gật đầu "Chỉ là sợ y để hần thấy ta giết người"

Chuyện này là khoảng ba năm trước đi, trước khi hần vào kinh đã gặp qua Phong Nguyệt Quân Y, Phong Nguyệt Quân Y còn muốn cùng hần kết bái huynh đệ, hần hừ một tiếng lạnh lùng bỏ đi. Rốt cuộc vào cung gặp lại hần Phong Nguyệt Quân Y sờ mũi ngại ngại, thì ra cái tam ca kia đã biết hai người vốn là huynh đệ

"Ngươi đến làm gì?" Phong Nguyệt Vô Thần cười vô cùng tà mị "Đưa thuốc...bôi vết thương" hần nói là vết thương nhưng không nói là vết thương nào nha. Hàm Mộc Vân vừa nghe hần nói liền không khách khí cười lớn, hai người này đúng thật trời sinh một đôi mà, mặt dày vô sỉ y chan nhau.

Lam Khanh Khanh lườm Mộc Vân một cái, tức giận rời đi.

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười ném hộp cao dược cho Hàm Mộc Vân rồi rời đi. Mộc Vân nhìn hộp cao dược trên tay lại cười cười, cao dược lành sẹo, hần là thoa lên vết thương cũ của Khanh Khanh đi.

"Khanh Khanh, tỷ đợi ta" Mộc Vân chạy đến bên cạnh Khanh Khanh miệng vẫn tủn tủn cười "Ây nha Khanh Khanh ah, sao tỷ chậm chạp thế, khi nào mới bắt hần về nhà đây?". "Thế hôm trước ai đã đến Viên Linh các náo loạn đòi lại công bằng cho ta?" Mộc Vân ngưng ngưng gãi đầu "Hiểu lầm, hiểu lầm thôi nha, hần cũng tạm tốt đi" hơn nữa hần lại là đệ đệ của Phong Nguyệt Phủ Hàn, sau này lại được nghe Khanh Khanh gọi nàng là tỷ tỷ

Khanh Khanh gõ đầu cô một cái "Ngươi đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy", Mộc Vân bĩu môi "Có khi chúng ta có thể viết thành bộ tiểu thuyết nha. Nữ chính lạnh lùng xuyên không gặp ngay vương gia bá đạo lãnh khốc, tỷ không thấy tình tiết lúc sau sẽ rất lãng mạn sao". Mộc Vân cười khúc khích choàng tay lên vai Khanh Khanh "Hay tỷ làm mới mẻ một chút, chủ động lừa hần về ăn sạch sành sanh một phen..."

Không khí xung quanh bỗng ngưng đọng, Khanh Khanh muốn cười cũng cười không nổi, con bé này có phải đọc mấy thứ vớ vẩn đó đến phát điên rồi không "Ngươi...có thể làm tác giả viết tiểu thuyết được rồi". Vị nữ tử nào đó mặt dày cười ha ha "Tỷ yên tâm nếu về hiện đại ta sẽ xuất bản cuốn tiểu thuyết về tỷ, nhất định sẽ bán rất chạy nha"

"Tiểu Mộc Vân nói chuyện gì mà vui vẻ thế hả" Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn lão đầu tóc bạc từ đâu nhảy ra kia "Ông...ông sao lại ở đây". Lão đầu ta hừ một tiếng rõ không vui gõ đầu nàng một cái "Cái gì mà ông? Tiểu Mộc Vân ta là sư phụ của con đấy"

Mộc Vân xoa xoa cái trán lùi lại vài bước "Ta khi nào nhận ông làm sư phụ chứ", lão đầu tóc bạc chống hông tức giận "Tiểu Mộc Vân con cũng thật quá đáng, con đủ lông đủ cánh liền muốn phủ nhận vị sư phụ này".

Lão đầu tóc bạc kia chính là vị Quỷ y bí ẩn được đồn đại trên giang hồ kia. Tương truyền ông ta y thuật lẫn độc thuật đều cao minh, xuất quỷ nhập thần, chưa bao giờ nhận ai làm đồ đệ. Ông ta tính tình cổ quái, lúc lại như trẻ con, lúc lại âm mưu xảo huyệt, muốn mời ông khám bệnh? Còn khó hơn lên trời

Lão Quỷ Y đang lúc bĩu môi ra vẻ cực kì đáng thương liền nhận ra sự có mặt của Lam Khanh Khanh, lão quay đầu nhìn nàng trợn mắt ai oán "Ah tiểu oa nhi lạnh lùng, ngươi cũng ở đây sao? Ngươi ra tay với sư điệt cũng tàn nhẫn quá đi, ta cứu ngươi lại đi giết sư điệt của ta, còn bỏ ta lại ở đó nữa nha"

"Sư điệt?", "Ta chưa nói với con sao? Hữu Lan và Mộc Thanh là một trong số những đồ đệ đầu tiên sư huynh ta nhận. Hai đứa nó vốn dĩ rất ưu tú, ai biết được Hữu Lan nhập ma, Mộc Thanh vì nó mà bị phế võ công trở nên si si ngốc ngốc". Lão Quỷ Y thờ dài lắc đầu "Sư huynh ta cũng thật đáng thương"

Hàm Mộc Vân "xi" một tiếng ghét bỏ, ngoài miệng thì nói sư huynh của ông ta đáng thương nhưng nhìn mặt lão có chỗ nào buồn rầu thương, tiếc đâu chứ? Hơn nữa còn là vui trên nỗi đau của người khác

Lão Quỷ Y cười hề hề nhìn Khanh Khanh "Ta nghe nói hai người là tỷ muội? Thật tốt nha, tiểu oa nhi hay ngươi cũng bái ta làm sư phụ đi nha". "Cái gì mà tiểu oa nhi? Khó nghe chết đi được" Khanh Khanh không thèm để ý đến lão quay người đi về phòng

"Này này tiểu oa nhi ta còn chưa nó xong mà" Lão Quỷ Y gọi với theo "Ngươi không tò mò về tên Bạch Kết kia sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 88: Đi nam cương cứu tể

"Người không tò mò về tên Bạch Kết kia sao?"

Lam Khanh Khanh hơi dừng chân một chút, cuối cùng cũng xoay người lại "Nói nghe thử xem". Lão Quỷ Y bắt mắt bữu môi "Hắn ta không phải người bình thường". "Bạn ta từng nghĩ hắn là ma nhưng hắn lại không sợ vật trừ ma nhưng nếu nói hắn là người thì máu của hắn không phải có vấn đề quá lớn sao?"

Lão Quỷ Y nhìn Hàm Mộc Vân hòa ái, ánh mắt như đang nói "Quả là đệ tử của lão phu". Mộc Vân ghét bỏ né tránh ánh mắt lão, "Đúng vậy hắn đang ở giai đoạn nửa ma nửa người rồi"

"Ông có ý gì?". Lão Quỷ Y trầm tư "Hắn vốn không phải một con người hoàn chỉnh, năm xưa ta từng nghe sư phụ ta nhắc qua thuật tạo tử sĩ. Chỉ là thuật này quá tàn ác, đem nguyên hồn của một đứa trẻ sơ sinh cấy lên một thân thể khác, sau đó nuôi dưỡng bằng linh hồn có oán khí của trẻ con khác đến khi trưởng thành". Trong tất cả các loại quỷ, quỷ anh là loại có oán khí mãnh liệt nhất, nó mang hy vọng ra đời nhưng không tồn tại được bao lâu đã rời khỏi thế gian. Không có oán khí của linh hồn nào tốt hơn quỷ anh để tạo ra tử sĩ

Hàm Mộc Vân bữu môi "Cái gì mà tử sĩ? Bạch Kết đó cũng bị thương đấy sao". Lão Quỷ Y cười cười "Hắn ta ấy à? Chính xác là hàng lỗi của tử sĩ, luyện công tập kiếm hơn hai chục năm mà vẫn vô dụng như vậy". Mộc Vân phì cười, thì ra hàng lỗi trong hàng lỗi nha

"Ông biết ai có khả năng tạo ra tử sĩ sao?" Khanh Khanh vốn im lặng bỗng hỏi, Lão Quỷ Y lắc đầu "Ta cũng đang tò mò rốt cuộc là tên nào có thể chế tạo ra tử sĩ đây, nhưng mà nhìn từ tên tiểu tử Bạch Kết xem ra hắn cũng bình thường thôi."

Lam Khanh Khanh chau mày nhìn lão đắc ý, xoay người bỏ đi. "Này này tiểu oa nhi người tuyệt tình thật đấy, ta đã nói hết rồi người cũng phải cảm tạ ta chứ".

Ngự Thư Phòng

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngồi trên nhuyễn tháp được khắc rồng cho thiên tử, hắn chống tay lên bàn xoa xoa thái dương

"Hoàng Thượng hiện tình trạng ở Nam Cương vô cùng rối loạn, ôn dịch hoành hành lại thêm hạn hán kéo dài. Lúc trước Tà đại nhân đã đến Nam Cương viện trợ, nhưng vừa áp chế được ôn dịch thì lại xuất hiện loại bệnh truyền nhiễm, bệnh đã lan đến tận Viên Châu. Nếu lúc này giặc ngoại lai tấn công sang thì chúng ta sẽ thất thủ. Xin hoàng thượng xem xét"

Phong Nguyệt Phủ Hàn cảm thấy đầu đau dữ dội, hắn lên ngôi đã hơn ba năm đây là lần đầu tiên xuất hiện biến cố lớn như vậy, trận thiên tai này bất ngờ ập xuống Phong Nguyệt Quốc, thật giống với bốn năm trước.

Quan văn, Quan võ trong ngự thư phòng cũng trầm mặc, bọn họ làm trong triều ít nhất cũng đã năm năm há lại không biết trận loạn lạc thiên tai bốn năm trước, trận loạn lạc kéo dài suốt một năm khiến biết bao nhiêu người phải bỏ mạng. Phàm là người dân của Phong Nguyệt ai mà quên được thảm họa ngày đó

"Trong các khanh, ai có thể đến Nam Cương cứu tể"

Trong ngự thư phòng im phăng phắc, cái vị Tà đại nhân kia đến Nam Cương không lâu liền bị nhiễm bệnh truyền nhiễm, nói không chừng đã bỏ mạng từ lâu. Chỗ như vậy hỏi ai dám đi?

Xung quanh Phong Nguyệt Phủ Hàn nhiệt độ hạ đến cực điểm "Hay cho các khanh luôn miệng trung quân ái quốc, xem ra lần này trầm phải đích thân đến Nam Cương một chuyến rồi". Bọn họ nghe vậy lập tức sợ hãi quý xuống đất dập đầu "Hoàng thượng là chân long thiên tử sao có thể đến nơi nguy hiểm như vậy được, xin hoàng thượng suy nghĩ lại"

Phong Nguyệt Vô Thần cười lạnh "Vậy thì trong các khanh ai sẽ đi đây?"

"Hoàng huynh nếu đã phiền muộn như vậy hay để thần đệ thay huynh nhận ưu phiền này"

Mọi người đều quay đầu ra cửa liền nhìn thấy một thân tử y mỹ mạo vô song tiêu sái bước vào, chỉ có điều nụ cười phong lưu trên khuôn mặt thật không hợp với khí chất quân tử.

Phong Nguyệt Phủ Hàn cố giương lên nụ cười phát tay "Tam đệ, đệ đừng đùa". Phong Nguyệt Vô Thần gấp lại phiến quạt trong tay nhếch môi cười nhẹ như gió thoảng mùa xuân "Thần đệ không đùa"

Trôi qua nửa khắc im lặng đến cực điểm, một viên quan lấy hết dũng khí bỏ ra phía trước dập đầu "Xin hoàng thượng xem xét, tình hình ở biên cương vô cùng phức tạp, vương gia... Chỉ sợ không thể đảm đương nổi". Nói trắng ra là vị tam vương gia này là tên phế vật đi

"Ồ nếu vậy đại nhân cùng đi, bản vương cũng tiện học hỏi" vị viên quan kia nghe vậy liền rụt đầu

Phong Nguyệt Phủ Hàn thờ dài, làm hoàng thượng cũng thật khó khăn nha. "Nếu vậy để thần đệ đi cùng tam ca đi" Phong Nguyệt Quân Y vừa vào ngự thư phòng liền quý một chân xuống xin cùng Phong Nguyệt Vô Thần đến biên cương

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn Phong Nguyệt Quân Y rồi lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, hai người đều là đệ đệ thân thiết của hắn, bảo hắn hạ chỉ cho họ đến biên cương đang rối loạn nguy hiểm thật hắn không nỡ. Nếu một trong hai người có mệnh hệ gì hắn cũng khó ăn nói với phụ hoàng

"Hoàng huynh, huynh yên tâm bọn đệ tự biết chừng mực nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt"

Phong Nguyệt Phủ Hàn rũ đôi con ngươi đầy phiền muộn xuống thờ dài, giữa huynh đệ và bách tính hắn sẽ chọn bách tính "Được, Trẫm hạ chỉ Tam vương gia và Ngũ vương phụng mệnh hành sự, đến Nam Cương trấn an lòng dân, giải quyết bệnh dịch. Hai ngày sau lập tức lên đường"

Phong Nguyệt Vô Thần và Phong Nguyệt Quân Y ddồng loại quỳ xuống nhận chỉ "Thần đệ tuân mệnh".

Túy Linh Cung

Chim bồ câu trắng muốt từ bên ngoài bay vào phòng Lam Khanh Khanh, chú chim nhỏ gạt ống trúc bé bé được người buộc bên chân trái, đầu nhìn ngó nghiêng khắp nơi như đang tìm chủ nhân của bức thư.

Lam Khanh Khanh từ gian ngoài đi vào thấy chú chim nhỏ liềm nhúm mảy, nàng nhìn thoáng qua cửa sổ chưa đang mở toang, là ai gửi thư cho nàng?

Khanh Khanh rút ống trúc nhỏ lấy ra mảnh giấy đầy chữ có chút xa lạ lại có chút quen thuộc

"Khanh Nhi, ta nghe nói muội mấy ngày trước bị người khác ám toán, ngày đó đại ca rời kinh về Mông Cổ không kịp từ biệt muội. Ca viết thư cho muội chỉ muốn hỏi xem tình hình của muội thế nào rồi, nhớ chăm sóc bản thân thật tốt nhé. Còn nửa tháng sau là ngày giỗ của cha nương... Nếu có thể muội có quay về một chuyến không?"

Lam Khanh Khanh nhìn ra bên ngoài mới giật mình phát giác ánh nắng không còn gắt như trước, không khí đã se lạnh, đông đã đến rồi? Mông Cổ đường như có mùa đông sớm và lạnh hơn kinh thành, chớp mắt nàng đã xuyên đến đây một năm rồi

Khanh Khanh nhìn dòng chữ góc cuối cùng mà Triệu Khánh Lâm viết mỉm cười áp áp "Ca đợi muội về". Cho dù trên thế gian này không chốn nào cho nàng dung thân thì huynh ấy vẫn luôn mở rộng cánh cửa Triệu gia đợi nàng về. Cảm giác có người luôn quan tâm yêu thương, che chở cho nàng thật tốt

Khanh Khanh lại gần thư án lấy ra một mẫu lụa nhỏ, chấp bút. Nàng cuộn mảnh lụa nhỏ lại nhét vào ống trúc, buộc vào chân con bồ câu. Chú chim nhỏ bị nàng vỗ nhẹ một cái liền bay đi, mang theo hồi âm của nàng bay về Mông Cổ

"Đợi Muội"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 89

Trên gian trà nhả, một nam tử khí chất bất phàm ngồi bên cửa sổ nhìn xuống phía phố lớn, hần vận bạch y khuôn mặt tuấn tú mang vẻ cương nghị từng trải.

Đôi mắt vốn tĩnh lặng vì nhìn thấy bóng dáng một nữ tử mà khẽ động, rất nhanh liền biến mất như kích động trong mắt hắn vừa rồi chỉ là ảo giác.

Bạch Mặc Thương lấy trong ngực ra thỏi bạc trắng đặc trên bàn, hần gọi hai tiếng "Tiểu Nhị" rồi đứng dậy rời đi

Hàm Mộc Vân cảm giác như ai đó đang nhìn mình liền quay đầu, cửa sổ trên gian trà nhả trống không, nàng thu ánh mắt, vẻ mặt quái dị, không phải có mỹ nam tử nào đó đang thầm thương trộm nhớ nàng đấy chứ?

"Nghĩ gì mà vui đến vậy?" Mộc Vân thu lại vẻ háo sắc trừng mắt nhìn tên xu nam nhân phá vỡ mộng đẹp của nàng "Sao lại là ngươi? Ngươi không phải phải dối ta đấy chứ?". Bạch Mặc Thương phe phẩy phiến quạt cười nhẹ "Cô nương nhạy cảm quá rồi chẳng? Đường này đầu phải của nhà cô tại sao ta lại không thể xuất hiện ở đây?"

Hàm Mộc Vân hừ một tiếng nằng thẳm tên hồ ly, tên gian thương chết tiệt, lần đầu gặp hắn đã dính đến chuyện ngân lượng, thật đối với hắn không có hảo cảm nha

"Vậy thì cũng không nên chắn trước mặt ta chứ" Mộc Vân kéo khóe miệng nặn ra nụ cười nàng cho là có lẽ nhất "Phiền công tử trắng sang bên cho ta đi qua rồi"

Bạch Mặc Thương nghiêng người qua một bên cho nàng đi nhưng không rời đi mà đi phía sau nàng, Mộc Vân cau mày quay lại "Chết tiệt! Là ta còn thiếu ngươi ngân lượng à?". Hắn nhún nhún vai đầy mặt vô cùng vui vẻ "Chuyện ngân lượng là ta có lỗi, mong cô nương cho ta cơ hội bù tội"

"Cô nương cái rắm" Sao tên này lại bám riết nàng không buông chứ? Đường đường là ông chủ cái lâu gì gì đó lại rảnh rỗi không có việc làm sao? Tại sao

mỗi lần trốn ra ngoài chơi lại gặp toàn thứ gì không vậy nè

Bạch Mặc Thương chau mày, trong lòng nàng hình tượng của hắn không mấy tốt nhỉ?

Chưa để hắn nói phía sau Mộc Vân đã vang lên thanh âm trong trẻo chứa đầy ý cười "Đúng nha, không phải là cô nương". Khanh Khanh một thân nam trang xuất hiện trước mặt hai người, Bạch Mặc Thương nhíu mày "Sao muội lại ở đây?"

"Tại sao ta không thể ở đây? Đường này là của huynh?" Bạch Mặc Thương vuốt vuốt mũi, tại sao mỗi lần gặp Khanh Khanh thì huynh đệ Dạ Nguyệt nhà hắn lại đều phải gio tay đầu hàng vậy nha

Khanh Khanh nhìn Mộc Vân bĩu môi đứng bên cạnh lại nhìn Bạch Mặc Thương thoáng hiểu gì đó, nàng nở nụ cười đầy ý tứ "Nhị ca không nên gọi Mộc Vân là cô nương, cô ấy...." nàng kéo dài âm thanh một chút nhìn thoáng qua Mộc Vân "Cô ấy là cô nương đã xuất giá, nên gọi là phu nhân"

Bạch Mặc Thương thoáng vẻ kinh ngạc rất nhanh chóng hồi phục, hắn cười nhẹ phe phẩy quạt "Muội quen Hàm...phu nhân?". "Khanh Khanh là tỷ tỷ của ta" Hàm Mộc Vân cướp lời tuyên bố, nàng chắc chắn nếu Khanh Khanh mở miệng sẽ nói có chút quen biết nàng mà thôi

"Khó khăn lắm mới trốn ra ngoài được, ngươi không đi vui chơi sao?" Mộc Vân bĩu môi, này là muốn đuổi khéo nàng mà "Được rồi ta đi nơi khác, lát nữa chúng ta cùng về nhé" Mộc Vân lườm Bạch Mặc Thương một cái tung tăng chạy đi

"Muội có chuyện gì muốn hỏi sao?" Khanh Khanh cười nhẹ gật đầu "Huynh hiểu muội nhỉ, muội muốn nhờ Dạ Nguyệt điều tra giúp muội một người". "Là ai xui xẻo bị muội để ý đến vậy?", "Không phải xui xẻo mà là hắn không có mắt đụng đến muội"

Bạch Mặc Thương nhúng nhúng vai "Được rồi, là ai nào?", "Hộ Bộ Thượng Thư, Thượng Quan Tề". Bạch Mặc Thương nhíu mày "Hắn nổi tiếng là quan thanh liêm, cương trực, hắn dặt tội gì với muội vậy?". Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "Muội mới không tin hắn như lời đồn đại"

Bạch Mặc Thương gật đầu "Được, ta sẽ điều tra". Khanh Khanh do dự chốc lát bỗng hỏi "Huynh có biết người phụ nữ tên Phi Yến Nguyệt Tâm không?"

Hắn chau mày thật chặt "Làm sao muội biết bà ấy?", "Nghe Tứ vương gia nói qua, bà ta là thân mẫu của Phong Nguyệt Vô Thần". Nàng càng ngày càng quan tâm đến Phong Nguyệt Vô Thần rồi, chỉ đáng tiếc cho tên si tình ở Dạ Nguyệt ngày đêm mong nhớ đến Khanh Khanh của bọn họ

"Phi Yến Nguyệt Tâm là Sát thủ hoàng gia, thuộc hạ thân cận của tiên hoàng, bà ấy còn một tỷ tỷ gọi là Phi Yến Thủy Nguyệt" Bạch Mặc Thương dừng một chút để tìm xem từ ngữ dễ hiểu cho câu sau "Phi Yến Thủy Nguyệt đó chính là thân mẫu của lão ngũ. Nói cách khác Phong Nguyệt Vô Thần còn phải gọi Lão Ngũ một tiếng biểu ca"

Phi Yến Lãnh Thiên là biểu ca của Phong Nguyệt Vô Thần? Mà nàng coi như cũng là muội muội của Phi Yến Lãnh Thiên, cái tình huống máu chó gì đây? Thân phận của Phong Nguyệt Vô Thần thực lớn nga

Lam Khanh Khanh gật đầu như đã hiểu "Muội có việc, đi trước" nàng vừa quay người liền nghe Bạch Mặc Thương gọi lại "Khanh Nhi, Tháng sau chính là sinh thần của đại ca muội có về không?". Khanh Khanh thoáng dừng bước "Là ngày nào?", "Cuối tháng sau"

Túy Linh Cung

"Đi đâu?"

Lam Khanh Khanh giật mình nhìn mõ nam nhân xem phòng nàng như phòng hắn mà tự tiện ra vào kia, chau mày "Đây là phòng của ta, đừng tự tiện ra vào vậy chứ"

"Phòng?" Phong Nguyệt Vô Thần cười yêu nghiệt "Ngươi là của ta đương nhiên phòng ngươi cũng là của ta". Khanh Khanh đầu đầy hắc tuyến, cái lí luận chó má gì đây, từ khi nào nàng là của hắn? "Này ta chỉ là thuộc hạ của ngươi, không phải người của ngươi"

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười "Được không phải thì không phải, sớm muộn gì cũng trở thành người của ta, không cần khiêm tốn". "Ngươi..." Khanh Khanh trợn mắt nhìn tên nam nhân mặt dày vô sỉ đến không nói nên lời

"Hai ngày nữa ta phải đến Nam cương", nàng nhướn mày "Thì sao?".

Giọng Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên trở nên nghiêm túc, hắn bước đến gần nàng cúi thấp đầu đối diện với nàng

"Có muốn đi cùng ta không?"

Đại não bị một câu nói đầy ôn nhu kia trở nên trống rỗng, tim cũng bị lỡ một nhịp đập. Nàng nhìn đôi mắt đen lấy hiện giờ chỉ chứa mình nàng có chút động lòng

Phong Nguyệt Vô Thần nở nụ cười ôn nhu xoa xoa đầu nàng, giọng buồn buồn "Không cần miễn cưỡng, không muốn đi thì không cần đi" hắn nâng cái cằm nhỏ của nàng đầy cung chiều "đợi ta về!"

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại động lòng bởi một tia cô đơn trong mắt hắn vô thức nói "Ta đi cùng ngươi". Phong Nguyệt Vô Thần vô cùng vui vẻ xoa đầu nàng "Được vậy chuẩn bị đi"

Phong Nguyệt Vô Thần rời đi nàng ngo ngác nhìn theo hần một lát, đợi khuất bóng nàng mới giật mình định thần "Chết tiệt! Dám dùng mỹ nam kế với bà"

Phong Nguyệt nhìn thoáng qua Túy Linh Cung khẽ cười, đáng về ngo ngác của nàng cũng thật đáng yêu, cô bé này hẳn chưa trải qua chuyện tình cảm đi

Khanh Khanh gục đầu trên bàn thăm oán trách bản thân nhất thời hồ đồ bị sắc dụ, biên cương đó ai mà không biết đã loạn lên thành một đoàn, và lại nếu đến biên cương thì làm sao về Mông Cổ một chuyến đây. Hành trình từ kinh thành đến đó cũng khoảng mười ngày

Bổng Khanh Khanh bật người dậy, đến Nam Cương phải đi qua Viên Châu, mà trước đây nàng lần đầu tiên đến Phong Nguyệt là qua cửa khẩu Viên Châu. Nói cách khác Nam Cương hẳn là biên giới giữa Phong Nguyệt và Mông Cổ đi?

Vậy thì đi vậy đến đó tìm cơ hội trốn sang Mông Cổ rồi?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 90: Cướp sắc hay cướp của?

Từ sáng sớm cổng thành đã rất náo nhiệt, giữa đám đông có một cỗ xe ngựa, phía trước xe ngựa cos hai con hắc mã mà người ngồi phía trên chính là hai vị hộ vệ thân cận tam vương gia Thiên, Vân. Phía sau ba bốn xe đầy chở lương thực cứu tế và vài tên binh lính bảo hộ

"Hai đệ nhớ phải bảo vệ bản thân, Nam cương ôn dịch bệnh dịch hoành hành nhớ cẩn trọng một chút". phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ "Hoàng huynh, bọn đệ đã lớn rồi, không phải con nít nữa". Phong Nguyệt Phủ Hàn an tâm gật đầu, người mà hắn lo lắng không phải hai huynh đệ họ mà chính là cô gái phía sau kia, nam cương nguy hiểm trùng trùng sợ nàng không thể ứng phó được

Phong Nguyệt Vô Thần nhận được ánh mắt của hắn liền cười "Hoàng huynh, có ta ở đây nàng sẽ không có mệnh hệ gì". Phong Nguyệt Phủ Hàn gật đầu, không tính chuyện hắn coi Khanh Khanh là muội muội mà lo lắng, nếu nàng có mệnh hệ gì thì Vân Nhi nhà hắn nhất định sẽ xé xác tam đệ ra trước rồi

Nhắc đến Hàm Mộc Vân, Phong Nguyệt Phủ Hàn mới phát giác nàng không đến, chẳng lẽ tỷ tỷ nàng đi xa buồn rầu nên ở trong cung rồi? Hắn có chút nghi ngờ, nàng có ngoan ngoãn vậy không?

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh, đoàn người mang sứ mệnh cứu tế nơi biên cương dần rời khỏi kinh thành.

Lam Khanh Khanh ngồi trong xe ngựa, một tay chống cằm nhìn đĩa bánh hoa quế trên bàn. Nàng không muốn ăn bánh chỉ là xe ngựa quá xóc nảy nàng cần nhìn chuyện chú một thứ để quên đi cảm giác buồn nôn trong người, trong xe ngựa không nhìn thứ trên bàn chả nhẽ nhìn hai tên nam nhân kia

"Nàng đói sao?" Phong Nguyệt Quân Y nàng chăm chú nhìn đĩa bánh liền ân cần hỏi. Khanh Khanh hít sâu một hơi lắc đầu "Ta muốn nước" có ai nói cho nàng biết sao con đường này gập ghềnh như vậy không?

Phong Nguyệt Quân Y đưa bình nước cho nàng, nàng uống một ngụm khó khăn nói "Không thể đi con đường nào bằng phẳng hơn một chút à?". "Đây là đường tắt để đến biên cương, với lại chúng ta mang theo nhiều lương thực như thế đi đường chính sẽ bị người khác đề ý" từ lúc ra khỏi kinh thành bọn họ đều đổi thành thường phục để tránh gây chú ý, hiện giờ họ như gia quyến chuyển về quê

Khanh Khanh bĩu môi "Thế nào mà chả gặp cướp..." lời nàng chưa nói hết xe ngựa đã đột ngột dừng lại, bên ngoài vẫn một mảnh yên lặng. Hồi lâu sau nghe tiếng Vân quát "Các người là ai? Sao lại chặn giữa đường?", nghe bên ngoài vang một trận tiếng cười ngạo mạn "Các người nói xem giữa rừng đất hoang vu thế này bọn ta xuất hiện để làm gì?"

Vân nhú mày, âm thanh hơi cao lại có chút khinh thường "Cướp?"

Phong Nguyệt Vô Thần lườm Khanh Khanh một cái, nàng lẻ lười rồi ngâm chắc miệng, nói mồn nàng thúi hay nói nàng rất tốt về chuyện đoán tương lai đây? Mỗi lần nàng mở miệng nói chuyện xui xẻo họ đều gặp phải

"Bọn ta là cướp thì đã sao? Các người xem lại mình đường chính không đi sao lại đi nơi hoang vu này, không biết có phải quan tham ô vận chuyển đồ hối lộ về quê hay không"

Nhận được ánh mắt uy thác của tên mỗ nam nhân nào đó Lam Khanh Khanh bắt đất dĩ vãng màn lên lộ ra khuôn mặt không trang điểm xinh đẹp vài phần "Quan gia, trên xe ngựa chỉ có tiểu muội và đại ca mắc bệnh nặng, tiểu muội đang trên đường đưa đại ca về quê dưỡng bệnh. Quan gia chẳng lẽ muốn ức hiếp một cô nương yếu đuối cùng một bệnh nhân?"

Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ thăm khán phục tài năng diễn xuất của nàng

Tên cầm đầu đám đạo tặc nhìn thấy nàng trong mắt thoáng qua vẻ háo sắc, hắn tham lam nhìn nàng một chút rồi dời mắt nhìn chăm chăm bên trong "Nếu vậy sao không đi đường chính mà lại đi nơi hoang vu này? Tiểu muội muội không sợ gặp cướp sao?"

"Cướp? Vậy quan gia chính là cướp sao?" Khanh Khanh giương trên môi nụ cười yếu đuối. Tên đó cười lớn "Cướp thì sao đây? Ta thấy hai vị hộ vệ phía trước này thật cao cường. Tiểu muội không phiền cho ta xem vị ca ca kia chứ?"

Lam Khanh Khanh cắn cắn cánh môi tỏ vẻ khó xử "Thật ra tiểu nữ là nữ nhân sắp xuất giá, vì ca ca trở bệnh mới về quên một chuyện". Khuôn mặt nàng trở nên u buồn, tia u thương chân thật tỏ ra nơi khóe mắt

Hắn nhướng nhướng mày "Chẳng lẽ tiểu muội muội là bị bắt ép gả? Trên xe ngựa vẫn còn một vị do phu quân muội giám sát?". Khanh Khanh do dự nhìn vào trong nhưng trong lòng thầm cười trộm, tên cướp này dễ bị lừa quá nhỉ

Nàng nhảy mắt với Phong Nguyệt Quân Ý ý bảo hắn đóng giả vị ca ca bị bệnh kia, Phong Nguyệt Quân Ý có vẻ đẹp thuần khiết lại vận bạch y, nếu hắn cận nội công một chút khiến khuôn mặt tái nhợt thì không khác gì "mỹ nam bị bệnh"

Phong Nguyệt Vô Thần hừ một cái cúi người đi về phía màn giạt mạnh ra "Vị này có thể nhường đường được chưa?"

Tên sơn tặc nhìn chằm chằm Phong Nguyệt Vô Thần, cơ hồ có thể nhìn thấy hai hàng nước miếng chảy ra hai bên mép. Lam Khanh Khanh bỗng nhiên rung mình, khi này ánh mắt hắn nhìn nàng có chút háo sắc thì bây giờ hắn nhìn Phong Nguyệt Vô Thần như chỉ hận không thể bay tới nuốt chửng hắn

Phong Nguyệt Vô Thần nhíu mày, chán ghét loại ánh mắt kia.

Tên sơn tặc cười ngây ngô lắm bảm "Lần đầu ta thấy nam nhân xinh đẹp như này nha". Bọn lâu la phía sau hắn cũng cười khúc khích, lão đại nhà bọn hắn chính là loại ăn tạp, nam nữ đều thích miễn là xinh đẹp

Lam Khanh Khanh nhìn khuôn mặt khó chịu của Phong Nguyệt Vô Thần bỗng nở nụ cười quý dị "Đại nhân ah, người muốn cướp sắc hay cướp của đây". Phong Nguyệt Quân Ý nghe nàng nói liền phì cười nhưng nhận được ánh mắt giết người của tên mỗ nam nhân nào đó lập tức che miệng

Phong Nguyệt Vô Thần phóng ánh mắt giết người tới Lam Khanh Khanh, nàng nâng cao cái cằm xinh xinh đắc ý cười.

"Tiền ta thích nhưng sắc ta cũng thích nha. Chi bằng ta chọn cả hai" Tên sơn tặc cười tham lam vung đao lên, Phong Nguyệt Vô Thần hừ một tiếng thả màn che xuống lui vào trong ngồi. Vân nhếch môi cười cười, xem ra chỉ có Lam Khanh Khanh này dám trêu chọc chủ tử như vậy nha

"Muốn cưới tiền cướp sắc phải hỏi đao trên tay ta trước đã"

Bên ngoài hai bên giao chiến cát bụi, lá cây bay tứ tung, bên trong cỗ xe ngựa Lam Khanh Khanh ung dung ăn bánh uống trà phớt lờ về mặt nguy hiểm của Phong Nguyệt Vô Thần. Hiện tại ở đây vẫn còn một người, hắn sẽ ghi nợ vậy

"Chủ tử?"

Khanh Khanh ngáp một cái xoa xoa mắt "Xong rồi thì đi nhanh đi ta muốn đến khách điểm càng sớm càng tốt nha"

Vân bên ngoài đỡ khóc đỡ cười, nếu hắn không mất đoạn trí nhớ nào thì nàng vẫn còn là thuộc hạ của chủ tử hắn nha. Thiên ném cho hắn ánh mắt đồng tình, Vân cười cười nói nhỏ "Sớm muộn gì nàng cũng thành chủ tử không nên nên so đo"

Phong Nguyệt Vô Thần nghe được lời thuộc hạ nói bên ngoài, môi bất giác cong lên

Nữ chủ tử? Ý kiến này không tệ đi

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 91: Khách điểm thành viên châu

Vốn lộ trình từ kinh thành đến Nam Cương phải mất đến mười ngày đêm mới đến nơi nhưng Phong Nguyệt Vô Thần lại thúc giục đoàn người đi không ngừng nghỉ, chỉ tới ngày thứ đã năm đã đến Viên Châu_ Tòa thành tiếp giáp Nam Cương

Phong Nguyệt Vô Thần ra lệnh dừng lại nghỉ trọ ở khách điểm trong thành Viên Châu một ngày khiến mọi người ai cũng đều mừng ra mặt. Đùa à? Hắn đi ngày đêm không ngừng nghỉ, ngựa cũng đã thay hai ba lần, bọn họ là thường dân sao sánh với tinh thần sắt thép của mỗ vương gia nào đó chứ

Lam Khanh Khanh chẳng thèm quan tâm đám nhân đang chia phòng kia nàng một mình chạy lên phòng chui thẳng vào phòng tắm. Suốt đường đi ngủ còn chưa được thẳng giấc nói chi đến việc tắm rửa sạch sẽ, hình như lần gần đây nàng tắm là hai ngày trước đi

Trong lòng lè ròi, thầm mắng tên mỗ nam nhân vô lương tâm bóc lột sức ép của chúng dân, cùng lắm chỉ là đi cứu tế thôi mà, làm như giặc đang đánh vào thành không bằng

Khanh Khanh tắm xong tùy tiện khoát lên mình một kiện sa mỏng, bên trong nàng chỉ mặc tiết y che đi những gì cần che, kiện sa mỏng không thể nào che hết đường cong là lướt cùng chiếc eo thon.

Nàng chui vô chăn trùm kín mít chỉ chừa lại cái đầu nhỏ, tóc mai vì mới tắm nên hơi ẩm ướt. Dọc đường mệt nhọc, toàn thân rã rời khiến nàng nhanh chóng rơi vào mộng đẹp

Cách cửa mở ra Phong Nguyệt Vô Thần đi vào nhìn người con gái trên giường hơi nhú mào, rồi bỗng bật cười. Hắn thoát ngoại bào, vén chăn nằm bên cạnh nàng.

Cảm nhận thân thể lạnh băng qua một lớp y phục của nữ tử trong chăn Phong Nguyệt Vô Thần khẽ chau mày, nàng cũng thật to gan, chưa nói đến biên cương mùa đông rét lạnh hơn kinh thành rất nhiều mà ở một khách điểm xa lạ nàng cứ nhiên mặc như thế này ngủ

Hắn hơi nhích người lại gần nàng, một tay đỡ đầu nàng gác lên một tay ôm eo nàng. Khanh Khanh trong mộng cảm thấy bên cạnh ấm áp liền vô ý thức ý lại, nàng rút người vào ngực hắn, chỉnh tư thế thoải mái tiếp tục ngủ

Phong Nguyệt Vô Thần cười khở cảm nhận cơ thể có gì đó khác thường, nàng còn không biết mình bộ dạng như thế nào ôm một nam nhân ngủ. Hắn nhìn nàng tựa như con mèo nhỏ dụi dụi ngực hắn khẽ mỉm cười

Phong Nguyệt Vô Thần đặt cằm trên đỉnh đầu nàng từ từ nhắm mắt ngủ

Phong Nguyệt Quân Y ngồi bên thư án đọc sách, hắn lật từng trang đôi mày lại càng nhíu chặt. Tình hình biên cương rối loạn hơn hẳn nghĩ nhiều, ôn dịch phát sinh trong thiên tai đã khó mà trị dứt điểm mà bệnh lây truyền này một loại thuốc không chế bệnh vẫn chưa tìm thấy

Phong Nguyệt Quân Y ngẩng đầu nhìn ra phía cửa "Là ai?"

Bên ngoài bước vào một cô gái vận y phục thường dân hết sức bình thường nhưng khuôn mặt lại khả ái, xinh đẹp, khí chất thanh cao không hợp với y phục trên người

"Sao lại là tẩu?"

Hàm Mộc Vân ngây ngô cười hai tiếng lấy lòng "Tiểu Ngũ ah, ta cũng vừa đến thôi nha".

Phong Nguyệt Quân Y buông quyển sách ra đứng dậy "Tẩu đến hoàng huynh có biết không?". Mộc Vân lắc đầu "Hắn biết còn không nhốt ta lại sao? Ta nào có thể đi đến đây được". Phải biết bọn Khanh Khanh tốc hành ngày đêm, Mộc Vân đuổi đến được cũng thật quá tài rồi

"Tẩu vẫn nên về đi tránh cho hoàng huynh lo lắng, nơi biên cương này còn nguy hiểm hơn người khác đồn đại nhiều, nếu lỡ tẩu bị lây bệnh đệ không gánh vác nổi"

Hàm Mộc Vân vỗ vỗ vai hắn "Người yên tâm ta là một đại phu tự biết lo cho bản thân, vả lại chính vì ta là đại phu còn lại phi tử trong cung nên không thể lơ đãng nhìn con dân Phong Nguyệt chịu khổ được"

Phong Nguyệt Quân Y cau mày nhất quyết không thỏa hiệp "Đội lát đệ sẽ nói với tam ca và Khanh Khanh để họ quyết định tẩu có được ở lại không". Mộc Vân tròn mắt "Này người không thể vậy..."

"Khách điểm đã hết phòng, tẩu trước cứ tạm thời ở phòng này đi" nói rồi Phong Nguyệt Quân Y liền rời đi để lại Mộc Vân buồn bực dậm chân, khôn khiếp! Nàng khó khăn lắm mới đuổi theo được đến đây chẳng lẽ lại phải quay về?

Lam Khanh Khanh trên giường khẽ nhú nhú mào, cơ thể uống ẻo khó chịu vì tạt âm ôn ào bên ngoài. Nàng mở mắt, đôi con ngươi chết trân nhìn lòng ngực trước mặt, nàng nâng mắt lên một chút liền thấy khuôn mặt tuấn mỹ đang ngủ

Khanh Khanh nhẹ nhàng nhích nhích thân thể ra lại bị cánh tay đặt ngay hông kéo sát lại "Muốn đi đâu?"

Nàng bấu môi chống hai tay lên ngực hắn tạo ra khoảng cách "Bên dưới ồn ào như vậy không tỉnh giấc mới lạ"

Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu nghe, quả nhiên có tiếng cãi vã khốc lóc từ dưới biệt viện truyền đến. Khanh Khanh cau mày dẩy dẩy tay Phong Nguyệt Vô Thần ra "Người ôm đủ chưa? Ta là thuộc hạ chứ không phải là gối ôm của người"

Phong Nguyệt Vô Thần cười khẽ buông tay nàng liền trên giường phi xuống đất mang hài vào. "Người muốn đi đâu?", "Xuống đó xem một chút"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày ngồi dậy "Người tính ăn mặc như thế ra ngoài? Cho ai xem đây?". Bấy giờ Khanh Khanh mới giật mình nhìn lại bộ sa mỏng trên người rồi lại tròn tròn mắt tức giận "Người cứ nhiên ôm ta ngủ trong bộ dạng thế này?". Hắn cười cười "Dù sao người cũng là người của ta, thiên hạ có nói thì cũng lắm ta nạp người làm trắc phi"

Lam Khanh Khanh liếc xéo hắn một cái, tức giận đi vào trong thay y phục

*

Bên dưới đại sảnh khách điểm tiếng cãi vã ồn ào dần lắng bớt, lúc Khanh Khanh đi xuống chỉ còn thấy một cậu bé tầm 5-6 tuổi quỳ trước đại môn, bên cạnh là một người phụ nữ trung niên dường như đã bị nhiễm bệnh lây truyền.

"Này tại sao tên nhóc kia lại quỳ trước cửa vậy?"

Lam Khanh Khanh chau mày ngoảnh đầu nhìn người vừa nói, tiểu nhị nhìn cậu bé tỏ vẻ ghét bỏ "Khi này có một đám dân đen bị nhiễm bệnh đến, bị đuổi đi cả rồi chỉ còn thằng bé đó dù bị đánh đập thế nào cũng không chịu đi"

Hàm Mộc Vân chau mày tức giận "Tại sao các người lại nhẫn tâm như thế, bọn họ chỉ là nhiễm bệnh thôi mà". "Bà cô của tôi ơi, bọn họ là bị bệnh truyền nhiễm đấy, nơi này của chúng tôi là khách điểm nếu lấy cho các vị khách trên kia phải làm sao đây?"

"Nơi này là tiệm thuốc?" Khanh Khanh nhận nhặt mở miệng, tiểu nhị kia lúc này mới thấy khách quan trên lầu đã có và người đi xuống liền kinh hãi "Các vị quan khách mau mau lên lầu đi, kẻ bị nhiễm bệnh từ tầng nhóc đấy"

Mọi người trong khách điểm ai nấy đều tỏ ra vẻ chán ghét kinh bỉ cậu bé đang quỳ ngoài cửa, thậm chí có vài người lên tiếng mắng. Cậu bé hơi ngẩn đầu nhìn xung quanh một lượt như muốn ghi nhớ tất cả những khuôn mặt đang chửi rủa bé kia. Ánh mắt cậu bé dừng lại trên gương mặt lạnh lùng của Lam Khanh Khanh thoáng về kinh hi

"Ta đang hỏi người!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 92: "Khanh Nhi tử tử"

"Ta đang hỏi người!"

Thanh âm Lam Khanh Khanh hơi cao trong trẻo mà lạnh lùng khiến những người đang rối rít lên lầu hơi ngừng lại nhìn về phía nàng

Tiểu nhị giật mình "ah" một tiếng "Vị tiểu thư này chắc là người phương khác nên không biết, biệt viện phía sau khách điểm có một lão từng làm ngự y trong cung, trước đã mua biệt viện đó để khám bệnh cho dân"

"Vậy tại sao bây giờ không khám nữa?". Tiểu nhị bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ "Cô nương nghĩ xem, lão ta đã già rồi không biết còn chuẩn bệnh chính xác hay không ấy chứ nói chi đến bệnh truyền nhiễm này. Và lại đây là khách điểm, cho dân tị nạn bị nhiễm bệnh đi vào thì không hay lắm"

Lam Khanh Khanh lười biếng tựa người vào cột lớn trong sảnh, khoanh tay trước ngực, thanh âm lạnh lùng "Ta thấy là theo câu sau"

Khanh Khanh đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, dừng lại khuôn mặt cậu bé đang nhìn chằm chằm nàng "Ta sẽ mua lại khách điểm này"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng "Nàng mua? Vậy ai trả tiền đây?". Khanh Khanh nhếch môi "Đương nhiên là vương gia ngài rồi"

Một câu vương gia đã làm tiểu nhị kia kinh sợ, mọi người xung quanh cũng chăm chú về phía này.

Phong Nguyệt Vô Thần dùng ngón trỏ cung chiều chạm mũi nàng, cười sáng khoái "Được, khách điểm này bản vương sẽ mua, mở cửa biệt viện phía sau cho vị y nhân kia khám bệnh cho dân tị nạn"

"Vương gia... Còn khách quan trong đang trọ ở đây thì sao?"

"Không ngại thì cứ việc ở" Phong Nguyệt Vô Thần nhìn xung quanh một cái cười yêu nghiệt "Tiền thì phải thu đều đặn cho bản vương"

Quá bỉ ổi rồi! Nàng muốn dùng nơi này cho dân hẩn lại muốn kiếm tiền từ khách điểm

Hàm Mộc Vân chạy lại đỡ cậu bé đứng lên "Này người tên gì?". Cậu bé nhìn lướt qua Khanh Khanh một cái mới trả lời "Ta tên là Hán Nhi Ba". Khanh Khanh cau mày đi tới "Người là người Mông Cổ?" cậu bé thành thật gật đầu

Trong lúc đó Phong Nguyệt Vô Thần đã phái hai quan binh nâng mẹ cậu bé vào trong.

Hán Nhi phu nhân được đưa vào căn phòng phía sau biệt viện, một lão nhân nghe tin liền chạy sang.

Lão nhân gặp Phong Nguyệt Quân Y liền sững người sau đó liền lập tức quỳ xuống hành lễ "Lão thần tham kiến Ngũ vương gia"

Phong Nguyệt Quân Y đỡ ông ta dậy "Không cần đa lễ, người biết ta sao?". "Ngũ vương gia không nhớ, lão thần từng làm trong thái y viện, trước đã gặp qua vương gia vài lần"

Lão thái y nhìn qua Hán Nhĩ phu nhân nằm trên giường một chút thờ dài, "Làm sao? Không cứu được nữa sao?" Hàm Mộc Vân lo lắng hỏi

Lão lắc đầu "Vị phu nhân này tuy nhiễm bệnh nhưng mới giai đoạn đầu nếu tiến hành chữa trị có thể khỏi". Mộc Vân cau mày "Vậy sao ông lại thờ dài?", "Bởi vì bệnh truyền nhiễm vốn không có thuốc chữa, cho dù có ở giai đoạn nào cũng có thể chờ chết"

"Ta không tin không có thuốc chữa"

Khanh Khanh nhìn một chút, trên người vị phu nhân kia nổi lên một tầng mụn nước, nếu mụn nước kia vỡ ra chắc chắn sẽ lây lan rộng thêm, còn lây cho người khác

"Người gọi sư phụ người thử xem"

Mộc Vân giật mình, sao nàng không nhớ tới lão quý y nhi, "Ta đi viết thư cho ông ta" nói rồi Mộc Vân liền chạy vụt đi

Khanh Khanh, Vô Thần và Quân Y cũng bị lão thái y đuổi khéo ra ngoài.

Hán Nhĩ Ba ngồi bên ngoài nhìn vào trong, thấy mọi người đi ra liền đứng dậy. Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ xoa đầu cậu bé "Không sao, mẫu thân người có thể cứu". Hán Nhĩ Ba gật đầu

Khanh Khanh định rời đi bỗng thấy tay áo có người nắm kéo kéo, nàng cau mày quay đầu nhìn Hán Nhĩ Ba.

"Khanh Nhi tỷ tỷ, tỷ không nhớ đệ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 93

Thành Nam Cương

Vừa vào trong thành đã thấy đâu đâu cũng có bệnh nhân nằm rải rác trên con đường lớn vốn rất náo nhiệt trước đây. Chỉ trong vài tháng dịch bệnh lan tràn tòa thành đã nghèo đói đến cực điểm, không nghĩ ngờ gì nếu bây giờ giặc ngoại xâm kéo quân đến thì không cần đánh đã chiếm được thành

Bất quá bọn giặc có ham muốn mở rộng lãnh thổ ngoài kia ngại dịch bệnh?

Ban đầu khởi hành cùng đoàn người nhưng tới thành Nam Cương chỉ có Phong Nguyệt Vô Thần, Khanh Khanh, Thiên cùng vài hộ vệ đẩy xe lương thực. Phong Nguyệt Vô Thần chỉ hạ lệnh đem một phần lương thực vào thành số còn lại vẫn để ở huyện nha thành Viên Châu từ từ chuyển vào

Phong Nguyệt Quân Y và Hàm Mộc Vân cũng ở lại thành Viên Châu cứu chữa dân tị nạn mới bị nhiễm bệnh

Trước khi vào thành Khanh Khanh còn kéo Phong Nguyệt Quân Y nói nhỏ "Không được nói ta cùng bọn họ vào thành Nam Cương, đã tìm ra cách chữa trị liền lừa đem Mộc Vân về kinh, tránh cho cô ấy chạy vào thành"

Phong Nguyệt Quân Y nghĩ ngợi một hồi liền đồng ý, Mộc Vân hiện là đại tẩu của bọn hắn, tương lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ nếu ở lại đây mà gặp mệnh hệ gì thì hắn chỉ có thể đem đầu đi gặp hoàng huynh của hắn

Đoàn người Khanh Khanh âm thầm rời đi một lúc lão Quý Y liền xuất hiện trong thành Viên Châu sau khi nhận được thư của tiểu đồ đệ của hắn. Khanh Khanh cũng tạm yên tâm về Mộc Vân

Thành Nam Cương có xây dựng một doanh trại cho binh lính cách ly với bên ngoài. Phong Nguyệt Vô Thần ra lệnh chuyển lương thực vào trong, tạm thời ở tại doanh trại

Khanh Khanh ngồi trên thư án, tay chống vào vô định nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng đã vào thành hai ngày nhưng lại chưa gặp mặt Phong Nguyệt Vô Thần lần nào, từ khi vào thành bọn họ đã chia nhau ra. Nàng hai ngày nay ở trong phòng ngoài ăn uống, ngủ nghỉ, đi nhà xí ra thì chỉ ngồi thất thần.

Mỗi lần nàng muốn ra ngoài thành xem một chút binh lính canh cửa lại nói "Bên ngoài hỗn loạn vương gia không cho người trong doanh trại ra ngoài". Lại còn nhấn mạnh câu "Nhất là Lam cô nương"

Khanh Khanh tức đến giậm chân, nàng đã vô dụng như vậy hắn còn đem nàng tới đây làm gì?

Khanh Khanh buồn chán mài mực, cầm bút vẽ sau nữa khắc trên tờ giấy trắng lên xuất hiện đôi uyên ương hí thủy. Nàng nghiên nghiên đầu nhìn bỗng bật cười "Đúng thật suy nghĩ về ai liền vẽ những thứ liên quan đến họ"

Nàng đưa tay chạm mảnh ngọc lạnh băng trên cổ, nàng... Có chút nhớ hân rồi. Khanh Khanh lắc đầu cố không cho bản thân suy nghĩ về Phong Nguyệt Vô Thần nữa. Nàng nhìn khoản trống bên cạnh uyên ương liền nhất bút viết

“Forever”

Nàng nhìn nhìn bức tranh một chút lại thêm ba dấu chấm cạnh từ Forever như biểu thị sẽ có từ tiếp theo. Nàng ném bút hài lòng nhìn bức tranh leo lên giường ngủ.

Khanh Khanh chìm vào giấc ngủ không bao lâu đã có người đẩy cửa đi vào. Phong Nguyệt Vô Thần lại gần thư án, hân nâng bức trang còn mùi mực chưa khô mìn cười, uyên ương hí thủy?

Phong Nguyệt Vô Thần thả bức họa ra đi đến bên giường, chỉ là hân không lại gần chỉ đứng nhìn nàng cách một tấm màn che. Hai hôm nay hân bên ngoài thành tiếp xúc nhiều người như vậy, lại gần nàng chỉ sợ nàng bị nhiễm bệnh.

Phong Nguyệt Vô Thần đứng đó nhìn nàng thật lâu đột đến khi Thiên ngoài cửa kêu một tiếng hân mới rời mắt khỏi nàng. Vô Thần lưu luyến nhìn nàng một cái rồi tới cạnh thư án cầm bức họa rời đi

Thư Phòng

Phong nguyệt Vô Thần mệt mỏi ngồi trên thư án, hân nhắm mắt dưỡng thần đưa tay day day thái dương đau nhức, dưới mắt cơ hồ đã xuất hiện quầng đen nhạt nhạt do nhiều ngày không ngủ

"Bệnh dịch bên ngoài không những không tuyên giảm mà còn lây lan ra thêm, hôm nay trong doanh trại đã có hai tướng sĩ bị nhiễm bệnh"

Mọi người trầm mặc chẳng ai nói lời nào khiếm không khí im ắng đến quỷ dị

"Vương gia..." Tiêu tướng quân gọi nhẹ một tiếng. Phong Nguyệt Vô Thần mở mắt "Bên phía Phong Nguyệt Quân Y thế nào rồi"

"Vương gia, bên Ngũ Vương gia nhờ Quý Y giúp đỡ nên đã tạm thời ngăn được bệnh dịch, vẫn còn đang điều chế thuốc giải"

"Tạm thời đem phương thuốc của Quý Y sắc cho người dân uống đi, thái y điều chế thuốc giải, nội trong ba ngày phải tìm được thuốc khắc chế bệnh cho ta"

Thái y từ kinh thành phái đến cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, nội trong ba ngày tìm được phương thuốc khắc chế bệnh? Thật sự mò kim đáy bể còn dễ dàng hơn

Mọi người lần lượt ra ngoài, lúc này trong thư phòng chỉ còn Thiên và Phong Nguyệt Vô Thần

"Chủ tử"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa lưng vào thành ghế lười biếng phun ra một chữ "Nói"

"Lúc trước ở kinh thành thuộc hạ nghe qua Liễu đường chủ đang ở Nam Cương... Có cần thuộc hạ tìm nàng giúp đỡ không?"

"Không cần, nếu nàng muốn giúp thì sẽ không đợi người tới cầu xin"

Nhắc đến "nàng" bỗng Phong Nguyệt Vô Thần cảm thấy có chút phức tạp, hân biết rõ "nàng" đang ở đây còn nhận lệnh hoàng huynh tới cứu tế. Chẳng lẽ hân muốn mượn cơ hội này đường đường chính chính đem "nàng" về? Nhưng tại sao lúc Hắc Minh muốn đưa "nàng" về hân lại từ chối?

"Quả thật Tôn chủ rất hiểu nàng"

Nam tử vận dạ hành đeo mặt nạ hình quỷ phi thân qua cửa sổ vào, Hắc Minh tháo mặt nạ xuống cúi người hành lễ.

Hắc Minh lấy trong ngực ra một phong thư "Tôn chủ, Liễu đường chủ nhờ thuộc hạ đưa phong thư này đến tận tay người. Nàng nói trong thư chính là phương thuốc kiềm chế bệnh dịch. Đường chủ còn nói bệnh dịch lần này sẽ không đơn giản như vậy, mong Tôn chủ điều tra"

"Hiện giờ nàng ở đâu?"

"Liễu đường chủ đang ở ngôi nhà trúc ngoài thành" Hắc Minh dừng một chút ngẩn đầu "Nàng ấy hiện đang bị nhiễm bệnh, có cần thuộc hạ đưa nàng vào thành để chữa trị không?"

Phong Nguyệt Vô Thần hít sâu một hơi nhìn phong thư trên bàn, nàng là một y sư, hân bên cạnh nàng nhiều năm như vậy rất hiểu tính cách nàng. Khẳng định nàng đã cố ý để mình nhiễm bệnh để nghiên cứu thuốc giải đi

"Gửi đơn thuốc cho bên Ngũ vương gia và thái y, ngày mai sắc thuốc cho những người bị nhiễm bệnh uống"

"Tôn chủ, còn nàng? "

Phong Nguyệt Vô Thần có chút gì đó khó xử, nhưng nàng ấy đang bị nhiễm bệnh, nếu như người khác biết thân phận nàng thì nguy.

"Ngày mai, đón nàng vào thành"

Phong Nguyệt Vô Thần bất chợt nghĩ đến thân ảnh lạnh lùng cuồng ngạo giết chết thủ hạ của hắn lại có lúc chân chó chạy theo hắn vuốt mông ngựa, nữ nhân thân kinh trước ngực thư phòng.

Nếu đã muốn tìm lại "hàng"sao hắn còn đưa Lam Khanh Khanh tới đây?

*

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ nhàng mở cửa phòng Khanh Khanh ra, người trên giường vẫn còn ngủ say dường như không phát hiện được có người trong phòng. Phong Nguyệt Vô Thần đi đến bên giường, ánh trăng mờ ảo chiếu lên khuôn mặt nữ tử đang say mộng.

Phong Nguyệt Vô Thần ngồi xuống bên mép giường, hắn đưa tay chạm vào gò má lạnh băng của nàng

"Khanh Khanh..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 94: Liễu An Nhiên

Lam Khanh Khanh tỉnh giấc thì trời đã sáng, Khanh Khanh theo phản xạ đưa tay sờ sang chỗ trống bên cạnh sớm đã lạnh băng. Hình như tối qua Phong Nguyệt Vô Thần có qua đêm ở phòng nàng

Khanh Khanh đá chân sang bên leo xuống giường, buổi sáng ở biên cương lạnh lẽo khiến nàng phải rùng mình, nàng nhìn bản thân trong gương đồng khê chau mày. Khuôn mặt nàng sao có chút đỏ ửng nhỉ? Khanh Khanh đưa tay sờ trán nóng hổi bất thường giữ ngày đông

Không phải nàng bị cảm rồi chứ? Dù gì vậy sức khỏe nàng tốt lắm cơ mà, mười sáu năm nàng chưa từng bị đổ bệnh nha. Còn bốn ngày nữa chính là ngày giỗ của cha mẹ nàng nếu hiện tại nàng đổ bệnh thì làm sao trốn sang Mông Cổ một chuyến đây?

Khanh Khanh nhanh chóng thay y phục rồi đến được phòng

"Lam cô nương đến có chuyện gì sao?"

Thái y trong thái y cung kính trước nàng, dù mọi người chưa biết thân phận nàng nhưng Vương Gia đối với nàng tốt như vậy ắt họ phải cung kính.

Khanh Khanh lắc đầu "Không có gì, chỉ là ta cảm thấy thân thể có chút không khỏe, đến là để lấy thuốc". Vị thái y hoảng hốt "Lam cô nương thấy chỗ nào không khỏe thân sẽ đi lấy thuốc ngay hiện giờ bệnh dịch vẫn chưa tuyên giảm nếu cô nương nhiễm bệnh thì nguy"

"Ta chỉ bị cảm mạo thông thường thôi, phiền thái y rồi". Vị thái y kia thở phào nhẹ nhõm khách sáo "Không phiền không phiền"

Vị Thái y kia đi bốc thuốc cho nàng, đương lúc nàng vừa nhận được thuốc thì bên ngoài có một cô nương khoảng 14, 15 tuổi hoảng hốt chạy vào.

"Thái y có ai là nữ tử không ạ?"

Cô bé nhìn khắp được phòng toàn đấng nam nhi thoáng vẻ thất vọng nhưng khi nhìn thấy Khanh Khanh lại mừng rỡ chạy lại "Cô nương, xin người giúp ta". Khanh Khanh lạnh nhạt gạt tay cô bé ra "Xin lỗi ta không phải y sư"

"Không cần, không cần y sư, xin người hãy cứu chủ tử của ta, trong doanh trướng chỉ còn người là nữ tử thôi"

Khanh Khanh cau mày định ra lời từ chối lại nghe vị thái y khi nãy nói "Vết thương của Liễu cô nương lại chảy máu sao?". Cô bé đó gấp đến độ muốn khóc gắt đầu "Xin cô nương giúp ta một tay", vị thái y kia đắn đo một lát cũng mở lời cầu xin "Lam cô nương, vết thương của Liễu cô nương chỉ cần thay y phục lau sạch vết thương rồi bôi cao được là được. Bọn nam nhân chúng tôi thật không thể làm"

Khanh Khanh chau mày, Liễu cô nương? Hình như từ lúc vào thành đến nay nàng chưa từng nghe qua cái tên này. Tên thái y đó mở lời cầu xin thì cứ nói, đắn đo cái gì?

Không để nàng nói thêm lời nàng cô bé đó đã nắm tay nàng kéo nàng rời đi, Khanh Khanh chau mày, cô bé này có võ công?

Cô bé đó kéo nàng đến một biệt viện cách rất xa biệt viện nàng ở, bên trong ngập tràn mùi thuốc đắng khiến người ta phải nhú mày.

"mời cô nương"

Nàng bước vào nội thất, trên chiếc giường có phủ màn màu đỏ thêu đóa U lan một cô nương đang nằm. Về mặt nàng ấy nhợt nhạt đến không nỡ nhìn, tựa như mảnh pha lê mỏng manh chỉ cần chạm là vỡ

"Nàng ấy bị nhiễm dịch bệnh?"

Cô bé đỏ gật đầu "Xin cô nương đỡ chủ tử ta ngồi dậy"

Khanh Khanh ngồi xuống đầu giường dùng sức lực nhẹ nhàng nhất có thể đỡ người con gái trên giường dậy. Nàng để lưng nàng ấy dựa vào vai nàng, bây giờ y phục nàng ấy thấm máu đỏ thẫm, nhìn nhếch nhác đến cực điểm.

Cô bé từ từ cởi y phục thấm máu của Liễu An Nhiên lộ ra vết lờ lờ đã dần thối rữa

"Cô nương, người biết dùng dao không?"

Khanh Khanh nhìn vết thương cần cắt phần thịt thối rữa ra, gật đầu. Cô bé mừng rỡ đưa cho nàng thanh chủy thủ đã hơ qua lửa. Nàng nhìn thanh chủy thủ có chút hoài niệm, đã bao lâu rồi nàng chưa dùng lại chủy thủ nhỉ? Lần dùng lại chủy thủ không phải là giết mà cứu người

Khanh Khanh cẩn thận cắt phần thịt thối rữa ra, máu theo vết dao mà chảy, cô bé dường như đã nhìn quen cảnh máu me sau khi Khanh Khanh cắt thịt thối rữa ra liền dùng khăn lau rồi bôi thuốc cầm máu.

"Cô nương không ngại chủ nhân của ta bị bệnh dịch sao?"

"Vậy cô nương có ngại không?"

Cô bé ngáy người nhìn Khanh Khanh bỗng bật cười "Cô nương không ngại cho tiểu nữ biết danh tính chứ?"

"Lam Khanh Khanh"

Lau sạch vết máu trên người Liễu An Nhiên, Khanh Khanh giúp cô bé đó mặc lại y phục cho nàng ấy. Khanh Khanh vẫn duy trì tư thế để Liễu An Nhiên tựa lưng vào vai nàng để cô bé kia dứt thuốc

"Lam cô nương, đa tạ người hôm nay đã giúp đỡ, ta gọi là Tiểu Lan nếu sau này cô nương có chuyện cứ báo Tiểu Lan, Tiểu Lan nhất định sẽ báo đáp ân tình này"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ đáp lễ "Không cần, chỉ là tình cờ giúp chủ tử nhà cô, không cần câu nệ". "Vậy để ta tiễn cô nương nhé" Tiểu Lan mỉm cười đi theo Khanh Khanh ra cửa, nhưng ngàn lần vạn lần Khanh Khanh không ngờ gặp được người mấy hôm nay vẫn không gặp được ngay trước cửa

Tiểu Lan nhìn thấy Phong Nguyệt Vô Thần liền hành lễ "Tiểu Lan tham kiến vương gia"

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn cũng không nhìn Tiểu Lan một cái chỉ thùy chung nhìn Khanh Khanh "Người ở đây làm gì?". Khanh Khanh cười nhạt không trả lời hỏi ngược lại "Vương gia bận rộn như người còn đến đây được vậy người nhân hạ như ta sao lại không thể ở đây?"

Phong Nguyệt Vô Thần hơi rù rứt "An Nhiên thế nào rồi?" hiển nhiên câu này không hỏi nàng, Tiểu Lan bên cạnh cúi thấp đầu cẩn trọng "Bẩm vương gia, Chủ tử hiện vẫn ổn, nhờ có Lam cô nương giúp đỡ mới vượt qua được nguy hiểm lần này"

Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu, đi qua người Khanh Khanh đi vào trong. Tiểu Lan thấy hắn đi vào cũng đi vào theo. Lam Khanh Khanh nhìn hắn một chút trong lòng dấy lên cảm giác gì đó rất khó tả

Nàng nhìn Vân đang đứng bên cạnh Thiên bồng chau mày "Sao người lại ở đây? Hiện giờ không phải người nên ở Viên Châu sao?". "Nơi đó ổn cả rồi ta nên tới đây bảo vệ vương gia chứ"

"Còn Hàm Mộc Vân?"

"Nương nương á? Bị Ngũ vương gia đưa về kinh thành rồi"

Khanh Khanh chau mày "Nàng ngoan ngoan vậy sao?"

Thành Viên Châu

"Khanh Khanh về kinh từ khi nào sao ta lại không biết?"

Phong Nguyệt Quân Y ngoài cười như bên trong lại thầm chấy dài hai hàng lệ, vị tẩu tẩu này sao lại ngang bướng vậy chứ "Hôm trước Khanh Khanh đã cùng tam ca trở về kinh phục mệnh rồi"

Hàm Mộc Vân chau mày, quả thật hơn mười ngày nay nàng cùng Quý Y luôn ở trong được phòng điều chế thuốc không để ý tới Khanh Khanh. Tính ra

từ lúc gặp ở quan trọ tới nay nàng chưa gặp lại Khanh Khanh lần nào nữa, suốt hơn mười ngày Phong Nguyệt Quân Y và Vân luôn ở đây nàng cứ nghĩ Khanh Khanh và Phong Nguyệt Vô Thần cũng ở đây

Từ hôm qua tới giờ nàng không thấy Vân đâu, chẳng lẽ theo họ về kinh rồi "Khanh Khanh thật sự cùng Phong Nguyệt Vô Thần về kinh rồi?"

Phong Nguyệt Quân Y nặng ra nụ cười mà hấn cho là tự nhiên nhất, chân thật nhất "Thật nha, ta lừa tẩu làm gì?". Hàm Mộc Vân nhìn hấn chăm chăm như nếu hấn lộ ra tia sơ hở nào thì sẽ bị phát hiện ngay "Bên Nam Cung thế nào rồi?"

"Tốt nha, thái y đã cho dân chúng uống thuốc theo đơn thuốc kia, đã đến lúc về phục mệnh rồi"

Mộc Vân có chút dự cảm chẳng lành nhưng nhanh chóng bị Phong Nguyệt Quân Y thuyết phục

"Được vậy ngày mai về kinh"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 95: Hắc Y Nhân?

"Liễu An Nhiên đó là ai?"

Vân khó xử không biết nên trả lời Khanh Khanh thế nào, nếu nàng chỉ là một thủ vệ bình thường đương nhiên hấn sẽ nói hết chuyện giữa Liễu An Nhiên và Phong Nguyệt Vô Thần cho nàng nghe

Nhưng mà nàng có vẻ đã được Tôn chủ coi trọng, nếu hấn nói ra liệu có bị giết người diệt khẩu không ah?

Vân đưa mắt cầu cứu Thiên

Khanh Khanh nhìn vẻ mặt Vân cũng đoán được phần nào thân phận của Liễu An Nhiên kia, nàng nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt buộc miệng hỏi "Không phải là tình nhân cũ của hấn chứ"

"Sao người biết..." lời vừa nói ra Vân nhanh chóng bị miệng mình lại. Khanh Khanh cười lạnh "Quả nhiên bị ta đoán đúng rồi"

Tình tiết câu chuyện đúng thật quá cầu huyết đi, tình mới vừa đến tình cũ đã về? Khanh Khanh cau mày lắc lắc đầu đuổi đi ý nghĩ trong đầu. Cái gì mà tình mới tình cũ, người mà tình cũ tìm về là Phong Nguyệt Vô Thần chứ có phải nàng đâu, quan tâm làm cái quái gì chứ?

Tuy trong lòng nói vậy nhưng Khanh Khanh vẫn cảm thấy lòng ngực có chút khó thở, có chút đau đớn. Nếu đã luôn giữ trong lòng mình giai nhân tuyệt sắc như vậy tại sao còn chọc ghẹo nàng chứ? Nàng chỉ là thuộc hạ của hấn, giống như Thiên và Vân mà thôi, đúng không?

"Khanh Khanh, ta không có ý, không phải như cô nghĩ đâu, tôn chủ và Liễu đường chủ..." Vân nói càng ngày càng rối

Khanh Khanh cười lại nắm bắt nhanh trong lời nói của Vân "Liễu đường chủ? Là nói Liễu An Nhiên sao?"

Vân ngậm chặt miệng thầm mắng bản thân ngốc, muốn giải thích cho Tôn chủ lại khiến Khanh Khanh hiểu lầm thêm.

Khanh Khanh giương môi nhưng không có ý cười đôi mắt khôi phục vẻ lạnh lẽo như trước đây vẫn thường thấy ở nàng. Khanh Khanh lười biếng vươn vai thanh âm lạnh nhạt "Nên về ngủ rồi"

Vân nhìn theo bóng dáng Khanh Khanh dần khuất ánh mắt đáng thương nhìn Thiên "Tôn chủ có khi nào bâm thân ta ra cho chó ăn không đây?". Thiên nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu "Rất có thể"

Động tĩnh bên ngoài hết thảy đều lọt vào tai Phong Nguyệt Vô Thần, tay đang cầm chén thuốc hơi rung một chút đổ ra ngoài. "Vương gia hay cứ để Tiểu Lan đút thuốc cho chủ tử", "Không cần, người lui ra ngoài đi để bản vương chăm sóc nàng"

Tiểu Lan nhìn người trên giường một chút cuối cùng cũng rời đi, nhưng lời nói khi nãy của họ ở bên ngoài cô cũng nghe thấy tất phần nào cũng biết được thân phận của Khanh Khanh. Tiểu Lan nàng đi theo Liễu An Nhiên cũng được một thời gian cô cũng biết ít nhiều chuyện của hai người

Lỡ may Lam Khanh Khanh và Liễu An Nhiên biến thành tình địch thì phải làm thế nào đây?

Khanh Khanh về biệt viện của mình liền sai người chuẩn bị nước nóng tắm, nàng đi ngang qua thư án khẽ chau mày, nàng nhớ hôm qua nàng có về một đôi uyên ương hí thùy, bức tranh đâu rồi?

Nàng nhìn cửa sổ đang mở khẳng định bức tranh đã bị gió thổi đi, nàng còn định trong đầu sẽ đốt đó bức tranh đi, còn việc tại sao phải đốt nàng cũng

không biết. Có lẽ không muốn cho Phong Nguyệt Vô Thần nhìn thấy tránh cho hắn nghĩ nàng treo cao? Nhưng nàng không biết bức tranh đang ở trong tay hắn

Khanh Khanh ngâm mình trong bồn nước nóng, khối bốc lên nghi ngút khiến làn da nàng ửng đỏ trong vô cùng xinh đẹp. Nàng ngồi xuống để toàn thân ngâm trong nước nóng chỉ chừa cái đầu nhỏ trên mặt nước

"Két..."

Tiếng cửa nhỏ như tiếng muỗi kêu vang lên, Khanh Khanh cau mày đề phòng nhìn về phía màn ngăn. Phía trước bức bình phong lóe lên bóng màu đen Khanh Khanh liền nhanh chóng từ bồn tắm đứng lên kéo tấm màn sa mỏng tạm thời che thân. Tóc nàng ướt một mảnh xõa ngang hông, đôi má vẫn còn bị hơi nước làm ửng hồng trên khuôn mặt lạnh lùng

Trong nàng lúc này thập phần xinh đẹp!

Hắc y nhân thấy nàng trong cảnh này bỗng ngẩn người, hắn thật không ngờ vừa vào phòng lại bắt gặp cảnh này. Nàng tuy nhanh tay lấy màn sa che người nhưng màn sa quá ngắn không che được đôi chân thon dài đứng trong nước

"Người không cần dùng mắt nữa?"

Thanh âm lạnh lùng vang lên khiến hắc y nhân định thần lại, dưới lớp khăn che mặt hắn giương lên nụ cười. Nụ cười này đơn giản chỉ vì hắn cảm thấy nàng thú vị, không lẫn một tia tạp chất, dục vọng nào cả

Hắc y nhân tựa lưng vào cột nhà "Mắt đương nhiên là vẫn cần, mắt rồi làm sao còn được ngắm mỹ nhân nữa chứ. Ta cho nàng thời gian một chén trà, mặc lại y phục đi, kéo nàng lại cho rằng ta là một sắc lang vô liêm sỉ"

Nói rồi hắn đi ra trước tấm bình phong, cách một bước bình phong nàng thấy hắn quay lưng lại ngồi trên bàn trà. Khanh Khanh không biết nên khóc hay nên cười, hắn là người đột nhập vào phòng nàng mà ra về như chủ nhân

"Nàng không muốn thay y phục sao? Hay muốn ta giúp nàng?"

Khanh Khanh hừ một tiếng leo ra khỏi bồn tắm, nam nhân cổ đại tên nào cũng vô sỉ mặt dày như nhau!

Đến khi Khanh Khanh chỉnh tề y phục đi ra đã thấy hắn đứng nấp phía sau cánh cửa, thần sắc cẩn trọng. Hắn cười nhẹ giọng điệu bất đắc dĩ

"Xem ra không thể nương nhờ chỗ nàng được nữa rồi, Tiểu Khanh Khanh vốn có chuyện muốn nói với nàng nhưng hiện tại nam nhân của nàng tới rồi"

Hắn phi thân ra cửa sổ tốc độ cực nhanh khiến Khanh Khanh không thể nhìn rõ hắn đi lúc nào, chỉ còn âm thanh hắn vọng lại "Có duyên tức gặp lại"

Ngay lúc đó cửa phòng bật mở, nàng nhìn thấy người bước vào chính là nam nhân khi nãy gặp nhau ở biệt viện Liễu An Nhiên, trong lòng bỗng nhiên khó chịu.

Phong Nguyệt Vô Thần bước vào phòng khẽ chau mày "Có người vừa đến?". Nàng nhún nhún vai không chút dấu hiệu "Một hắc y nhân". Hắn nhìn mái tóc ướt tùy tiện buộc lên cùng với khuôn mặt của nàng liền chau mày "Lúc người đang tắm?" thanh âm hắn cao hơn một chút rõ sự nguy hiểm

Nếu là trước đây nàng trong tình huống này nhất định sẽ chân chó lấy lòng hắn tránh gặp rắc rối thế nhưng hôm nay nàng lại cảm thấy lời nói của hắn có chút khó nghe. Cảm giác như là nàng là cô vợ lẳng lơ bị trượng phu bắt gian tại trận thế nhỉ? Khanh Khanh bướng bỉnh nhẹ cười "Thì sao?"

Người bao nuôi nữ nhân khác ngay tại doanh trường này thì sao ta không thể phóng túng với nam nhân khác chứ?

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì nhưng không khí xung quanh giảm một cách kì lạ. Khanh Khanh khẽ rung một cái, mũi ngứa ngứa muốn hắt xì vì lạnh, nàng chợt nhớ ra nàng vẫn chưa lấy thuốc về nhà

Nàng cau kinh bĩu môi "Người bị nhìn thấy là ta, người chịu thiệt cũng là ta, người tức giận làm cái quái gì chứ"

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười tà mị, bước lại gần Khanh Khanh, nàng cảm nhận được nguy hiểm bất giác lùi về phía sau. Kết quả bị hắn ép tới góc tường, mẹ nó chứ sao lần nào nàng cũng bị dồn vào góc tường thế này!

"Ta đã từng nói những thứ của người đều là của ta chưa nhỉ?", Khanh Khanh chau mày mạnh miệng cãi "Ta chỉ là thuộc hạ của người, ta... Ta bán nghề không bán thân" lời nói ra Khanh Khanh mới ý thức được, thật muốn cắn lưỡi chết quá đi cho xong

"Bán nghề không bán thân? Người có cảm kì thì họa sao?" Phong Nguyệt Vô Thần nén cười nói, nàng lí nhí yếu ớt phản bác "Ta bán võ không bán thân..."

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười "Ta thấy người vẫn nên bán thân thì hơn..." lời nói vô cùng mập mờ mơ hồ, Khanh Khanh mở to mắt nhìn hắn đã bị bàn tay lớn của hắn che lại, môi là một mảnh âm áp

Hắn lại cưỡng hôn nàng? Trong đầu Khanh Khanh lại xuất hiện nữ tử xinh đẹp bệnh tật. Hắn đã có giai nhân rồi tại sao vẫn còn chọc ghẹo nàng?

Đương lúc thất thần đã thấy bà vai đau nhức, cảm giác máu tươi theo vết cắn của Phong Nguyệt Vô Thần đưa nhau chảy ra

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 96: Giúp Tình địch

Hắn là chó sao?

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Khanh Khanh!

Phong Nguyệt Vô Thần liếm nhẹ vết thương, vết thương đã không còn chảy máu hắn mới buông nàng ra. Phong Nguyệt Vô Thần sờ sờ vết thương trên cổ nàng hài lòng cười

"Người nhớ rõ một chút, người là nữ nhân của ta, nếu còn để nam nhân khác nhìn thấy thân thể người thì không chỉ là vết thương nhỏ như vậy đâu"

Mà sẽ trực tiếp biến nàng thành nữ nhân thật sự của hắn!

Khanh Khanh ngồi bệt xuống đất nhìn nam nhân vừa rời khỏi, nơi cổ đau nhức khó chịu, Khanh Khanh cau mày thầm mắng hắn là chó ngao Tây Tạng đem mười tám đời tổ tông thẩm hỏi một lượt. Cái gì mà nữ nhân của hắn? Bà chính là bà không phải của ai cả

Ngoại ô thành Nam Cương

"Huynh về rồi"

Nam tử áo trắng ngồi tựa người trên cây, khuôn mặt nhệt nhệt đến đáng thương, nếu bây giờ có người bắt gặp được cảnh này chắc chắn sẽ la lớn lên có quỷ

Cũng không hẳn sai, hắn chính là Bạch Kết nửa người nửa quỷ. Không ai đáp lại lời hắn nói, chỉ có gió đêm lạnh lẽo luông qua từ khe lá.

"Kể cả huynh cũng khinh thường ta?" giọng nói hắn mang đậm sự giễu cợt, số phận những ảnh vệ như hắn luôn luôn vậy, dù tài giỏi đến đâu chỉ cần nhiệm vụ thất bại đều mang danh phế vật

"Đệ thật thảm hại!"

Tán lá rung chuyển một chút, một hắc y nhân nhẹ nhàng đáp xuống nhánh cây bên cạnh Bạch Kết

Bạch Kết nâng mắt nhìn hắc y nhân nhếch môi "Ta không may mắn như huynh, được tự do tự tại, kể cả bản thân là ai cũng chẳng biết, thân xác cũng không phải của ta". Hắn nói lại đưa tay sờ khuôn mặt của mình, cười lạnh, à không phải là khuôn mặt nguyên chủ thân thể này

Hắn quả thật chỉ là một oán linh, hắn không có quá khứ cũng chẳng có kí ức, hắn chỉ nhận thức được xung quanh lúc đã mười tuổi. Kể cả thân xác này cũng chỉ là mượn của một đứa trẻ mà nuôi lớn, hay nói cách khác chính là có người dùng cô thuật ép thân xác này dung nạp hồn phách của hắn*

Hắc y nhân ngồi xuống tựa vào nhánh cây "Quả thật ta tốt hơn người rất nhiều" hắn dừng một chút, nhếch môi cười "Bởi vì ta là Hắc Kết".

Hắc Kết là tên tự thật của hắn, thân xác lẫn linh hồn đều là của hắn. Còn Bạch Kết, tên tự là do chủ tử ban, kể cả thân xác đều không phải của hắn, một cuộc sống tạm bợ!

Bạch Kết lắc đầu cười nhạt "Huynh từng thất bại bao giờ chưa?"

Hắc Kết nhẹ cười trong đầu hiện lên bóng dáng nữ nhân lạnh lùng dùng mạn sa che thân "Ta đã gặp qua Lam Khanh Khanh". Bạch Kết nhướng mày chờ hắn nói tiếp, Hắc Kết thờ dài nhưng trên môi vẫn là nụ cười tuấn lãng "Chỉ là người quá ngốc, Thượng Quan Tề cũng chọn sai mục tiêu"

Nói đoạn Hắc Kết liền phi thân đi để lại Bạch Kết vẫn còn đang suy nghĩ về lời nói của hắn, quá ngốc? Sai mục tiêu? Cho dù hiện tại chủ tử có ghét bỏ hắn nhất định sẽ khiến họ cảm thấy hắn đáng được nhiều hơn thế

"Lam cô nương..."

Lam Khanh Khanh nằm trên giường nhắm mắt, nàng hé hé đôi mắt nhìn, trời vẫn còn chưa sáng kêu cái gì mà kêu chứ. Nàng kéo chăn lên tới tận đầu, tiếp tục giả điếc ngủ

"Lam cô nương, cô nương đã dậy chưa?"

Đậy? Đậy cái đầu người ấy, mấy ngày nay rảnh rồi nàng ngủ tới khi mặt trời chiếu vào mông mới dậy cơ

"Lam cô nương..."

Khanh Khanh cau mày bức bối hất tung chăn, các người không biết phá giấc ngủ của người khác rất là vô lễ à?

Khanh Khanh bật tung cửa vừa định lớn tiếng mắng đã thấy khuôn mặt điềm đạm đáng yêu của Tiểu Lan khiến lời mắng chửi không nói ra được

"Lam cô nương tỉnh rồi?"

"Tìm ta có chuyện gì, vẫn còn sớm đề lát hãy nói đi"

Thấy nàng định đóng cửa Tiểu Lan liền ngăn cản "Lam cô nương, bây giờ đã sáng lắm rồi". "Rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?"

Tiểu Lan có chút lúng túng "Chủ tử của Tiểu Lan hiện không tiện cho lắm, Tiểu Lan đã đến hỏi vương gia tìm người giúp... Vương gia bảo đến tìm cô nương". Câu sau cô nói càng ngày càng nhỏ, dù là kẻ ngốc cũng nhận giữa Phong Nguyệt Vô Thần và Khanh Khanh có mờ ám nói chi là cô. Hiện tại chủ tử lại ở đây, cảm giác như chủ và Khanh Khanh là tình địch...

Khanh Khanh cau mày, con buồn ngủ cũng biến mất "Sao lại là ta?", "Vương gia nói trong doanh trại ít nữ tử, vương gia chỉ có thể tin tưởng người. Và lại muội muội người là y sư"

"Tại sao ta phải đi chứ?" nàng nhướn mày có ý định đóng cửa, Tiểu Lan nhìn thoáng qua chiếc vòng trên cổ này e dè nói "Vương gia bảo bởi vì cô nương là người của Vương gia"

"Con mẹ nó muội muội ta là y sư thì ta phải biết y thuật sao?" Lam Khanh Khanh tức giận đóng sập cửa lại, Tiểu Lan ở ngoài còn nghe loáng thoáng được nàng mắng hần "Chết tiệt! Ai bảo làm gì không làm lại làm thuộc hạ hần chứ..."

Tiểu Lan không đi chỉ đứng ngoài cửa chờ nàng, bên trong là một mảng yên lặng cho đến khi cách cửa vốn khép mở ra một lần nữa. Khanh Khanh nhìn thấy Tiểu Lan vẫn còn đứng đấy thì cau mày "Sao cô vẫn còn ở đây?"

Tiểu Lan thấy Khanh Khanh đã y phục chỉnh tề thì cười đáp "Ta chờ cô nương nha", "Người biết ta sẽ đi theo người sao?". Tiểu Lan gật đầu "Ta tin cô nương sẽ giúp đỡ ta", giúp đỡ? Làm như nàng là thánh mẫu không bằng

Khanh Khanh theo Tiểu Lan vào biệt viện, giống như lần đầu nàng đến đây trong phòng tràn ngập mùi thuốc đắng, người con gái tuyệt sắc trên giường vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại

"Chủ tử người như vậy đã bao lâu rồi?"

Tiểu Lan đang lấy thuốc cho Liễu An Nhiên nghe nàng hỏi liền ngăn đầu "Chủ tử trước khi được vương gia đón vào thành đã như vậy rồi". Khanh Khanh cau mày, nàng bệnh nặng đến vậy sao?

Tiểu Lan bưng chén thuốc đến lại nói tiếp "Chủ tử vốn chẳng yếu ớt như vậy, từ khi người bị phế võ công thì cơ thể rất yếu, người còn vì muốn chế ra thuốc giải bệnh truyền nhiễm mà lấy bản thân ra thử. Hiện tại bệnh thì đã trị hẳn... Nhưng mà người vẫn chưa tỉnh được"

Thì ra đơn thuốc cứu dân chúng là do nàng đánh cược cả mạng sống mà chế ra, nhưng rốt cuộc là vì dân chúng hay là vì một ai đó đây?

Khanh Khanh nhìn Liễu An Nhiên không nói gì, nói đúng hơn nàng không thể nói gì được nữa. Nàng ta và nàng là hai kẻ hoàn toàn khác nhau, một kẻ dùng mạng sống để cứu người, một kẻ giết người để tồn tại. Nhưng cho đến sau này Khanh Khanh lại cảm thấy ngu ngốc khi nghĩ về Liễu An Nhiên như vậy, nàng ta và nàng chính là cùng một loại người

"Ta giúp gì được đây?"

Tiểu Lan đặc chén thuốc lên lò đun nhỏ bên cạnh mỉm cười "Không có gì, chỉ là đến lúc thay y phục, đắp thuốc cho người một mình ta có vẻ chật vật. Phiền Lam cô nương rồi"

Khanh Khanh giật giật khóe môi cố kéo ra nụ cười giữ lễ "Không cần khách sáo" làm như vậy chẳng khác nào làm nô tỳ cho cô nương Liễu An Nhiên kia sao? Nếu sau này nàng ta trở thành nữ chủ nhân có phải nàng sẽ là ân nhân của nàng ta không? Tới lúc ấy nàng đòi trả ân bằng Uyên Ương Phi Thủy cùng dây phở Kim Vương, rất lời nha

Khanh Khanh nở nụ cười nhưng sâu trong lòng có gì đó rất khó chịu, nữ chủ nhân, tam vương phi của Phong Nguyệt cũng là phu nhân của Phong Nguyệt Vô Thần

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 97: Ta sẽ không phụ ai cả

Lam Khanh Khanh gáp dài gục đầu lên bàn trà ngủ, nàng đến biệt viện của Liễu An Nhiên đã hai ngày, không phải ai bắt nàng thức khuya dậy sớm nhưng không hiểu tại sao nàng đặt đầu cũng ngủ được

Sức khỏe của Liễu An Nhiên đang khá lên, sắc mặt nàng cũng nhuận hồng nhưng cho dù tốt thế nào nàng cũng không tỉnh dậy.

Cách cửa phòng mở ra, không phải là Tiểu Lan đã đi lấy thuốc về mà là mỗ vương gia lại mất tích bấy lâu.

Khanh Khanh cảm giác có người vào phòng nhưng nàng lại nghĩ là Tiểu Lan nên chỉ chau mày ngủ tiếp, doanh trại Nam Cương còn có kẻ dám đột nhập vào sao, huống hồ biệt viện tách biệt này

Phong Nguyệt Vô Thần đi vào thoáng nhìn người trên giường chưa có dấu hiệu tỉnh lại, hần lại nhìn sang Khanh Khanh đang gục đầu lên bàn ngủ cau mày. Phong Nguyệt Vô Thần cởi áo choàng của mình ra phủ lên người Khanh Khanh

Khanh Khanh nhú chặt mày mở mắt ra, nàng ngẩn đầu "Sao ngươi lại ở đây?" lời nói ra nàng mới cảm thấy buồn cười, tiểu tình nhân hần ở đây đương nhiên hần sẽ đến rồi, nàng hỏi thật thừa. Khanh Khanh cảm thấy trong lòng có chút buồn bực hèn dỗi không biết lí do, nàng đứng dậy áo bào theo thể liền rơi xuống đất

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ cúi người nhặt áo bào "Ta tưởng ngươi bị dây vò đến thiếu ăn thiếu ngủ nên mới đến xem một chút". Khanh Khanh bĩu môi vờn người "Hay là sợ ta hại chết tình nhân của của ngươi?"

Phong Nguyệt Vô Thần thoáng cau mày nhưng vì nàng quay người nên chẳng thấy. Khanh Khanh vắn vắn cái cổ chợt nhớ ra chuyện qua trọng "Đúng rồi ngày mai ta muốn đến một nơi" nàng nhìn qua người trên giường tiếp tục nói "Liễu An Nhiên cũng không có gì trở ngại, ta vắng mặt một hai ngày chắc cũng không sao đi"

"Được"

Khanh Khanh tròn mắt "Ngươi dễ vậy đã đồng ý, không hỏi thử ta đi đâu sao?". Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ xoa đầu nàng "Ta nhớ vẫn câu nói kia của ngươi, đợi về kinh thành ngươi sẽ nói tất cả". Hần dừng một chút trầm tư "Ngươi không biết cười ngửa, có cần ta chuẩn bị xe không?"

Khanh Khanh thụ sùng nhục kinh lắc lắc đầu cười gượng "Không cần, không cần nha" có ai nói cho nàng biết tại sao nàng thấy hần ôn nhu còn đáng sợ hơn lúc giết người không

Nàng mắc chứng thích ngược đãi?

"Vậy được" Phong Nguyệt Vô Thần thu tay lại "Ngươi nếu mệt liền về biệt viện nghỉ ngơi đi". "Oh" Khuôn mặt Khanh Khanh khó coi đến cực điểm, nàng cứ cảm thấy cách cư xử của hần cứ là lạ "Tôn Chủ đại nhân à, ngươi... Không bị sốt cao đến thần trí không minh bạch chứ?"

Phong Nguyệt Vô Thần phì cười "Muốn tốt cho ngươi một chút ngươi lại nghĩ ta bị bệnh, thế nào muốn ta hành hạ đến sống dở chết dở?". Khanh Khanh vội xua tay, đùa à nàng chưa đến mức đó

"Vậy ta về biệt viện trước"

Nói đoạn thân ảnh nàng liền biến khỏi tầm mắt hần tức khắc, Phong Nguyệt Vô Thần nhìn người trên giường kia lặng lẽ thờ dài. Đợi nàng tỉnh tức sẽ cho mọi người cái công đạo

Mặt trời đang dần xuống núi ánh hoàng hôn mang một màu hổ phách vừa xinh đẹp lại vừa thê lương.

Khanh Khanh thầm tính toán những thứ ngày mai lên đường, nàng ngẩn đầu nhìn ra cửa sổ, vài bông tuyết rơi xuống vương trên hàng cây đối diện

Khanh Khanh khoác tạm một chiếc áo lông màu đỏ đi ra ngoài mái hiên, ban đầu bông tuyết rơi lác đác vài đoá thì hiện tại rơi càng lúc càng nhiều. Nàng đưa tay đón những đoá bông tuyết khẽ cười "Là tuyết đầu mùa?"

Hoàng hôn rực rỡ, bông tuyết trắng xóa rơi dần đã phủ một lớp mỏng trên mặt đất, giai nhân được bọc trong áo lông dày khẽ mỉm cười

"không khuynh nước cũng chẳng khuynh thành nhưng một nụ cười cũng đủ để hoài niệm"

Hắc y nhân khẽ mỉm cười, cách một tấm che mặt cũng có thể cảm nhận được nụ cười gió xuân ấm áp của hần. Hần ngồi trên một nhánh cây đối diện nàng, trong mắt hiện tại chỉ có bóng giai nhân đứng trong tuyết

Nếu như thời khắc này mãi ngừng lại thì tốt biết mấy, khung cảnh xinh đẹp như vậy như chỉ có thể nhìn thấy một lần. Đúng vậy có lẽ chỉ nhìn thấy nụ cười như vậy trên mặt giai nhân lần cuối hoặc có lẽ sau này... Nhưng cũng chỉ là có lẽ...

Rất lâu về sau Hắc Kết nhớ lại khung cảnh này, tại nơi này, chỉ tiếc hận ngày đó không dứt khoát trói nàng lại cướp đi...

"Lam cô nương..."

Khanh Khanh buông nhưng bông tuyết trên tay ra, giấu vào trong áo choàng để sưởi ấm "Có chuyện gì mà người hốt hoảng như vậy" nàng vừa xoa người đi vào trong phòng đã nghe Tiểu Lan hoảng loạn, bối rối nói "Chủ tử xảy ra chuyện rồi"

Khanh Khanh Khẽ chau mày "Có liên quan đến ta sao?", Tiểu Lan gấp đến độ muốn khóc "Chủ tử ta đã gặp rắc rối, xin Lam cô nương giúp ta một tay, xin cô..."

"Ta không phải là y sư cũng không phải là dược sư, nên cứu chữa thế nào đây?". Tiểu Lan lúng túng, cô kéo tay Khanh Khanh "Xin cô nương giúp ta hiện tại ta chẳng biết tìm ai để giúp đỡ". "Chủ tử nhà cô có chuyện chẳng phải nên tìm vương gia trước sao, tìm ta làm gì?", "Vương gia đã tới biệt viện rồi"

Khanh Khanh nhếch môi lạnh lùng, nàng so với cái thời tiết ngoài trời còn muốn lạnh hơn mấy lần. Phong Nguyệt Vô Thần đã ở đó, vậy ý mời nàng đến chính là của hắn?

Tiểu Lan thấy nàng có chút thất thần liền kéo nàng đi

Vừa tới biệt viện quả nhiên đã nhìn thấy Phong Nguyệt Vô Thần đứng ngoài cửa, khuôn mặt hắn thoáng vẻ lo âu. Đúng vậy, chẳng phải trong phòng là tiểu tình nhân hắn đang nguy kịch sao? Sao hắn không lo lắng cho được

Ý thức được ánh nhìn của hắn đã chuyển sang đây, Khanh Khanh liền chủ động bước tới vài bước "Ta không phải là y sư gọi ta đến sẽ có ích sao?". Phong Nguyệt Vô Thần đang tính nói gì đó lại bị nàng chen ngang "Vốn tính ngày mai ta sẽ đi nhưng tuyết rơi rồi, ta muốn đi trong đêm kíp lúc"

Có trời mới biết nàng đã kìm chế cái cảm xúc chua xót lẫn phần hận trong lòng bao nhiêu, người yêu hắn có chuyện liền đến tìm nàng, xem nàng là cái gì đây?

"Ta biết, Quý y đang ở đây"

Khanh Khanh mắt tự nhiên chau mày "Vậy gọi ta đến có việc gì?", "Ông ta nói muốn trị liệu cho nàng cần phải có người bên cạnh"

Khanh Khanh bật cười nhưng nụ cười này khó coi đến mức khiến người khác chán ghét "Ta không rảnh đến làm bức bình phong bên cạnh như vậy". Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì chỉ im lặng nhìn nàng, nàng chưa bao giờ ghét ánh nhìn chăm chú của hắn như vậy

Nàng cười nhẹ thân nhiên hỏi "Liễu An Nhiên rất quan trọng với người?" Khanh Khanh chăm chăm hắn khiến hắn phải nhíu mày, nàng như muốn tìm ra sơ hở của hắn "Đối với ta ngày mai rất quan trọng"

Hai người lại nhìn nhau không nói một lời, yên lặng đến quý dị, Tiểu Lan bên cạnh không khỏi sốt ruột "Vương gia, Lam cô nương..."

"Cho ta một lí do đi"

Phong Nguyệt Vô Thần rũ mắt không nói lí do chỉ phun ra một câu không đầu không đuôi "Ta sẽ không phụ ai cả"

Khanh Khanh giương môi rồi bật cười "Không phụ ai cả? Hay cho câu không phụ ai cả" đến một cái lí do thuyết phục nàng cứu nàng ta hắn cũng không nói được. Ngay lúc nàng hỏi nàng lại cảm thấy sợ, sợ phải nghe những câu như "vì nàng là nữ chủ nhân..." Nhưng tại sao nàng lại sợ, lại đau lòng đến vậy?

Khanh Khanh lướt qua đi vào trong môi còn lẩm bẩm "Ta sẽ không phụ ai cả!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 98: Dem mạng người từ quỷ môn quan trở lại

Không phụ ai cả!

Nàng sẽ không phụ hắn, sẽ không phụ nghĩa phụ nghĩa mẫu vì nàng mà mất kia, cũng sẽ chẳng phụ nghĩa tử mệnh ngắn kia

Khanh Khanh đá cửa đi vào trong

Quý y ngồi bên cạnh giường vẻ mặt nghiêm trọng, "Lão muốn ta bên cạnh làm cái quái gì?". Lão buông cánh tay Liễu An Nhiên ra bấu môi "Muội Muội người không có ở đây thì người phải giúp ta nha"

Nàng khoanh tay trước ngực tựa người vào cột nhà "Tại sao ta phải giúp người nhỉ, nàng cũng không phải thân nhân của ta". "Người là đồ đệ của ta nha, và lại trong doanh trại còn có ai khác có thể nhờ cậy ngoài người sao?"

"Ta khi nào..." chưa hề nàng nói hết thì đã nghe một tràn ho khan của nữ tử cắt đứt. Liễu An Nhiên trên giường vẫn mơ màng nhưng tình hình nguy hiểm đến cực điểm

Lão Quỷ y lau vết máu chảy ra từ khóe miệng Liễu An Nhiên "Đẩy ngươi xem người ta gấp đến vậy rồi, ngươi thật nhẫn tâm mà"

Khanh Khanh chau mày đi tới giật lấy khăn lau từ trong tay Quỷ Y, nàng ngồi phía đầu nằm đỡ Liễu An Nhiên ngồi dậy để nàng ta tựa vào nàng, "Coi như kiếp trước ta nợ nàng ta"

Lão Quỷ Y nhéo miệng cười "Có khi kiếp trước ngươi nợ nàng cũng nên". Lam Khanh Khanh có chút giật mình, cái tên Liễu An Nhiên nàng quả thật không quen nhưng linh cảm cho nàng biết nàng đã từng gặp người này. Cảm giác rất quen thuộc, chỉ là nàng không nhận ra

Chẳng lẽ kiếp trước nàng nợ nàng ta thật?

Không phải chứ?

"Nàng ta tại sao lâu như vậy lại không tỉnh?"

Lão Quỷ Y bung lại một chén thuốc đặt vào tay nàng "Nàng ta trước đây bị thương quá nặng còn bị phế hết cả võ công, cơ thể đã vô cùng yếu ớt hiện lại còn dùng độc thì làm sao mà dậy nổi được"

Khanh Khanh chau mày "Trúng độc? Không phải bị bệnh truyền nhiễm sao?". Lão thờ dài lắc đầu "Các ngươi đúng là ngốc thật, ngươi đã bao giờ thấy ôn dịch nào mà đáng sợ như vậy không? Loại độc dịch này tương khắc với thuốc chữa ôn dịch, vào lúc thiên tai giáng xuống ôn dịch bắt đầu chính là thời cơ tốt nhất thực hiện chuyện xấu người không biết quý không hay"

"Đã là độc dịch thì một khi lan truyền sẽ không có thuốc trị, đến lúc đó dịch chết hết binh sĩ, tướng sĩ ngươi nói xem ai sẽ được lợi?"

Quả thật không đơn giản như vậy! Khanh Khanh chau mày "Vậy tại sao Liễu An Nhiên lại trúng độc nặng như vậy?". "Cổ ấy à, không phải bị trúng độc dịch mà là thử độc, cô ấy dùng tất cả các loại thuốc giải ôn dịch khắc lẫn giải lên bản thân để tìm ra thuốc giải đúng nhất. Nhiều loại độc xung khắc như vậy không mất mạng đã là mạng lớn lắm rồi"

Khanh Khanh nhìn lại nữ tử trong lòng một lần nữa, nàng không biết có cảm giác gì chỉ cảm thấy nữ tử này có thể tôn thành thánh mẫu được rồi

Lão Quỷ Y sờ trán Liễu An Nhiên thờ dài "Nếu nàng ta không qua khỏi đêm nay thì... Thật đáng tiếc". Lão lại nhìn Khanh Khanh cười cười "Nhưng yên tâm có quỷ y đại nhân ta ở đây chút việc nhỏ này có là gì. Đêm nay khổ cho ngươi rồi"

Khanh Khanh liếc xéo lão một cái lẩm bầm "Nói với ta làm gì đi mà nói với tên vương gia thối kia"

Quả thật đêm nay là một đêm khó khăn, nữ tử trên giường kia buổi chiều vốn chỉ ho ra máu thì hiện tại liền sốt cao không giảm, đôi lúc còn mơ hồ tỉnh dậy rồi lại ngất. Vết thương trên người nàng ta vốn đã kết vảy bỗng nhiên lại rỉ ra máu.

Quỷ Y chăm cứu cho nàng ta, máu đã ngừng chảy nhưng người nàng ta càng ngày càng nóng, sốt càng ngày càng cao. Thuốc Khanh Khanh bón cho nàng cũng bị nàng mơ hồ nôn ra rồi bất tỉnh nhân sự

Lão Quỷ Y thấy tình trạng không ổn liền dùng nội lực điều chỉnh lại luồng nọc độc trong cơ thể Liễu An Nhiên. Lão muốn dùng nội lực bức độc ra ngoài nhưng lại lực bất tòng tâm.

"Khanh Khanh lấy cho ta chậu nước nóng"

Khanh Khanh bung một chậu nước ấm gần đó đến, lão Quỷ Y nhìn nàng "Tiểu Oa nhi ngươi thật sự không có nội lực sao?". Nàng gật đầu

Lão đã biết trước cũng không ngạc nhiên là bao. Liễu An Nhiên trên giường nhợt nhạt đến cực điểm đã bắt đầu có dấu hiệu co giật, lão bình tĩnh nói "Lát ta vận công ép độc ra trước ngươi nhìn xem đến khi nào ấn đường Liễu An Nhiên có một đóa hoa màu đen ngươi liền cắt một đường ở cổ tay nàng đặt khăn ướt nóng lên. Ta sẽ dẫn độc ra"

Tuy nàng không hiểu lắm nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu

Lão đỡ Liễu An Nhiên dậy từ phía sau bắt đầu vận công ép độc tố còn sót lại trong người nàng ta ra.

Khanh Khanh chăm chú nhìn, nàng không dám lơ là một chút nào, đã hơn một canh giờ trôi qua nhưng Liễu An Nhiên vẫn như một cái xác chết ngồi đó chẳng có phản ứng gì, ấn đường cũng chẳng có đóa hoa nào. Ngoài trời cũng đã sáng hơn một chút, bên ngoài đã gõ mõ canh ba

Lại thêm một khắc qua đi nàng phát hiện trên ấn đường Liễu An Nhiên đã mơ hồ có vài vết đen đen nhưng phía lão Quỷ Y chẳng tốt đẹp là bao, trên trán lão đã lấm tấm mồ hôi, tay lão run rẩy dường như chẳng chịu đựng được bao lâu

Khanh Khanh cắn môi do dự một chút, nàng tìm kiếm trong ký ức những gì nàng học được từ những quyển sách luyện công của Phong Nguyệt Vô Thần và Dạ Nguyệt cho nàng. Khanh Khanh leo lên giường ngồi xếp bằng bắt đầu vận khí

Đoạn ánh năng bị thương lúc đánh nhau cùng Bạch Kết bỗng lướt qua, lần đó nàng cũng dùng nội lực? Nàng vẫn còn nhớ cái cơn đau lạnh băng mà Không Y kiếm gây nên kia. Nhưng nàng nhanh chóng gạt bỏ tập niệm trong đầu tiếp tục vận khí, nàng không biết dùng khí từ đâu ra để nàng làm như vậy cũng chẳng biết tại sao nàng trở nên thánh mẫu như vậy

Ngay lúc Khanh Khanh cảm thấy mình đã thất bại thì xung quanh nàng xuất hiện ánh sáng màu lam quay xung quanh, nàng cảm nhận được trong cơ thể có luồng khí thức tỉnh đang chạy loạn lên

Bên dưới bụng nàng tỏ ra luồng nhiệt nóng bỏng nhưng bên trong cơ thể nàng lại lạnh băng. Nàng biết sức mạnh của Không Y kiếm đang hỗ trợ nàng, nhưng phải làm sao để khống chế nó đây?

Lão Quỷ Y đang cảm cực ngay lúc tưởng chừng bị phản phệ công lực thì cảm thấy cơ thể... Không phải chính xác hơn là linh hồn được bao bọc bởi luồng khí lạnh băng. Luồng nội lực này cũng dung hợp với nội lực của lão đi vào cơ thể Liễu An Nhiên

Khanh Khanh vì phải chịu đựng hai luồng nóng lạnh trong cơ thể mà trán đổ mồ hôi. Nàng nhắm mắt, linh hồn nàng như lạc vào một khoảng trống không có ý thức cũng không có cảm giác chỉ mặc cho luồng nội lực xa lạ đưa đẩy.

Lão Quỷ Y mở mắt kinh ngạc nhìn Khanh Khanh đang ngồi một bên, ấn đường của Liễu An Nhiên cơ hồ đã dần hiện rõ đóa hoa màu đen. Lão cầm lấy cây chùy thủ bên cạnh rạch một đường trên cổ tay Liễu An Nhiên rồi đặt một tấm khăn ấm nóng lên. Lão nhắm lại dùng nội lực của mình khống chế nội lực của Khanh Khanh bức ép độc tố

Ấn đường Liễu An Nhiên nhạt dần, trên cánh tay trắng nõn của nàng ta xuất hiện sợi tơ nhỏ màu đen chạy về phía vết thương nơi cổ tay. Máu từ động mạch, mao mạch bị cắt đứt thấm ra khăn ấm đỏ rực dần dần chuyển sang màu màu đen. Đến khi đóa hoa trên ấn đường cùng những sợi tơ biến mất thì khăn ấm đã biến hoàn toàn sang màu đen

Những luồng ánh sáng xung quanh ba người dần mất đi, Khanh Khanh mất hết ý thức như con rối vô hồn ngã xuống bên cạnh...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 99: Hắc kết

Cơn đau nhứt toàn thân khiến nàng cau mày, Khanh Khanh chớp nhẹ đôi mắt tỉnh giấc, nàng nhìn lên đỉnh màn có chút xa lạ lại có chút quen thuộc

"Khanh Khanh cô tỉnh rồi"

Khanh Khanh ngồi dậy nhìn sang hướng vừa có âm thanh chau mày "Vân, sao ngươi lại ở đây?". Nàng nhìn khắp phòng một lần nữa liền sửa lời "Sao ta lại ở đây?" đây chẳng phải là phòng nàng sao?

"Tôi hôm qua cô bất tỉnh bên giường Liễu An Nhiên, vương gia bảo ta đưa cô về đây" Vân đi lại gần nàng chăm chú nhìn "Cô không sao đấy chứ, làm ta sợ chết đi được"

Khanh Khanh hơi cự người liền cảm nhận được một trận đau nhứt toàn thân truyền đến. Nàng chỉ nhớ hôm qua nàng cố gắng vận khí trợ giúp lão Quỷ Y, sau đó thì mất khống chế, sau đó thì cảm giác như hồn phách bị kéo cả ra khỏi thể xác, sau đó nữa... Thì chẳng nhớ được gì nữa

Khanh Khanh cau mày vỗ vỗ cái đầu nặng trĩu đau nhứt bỗng sắc mặt nghiêm trọng

"Vân, ta đã ngủ bao lâu rồi?"

"Từ hôm qua đến giờ đã gần một ngày, bây giờ trời cũng đã sắp tối rồi"

Khanh Khanh kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng như vậy liền ngủ gần một ngày, ngoài cửa sổ đã phản phát ánh tà dương.

Khanh Khanh hất tung chăn lên nhanh chóng leo xuống giường. Vân thấy nàng như vậy cũng giật mình vội kéo nàng lại "Này cô đi đâu, cô vẫn nên nằm trên giường nghỉ ngơi đi". Khanh Khanh đẩy tay Vân ra "Không kịp rồi"

Vân khó hiểu "Không kịp gì cơ?" chưa kịp nghe câu trả lời từ nàng đã thấy nàng cầm áo choàng lông màu đỏ khoác lên người chạy đi

Khanh Khanh chạy một mạch đến biệt viện của Liễu An Nhiên, quả nhiên như mong đợi Phong Nguyệt Vô Thần đang ở đó. Lão Quỷ Y thấy nàng vội chạy đến liền kinh ngạc "Tiểu oa nhi, chẳng phải ngươi nên ở trong phòng dưỡng thương sao?"

Khanh Khanh thờ gáp không màng đến lời của lão trực đẩy cửa vào phòng trong "Phong Nguyệt Vô Thần, ta muốn rời đi"

xoảng

Tiếng đồ vỡ khiến nàng và Phong Nguyệt Vô Thần phải quay đầu nhìn, nữ tử bệnh hoạn trên giường trong ấn tượng nàng giờ đang ngồi ở đó, có thể nhìn được rồi

Phong Nguyệt Vô Thần cau mày đi lại "An Nhiên, muội làm sao vậy?"

Liễu An Nhiên lắc đầu thủy chung ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Lam Khanh Khanh. Tiểu Lan bên cạnh cũng bất ngờ vì phản ứng của chủ tử nàng, Tiểu Lan nhanh chóng cúi người nhặt mảnh sứ vỡ trên sàn lên

Khanh Khanh nhếch môi nhưng chẳng thể giương lên nổi nụ cười "Tốt rồi, nàng ấy cũng đã tỉnh ta có thể đi làm chuyện của ta được rồi?". "Ngày mai sẽ lên đường về kinh". Khanh Khanh cười lạnh "Tốt thôi" nói rồi nàng quay người đi

Vân ngoài cửa thấy nàng chạy đi liền kéo nàng lại "Cô đi đâu đấy?" nàng không trả lời mà hỏi ngược lại "Đến Mông Cổ mất bao lâu". Vân kinh ngạc đưa tay sờ trán nàng "Không phải cô lại phát sốt rồi chứ, mặt trời đã gần xuống núi rồi đi Mông Cổ làm cái quái gì?"

Khanh Khanh cau mày đẩy tay Vân ra "Ta hỏi mất bao lâu?", "Nhanh nhất thì phải tốc hành trong đêm, sáng mai sẽ đến nơi..." lời còn chưa dứt đã không thấy thân ảnh của nàng, lời nàng vẫn còn vọng lại "Ta mượn ngựa của người nhé"

Vân gãi gãi đầu "Cô không biết cười thì mượn ngựa của ta làm gì", hân nức vừa quay đầu đã bị khuôn mặt lạnh lùng của Phong Nguyệt Vô Thần làm cho giật nảy mình

"Nàng đi đâu?"

"Khanh Khanh hỏi đến Mông Cổ mất bao lâu, chắc là đến Mông Cổ Rồi" Vân thầm hỏi trong bụng rốt cuộc hai người này có chuyện gì mà suốt ngày mang khuôn mặt âm trầm đến mức dọa người như vậy nha.

Khanh Khanh chạy một mạch tới chuồng ngựa trong doanh trại, nàng có chút lưỡng lự, nàng không biết cười ngựa phải làm sao đây? Nhưng chỉ có đi ngựa thì mới nhanh được

"Cô nương đến lấy ngựa sao?"

Khanh Khanh hơi giật mình ngẩn đầu nhìn nam tử vừa nói kia, nghe giọng nói của hắn thật quen nhưng đến khi nàng nhìn thấy khuôn mặt bên dưới nón vành rộng thì hoàn toàn xa lạ. Nam tử này có khuôn mặt tuấn tú, thân thể cười trắng đường như không hợp với bộ y phục vải thô, cũng chính bộ y phục vải thô cho nàng biết hắn là người chăm sóc ngựa chiến.

"Người biết ngựa của thuộc hạ tam vương gia?", nam tử đó gật đầu "Tiểu nhân dắt ngựa đến cho cô nương". Nàng gật đầu

Tuyết lại bắt đầu rơi, trước khi rời khỏi phòng nàng chỉ mặc một bộ y phục bằng lụa mỏng, cũng tùy tiện khoác lên người cái áo choàng lông, trước thời tiết mùa đông khắc nghiệt như vậy có chút lạnh lẽo. Gió tuyết quét vào khuôn mặt nàng khiến cho hai gò má đỏ ửng, đã có vài bông tuyết rơi trên đầu nàng

Nam tử kia dắt ngựa đến có chút ngẩn người, Khanh Khanh nhìn con ngựa to cao hơn cô nhiều có chút do dự. Hắn nhìn một chút lại hỏi "Cô nương chẳng lẽ không biết cười ngựa?", nàng cắn môi thành thật gật đầu

Nam tử kia nhìn nàng hồi lâu, hắn buộc ngựa vào gốc cột gần nàng, rồi chạy vào trong chòi chăn ngựa gần đấy lấy ra tấm thảm lông màu trắng lót lên yên ngựa. "Cô nương có việc rất gấp sao? Trời tuyết như vậy lại mạo hiểm rồi đi, cô nương chẳng lẽ không sợ?". Hắn vừa nói vừa gỡ những bông tuyết dính trên tóc nàng, hắn tháo mũ rộng vành của mình ra đội cho nàng, ngăn tuyết.

Khanh Khanh hơi nhúng vai, cười nhạt "Sợ gì chứ? Ta nếu sợ thì sẽ không sống được đến bây giờ". Động tác buộc dây mũ cho nàng hơi khựng lại, hắn bật cười, nụ cười như gió thoảng mang hơi ấm mùa xuân, gió xuân vô tình "Cô nương thật thú vị"

Khanh Khanh ngẩn đầu, hắn vốn cao hơn nàng cái đầu hiện tại bị vành mũ che khuất nàng chỉ thấy được cằm của hắn. Đường như cảm nhận được ánh mắt của nàng hắn nhìn xuống hơi cúi người để nàng nhìn thấy rõ mặt hắn, "Người là ai?"

Nam tử có chút bất ngờ vì câu hỏi của nàng song hắn lại vui vẻ "Ta họ Hắc tên một chữ Kết, Hắc trong hắc ám Kết trong vĩnh kết đồng tâm"

Trong bóng tối chỉ mong có một tri kỉ? Nàng có cảm giác gì đó không đúng, cái tên Hắc Kết này có cảm giác quen quen nhưng nàng nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ nhanh chóng muốn lên ngựa rồi đi

Hắc Kết thấy nàng muốn lên ngựa liền đỡ ở eo nàng để nàng lên ngựa một cách nhẹ nhàng. "Đa tạ người" Khanh Khanh có chút lúng túng cầm dây cương không biết nên làm thế nào

"Cô nương giật dây cương về phía mình thúc chân vào bụng ngựa, muốn ngựa phi nhanh thì cứ thúc chân vào bụng ngựa liên tục"

Nàng hơi do dự, làm theo cuối cùng con ngựa cũng đi, Hắc Kết mỉm cười cẩn thận dặn dò "Cô nương muốn rẽ đường thì giữ căng dây, kéo dây cương về phía cô nương muốn đi, nhớ phải giữ chặt dây cương kéo bị ngã ngựa đấy"

Mới lúc đầu Khanh Khanh cảm thấy có chút sợ hãi dần cũng quen được, nàng thúc ngựa chạy thật nhanh không quên cảm ơn hắn "Đa tạ người, Hắc

Kết, nếu có dịp gặp lại ta sẽ trả ân", nàng trời sinh có ân có báo

Hắc Kết mỉm cười "Khanh Khanh ta chờ nàng ở kinh thành" chỉ là lời này Khanh Khanh không nghe thấy được, nàng chỉ loáng thoáng nghe có ai đang gọi tên nàng

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 100: Quay về mộng cổ

Mộng Cổ

"Người cứ thế ngồi đây chờ nàng?"

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn trời đã có dấu hiện muốn sáng liền hỏi, hôm nay chính là ngày dỡ phụ mẫu của Triệu Khánh Lâm cũng là nghĩa phụ nghĩa mẫu Lam Khanh Khanh.

Nàng không lâu trước đây đã hồi âm thư "không gặp không về", Gia Lỗ Thượng Phong và Triệu Khánh Lâm từ sáng đã đem nhan đèn đến mộ Triệu bá Triệu mẫu thấp hương đợi nàng. Nhưng hiện tại đợi đã một ngày, trời đã muốn sáng vẫn không thấy mặt nàng

Qua ngày mai, chính là ngày giỗ của tiên hoàng cùng quan, tướng chết dưới lưỡi kiếm của nàng.

Triệu Khánh Lâm thất thần tựa người vào bia mộ Triệu bá nghe Gia Lỗ Thượng Phong nói liền ngẩn đầu "Hoàng thượng nếu mệt mỗi xin hãy về cung đi, Còn thần..." hần cúi đầu cười nhẹ "Thần tin muội ấy sẽ đến"

Trời còn chưa sáng, hần vẫn tin nàng sẽ đến đúng hẹn

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Trẫm cũng tin nàng sẽ đến, trẫm vẫn còn đủ sức chờ cùng người". Nói rồi hần ngồi xuống bên cạnh, cảm mấy vòn rượu rót ra ly "Này uống đi cho tỉnh táo"

Triệu Khánh Lâm gạt đầu nhưng ly rượu trên tay vẫn không uống, hần tin nàng sẽ giữ lời hứa nhưng hần không dám chắc Phong Nguyệt Vô Thần kia có để cho nàng đi không

"Đứng lại..."

Gia Lỗ Thượng Phong nghe một mớ hỗn loạn bên ngoài liền cau mày, mộ Triệu bá Triệu mẫu được xây ở gần khu lăng hoàng gia, thị vệ canh gác không thể không có. Ai lại dám xông vào như vậy

Còn đang để hai người suy đoán đã thấy một bóng dáng huyết y cười ngựa phi về phía này, phía sau còn có ảnh vệ canh giữ lăng đuổi theo.

Nữ tử kéo dây cương dừng ngựa, đợi khi bụi bay đi nhìn rõ người trên ngựa Gia Lỗ Thượng Phong mới kinh ngạc "Khanh Khanh, nàng biết cười ngựa sao?"

Ảnh vệ biết điều lui ra ngoài, Khanh Khanh loạn choạng nhảy xuống ngựa, chân chạm đất còn đứng không vững nếu không có Triệu Khánh Lâm nhanh mắt chạy lại đỡ có lẽ nàng đã ngã xuống đất

Khanh Khanh cau mày lắc lắc cái đầu vẫn còn ong ong khó chịu "Cười ngựa cũng thật khó quá đi". Gia Lỗ Thượng Phong nhìn con ngựa dường như đã chịu không nổi nữa rồi lại nhìn khuôn mặt nàng bị gió tuyết quất đến bông rạt kia kinh ngạc

"Đừng nói với ta nàng tốc hành không ngừng nghỉ đến đây nhé"

Khanh Khanh không thèm nhìn hần nhờ Triệu Khánh Lâm đỡ nàng đến cạnh mộ. Nàng quý xuống lấy nhan đã tỏ hương từ trong tay Triệu Khánh Lâm thấp vào lư hương dập đầu lạy

Khanh Khanh quý bên bia mộ miệng cười nhưng trong lòng có chút ê ẩm, từng đợt từng đợt kí ức ủa về "Cha, nương, con về rồi, Khanh Khanh về thăm hai người đây. Tỷ tỷ muội về thăm tỷ rồi đây"

Triệu Khánh Lâm đau lòng vỗ vai nàng, trấn an "Không cần nghĩ nhiều, chuyện đã qua đừng tự trách nữa"

Còn nhớ năm trước nàng vừa xuyên đến rơi tại cánh đồng hoang Mộng Cổ, còn chửi rủa ông trời bất nhân không cho nàng xuyên thẳng đến trung nguyên nhiều mỹ nam tử. Còn nhớ ngày đó tuyết rơi, trời đông lạnh lẽo còn có mưa thất thường. Còn nhớ một nhà bốn người quay quẩn bên bếp lửa sủi âm, kể cho nhau nghe chuyện hôm đó đã gặp. Còn nhớ khuôn mặt hiền từ của Triệu bá Triệu mẫu, còn nhớ cảm giác ấm áp của một gia đình lúc đó...

Bây giờ chỉ là cảnh còn người mất, một gia đình hạnh phúc như vậy vì nàng mà gia đình ly tán. Ngày đó nắng ấm, đáng nhẽ ra là ngày đoàn viên vui vẻ nhưng cuối cùng lại biến thành máu tanh thảm khốc. Tất cả là vì nàng?

"Khanh Khanh..."

Khanh Khanh có lẽ vì mệt mỏi quá độ nên đã tựa vào bia đá ngủ thiếp đi, Triệu Khánh Lâm nhìn trời đã gần sáng liền nhẹ nhàng bế ngang nàng lên "Muội ấy mệt rồi, thần đưa muội ấy về cung". Gia Lão Thượng Phong gật đầu "Được cứ để nàng nghỉ ngơi trong Thiên An cung đi, cũng nên nhận chủ rồi"

*

Khanh Khanh tỉnh giấc thì trời đã sáng hẳn, nàng nhìn căn phòng rộng rãi sa hoa nhưng thật lạ lẫm khẽ chau mày.

"Quận chúa người tỉnh rồi?"

Cách một tấm màn che mỏng nàng có thể nhìn thấy một nữ nhân trạch tâm tứ tuần cùng một nữ tử khoảng mười bảy mười tám tuổi đang quỳ trên nền đất. Y phục họ mặc trên người rõ ràng là y phục truyền thống của Mông Cổ

"Các người là ai? Ta đang ở đâu?"

Người phụ nữ kia lại cúi thấp đầu giữ lễ "Bẩm Quận Chúa người đang ở Thiên An cung, lão nô gọi là Cát Tự còn đây là nhi nữ của lão nô gọi là Cát Vân. Chúng lão nô là nô tỳ trong cung người"

Khanh Khanh chau mày, hôm qua hình như nàng ngủ quên bên mộ Triệu bá Triệu mẫu thì phải. Có lẽ đêm qua nàng được Gia Lão Thượng Phong đưa vào cung, nhưng mà Thiên An cung? Họ nhận ra nàng là Thiên An quận chúa sao?

"Ai phải các người đến?"

"Bẩm quận chúa là Đại vương phái lão nô đến, lão nô là nữ mẫu trước khi lên ngôi của đại vương"

Khanh Khanh gật đầu, Gia Lão Thượng Phong kia xem ra cũng nghĩ cho nàng nhỉ, phải cả nô tỳ thân tín bên cạnh cho nàng. "Được rồi các người lui ra đi, ta không quen được người khác hầu hạ" nàng nghĩ nghĩ rồi lại bồi thêm một câu "Đừng xưng lão nô với quận chúa, cứ gọi ta là Lam cô nương gì gì tùy người". Cát Tự hơi ngẩn đầu kinh ngạc, bà tỏ ra hiểu ý liền hành lễ rồi.

Khanh Khanh vén màn xuống giường, bước chân nàng lão đảo xuyết tề. Nàng vịn thành giường để đứng vững khẽ chau mày, có lẽ lúc nàng vận công để trị bệnh cho Liễu An Nhiên đã bị thương rồi

Khanh Khanh rửa mặt thay y phục xong liền đi ra gian ngoài nhanh chóng thấy được Cát Tự và Cát Vân đang đứng bên ngoài cửa. Nàng đi lại gần họ "Hai người ngẩn đầu lên ta xem mặt"

Họ theo ý nàng ngẩn đầu, Cát Tự kia mang khuôn mặt dày dặn từng trải, cũng đúng, bà sống trong cung đã lâu, gặp bao nhiêu thế sự nghiệt ngã. Đến giờ bà vẫn còn có thể trụ bên hoàng thượng phải biết bà đã vất vả bao nhiêu

Nàng nhìn đến Cát Vân bỗng giật mình, nàng ấy có khuôn mặt ngây thơ chưa trải qua sự đời, lại mang vẻ phóng khoáng của nữ nhân Mông Cổ. Thuần khiết, phóng khoáng thật giống người kia

"Người gọi là Cát Vân?"

Cát Vân hơi ngẩn đầu "Thưa quận chúa nô tỳ gọi là Cát Vân"

"Người bao nhiêu tuổi?"

"Nô tỳ năm nay tròn mười tám tuổi"

Khanh Khanh hơi mỉm cười quay người đi, mười tám tuổi? Lại bằng tuổi Khánh Thu? Là duyên hay là nghiệt đây "Cát Vân, tỳ có biết Lâm Khánh Thu không?"

Cát Vân giật mình khó hiểu nhìn Khanh Khanh "Quận chúa hỏi vậy có ý gì? Khánh Vân là bằng hữu tốt nhất của nô tỳ". Cát Vân nhìn chăm chăm phía sau Khanh Khanh, lúc gia đình Khánh Thu xảy ra chuyện cô không có ở Mông Cổ. Lúc trở về thì đã 49 ngày của nàng ấy

Cát Vân nghe nói chính vì nghĩa nữ mà Triệu bá mẫu nhận nuôi chộc phải tướng quân nên gia đình nàng mới phải chịu tội như vậy. Cát Vân nhìn nữ nhân được gọi là quận chúa trước mặt có chút không thể tin, chẳng lẽ sao chổi kia chính là vị quận chúa này

"Khánh Thu... Là nghĩa tỷ của ta"

Cát Vân bật cười "Quả thật là người" Cát Vân bất chấp lễ nghĩa đứng dậy đi tới trước mặt Khanh Khanh "Là người hại chết Khánh Thu cùng Triệu bá Triệu mẫu?"

Khanh Khanh im lặng, nàng không biết nói gì cũng chẳng mở lời giải thích, bởi vì nàng cũng cho rằng chính nàng đã hại chết tỷ ấy.

Cát Vân cười nhưng đôi mắt to của cô lại ngập nước "Người thật sự hại chết Khánh Thu sao? Cô ấy tốt bụng như thế, xinh đẹp như vậy lại chết đi một cách nhục nhã. Còn người? Người lúc đó đang ở đâu? Chẳng phải người tài giỏi lắm sao, tại sao lúc đó lại không bảo vệ cô ấy? Kể cả một nén hương người cũng không thấp cho nàng, rốt cuộc người có coi nàng là tỷ tỷ không..."

"Cát Vân..."

"Đủ rồi!"

Cát Tự định lên tiếng can giải lại bị một giọng nói đầy tức giận cắt ngang...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Môi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 101: Trở lại Phong Nguyệt

"Đủ rồi!"

Triệu Khánh Lâm tức giận đẩy Cát Vân ra cau mày thật chặt "Cát Vân, Ta biết muội là thương cho Thu Nhi nhưng muội cũng không thể chấp vãn Khanh Khanh như vậy. Muội ấy là muội muội của ta và Thu Nhi"

Cát Vân lau nước mắt cười cười "Khánh Lâm ca, huynh hôm nay bảo vệ cô ta như vậy cũng không biết liệu ngày mai cô ta có hại chết huynh hay không. Cô ta không có tội vậy Khánh Thu có lỗi sao?"

"Muội..."

"Được rồi! Chung quy là lỗi của ta, Vậy cô muốn thế nào đây?" Khanh Khanh lên tiếng cắt đứt cuộc cãi vã, đầu nàng cảm giác thật đau nếu cứ như vậy sẽ vỡ ra mất. Cát Vân nhìn nàng chăm chăm khẽ cười "Dù ta muốn thế nào thì Khánh Thu cũng không sống lại được" cô dừng một chút lại nói "Quận chúa người không có lời giải thích sao?"

Khanh Khanh cười nhẹ, nàng vịnh bàn trà để đứng vững giọng nói không lạnh nhạt nhưng xa cách "Nếu lời nói có thể hóa giải tất cả thì sẽ không có người bỏ mạng, nếu ta chỉ dùng lời nói thì có lẽ khoảng thế đứng đây nghe người chấp vãn"

Cát Vân cau mày, đôi môi xinh đẹp nhếch lên nhưng cô không cười, cũng không thể cười nổi. Nữ tử Mông Cổ tuy phóng khoáng có ân, có oán tất có báo nhưng không phải người không phân biệt thị phi trắng đen. Cát Vân hận Khanh Khanh vì nàng có liên quan đến cái chết của Khánh Thu, Cát Vân hiểu những thứ Khanh Khanh làm nhưng lại có tình không hiểu. Chung quy Cát Vân vẫn là vì nặng tình với Khánh thu mới muốn trách tội Khanh Khanh

Cát Vân gạt đi lệ còn vương trên má quay đầu bỏ đi, trước khi ra cửa cô còn nghe âm thanh nặng nề của vật gù đó ngã xuống. Tiếp đó là tiếng hốt hoảng của Triệu Khánh Lâm "Khanh Khanh..."

*

"Hôm nay muội làm sao vậy? Cây cỏ đó có lỗi với muội hay sao, muội hành hạ bọn chúng thật...chắc chắc..."

Gia Lỗ Thượng Phong ngồi xuống bên cạnh Cát Vân nhìn đám cây cỏ bị cô hủy hoại đến "đáng thương" tắc lưỡi.

Cát Vân thấy hần liền quỳ xuống hành lễ. Gia Lỗ Thượng Phong chau mày không đỡ cô dậy mà chính mình nằm xuống bãi cỏ mênh mông, gió thảo nguyên sau đêm mưa tuyết hôm qua có chút ấm áp hơn nhưng vẫn se lạnh.

Gia Lỗ Thượng Phong cất lời, thanh âm du dương trong gió có chút lạnh lẽo "Cát Vân, từ khi trẫm lên ngôi muội dần dần tỏ ra xa cách trẫm rồi". Cát Vân vẫn giữ tư thế quỳ một chân hành lễ có chút ngẩn đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hần, nhanh chóng cúi đầu "Hoàng thượng, người là chân mệnh thiên tử trên vạn người, dân nữ chỉ là nữ nhi của một cung nữ nhỏ nhoi sao có thể như lúc trước tùy hứng được"

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Không thể tùy hứng? Đúng vậy bây giờ ta là hoàng thượng, không phải vị vương gia tự tại của ngày đó". Quả nhiên đế vương cô độc, ngày trước hần có tự do nhưng chẳng có quyền thế. Hiện tại hần trên vạn người lại cô độc một mình, những người bên cạnh hần luôn miệng giữ lễ nghĩa đến đáng sợ

Gia Lỗ Thượng Phong lắc đầu "Thôi bỏ qua đi, Cát Vân, muội tại sao lại nổi con thịnh nộ như vậy, phải chăng bên Quận Chúa chọc giận rồi"

Cát Vân hừ mũi một cái ngồi bệt xuống bên cạnh Gia Lỗ Thượng Phong, câu trước là giữ lễ, hành động sau thì lại vô tư thoải mái như huynh đệ "Hoàng Thượng ngài đừng tưởng ta không biết, vị quận chúa kia chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết cho Khánh Thu"

Cát Vân thờ dài một tay chống cằm một tay vẽ vờ trên mặt đất lơ đãng nói "Khi còn tại thế ta còn muốn đưa nàng vào phủ của huynh mà hảo hảo làm

vuông phi, đáng tiếc.... Trời ganh tỵ mỹ nhân"

"Khanh Khanh vì nhà họ Triệu mà huyết tẩy hoàng cung, muối không muốn nhìn nhận nàng cũng không thể làm ngơ những việc nàng làm"

Cát Vân bĩu môi "Huynh tưởng ta không biết? Ta chỉ là ghét Khanh Khanh, cũng không hiểu rốt cuộc Triệu bá mẫu nhắc cô ta ở đâu về"

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Muội chính là có ấn tượng không tốt với người ta nên mới soi mói như vậy, trong lòng muội thật sự ghét nàng ấy sao?"

Cát Vân nhìn Gia Lỗ Thượng Phong một chút cũng không thể nói nên lời

Gió thảo nguyên còn lạnh nhưng ánh nắng đã ấm hơn nhiều, thời tiết thật giống vậy, ngày này năm trước máu tanh văng khắp hoàng cung...

*

[Ca, Muội nên trở về rồi!]

Phong thư chỉ vòn vẹn mấy chữ, Triệu Khánh Lâm thờ dài buông phong thư. Khi này hắn mới vừa nghe nói Khanh Khanh theo Phong Nguyệt Vô Thần đến biên cương đã mấy ngày trước, cũng đã nghe nói chuyện nàng xung đột với Phong Nguyệt Vô Thần mà cười ngửa trong đêm về Mông Cổ.

Có lẽ Khanh Khanh là người trong cuộc không rõ, nhưng Triệu Khánh Lâm biết rõ rằng Khanh Khanh đã có tình cảm với Phong Nguyệt Vô Thần. Nàng là một nữ tử quật cường, cứng đầu, chắc chắn sẽ không chịu thừa nhận

Chỉ mong nàng có thể hạnh phúc!

Thành Nam Cương

"Chủ Tử, thật sự phải rời đi ngay sao? Còn Lam Khanh Khanh phải làm thế nào?"

Vân một mặt lo lắng hỏi, tay vẫn còn mang tay nải đem vào trong xe ngựa, Khanh Khanh đã rời đi một ngày vẫn chưa quay lại, hiện tại chủ tử lại ra lệnh về kinh chẳng phải là bỏ mặt Khanh Khanh sao?

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn sắc trời, mặt trời vẫn còn chưa xuống núi trời đã muộn tối, có lẽ đêm nay sẽ có cơn mưa to đấy

"Vương gia..." Vân hấp tấp hỏi lại bị Thiên kéo lại "Vương gia là chủ tử hay là Khanh Khanh là chủ tử củ ngươi đây". Vân nhìn qua Phong Nguyệt Vô Thần rồi bỏ cuộc không xin nữa "Rốt cuộc hai người giận hờn việc gì vậy chứ"

Liễu An Nhiên được Tiểu Lan đỡ ra ngoài vừa vặn nghe được lời Vân và Thiên nói, đôi mày liễu của cô khẽ chau, trong đầu lặp đi lặp lại ba chữ "Lam Khanh Khanh"

"Chủ tử người làm sao?"

Liễu An Nhiên thoáng giật mình lắc đầu, giọng nói yếu ớt đến cực điểm "Ta không sao". Cô nhìn lên trời môi hơi nhếch lên chẳng biết đang nghĩ gì, Lam Khanh Khanh? Rốt cuộc là Lam Khanh Khanh nào đây?

Phong Nguyệt Vô Thần thấy nàng liền đi tới "Thân thể muội đang yếu tại sao không vào trong xe nghỉ ngơi?", Liễu An Nhiên yếu ớt cười "Chỉ đứng một lúc, không chết được!"

Phong Nguyệt Vô Thần nắm tay cô đi tới xe ngựa, Liễu An Nhiên đoán hồi lâu mới mở miệng hỏi "Vân nói bên cạnh huynh có một Lam Khanh Khanh... Không chờ nàng ấy quay lại sao?". Hắn hơi chau mày đôi mắt thoáng qua một tia lo lắng "Tự nàng ấy có thể trở về!"

Liễu An Nhiên trầm mặt, Phong Nguyệt Vô Thần có lẽ đã đáng giá cao nữ nhân quá rồi. Chuyện năm đó, phải chăng hắn cũng nghĩ cô có thể tựa quay về?

"Làm sao?" Phong Nguyệt Vô Thần quay đầu thấy cô một bên thất thần đứng, mãi vẫn không lên kiệu "An Nhiên, muội làm sao?"

Liễu An Nhiên nâng mắt do dự hỏi "Huynh...coi trọng Lam cô nương?" đúng như dự đoán Phong Nguyệt Vô Thần hơi mất tự nhiên nhanh chóng mỉm cười che lấp sự lo lắng đương muốn nói gì lại bị Liễu An Nhiên nói trước

"Thần, Huynh sẽ hối hận..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 102: Gặp biến_Gọi lại chuyện cũ

Lam Khanh Khanh một đường thúc ngựa từ Mông Cổ đến Thành Nam Cương không ngừng nghỉ, đến lúc vào thành thì mặt trời đã xuống núi.

Khanh Khanh vào doanh trường quân lính thì đã nhận được tin buổi trưa hôm nay Phong Nguyệt Vô Thần đã lên đường về kinh, có lẽ hiện tại đã đến Viên Châu.

Lam Khanh Khanh cũng chẳng muốn làm phiền bọn họ liên cáo từ, nàng chọn một khách điểm trong thành trọ lại một đêm. Sắc trời bên ngoài đã tối còn có mây đêm hắt đêm nay sẽ khó khăn nàng không thể lại phi ngựa đến Viên Châu được

Ăn tối xong, bên ngoài đã nổi giông, trên trời cũng đã có vài tiếng sấm chớp nổ.

Khanh Khanh ngồi một lúc liền cảm thấy một mối buồn ngủ liền lên giường, có lẽ vì mấy hôm nay quá mệt mỏi nàng vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Khanh Khanh vừa chợp mắt chưa bao lâu đã nghe một màn huyền ảo từ bên ngoài truyền đến. Khanh Khanh muốn mở mắt nhưng mí mắt nặng trĩu chẳng mở nổi. Nàng cơ hồ nghe thấy mọi người hô hoán

"Cháy..."

"Cháy rồi... Mau dập lửa..."

"Mau mau cháy rồi..."

Cháy? Là chỗ nào bị cháy?

Khanh Khanh cảm thấy xung quanh nóng rực như bị lửa đốt, bên ngoài lại có người hô hoán "Khách điểm cháy rồi". Tinh thần nàng dần tỉnh táo, cháy? Chính là nơi ở của nàng bị cháy!

Khanh Khanh cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu, xung quanh nàng toàn là lửa, đã đốt cháy đi mấy thanh xà nhà, cột nhà, khói bụi mù mịt. Nàng hoảng hốt muốn đứng dậy chạy ra ngoài nhưng đôi chân lại mềm nhũn căn bản không cách nào đứng lên

"Cô cô..."

Khanh Khanh nhắm mắt hoảng hốt bất giác nhớ lại cái kí ức đáng sợ mà nàng chôn giấu rất lâu.

Cũng như lúc này, lửa ngập tràn cả cô nhi viện, có một đứa bé gái ngồi trong góc tường sợ hãi, hoảng sợ như con chó nhỏ bị bỏ rơi giữa đồng lửa lớn. Cô bé thấy có vài bóng đen vượt lửa lớn đi vào, cô bé vui mừng, nắm được cây cò cứu mạng liền lớn tiếng kêu cứu.

Bọn họ quay đầu, bọn họ thấy đứa bé nhưng lại không ai chạy tới cứu đứa bé ấy. Lửa nơi cô bé quá lớn, thanh xà nhà ngã xuống, bọn họ nhất quyết quay đầu ôm những đứa bé mắc kẹt bên ngoài đi

Cô bé mở to mắt, miệng kêu cứu, nước mắt lưng tròng, cô bé kêu đến khản cả giọng khóc đến đau cả mắt, khói bay mịt mù khiến cô bé nghẹt thở.

Cô bé ngất đi, khóe mắt còn đọng lệ chưa khô. Cô bé mơ hồ thấy có một bóng đen.... Là thần chết sao?

"Khanh Khanh..."

Mí mắt thật nặng! Là ai đang gọi tên nàng?

Cảm giác cơ thể được nâng lên, tiếp theo là tiếp thanh xà nhà rơi xuống, lửa càng lớn hơn.

"Khanh Khanh, chẳng phải nàng rất mạnh mẽ sao? Nên đối diện sự thật!"

Nàng muốn xem là ai đang ôm nàng! Khanh Khanh hơi hé mắt tăng sương lẫn khói bụi che phủ mắt, nàng không thấy rõ khuôn mặt người đang ôm nàng. Nhưng nàng chắc chắn đây là một nam tử, giọng điệu cũng thật quen

Nam tử áo đen bật cười, ôm nàng lùi ra vài bước, lại nghe tiếng đồ võ "Khanh Khanh, coi như ta may mắn thấy được đáng về yếu đuối của nàng". Hắn nâng tay lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng "Nàng nợ ta một ân tình!"

Trong mơ hồ Khanh Khanh chau mày, cảm thấy cơ thể được nam tử di chuyển đến một nơi nào đó. Hình như có gió, rất lạnh, lại có tiếng huyền ảo rõ ràng

Khanh Khanh cảm thấy phía cổ tay hơi lạnh lẽo, tay nam tử vừa rời đi nàng liền biết hắn đã lấy vòng tay hoa Ha Tuyết mà mẹ nàng cho nàng. Khanh Khanh khó nhọc chớp mấy mí mắt "Người làm gì?". "Không làm gì cả, ta chờ nàng báo ân"

Nói đoạn hắn đặt nàng bên lan can bên ngoài khách điểm, môi hắn nhếch lên một đường xinh đẹp buông tay.

"Trên lầu có người"

"Có người rơi từ trên lầu xuống..."

Trong đám người dập lửa dưới lầu thấy bóng nữ tử rơi xuống liền kinh ngạc, hoảng hốt. Nàng như vậy nếu rơi xuống... Chưa để mọi người nghĩ đến kết cục đã có một bóng nam nhân vận khinh công bay lên ôm trọn thân thể nữ tử, Xuống đất an toàn

"Khanh Khanh, Khanh Khanh"

Lâm Bích Tần lay lay bả vai Khanh Khanh nhưng nàng vẫn không thể tỉnh dậy, hần nhìn lên trên lầu sớm đã không còn bóng người. Tòa khách điểm hoàn toàn bị ngọn lửa nuốt trọn đã bắt đầu sụp đổ. Trên trời lại thêm vài tia sấm chớp, trời bắt đầu đổ cơn mưa lớn, mưa gió quất vào mặt đau rát. Con mưa đổ xuống vẫn không thể làm nguội ngoai ngọn lửa, ngọn lửa bị mưa làm tắt hẳn là chuyện của một canh giờ sau

Lâm Bích Tần nhìn nữ tử hơi thờ yếu ớt trong lòng không khỏi lo lắng. Hần vốn dĩ chỉ là biết Khanh Khanh đang ở Nam Cương nên xin Đại Ca đến đây tìm nàng, tiện thể bảo vệ nàng. Không ngờ khi hần tới thì nàng đã đi Mông Cổ, đến lúc nàng trở lại thì khách điểm lại gặp hỏa hoạn. Thật không dám nghĩ nếu như lúc này hần không ở đây thì nàng có thể đã ngọc nát xương tan

Lâm Bích Tần chau mày, Phong Nguyệt Vô Thần hiện tại lại đang ở đâu?

*

"Vương gia..."

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Của việc gì?". Vân gấp đến cực điểm thờ hồn hèn lấp bắp nói "Bên Thành Nam Cương xảy ra chuyện rồi"

Thành Nam Cương? Khi này đã có mật báo nói Khanh Khanh đã quay trở lại "Có chuyện gì?"

"Khách điểm Lam Khanh Khanh ở xảy ra hỏa hoạn, hiện giờ tình hình nàng ấy thật không tốt lắm..."

Cây bút trên tay Phong Nguyệt Vô Thần rơi xuống, hần hơi ngẩn đầu nhìn ra cửa sổ, ngoài trời đang mưa thật lớn. "Vương gia người không đến đó đón Khanh Khanh sao?", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì Vân lại hấp tấp "Hay để thuộc hạ đến đón Khanh Khanh"

"Không cần, ta tin tưởng nàng"

Vân tròn tròn mắt, hần tức giận, cái gì mà tin tưởng nàng? Tin tưởng thì bên phía Khanh Khanh sẽ tốt lên được sao? Cho dù hần có tức giận thì cũng không thể thay đổi ý của Phong Nguyệt Vô Thần được. Vân buồn bực càu nhàu "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà Vương gia lại đối xử với nàng ấy như vậy chứ?"

Vân quay người toan rời đi lại nghe thấy tiếng người phía sau "Ngày mai không cần lên đường gấp, ở lại thêm một ngày đi"

Vân quay đầu cười "Vương gia là muốn chờ Khanh Khanh sao?", Phong Nguyệt Vô Thần thủy chung vẫn nhìn ra phía cửa sổ, Vân vui vẻ rời đi "Được thuộc hạ sẽ chuyển lời xuống dưới"

Vân vừa ra khỏi cửa đã bị Thiên kéo lại "Huynh làm gì?", "Người có ý gì với Lam Khanh Khanh sao?". Vân cau mày đẩy cánh tay Thiên đang cầm tay mình ra "Huynh là có ý gì đây? Có ý gì với Khanh Khanh là sao? Ta không phải là người có học vấn huynh muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi"

Thiên buông tay Vân ra trên mặt vẫn là vẻ bình thản lạnh lùng "Ta chưa từng thấy người nhiệt tình đối với ai như vậy". Vân chợt hiểu ra cười cười "Nàng là nữ chủ tử tương lai của ta, ta không quan tâm Khanh Khanh thì đi quan tâm ai đây?"

"Chủ tử chưa nói người đã tự nhận người khác là nữ chủ tử. Để chủ tử biết xem có lộ da người không"

Vân bĩu môi "Người còn nói ta, trong lòng người cũng không phải kích trọng nàng sao?" Vân thờ dài, cụt mắt lại nói "Và lại ta thấy Khanh Khanh cũng thật đáng thương, từ nhỏ đã bị cha nương bỏ rơi, cuối cùng cha nương mất hết để lại một mình nàng"

Thiên cau mày "Đây là ai nói cho người?". "Mấy ngày trước ở Khách điểm Viên Châu Hàm nương nương vô tình nói cho ta biết"

Vân thờ dài "Khanh Khanh với Hàm nương nương cũng thật quá đáng thương đi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 103: Gặp lại tại khách điểm Viên Châu

Lâm Bích Tần đưa Khanh Khanh trở lại một khách điểm ở ngoại thành Nam Cương. Bên ngoài mưa bão thật to, không khí ẩm ướt lạnh lẽo

Từ lúc ngã xuống lầu đến giờ Khanh Khanh vẫn không có dấu hiện tỉnh lại, đến nửa đêm nàng lại phát sốt mê sảng gọi tên ai đó. Chung quy từ trước đến nay Lâm Bích Tần chưa từng thấy đáng về nàng yếu đuối như vậy, hần đã quen nhìn nàng cao ngạo rồi

Lâm Bích Tần dứt thuốc cho nàng, may thay nàng vẫn có thể uống, lau đi mồ hôi trên trán lẫn thuốc chảy ra từ khóe miệng. Đến khi trời lờ mờ sáng, bên ngoài đã tạnh mưa Khanh Khanh mới dần hạ sốt

Lâm Bích Tần viết một lá thư gửi về Dạ Nguyệt, cũng không biết bọn nam nhân ở đó có bị kích động đến điên lên đi đốt cả Tam vương phủ hay không...

*

Đồng Phương Chính nhìn lá thư trăm ngẫm, đôi mày có chút nhíu chặt nhưng nhìn đến dòng nhắc nhở nơi cuối thư mới thả dài

"Đại ca, huynh làm sao vậy? Phong thư đó chả nhẽ nói đại tẩu bị làm sao ah?" Điều Chính Vũ nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Đồng Phương Chính thì cười cợt.

Đồng Phương Chính hừ một cái ném phong thư vào người hấn "Là tiểu cữu gửi về, Khanh Nhi gặp chuyện rồi". Điều Chính Vũ lập tức thu hồi vẻ bồn cọt cau mày đọc thư, hấn vỗ lá thư tức giận đương muốn đi đâu đó

"Đệ đi đâu?" Điều Chính Vũ dừng chân giọng điệu lạnh lùng "Huynh nói xem?". Đồng Phương Chính đứng dậy vỗ vỗ vai hấn "Tiểu cữu đã nói dừng mạnh động, dù có xảy ra chuyện gì thì cũng phải để Khanh Khanh quyết định có chém chết hấn hay không"

Điều Chính Vũ bức bối "Vậy đệ đi đón nàng" Đồng Phương Chính lại kéo hấn lại "Cũng không được, tiểu cữu nói tình trạng của hiện tại của muội ấy không tốt lắm, đệ nghĩ một người cao ngạo như muội ấy muốn người khác thấy đáng về đó của muội ấy sao?"

Điều Chính Vũ hằm hực hất tay Đồng Phương Chính ra "Thật là bức điên đệ mà!". Ngoài miệng hấn nói vậy nhưng cũng ngoan ngoãn ở lại Dạ Nguyệt chờ nàng về, hấn biết hiện tại có lẽ nàng sẽ không muốn gặp ai. Nhưng mà hấn thật lo lắng cho nàng

Chưa đầy một canh giờ tin Tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần bỏ rơi Lam Khanh Khanh ở Thành Nam Cương khiến nàng gặp hỏa hoạn bị thương truyền khắp Dạ Nguyệt. Phàm là người của tam vương phủ hoặc thuộc hạ của Phong Nguyệt Vô Thần đến Thành Tây đều không khách khí bị đuổi ra khỏi quán.

Người của Dạ Nguyệt có thể động vào sao?

"Lâm Bích Tần? Sao huynh lại ở đây?"

Lâm Bích Tần nghe thấy nàng nói liền nhanh chóng bưng bát thuốc đến bên cạnh "Khanh Khanh, muội tỉnh rồi, vậy uống thuốc đi". Khanh Khanh nhìn bát thuốc đen ngòm chau mày, Lâm Bích Tần cười nhẹ vuốt tóc nàng "Ngao uống đi, sẽ khỏi bệnh nhanh thôi"

Lam Khanh Khanh lườm hấn một cái "Ta không phải là con nít" uống hết bát thuốc nàng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Lâm Bích Tần để nàng nằm xuống lại hỏi "Muội sợ lửa sao?", Khanh Khanh hơi ngạc nhiên nhìn hấn, cuối cùng nàng rũ mắt "Khi muội còn nhỏ, cô nhi viện gặp hỏa hoạn..."

Khanh Khanh nhắm mắt hít sâu một hơi cố không bị quá khứ làm cho sợ hãi, Lâm Bích Tần chau mày nhận rõ vẻ ưu thương từ nàng. Hấn vươn tay vuốt mái tóc xõa dài của nàng "Không cần sợ, có ca ở cạnh muội rồi"

Khanh Khanh mở mắt ra nhìn cười "Đa tạ ca". "Khanh Khanh, hôm qua muội là được ai cứu?" câu này của Lâm Bích Tần không khỏi khiến nàng chau mày, là ai cứu nàng? Không phải là Lâm Bích Tần sao?

Lâm Bích Tần thấy rõ nghi vấn của nàng liền giải thích "Lúc đó ta chỉ là vô tình đi ngang qua, phát hiện muội rơi từ trên lầu xuống" nếu không phải hấn đi dò là tin tức của nàng mà đi ngang qua, chỉ sợ hiện tại hấn đem về chính là xác của nàng

Khanh Khanh cau mày thật chặt, bên tai mơ hồ có tiếng nam nhân "Khanh Khanh, nàng nợ ta một ân tình". Nàng giật mình, đó không phải là mơ sao? Nàng xoa xoa cổ tay phát hiện vòng tay hoa Hạ Tuyết của nàng đã biến mất. Nó cũng cho nàng biết nam tử đó thật sự tồn tại, là ai?

"Khanh Khanh"

Nàng giật mình lắc đầu "Không biết, cũng không nhớ nổi". Lâm Bích Tần xoa đầu nàng cười "Không sao rồi, sau khi dập lửa ta có đến đó, tìm thấy nhuyền hồn tán trộn bên trong sáp hương. Đây chắc không chỉ là một tai nạn"

Khanh Khanh gạt đầu nhưng chẳng mấy quan tâm, nàng nhìn ra cửa sổ đã thấy mặt trời lên cao "Ca, muội muốn về kinh". Lâm Bích Tần có chút bất ngờ "Muội vẫn còn chưa khỏi hấn nên...", "Muội không muốn ở đây, muội muốn về Dạ Nguyệt"

Lâm Bích Tần nghĩ ngợi một chút cuối cùng cũng đồng ý. Hấn ra chợ mua cho nàng một cái áo lông cáo thật dày cùng với một con ngựa khỏe. Tuy rằng đã gần chuyển mùa nhưng vẫn còn lưu lại cái giá rét mùa đông, hiện tại Khanh Khanh yếu ớt như vậy vẫn là nên được chăm sóc kĩ

Sau khi Lâm Bích Tần mặc cho Khanh Khanh hai ba lớp y phục dày cộm, nhìn nàng như đoàn bánh tét thì hấn mới đem theo nàng lên đường hồi kinh.

Mặt trời xuống núi không bao lâu thì Lâm Bích Tần và Lam Khanh Khanh đã đến Viên Châu thành, nàng vẫn còn yếu lại đi ngựa sóc này không biết ngát đi bao nhiêu lần. Hiện tại đã vào thành nhìn nàng cũng không thể cảm cực thêm được nữa

Lâm Bích Tần dìu nàng vào khách điểm gần nhất nhưng vừa vào chương quây đã nhìn hai người khó xử "Khách quan xin thứ lỗi, khách điểm này đã được bao trọn rồi thật không thể cho thuê"

"Ông..."

Khanh Khanh yếu ớt kéo vạt áo Lâm Bích Tần ý bảo bỏ đi. Vị chương quây nhìn nữ tử yếu ớt trong lòng nam nhân cũng động lòng "Hay các vị nói một

tiếng với người thuê khách điểm xem, người ta có thể nhường lại một phòng"

Lời ông vừa dứt đã nghe thấy một tràng bước chân trên lầu xuống, vị chương quỳ hờ hời cười "Kia chính là vị bao thuê khách điểm"

Lâm Bích Tần thuận theo ngón tay chương quỳ nhìn sang, nam tử áo bào tím đứng cùng đám thuộc hạ, là nam nhân quen đêm không thể nào quen hơi. Hiện tại đã biến thành kẻ thù của Dạ Nguyệt, Khanh Khanh cũng hơi nâng mắt nhìn hắn, không biết có cảm xúc gì

"Nếu khách điểm này vương gia đã bao trọn thì ta cũng không cần"

Lâm Bích Tần hừ lạnh đặt tay ngang hông Khanh Khanh ôm nàng rồi đi

"Khoan đã"

"Khanh Khanh"

Đường như thanh âm của Phong Nguyệt Vô Thần và Lâm Bích Tần đồng thời vang lên. Khanh Khanh trong lòng Lâm Bích Tần lại ngất đi, nàng hiện tại suy yếu đến cực điểm

Vẫn đứng bên cạnh lo lắng nhìn Khanh Khanh nhưng chưa có lời của Phong Nguyệt Vô Thần hắn không thể nào tới đó

"Chuẩn bị phong cho nàng"

Vẫn vui mừng chạy lại đỡ lấy Khanh Khanh giúp Lâm Bích Tần đưa nàng lên phòng. Lâm Bích Tần đi ngang qua Phong Nguyệt Vô Thần như có như không dừng lại "Cho dù Khanh Khanh có tha thứ Dạ Nguyệt cũng nhất định sẽ ghi hận"

Một lời nói liền sáng tỏ thân phận hắn, hắn chính là một trong mười một công tử Dạ Nguyệt son trang, hắn đối với Khanh Khanh như vậy nàng chính là vị Thập nhị kia

Vẫn cũng nghe được lời của Lâm Bích Tần lại nhìn Khanh Khanh, thảo nào hai ngày nay người tam vương phủ hắn tới nơi nào của thành Tây cũng bị đuổi.

Vương gia tạo nghiệt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 104: Người chưa bao giờ hiểu nàng

Lâm Bích Tần đưa Khanh Khanh lên phòng, hắn cho nàng uống thuốc để nàng ngủ rồi mới rời khỏi phòng.

Lâm Bích Tần vừa xuống chính sảnh đã bắt gặp Phong Nguyệt Vô Thần một mình ngồi uống rượu. Phong Nguyệt Vô Thần nghe tiếng bước chân cũng ngẩn đầu

"Vương gia, chẳng phải Khanh Khanh là thuộc hạ của người sao? Ngay lúc nàng gặp hỏa hoạn người đang ở đâu?"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Đã là thuộc hạ của bốn vương thì cần Lâm công tử quản sao?"

Lâm Bích Tần cười nhưng ánh mắt lại rét lạnh "Ta tại sao lại không quản? Ta là chủ ca của muội ấy, muội ấy chính là thập nhị tiểu thư của Dạ Nguyệt. Dám hỏi vương gia, bỏ mặt thế nào đây?"

Nhìn thấy đối phương tĩnh lặng không nói Lâm Bích Tần cảm thấy như vừa đánh một quyền vào gối bông, chẳng lẽ trong lòng hắn Khanh Khanh một chút cũng không quan trọng sao? Chỉ đáng trách muội ấy thông minh một đời nhưng lại đại dốt trong chuyện tình cảm

"Vương gia, người có biết lúc ta gặp muội ấy trong tình trạng thế nào không? Khách điểm nhuộm lửa đỏ rực, muội ấy nhảy từ trên lầu xuống, nếu ta không cứu chỉ e là ngọc nát xương tan"

Thấy sắc mặt Phong Nguyệt Vô Thần hơi đổi Lâm Bích Tần lại cười lạnh "Còn người? Người lại ở đây nhân nhả cùng với người xưa, Khanh Khanh là một lòng với người người lại đối xử với nàng ấy như vậy"

Phong Nguyệt Vô Thần sắc mặt nặng nề, cơ hồ cảm thấy tim co thắt như bị ai bóp chặt. Hắn không biết đây là cảm giác gì, dường như là lo sợ, dường như là hối hận. Cảm giác như sắp mất cái gì đó, chung quy không thể nói nên lời

"Vương gia, người đã bao giờ từng thử đứng ở cương vị muội ấy mà suy nghĩ không? Muội ấy có gì sung sướng không màn lại cam chịu làm thuộc hạ

dưới trướng người? Chẳng phải là muội ấy để tâm đến người sao?"

"Ca..."

Câu sau của Lâm Bích Tần chứa đầy tức giận, hần không kiềm chế được thanh âm khiến mọi người trong khách điểm đều nghe thấy.

Lâm Bích Tần xoay người đã thấy Khanh Khanh khuôn mặt tái nhợt đứng trên lầu. Hần nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, môi nhếch lên lạnh lùng "Chung quy, người chưa bao giờ hiểu nàng" câu này chỉ có Lâm Bích Tần và Phong Nguyệt Vô Thần nghe thấy

Nói đoạn Lâm Bích Tần xoay người lên lầu, hần cời áo choàng bên ngoài khoát lên cho Khanh Khanh, vuốt nhẹ tóc nàng ân cần hỏi "Sao không ngủ trong phòng chạy ra đây làm gì?"

Khanh Khanh muốn mở miệng nói chuyện lại cảm thấy môi khô khốc chủ có thể mấp máy môi mấy chữ. Lâm Bích Tần cau mày như có như không nhìn về phía Phong Nguyệt Vô Thần nâng cao thanh âm "Muội lại gặp ác mộng?"

Khanh Khanh gật đầu. "Bên ngoài hãy còn lạnh muội nên vào phòng nghỉ ngơi" Lâm Bích Tần thấy nàng có chút do dự điều gì hần liền nói tiếp "Ca bồi muội ngủ!"

Bóng dáng hai người đã khuất nhưng ánh nhìn của Phong Nguyệt Vô Thần vẫn dõi theo. Hần không rõ trong lòng có tư vị gì, có chút khổ sở, có chút buồn bực. Cảnh nàng mềm yếu với người khác như vậy, thủy chung phụ thuộc vào người khác như vậy, chung quy người đó không phải là hần

Cảm giác như mất mát cái gì đó, mất một thứ rất quan trọng..

Phía khuất hành lang có một đôi con người vẫn luôn theo dõi về phía này. Liễu An Nhiên cau mày nhích nhích ra khỏi góc hành lang, cô giơ tay lên định đập con muỗi đang vo ve nhưng lại thôi

Cô nhìn về phía Phong Nguyệt Vô Thần rồi lại nhìn căn phòng đang đóng chặt cửa kia, ánh mắt phức tạp

"Quá yếu đuối!" Liễu An Nhiên lẩm bẩm, như nhớ ra chuyện gì lại cau mày nhìn về phía căn phòng Lam Khanh Khanh và Lâm Bích Tần "Sợ lửa? Lam Khanh Khanh?"

Ngay sáng sớm hôm sau đoàn người khởi hành về kinh thành. Lâm Bích Tần nhìn Khanh Khanh vẫn còn yếu không thể đi ngựa liền đi khắp thành thuê xe ngựa cho nàng. Chỉ đáng tiếc qua một trận dịch bệnh cũng chẳng tìm ra được cỗ xe nào tốt lành

Bất đắc dĩ Khanh Khanh và Liễu An Nhiên đi cùng một cỗ xe ngựa

Lần trước đến Nam Cương gấp rút cứu tế còn đem theo nhiều lương thực nên mới đi đường rừng núi rút ngắn thời gian. Lần này trở về đi đường bằng thẳng thì mất tận mười ngày đêm mới đến được kinh thành

Lần này tuy đi đường "tạm ổn" nhưng tình hình Khanh Khanh chẳng ổn tí nào, xe ngựa xóc nảy không biết bao nhiêu lần nàng bay ngay xuống xe nôn thóc nôn tháo. Chỉ khổ Tiểu Lan phải chăm sóc hai nữ nhân bị bệnh

"Người nhìn ta làm gì?" Khanh Khanh cau mày khó chịu ném chiếc muống xuống, ngẩn đầu nhìn Liễu An Nhiên

Liễu An Nhiên cũng thu mắt lại lắc đầu cười nhẹ "Không có gì, cô ăn đi lát lại lên đường"

Khanh Khanh im lặng, có ai nói cho nàng biết cô Liễu An Nhiên này sao lại kì quái như vậy không. Hiện tại ngồi chung xe ngựa đã lâu, nếu như nói lúc đầu cô ấy luôn nhìn chăm chăm nàng vì đề phòng tình địch thì cũng đã qua mấy ngày rồi sao lại cứ rảnh là nhìn nàng vậy? Không phải cô ấy bị mắc chứng thích nhìn nữ nhân chứ? Hay là bệnh lâu quá nên... Có vấn đề?

"Ta chỉ cảm thấy cô giống một người" Liễu An Nhiên đột ngột nói khiến nàng không khỏi giật mình, giọng của cô ấy mềm mại uyển chuyển lại không điệu đà quá mức thật khác xa với nàng T.T

Giống một người? Là Phong Nguyệt Linh Nhi sao?

Liễu An Nhiên như cảm nhận được nghi vấn của nàng mà ngẩn đầu, chỉ có điều lần này trong mắt cô ấy có gì đó rất phức tạp, giọng nói cũng lạnh theo mấy phần "Cô ấy gọi là... Lam Khanh Khanh"

Khanh Khanh hơi ngẩn người, Lam Khanh Khanh? Không phải là nàng sao?

Khanh Khanh cau mày, trong lòng dâng lên một cảm xúc gì đó rất mãnh liệt, ý chí của nàng bảo, nàng quen biết Liễu An Nhiên

Liễu An Nhiên bật cười "Đừng bận tâm, dùng bữa của cô đi". Khanh Khanh cúi đầu cầm cái muống chọc chọc chén cháo, lẩm bẩm lầu bầu "cô cứ nhìn như vậy ta làm sao mà ăn chứ"

*

Hoàng cung Phong Nguyệt

"Khanh Khanh đi đâu rồi?"

Hàm Mộc Vân nhìn cung điện trống trải bất giác chau mày, có dự cảm chẳng lành. Mộc Vân hăm hực ra khỏi cung chạy đến tam vương phủ, quả thật như nàng đoán Phong Nguyệt Vô Thần với Lam Khanh Khanh vẫn chưa hồi kinh

Nàng bị lừa rồi!

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn thấy nàng một mặt tức giận cũng chẳng dám chạy đến trước mặt chấp vấn chuyện nàng trốn đi.

"Nàng sao vừa về đã mang bộ mặt thối như vậy? Nhiệm từ Nam Cương rồi sao?"

Mộc Vân lườm hấn một cái đem gối bông trên nhuyễn tháp ném về phía hấn "Con mẹ nó đến lão nương cũng dám lừa".

Phong Nguyệt Phủ Hàn chớp lấy gối bông để lại trên nhuyễn tháp ngồi xuống bên cạnh nàng, "Ngũ đệ làm vậy cũng vì nghĩ tốt cho nàng, nàng xem nàng đường đường là phi tử trong cung lại trốn đi biên cương, không nói đến không hợp phép tắc nhớ nàng có mệnh hệ gì ta có cắt đầu của đệ ấy xuống nàng cũng không bình an mà trở lại"

Hàm Mộc Vân lườm hấn một phát "Hoàng thượng, người đang mong vị phi tử này chết sớm như vậy à? Còn cái quy tắc, quy tắc chẳng phải do người đặt ra sao, hoàng thượng sửa đi là được rồi"

"Nàng...."

Phong Nguyệt Phủ Hàn định nói gì thêm đã thấy một bên vai nặng trĩu, hấn nhìn đỉnh đầu vẫn chưa đeo trâm ngọc của Lương đệ tựa lên vai hấn khẽ mỉm cười "Ta biết nàng đang lo lắng điều gì"

"Ta lo Khanh tỷ sẽ gặp chuyện..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 105

"Ta lo Khanh Khanh sẽ gặp chuyện, ta sợ Phong Nguyệt Vô Thần sẽ bỏ mặc tỷ ấy, ta sợ Phong Nguyệt Vô Thần sẽ không hiểu tỷ ấy mà tổn thương tỷ ấy"

Phong Nguyệt Phủ Hàn đưa tay ôm trọn vai Mộc Vân "Ta tin Khanh Khanh sẽ vượt qua, cô ấy rất mạnh mẽ không phải sao?". Mộc Vân cụt mặt buồn bã "Tỷ ấy không mạnh mẽ như vậy, tỷ ấy cũng là một nữ tử, cần có người che chở bảo vệ, đáng tiếc..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn muốn lên tiếng an ủi nàng đã nghe giọng điệu nàng thay đổi "Đáng tiếc, nam nhân trong thiên hạ đều thối như nhau"

Phong Nguyệt Phủ Hàn "..."

*

"Phong Nguyệt Vô Thần"

Đại môn tam vương phủ bị đập đổ, Hàm Mộc Vân hùng hùng hổ hổ xông vào trong lớn tiếng gọi. Vân cùng Huyền nhìn thấy nàng liền chạy lại ngăn chặn nàng

"Hàm nương nương, người sao lại đến gây chuyện rồi?"

Mộc Vân lườm Vân một cái hừ lạnh "Ta còn chưa tính chuyện các người lừa gạt ta người đã chấp vấn ta?". "Nương nương người đùa sao, ta nào dám chấp vấn người"

"Khanh Khanh đâu?"

Vân nhìn qua Huyền hơi ngập ngừng "Khanh Khanh, ở cô ấy không có trong phủ". Mộc Vân cau mày "Chẳng phải các người hồi kinh đêm qua sao? Hiện tại tỷ ấy không hồi cung cũng chẳng ở tam vương phủ thì ở đâu?"

"Lam Khanh Khanh đang ở Dạ Nguyệt sơn trang" Vân nhìn qua Huyền mắt hơi nheo lại "Tỷ ấy ở đó làm gì?". Nàng có dự cảm chẳng lành, nếu không sao tự nhiên Khanh Khanh lại đến Dạ Nguyệt mà không nói cho nàng tiếng nào?

"Khanh Khanh...cô ấy..."

Vân áp a áp úng càng khiến Mộc Vân nghi ngờ "Có phải trên đường đã gặp chuyện gì không?", "Không có gì.... Cũng không phải, chỉ là khách điểm Khanh Khanh ở xảy ra hỏa hoạn, có lẽ nàng bị sốc gì đó nên..."

"Chi là?" Mộc Vân cười lạnh "Chi là chuyện nhỏ sao? Các người..." nàng hừ một tiếng đẩy Vân Huyền ra xong vào phòng Phong Nguyệt Vô Thần

"Phong Nguyệt Vô Thần, người lần ra đây cho ta!"

Mộc Vân đi xuyên qua chính điện vào tâm thất "Phong Nguyệt Vô Thần, rốt cuộc người xem Khanh Khanh là cái gì? Tỷ ấy..."

Nàng đột ngột dừng lại nhìn nữ tử đang đứng trước mặt, Mộc Vân lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần đang đứng bên thư án vẽ tranh. Nàng cười lạnh "Rốt cuộc ta cũng biết lí do, thì ra chỉ thấy mỹ nhân trong lòng khóc chẳng biết tri kỉ xưa đau lòng"

Mộc Vân nhìn Liễu An Nhiên một lượt khẽ cười "Nghe nói vương gia đem về một nữ tử xinh đẹp ta còn không tin giờ thì ta tin rồi. Trước đây ta còn nghĩ Khanh Tỷ theo người sẽ tốt, nhưng người lại bỏ mặc tỷ ấy"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Thiên, đưa Lương Đế nương nương hồi cung"

"Phong Nguyệt Vô Thần, người có biết Khanh Khanh sợ lửa không?"

Nét bút bị lệch một đường mực trên giấy tuyên quan, Phong Nguyệt Vô Thần cầm chặt tay tiếp tục vẽ như chẳng nghe thấy lời nàng nói.

Mộc Vân bật cười nhưng khóe mắt lại lạnh băng "Người chẳng hiểu tỷ ấy, không đúng, người chưa từng muốn hiểu tỷ ấy. Lúc tỷ ấy cần người nhất người lại bỏ mặc, Phong Nguyệt Vô Thần, là ta đáng giá cao người quá rồi!"

Nói đoạn Mộc Vân xoay người rời đi, nàng trước nay luôn đề phòng nam nhân bên cạnh Khanh Khanh, không phải vì nàng không muốn Khanh Khanh hạnh phúc mà sợ Khanh Khanh phải chịu đau khổ. Chẳng phải hạnh phúc chính là đau khổ thấu tâm can sao? Trước đây cũng chính vì Khanh Khanh nhất thời mềm lòng, xem trọng Vương Tường Hải mới bị hấn lợi dụng. Kết cục bị đẩy xuống núi xuyên đến nơi quỷ quái này

Chỉ là nàng phòng, phòng nam nhân khắp thiên hạ lại lơ là bỏ sót người nhà họ Phong Nguyệt. Chi là nàng thấy Khanh Khanh bên cạnh hấn có thể trở lại chính mình mà nghĩ hấn sẽ là tương lai tốt cho Khanh Khanh. Chi là nàng ngầm nhận hấn là tỷ phu nên Khanh Khanh mới lại tôn thương

Nam nhân trong thiên hạ đều thối như nhau!

*

Dạ Nguyệt son trang

"Khanh Nhi" - Tô Yên đẩy cửa phòng Khanh Khanh ra, bên là một mảng tối đen. Tô Yên khẽ chau mày đi vào trong tính thấp nền

"Tàu dừng thấp"

Giọng Khanh Khanh đột ngột truyền đến khiến Tô Yên giật mình, Tô Yên cũng là người tập võ cô thấy Khanh Khanh trong bóng tối đang đi về phía này. Khanh Khanh lướt qua cô đi ra ngoài

Khanh Khanh ngồi xuống bậc thềm trước cửa, nàng nhìn trăng, nhìn trời không biết đang suy nghĩ gì. Tô Yên lấy một tấm áo choàng khoát lên người nàng "Trời vẫn còn lạnh muội lại mới bệnh dậy không nên ngồi đây"

Khanh Khanh hơi giương môi nhưng nàng lại không cười nổi, gió đông thoảng qua nàng liền bị lạnh mà hơi run, hắt xì một cái

Tô Yên lắc đầu kéo áo choàng che kín cổ nàng lại "Muội đúng là đứa bé cứng đầu! Hấn đã không tốt liền vứt bỏ đi, muội hà tất phải làm khổ chính mình?"

Khanh Khanh hơi nghiêng đầu khó hiểu "Tàu nói vậy là ý gì?"

"Muội không hiểu trái tim của muội hay là trốn tránh cảm xúc đây? Muội hấn đã coi trọng Phong Nguyệt Vô Thần rồi"

Khanh Khanh cười nhạt "Tàu sao lại nghĩ đến khả năng đó? Muội ghét hấn vì hấn lợi dụng muội, hấn dám bỏ mặt muội thôi. Tàu nghĩ đi đâu vậy"

"Vậy sao muội không một đao chém chết hấn đi?"

Khanh Khanh hơi ngần người, đúng vậy! Từ khi nào nàng lại nhân từ như vậy? Phàm là ai phạm nàng dù đối phương là thần thánh hay ma quỷ nàng đều khiến họ sống không bằng chết. Nhưng...

"Nhưng muội lại không muốn truy cứu hấn. Chỉ có một khả năng, muội..."

"Tàu, sẽ không" Khanh Khanh nghiêm mặt "Từ lúc bị Vương Tường Hải phản bội muội đã quyết không tin tưởng vào nam nhân rồi. Không có khả năng"

Tô Yên cười trừ vuốt nhẹ tóc nàng "Tẩu cung mong sẽ không có khả năng"

Tô Yên thấy Khanh Khanh lên giường ngủ mới yên lòng rời đi.

Khanh Khanh mới vừa chớp mắt liền gặp ác mộng. Nàng mơ thấy ngày đó khách điểm bị cháy, còn có một nam tử luôn không ngừng gọi tên nàng, cứu nàng ra khỏi đám lửa

Hắn rốt cuộc là ai?

"Khanh Khanh, muội làm sao vậy?"

Khanh Khanh giật mình nhìn người bên giường "Điều Chính Vũ?". Điều Chính Vũ lấy trong người ra một viên ngọc, căn phòng sáng hẳn lên "Lại gặp ác mộng sao?"

Khanh Khanh không trả lời hắn mà nhìn chăm chăm viên ngọc "Đây là gì?". "Dạ Minh Châu, ta nghe đại tẩu nói nàng không thích thấp nên ta liền tìm cho nàng vài viên dạ minh châu thấp sáng"

Nói đoạn Điều Chính Vũ đứng dậy đặt dạ minh châu lên các giá nên, cả căn phòng liền sáng.

Khanh Khanh nhìn Điều Chính Vũ có chút ngáp ngừng hỏi "Huynh, có từng đến Nam Cung?". Hắn hơi ngần người quay lại "Muội có ý gì? Lâm Bích Tàn quản lí Nghi Âm, đệ ấy biết muội ở Nam Cung liền chạy đến đó, nếu không phải đại ca không cho ta đã sớm đến đón muội. Khôi để muội chịu ấm ức"

Khanh Khanh cau mày, không phải Điều Chính Vũ, Lâm Bích Tàn ở đó người của Dạ Nguyệt càng không đến. Vậy nam tử kia là ai? Sao lại cứu nàng? Chắc lẽ là Phong Nguyệt Vô Thần?

"Khanh Khanh, muội đang nghĩ gì mà xuất thần thế?". Khanh Khanh giật mình "Không có gì, huynh đi ngủ sớm đi ta mệt rồi"

"Được!" Điều Chính Vũ đắp chăn cho nàng, kiểm tra cửa sổ đã đóng mới rời đi. Hắn vừa ra khỏi phòng liền có người nhảy xuống quỳ bên chân hắn

"Thế nào? đã điều tra được chưa?"

Hắc y nhân đó cúi đầu "Bát công tử xin thứ tội, thuộc hạ đã đến Nam Cung điều tra khách điểm Thập Nhị tiểu thư ở, ngoài trừ nhuyển cốt tán trong nền hương ngoài ra còn một thứ"

Hắc y nhân đưa cho Điều Chính Vũ một cây chùy thủ, trên cây chùy thủ có hoa văn kì lạ. Dường như là kí hiệu đặc thù của ai đó

"Đã tìm ra hung thủ chưa?"

"xin công tử thứ tội"

Điều Chính Vũ hừ nhẹ nắm chặt thanh chùy thủ "Nhất định phải tìm được hung thủ cho ta"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 106: Trở thành nữ tử xinh đẹp

"Đây là cái thứ gì?"

Khanh Khanh lật qua lật lại y phục trên bàn cau mày hỏi. Tô Yên bảo nữ thuộc hạ trong Dạ Nguyệt mang theo vài cái rương nhỏ đặt trong phòng nàng, Tô Yên nghe nàng hỏi cũng chỉ cười

Khanh Khanh lại gần mấy cái rương nhỏ mở ra xem, bên trong rương là một số vòng vàng dây bạc, châu báu trăm cái, mấy rương kia là y phục đủ sắc màu cùng phấn son

"Đại tẩu, người đem những thứ này đến để làm gì? Tẩu là tranh chấp với đại ca nên di cư sang đây?"

Tô Yên phì cười "Những thứ này đều là của muội"

"Của muội?" khuôn mặt nàng có chút méo mó "Có cần phải bày sắc cầu vòng, bánh bèo thực nữ thế này không?". Tô Yên gõ trán nàng một cái "Cái gì mà bánh bèo, muội y như ngày trước dùng từ ngữ quái lạ"

"Muội nhìn xem bộ y phục này thế nào?" Tô Yên chỉ vào huyết y đỏ tươi được treo trên gỗ móc y phục. Khanh Khanh lắc đầu "Quá đỏ, quá chói rồi". Tô Yên chỉ vào bộ y phục màu vàng nhạt bên cạnh "Cái này thì sao? Không quá chói chứ, rất thanh tao, hợp với muội"

Khanh Khanh tắc lưỡi "Yếu đuối, thực nữ quá rồi!"

"Còn cái này?" Tô Yên chỉ vào bộ y phục nữ thuộc hạ vừa đem đến "Màu lục cũng rất đẹp nha, nếu muội khoát lên người..."

"Nhìn sẽ giống như cây chuối!"

"Hong thì sao? Thêu cánh sen xinh đẹp, gần bùn lại chẳng hôi tanh mùi bùn..."

"Hớ hênh giống kĩ nữ lầu xanh!"

"..."

"Lam Khanh Khanh!" Tô Yên tức giận ném bộ huyết y đầu tiên về phía nàng "Muội mau thay y phục cho ta, nhanh và gấp!"

Khanh Khanh yếu ớt lên tiếng "Không có bạch y hay hắc y sao?". "Không có! Muội thân nữ nhi sao lại ăn mặc như vậy chứ? Muội nhìn lại bản thân mình xem..."

"Rất tốt mà..." Khanh Khanh nhìn hắc y đơn sơ trên người không cho là tồi, Tô Yên nhìn nàng đến quên nói chuyện. Nữ thuộc hạ bên cạnh cũng bật cười "Thập Nhị tiểu thư, hôm nay là sinh thần của Đại thiếu gia, người nên ăn mặc thật xinh đẹp"

"Ồ..." Khanh Khanh gật đầu khẽ nhìn qua Tô Yên đang một bụng hỏa khí "Tẩu đường tức giận, muội đi thay y phục ngay"

*

Khanh Khanh nhìn nữ tử trong gương, nàng khẽ nghiêng đầu người trong gương cũng nghiêng đầu. Tô Yên cau mày giữ cái đầu lộn xộn của nàng lại "Muội đang làm gì vậy?"

Khanh Khanh chỉ vào người trong gương khó tin hỏi "Người trong gương là muội sao?"

Tô Yên hắc giọng tự hào "Đương nhiên là muội, kĩ thuật trang điểm của ta có phải là rất xuất sắc hay không? Ta trang điểm khiến muội không còn nhận ra chính mình nữa??"

Đúng thật nàng không còn nhận ra chính mình nữa rồi!

Khanh Khanh cảm thấy trên đầu nàng như có vạn con quạ bay qua "Tẩu tử, cái này gọi là cao thủ rồi..."

Tóc của nàng bị Tô Yên bó lại thành một cục to tướng trên đầu, trên đấy lại cài nhiều cây trâm vàng bạc đến mức nàng tưởng như cổ nàng bị gãy vì nặng. Khuôn mặt nàng bị Tô Yên trét cho mấy lớp phấn, má quét đỏ, môi hồng...

Trông không khác gì cương thi sống lại!

"Đại thiếu phu nhân, người có hơi lố tay rồi" - nữ thuộc hạ tận tình nhắc nhở

Tô Yên khó tin nhìn đi nhìn lại Khanh Khanh "Có sao? Hình như ta có chút lố ta thì phải"

Khanh Khanh tròn mắt trực tiếp gục xuống bàn trang điểm, như này gọi là hơi lố thì như thế nào mới là quá tay đây?

"Đại Thiếu phu nhân hay cứ để thuộc hạ làm". Tô Yên nhìn một mặt lười biếng của Khanh Khanh mới nhảy ra khỏi chỗ "Vậy phiền người rồi"

*

"Chẳng phải đã phong tỏa tin tức rồi sao? Hiện tại lại có nhiều người đến dâng lễ vật như vậy?"

Mộ Dung Xuất tung hộp gấm lên rồi chụp lại cười cười "Đại ca, họ muốn biết thì không ai cản được, lễ vật cũng chỉ là nịnh bợ, nhận là được"

Đông Phương Chính đỡ trán "Sinh thần cũng bị bọn họ làm phiền chết rồi!"

"Đại ca, huynh gửi thiệp mời đến tam vương phủ sao?"

"Đúng vậy, ta muốn cho hần biết người của Dạ Nguyệt không phải hạng dễ dãi muốn vứt bỏ là vứt bỏ"

*

"Không cần đánh nhiều phần như vậy, tô chút son, tô chút son là được rồi"

Khanh Khanh nở nụ cười mà nàng cho là thiện ý nhất thỏa hiệp

Tô Yên nhìn khuôn mặt phù dung xinh đẹp của nàng hài lòng cười "Được rồi A Thiết tô cho muội ấy chút son là ổn rồi" Khanh Khanh hiện tại so với lúc này xinh đẹp hơn nha. Tô Yên vuốt mũi, có lẽ cô hơi quá tay thật

Khanh Khanh hơi nghiêng mặt, bộ điều cài trên đầu khẽ đùn đưa, tua ngọc phát ra tiếng va chạm nho nhỏ. "Trên bộ điều hình như có khắc gì đó"

"Là Phượng hoàng!"

"Chẳng phải chỉ có hoàng hậu mới được dùng đồ thêu khắc phượng hoàng sao?"

Tô Yên lắc đầu "Vốn là có luật, nhưng mà Phong Nguyệt Phủ Hàn đăng cơ liền bãi bỏ luật lệ. Có lẽ là vì muội muội của hần"

Khanh Khanh chau mày, nàng từng nghe nói Linh Nhi công chúa phụng mệnh hòa thân với Ngụy Quốc nhưng không rõ lý do gì mà trên đại lễ rút đao tự sát. Chỉ có Hoàng hậu mới mặc hỷ phục, Phong Nguyệt Vô Thần tận mắt thấy muội muội chết như vậy...

"Ta thấy họa tiết uyên ương vẫn hợp với muội hơn"

Khanh Khanh thuận theo ánh mắt Tô Yên nhìn vòng cổ phản chiếu trong gương. Là chiếc vòng Phong Nguyệt Vô Thần tặng nàng

"Được rồi đã đến giờ nên ra đại sảnh để các đệ ấy chiêm ngưỡng muội thôi" Tô Yên cười gian kéo Khanh Khanh đi

Khanh Khanh vừa đi hai bước đã giẫm phải vật vấy xuýt té "Tẩu à muội có thể đổi bộ y phục nào đơn giản được không?"

"không có khả năng"

*

Hiện tại ở chính đường là một mảng im lặng, im lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy âm thanh rõ ràng. Không khí ngột ngạt đến cực điểm

Hỏi lý do là vì sao? Chính là vì trong chính đường có một vị khách duy nhất được mời nhưng lại bị chủ nhà ghét bỏ

Đông Phương Chính nâng ly rượu, xung phong phá bỏ không khí "Hôm nay là sinh thần ta, các đệ cứ tự nhiên". Hần quay sang nam tử áo bào tím mỉm cười "Tam vương gia mời!"

Phong Nguyệt Vô Thần nâng ly kính rồi ngửa mặt uống hết. Hần làm sao không biết chủ nhân Dạ Nguyệt Mời hần đến làm gì chứ? Hần cũng muốn đến tìm nàng!

"Ây da, có Khách sao?"

Tô Yên vừa đến cửa chính đường liền thấy Phong Nguyệt Vô Thần, cô bỗng nhiên dừng bước kinh ngạc nhìn hần rồi lại nhìn Đông Phương Chính như muốn hỏi "Đang xảy ra chuyện gì?"

Tà váy bằng lụa của Khanh Khanh bị gió thổi móc vào đai lưng ngọc, nàng cuối đầu cố gỡ ra nên chẳng để ý đến Tô Yên phía trước. Tô Yên đột ngột dừng lại Khanh Khanh cũng chẳng biết mà đụng phải cô

"Tẩu dừng lại làm gì?"

Tô Yên quay đầu nhìn Khanh Khanh bỗng bật cười "Không có gì, muội vào trước đi". Khanh Khanh còn chưa tiêu hóa được lời Tô Yên đã bị cô đẩy vào trong

"Tẩu..."

Phụt

Khanh Khanh bị cắt lời cau mày quay đầu nhìn Mộ Dung Xuất đang bị sắc rượu ho đến muốn nghẹn. Bọn người bên cạnh cũng chẳng khác gì, họ nhìn nàng như sinh vật lạ

Khanh Khanh cúi đầu nhìn y phục "Ta có gì không đúng sao?"

"Muội rất đẹp!"

"Ngươi rất đẹp!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 107: Xem...các huynh là nam nhân

"Muội/ Ngươi rất đẹp!"

Không gian có chút im ắng, mọi người đều cảm thấy có chút điện phát ra từ đôi mắt hai nam tử. Chỉ duy nhất một người không nhận ra

Lam Khanh Khanh kinh ngạc nhìn Phong Nguyệt Vô Thần "Sao ngươi lại ở đây?"

Diêu Chính Vũ thu mắt không thèm nhìn Phong Nguyệt Vô Thần thêm một cái, chấm dứt màn đấu mắt căng thẳng. Hắn mỉm cười đứng dậy đi đến bên cạnh Khanh Khanh ôm eo nàng

"Khanh Khanh hôm nay của chúng ta trở thành thực nữ rồi nha"

Khanh Khanh lườm Diêu Chính Vũ, khủy tay thúc vào bụng hắn gây ra khỏi móng vuốt đang đặt ngang eo "Bát ca, ngại quá thời điểm không thuận lợi nếu không ta đã trở thành tội nhân của tổ tiên huynh rồi"

Khanh Khanh miễn phí cho Diêu Chính Vũ một khuôn mặt "từ ái" đi đến bên cạnh Lâm Bích Tần ngồi xuống

Diêu Chính Vũ ôm bụng cười trừ "Muội muốn mạng ta ta liền dâng cho muội chơi đùa". Khanh Khanh hừ một tiếng cảm ly rượu của Lâm Bích Tần uống cạn

Không khí lại một lần nữa trở nên im ắng, Khanh Khanh cau mày "Có chuyện?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhạt lễ uống rượu, nàng không biết cũng chẳng quan tâm hành động lúc này của nàng có bao nhiêu là không đúng lễ nghĩa

Lâm Bích Tần mắt thấy nàng lấy ly rượu mình chưa kịp can ngăn đã thấy nàng đưa lên môi uống, hắn bất đắc dĩ thờ dài không tình nguyện đón nhận ánh mắt giết người của hai vị nào đó

"Khanh Khanh, đó là ly rượu của ta" -Lâm Bích Tần nhẹ giọng nhắc nhở

"Ta biết!"

"Muội là nữ tử đó Khanh Khanh, hai người...hai người như vậy có phải quá thân mật không?" -Mộ Dung Xuất kinh ngạc nhìn nàng lại nhìn Lâm Bích Tần

Diêu Chính Vũ nhìn nàng ánh mắt đáng thương "Khanh Khanh, ta thật sự đau lòng đấy!"

Khanh Khanh chau mày "Có cần nghiêm trọng vậy không?"

"Khanh Khanh!"

Sắc nặng nề đáng sợ của Tô Yên đang ngồi bên cạnh Đông Phương Chính khiến cho nàng biết được hành động này có bao nhiêu thất lễ. Khanh Khanh quay sang Lâm Bích Tần hỏi nhỏ "Ta làm sai rồi sao?"

Lâm Bích Tần cười nhẹ lắc đầu, trong mắt tràn đầy cung chiều "Người đâu đem cho Thập Nhị tiểu thư một ly rượu mới"

Cảnh này trong mắt mọi người chính là chàng chàng thiếp thiếp liếc mắt đưa tình.

"Ồi mẹ ơi! Ta chỉ đến trễ một chút thôi lại xảy ra chuyện gì thế này?"

Lúc này mọi người mới để ý thấy hai nam tử bị hóa đá đứng ngoài cửa, một là hoa hoa công tử Vương Lăng Thần còn lại là Hồ ly Bạch Mặc Thương. Một lạnh một nóng hiện tại lại có cùng vẻ mặt tỏ rõ bốn chữ "Không thể tin nổi!"

Khanh Khanh chau mày "Cũng chỉ là uống cùng ly rượu có cần phải làm quá vậy không? Nam nhân các huynh ăn chung ngủ chung uống chung chẳng lẽ tất cả đều mờ ám?"

Wương Lăng Thần thờ dài về mặt đáng thương đến bàn ngồi "Khanh Khanh của chúng ta..."

Lâm Bích Tần cảm nhận được tất cả mũi nhọn đều chia vào mình bất đắc dĩ gượng cười, hắn mở miệng giải thích giúp Khanh Khanh "Các huynh hiểu lầm rồi, muội ấy là nữ tử phóng khoáng uống cùng ca ca cũng chẳng cho là chuyện lớn. Dù sao mọi chuyện muội ấy làm đều không hợp phép tắc"

"Ca ca? Vậy ta không phải tam ca của muội sao?" -Mộ Dung Xuất ai oán. Mọi người đều tập trung vào vấn đề của Khanh Khanh mà quên mất còn một

vị khách

Người Dạ Nguyệt cũng không nhận ra sắc mặt Phong Nguyệt Vô Thần có chút tái nhợt, hắn từ khi này đã luôn uống rượu

Khanh Khanh ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ "Tam ca? Ta cần phải cân nhắc kĩ".

"Khanh Khanh, ta thấy từ khi muội vào Dạ Nguyệt đến nay đều bắt nạt mọi người đủ loại. Chỉ duy nhất Lâm Bích Tần là muội đối tốt. Nói! Muội đối với hắn là như thế nào?"

Lâm Bích Tần có chút đỡ khóc đỡ cười "Bát ca, ta dù gì cũng là đệ đệ của huynh". Điều Chính Vũ hất cằm biểu thị rõ chẳng có quan hệ gì ngay lúc này

Khanh Khanh hơi nhếch môi lắc lắc ly rượu trong tay "Đơn giản vì Lâm Bích Tần là ca ca của ta, người khác cho ta bao nhiêu ân tình ta sẽ trả gấp đôi!"

"Hắn là ca ca vậy còn bọn ta thì sao?"

Khanh Khanh hơi nâng mắt nhìn Mộ Dung xuất, môi nàng hơi nhếch lên lạnh lùng lại trong trẻo phun ra từng chữ "Xem các huynh...là nam nhân!"

Bạch Mặc Thương vốn đang uống rượu nghe câu nói của nàng liền phun hết ra ngoài

Xem Lâm Bích Tần là ca ca, xem bọn hắn là nam nhân. Có ý gì?

Khanh Khanh nhẹ cười lại rót một ly uống cạn. Lâm Bích Tần cau mày nhìn nàng có vẻ khác thường "Khanh Khanh, muội say rồi"

Khanh Khanh bĩu môi "Ta không say!"

Mọi người có chút đỡ khóc đỡ cười, nàng chỉ mới uống hai ba ly đã say ra thành như vậy rồi

"Đề ta đưa muội ấy về phòng" Tô Yên chạy lại đỡ lấy Khanh Khanh. Lâm Bích Tần lấy ly rượu nàng giữ chặt trên tay xuống "Đề giúp tẩu một tay"

Khanh Khanh cảm thấy đầu hơi choáng váng, mắt cũng lờ mờ. Nàng thân sát thủ tửu lượng phải thật tốt, ngàn ly không say hoặc không thể đựng vào rượu. Cảm giác say rượu không thể khống chế được bản thân khiến nàng ghét bỏ

Nàng vùng ra khỏi hai người hét lớn "Ta muốn đến Tam vương phủ!"

Nàng chính thức gục xuống bàn

Hiện tại mọi người mới nhớ tới vị khách bên kia, Phong Nguyệt Vô Thần nghe nàng nói liền ngừng uống rượu. Hắn hoàn toàn đối lập với nàng, một người ngàn ly không say một lại ba chén đã gục

Phong Nguyệt Vô Thần trước ánh mắt kinh ngạc lẫn tức tối của người Dạ Nguyệt đi đến đỡ Khanh Khanh. Hắn nhếch môi lạnh lùng phun ra hai chữ cáo từ rồi ôm Khanh Khanh đi mất

Tô Yên giậm chân bực bội "Khanh Khanh Thật không có tiền đồ mà"

Vốn dĩ hôm nay muốn dạy cho Phong Nguyệt Vô Thần một bài học nhưng lại bị đảo ngược tình thế, người cũng bị hắn đưa đi

*

Phong Nguyệt Vô Thần bế ngang Khanh Khanh vào xe ngựa, nàng bị chất cồn kích thích sớm đã ngủ nhưng vì xe ngựa xóc mà mơ hồ tỉnh lại

Khanh Khanh vẫn không thể nhìn rõ chỉ lờ mờ thấy được bên cạnh có một nam tử, nàng bất giác níu vạt áo Phong Nguyệt Vô Thần

"Là người?" -Giọng nàng rất nhỏ, nàng trong mơ hồ nhớ lại cảnh hòa hoan đêm đó

"Người rốt cuộc là ai?" Khanh Khanh kéo vạt áo hắn càng ngày càng chặt. Phong Nguyệt Vô Thần chau mày bế ngang nàng lên ngồi trên đùi hắn "Khanh Khanh"

Khanh Khanh khẽ chau mày, nàng nhớ lại ngày hòa hoan, có một nam tử cũng gọi tên nàng, nàng nghe không rõ là giọng của ai nhưng nàng biết chắc hắn gọi tên nàng

Nàng nhớ lúc đó chẳng thể cử động được, nàng nghe thấy tiếng binh khí va chạm. Hình như ai đó bị thương rồi đi, nam tử đó ôm nàng nhảy qua đám lửa. Nàng nhớ hắn đẩy nàng xuống lầu, cách tốt nhất đối với nàng lúc đó chỉ cầu cho khi nàng rơi xuống có người tiếp được

Khanh Khanh chau mày nắm chặt vạt áo Phong Nguyệt Vô Thần. Nàng nhớ lúc rơi xuống có người ôm được nàng, có trời mới biết lúc đó nàng sợ hãi đến mức nào. Lần đầu tiên sau sáu năm Khanh Khanh mới cảm thấy sợ hãi

Nàng vô thức gọi tên nam nhân đã làm nàng tổn thương "Phong Nguyệt Vô Thần"

"Có ta ở đây!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 108: Ai cũng có một khoảng thời gian đau buồn

Nam tử cởi bỏ nón rộng vành trên đầu đội cho nữ tử, nữ tử đó vận áo choàng lông màu đỏ tươi. Nàng hơi ngẩn đầu nhưng chỉ thấy được cái cằm thon gọn của nam tử

Nam tử khẽ cười, tiếng cười phóng khoáng như gió xuân giữa trời tuyết, ấm áp lại vô tình...

Ngày đó tuyết rơi, lạnh đến thấu xương, lạnh đến tâm can nữ tử bị tổn thương. Nam tử xa lạ quan tâm chăm sóc nàng, chỉ có điều nữ tử đó không nhớ hẳn...

Nam nhân vô tình sẽ khiến nữ tử đau khổ, nhưng thích một người mà bị người ấy lãng quên thì còn gì đau khổ hơn?

*

Lam Khanh Khanh giật mình thức giấc, nàng lắc lắc đầu hơi đau, nặng trĩu. Nàng ngẩn đầu nhìn xung quanh "Đây là đâu?"

Hình như hôm qua nàng uống say, sau đó... Sau đó nhìn như Tô Yên cùng Lâm Bích Tần đưa nàng về phòng, sau đó nàng nói muốn đến tam vương phủ

Khoan đã! Tam vương phủ?

Nàng kinh ngạc nhìn kỹ xung quanh, căn phòng này chính là căn phòng Phong Nguyệt Vô Thần sắp xếp cho nàng khi mới vào phủ.

Khanh Khanh yếu xỉu ngã ra giường vùng vằng đạp chửi "Lam Khanh Khanh nguoi thật là chẳng có chút tiền đồ nào!"

"Lam cô nương..."

Khanh Khanh ngồi bật dậy, ngó ra ngoài chính thất "Ai?"

"Nô tỳ là Yết Nhi bên Liễu tiểu chủ"

Yết Nhi? Không có ấn tượng. Liễu tiểu chủ? Chẳng lẽ là Liễu An Nhiên? Tiểu chủ chính là danh mà nô gia trong phủ gọi thất thiếp của Phong Nguyệt Vô Thần. Phong Nguyệt Vô Thần nạp Liễu An Nhiên làm trắc phi rồi sao? Còn tưởng hẳn sẽ cưới nàng ta là chính thê

"Có chuyện gì không?"

"Liễu tiểu chủ dặn dò nô tỳ đến chăm sóc cô nương"

Lam Khanh Khanh nhớ lại nữ tử yêu kiều xinh đẹp kia thờ dài "Không cần nguoi hầu hạ, trở về đi". Nàng nghe thấy tiếng bước chân rồi đi mới một mồi nằm lại xuống giường

Khanh Khanh nhìn đỉnh màn có chút ngờ ngạc, nàng đột nhiên nhớ ra ngày trước lúc mới xuyên đến thời đại xa lạ này nàng thường xuyên bị mất ngủ. Cách duy nhất để nàng không suy nghĩ nhiều chính là nhìn đỉnh màn đến thần thờ

Khanh Khanh nhếch môi khẽ cười, lúc đó nàng nghĩ nàng sẽ chẳng bao giờ dung hợp được với thế giới này, chẳng để tâm đến bất cứ việc gì bởi vì nàng nghĩ đây có lẽ chỉ là giấc mơ bình an do nàng tự tạo ra. Sẽ có một ngày thời không này sẽ biến mất, nàng sẽ thức giấc trở về cuộc sống tối tăm như trước.

Nhưng hiện tại, nàng không chỉ để tâm mà còn bị tổn thương hay tức giận bởi những chuyện mà trước đây nàng cho là tâm thường của nhân loại, bởi vì nàng là ma quỷ

"Khanh Khanh, muội đâu rồi?"

Khanh Khanh cau mày nói vọng ra "Lại là ai?"

Liễu Mộng ngoài chính thất nghe thấy tiếng nàng liền đạp cửa phòng xông vào "Thì ra muội trốn ở đây!"

Khanh Khanh ngồi dậy nhìn Liễu Mộng có chút mơ hồ. Liễu Mộng hí mắt nhìn nàng, hươu hươu tay "Ta là Liễu Mộng, muội nhớ không?"

Khanh Khanh gật đầu "Ta biết!". Liễu Mộng thở ra nhẹ nhõm cười cười "May muội còn nhớ, nhưng sao muội lại trưng ra bộ mặt mơ hồ thế kia"

Khanh Khanh gượng cười có chút khó xử "Ta quên tỷ cũng là thiếp thất của Phong Nguyệt Vô Thần...". Liễu Mộng nhướn mày "Cũng là?"

Khanh Khanh gật đầu "Cho nên tỷ cũng gọi là Liễu Chủ tử", Liễu Mộng gật đầu Nàng lại nói tiếp "Cho nên Yết Nhi là nô tỳ của tỷ"

Liễu Mộng đương gật đầu lại lắc đầu "Không hẳn, ta và Yết Nhi đều là thuộc hạ của vương gia". Nàng cười gượng áp ứng "Cho nên..."

Liễu Mộng đột nhiên hiểu ra một chuyện "Cho nên người mới đuổi Yết Nhi đi, cho nên người tưởng Liễu Mộng ta là Liễu An Nhiên. Khanh Khanh người giỏi lắm đến người ta người cũng đuổi đi. Người..."

Liễu Mộng thờ phỉ phò vì tức giận, Khanh Khanh chỉ cười vô tội, ai bảo hai người có chung họ làm gì.

Liễu Mộng ngồi xuống giường vỗ vai Khanh Khanh "Ta nghe nói ở Nam Cương muội sảy ra chuyện". Khanh Khanh Khanh không nói gì chỉ cười trừ, Liễu Mộng ghét bỏ đẩy mặt qua một bên "Muội thu lại nụ cười già tạo đó đi, khó coi muốn chết"

Khanh Khanh nhếch môi cũng không cười nổi cúi đầu, Liễu Mộng nhìn nàng "Muội cố chấp như vậy là vì vương gia, là vì Liễu đường chủ đã trở về!"

Liễu Mộng không phải hỏi mà chính là khẳng định sự việc, Khanh Khanh lắc đầu "Sao có thể...", "Có thể! Bởi vì muội thích vương gia rồi!"

Khanh Khanh không nói gì chỉ cúi đầu, nàng thông minh, tài trí, am hiểu mọi thứ, có thể nhìn ra sắc mặt tất cả mọi người. Nếu không phải do hoàn cảnh có lẽ nàng sẽ trở thành công tố viên hay cảnh sát. Nàng có thể nhìn ra suy nghĩ mọi người chỉ duy nhất nàng không hiểu bản thân cũng chẳng có tài che dấu cảm xúc. Nhất là về phương diện tình cảm nam nữ

"Khanh Khanh, có lẽ hai người đang có hiểu lầm gì đó, muội thử gặp vương gia nói rõ xem biết đâu..."

"Liễu Mộng tỷ, muội cảm thấy có chút đau đầu tỷ trở về đi muội muốn nghỉ ngơi" Khanh Khanh kéo chân trùm cả cơ thể lại cuộn thành một cục, chẳng màng Liễu Mộng đang lải nhải một bên

Liễu Mộng thờ dài bất đắc dĩ rời đi "Khanh Khanh, muội thử xem"

*

Khanh Khanh vận một bộ bạch y đơn giản, nàng dựa theo trí nhớ đến thư phòng trong phủ. Thư phòng của Phong Nguyệt Vô Thần nằm cạnh tẩm thất, nàng đi đến cạnh cây lê trước đình viện ngẩn đầu nhìn lên cao. Nàng nhớ trước ngự thư phòng cũng có một gốc lê, hiện tại vừa trải qua đông cây cũng đã sơ xác

Khanh Khanh hít một hơi thật sâu đi về phía thư phòng, nàng đứng ngoài cửa hơi ghé tai vào trong nghe một chút, hoàn toàn im ắng. Khanh Khanh cau mày, hiện tại hẳn không ở thư phòng thì đi đâu?

Nàng nghe thấy tiếng động, nàng vừa nấp đi nơi khuất cánh cửa vốn đang khép chặt bỗng mở ra. Bên trong bước ra một nữ tử, nàng ta vận y phục vàng nhạt thêu hoa hải đường, từng cái gợn tay nhắc chân đều lộ vẻ thanh tao

Liễu An Nhiên vốn rời đi bỗng quay người, nàng ta hơi nhìn qua phía Khanh Khanh đang nấp nhưng nhanh chóng thu nhãn quang.

"Sao lại không đi?" - Phong Nguyệt Vô Thần từ trong thư phòng bước ra chau mày hỏi

Liễu An Nhiên lắc đầu ôn nhu cười "Không có gì, muội đột nhiên nhớ ra một chuyện". "Chuyện gì?" Phong Nguyệt Vô Thần lơ đãng hỏi

"Trước đây huynh từng nói sẽ chăm sóc muội cả đời, hiện tại vẫn còn hiệu lực chứ?". Không chỉ Lam Khanh Khanh mà Phong Nguyệt Vô Thần cũng bất ngờ bởi câu hỏi của nàng ta

Liễu An Nhiên khẽ cười lại nói tiếp "Trước đây muội từng vì huynh mà không tiếc mạng, ngày đó ở Thiên Khanh không phải huynh đã nói như vậy sao. Hiện tại muội cái gì cũng đã mất, bắt đền huynh đây"

Phong Nguyệt Vô Thần cười xoa đầu nàng ta "Đương nhiên ta sẽ chăm sóc muội"

Liễu An Nhiên cười vui vẻ nhìn bóng đen nơi khuất hành lang rời đi, nàng ta né đầu khỏi cánh tay Phong Nguyệt Vô Thần bĩu môi "Ta đùa huynh đó, tiểu muội cần phải đi tìm lang quân như ý để hẳn ta chăm sóc không cần huynh lo"

Phong Nguyệt Vô Thần thu lại cánh tay, nụ cười trên môi có chút mất tự nhiên "Ta mong muội sẽ hạnh phúc"

Liễu An Nhiên khẽ cười bước đi, tiếng cười như chuông bạc, thanh âm trong trẻo "Muội sẽ tìm một nam nhân giống huynh!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 109: Hoa Văn Kì Lạ

Yêu một người là hạnh phúc nhưng yêu một người không yêu mình chính là nỗi đau

Từng không tiếc mạng vì một người, từng yêu người đó đến chẳng rõ thị phi trắng đen đến cuối cùng sau khi tỉnh khỏi giấc mộng thứ tình cảm đó của hần chỉ là cảm giác áy náy, tội lỗi.

Ta từng hỏi hần tại sao không cho ta cơ hội, hần chỉ trả lời hai từ "Xin lỗi" cùng với sự áy náy vô tận "Ta sẽ chăm sóc muối cả đời"

Chăm sóc ta cả đời? Với tư cách gì đây? Muối muối? Ta không cần!

Ta đã từng từ bỏ, không! Là cố gắng từ bỏ hần. Nhưng lại gặp cô ấy, người ta không bao giờ thắng được, người ta luôn ngưỡng mộ và ghen tỵ

Ta muốn một lần thắng cô ấy!

*

Lam Khanh Khanh thần thờ vô định hướng mà đi, nàng ra khỏi vương phủ cũng chẳng để ý. Con đường lớn tấp nập nhộn nhịp dần biến mất, nàng không biết đã đi bao lâu, thần thờ bao lâu, hiện tại trước mặt là một con sông rộng lớn ở ngoại ô

Khanh Khanh định thần nhũn mảy, nàng nhìn xung quanh không một bóng người. Nàng nhớ đúng thật sau khi nhìn một màn tình chàng ý thiếp đầy sến súa của đôi nam nữ kia liền tức giận ra khỏi phủ. Nhưng tại sao nàng lại xuất hiện ở đây?

"Quận chúa, lâu rồi không gặp"

Khanh Khanh quay người, đúng thật là người lâu rồi chưa gặp, người năm lần bảy lượt muốn nàng vào chỗ chết

"Thượng Quan Tề? Đúng thật có chút lâu, đến là muốn lấy mạng ta hay gì làm nhanh gọn đi. Ta là người bận rộn"

Thượng Quan Tề phì cười "Đúng thật bận rộn, một mặt là Quận chúa Mông Cổ cao cao tại thượng, một là thập nhị tiểu thư Dạ Nguyên Sơn Trang quyền lực. Lại còn đảm nhiệm chức vụ thuộc hạ tam vương gia, cung nữ quét tước ngự thư phòng. Quận chúa khiến tại hạ bội phục!"

Khanh Khanh bĩu môi "Nói vào trọng điểm!". Thượng Quan Tề thu lại nụ cười trên môi nghiêm túc "Ta muốn hợp tác với ngươi, đôi bên cùng có lợi!"

"Tại sao ta phải hợp tác với ngươi? Ta còn chẳng nhớ ngươi đã bao nhiêu lần muốn giết ta. Hiện tại..." Khanh Khanh nhìn hần từ trên xuống dưới đánh giá "Hiện tại lại nói muốn hợp tác, trong hồ lô ngươi rốt cuộc bán thứ gì?"

"Ta nào dám có ý đồ với ngươi, chỉ là thân phận của ngươi không bình thường, những người xung quanh ngươi càng lại..." Thượng Quan Tề nghĩ đến người nào đó lặng lẽ xoa thái dương "Chung quy ngươi rất có lợi với ta!"

Khanh Khanh cười khẩy phát tay "Ngươi tốt nhất nên về nhà mà ngủ, ngủ đi rồi mơ, đến khi nào ngươi thấy heo nái leo cây ta sẽ là đồng minh của ngươi!"

Khanh Khanh đi lướt qua người Thượng Quan Tề, tầm mắt nàng đúng lúc hạ xuống vừa vặn nhìn thấy hoa văn kì lạ trên thanh đoản kiếm của hần. Hoa văn có chút quen thuộc, dường như nàng đã thấy ở đâu rồi!

*

Khanh Khanh không trở lại vương phủ mà đến hoàng cung.

Hàm Mộc Vân lười biếng nằm trên nhuyễn tháp ngoài hoa viên phơi nắng vừa nhìn thấy Khanh Khanh liền nhảy dựng lên chạy lại

"Lam Khanh Khanh tỷ về rồi ah, nhớ tỷ chết đi được"

Khanh Khanh đưa tay chặn đầu Mộc Vân lại không cho cô phi đến ôm nàng. "Buông ra ta sẽ không hành động lỗ mãng đâu, thật đó!" Mộc Vân tròn mắt nhìn Khanh Khanh, Khanh hừ một tiếng thả tay

Mộc Vân cười hi hi trong lúc sơ ý ôm nàng "Ah nhớ tỷ chết đi được!", Khanh Khanh trợn mắt "Ngươi..."

Bạch Nhi thấy gương mặt khó coi của nàng nhìn về phía này liền ngoan ngoãn kéo Mộc Vân ra "Nương nương người như vậy sẽ dọa Khanh Khanh chạy mất đấy"

Đầu Khanh Khanh như có ngàn con vượn con quạ bay qua, nàng không phải là con nít, Mộc Vân cũng không phải là con nít. Bạch Nhi không nên lấy câu này ra dọa nha.

"À đúng rồi mấy hôm nay tỷ đi đâu đấy?"

Khanh Khanh nhúng vai ngồi bên bàn đá "Nhàn rồi, dạo chơi một vòng thôi". Nàng cầm lấy bút trên bàn vẽ vờ lên bìa cuốn sách đặt gần đó.

Mộc Vân tròn mắt kéo quyển sách lại "Tỷ đang vẽ lên sách y thuật quý hiếm mà ta công khó mới tìm được đấy".

Khanh Khanh ném bút bĩu môi "Cũng không phải là do Phong Nguyệt Phủ Hàn tìm về cho ngươi sao"

Mộc Vân xì một tiếng bất mãn, cô nhìn hoa văn Khanh Khanh vẽ mắt mày nhăn nhón "Tỷ vẽ một đồng kì cục này làm gì? Bỏ hết cả sách của ta".

Khanh Khanh lắc đầu "Ta nhìn thấy hoa văn trên thanh đoản kiếm của Thượng Quan Tề, cảm thấy có chút quen mắt"

"Hay là hỏi Phong Nguyệt Phủ Hàn đi, hẳn là hoàng đế cái gì mà chẳng nhìn qua". Khanh Khanh như nghĩ ngợi gật đầu "Hẳn là phu quân ngươi ngươi đi hỏi đi, chắc hẳn sẽ không cảm thấy phiền" còn nàng tức sẽ điều tra riêng, nàng có cảm giác có chuyện gì đó nàng quên mất

Mộc Vân lườm nàng "Tỷ thật quá đáng!". Nàng nhúng nhúng vai "Đó là điều hiển nhiên, ngươi và hẳn chẳng phải đã kết bái thiên địa..."

"Tỷ là tên khốn!!!"

*

"Tiểu thư? Người có chuyện nhờ ta?"

Khanh Khanh ngồi trên cây, ánh trăng phá họa lên khuôn mặt lạnh lùng của nàng. Phùng Liên có cảm giác nàng có gì rất khác trước, có vẻ như trận hỏa hoạn đó chính là thứ khơi lại kí ức không đáng nhớ của nàng

Khanh Khanh hơi chuyển mắt nhìn Phùng Liên "Không có gì, chỉ là muốn ngươi tìm hiểu một chuyện". Khanh Khanh xoay người nhảy từ trên cây xuống, nàng lấy trong tay áo ra một mảnh giấy đưa cho hắn

"Bức tranh này..." Phùng Liên nhìn bức tranh chau mày khó hiểu

"Ta đã từng thấy qua, cảm thấy tò mò thôi"

Cảm thấy tò mò? Theo Phùng Liên biết về nàng thì nàng không bao giờ rảnh hơi mà làm chuyện chẳng có chút lí do. "Thuộc hạ cảm thấy rất giống hoa văn Mông Cổ, chỉ có điều kiểu cách này có phần lạ mắt. Thuộc hạ theo hầu hoàng thượng nhiều năm khẳng định chưa bao giờ thấy qua"

Hoa văn Mông Cổ? Khanh Khanh chau mày cố moi móc trí nhớ cá vàng của nàng. Hình như trên đoản kiếm Gia Lỗ Phong và ca ca nàng đều có khắc hoa văn, nhưng mà nàng không nhớ nó hình dạng ra sao. Từng nghe qua người trong cung Mông Cổ đều dùng đồ khảm hoa văn theo từ thứ bậc

Khoan đã! Mông Cổ? Hẳn biết được thân phận thật của nàng thì chỉ có thể xuất phát từ Mông Cổ. Thượng Quan Tề chẳng nhẽ liên quan đến Gia Lỗ Thượng Phong?

"Tiểu thư?"

Khanh Khanh định thần "Ngươi tìm cách xuất cung đưa bản vẽ này cho Điều Chính Vũ, bảo hắn điều tra giúp ta"

Phùng Liên gật đầu "Được, ngày mai thuộc hạ sẽ xuất cung. Nhưng sao người lại không tự mình đi?"

Khanh Khanh nhớ lại hôm sinh thần Đông Phương Chính cảm thấy đầu có chút đau "Không đi, cảm thấy mắt mệt!". Nàng ở trước mặt nhiều người như vậy ho hoá muốn đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần, thật không biết bây giờ họ có còn coi trọng uy quyền của vị thập nhị tiểu thư này không

Phùng Liên như nghe được câu nói mới lạ liền kinh ngạc ồ một tiếng "Thì ra người còn có mặt dễ mệt"

Lam Khanh Khanh "..."

"Phùng Liên người quả thật chán sống!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 110: Biến mất như chưa từng tồn tại

"Phong Nguyệt Phủ Hàn..."

Hàm Mộc Vân xông vào thư phòng, nàng dừng chân nhìn căn phòng không một bóng người "Người đâu cả rồi?"

"Hàm nương nương, hoàng thượng đã đi giá đến ngự hoa viên rồi ạ" nô tỳ quét dọn ngự thư phong thấy nàng liền hành lễ kính cẩn bẩm

Mộc Vân đến ngự hoa viên, nàng đi một vòng lớn vẫn chẳng thấy bóng dáng Phong Nguyệt phủ hàn đâu

Mộc Vân bỏ cuộc muốn đi về lại nhìn thấy bóng dáng Từ Thanh trong bộ quan phục đỏ thẫm đặc trưng. "Từ Thanh, ngươi có nhìn thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn không?"

Từ Thanh nhìn có vẻ có tâm sự, hắn nhìn phía vườn hoa đào đang đâm chồi chuẩn bị cho một mùa xuân rực rỡ "Hoàng Thượng đang ở trong vườn hoa đào"

Mộc Vân đương muốn vào trong liền bị Từ Thanh kéo lại "Nương nương người nên chú ý một chút, hiện tại tâm trạng hoàng thượng không mấy tốt, người hãy ôn nhu mà tâm sự cùng hoàng thượng"

Mộc Vân cười gượng gật đầu "Được được, ta sẽ chú ý"

Phong Nguyệt Phủ Hoàng một thân hoàng bào vẫn chưa thay đang ngồi bên bàn đá cạnh gốc đào. Mùa xuân đã sắp sang xua cái lạnh của đông giá rét, hoa đào cũng đã chóp nở, chồi non, nụ hoa khắp cảnh.

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngồi đó giữa không gian thoáng đãng nhưng lòng lại ngột ngạt, Mộc Vân hiếm khi thấy hắn như vậy, ưu thương, cô độc. Chỉ duy nhất một lần hắn kể về muội muội hắn, chẳng lẽ...

"Hoa còn chưa nở người ngắm cái gì chứ" Mộc Vân ngồi xuống cách Phong Nguyệt Phủ Hàn, nàng nghiêng đầu nhìn hắn, hắn vẫn chẳng có chút biểu cảm nào. Nàng nhìn thấy bên bàn có phong thư liền lấy ra xem

"Ba ngày sau Ngự Thiên Sờ sẽ phong Nguyệt Mỹ Nhân mới vào cung làm hậu, hiệu Nguyệt Linh Hoàng Hậu. Độc sủng lục cung!"

Mộc Vân đặc bức thư xuống nhìn về phía Phong Nguyệt Phủ Hàn. Hắn như cảm nhận được ánh mắt nàng nhìn cũng nhìn sang nàng, hắn khẽ cười như khoe mắt chẳng vui nổi. Phong Nguyệt Phủ Hàn đang tay ôm Mộc Vân vào lòng

Hắn đặt cảm lên vai nàng như một con mèo đang cần sự an ủi "Ngự Thiên Sờ đó chính là hoàng đế Ngự Quốc". Mộc Vân biết hiện tại lòng hắn có bao nhiêu khổ sở, thương tiếc cho vị muội muội đã khuất kia

Năm đó Phong Nguyệt Linh Nhi bị chỉ đích danh đi hòa thân cũng do một phần Ngự Thiên Sờ động tay chân. Thử nghĩ xem Linh Nhi là nhi nữ hoàng thượng yêu nhất lại là muội muội ruột của thái tử, sao hoàng thượng có thể đẩy nàng qua nước kẻ địch?

Vốn có thể dễ để cơ khác thay thế nhưng Linh Nhi chấp nhận hòa thân để cuối cùng nàng tự vẫn nơi đất khách quê người. Nàng ấy, đã làm trọn nghĩa vụ công chúa một nước và ích kỉ giải thoát bản thân với danh nghĩa một con người!

"Hắn ta lập hậu, ta không cam tâm, không cam tâm để Linh Nhi chết như vậy. Nếu không phải hắn ta ép gả Linh Nhi đã không tự sát!"

Mộc Vân vòng tay ôm lấy lưng Phong Nguyệt Phủ Hàn vỗ nhẹ "Ta biết, ta biết hiện tại ngươi rất đau lòng nhưng mà ngươi cũng không thể như thế này được"

Mộc Vân cắn môi chẳng biết an ủi ra sao "Đổi lại là ngươi xem, ngươi nạp bao nhiêu thiếp bao nhiêu phi, giai lệ ngàn người chất đầy lục cung. Hiện tại ngươi sung ái ta như vậy chẳng phải cũng phản bội bọn họ sao?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "Hai chuyện không giống nhau!". "Ta nói là giống đấy, ngươi xem Lan Phi đó không phải là oán đến mức muốn giết ta sao? Hoàng đế các ngươi đều tham lam như vậy có một giai nhân xinh đẹp lại muốn có một mỹ nữ ôn nhu lại đòi hỏi một tri kỉ hiểu chuyện. Ngươi sung rồi lại bỏ xem nữ nhân như công cụ phát tiết!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn bật cười dùng ngón trỏ đẩy trán nàng "Nàng không phải là an ủi ta mà là đang ghen!"

Mộc Vân bĩu môi "Ai thêm ghen chứ!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn lại cười cung chiêu nhìn nàng như cả thế giới chỉ mình nàng tồn tại

Mộc Vân cũng mỉm cười, bởi vì chuyện của Phong Nguyệt Phủ Hàn tác động nên nàng quên mất lí do nàng tìm hắn rồi.

*

Khanh Khanh nhận được tín hiệu từ Phùng Liên, nàng ra khỏi Túy Linh Cung liền chạm mặt tỷ nữ bên cạnh Lương Chiêu Nghi.

"Nương nương nhà ta muốn gặp người"

Khanh Khanh cau mày "Tại sao ta phải đi với người?"

Tỳ nữ không rồi rắm cũng chẳng khó xử, bình tĩnh mỉm cười đáp "Nương nương muốn gặp người một chút, xin người bỏ chút thời gian"

"Ta cũng không phải là người dễ dãi, ta đi theo người thì có lợi ích gì đây?", Tỳ nữ hơi suy nghĩ "Sẽ không để người thất vọng!"

Khanh Khanh hơi ngờ vực, hiện tại cũng đã rất lâu chưa gặp nàng ta, nàng ta lại muốn làm chuyện gì đây?

"Được, ta đi theo người!"

Khanh Khanh theo tỳ nữ đến Trúc Yên cung, khung cảnh ở đây vẫn như trước, bình yên khó đoán!

"Đến rồi?"

Lương Chiêu Nghi ngồi trong thủy tiên nghe tiếng liền nói vọng ra, tỳ nữ ra hiệu mời nàng vào đình rồi lặng lẽ rời đi

Khanh Khanh bước vào đình, không khí có chút gì đó không hợp với cảnh sắc, không khí có chút nặng nề, hẳn là vì chủ nhân đang có tâm sự

"Tâm trạng chiêu nghi đang không tốt, gọi ta đến để làm gì đây? Ta cũng không thể mua vui cho người!"

"Người quả thật rất tinh ý!"

Lương chiêu nghi khẽ cười nhưng tâm chẳng vui "Người có muốn nghe ta kể chuyện không?"

Khanh Khanh nhún vai ngồi xuống bàn đá tự mình rót trà "Tùy người"

"Trong triều có một vị quan nổi tiếng là thanh liêm nhưng ít ai biết rằng ông đang có âm mưu mua chuộc quan lại tước đoạt ngôi vua"

Khanh Khanh hơi khựng lại hơi cau mày, nàng ta hẳn là đang nói về phụ thân nàng ta?

"Ông ta có một nhi tử hai nhi nữ cùng nhận nuôi một nhi tử. Đại tiểu thư Lương gia từ nhỏ đã lớn lên cùng nghĩa ca sớm đã phải lòng hắn. Nàng ấy cũng đã tỏ lòng với hắn, hắn là hắn ta cũng coi trọng nàng đi."

Nhưng đến năm nàng vừa đến tuổi cập kê cũng đến năm hoàng thượng tuyển tú. Lương gia vì muốn đạt được mục đích liền ép buộc Đại tiểu thư Lương gia vào cung. Nàng đến cầu xin nghĩa ca giúp đỡ hắn lại nói "lấy sự nghiệp làm trọng". Nàng cùng với sự tuyệt vọng vào cung, nàng tranh đấu giành lấy sự sủng ái leo lên chức Lương Nghi.

Cuối cùng nàng được gì đây? Tình yêu chẳng có, hạnh phúc cũng không, sống trong thâm cung chỉ biết làm bạn với hoa cỏ thì gọi phế vật. Rốt cuộc học coi nàng là gì đây? Công cụ hay hàng hóa?"

Khanh Khanh trầm ngâm chẳng biết nói gì, im lặng một hồi nàng mở miệng "Người nói những chuyện này cho ta nghe làm gì?"

"Hiện tại ta muốn nhờ người một chuyện người có nguyện ý giúp ta?"

"Ta được lợi gì đây?"

Lương Chiêu Nghi hơi nâng mắt nhìn nàng, nở nụ cười xinh đẹp "Ta có một bí mật muốn trao đổi, thế nào?"

Khanh Khanh không hỏi đến bí mật "Người muốn ta giúp người thế nào?"

"Ta muốn xuất cung, biến mất như chưa từng tồn tại"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 111: Phoir bày âm mưu

Con người một khi đã bị tổn thương rất nhiều, quá đau khổ, quá tuyệt vọng họ sẽ nắm chặt cọng rom cứu mạng bên cạnh. Họ sẽ gửi gắm tất cả hi vọng và sự sống vào người đó, chỉ mong có thể giải thoát bản thân

Một khi đã chịu đựng quá nhiều họ sẽ bùng nổ, một người có thể từ ôn nhu như nước trở thành kẻ vô tình độc ác. Con người sinh ra đều có trái tim thuần khiết chỉ vì trải qua đau khổ, khó khăn nên mới trở nên độc tài, lãnh khốc

Con người không ai không có tâm ma quan trọng họ biết dùng đúng lúc hay không, kẻ xấu cũng chẳng ác cả một đời, người tốt cũng chưa chắc chưa sinh dã tâm. Không phải kẻ giết người nào cũng xấu, không phải kẻ bố thí nào cũng lương thiện

Duy nhất chỉ có tình yêu mới khiến con người trở nên khác đi, xinh đẹp hơn, thuần khiết hơn

Nhưng mà...

Chính tình yêu lại khiến ta rơi vào ảo mộng hạnh phúc đến cuối cùng khi tình giắt đó chỉ là tầng tầng lớp lớp nỗi đau

Chỉ có đau thấu tâm can mới tìm ra hạnh phúc?

*

Nếu muốn có hạnh phúc phải trải qua tầng tầng lớp lớp đau khổ thì ta thà chẳng có còn hơn

Vốn dĩ tình cảm đối với ta quá xa vời, chỉ là phù dung trong tranh có thể cảm nhận nhưng chẳng phải là thật!

"Tiểu thư?"

Khanh Khanh định thần nhìn Hoắc Y "Phùng Liên đâu rồi?". "Hoàng Thượng giữ hấn ở lại, ta thay hấn đến để đưa thứ này cho người" nói đoạn Hoắc Y lấy từ trong vạt áo một thanh chủy thủ cùng một lá thư đưa nàng

Là thư Điều Chính Vũ viết

"Chủy Thủ nhất được ở khách điểm, trong nền còn có nhuyễn cốt tán hấn là có người thừa dịp ám sát. Hoa văn trên chủy thủ cùng bức tranh muội đưa là cùng một kiểu, là hoa văn của Mông Cổ. Mỗi vị hoàng gia Mông Cổ đều có một kiểu hoa văn riêng. Muội đất tội vị nào của Mông Cổ?"

Khanh Khanh chau mày hoa văn hoàng tộc Mông Cổ? Quả nhiên không sai!

"Tiểu Thư người không bắt ngờ sao?"

"Có người đã nói ta biết tất cả bí mật rồi" điều kiện để biến mất!

Hoắc Y có chút không hiểu cho lắm, "Ta nhờ người một việc, điều tra cho ta gần đây Mông Cổ có dự tính đem vật gì hay bàn tính chuyện gì với Phong Nguyệt không. Điều tra Thượng Quan Tề cho ta"

Hoắc Y tuân lệnh toan rồi đi lại bị nàng gọi lại "Người từng nghe qua thuốc gì khiến người ta dần suy nhược rồi bất tỉnh một thời gian hay không? Hoặc thuốc giả chết gì đó"

"Khiến người ta suy nhược thì có nhưng bất quá không khiến bất tỉnh như người chết được. Tam công tử có lẽ sẽ có cách, thuốc hạ sẽ về son trang xem thử"

Khanh Khanh gật đầu "Được, trông cậy vào người!". Nàng là người có ân có báo, có lẽ nàng ta đã quá mệt mỏi với cuộc sống hiện tại nên mới đến cầu thỏa hiệp với nàng. Có qua ắt có lại, hơn thế vì nàng cũng là thân nữ nhi có phần nào đồng cảm với nàng ta.

Khanh Khanh trở về Túy Linh cung thì bắt gặp một nữ nhân vận hoa phục đơn giản đứng bên cổng cung.

Nữ tử kia thấy nàng liền ngẩn đầu lộ ra khuôn mặt phù dung xinh đẹp động lòng người, hình như nàng đã thấy qua nữ nhân này

Nữ tử kia mỉm cười, ánh trăng phản chiếu lên khuôn mặt nàng ấy như hồng nga tiên tử, xinh đẹp, kiều mị "Lam cô nương, ta có thể nói chuyện với cô một chút không?"

"Ta hình như không quen biết người, có chuyện cứ nói ở đây đi"

Nữ tử cắn cánh môi khó xử "Ta chỉ muốn nhắc cô cẩn trọng một chút... trận hỏa hoạn ở Nam Cung đó là do Bạch Kết làm, hấn ta vẫn còn ôm hận việc của Kiều Hữu Lan ngày đó. Còn cả việc của Thượng Quan Tề..."

Nàng ta càng nói càng gấp cứ như rằng Khanh Khanh sẽ không tin lời nàng ta nói, "Thượng Quan Tề chính là vương tử thất lạc Mông Cổ, hấn cầu kết với Lương gia lật đổ Phong Nguyệt đem quân chiếm Mông Cổ"

Khanh Khanh bình tĩnh nhìn nàng ta, không nóng không lạnh nói "Tại sao người lại nói những chuyện này cho ta nghe?"

Nữ Tử thoáng sửng sốt, nàng ta khẽ cười, nụ cười xinh đẹp "Bởi vì cô là quận chúa Mông Cổ, bởi vì ta từng nợ cô, nợ rất nhiều!". Nợ một người nhưng người ấy chẳng bao giờ cho nàng ta cơ hội bù đắp, nàng ta đành trả cho nữ tử giống nàng ấy

Khanh Khanh cau mày "Người rốt cuộc là ai?"

Nữ tử đó quay lưng rồi đi, bóng lưng cô độc "Ta gọi là Hàn Khiết Từ"

Khanh Khanh nhìn bóng dáng nữ tử dần khuất sau bóng đêm khê chau mày, gần đây quả thật nhiều chuyện xảy ra. Hàn Khiết Từ này rốt cuộc là ai? Tại sao lại giúp nàng?

*

Qua hai ngày Khanh Khanh nhận được thư từ Dạ Nguyệt gửi đến cùng hai bình nhỏ đựng vài viên thuốc

“Việc muội nhờ ta đã điều tra xong, nửa tháng sau Mông Cổ sẽ âm thầm đưa bảo vật đến Hoàng Cung. Nghe được rằng bảo vật này rất quan trọng giữa hai nước. Về Thượng Quan Tề có lẽ hẳn chính là vương tử thất lạc từ nhỏ của Mông Cổ. Bên cạnh hẳn có rất nhiều sĩ tử tài giỏi, hẳn cầu kết với Lương gia âm mưu lật đổ Phong Nguyệt Phủ Hàn.

Còn bình thuốc là ta điều chế cho muội, bình màu xanh là thuốc khiến người ta hôn mê, ngừng thở trong ba ngày. Đúng ba ngày sau phải dùng thuốc giải bên bình màu đỏ, nếu không đến thần tiên cũng khó chữa. Thuốc còn có thể tạm thời giữ kinh mạch khi nội thương.”

Khanh Khanh nhìn hai lọ thuốc một xanh một đỏ trên bàn có cảm xúc kì lạ. Nàng đưa phong thư đến ngọn nến gần đó đốt đi, Khanh Khanh đến thư án viết một phong thư gửi đến Mông Cổ

*

Ngày hôm sau trong cung loạn đến mức gà bay chó sủa

Vị chủ tử Trúc Yên cung bị trượt chân ngã xuống hồ hiện tại vẫn còn chưa tỉnh lại, thái y viện ra vào tấp nập sau khi bắt mạch cũng chỉ đành lắc đầu

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn nữ tử nhợt nhạt trên giường cũng chỉ biết lắc đầu, hiện tại thần tiên cũng đã chẳng thể cứu nàng ấy

Giữa trưa hôm ấy trong cung truyền ra tin tức Lương Chiêu Nghi tạ thế, Lương gia hiện tại khẩn tang treo khắp phủ, đâu đâu cũng nghe tiếng thang khóc

Lương đại tiểu thư là phi tần trong cung theo cung quy không thể đem thi thể ra ngoài, một khi đã bước vào cung cấm sống là người trong cung chết cũng phải hỏa táng trong cung.

Lương lão gia ngồi trước bài vị đại ni nữ của mình lòng đau thắt, người ta nói hổ dữ không ăn thịt con huống hồ ông thương yêu đứa con gái này đến thế

Nghĩa tử Lương gia đứng bên cạnh ông nhìn bài vị Lương Hồng Nhạn chẳng rõ cảm xúc vui hay buồn, một mặt lạnh như than

"Vũ Dật, con nói xem có phải ta đã làm sai rồi không? Ta không nên đẩy Nhạn Nhi vào cung. Nếu như ngày đó ta không ép buộc nó vào cung, không chia cắt hai đứa thì có lẽ nó cũng không ra đi như vậy"

"Nghĩa phụ không sai là do Nhạn Nhi vô dụng, đến hậu vị cũng chẳng chiếm được. Hiện tại muội ấy tạ thế còn chẳng báo hiếu cho người"

Lương lão gia thở dài lau khóe mắt "Dù sao nó cũng là nhi nữ của ta, chỉ trách tên cầu hoàng kia quá bạc tình!"

Lương Vũ Dật không nói gì, bàn tay dưới vạt áo khê siết chặt

Nhạn Nhi nàng giỏi lắm!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ*, Mời! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 112: Xuất hiện lời đồn đãi không may mắn

“Có phải người có một vị huynh đệ thất lạc? Hiện tại hẳn đang làm thượng thư ở Phong Nguyệt. Lần chuyển bảo vật đến cần người phối hợp!”

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn bức thư không đầu không đuôi do Khanh Khanh gửi tới chau mày, nàng là có ý gì?

Gia Lỗ Thượng Phong triệu kiến Triệu Khánh Lâm đến đưa phong thư cho hắn. Triệu Khánh Lâm đọc phong thư một lượt khê chau mày

"Có lẽ muội ấy đang có dự tính gì đó, hẳn là trên đường vận chuyển bảo vật sẽ có chuyện gì đó xảy ra"

Gia Lỗ Thượng Phong nhếch môi khê cười "Ta đoán hiện tại bên phong nguyệt đang rối thành một đoàn, vị ca ca thất lạc này hẳn là có mưu đồ đoạt ngôi vua"

"Thần không hiểu lắm!"

"Ta từng nghe phụ thân nói qua ngoài thế tử vương huynh ta còn có một vị ca ca, thân là vương tử của thứ phi chẳng đáng nhắc đến. Hiện tại hắn làm quyền cao chức trọng ở Phong Nguyệt nếu cướp ngôi vua, hắn cũng sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua Mông Cổ"

"Vậy phải làm sao?"

Gia Lễ Thượng Phong suy nghĩ một hồi liền ra ý chỉ "Bảo tiêu đang vận chuyển bảo vật thay người đi, đưa tử sĩ thân cận bên cạnh người vào...."

"..."

Triệu Khánh Lâm tuân lệnh rời đi

*

Ngoại ô kinh thành có một cỗ xe ngựa dừng chân, bên trong bước ra hai nữ tử, một nữ tử trong đó thân bạch y đơn giản, nón rộng vành mạng sa che kín mặt

"Đa tạ!"

Khanh Khanh nhếch môi cười "Là do người dùng bí mật để đổi không phải ta giúp người"

Bạch y nữ tử vén mạng sa lên lộ ra dung mạo không son phấn xinh đẹp "Dù gì cũng là người giúp, đa tạ"

Nữ tử hơi cúi người về phía nàng ý chào từ biệt, nàng ta quay người rời đi lại nghe Khanh Khanh gọi lạ

"Lương Chiêu Nghi..."

"Lam cô nương, vị nương nương Trúc Yên cung kia đã tạ thế rồi, ta hiện tại chỉ là một dân nữ tên Nhạn Nhi"

"Người có hối hận không?"

Lương Hồng Nhạn hay hiện tại nàng là Nhạn Nhi, nàng mỉm cười ngẩn đầu nhìn bầu trời tự do "Không hối hận, vinh hoa phú quý hiện tại đối với ta chính là phù dung. Một chú chim đã được tự do há lại muốn trở về lồng? Còn có..."

Còn có tìm một nơi để chữa lành vết thương lòng, rời xa hắn, cần một khoảng cách thật lớn để dần quên nam nhân tồi tệ đó!

Khanh Khanh mỉm cười "Hy vọng người không hối hận", nói đoạn nàng quay người đi về phía cỗ xe ngựa

Nhạn Nhi mỉm cười lầm bầm "Sẽ không, hy vọng là như vậy!"

"Khanh Khanh, người tại sao lại không thử một lần?"

Khanh Khanh hơi dừng bước chân nhưng chẳng quay người đợi Nhạn Nhi nói tiếng "Người không nên giống ta, sai một li đi một dặm, tại sao người không thử làm theo ý mình một lần? Người nên đến Tam vương phủ làm rõ chuyện một chút!"

Khanh Khanh xoay người thì nàng ấy đã leo lên con ngựa đã chuẩn bị từ trước rồi đi

Thử làm theo ý mình một lần?

"Khanh Khanh?"

Bạch Nhi ngồi trong xe ngựa thấy nàng đứng thẩn thờ ở ngoài mãi không vào thì lo lắng gọi, cô xuống xe chạy đến bên cạnh Khanh Khanh

"Cô là sao vậy?"

"Không có gì, hồi cung thôi"

Bạch Nhi nhìn nàng như muốn tìm xem nàng có hay không quái lạ "Thật không sao?"

Khanh Khanh hơi nhếch môi mỉm cười, nàng dùng ngón trỏ gõ lên trán Bạch Nhi "Người đi theo Mộc Văn lâu như vậy phải hay không nhiễm cái tính bà cụ non của nó rồi?"

Bạch Nhi xoa xoa trán, bĩu môi "Cô lại ức hiếp ta!"

*

Hoàng Cung

"Phải hay không đây..."

"Là thật, ta nghe nói trước đây có vài quái vật ngoài không gian gì đó đến chỗ chúng ta giả dạng là người khiến trời trừng phạt mà giáng họa"

"Trời đất, bọn họ khác gì là yêu tinh..."

"Gần đây phi tần trong hậu cung nhiều người đột nhiên biến mất như vậy chẳng lẽ là do..."

"Khẳng định là như vậy rồi!"

Thái giám quản sự trong cung thấy đám cung nữ lười biếng tụ tập tám chuyện liền tức tối đi đến, cất giọng the thé "Bọn nô tỳ các người lại dám lười biếng? Mau mau đi dọn dẹp cho ta"

"Vâng, vâng..."

"Chúng nô tỳ đi ngay"

Đám cung nữ sợ hãi chạy đi phân chia công việc.

Trong cung lẫn ngoài thành bắt đầu xuất hiện một số lời đồn đại ma quỷ trong cung, từ một thành mười từ mười thành trăm chẳng rõ ai phát tán...

*

Túy Linh Cung

"Người nghe gì chưa, gần đây có lời đồn trong cung bị ma quỷ nguyên rủa, đấy"

"Làm sao có thể, hoàng thượng là chân mệnh thiên tử làm sao có ma quỷ nào dám lại gần..."

Bạch Nhi nghe thấy đám cung nữ bàn tán liền lại gần "Các người đang nói chuyện gì đó?"

Bạch Nhi từ khi đến Túy Linh Cung đã được phong làm đại cung nữ ngang hàng với Nguyệt Tuy cùng Liên Khuynh, khiến các cung nữ thái giám nể vài phần

"Bạch Nhi tỷ tỷ, tỷ có nghe qua những lời đồn đại trong cung không?"

Bạch Nhi thành thật lắc đầu "Nói gì cơ?"

"Bọn họ ai cũng nói trong cung bị ma quỷ ám, người còn nhớ trong thời gian gần đây có rất nhiều vị chủ tử đột nhiên biến mất không?"

Một cung nữ khác tiếp lời "Trước là Hy phi đột nhiên trở bệnh nặng, hết bệnh lại tự tử mà qua đời. Đến Lan Phi đột nhiên qua đời, sau vài ngày Trang Tần lại bị điều đến lăng thất. Gần đây nhất là Lương Chiêu Nghi vô duyên vô cớ sảy chân xuống hồ, vốn chỉ là té xuống hồ lại dẫn đến cái chết"

Bạch Nhi sờ sờ mũi cảm thấy chột dạ, xem ra toàn là Khanh Khanh nhà cô ban cho cả.

"Tỷ nói xem trước đây làm gì có những chuyện như vậy? Khẳng định là hoàng cung bị ma ám!"

Bạch Nhi cười trừ "Có lẽ vận mệnh họ không tốt, sao có thể nói là do ma quỷ được chứ. Các người đừng nói bậy khéo đến tai các vị chủ tử họ phạt đánh đấy"

"Bạch Nhi tỷ tỷ không biết rồi, trận loạn lạc năm đó người ta nói cũng là do trời phạt vì có một có một số người ngoài hành tinh, quái vật cái gì vũ trụ đó đến chỗ chúng ta"

"Chính vì họ xé không gian mà đến nên mới bị trời phạt, chỉ không công bằng cho chúng ta, chịu thay họ gánh nạn"

Bạch Nhi cau mày cảm thấy có gì đó không đúng lắm "Là xuyên không sao?"

Cung nữ đó gật đầu "Đúng là xuyên không, ta nghe có người nói vậy"

Sắc mặt Bạch Nhi dần tái đi, cô nhớ Khanh Khanh từng kể cho nàng một câu chuyện, câu chuyện đó...

"Cấm các người bàn tán chuyện này đấy, nếu không chủ tử biết sẽ phạt" Bạch Nhi dọa họ

Bọn cung nữ gật đầu "Nhưng mà trong cung ai cũng biết cả"

"Dù vậy cũng không được bàn tán trong Túy Linh cung"

Bọn cung nữ ngoan ngoãn gật đầu từ ai người nấy đi làm việc của mình

Bạch Nhi chạy tới tìm Khanh Khanh nhưng đến phòng chẳng thấy người đâu. Bạch Nhi phân vân không biết có nên nói chuyện này với nàng hay không. Nếu nàng biết chắc chắn sẽ tức giận lắm nhưng nếu để bọn thầy pháp gì đó vào cung tìm ma quỷ, nếu tra ra Khanh Khanh và Hàm nương nương thì nguy mất.

"Làm gì mà rối bời vậy?"

Bạch Nhi thấy nàng trở về liền nhanh chóng đóng kín cửa lại.

"Khanh Khanh không xong rồi, trong cung đang có lời đồn đãi không tốt."

Khanh Khanh không quan tâm cho lắm "Thì cứ kệ họ."

"Là liên quan đến cô là Lương Đề nương nương" Bạch Nhi gấp gấp nói.

Khanh Khanh hơi dừng động tác rót trà chờ Bạch Nhi nói tiếp.

"Là liên quan đến chuyện cô là người thế giới khác, xuyên không!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 113

Khanh Khanh nghe Bạch Nhi kể hết lại một lượt chuyện trong cung, sắc mặt nàng lạnh dần tràn đầy nguy hiểm.

"Điều tra cho ta xem lời đồn này bắt đầu từ đâu."

Bạch Nhi gật đầu rồi đi.

Khanh Khanh đi qua phòng Hàm Mộc Vân, trong phòng đốt hương, mùi thơm bay khắp phòng. Vài con gió thi thoảng vượt qua cửa sổ vào phòng thổi bay màn che.

Hàm Mộc Vân hiện tại đang nằm nhả nằm trên tràng kỉ tận hưởng sự biến đổi nhẹ nhàng của thiên nhiên.

"Người nhàn nhã quá nhỉ."

Mộc Vân kinh ngạc ngồi bật dậy "Khanh Khanh, tỷ...tỷ đến tìm ta sao?"

Đây là lần đầu tiên Khanh Khanh chủ động tìm nàng nha.

"Có chuyện!"

Mộc Vân nhìn sắc mặt Khanh Khanh nghiêm túc cũng không đùa bỡn nàng, cô ra hiệu cho Khuynh Liên ra ngoài "Có chuyện gì mà khiến tỷ nghiêm túc như vậy ah?"

"Người nghĩ tại sao chúng ta lại xuyên đến đây?"

Mộc Vân gãi gãi đầu "Làm sao muội biết được. Muội thấy trong mấy cuốn tiểu thuyết kia là do nữ chính mạng chưa tận, chết oan, có nhân vật huyền bí đưa về hoặc trả nợ."

Mộc Vân nhìn nàng "Sao tự nhiên tỷ đề cập đến chuyện này?"

Khanh Khanh ngồi xuống ghế nhỏ bên tràng kỉ "Người nghe qua những lời đồn đãi trong cung chưa?"

"Đồn cái gì?"

"Xuyên không gây rối loạn không gian, bị trời phạt, thiên tai ập đến trái đất."

Mộc Vân tròn tròn mắt "Trời đất, thời đại nào rồi mà còn tin trời phạt?" cô sờ sờ mũi "Nghĩ lại cũng đúng đây vẫn còn là thời cổ đại lạc hậu mà."

"Không phải là trời phạt mà là do người dựng lên."

Mộc Vân ôm gối tựa chau mày "Chúng ta có kết thù với ai sao?" ừ thì hình như có hơi...rất nhiều kẻ thù thì phải "Nhưng quan trọng là hấn biết chúng ta là người hiện đại sao?"

Khanh Khanh gõ gõ tay lên bàn đột nhiên nghĩ đến một chuyện "Ta và người có thể sống sót mà xuyên qua, vậy người khác..."

Mộc Vân buông gối ra nhíu mày "Chúng ta là cả thân xác lẫn linh hồn xuyên, nếu như..."

Nếu như còn người nào đó xuyên đến nhận ra các năng thì?

*

Bên ngoài hoàng cung trời đã tối mịch, ở nơi ngõ nhỏ tối tăm, tách biệt với con đường lớn náo nhiệt bên ngoài có ba người đang đứng. Cùng là ba nữ nhân chỉ có điều kẻ khom lưng, nịnh nọt kẻ nắm trong tay sinh mệnh kẻ khác

"Cô nương chúng ta đã loan tin ra rồi, có phải nên..." -Một nữ nhân tầm trung niên ăn vận bộ quần áo thô kệch khom người trước nữ tử áo đen. Bà ta cười nịnh nọt "Ta làm rất tốt hiện tại tin đồn đã loan khắp kinh thành..."

"Cô nương, người cũng không nên quên ta, hiện tại trong cung không ai không nghe chuyện. Hắc hắc... Cô nương có phải nên thưởng..." -nữ tử bên cạnh sợ bà ta giành hết công lao liền hấp tấp nói, bên môi còn nụ cười rẻ mặt

Nữ tử áo đen khẽ cười, bờ môi dưới lớp mặt nạ cong lên xinh đẹp "Được, thưởng, đương nhiên phải thưởng"

Nữ tử áo đen lấy trong người ra hai thỏi vàng ròng thả lên hai bàn tay đang chia ra kia. Nữ tử nâng mắt nhìn họ khẽ mỉm cười, họ không biết bộ dáng hiện tại của mình có bao nhiêu là thấp hèn, lương tâm rẻ mặt

Hai người họ nhận được vàng liên tục tạ ơn nhanh chóng rời khỏi ngõ tối tăm này. Đáng tiếc, họ đã nhìn thấy ánh sáng đèn của con phố lớn, ước chừng hơn mười bước nữa đã rời khỏi đây nhưng mà lại bị hai hắc y nhân bay ra, mỗi người một đao

Sinh mạng họ mất đi vẫn ở trong tối tăm, lương tâm đen tối, họ chọn cho mình con đường này đã quyết định không thể chết trong minh bạch

Nữ tử áo đen đi ngang qua người họ cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn như nàng ta chỉ vô tình đi ngang qua, như họ không phải do nàng ta giết

Nàng ta hơi ngẩn đầu, nón của áo choàng rơi xuống để lộ đôi mắt tinh tế trong trẻo

"Lam Khanh Khanh, rất vui được gặp lại cô, mùi vị bị người khác chỉ trở thế nào? Những thứ ta từng trải qua ta sẽ cho cô nếm thử. Ta và cô là đồng đội tốt mà"

*

Huyết Ưu cung

"Tôn chủ người định xử lí thế nào?"

Vô Ưu ngồi trên ghế chính gõ gõ ngón tay lên bàn nhỏ bên cạnh, mặt vẫn lạnh băng không rõ là nổi giận hay vui vẻ

"Người của Thượng Quan Tề dám đụng đến người của ta, Tôn Chủ không làm gì sao?"

"Không phải là hấn mà là...cung chủ"

Hắc Minh ngăn người "Người nói ông ta đã xuất quan?"

Vô Ưu nhếch môi nhưng không cười, Hắc Minh nhìn Vô Ưu về mặt có hơi lo lắng "Nếu ông ta xuất quan thì Tôn chủ chẳng phải..."

"Bọn họ hẳn biết Lam Khanh Khanh là người của chúng ta nên mới ra tay với cô ấy?" Chính là màn khởi đầu cho sóng gió!

Vô Ưu lắc đầu "Còn vì nàng có thân phận đặc biệt"

Chuyến trở về Mông Cổ lần này nàng đã để lộ sơ hở quá nhiều

"Tôn chủ, Thượng Quan Tề đó là vương gia Mông Cổ mà Khanh Khanh lại là quận chúa, theo lí mà nói hấn sẽ không đụng đến cô ấy chứ?"

"Người nói xem người giết cha người không những được phong quan còn đang đứng bên cạnh người đầy kiêu ngạo người sẽ có cảm xúc gì?"

Hắc Minh chợt hiểu ra. Khanh Khanh không chỉ là thân phận đặc biệt nàng còn là quân cờ quan trọng, khắc tinh của Tôn chủ. Trận hòa hoãn ngày đó chung quy cũng chỉ là một vở kịch do bọn họ bày ra thăm dò Tôn chủ.

Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, rốt cuộc bọn họ bày ra mỗi nhử lại bị chính người của họ thu tóm

"Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm sao đây? Nếu như Cung chủ... Ông ta xuất huệ chỉ sợ..."

Vô Ưu ngã lưng ra sau, tựa lưng vào thành ghế nhìn vô định vào một nơi. Hắc Minh thấy hắn không nói gì thì nghỉ hoặc nhìn theo ánh nhìn của hắn
Chỉ là một bức tường đá, Tôn chủ nhìn cái gì?

"Tôn chủ?"

"Khoảng thời gian này nàng ấy phải chịu khổ rồi" Vô Ưu nói có ba phần thờ dài bảy phần bắt đắ dĩ

Hắc Minh trung ra bộ mặt khó hiểu. Vô Ưu khẽ cười phát tay ra hiệu hắn rời đi

Hắc Minh cúi đầu rồi lui ra ngoài

*

Đã vài ngày trôi qua lời đồn quỷ quái đó không ngừng giảm đi mà ngày càng lan rộng ra hiện tại đã đến tai hoàng thượng. Phong Nguyệt Phủ Hàn nghe chuyện cũng chỉ đành ra lệnh cấm lan truyền, nhưng lời đồn đãi đâu chỉ ngày một ngày hai là dừng.

Bạch Nhi chạy khắp nơi trong Túy Linh cung tìm Khanh Khanh nhưng vẫn không tìm thấy nàng. Cô lo lắng chạy đến ngự hoa viên thử may mắn nhưng
rất cục cựa cũng chẳng thấy nàng đâu, đương lúc muốn quay về lại bắt gặp một người

"Nô tỳ tham kiến Tứ vương gia"

Phong Nguyệt Hoành Ân không nghĩ đến sẽ gặp Bạch Nhi ở đây, có chút bất ngờ "Bạch Nhi sao cô lại ở đây?"

"Nô tỳ đang đi tìm Khanh Khanh" - Bạch Nhi cúi đầu lễ phép nói

Phong Nguyệt Hoành Ân cảm thấy có chút khó chịu, trước đây Bạch Nhi hay Khanh Khanh gặp hắn đều vênh mặt bắt nạt hắn. Hiện tại Bạch Nhi lại quy
cũ như vậy khiến hắn phần nào cảm thấy xa cách

"Ta vừa nhìn thấy Khanh Khanh ở Ngự Thư Phòng"

Bạch Nhi có chút sững sốt ngẩn đầu quên mất quy cũ lễ nghĩa "Khanh Khanh ở đó làm cái gì?"

Phong Nguyệt Hoành Ân bật cười "Ta vẫn thích cách nói chuyện này hơn". Bạch Nhi khó hiểu nghiêng đầu, hắn chỉ cười trừ "Người đi gặp Khanh
Khanh đi, ta đi trước"

Bạch Nhi vẫn còn đang tiêu hóa câu khi nãy của hắn theo thói quen chỉ "Ừ" một tiếng

Phong Nguyệt Hoành Ân không giận mà còn cực kì vui vẻ rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 114: Tìm ra kẻ chủ mưu

Bạch Nhi đi đến ngự thư phòng, một khoảng sân trống trải khiến cô nhớ đến những ngày cực khổ lẫn vui vẻ cùng Khanh Khanh quét tước

Bạch Nhi nhìn lên cây lê đã được trồng ở đây nhiều năm, Khanh Khanh thích nhất ngồi dưới tán lê hưởng thụ những đóa hoa lê theo gió rơi xuống. Quả
nhiên cô thấy vật áo màu trắng đưa đưa trong gió.

"Khanh Khanh, cô lên đó làm gì?"

Khanh Khanh nhắm mắt dưỡng thần tựa lưng lên thân cây, môi nàng khẽ nhếch lên mỉm cười "Túy Linh Cung cũng nên trồng một gốc lê" để nàng khỏi
phải lúc buồn chán lại chạy đến ngự thư phòng

Nàng không biết nàng chỉ tùy tiện nói một câu nhưng lại có nhiều người để tâm đến, rất lâu sau này khi nàng trở lại Phong Nguyệt điều đầu tiên khiến
nàng bất ngờ chính là mỗi nơi nàng nán lại đều có hoa lê. Nàng không ngờ chỉ một câu nói đã khiến kinh thành Phong Nguyệt trở thành một vườn hoa lê
lớn. Nhưng đó cũng chỉ là rất lâu sau này, có lẽ không quá lâu nhưng đã khiến nàng quên mất một số chuyện...

Khanh Khanh mở mắt ra nhìn xuống Bạch Nhi "Tìm ta có việc gì?"

Bạch Nhi giật mình nhớ ra chuyện quan trọng muốn nói với nàng "Đã tìm ra người tung tin đồn, là một cung nữ trong cung. Còn nữa bên ngoài cung tin đồn này đã trở thành chuyện chiếm trong trà lâu tửu quán rồi."

"Người đâu?"

"Hôm qua đã tìm thấy xác của họ ở ngõ nhỏ phía sau phố Kim Vương"

Khanh Khanh không mấy bất ngờ, việc này nàng đã liệu trước, nếu là người không minh hãn sẽ không để loại người hám danh hám lợi này sống sót.

"Chúng ta phải làm gì tiếp theo đây? Nhân chúng cũng đã chết rồi"

Khanh Khanh nhảy xuống đất, phúi đi bụi bám trên vạt áo thông thả rồi đi "Không sao, bình đến ắt có tướng chặn". Nàng khẽ cười, đêm nay hẳn sẽ có người đến tìm nàng?

Quả như Khanh Khanh dự đoán, sau bữa tối nàng đi dạo một vòng đến hoa viên lại nhìn thấy nữ tử ngày đó đứng chờ nàng ở trước cửa Túy Linh cung

"Cô biết ta sẽ đến tìm cô sao?"- Hàn Khiết Tử có chút bất ngờ khi thấy nàng đến

Khanh Khanh khẽ cười, tự ngồi xuống bàn đá gần đó "Ta chợt nhớ ra trước đây từ có một nữ tử theo dõi ta", nàng nhìn thấy vẻ lúng túng trên mặt cô ấy càng chắc chắn thân phận người này

"Hàn Quý Phi người giúp ta là vì mục đích gì?" Khanh Khanh lên tiếng vạch trần thân phận của Hàn Khiết Tử

Hàn Khiết Tử không lấy làm lạ khẽ cười "Quả nhiên không thể qua nhãn quan của cô" cô ngồi xuống, đối diện với nàng "Ta vì Linh Nhi"

Khanh Khanh cúi đầu khẽ cười "Hàn Quý Phi, ta không phải là Phong Nguyệt Linh Nhi"

"Ta biết, vì người không phải là Linh Nhi ta càng áy náy" Hàn Khiết Tử ngẩn đầu nhìn vào mắt nàng "Chuyện của Kiều Hữu Lan là một phần do ta, ta muốn bù đắp"

Khanh Khanh cảm nhận được sự chân thật trong ánh mắt cô ấy, chỉ là trong đó còn có một phần ưu thương bị cô cố gắng che giấu. "Người hẳn không chỉ vì chuyện đó?"

Hàn Khiết Tử phì cười nhưng đáy mắt lại đọng nước "Quả không thể qua mắt người". Cô bình ổn cảm xúc lại nói "Cái chết của Linh Nhi là một phần do ta mà ra, muội ấy đã không còn, muội ấy đã không cho ta có cơ hội để bù đắp nữa..."

Nước mắt cô kiềm nén suốt ba năm bắt đầu tuôn rơi "Vì vậy ta muốn giúp người, giúp Phủ Hàn coi như chuộc lại một phần lỗi lầm ta đã gây ra"

Khanh Khanh dần hiểu. Hàn Khiết Tử là thanh mai trúc mã của Phong Nguyệt Phủ Hàn, cùng lớn lên với Phong Nguyệt Linh Nhi tình như tỷ muội. Vậy vì có gì lại đẩy Phong Nguyệt Linh Nhi đến bước đường chẳng thể quay đầu đó? Nàng chẳng hiểu, cũng chẳng thể hiểu. Phong Nguyệt Phủ Hàn hẳn vì thế nên mới lấy cô ấy theo lời hứa năm xưa nhưng chẳng may may để ý tới cô ấy, đẩy vào lãnh cung, tuy là Quý phi một nước lại chẳng bằng hầu nữ trong cung

Khanh Khanh đứng dậy, môi nhếch lên hình bán nguyệt "Ta không phải là Phong Nguyệt Linh Nhi cũng chẳng có tư cách nhận ân huệ này". Nói đoạn nàng liền rời đi

Hàn Khiết Tử thấy nàng đi liền vội vã đứng dậy "Tin đồn xuất phát từ Tam vương phủ, ta tin cô sẽ rõ là ai"

Bước chân Khanh Khanh bỗng khựng lại, nàng không xoay người chỉ để Hagn Khiết Tử nhìn thấy bóng lưng nàng "Ân tình này ngày sau ta sẽ trả"

Chung quy nàng vẫn không muốn chiếm đoạt sự bù đắp vốn không phải cho nàng, hay nói cách khác nàng không muốn thế thân người khác

*

_ Tam Vương phủ _

Khanh Khanh đứng trước đại môn tam vương phủ, nàng có ý muốn vào lại có cảm xúc gì đó ngăn chặng, lúi kéo nàng lại. Nàng không phải người nóng nảy tức giận mà đến chấp vẫn gì gì đó. Nàng chỉ muốn đến hỏi rõ một số chuyện

"Khanh Khanh?" Vân nhìn thấy nàng liền vui vẻ chạy lại, hẳn cười đến vô cùng vui vẻ "Cô đến tìm vương gia sao?"

Khanh Khanh lắc đầu "Ta đến tìm Liễu An Nhiên"

Khuôn mặt Vân thoáng chút đơ ra "Cô tìm đường chủ làm gì?"

"Có một số chuyện muốn hỏi cho rõ"

Khanh Khanh nhắc chân bước vào phủ, nàng có cảm giác lần này trở lại sẽ có chuyện gì không tốt xảy ra, nàng cảm thấy có chút sợ, sợ thật sự Liễu An Nhiên là chủ mưu phía sau.

Còn tại sao nàng lại sợ? Nàng chẳng biết.

Khanh Khanh đi đến biệt viện phía đông nơi Liễu An Nhiên ở, trong viện cũng chỉ có mỗi Tiểu Lan hầu hạ nàng ta nằm chẳng có ai cản nàng

"Đến rồi?"

Liễu An Nhiên ngồi trên thư án vẽ tranh nghe thấy tiếng bước chân khẽ nhủ mày, cô không ngăn đầu cũng biết là ai tới

Khanh Khanh vào phòng, nàng không nói gì chỉ đứng tựa vào cửa nhìn cô ta.

Liễu An Nhiên vẽ một nét cuối, cô đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn nàng "Là biết được chuyện rồi?"

Khanh Khanh cuối đầu khẽ cười, nàng ngẩng đầu lên trong mắt chỉ có một mảng lạnh lùng "Ngươi là ai?"

Lần này đổi lại Liễu An Nhiên bật cười, cô đi khỏi thư án đứng trước mặt nàng "Lam cô nương chẳng nhớ trí nhớ người kém như vậy, ta gọi là Liễu An Nhiên, người quên rồi?"

"Vậy sao? Vậy người tung tin đồn là người?"

Liễu An Nhiên gạt đầu về mặt thân nhiên "Nếu ngươi đã nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi"

"Tại sao ngươi lại biết...ta là người nơi khác?"

Đôi mắt xinh đẹp của Liễu An Nhiên hơi trầm xuống, môi cô nhếch lên đường cong xinh đẹp "Ta chưa từng chỉ đích danh...". Nhìn về lạnh băng của Khanh Khanh cô thu lại nụ cười giả tạo "Là một nữ tử áo đen nói cho ta biết, còn việc ngươi tin hay không thì tùy"

Chắc chắn nàng sẽ không tin!

"Nếu ngươi tìm được đáp án rồi thì có phải là nên rời khỏi không?" Liễu An Nhiên ra ý tứ đuổi khách nàng cũng không thể mặt dày ở lại

Khanh Khanh chào lấy lễ đương rời đi lại nghe thấy tiếng Liễu An Nhiên

"À nhắc ngươi một chuyện, đừng tin tưởng vào nam nhân quá, xuyên đến đây chắc hẳn ngươi đã biết vì lý do gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 115: Lợi dụng một người để đẩy một người ra xa

"À nhắc ngươi một chuyện, đừng quá tin tưởng vào nam nhân, ngươi đã xuyên đến đây hẳn nên biết vì lý do gì?"

Khanh Khanh dừng chân, tay nàng khẽ động, trên tay liền xuất hiện kiếm Không Y. Nàng xoay người đặt thanh kiếm lên cổ Liễu An Nhiên

"Rốt cuộc ngươi là ai?" giọng nói nàng lạnh băng, nàng như đung phất điểm mắt cảm hóa thành thú dữ gầm lên.

Liễu An Nhiên khẽ cười, con gió nhẹ đùa nghịch thổi qua, thổi bay loạn tóc cô va vào thanh kiếm trên cổ. Tóc mai đen nhánh bị kiếm cửa đứt rơi tán loạn, nhìn cũng biết thanh kiếm có bao nhiêu là sắc bén

"Khanh Khanh, không nhận ra ta chính là sự thua thiệt lớn nhất của ngươi"- Liễu An Nhiên không ngại thanh kiếm trên cổ, nhích từng bước nhỏ lại gần nàng "Bởi vì ta biết điểm yếu của ngươi... Nhưng ngươi như con thỏ trắng chẳng biết gì cả"

Khanh Khanh cau mày thanh kiếm trên tay có chút run rẩy, nàng làm sao vậy chứ? Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ mềm lòng hay e ngại kẻ địch, nhưng hôm nay thanh kiếm đang kề cổ cô ta trong tay do dự, bất lực, chẳng tài nào xuống tay được. Khí tức này nàng cảm thấy rất quen thuộc...

"Chủ tử..." Tiểu Lan nghe tiếng gầm của Khanh Khanh liền chạy vào, nhìn thấy màn này cô thoáng kinh hãi. Từ khi nào họ đối đầu đến chẳng để đối phương có đường lui như vậy?

"Cút"

"Ra ngoài!"

Liều An Nhiên và Khanh Khanh dường như đồng loạt lên tiếng, không khí hạ xuống như mất phanh, lạnh lẽo đến cực độ. Tiểu Lan bộ dạng lo lắng lại sợ hãi, do dự ra ngoài

"Ta từng xem ngươi là thánh mẫu"

Liều An Nhiên bật cười như vừa nghe câu buồn cười nhất trên đời "Ngu ngốc"

"Đúng vậy, ta rất ngu" - Khanh Khanh không phủ nhận, ngày đó ở Nam Cương nàng còn có chút ngưỡng mộ bởi hành động thánh mẫu của cô ta, nhưng hiện tại...

Liều An Nhiên thu lại nụ cười, cô ta nhìn thẳng vào sâu trong mắt nàng như muốn nhìn thấu tâm tư nàng. Cô ta không nóng cũng chẳng lạnh chậm rãi phun ra từng chữ một

"Ta và ngươi cùng một loại người..."

Khanh Khanh nhìn cô ta có chút thất thần, thanh kiếm trên tay bắt giáng hạ xuống

"Khanh Khanh..."

Nàng ngẩn đầu nhìn người vừa gọi tên nàng lại nhìn cánh tay bị hấn kéo đến phát đau, thanh kiếm trên tay rơi xuống đất phát ra âm thanh chói tai.

"Vương gia, ngươi làm đau ta đấy"

Phong Nguyệt Vô Thần buông tay Khanh Khanh ra, nàng xoa xoa cổ tay thoáng chốc đã ửng đỏ một mảnh cười tự giễu. Nàng là người đến gây chuyện cuối cùng chính nàng là người chặt vật nhất, thật buồn cười

Phong Nguyệt Vô Thần đẩy Liều An Nhiên lùi lại mấy bước bảo hộ ở phía sau, giọng nói có chút lạnh "Nhiên Nhi hiện tại đã mất hết võ công, thân thể còn chưa khỏe không phải đối thủ của nàng"

Khanh Khanh ngẩn đầu, nụ cười trên môi nàng có chút churóng mắt "Hay nói cách khác ta không nên ức hiếp nàng ta?"

"Có chuyện gì cứ đến tìm ta, không nên gây khó dễ cho người bệnh"

Lời nói của hấn nghe sao cứ như nàng đang ý mạnh hiếp yếu, cứ có cảm giác hấn đang che chở tình nhân nhỏ bé, còn nàng là nữ phụ độc ác bắt nạt nữ chính. Nàng cuối cùng cũng hiểu, nàng chung quy cũng chỉ là nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết của họ, chỉ là nhân vật tạm bợ ngoại lệ của thời không này

Là tự nàng quá đa tình?

"Ta hiểu rồi"

Khanh Khanh lâm bầm, lời này như muốn nói cho hấn nghe cũng muốn đánh thức chính nàng tỉnh mộng. Nàng mơ hồ mà sống như vậy thật lâu, thật lâu, lâu đến mức nàng chẳng biết đã rơi vào bẫy tình của hấn tự bao giờ

Nàng còn nghĩ lần này đến sẽ tìm cơ hội bày tỏ với hấn, nhưng xem ra không cần rồi.

Khanh Khanh cố gắng treo trên môi nụ cười "Vốn đến là muốn trả cho ngươi một thứ". Nàng đưa tay tháo đai ngọc nơi thắt lưng ra, áo ngoài không có gì ràng buộc theo cơn gió nhẹ đùa nghịch

Khanh Khanh thở hắt ra một hơi nhặt thanh Không Y dưới đất lên nhìn hình ảnh chính mình phản chiếu trên lưỡi kiếm có chút thất thần

"Một năm qua là nhờ vương gia chiếu cố, mạng của ta trong một năm qua là vương gia bảo hộ, hiện tại ta không muốn làm thuộc hạ của người nữa, trả lại cho người"

Lời nói vừa dứt nàng đặt lưỡi kiếm lên cổ tay cắt một đường dài, máu theo lưỡi kiếm đua nhau tuôn ra, máu chảy dọc theo cánh tay trắng nõn của nàng từng giọt từng giọt rơi xuống đất

Mỗi giọt máu của nàng rơi xuống như mỗi giọt nước rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng trong lòng Phong Nguyệt Vô Thần, cuối cùng cũng đã tràn. Bàn tay dưới ống tay áo thùng thình khê xiết chặt, có trời mới biết hấn khó chịu đến mức nào, có trời mới biết hấn ghét phải nhìn cảnh này đến mức nào

Khanh Khanh khẽ mỉm cười, nàng không cảm thấy đau, vết thương trên tay lẫn vết thương trong lòng, có lẽ bởi vì nàng có quá nhiều vết sẹo rồi.

"Không cần tự trách, ngươi hấn biết ta là người có ân có báo. Hiện tại ta và ngươi cũng chẳng có ân nợ gì nữa, nên nói câu vĩnh biệt rồi"

Là "Vĩnh biệt" không phải tạm biệt, nàng không muốn gặp lại hấn nữa?

Tim Phong Nguyệt Vô Thần co rút đau đớn nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ chỉ thoáng nhú mày, cũng chỉ là thoáng qua. Hắn không thể nói gì với tình huống hiện tại, nói trắng ra hắn sợ bản thân không kiềm được giữ nàng bên cạnh

Nàng bên cạnh hắn sẽ muôn phần nguy hiểm, cứ như vậy là tốt? Hắn không biết

Khanh Khanh khẽ cười, lưu lại dáng vẻ xinh đẹp nhất trong lần từ biệt. Nàng thích hắn, cho dù không được đáp trả cũng sẽ không hận hắn, chỉ xem như là nàng vừa tỉnh khỏi giấc mộng đẹp để đi.

Khanh Khanh xoay người rồi đi.

"Huynh nhẫn tâm?"

Bàn tay đang xiết chặt dưới tay áo Phong Nguyệt Vô Thần buông ra, cả người hắn như mấy thăng bằng chao đảo một chút, chống tay lên bàn trà để đứng vững

Liễu An Nhiên nhìn hắn như vậy cũng chỉ nhú mày "Huynh hà tất phải như vậy? Hiện tại có thể đuổi theo Khanh Khanh...còn kịp"

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không nhìn cô một cái, nhặt thanh kiếm lên hắn vuốt nhẹ vết máu trên lưỡi kiếm, thanh âm lạnh lùng "Cung chủ... Ông ta xuất quan rồi"

Liễu An Nhiên ngăn người ra "Ta xem như lập được công lớn?"

"Tạm thời để nàng ấy rời khỏi ta là tốt nhất"

Liễu An Nhiên bật cười nhưng khóe mắt lại chứa nước "Huynh biết tất cả, huynh biết là mọi cố tình gây sự với Khanh Khanh, huynh lợi dụng cơ hội đẩy Khanh Khanh ra khỏi huynh. Huynh quá nhẫn tâm rồi". Nhẫn tâm với Khanh Khanh cũng quá nhẫn tâm với cô, hắn biết cô thích hắn, hắn biết cô đang cố quên hắn, hắn thành toàn cho cô?

"Thần, huynh sẽ hối hận"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 116: Cướp bảo vật

Khanh Khanh không biết mình đi đâu, thất thần đến khi mặt trời xuống núi, mây đen kéo tới, đổ mưa

Vết thương trên tay không đau nhứt, vết thương trong lòng cũng không đau. Nàng không đau khổ như tưởng tượng, không đau thấu tâm can như người ta nói. Trong lòng nhẹ tênh như chưa từng có chuyện gì xảy ra nhưng nàng lại không tài nào khiến bản thân tỉnh táo, hiện tại cứ như một con rối mất phương hướng

Bầu trời có sấm chớp, chẳng bao lâu đã nghe tiếng mưa rơi. Nàng ngẩn đầu, từng giọt mưa lạnh toát phả vào mặt nàng như muốn khiến nàng tỉnh táo.

Nàng chau mày nhìn vết thương trên tay bị nước mưa làm lạnh đến không còn chút máu, nàng khẽ cười, nàng không phải kẻ ngốc vì chút chuyện nữ nhi thường tình mà đem tính mạng mình ra đùa giỡn. Nhưng mà nếu cứ ngược đãi bản thân thế này e rằng cánh tay này sẽ bị phế mất

Nên trở về rồi.

*

Phản ứng đầu tiên Mộc Vân nhìn thấy Khanh Khanh là ngẩn ra, khóe môi Mộc Vân co giật mạnh chỉ về phía Khanh Khanh không dám tin hỏi Bạch Nhi kẻ bên

"Đây là xác chết vùng dậy sao?"

Khanh Khanh hừ lạnh một cái ném cho cô ánh mắt đầy khinh bỉ. Nàng ngồi xuống ghế, vén tay áo lên cao, đặt cánh tay bị thương lên bàn trà "Bằng bó giúp ta"

Lần này đổi lại là Mộc Vân nhìn nàng bằng ánh mắt tràn đầy khinh thường "Hừ tỷ tập tành người ta thất tình cắt cổ tay đấy à? Ngược đãi bản thân rồi về bảo ta bằng bó, xì ta cũng không phải nô tỳ của tỷ"

Mộc Vân bên ngoài nói những lời đáng ghét nhưng lại ngoan ngoãn lấy dụng cụ khử trùng cho nàng. Khanh Khanh chỉ cười trừ không nói

Bạch Nhi một bên lấy nước rửa vết thương cho nàng vừa lâu bầu trách cứ "Khanh Khanh cô bị thương còn đi dầm mưa, nhờ may lại bị phong hàn thì không nói, vết thương này mà bị thối rửa đến phế đi thì..."

Khanh Khanh bật cười trước ánh mắt "oán giận" của hai nữ tử đối diện, nàng có cảm giác mình là nam nhân phong lưu, còn các nàng chính là tiểu nương tử của nàng nha.

Mộc Vân hừ một tiếng cố ý đề lên vết thương Khanh Khanh thành công khiến nàng ngừng cười chau mày.

"Tỷ muốn khóc thì khóc, muốn mắng người thì cứ mắng đừng để trong lòng"

Khanh Khanh lắc đầu thở hắt ra một hơi "Ta không đau khổ cũng không muốn khóc, tư vị trong lòng chính ta cũng không hiểu rõ. Trước đây bên cạnh hẳn cảm thấy có chút ấm áp, nhìn hẳn tình chàng ý thiếp với nữ nhân bên cạnh cũng có chút ghen tuông. Nhưng hiện tại lời từ biệt đã nói, vết thương này đã cắt đứt duyên nợ, trong tâm cũng không đau khổ. Có lẽ đây là lựa chọn đúng"

Nàng không chắc mình yêu hẳn nhưng nàng dám chắc mình thích hẳn, thích một cái gì đó rất mơ hồ. Có lẽ trước đây nàng biết bản thân thích hẳn vì điều gì nhưng hiện tại chẳng còn nhận ra nữa. Chỉ có thể biết nàng thích hẳn bởi vì hẳn là Phong Nguyệt Vô Thần

Mộc Vân và Bạch Nhi đều trầm mặc.

Người ta nói có yêu mới có đau, nàng không vui vẻ cũng chẳng đau buồn vậy rốt cuộc là cái gì?

"Tỷ có thể quên hẳn sao?"

Khanh Khanh khẽ cười đỉnh ninh thốt ra hai chữ "Có thể!"

Chỉ là có thể cũng chẳng phải là chắc chắn, nhưng dù là chắc chắn cũng sẽ quên được? Trên thế gian này chẳng có gì là tuyệt đối, kể cả tình cảm!

*

Núi Diệp Tam

Diệp Tam là con đường thứ hai có thể từ Mông Cổ đi qua để đến Kinh Thành Phong Nguyệt. Cửa khẩu phía Bắc của Phong Nguyệt canh giữ thành Bắc, kiểm soát nghiêm ngặt thương nhân từ Mông Cổ và vùng lân cận du nhập vào Phong Nguyệt

Nếu con đường đi qua Viên Châu phồn hoa tấp nập bấy nhiêu thì đường tắt băng qua núi Diệp Tam lại gặp nhiều bất trắc nhất. Phàm là thương lái hay kiều dân họ đều chọn con đường qua Viên Châu mà đi

Núi Diệp Tam địa thế hiểm trở, núi lại dốc dễ phòng khó công. Nếu thương nhân chọn đường này gặp phải mai phục thì xác định, chúc bạn may mắn lần sau!

Con đường mòn chia cắt cảnh quan khu rừng ra hai bên dần xuất hiện một đoàn người. Dẫn đầu là hai nam tử mặc giáp y cười ngựa chiến, bên hông dắt đao kiếm, xem chừng là người của triều đình

Giữa đoàn người có tám áp tiêu khiêng một cỗ kiệu, phía sau có hai nam tử ăn mặc như hai người trên bảo vệ.

Xem ra người, vật trong xe rất có giá trị!

Phía bên sườn núi cách đó không xa thấp thoáng vài bóng hắc y nhân. Thủ lĩnh của đám hắc y nhân ở trên cao quan sát động tĩnh đoàn người phía dưới. Hắn giơ tay lên ra hiệu đánh lập tức mấy chục hắc y nhân đã mai phục sẵn nhảy xuống xông lên cướp đồ

Ngựa chiến của áp tiêu dường như cảm thấy có nguy hiểm phi lên hí vang. Đoàn người nhanh chóng dừng lại quan sát xung quanh.

Thủ lĩnh hắc y nhân nhìn đoàn người như miếng mồi trên thớt chậm rãi phun ra hai chữ "Xong lên"

Mấy chục hắc y nhân xông ra bao vây đoàn người. Áp tiêu rút kiếm tranh đấu với đám hắc y nhân một phen

Phía bên này đánh chém kịch liệt, bị thương vô số chẳng có lòng đâu mà để ý cách đó không xa có một đám hắc y nhân vừa đến

Đám hắc y nhân vừa đến chỉ đứng lảng lảng quan sát tình hình đánh chém bên này. Đợi đến bên kia đám hắc y nhân đã chiếm thế thượng phong sắp chiếm được vật trong cỗ kiệu bên này mới có động tĩnh

Người cầm đầu ra hiệu đám hắc y nhân mới đến liền ồ ạt xông ra chiến trường

Đoàn người áp tiêu lẫn hắc y nhân cướp bóc nhìn cảnh thảm thương không ổn bắt đầu chiếm giết loạn xạ. Bọn người hắc y nhân chẳng biết là phe nào đều liều mạng xông lên cướp vật trong cỗ kiệu

Tình thế hỗn loạn cùng cực, cũng vì hỗn loạn nên chẳng ai để ý hay phát giác ra điều đáng ngờ phía bên này. Thủ lĩnh áp tiêu như đang đánh chém nhưng lại lúc không ai để ý đưa một thứ cho hắc y nhân đối diện. Người này vươn tay lấy vật để lộ ra cổ tay áo màu đỏ thắm, nếu chẳng nhìn rõ hẳn chẳng

phân biệt được hai phe trong đám hắc y nhân

Đồng lúc đó bên phía cổ kiệu cũng nghe tiếng ai đó bảo "Đã cướp được hàng".

Tất cả hắc y nhân nghe vậy đều rút đi, cũng chẳng rõ là bên phe nào lấy được bảo vật trong xe ngựa, để lại một bãi hỗn độn

"Bảo vật đã bị trộm, người xem nên làm sao đây?"

Những người còn sống sót chau mày than ngắn thở dài nhìn bảo vật bị cướp mất một cách trắng trợn như vậy

"Chưa nói đến mất hàng phải đền tổn hại, này là bảo vật của Mông Cổ dâng tặng Phong Nguyệt hoàng đế, chúng ta phải làm sao đây?"

"Không chừng bị chém đầu cả đám"

Tiếng xôn xao lo lắng bắt đầu vang lên, bốn vị thủ lĩnh áp tiêu nhìn nhau vờ như trấn tĩnh "Các người yên lặng, đến kinh thành trước đối phó sau"

"Chẳng lẽ người muốn trộn long tráo phurong?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 117: Binh phù_Khế ước máu

"Khanh Khanh..."

"Tiểu thư!"

Bạch Nhi vốn hơn hờ muốn khoe công trạng với Khanh Khanh lại nghe thanh âm nghiêm túc đầy quy củ vang lên. Bạch Nhi kéo vải che mặt xuống bĩu môi, cô không ngờ, là bọn họ chê cô thiếu phép tắc

Khanh Khanh tựa lưng vào cây trúc già giương môi hình bán nguyệt, tiểu nha đầu Bạch Nhi này luôn quen tùy tiện với nàng như vậy. Bị thuộc hạ Dạ Nguyệt nói xéo chắc đang rất khó chịu

Bạch Nhi lấy trong tay áo ra vật thủ lĩnh đoàn áp tiêu lên đưa cô đưa cho Khanh Khanh. Đám hắc y nhân đến sau trên cổ tay có viên lụa đỏ chính là người của Dạ Nguyệt, hắc y nhân cầm đầu chính là Lam Khanh Khanh.

Nàng mấy ngày trước đã gửi thư đến Mông Cổ bảo họ hợp tác một chút, cái hợp tác chính là người của hãn vận chuyển bảo vật "vô tình" để bảo vật bị cướp mất

"À phải rồi, đám hắc y nhân tới trước kia là người của ai?"

Nàng nhếch môi "Chắc là của Thượng Quan Tề đi"

Bạch Nhi nghiên nghiên đầu khó hiểu "Hắn cướp bảo vật để làm gì? Và lại bảo vật đang trong tay chúng ta vậy thử bọn họ cướp ở trong kiệu là thứ gì?"

Khanh Khanh cười cười gõ đầu Bạch Nhi một cái "Thứ trong kiệu là giả đấy! Nên bảo cô ngốc hay bảo cô quá ngây thơ đây? Tìm cơ hội ném cô vào ổ huấn luyện ma quỷ của Dạ Nguyệt học hỏi một thời gian mới được"

Bạch Nhi bĩu môi không thèm quan tâm nàng nữa.

Khanh Khanh cầm miếng ngọc thạch như tấm lệnh bài ngó nghiêng, rốt cuộc cũng chẳng biết là thứ gì. Nàng ném ngọc thạch về phía thuộc hạ Dạ Nguyệt, người đứng gần nhất bất ngờ trước hành động của nàng, loạn choạng chụp lấy ngọc thạch

"Đây là thứ gì?"

Người kia lật ngọc thạch sang trái rồi lại sang phải kinh ngạc kêu lên "Là binh phù"

Khanh Khanh lấy lại ngọc thạch bĩu môi đáng vẻ không tin "Binh phù gì thế này? Thật giống mấy cái ngọc bội bình thường ở ngoài chợ. Không nói binh phù điều binh khiển tướng, là nước nào? Mông Cổ? Bên đó tốt đến nỗi đem tặng cả dân binh tình nhuệ sao? Phong Nguyệt? Vật quan trọng như này tại sao lại ở Mông Cổ?"

"Tiểu thư người không biết sao, đại lục chúng ta có sáu vương quốc lớn Phong Nguyệt, Ngự, Phong, Tây Hạ, Mông Cổ, Liêu. Trừ hai nước Liêu, Tây Hạ ở xa, Phong Quốc đối đầu với ta từ trước thì Phong Nguyệt, Mông Cổ và Ngự đã từng lập ra giao ước Liên Minh"

Khanh Khanh nhướn mày "Giao ước liên minh?"

"Đúng vậy, năm đó các vị tiền hoàng còn là bằng hữu giang hồ với nhau. Trong một lần nổi hứng họ đã cùng nhau kí khế ước máu nhằm lấy con dân, thái bình làm gốc, sẽ không vì bất cứ chuyện gì đem quân xâm lược hai nước còn lại."

"Ba nước còn xây dựng một mật doanh cho các binh sĩ, phàm là người trong mật doanh đều có tài khí hơn người. Binh phù này cũng chính là lệnh bài hiệu lệnh binh sĩ trong mật doanh, trước đây là do ba vị vua đương thời giữ nhưng ba năm trước Ngụy quốc không tham gia vào nữa, binh phù chỉ còn Hoàng đế Mông Cổ và Phong Nguyệt biết tung tích"

Khanh Khanh nhìn chăm chăm miếng ngọc thạch nặng tựa cho là tâm thường trên tay cảm thán "Uy lực mạnh như vậy? Bán ra sẽ được bao nhiêu đây?"

Bạch Nhi phì cười, đám thuộc hạ Dạ Nguyệt chỉ dám cúi đầu vai rung rung chẳng dám cười lớn

Nàng nhiu mày "Ta nói gì sai sao?"

"Khanh Khanh đại tiểu thư của ta ơi, đây là binh phù mật doanh ba nước, là binh phù đấy" Bạch Nhi tận tình ra tay thông não cho nàng

"Ta biết, hần cũng vừa nói"- mặt mỡ nữ tử nào đó vẫn tỉnh bơ

"Vậy người còn đem bán sao?" Bạch Nhi thật sự hết nói nổi nàng rồi

"Mật doanh này có ghê gớm không? Không kém Dạ Nguyệt son trang vĩ đại của chúng ta chứ?"

"Tiểu thư, mật doanh này có rất nhiều anh tài, khí thế có hơn chứ không kém Dạ Nguyệt!" -Thuộc hạ thứ nhất nói chắc như đinh đóng cột

"Tiểu thư người hần biết Phi Yến Hoàng phi, mẫu thân Tam vương gia, bà ấy chính là đào tạo từ mật doanh ra. Trước đây là ám vệ hoàng gia bậc nhất Phong Nguyệt"- Thuộc hạ thứ hai đưa ra ví dụ

Khanh Khanh nhếch môi "Oh" một tiếng "Vậy Binh phù trong tay bản tiểu thư, vậy... Mật doanh cũng là của bản tiểu thư!"

*

Khanh Khanh cho thuộc hạ Dạ Nguyệt trở về Sơn Trang trước, nàng cùng Bạch Nhi thay hắc y ra vận thường phục cưỡi ngựa trở về kinh thành

Bạch Nhi lúc đầu nhìn thấy nàng muốn cưỡi ngựa trở về còn hoảng sợ nhất quyết muốn ra trấn lớn mua một cỗ xe ngựa

Khanh Khanh cười trừ, nàng trực tiếp lên ngựa thúc ngựa đi trong cặp mắt kinh ngạc của Bạch Nhi

"Cô biết cưỡi ngựa từ khi nào?"

Khanh Khanh tùy tiện trả lời "Khi ở Nam cương". Nàng đột nhiên dừng ngựa "Là một nam tử dạy ta cưỡi ngựa, hần...tên gì ấy nhỉ?"

Bạch Nhi còn tưởng nàng có chuyện gì quay đầu lại vừa vặn nghe nàng nói, xúc cảm dâng lên đột ngột xuyết té ngựa, "Khanh Khanh hần ta chắc chắn đã nói tên sao? Khuôn mặt thì sao, có nhìn rõ không?". Cô dám khẳng định trên thế gian này chỉ có duy nhất Khanh Khanh nhà nàng có não cá vảnh tệ hại như vậy. Một người quen biết cũng bị nàng cho thành xa lạ

"Chắc chắn hần đã nói tên" Khanh Khanh nghiêng đầu suy nghĩ "Khuôn mặt...không nhớ rõ!"

Bạch Nhi rất ưa chi đồng tình với vị kia! (*Tiểu Hắc Kết - _ -: Khanh Khanh! Nàng là nữ nhân vô lương tâm nhất ta từng gặp*)

Khanh Khanh gạt cái thắc mắc rối cuộc ngày đó ở Nam Cương nàng gặp người nào sang một bên. Khanh Khanh cùng Bạch Nhi thúc ngựa liên tục trở về kinh, lần này động tĩnh lớn như vậy hần Thượng Quan tề sẽ nghi ngờ

Không thể để hần biết nàng rời kinh

Khanh Khanh và Bạch Nhi trở về trời cũng đã chuyển sang màu hồ phách, vừa vào cổng thành nàng đã thấy con phố lớn treo đầy đèn lồng đỏ, náo nhiệt hơn này thường rất nhiều.

"Hôm nay là ngày gì sao?"

"Khanh Khanh cô không biết sao hôm nay là 25 tháng chạp, chắc hiện tại trong cung cũng nên trang trí đón tết rồi"

Khanh Khanh ngẩn ra, hôm nay đã là 25 tháng chạp vậy mà nàng chẳng nhớ ra, ở hiện đại hôm nay chính là giáng sinh phải không? Cũng chính là....

Bạch Nhi thấy nàng thờ người ra liền cười "Cô xem cô, sắp qua năm mới rồi mà còn chẳng biết. Cũng đúng ngày đó cô từ vương phủ trở về liền ở lì trong cung...". Bạch Nhi biết mình lỡ lời liền lên nhìn sắc mặt nàng, giọng điệu áy náy "Khanh Khanh, ta không cố ý, xin lỗi"

Trước đây ở hiện đại Khanh Khanh chẳng quan tâm mấy đến chuyện lễ tết, năm trước cũng chỉ ở Dạ Nguyệt hết ngủ lại ăn chẳng quan tâm đến bên ngoài. Hiện tại đột nhiên nhận ra lại sắp sang một năm mới cảm thấy trong lòng có gì đó rất kì lạ

Khanh Khanh nhẹ cười lắc đầu "Không sao, cô hồi cung trước, ta muốn đi dạo một chút"

Bạch Nhi gật đầu "Vây cô phải về sớm một chút, hiện tại đã có giờ giới cấm, trời cũng đã gần tối rồi chú ý một chút..."

Khanh Khanh phì cười "Được rồi, ta không phải con nít"

"Vây ta trở về trước, chuẩn bị cơm tối chờ cô"

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 118

Khanh Khanh đi bộ dạo quanh con phố lớn, trời còn chưa tối khắp nơi đã treo lồng đèn đủ kiểu sắp màu.

Khanh Khanh đi ngang qua một người, trên đường lớn nhiều người đi khiến khoảng cách giữ hai người ngắn lại. Con gió nhẹ thoảng qua đem vạt áo nàng như có như không cùng vạt áo màu đen tuyền của hân dầy đưa một chỗ.

Nàng đột nhiên dừng bước, khí tức của nam tử này...có chút quen thuộc! Khanh Khanh xoay người lại đã không còn nhìn thấy bóng dáng nam tử vận hắc y đâu. Người này khiến nàng có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, tuy chỉ là đi lướt qua nhau.

Khanh Khanh nhíu mày thu hồi tầm mắt, gạt bỏ cảm giác kì lạ vừa xuất hiện kia. Mắt thấy trời đã gần tối hẳn, nàng quyết định đi đến Thành Tây. Nàng không nhận ra cách đó không xa có một đôi mắt từ này đến giờ vẫn dõi theo nàng

"Về nói với Thượng Quan Tề, nàng chưa từng rời khỏi thành" - Nam tử áo đen mở miệng nhưng chẳng nhìn lấy người bên cạnh một cái. Đôi con ngươi thủy chung quan sát bóng dáng nữ tử đang như tìm kiếm thứ gì trên phố lớn

Người bên cạnh vận y phục thị vệ khó xử "Công tử, chuyện này..."

"Thế nào? Một thị vệ nhỏ của phủ thượng thư cũng lười để lời bản công tử vào tai? Ngươi nên cảm thấy may mắn vì ta đến hỗ trợ các người"

Nam tử hắc y nhếch môi cười lạnh lùng lười nhìn thị vệ kia lấy một cái, cất bước rời đi

Thị vệ kia mang vẻ mặt vừa sợ hãi vừa rối rắm vâng vâng dạ dạ trở về phủ Thượng Thư

Nam tử áo đen đi ra khỏi góc khuất, ánh chiều tà phản chiếu lên khuôn mặt yêu nghiệt có chút phong lưu có chút tà khí của hắn. Nam tử hơi dừng bước, hắn kéo tay áo lên lộ ra vòng tay hình hoa hạ tuyết. Ánh nắng yếu ớt chiếu qua ngọc thạch hình hoa màu lục, tựa như ngày ấy hắn từng thấy nàng làm...

Nam tử khẽ mỉm cười thanh âm mơ hồ "Khanh Khanh, chờ nàng nhớ ra ta"

*

Túy Yên Lầu

Khanh Khanh vừa bước vào thanh lâu đã thấy Thương Liên một thân hồng y loan màu xinh đẹp đứng chờ nàng

Thương Liên kiềm chế cảm xúc muốn nhào lại ôm nàng cho thỏa, cô đứng một bên dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng

"Khanh Khanh, cô thật lâu rồi không đến thăm ta, sợ là đã quên mất ta rồi"

Khanh Khanh phì cười gõ lên trán cô một cái "Tỷ làm như ta là nam tử phong lưu dạo thanh lâu không bằng"

Thương Liên chu chu cái môi nhỏ nhắn ai oán "Đây đúng là thanh lâu, ngươi là đang dạo thanh lâu đấy"

Thương Liên thúc tay nàng một cái hất cằm lên tăng trên "Đã chờ ngươi hơn nửa canh giờ rồi"

Khanh Khanh theo tầm mắt nhìn lên tầng trên, vừa vận người trên lầu cũng thấy nàng. Mộc Vân ra sức vẫy tay gọi nàng lên, chỉ sợ nàng không thấy không sợ mọi người đang nhìn cô

Khanh Khanh nhìn về mặt không tình nguyệt của Thương Liên cảm thấy khó hiểu. Chỉ là Mộc Vân đến sao cô lại bày ra vẻ mặt này?

Khanh Khanh lên lầu, cuối cùng cũng biết tại sao Thương Liên lại khó chịu như vậy. Bên cạnh Mộc Vân còn có Bạch Nhi cùng ba nam tử, trong số đó có người Dạ Nguyệt ghét nhất

Khanh Khanh nhìn người kia, tâm tình có chút khó chịu, hẳn ngồi đó uống rượu chẳng màn xung quanh. Nàng vờ như không ngại vì sự có mặt của ai đó, ngồi xuống bên cạnh Phong Nguyệt Hoành Ân. Là không biết vô tình hay cố ý tiếng đàn, tiếng ca trầm bổng của ca kỹ dưới lầu bao trùm lấy không gian yên tĩnh, quý dị

“...

Tìm tìm kiếm kiếm

Sống mơ mơ màng màng một đời lại trôi qua

Còn nhớ rõ lời thề ước kiếp trước

Muốn nói nhưng lại không có lời nào

Hận đối diện nhưng không nhận ra nhau

Ta nguyệt hóa thành nơi tảng đá kia nhìn hết chân trời xa xăm

Khắc dấu ghi trong lòng cái tên của chàng

Cánh bướm luân hồi đổi sắc rực rỡ, tự nhả kén nhốt mình

Dệt thành tơ tằm mùa xuân

Cắt không được, cùng triền miên

Đời đời, kiếp kiếp....”(*)

Là một bản nhạc buồn!

Khanh Khanh khẽ nhếch môi cười, nàng cũng chẳng rõ vì sao cười, vốn dĩ là một bản nhạc buồn nhưng nàng lại cười. Là do tâm tình chăng?

Hận đối diện nhưng không nhận ra nhau? Phải chăng tình yêu này quá đổi buồn cười?

Khanh Khanh không biết cũng không ngờ được thứ nàng cho là buồn cười hôm nay sẽ là kết cục sau này của nàng. Nàng cho rằng tình cảm khiến đổi phương hi sinh là cái ngu ngốc nhất nhưng đến chính nàng cũng vấp phải ngu ngốc này!

"Các người nói xem bản nhạc này thế nào?" -Mộc Vân nâng ly trà hỏi

Phong Nguyệt Hoành Ân chẳng nhận ra không khí kì quái, thản nhiên bình phẩm "Là một câu chuyện buồn, nữ nhân trong câu chuyện đó có lẽ rất đau khổ"

"Sau khi trải qua đau khổ không phải họ sẽ hạnh phúc sao?"

Mộc Vân cùng mọi người đồng loại nhìn về phía Bạch Nhi.

"Bạch Nhi, cô quá ngây thơ rồi, đôi khi phía sau đau khổ không thực sự là hạnh phúc...."

"Là vực thẳm!" - Khanh Khanh lạnh nhạt phun ra ba chữ khiến không khí trở nên im ắng

"Ta thấy đây chỉ giai thoại được phổ thành nhạc, chuyện nữ nhi thường tình không thể tránh khỏi. Các người bàn luận cũng chẳng phải vô ích sao?" -Phong Nguyệt Phủ Hàn mắt thấy tình hình không ổn lên tiếng hòa giải nào ngờ được lại chọc phải vị nữ tử dân ngôn đầy cảm xúc bùng nổ.

Mộc Vân chau mày "Người có phải xem thường nữ tử quá rồi? Khi còn yêu thương thì thề non hẹn biển, chẳng biết quý trọng. Mất đi rồi mới hối tiếc, kiếp sau trả cho nàng? Liệu nam nhân các huynh còn nhớ lời hẹn kiếp trước?"

"Nàng không thể đặt nam tử trong thiên hạ một chỗ mà nói được..."

Mộc Vân hừ một cái hất mặt "Vậy sao? Người hứa mãi mãi lại chẳng rõ mãi mãi là bao xa, xa nhất của nam nhân cũng chỉ là ngày ấy nói yêu nàng hiện tại kẻ vai cùng người khác. Đến cuối cùng hậu viện ngàn giai lệ đầy tiếng oán than, mỹ nhân dù xinh đẹp tài năng đến đâu cũng bị chôn vùi sau bức hồng tường. Nam nhân trong thiên hạ mấy ai khác biệt?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn á khẩu, Mộc Vân hiện tại hòa khí tăng cao, cô nói những lời này không chỉ ám chỉ hần hậu cung ngàn gia lệ còn nhằm vào Phong Nguyệt Vô Thần mà nói. Mộc Vân là ghi hận Vô Thần tổn thương Khanh Khanh

Phong Nguyệt Hoành Ân rót cho Mộc Vân chén trà, nói lấy mấy lời dễ nghe muốn nàng hạ hỏa "Tẩu tử uống trà đi, đừng quá nóng giận không tốt cho sức khỏe đâu. Một bản nhạc buồn thôi không cần phải vì vậy phụ thê bất hòa"

Mộc Vân cầm ly trà uống một ngụm bĩu môi "Có heo mới thèm"

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi thâm cười trộm, Mộc Vân đầu gi cũng là trắc phi của hần, nàng tự cho nàng là heo rồi?

"Tẩu tử à, tẩu nhìn xem ấm trà này thế nào?"

Mộc Vân bị Hoành Ân hỏi có chút khó hiểu "Rất bình thường"

"Tẩu nhìn xem trên bàn có bao nhiêu bình trà, bao nhiêu ly trà"

Mộc Vân vẫn cảm thấy mờ mịch "Một ấm trà, tổng cộng sáu cái ly nhỏ"

Phong Nguyệt Hoành Ân mỉm cười đem ly trà trên tay dùng nội công bóp nát lại bảo tiểu nhị đem cho hần một ly trà mới

"Người làm gì vậy?"

"Tẩu tử, nam nhân cũng như ấm trà này, xung quanh có rất nhiều ong bướm, dù tẩu có hủy đi một cái ly thì vẫn sẽ xuất hiện thêm vài cái nữa"

"Vậy thì...ta không cần ấm trà đó nữa"

(*) lời bài hát của "Cửu Trùng Cơ"

Nhạc phim "song thế sủng phi" được chuyển thể từ Tiểu thuyết "bạo tiểu sủng phi: gia ta chờ người bỏ vợ"(năm 2017)

Sáng tác: Chu Kỳ

Ca sĩ: Diệp Huyền Thanh

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 119: Sinh thần

"Nếu là như vậy... Thì ta không cần ấm trà đó nữa" Hàm Mộc Vân nâng ly trà uống một ngụm, đặt ly trà xuống bàn nhếch môi lạnh nhạt

"Một quả dưa chuột không nên đặt ở hai môi trường nhiệt độ khác nhau, sẽ hỏng đấy!"

Cả người Phong Nguyệt Phủ Hàn cứng đờ ra, Phong Nguyệt Hoành Ân cũng bị câu nói của cô làm cho ngây người. Bạch Nhi muốn cười lại sợ cường thế của ba vị nam tử chỉ có thể che miệng vai run run

Khanh Khanh khẽ nhếch môi, khuôn miệng giương hình bán nguyệt "Nếu là ta là nữ nhân đấy, ta sẽ hủy hoại ấm trà, hoặc là...". Nàng ngân dài âm tiết ra nhìn về phía Mộc Vân khẽ cười "Hoặc là cắt bỏ đi quả dưa chuột bản đó đi. Nam nhân qua lại với nhiều nữ nhân chẳng khác gì nữ tử thanh lâu mời gọi nam nhân"

Hai nam nhân hoàng quyền cao chất ngất khuôn mặt vận vẹo khó coi, chẳng lẽ hôm nay bọn hần ra đường quên bái thiên địa cầu may nên mới bị hai nàng nói đến mặt mặt như vậy?

Phong Nguyệt Vô Thần khuôn mặt vẫn lạnh lùng chẳng có biểu cảm, hần rót rượu uống liên tục chẳng để tâm lời các nàng nói.

Mộc Vân cau mày không cam tâm nhìn Phong Nguyệt Vô Thần không chút nào chột dạ "Tam đệ, đệ nói xem?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn kinh ngạc, Mộc Vân ấy vậy mà gọi Vô Thần là tam đệ, vậy chẳng phải đồng nghĩa Mộc Vân đã ngầm chấp nhận danh nghĩa thê tử hần rồi?

Mộc Vân nhìn thấu tâm tư nam tử tươi cười như hoa bên cạnh, nhìn hần bằng ánh mắt tràn đầy khinh bỉ, có kẻ ngốc mới không nhìn ra cô đang thị uy

Phong Nguyệt Vô Thần. Có lẽ Mộc Vân nghĩ đúng, trong tình yêu có mấy ai bình thường?

Phong Nguyệt Vô Thần nâng ly rượu vẫn về trên tay, ánh mắt mơ hồ trong trẻo như lưu ly khẽ lướt qua Khanh Khanh, ngay sau đó thu về không để nàng phát giác ra

"Có một số nữ nhân là bình rượu, chứa trong mình một mùi vị khiến người khác không thể không say mê, lưu luyến. Một khi đã nếm qua sẽ không bao giờ quên được"

"Không quên vậy tại sao lại từ bỏ?" - Mộc Vân không chịu thua lên tiếng

"Lưu luyến, say mê chưa hẳn là yêu, từ bỏ hay không là do người trong cuộc quyết định" - Khanh Khanh lạnh lùng mở miệng, nàng đứng dậy thân ảnh có hơi loạn choạng phải vịn thành tường mới đứng vững

Khanh Khanh vốn từ lượng kém hôm nay tâm tình không tốt lại uống hơi nhiều khiến gò má ửng đỏ. Nàng lắc lắc đầu làm bản thân tỉnh táo "Trễ rồi nên tự ai về nhà người ấy đi"

Nàng là đối tượng phải rời khỏi đầu tiên vì nàng biết sau khi say sẽ không khống chế được bản thân, thật không biết sẽ làm ra chuyện gì mất mặt nữa.

"Khanh Khanh hay ta đưa cô về cung" - Bạch Nhi lo lắng đi đến dìu nàng

Khanh Khanh đẩy tay Bạch Nhi ra "Ta không muốn trở về, hôm nay muốn hồi cung"

Nói rồi nàng vịn lan can đi xuống lầu, Khanh Khanh nhìn ca kỹ vừa hát bản nhạc khi nãy một cái rồi rời khỏi Túy Yên Lầu

Khanh Khanh vừa đi Phong Nguyệt Vô Thần cũng rời đi, Mộc Vân mất hứng nhất quyết không muốn về cung kéo Phong Nguyệt Phủ Hàn đi dạo phố. Chỉ còn duy nhất Bạch Nhi và Phong Nguyệt Hoành Ân

"Bạch Nhi, để ta đưa cô về cung"

Bạch Nhi lắc đầu từ chối "Vương gia, không cần đâu, nô tỳ có thể tự trở về được"

Phong Nguyệt Hoành Ân nhún mày có chút khó chịu quay mặt đi chỗ khác "Cô thân nữ tử đi một mình trời tối như vậy ta không yên tâm, cô có chuyện gì thì ta... Làm sao ăn nói với Khanh Khanh"

Bạch Nhi nhìn vẻ mặt lúng túng mất tự nhiên của hấn khẽ cười "Vương gia nếu đã quan tâm nô tỳ như vậy, vậy nô tỳ cung kính không bằng tuân lệnh"

*

Mộc Vân đi khỏi Túy Yên lầu một đoạn vẫn không nhìn thấy bóng dáng Khanh Khanh đâu "Tỷ ấy đi đâu được nhỉ?"

"Cô ấy không phải là con nít, chỉ sợ người khác bị nàng tổn hại"

Mộc Vân lườm mõ nam tử nào đó "Khanh Khanh uống say rồi, chỉ sợ tỷ ấy làm ra chuyện gì đó thôi"

Phong Nguyệt Phủ Hàn khẽ cười "Đã lâu rồi ta chưa cùng nàng hẹn hò, hôm nay không cần trở về cung"

Mộc Vân liếc xéo hấn cũng mặc cho hấn kéo đi dạo phố. Nàng nhìn ánh đèn rực rỡ trên phố đến gần người đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó

"Này, ta dẫn các người đến Túy Yên lầu làm gì ấy nhỉ?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn quay đầu nhìn nàng khó hiểu "Tìm Khanh Khanh uống rượu"

Mộc Vân tròn mắt vỗ đầu một cái "Trời đất ơi, ta quên mất một chuyện quan trọng rồi" chỉ tại tên Phong Nguyệt Vô Thần khiến nàng chứng mất quên bèn đi việc hôm nay là ngày gì

"Chuyện gì?"

"Hôm nay là sinh thần của Khanh Khanh đấy!"

Mộc Vân xụ mặt xuống buồn bực, vốn muốn làm một bữa tiệc cho tỷ ấy, hiện tại tốt rồi cái não cá vàng này lại quên mất. Phong Nguyệt Phủ Hàn cũng chẳng biết nói thêm gì chỉ đành vỗ vỗ vai nàng an ủi "Được rồi, ngày mai chúng ta bù cho nàng ấy"

Hai người không phát giác ra bên gian hàng bên cạnh có một nam tử áo đen đang đứng, nam tử đó ngẩn mặt nhìn Mộc Vân môi khẽ nhếch lên hình bán nguyệt

Sinh thần Lam Khanh Khanh?

*

Khanh Khanh đi dọc theo con phố lớn, gió đêm lạnh phả vào mặt khiến nàng tỉnh táo hơn một chút. Nàng nhìn lòng đèn rực rỡ lại nhìn ánh trăng khuyết một nửa trên trời đến thất thần, khẽ cười

"Cô nương, ăn một bát mì trường thọ đi"

Nàng thu tầm mắt nhìn ông chủ quán mì bên cạnh, nàng cũng không rõ làm sao nàng đi ngang qua đây, cũng chẳng rõ nàng muốn đi đâu, nơi này là nơi nào. Khanh Khanh lắc đầu "Hôm nay không phải sinh thần của ta"

Ông chủ quán mì là một nam tử trung niên nhìn có vẻ chất phát hiền từ, bên trong đi ra một người phụ nữ, bà nhìn Khanh Khanh cũng thêm lời "Cô nương, hôm nay không phải sinh thần thì không thể ăn mì sao?"

Khanh Khanh nhìn đôi vợ chồng bán mì bỗng sinh ra cảm giác thân thiết. Nàng ngồi xuống ghế

"Vậy phiền bá mẫu cho ta một tô mì"

Đôi phụ phụ cười hiền lành làm cho nàng tô mì trường thọ

Khanh Khanh nhìn tô mì trước mặt, ánh mắt mọi hồ nhìn làn hơi nóng bốc lên từ tô mì

"Hai người có con cái không?"

"Từng có một nữ nhi, nhưng mà năng lên ba tuổi không may mắc bệnh nặng qua đời rồi" - người phụ nữ thở dài, trong đôi mắt còn đọng nước, dù chuyện đã qua lâu nhưng nhắc lại vẫn đau buồn

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn người phụ nữ kia áy náy "Xin lỗi, ta không cố ý"

"Không sao, không sao" người phụ nữ lau lau khóe mắt phẩy phẩy tay

Ông chủ nhìn nàng ăn mặc đơn giản không đành lòng lên tiếng "Ban đêm gió có lạnh, cô nương nên ăn mặc nhiều một chút kéo cảm lạnh khiến người nhà lo lắng"

Khanh Khanh cười nhẹ lắc đầu "Ta không có nhà, cũng chẳng có ai lo lắng"

Đôi phụ phụ nhìn nhau thở dài đương muốn nói đôi lời an ủi nàng lại thấy có một nam tử áo đen ngồi xuống bên cạnh nàng

Nam tử cởi áo choàng ra khoát lên người Khanh Khanh "Nàng nói vậy thật khiến ta đau lòng"

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn hấn chau mày "Người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 120: Tìm một nam nhân gọi là Hắc Kết

"Ông chủ cho ta một bát mì"

Hai phụ phụ nhìn nhau liếc hiểu ý không xen vào chuyện của Khanh Khanh nữa, việc ai người nấy làm

Khanh Khanh muốn đẩy áo choàng ra lại bị nam tử áo đen nắm chặt tay, nàng cau mày "Người rút cuộc là ai?"

Hấn không nói, đẩy tay nàng ra chỉnh lại áo choàng cho nàng "Trời lạnh như vậy nàng còn dám ăn vận mỏng manh thế này ra đường"

"Người đừng đánh trống lảng"

Nam tử khẽ cười, hấn nâng tầm mắt nhìn thẳng vào mắt nàng "Khanh Khanh, nàng quên ta rồi? Ta vẫn luôn đợi nàng đến trả ân tình đấy"

Khanh Khanh nhìn hấn, đôi mày cau lại thật chặt, nàng không rõ có gặp qua hấn hay không nhưng cảm giác có chút quen thuộc. Hình như đã từng gặp qua nhưng hiện tại không thể nhớ, chẳng lẽ vì tác dụng của rượu?

Nam tử khẽ cười đặt ngón trỏ lên mi tâm nàng vuốt nhẹ "Đề lại nếp nhăn sẽ xấu lắm"

Khanh Khanh cảm thấy đầu hơi đau, tâm trí mơ hồ, rượu hình như đã bắt đầu có tác dụng. Có lẽ sau đó nam tử có nói thêm gì đó nhưng nàng không

nghe thấy trực tiếp gục xuống bàn. Bên tai lưu lại giọng nói ảm áp

"Khanh Khanh, sinh thần vui về"

*

"Khanh Khanh, sinh thần vui về"

Đầu nàng đau như búa bổ, trong tâm trí tràn ngập những đoạn kí ức vụn vặt trước đây.

Nàng nhìn thấy nam tử ôn nhu chăm sóc nàng ở Nam Cương, nàng nhớ lại viễn cảnh mơ hồ trong trận hỏa hoạn. Xung quanh là lửa nóng, tai nàng ù ù chẳng nghe được gì, chỉ duy nhất biết được có ai đó đang gọi nàng

Trước mắt nàng lại xuất hiện một nam tử áo đen, hần rất giống hắc y nhân từng gặp ở Nam Cương. Hần mang cho nàng cảm giác ảm áp tựa như nam tử ở chuồng ngựa trong doanh trại.

Không rõ là ác mộng hay hảo mộng, trong con mộng hoàn toàn là sự đau đớn tuyệt vọng, bất lực giữ biển lửa, là sự ôn nhu ảm áp của nam tử giữ gió tuyết ngày đó.

Cuối cùng dừng lại hai chữ "Hắc Kết"

"Ngươi tên gì?"

"Ta họ Hắc, tên một chữ Kết, Hắc trong sự u ám, Kết trong vĩnh kết đồng tâm"

Chỉ cầu mong trong sự u ám đầy rẫy gian truân ở hồng trần có một tri kỉ vĩnh kết đồng tâm!

...

Khanh Khanh giật mình tỉnh dậy từ giấc mộng, cơn đau đầu ập đến khiến nàng cau mày. Lau đi mồ hôi trên trán nàng nhìn kĩ xung quanh một chút, nơi này có hơi quen mắt...

"Muội tỉnh rồi?"

"Thương Liên tỷ sao tỷ lại ở đây?" Khanh Khanh nhìn quanh căn phòng khẳng định nàng đang ở Túy Yên Lâu mới sửa lời "Sao ta lại ở đây?"

Thương Liên bung chén canh giải rượu đưa đến chỗ nàng cau mày "Không biết, lúc phát hiện ra muội muội đang nằm trước đại môn. Muội đầy uống say như vậy rồi còn chạy loạn, thích ngủ trên bậc thềm vậy sao?"

Khanh Khanh bật cười xoa xoa thái dương "Không sao đâu, ta chỉ là mệt mỏi nên ngồi xuống đó nghỉ không ngờ lại không chờ kịp giường êm đã thiếp đi"

Thương Liên hừ một cái lườm nàng "Ta còn tưởng muội bị tên tam vương gia đó thương tổn đến hồng não luôn rồi"

Khanh Khanh cười trừ không nói, Thương Liên thu dọn chén canh đi ra ngoài còn không quên bồi thêm một câu "Muội ngoan ngoãn nằm nghỉ đó cho ta"

Đợi đến khi Thương Liên quay lại trong phòng đã trống trơn, cô nhìn chiếc giường được gấp ngăn nắp gào tên nữ nhân nào đó đầy tức giận

"LAM KHANH KHANH!!!"

*

Khanh Khanh khoát áo choàng lông đỏ phủ đầu, nàng tránh né người trong Túy Yên Lâu đi ra cửa sau chuồn mất.

Khanh Khanh đi dọc theo con Phố lớn trở lại quán mì đêm qua

Đôi phụ phụ bán mì nhìn thấy nàng thì kinh ngạc "Cô nương?"

Khanh Khanh đẩy mũ áo choàng xuống để lộ khuôn mặt không điểm phấn xinh đẹp "Bá mẫu, người có biết nam tử hôm qua đi đâu rồi không?"

"Hôm qua chẳng phải cậu ấy đưa cô về nhà sau, bọn ta cứ tưởng cậu ấy là người nhà của cô"

Ông chủ vừa bung bát mì ra cho khách nghe vậy cũng đi tới "Hôm qua cô nương uống say gục xuống bàn, nam tử đó để lại bạc rồi đưa cô đi mà, chẳng lẽ cô không quen biết cậu ta?"

Khanh Khanh chau mày lắc đầu "Bá phụ bá mẫu nếu hai người nhìn thấy hắn trở lại xin hãy đến Túy Yên lâu báo cho ta biết". Nàng dừng một chút lại nói "Ta gọi là Lam Khanh Khanh"

Hai người họ gạt đầu. Khanh Khanh nhìn xung quanh một lát rồi rời đi, nàng tìm một nam tử, một nam tử mà nàng không hiểu tại sao hẳn quan tâm nàng đến vậy, một nam tử gọi là Hắc Kết

Phía tòa trà nhĩ đối diện có một nam tử dựa người vào cửa sổ nhìn nàng. Đôi môi nam tử giương lên nụ cười yêu nghiệt "Khanh Khanh coi như đây là có qua có lại"

Nàng có thể quên đi một người sống sờ sờ như hắn thì hẳn cũng có thể để nàng đi tìm hắn. Coi như trả thù nho nhỏ vậy!

Khanh Khanh rời quán mì không lâu đã cảm thấy phía sau có người theo dõi. Nàng tăng nhanh cước bộ, nhanh chóng rẽ qua góc khuất. Người phía sau để mất dấu nàng hoảng hốt tìm kiếm

Khanh Khanh đứng phía sau hắn cất giọng lạnh lùng tựa như ma quỷ "Đạo này trò theo dõi rất thịnh hành sao?"

Người kia quay lại thấy nàng thì hốt hoảng, hắn phập một cái quỳ xuống trước mặt nàng "Quận chúa, Hoàng thượng gặp chuyện rồi!"

Khanh Khanh cau mày kéo hắn qua bên ngõ nhỏ "Có chuyện gì?"

"Hôm trước hoàng cung bị tập kích, hiện tại hoàng thượng và Triệu tướng quân không rõ tung tích. Bây giờ Mông Cổ đang rất rối ren"

"Tại sao ngươi nhận ra ta?"

"Thuộc hạ là thị vệ trong Thiên An cung, Cát Vân tiểu thư cũng đã trốn thoát hiện đang ở kinh thành. Thuộc hạ theo lệnh Cát Vân tiểu thư đến tìm một nữ nhân tên Lam Khanh Khanh"

Khanh Khanh cau mày, xem ra không phải là giả rồi, Cát Vân hận nàng nhưng một lòng trung thành với Gia Lễ Thượng Phong. Nếu không phải gặp chuyện sẽ không tìm đến nàng

"Đẫn ta đi gặp cô ấy"

*

Thị vệ Mông Cổ dẫn Khanh Khanh đi đến căn nhà tranh nhỏ trong góc phố ít người qua lại, căn nhà nhìn đơn sơ đến tột độ, dường như đã lâu rồi không có người

Nàng đi qua khoảng sân nhỏ đầy bụi đến căn phòng nhỏ, Khanh Khanh đẩy cửa ra ngay lập tức một thanh đao sắc bén kề lên cổ

"Thân thủ tốt!"

Nữ tử đối diện nghe ra giọng nàng, thu kiếm lại đi ra từ phía sau cánh cửa mục đến muốn rơi ra.

"Cô đến rồi" - thanh âm nghe có vẻ rất miễn cưỡng

Cát Vân nhìn ra ngoài thấy thị vệ còn ở đó liền phân phó "Ngươi đi tìm những huynh đệ còn sống sót trở về". Thị vệ Mông Cổ cúi đầu nhận lệnh, rồi đi.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Cát Vân đóng cửa lại nói "Mấy ngày trước trong triều rối loạn, gian thần cấu kết với bọn phản động kéo quân bao vây hoàng cung. Bọn ta liều mạng mở con đường máu cho hoàng thượng nhưng lúc đó đại loạn rồi thành một đoàn, chẳng rõ từ khi nào đã lạc mất hoàng thượng."

"Là có kẻ âm mưu cướp hoàng quyền!"

Cát Vân chau mày, cô đảo mắt qua chỗ khác "Trừ ngươi ra còn ai to gan như vậy sao?"

"Đúng vậy, trừ ta ra không kẻ nào được phép to gan ở địa bàn của ta. Hẳn ta, ngại mạng quá dài rồi!". Khanh Khanh nhếch môi cười, hướng Cát Vân đưa tay ra

"Làm cái gì?"

"Đưa ta thứ ngươi lấy được"

Cát Vân cau mày "Tại sao ngươi biết ta lấy được Ngọc Tỷ?"

Khanh Khanh phì cười "Là cô nói, không phải ta". Nàng vẫn đưa tay về phía Cát Vân "Ta không thể ở bên ngoài lâu được, diễn kịch phải diễn cho trọn vẹn, không nên để hắn phát giác ra"

Cát Vân nhìn nàng cau mày "Ngươi nghĩ ta sẽ đưa cho ngươi?"

Khanh Khanh không ngần ngại nhìn vào đôi mắt đầy tơ máu vì một mối của cô "Nếu không ngươi sẽ không tìm đến ta". Nếu không tin nàng Cát Vân sẽ

không tìm tới, nếu Cát Vân cho rằng nàng là chủ mưu phía sau thì sẽ không tìm đến nàng.

Cát Vân chung quy là người ngoài lạnh trong nóng, ngoài miệng ghét bỏ nàng cũng là vì vẫn còn oán giận chuyện trước đây. Nàng nhìn Cát Vân như nhìn thấy bóng dáng của nghĩa tử năm đó, Triệu Khánh Thư.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 121

Khanh Khanh rời khỏi căn nhà tranh không bao lâu người bên trong cũng rời đi. Khanh Khanh đưa ngọc bội thân phận ở Dạ Nguyệt của nàng cho Cát Vân bảo cô đến Túy Yên lâu nhờ giúp đỡ.

Khanh Khanh trở về cung ngay lập tức đi tìm Hoắc Y

"Tiểu thư tìm thuộc hạ có việc?"

"Người nói xem gần đây bên phía Thượng Quan Tề có động tĩnh gì lạ không?"

Hoắc Y nghĩ một lát, lắc đầu "Không có"

Khanh Khanh chau mày nghĩ ra một khả năng "Vậ Lương gia?"

"Lương gia? Nghĩa tử Lương Vũ Dật của Lương lão gia mấy ngày trước đã rời kinh. Nghe nói trở về quê làm chút việc cho Lương chiêu nghi quá cố"

Khanh Khanh cười lạnh, không phải trở về quê lo mộ phần cho Lương Hồng Nhạn mà thay Thượng Quan Tề dẫn quân đến Mông Cổ. Phong Nguyệt sắp sảy ra trận đại loạn rồi

"Hoắc Y người trở về Dạ Nguyệt một chuyến truyền lệnh của ta tìm kiếm tung tích của Gia Lỗ Thượng Phong và Triệu Khánh Lâm. Sóng phải thấy người, chết phải thấy xác"

Hoắc Y nghiêng đầu khó hiểu "Chẳng phải Gia Lỗ Thượng Phong đang ở Mông Cổ sao?"

"Đến Dạ Nguyệt cũng không biết chuyện?", khá khen cho Thượng Quan Tề, hần xử lý gọn gàng như vậy đến Dạ Nguyệt còn không biết Mông Cổ vừa sảy ra trận Huyết tẩy. Nếu không phải Cát Vân trộm ngọc tỷ trốn đi được chỉ e rằng nàng cũng chẳng biết được, đợi Phong Nguyệt loạn lên nàng chính là người thảm nhất.

"Mông Cổ đã sảy ra chuyện gì sao?"

"Hoàng cung Mông Cổ bị tập kích, hiện tại Gia Lỗ Thượng Phong chẳng rõ sống hay chết. Bằng mọi giá phải tìm được hần, trước khi Phong Nguyệt loạn lên!"

Hoắc Y khề chau mày, hần cúi đầu phụng mệnh rời đi.

Khanh Khanh trở về Túy Linh cung vừa thấy giường mền đã nằm lăn ra, nàng ném ngọc tỷ sang bên cạnh thờ dài

"Hoàng quyền tốt đến thế nào mà người trong thiên hạ đều muốn có? Thật là mấy kẻ rảnh hơi, chiến đến ta sống người chết chỉ vì cái ngôi cửu ngũ chí tôn. Thật không hiểu nổi, cũng chẳng muốn hiểu lòng thiên hạ"

"Cũng chỉ có cô mới nói ra những lời này thôi"- Bạch Nhi vào phòng đóng kín cửa lại tránh "tai vách mạch rừng" nghe những lời này của nàng.

Khanh Khanh lồm cồm bò dậy thấy Bạch Nhi lại một mình ngồi xuống giường lăn qua lăn lại "Thật sự hôm nay mệt chết ta rồi"

"Hôm qua cô đi đâu đấy, ta chờ cô cả một đêm nhưng chẳng thấy cô trở về" - Bạch Nhi ai oán ngồi xuống bên cạnh nàng

"Uống nhiều say mất, ngủ ở Túy Yên Lâu, bởi vậy đầu mới đau nhứt mệt mỏi như vậy, ta thề lần sau sẽ không uống rượu nữa!"

Bạch Nhi "Xi" một tiếng nhìn nàng bằng ánh mắt khinh thường ném cái hộp trên tay cho nàng "Phùng Liên đem tới, nghe nói có một nữ nhân đưa cái này đến Túy Yên Lâu nói là có một nam tử nhờ đưa đến cho cô. Còn có nam tử đó nói chúc cô sinh thần vui vẻ"

Khanh Khanh cầm hộp gỗ trên tay cau mày, nữ nhân đưa đến chẳng lẽ là bà chủ quán mì, nam tử biết hôm qua là sinh nhật nàng chỉ có thể là nam tử tối qua đưa nàng đến Túy Yên Lâu, Hắc Kết!

Nàng mở ra bên trong là vòng tay hình hoa Hạ Tuyết làm bằng ngọc thạch màu lục xinh đẹp, chiếc vòng tay này quen đến không thể nào quen hơn. Vòng tay này chính là món quà sinh nhật năm tám tuổi mẹ nàng tặng cũng là chiếc vòng trong trận hỏa hoạn bị mất. Hiện tại có thể khẳng định nam tử cứu nàng trong biển lửa chính là Hắc Kết

Còn việc nàng không hiểu, tại sao hắn lại đối tốt với nàng như vậy? Nàng không tin hắn đối với nàng như vậy là vô điều kiện!

"Hôm qua là sinh thần cô sao?"

Khanh Đóng nắp hộp gỗ lại nằm xuống giường "Là ngày ta bị đưa vào cô nhi viện, chẳng đáng để chúc mừng". Nàng nhớ trước đây cha mẹ nàng đều lấy ngày này làm sinh thần nàng, họ bảo ngày sinh của nàng xấu nên chẳng cho nàng biết. Nàng còn từng hoài nghi có phải cha mẹ nàng đã quên mất hay không

"Còn là ngày...cha mẹ ta chết!"

Vốn là một party sinh nhật nhỏ cuối cùng trở thành trận thảm sát. Dù là ngày sinh thần đúng hay ngày dòi đều là ngày không tốt!

Bạch Nhi ngây người "Xin lỗi ta..."

"Không sao" Khanh Khanh phẩy tay "Ta mệt rồi cô ra ngoài đi"

Bạch Nhi nhìn nàng một lúc mới do dự ra ngoài. Cô là sợ nàng nhớ đến chuyện cũ mà thương tâm.

*

Không khí tết đến ngập tràn trong lẫn ngoài cung, lồng đèn đỏ treo khắp mọi nơi. Khung ảnh vốn là vui vẻ an lành như ít người ngờ tới rằng phía sau không khí náo nhiệt lại có một âm mưu to lớn

Trong hoàng thành, cung tỳ thái giám bận rộn chuẩn bị cho một năm mới, đèn cung đình treo trên lan can được thắp sáng rực rỡ cùng lồng đèn

Theo quy cũ ngày cuối năm hoàng thượng chủ trì cúng lễ tổ tiên thần phật, cầu một năm mới an lành cùng đa tạ năm đã qua trôi ban cho dân chúng thái bình.

Phong Nguyệt Phủ Hàn trong đại điện phong Hàm Mộc Vân thăng cấp Quý Phi, đầy đủ tư cách cùng hoàng thượng tham gia cúng lễ.

Một đạo thánh chỉ ban đến Tủy Yên cung còn khiến Mộc Vân kinh hãi rơi từ trên ghế xuống. Cô sau đó còn chạy đến Ngự Thư Phòng tính sổ với Phong Nguyệt Vô Thần, cuối cùng bị làm cho tức mà trở về.

Lương Đề, Chiêu Nghi, Tần, Phi trở xuống không thể cùng hoàng thượng đến tế lễ, cô còn nghĩ thoát được kiếp không ngờ hắn lại giữa đại điện phong nàng làm quý phi. Cuối năm còn phải khổ như vậy!

Sáng ngày cuối năm gà vừa gáy, mặt trời còn chưa mọc trong cung đã chuẩn bị tế lễ.

Mộc Vân vốn đang ôm mộng đẹp bị Thương Khuynh kéo dậy, giằng co mãi mới lòi cô được ra khỏi giường. Mộc Vân mơ mơ màng màng mặc cho Nguyệt Tuy cùng Thương Liên chỉnh chu cho cô.

Mộc Vân từng cảm thấy phục sức của Chiêu Nghi rườm rà, khó chịu, cô không ngờ tới phục sức Quý Phi còn rắc rối hơn gấp bội. Y phục màu nâu thêu không tước xinh đẹp, trên cổ quấn khăn cổ lông cáo màu trắng tuyết.

Đầu tóc cô được búi lên, đỉnh đầu cài bộ đầu đai có lưu tô điểm vài viên ngọc thạch, hai đầu bộ đầu khác hình không tước xòe cánh. Thương Khuynh cài thêm vài cây trâm bạc nữa mới buồn tha đầu tóc nàng. Nguyệt Tuy gắn móng tay giả làm bằng vàng nạm ngọc thạch cho cô.

Thương Khuynh trang điểm cho cô có ý làm nhạt một chút để phù hợp buổi tế lễ, mi tâm Mộc Vân được vẽ một đoá mai màu vàng nhạt, thoáng ắt thoáng hiện dưới tua trâm cài.

Từ đầu đến cuối Mộc Vân chỉ chìm vào giấc mộng mặc Nguyệt Tuy cùng Thương Liên giày vò. Thương Khuynh vỗ nhẹ mặt cô "Quý Phi nương nương, đã xong rồi nên đến Hàm Minh Điện rồi"

Mộc Vân mờ mắt nhìn bên ngoài mặt cũng chỉ bắt đầu mọc sắc mặt cực kì khó coi "Tế lễ gì mà sớm vậy không biết"

Nguyệt Tuy khoác áo choàng lông lên cho Mộc Vân. Hiện tại Mộc Vân đã là Quý Phi cũng đã có loan liễn đưa đón, cô vừa ngồi lên loan liễn lại tiến vào mộng đẹp đến khi bị Thương Khuynh lay tỉnh mới hoảng hồn bởi đoàn quan lại nghiêm chỉnh đứng trước điện.

Quy mô như này cũng quá mức lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 122: Hoàng gia yến

Hàm Minh Điện tẻ lẽ từ khi mặt trời vừa lúp lỏ đến khi lên cao tới đỉnh. Có phải là vì ngày cuối cùng trong năm nên trôi qua nhanh không, chớp mắt trời đã tối, cũng đến lúc âm mưu phơi bày

Như hằng năm đêm giao thừa trong cung sẽ tổ chức Hoàng Gia yến, tất cả quan lại trong triều, phi tần, hoàng thất đều tham gia.

Tư Yến các_cung điện tổ chức yến tiệc lớn hằng năm treo đầy đèn cung đình thấp sáng một khoảng trời. Tư Yến Các không lớn bằng Hàm Minh điện, ngoại trừ tòa thủy đình lớn giữa đại trì hồng liên tiếp đãi chúng quan tiệc tùng thì xung quanh đều là hoa cỏ trần quý.

Trời đông lạnh lẽo trong hồ không có lấy một bông sen, chỉ có những chiếc lá màu lục lơ lửng trên mặt nước. Hoa cỏ trong khuôn viên Tư Yến các cũng đã ra chồi, tràn ngập sức sống đợi chờ mùa xuân.

Bên gốc lê nhỏ xuống hiện bóng dáng huyết y, nàng khoanh tay tựa vào cây bạch đằng phía sau.

"Khanh Khanh, nhìn cô không vui?"

Khanh Khanh khẽ cười, nữ tử huyết y chính là nàng, nàng chán ghét cái sự kiện nhảm chán này, là Hàm Mộc Vân mời nàng đến nhưng nếu không phải có việc nàng sẽ không bao giờ đến

Bạch Nhi không để tâm Khanh Khanh không trả lời cô, gió lạnh thổi nhẹ qua là vạt áo Khanh Khanh bay lên, Bạch Nhi thuận thế nắm vạt áo nàng trong tay

"Khanh Khanh, đây là lần đầu tiên ta thấy cô vận huyết y" - Bạch Nhi nhìn nàng đến vô cùng si mê

Đây là lần thứ hai trong đời nàng vận Huyết y, cho dù cổ đại hay hiện đại đều không dùng đến vì quá nổi bật. Lần trước Bạch Nhi không nhìn qua vẻ diễm lệ của nàng, hôm nay hẳn cảm thấy mới lạ

"Không đẹp?"

"Làm gì có chữ không đẹp, ta thấy cô hợp với màu đỏ lắm đó. Ta cam đoan không có nữ tử nào vận huyết y xinh đẹp như cô"

Khanh Khanh chỉ cười trừ gõ trán nàng một cái "Tiểu nương tử trong ngày đại hôn là đẹp nhất" ích nhất đối với tân lang quan mà cô ấy lựa chọn sách vai đến răng long đầu bạc

Khanh Khanh rời khỏi hoa uyển đi vào đại thủy đình, nàng đi lướt qua Phùng Liên dùng thanh âm chỉ hai người nghe hỏi "Người đâu?"

"Đã đưa vào cung, đang ở hậu đường"

Khanh Khanh khẽ gật đầu đi tiếp như chưa có cuộc đối thoại với Phùng Liên. Người khác cũng khó nhìn ra được bất thường.

Khanh Khanh đi theo cung nữ đến một bàn rượu phía bên phải thủy đình, chỉ cách long kỷ của Phong Nguyệt Phủ Hàn hơn mười bước. Bên phải nàng là bàn rượu của Phong Nguyệt Hoành Ân, bên trái là Phong Nguyệt Quân Y. Hiện nhiên không nghĩ cũng biết nàng đang ngồi ngang hàng với công tôn quý tộc hoàng gia

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn về phía đối diện, người vẫn vận tử y, đôi mắt như lưu luy kia luôn nhìn nàng từ khi nàng vừa bước vào thủy đình. Nàng nâng ly rượu hướng người đó kính "Tam vương gia"

Có một mỹ nhân gặp một lần không quên, không gặp nhớ nhưng da diết!*

Không đau khổ không có nghĩa không nhưng nhớ, đã cùng nhau một thời gian dài không thể nói quên là quên. Hiện tại gặp lại mới nhận ra là từ trước đến nay luôn kiềm chế, luôn khiến bản thân bận rộn để không nghĩ đến người đó.

"Hoàng Thượng, Quý Phi giá đáo"

Giọng nói mạnh mẽ trầm ổn vang lên cất ngang không khí náo nhiệt, bọn họ đã quá quen với tiếng công công đại tổng quản the thé với thân ảnh béo ú như cây chuối di động. Hiện tại nghe giọng người này cảm thấy hơi lạ

Toàn người trong thủy đình hơn trăm người quỳ xuống hành lễ, thanh âm như sấm rền

"Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế"

"Quý Phi thiên tuế, thiên thiên tuế"

Phong Nguyệt Phủ Hàn vận hoàng bào thêu rồng giương móng vuốt uy nghi, Mộc Vân thân phục sức Quý Phi thêu khổng tước màu vàng đứng bên cạnh. Hai người muôn vãn xứng đôi!

"Bình thân"

"Tạ sùng long ơn!"

Người người trở về bàn rượu riêng của mình, Phong Nguyệt Phủ Hàn ngồi trên long kỷ đưa mắt về phía nữ tử huyết y. Khanh Khanh đáp trả hần bằng ánh mắt đầy tự tin, sự lo lắng trong mắt hần giảm đi phần nào

Mộc Vân nhìn hai người bỗng cúi đầu, tất cả mọi người ở đây đều không biết đằng sau buổi hoàng gia yến này có bao nhiêu tính toán. Họ không biết nhưng Mộc Vân cô biết, vì vậy cô càng lo lắng Cho Khanh Khanh

*

Ngự Thư Phòng

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngẩn đầu nhìn Khanh Khanh đứng trước mặt, hần phát tay bảo Từ Thanh đang ở trong phòng ra ngoài

"Tìm trăm có việc?"

Khanh Khanh cong môi khẽ cười "Ngài hần biết có người muốn mạng lẫn ngài vàng của ngài?". Hiện tại nàng và hần đều đang đứng trên lập trường quân thần để nói chuyện, nàng không còn là cung nữ giống muội muội hần, hần cũng không bao dung cho nàng.

"Trăm biết, ngài vàng này của trăm có mấy ai không muốn ngồi lên. Người đến nói với trăm chuyện này là có chủ ý gì sao?"

"Bình Phủ mật doanh đã bị mất, thứ đang đưa vào cung chỉ là một cái hộp rỗng"

Phong Nguyệt Phủ Hàn cau mày không nói, hần nghĩ nàng muốn nói cho hần điều gì đó

"Là Thượng Quan Tề cướp"

"Hần vì sao phải cướp, cho dù hần cướp cũng chẳng thể dùng, trăm vẫn còn ngồi đây"

Khanh Khanh khẽ cười "Ngài không biết? Hần là thế tử Gia Lỗ Tề, Mông Cổ đã bị hần huyết tẩy dù người có bị lật đổ hay không hần vẫn có thể lên ngôi, sử dụng binh phù"

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày, hần biết Thượng Quan Tề có giả tâm nhưng không ngờ đến hần lại có thân phận này. Thật không uổng phí hần ta dốc hết tâm tư trả trọng vào Phong Nguyệt bao năm nay

"Vậy người nói trăm nên làm gì?"

Khanh Khanh nghiêng đầu cười xinh đẹp "Bất quá binh phù thật đang trong tay ta, người cũng nên cẩn thận ta vì ta cũng có thể sử dụng nó"

Khanh Khanh quay người lại đưa lưng về phía Phong Nguyệt Phủ Hàn nên chẳng nhìn thấy vẻ mặt hần, nàng chậm rãi phun ta từng chữ

"Vì ta là Thiên An Quận chúa" ở Mông Cổ dưới một người trên vạn, nói về lòng dân một vị quận chúa chẳng chảy huyết mạch hoàng tộc hiển nhiên có địa vị cao hơn thế tử mất tích mười lăm năm kia.

Khanh Khanh đương muốn rời đi lại nghe người phía sau hỏi "Điều kiện là gì?"

Khanh Khanh hơi dừng bước, thanh âm nhẹ nhàng "Đổi lấy một đời bình an cho Mộc Vân cùng bách tính".

Nàng rời đi, Phong Nguyệt Phủ Hàn bóng dáng nàng dần khuất chợt cảm thấy xót xa. Năm đó hần cũng từng hỏi Linh Nhi "vì có gì chấp nhận" muội ấy cũng đã nói lời đó "Đổi lại một đời bình an cho mọi người, bách tính"

Khanh Khanh và Phong Nguyệt Phủ Hàn không nhận ra phía sau cánh cửa Ngự Thư phòng có một nữ tử, Mộc Vân thân thờ nhìn bóng Khanh Khanh khuất dần lệ hoa lăn dài trên má.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 123: Ngửa bài_tiết lộ thân phận

Tư Yến Cung

"Sứ giả Mông Cổ đến"

Công công ngoài cửa thông báo ngay lập tức nhìn thấy bốn nam tử vận y phục truyền thống Mông Cổ bước vào, trên tay người đi đầu còn cầm một hộp gỗ khắc hoa văn tinh xảo

"Tham khiến Phong Nguyệt hoàng"

Bốn người đứng cúi đầu, tay phải lên ngực trái hành lễ theo quy tắc của Mông Cổ.

"Bình Thân"

Người cầm đứng đầu cầm hộp gỗ đưa về phía trước, cất cao giọng "Hoàng thượng, chúng thần phục mệnh Đại Vương đến dâng lễ vật tặng hoàng thượng"

Phong Nguyệt Phủ Hàn vô thức nhìn qua Khanh Khanh, nàng vẫn ngồi uống trà không có dấu hiệu nào khác, "Vậy người mở ra cho trẫm và tất cả mọi người chiêm ngưỡng xem"

Bốn sứ giả Mông Cổ nhìn nhau, người đứng đầu có hơi do dự, cuối cùng cũng mở nắp hộp gỗ ra

Trông rỗng!

"Chuyện này..."

Người trong Thủy đình bắt đầu xôn xao, người cầm đầu tiếng lên một bước cúi thấp đầu "Thứ cho thần mạo昧, trên đường đến kinh thành qua núi Tam Trùng lễ vật đã bị cướp mất. Thần không còn cách nào khác đành vào cung thỉnh tội"

"Lại có chuyện này sao?" Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày lên tiếng, cắt đứt không khí ồn ào bên dưới. Phong Nguyệt Phủ Hàn lại nhìn về phía Khanh Khanh, nàng chỉ lắc đầu ý bảo chưa đến lúc. Phong Nguyệt Vô Thần vô ý nhìn qua nàng nhận ra giữa hai người đang có gì đó khẽ chau mày.

Giữ đám quan thần có một người đứng dậy, như Khanh Khanh dự đoán chính là Thượng Quan Tề

"Hoàng thượng, theo như lời sứ giả nói vật là bị mất ở Phong Nguyệt, há chẳng phải nói Phong Nguyệt ta quản sự không nghiêm sao?"

Bên dưới lại ồn ào, Phong Nguyệt Phủ Hàn nhướn mày "Ý của khanh là?"

"Nếu như Đại vương Mông Cổ lấy cớ này mà gây chuyện chẳng phải chúng ta phải chịu thiệt thòi ư? Huống hồ lễ vật này bị người khác cướp hay là Đại Vương không nữ giao ra?"

Người đứng đầu đôn sứ giả tức giận "Người là nói bọn ta giờ trò sao?"

Thượng Quan Tề cười nhạt lắc đầu "Ta có nói ra lời này sao? Lễ vật lần này chính là Bình Phù mật doanh, thứ có giá trị như vậy cầm trong tay còn phải dâng cho kẻ khác?"

Quan lại trong triều ít nhiều gì cũng đều biết lễ vật lần này chính là Bình Phù mật doanh nhưng mà có mấy ai dám mở lời lớn tiếng đâu. Phong Nguyệt Phủ Hàn cau mày vừa muốn nói gì lại nghe một giọng lười biếng của nữ nhân vang lên

"Thượng Quan thượng thư đang nói đến cái này?"

Khanh Khanh cầm Bình Phù đũa đưa, mọi ánh mắt trong thủy đình đều hướng về mỹ nhân huyền y.

Trong đám đông lại vang lên tiếng xôn xao "Cô ta là ai? Sao lại có Bình Phù trong tay?"

"Mỹ nhân xinh đẹp kia là ai vậy? Ta chưa từng gặp qua..."

"Người kia chắc không phải là phi tần của hoàng thượng, ngồi cạnh các vương gia chẳng lẽ là vương phi của vị nào..."

"..."

"Tại sao người lại có nó?" Thượng Quan Tề vẫn chưa hết kinh ngạc, định nhìn thứ nàng cầm trong tay là giả

"Tại sao ta lại không thể có nó?" Khanh Khanh nhếch môi nhưng chẳng cười lạnh lùng hỏi.

"Sứ giả cũng đã nói Bình Phù bị người khác cướp đi, chẳng lẽ Lam cô nương..." Thượng Quan Tề bắt đầu thiếu tự tin, hẳn e rằng nàng sẽ...

"Bản quận chúa cầm đồ của Hoàng huynh chẳng lẽ không được? Huống hồ cái lễ vật trong cái hộp kia là giả, có kẻ ngốc mới đi cướp" giọng điệu nàng tràn đầy trào phúng

"Người nói dối"

Khanh Khanh chóng tay đứng dậy "Nói dối? Là lời nào gạt người? Bình phù người cho người cướp là giả hay bản quận chúa là Thiên An là giả đây?"

Mọi người trong đình như sét đánh ngang tai ngó người ra nhìn nàng, dàn Vương gia họ nhà Phong Nguyệt cũng chẳng kém, nhìn nàng như sinh vật lạ. Ai mà không nghe qua danh Thiên An quận chúa, một phần vì nàng diệt đế vương vô dụng Mông Cổ, một phần nàng được biết với danh "nữ nhân máu lạnh, lãnh khốc, huyết tẩy toàn bộ hoàng cung Mông Cổ"

Danh của nàng cũng có thể dọa trẻ con khóc đến tè ra cả quần.

Thượng Quan Tề cười lạnh "Người Mông Cổ chưa ai từng gặp Thiên An quận chúa, người ở đây tự nhận là hoàng tộc cũng quá dễ dãi rồi"

Khanh Khanh cười lạnh đi tới gần hần "Thiên An có thể một lần huyết tẩy hoàng cung Mông Cổ, đương nhiên một lần nữa không thành vấn đề". Nàng đứng cách hần khoảng ba bước chân, giọng điệu lạnh đến cực điểm "Bản Quận chúa không phải cùng huyết thống với các người, ra tay rất dễ dàng. Còn người? Nhị vương tử, người còn có thể đem quân bao vây hoàng cung ra lệnh giết chết tam đệ ruột thịt của mình mà"

Thượng Quan Tề tròn mắt "Người nói vậy, Nhị vương tử gì chứ?" hần không rõ tại sao nàng lại biết việc hần đem quân đánh Mông Cổ, chẳng phải đây là tuyệt mật sao? Chẳng lẽ có nội gián?

Khanh Khanh cười lớn xoay người đi, gió thổi vào khiến tà váy nàng bay lên, xinh đẹp diễm lệ. Nàng hiện tại ngạo nghễ tựa ma nữ, xinh đẹp khiến người khác biết nàng là tà ma nhưng không thể nào cưỡng lại.

"Nhị vương tử, bản quận chúa dám thừa nhận thân phận người lại không dám?"

"Nếu ta là Nhị vương tử thì đã sao? Chẳng có bằng chứng nào nói ta đã dẫn quân bao vây Mông Cổ. Huống hồ hoàng thượng không rõ tung tích, Bình Phù không đến lượt một quận chúa không cùng huyết thống như người bảo quản"

Khanh Khanh cười lạnh "Cuối cùng đã thừa nhận?". Nàng nhìn qua Bạch Nhi ở góc tường mỉm cười "Đưa người ra đây".

Bạch Nhi dẫn ra một nữ tử, nàng ấy mặt áo choàng lông, đội nón che nửa mặt. Nàng ấy đứng giữa đại điện kéo mũ xuống "Nhị vương tử, còn nhớ Cát Vân không?"

Trước sự kinh ngạc của Thượng Quan Tề, bốn người sứ giả đặt tay lên ngực cúi chào cô "Cát Vân tiểu thư"

Cát Vân mỉm cười "Vương tử, có Cát Vân ở đây người còn nghi ngờ thân phận của Thiên An quận chúa?". Cát Vân là nữ nhi duy nhất của nhũ mẫu khi bé hoàng thượng, là thanh mai trúc mã của Gia Lễ Thượng Phong, hiện cô cùng mẫu thân phụ trách cai quản Thiên An cung. Đến Cát Vân cũng thừa nhận hần không phải là giả

Thượng Quan Tề tức giận, hần thật không ngờ lại để Cát Vân trốn thoát được "Nếu đã vậy Việc Bình Phù là việc trọng đại còn phải chờ Đại vương quyết định, nếu ta là Nhị vương tử có phải..."

Khanh Khanh bật cười "Từ khi nào lại để một vương tử thất lạc hơn mười lăm năm quản chuyện này? Ta là Thiên An quận chúa chẳng lẽ không thể quyết, huống hồ còn có ngọc tỷ cùng mẫu nghi thiên hạ tương lai ở đây?"

Cát Vân tròn mắt "Mẫu Nghi thiên hạ? Là ta á?"

Khanh Khanh thúc nhẹ vào hông cô một cái nói nhỏ "Mau lấy ngọc tỷ ra, quan tâm cái có này làm gì?"

Mọi người kinh ngạc trước màn này, Thượng Quan Tề cũng chẳng thể làm được gì, vịn kế vịn mưu lại chậm hơn nàng một bước.

Thượng Quan Tề cắn răng nói "Nếu vậy thì Thiên An quận chúa người tự quyết đi"

Khanh Khanh lắc đầu cười nhẹ "Thiên An không dám, chờ hoàng huynh đến Phong Nguyệt chúng ta tính rõ chuyện luôn một thể"

Thượng Quan Tề hừ một tiếng "Tùy người vậy"

Khanh Khanh kiêu ngạo hát cầm khiêu khích hần, trước đây hần dùng kế với nàng hiện tại nàng trả gấp bội. Khanh Khanh vừa định thu tầm mắt liền nhìn ra một bóng nam tử vận hắc y đứng một góc nơi bàn rượu Thượng Quan Tề. Nàng nhìn hần, hần như cảm nhận được ánh mắt nàng mà ngẩn đầu, người đó chính là nam tử nàng đang tìm, Hắc Kết

Hắc Kết đón nhận ánh mắt nàng khẽ cười, môi mấp máy gì đó. Nàng đoán ra được là ba chữ "Làm tốt lắm". Hần nói rồi quay người rời khỏi Thủy Đình

Khanh Khanh hướng Phong Nguyệt Phù Hần khi này giờ vẫn ngồi yên lặng trên long kỷ "Đa tại hoàng thượng cho phép Thiên An giải quyết chuyện nhà"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 124: Yêu một nữ nhân qua một lời nói của một người

Trăng đã lên cao, tiếng pháo hoa nổ tung bùng, hình thù đẹp đẽ nhưng mấy ai còn có tâm trạng mà ngắm?

Khanh Khanh rời khỏi thủy đình đi dạo khuôn viên Tư Yến các, nàng dừng lại trước cây Bạch Đằng cao lớn nhúng người phi thân lên cành cây to.

Thân hình cao to của cây Bạch Đằng chẳng hề lung lay trước động tác của nàng, nàng ngồi xuống cành cây đủ chắc

Khanh Khanh nghe bên cạnh có tiếng động, một giọng nói tràn đầy ý cười truyền đến "Cuối cùng cũng tìm được rồi!". Nàng ngẩn đầu nhìn nam tử áo đen nữa nằm nữa ngồi tựa lưng vào thân cây "Cuối cùng cũng tìm được rồi!"

Hắc Kết nhếch môi cười "Nàng muốn hỏi gì cứ việc"

Khanh Khanh nghiêng đầu "Ta quen ngươi không?". Hắc Kết mỉm cười "Không quen"

"Vậy ngươi quen ta sao?"

"Nếu như gặp qua vài lần gọi là quen biết thì cho là vậy đi"

Khanh Khanh nhìn hắc Kết, nếu nàng không quen hắc Kết, hắc Kết không quen nàng thì tại sao hắc Kết lại giúp nàng? Chỉ còn một khả năng "Ngươi quen Phong Nguyệt Linh Nhi?"

Hắc Kết chau mày "Tại sao nàng không nghĩ ta vì nàng, Hắc Kết ta không quen người hoàng tộc trừ một nam tử"

Khanh Khanh cười "Vậy thì ta không tìm ra được lý do nào để lý giải ra việc ngươi giúp ta được. Huống hồ ngươi là người của Thượng Quan Tề"

Hắc Kết cười cười lắc đầu "Ta không phải là người của Thượng Quan Tề, loại người như hắc Kết ta còn lừa thu nạp, hắc Kết có tu ba kiếp cũng không thể khiến ta trở thành thuộc hạ hắc Kết được. Bất quá chỉ vì lão già kia thôi"

Khanh Khanh bĩu môi "Bốc phét!"

Hắc Kết cười "Ta không nói dối, trên đời này duy nhất chỉ có hai người ta tình nguyện phục tùng, một là Lão sư phụ ta, người còn lại chính là nàng"

Khanh Khanh hừ lạnh muốn chê hắc Kết thích quá sến súa bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện "Ngươi biết từ bốc phét nghĩa là gì sao?" nếu không nhầm hai chữ này chỉ có người hiện đại mới biết, chẳng lẽ...

"Từ đó không phải nghĩa là ta đang nói dối, ba hoa sao? Chẳng lẽ đại sư huynh ta nói sai?" - Về mặt Hắc Kết vô cùng hoang mang

"Sư huynh ngươi sao lại biết những từ ngữ này?"

Hắc Kết bật cười "Khanh Khanh, không chỉ có mình nàng xuyên qua thời không này đâu". Hắc Kết mỉm cười cuối đầu, bởi vậy không chỉ mình hắc Kết nhận ra nàng, nếu Đại sư huynh hắc Kết nhìn thấy nàng chỉ e rằng mỹ nhân trước mặt không thể chạm tới rồi.

Khanh Khanh chau mày muốn hỏi gì thêm lại bị hắc Kết đánh lạc hướng "Khanh Khanh, xong chuyện thì phi này nàng muốn đi đâu?"

"Ngươi hỏi để làm gì?"

Hắc Kết cười, là nụ cười xinh đẹp ấm áp nhất nàng từng thấy "Bảo vệ nàng một đời bình an"

*

Khoảng tới bao trùm lấy không gian lạnh lẽo ở rừng trúc ngoại thành, trong rừng trúc tăm tối có một người vận áo choàng đen che kín mặt.

Người đó nghe tiếng bước chân, xoay người "Ngươi cũng muốn phản bội bản cung chủ?", giọng nói hắc Kết ta có chút khàn khàn, lộ rõ uy nghi, ma mị.

"Nếu con phải bội người thì con đã không đến đây, có ai ngốc đến cho người giày vò chứ" người vừa đến chính là Hắc Kết, hắc Kết vừa rời cung liền đến nơi này

"Các ngươi đều vì nữ nhân mà phản bội ta, có đang không?"

Hắc Kết bật cười "Sư phụ người sống quá lâu rồi, cô độc quá lâu rồi, người không thể hiểu được chuyện nữ nhi tình trường ở hồng trần"

Người áo đen cười bằng giọng khàn khàn "Là các người u mê"

"Sự phụ người là không cam lòng chuyện của đại sư huynh và nhị sư huynh? Nếu không phải vì người ép họ cũng không phản bội người. Nếu như sự phụ đến nàng ấy con cũng sẽ làm vậy"

Người áo đen hừ lạnh, hắn ta cho dù tàn ác đến mức độ nào cũng không thể ra tay với đứa đồ đệ nuôi từ nhỏ này "Các người là một lũ vô dụng". Hắn hơi ngần đầu liếc về phía Hắc Kết "Chỉ nghe từ một người đã đem lòng yêu cô ta, chỉ biết một cái tên mà đi tìm hết lục quốc. Chính sự của người chỉ có vậy?"

Hắc Kết cúi đầu cười "Sự phụ, người không thể nào biết được, nàng là nữ tử đầu tiên con biết, đầu tiên cũng là cuối cùng". Hắn biết sẽ có một ngày đối diện với đại sư huynh hắn nhưng hắn vẫn cố chấp.

Người áo đen hừ lạnh quay đi "Tùy người, chỉ cần làm tốt chuyện này người muốn làm gì bản cung chủ không quản".

Hắc Kết khẽ cười nhìn theo bóng lưng sự phụ hắn rồi đi, qua chuyện thị phi này đã có thể tự do, tự do hắn có thừa nhưng trong tự do của hắn là cùng với ai mới quan trọng

*

Túy Yên Cung

Khanh Khanh đến chính điện tìm Mộc Vân nhưng cô lại không có đây, nàng tùy tiện kéo một nô tỳ lại hỏi "Quý phi đâu rồi?"

"Nô tỳ vừa thấy quý phi nương nương cùng Nguyệt Tuy tỷ đến ngự hoa viên"

Nàng gật đầu thả tiểu nô tỳ đi, đến ngự hoa viên. Khanh Khanh cảm thấy mấy hôm nay Mộc Vân có chút kì lạ, ngày thường cô như chú chim nhỏ rúc rích bên cạnh, mấy ngày nay lại không thấy bóng dáng. Nàng cảm nhận được Mộc Vân đang tạo khoảng cách giữ nàng và cô ấy

Hoa đào ở Ngự hoa viên đã nở rộ, cách hoa theo gió thổi bay, một khoảng trời xuân xinh đẹp. Khanh Khanh nhìn thấy bóng dáng Mộc Vân phí trước đương định đi đến lại bị người chặn lại

"Từ Thanh đại nhân?"

"Quận chúa, thần có thể cùng người nói chuyện một chút?"

Khanh Khanh nhìn thoáng qua Mộc Vân ở phía xa, gật đầu "Được!"

Khanh Khanh và Từ Thanh đi đến thủy đình bên hồ liên trì

"Có chuyện gì đại nhân cứ nói"

Từ Thanh có chút ngập ngừng, do dự "Quận chúa lần này có thể nắm chắc phần thắng không?"

Khanh Khanh nhíu mày nhìn hắn "Chỉ cần Đại Vương bình an trở về mối họa này ắt sẽ bị diệt trừ, nói với hoàng thượng không cần lo"

Từ Thanh biết nàng hiểu lầm liền ngắt đầu, giải thích "Thần không phải phụng mệnh hoàng thượng, chỉ muốn biết lần này người có an toàn không..."

Khanh Khanh khẽ cười "Từ Thanh người nhìn vào mắt ta"

Hắn không hiểu lắm ngắt đầu vừa vịn chạm phải ánh mắt nàng. Đôi mắt nàng rất đẹp, chỉ có điều đôi con ngươi này rất lạnh lùng, ba phần ưu thương bảy phần cao ngạo tựa một bậc đến vương tới cao khiến người khác e sợ. Ba phần ưu thương này đã theo nàng từ năm mười tuổi e rằng chẳng xóa bỏ được, ánh mắt nàng khiến người ta muốn che chở lại sợ hãi bởi sự cao ngạo lạnh lùng của nàng.

Khanh Khanh hài lòng nhếch môi, âm thanh dụ hoặc "Ta không phải Phong Nguyệt Linh Nhi"

Từ Thanh giật mình, cả người cứng đờ như đang chịu đựng điều gì rất tệ hại. Đúng vậy, Linh Nhi có đôi mắt to tròn, một đôi mắt thuần túy tràn đầy ý cười, Linh Nhi khi ấy còn là cô bé ngoan chưa hiểu sự đời. Còn Nàng, nàng là bậc sát thủ cao ngạo, sống chết, đau thương trên đời đều đã trải qua.

Khanh Khanh mở lời khẳng định một lần nữa "Ta là Lam Khanh Khanh không phải Phong Nguyệt Linh Nhi"

Từ Thanh cười chua xót cúi đầu "Xin lỗi, thần không nên như vậy"

Khanh Khanh tựa lưng vào bàn đá lười nói đến chuyện này "Nói đi, kể ta nghe chuyện của cô ấy, Phong Nguyệt Linh Nhi"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 125: Phiên ngoại 1

...4 năm trước...

Nhà trúc ngoại thành

"Linh Nhi"

Cô bé ngồi trên bàn đá tầm mười ba mười bốn tuổi ngắn đầu, đôi mắt tròn xoe híp thành một đường thẳng

"Khiết Từ tỷ tỷ, tỷ cuối cùng cũng đến rồi, muội nhớ tỷ chết đi được"

Nữ tử vừa đến chính là Hàn Khiết Từ, cô năm nay đã mười bảy tuổi, Phong Nguyệt Linh Nhi mười bốn tuổi. Lúc này Linh Nhi và Phủ Hàn còn là những đứa bé chưa hiểu chuyện, từ nhỏ đã lớn lên ở ngoại thành trừ những gia yến chưa hề vào cung.

Hoàng hậu mất sớm để lại đại hoàng tử lúc đó năm tuổi cùng tiểu công chúa hai tuổi. Tiên hoàng hậu vì lo sợ hai đứa con thơ ở trong cung sẽ gặp tai họa liền trước khi tạ thế cầu xin hoàng thượng đương thời để Phủ Hàn cùng Linh Nhi về quê ngoại, đến khi trưởng thành trở về cung.

Hoàng Thượng là vị đáng minh quân, biết rõ việc để hai đứa con trong cung có bao nhiêu nguy hiểm, thương tình hoàng hậu liền đồng ý.

Đến nay hai người đã lớn năm sau có thể trở về cung.

Hàn Khiết Từ tiểu thư Hàn gia, thanh mai trúc mã Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng hai huynh muội hần lớn lên từ nhỏ, bằng tuổi Phủ Hàn. Nàng cười dịu dàng xoa đầu Linh Nhi "Muội đó, năm sau liền trở về cung mà còn tùy tiện như vậy, ma ma trong cung trách phạt đấy"

Linh Nhi bĩu môi "Muội mới không thích vào cung, muội muốn ở cùng tỷ tỷ ah~". Nàng dụi dụi cái đầu nhỏ vào tay Khiết Từ làm nũng, Linh Nhi hiện tại vẫn là một cô bé vô lo vô nghĩ, cũng chẳng ngờ rằng lần này trở về sẽ là sóng gió lớn...

"Phủ Hàn đâu rồi?"

"Ca ca vào cung rồi, phụ hoàng truyền ca ca vào cung từ lúc sáng sớm, không biết làm cái gì hiện tại vẫn chưa về"

Khiết Từ bất giác nhìn ra cổng "Oh" một tiếng thất vọng.

Linh Nhi nhìn vẻ mặt Khiết Từ cười khúc khích, chọc ghẹo "Ôi, có ai nhìn thấy nơi này có một nữ tử nhớ mong tình lang không này"

Khiết Từ đỏ mặt thúc khủy tay vào hông Linh Nhi "Muội đừng có mà ghẹo ta, còn lâu ta mới nhớ hần"

Linh Nhi cười tinh nghịch cầm lấy tay Khiết Từ đưa qua đưa lại "Tỷ tỷ, phụ hoàng cũng đã nói sau khi trở về sẽ nạp tử cho ca ca, tỷ sẽ là tẩu tẩu của muội, đến lúc đó xem tỷ còn nhớ mong không"

Khiết Từ đỏ mặt ngại ngùng "Muội chỉ biết chọc ghẹo ta"

Hai người đang đùa giỡn bỗng thấy hai thân ảnh từ rừng trúc vào, Linh Nhi nhìn ra là Phủ Hàn cùng Từ Thanh liền phấn khởi chạy đến "Ca ca, huynh về rồi. Từ Thanh người cũng đến ah?"

Phủ Hàn cau mày nhìn Linh Nhi, đưa tay vuốt tóc nàng, ánh mắt xót xa "Linh Nhi ngoan".

Linh Nhi ngẩn ra nhìn Phủ Hàn đi vào phòng, có chút chật vật. Nàng cảm thấy hôm nay ca ca nàng có chuyện gì đó, chẳng nhẽ phụ hoàng gây khó dễ cho huynh ấy

"Từ Thanh huynh ấy làm sao vậy?"

Từ Thanh lắc đầu không nói

Trong phòng, Phủ Hàn ném hết tất cả sách trên thư án xuống, hần bắt lực ngồi xồm xuống đất dựa vào tường

"Ngụy Quốc ra điều khiến hòa thân"

"Là vị đế cơ nào?"

Hoàng thượng nhìn Phủ Hàn thờ dài "Là Linh Nhi"

Phủ Hàn kinh ngạc lắc đầu "Không thể nào, Linh Nhi từ nhỏ đã sống bên ngoài không lí nào Ngụy Quốc biết tới Linh Nhi"

Tiên Hoàng hậu đã lo lắng cho hai người, đưa hai người ra ngoài cung nhưng rốt cuộc vẫn không ngờ khi trưởng thành vẫn gặp họa.

Hoàng thượng thở dài "Sứ giả chỉ đích danh Linh Nhi còn có bức họa chân dung nó, chỉ e rằng Linh Nhi không gả sẽ không xong"

"Không được, đưa Linh Nhi đến đó chẳng khác nào đưa nó vào miệng cọp. Không được, Linh Nhi không thể đi"

"Phủ Hàn, chẳng lẽ con muốn Ngụy Quốc hủy bỏ kế ước đem quân qua xâm lược Phong Nguyệt? Binh phù còn trong tay Ngụy Quốc, Lần này Linh Nhi phải gả đi"

Phủ Hàn không dám tin nhìn người mà hắn gọi là phụ thân suốt mười bảy năm "Phụ hoàng, Linh Nhi chẳng phải là nữ nhi người yêu nhất sao?"

Trong mắt hoàng thượng thoáng vẻ xót xa nhưng chỉ là thoáng qua, ông nhanh chóng giữ dáng vẻ nghiêm nghị "Phủ Hàn, trẫm là đang đứng ở cương vị hoàng đế vì dân vì nước không phải là người cha. Con là đại hoàng tử, con muốn dân chúng lầm than sao? Loạn lạc khắp nơi đã khiến dân chúng khổ khổ lắm rồi, nếu như xảy ra chiến tranh chỉ e rằng sẽ không còn Phong Nguyệt nữa"

Phủ Hàn cúi đầu, bàn tay giấu sau ống tay áo rộng thùng thình siết chặt. Lại nghe hoàng thượng nói

"Phủ Hàn, trong thời cuộc này con và Linh Nhi đang đứng ở cương vị hoàng tộc. Người kia chỉ đích danh Linh Nhi hẳn là đã quen biết từ trước, có lẽ Linh Nhi đến đó là một chuyện tốt"

Phủ Hàn ngẩn đầu nhìn bóng lưng cao quý mà cô độc của phụ hoàng hắn. Hắn không biết tại sao lại có cảm giác bầy xích phụ thân hắn, có lẽ là vì ngày mẫu hậu ra đi phụ hoàng không có đó, người chỉ đến nhìn mặt mẫu hậu một lần duy nhất, mẫu hậu mất người cũng không mấy may đau lòng. Mười hai năm ở bên ngoài người cũng chưa từng đến thăm, hiện tại người lại đẩy Linh Nhi đi, rốt cuộc người có phải phụ thân hắn không?

"Con sẽ tìm quý y, tìm hắc dịch dung cho nữ tử khác thay Linh Nhi đi"

*

"Ca lần này đi khi nào người trở lại?"

Phủ Hàn vuốt tóc Linh Nhi cung chiêu "Sẽ quay lại sớm" Hắn lần này rời đi để tìm quý y, thật không biết có tìm được hay không nhưng nhất định hắn sẽ không để Linh Nhi đi hòa thân.

Linh Nhi và Khiết Tử nhìn bóng dáng Phủ Hàn cùng Tử Thanh khuất dần.

Ngày hôm sau hoàng thượng triệu Linh Nhi cùng Khiết Tử vào cung. hoàng thượng gọi Linh Nhi đến chính là vì chuyện hòa thân, Linh Nhi sững sờ nhìn phụ hoàng nàng

"Phụ hoàng, nữ nhi chỉ mới có mười bốn tuổi"

"Linh Nhi..."

Nàng khóc, nhất quyết không chấp nhận mối hôn sự này "Phụ hoàng, người biết, người biết nữ nhi thích Tử Thanh mà, người..."

"Linh Nhi, con họ Phong Nguyệt, là công chúa của vương triều này! Bách tính đều phụ thuộc vào con!"

Linh Nhi dờ dẫm rồi cũng, Khiết Tử có chút lo lắng đỡ nàng. Hai người trở về nhà trúc, Linh Nhi luôn tự nhốt mình trong phòng.

Khiết Tử đứng ở ngoài cửa có chút do dự "Tỷ có thể vào không, Linh Nhi?"

"Trẫm mong người có thể khuyên Linh Nhi"

Khiết Tử quỳ dưới đất ngẩn đầu

"Linh Nhi là Công chúa của Phong Nguyệt, nó càng phải hòa thân giữ cho đất nước bình an. Hàn Khiết Tử, Trẫm nghĩ người có thể khuyên nó"

Khiết Tử cúi đầu xuống đất "hoàng Thượng, dân nữ chẳng có tài cán, không thể..."

"Người chính là thái tử phi tương lai, cũng nên có dáng vẻ của một mẫu nghi thiên hạ"

Khiết Tử Kinh Ngạc ngẩn đầu "Ý hoàng thượng?"

"Phủ Hàn khi trở về sẽ là thái tử, hoàng thượng tương lai cũng Phong Nguyệt. Người sẽ là chính thất của nó, giang sơn của Phủ Hàn có an bình hay không tùy thuộc vào người. Người hiểu chứ?"

Khiết Tử cúi đầu "Dân nữ hiểu"

"Tỷ có thể vào" - giọng nói Linh Nhi run run, có vẻ là đang khóc

Khiết Tử hít sâu một hơi đẩy cửa vào "Linh Nhi, tỷ có thể nói chuyện với muội không?"

Linh Nhi lau đi nước mắt gạt đầu

Khiết Tử vò vò vạt áo cổ trần định nói "Linh Nhi, muội là công chúa Phong Nguyệt, tuy rằng muội sống bên ngoài lâu như vậy cũng không thể phủ nhận muội là công chúa"

Linh Nhi cau mày "Tỷ là đang khuyên muội, muốn muội hòa thân?"

Khiết Tử nắm lấy tay Linh Nhi giọng áy náy "Linh Nhi, muội phải nghĩ cho lê dân bách tính, phải nghĩ cho hoàng huynh của muội. Nếu muội không đi chỉ e rằng giang sơn Phong Nguyệt này sẽ không còn, bách tính lầm than, muội là công chúa, Phủ Hàn là hoàng tử, hoàng tộc đều phải chịu tội!"

Nước mắt Linh Nhi lăn dài trên đôi má, giọng nức nở "Vậy nên hi sinh ta?"

Nàng quệt đi dòng nước mắt khẽ cười, nụ cười có bao thể lương không hợp với dáng vẻ thanh thuần của nàng "Ta không phải là thánh mẫu, không làm được!"

Khiết Tử đột nhiên quỳ xuống nắm lấy tay Linh Nhi thành khăn "Coi như ta thay bách tính cầu xin muội"

Linh Nhi lạnh nhạt rút tay ra "Tỷ mong ta rời đi như vậy? Ta nghĩ tỷ sẽ hiểu ta, ta cứ nghĩ tỷ sẽ bảo vệ ta dù cho ta có làm gì sai, ta cứ nghĩ, cứ nghĩ...". Nàng càng nói thì khóc càng lớn, chung quy nàng chỉ là một cô bé, vì cố gì lại bắt nàng phải chịu những thứ này?

Khiết Tử cũng khóc, cô yêu thương nàng như muội muội, nàng khóc cô cũng đau lòng, nhưng có yêu Phủ Hàn nhiều hơn, chỉ đành hi sinh Linh Nhi.

*

Ngày đại hôn đã đến, trên gương đồng phản chiếu khuôn mặt tiểu nương tử xinh đẹp có phần thuần khiết của Linh Nhi, nàng thần thờ ngồi đó như một cái xác không hồn.

Nàng đồng ý thành thân, với thân phận Linh Nhi công chúa của Phong Nguyệt vương triều gả cho thái tử Ngụy Quốc_ Ngụy Thiên Sở

"Sứ giả đã đến rồi"

Khiết Tử đỡ Linh Nhi đứng dậy ra ngoài, Phong Nguyệt Phủ Hàn đứng ở cửa, bàn tay siết chặt "Linh Nhi muội thật sự muốn hòa thân? Nếu muội không muốn hiện giờ vẫn kịp"

Linh Nhi nhếch môi cười, nụ cười xinh đẹp nhưng gượng gạo, không còn là nụ cười ngọt ngào luôn chạy theo hân gọi ca ca nữa.

"Ca ca, bảo trọng!"

"Muội vì có gì đồng ý?" - Phủ Hàn thật sự muốn hét lên, vốn dĩ nàng có thể để người khác thay thế tại sao lại chấp nhận?

"Đổi lấy một đời bình an cho mọi người, cho bách tính!"

Khăn voan thêu phượng hoàng phủ xuống, không còn nhìn thấy mặt nhau nữa, hân cảm thấy lời này như lời vĩnh biệt.

Phủ Hàn đại diện cho Trưởng bối của Linh Nhi đi theo đoàn kiệu dâu đến Ngụy Quốc. Đi suốt mười ngày mới đến Ngụy Quốc nhưng chung quy suốt dọc đường Linh Nhi đều ngồi trong xe ngựa, cũng không nói chuyện với ai.

Đại diện lớn trong hoàng cung Ngụy Quốc treo đầy lồng đèn, lụa, chữ hỉ. Người đứng trên đài cao vận hỷ phục màu đỏ đen, thêu rồng uy vũ nhìn người con gái vận hỷ phục màu đỏ đen thêu Phượng hoàng đang đi về phía này

Ngụy Quốc luôn có phong tục, hoàng gia kết hôn lấy hai màu đỏ đen là chủ đạo. Vừa u ám vừa rực rỡ, ý như cho dù là hào quan hay bóng tối cũng sẽ gắn bó nhau trọn đời.

"Giờ lành đã tới"

Ngụy Thiên Sở đưa tay ra trước mặt nàng, Linh Nhi đặt tay lên tay hân nhưng...đã không còn cảm giác được hơi ấm của đối phương!

Nàng đặt tay lên tay hân, máu từ cổ tay chảy xuống hi phục, màu đỏ của máu còn chói hơn cả hỉ mục nàng đang mặc. Màu đỏ, màu đen hiện tại như hòa vào nhau...

Khăn voan lụa trên đầu rơi xuống, người con gái trước mặt ngã xuống cùng với máu tươi. Ngụy Thiên Sở hân còn chưa cầm tay nàng, nàng đã cứ thế rời bỏ hân.

Trong đại điện vắng lặng tiếng náo nhiệt, Phủ Hàn nhìn muội muội mình nằm đó, nở rộ lần cuối cùng trong biển hoa rực rỡ

Ngụy Thiên Sở quỳ xuống ôm lấy người Linh Nhi, Nàng khẽ cười dùng hết sức lực cuối cùng cười thật ngọt ngào

"Nếu như có kiếp sau ta không muốn làm công chúa"

"Nếu như có kiếp sau, ta... Sẽ bù đắp cho ngươi...Ngụy Thiên Sở..."

Một sinh mạng như vậy rời khỏi thế gian, Linh Nhi cuối cùng được tự do nhưng nàng không biết có nhiều người bị ràng buộc bởi chấp niệm vì nàng!

Thời Niên Thiếu Của Phong Nguyệt Linh Nhi

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 126: Nên kết thúc rồi!

Trong rừng cây u ám, một nữ tử vận y phục dạ hàng cười ngửa như bay. Nàng đeo mạn sa mỏng che mặt, mái tóc dài tùy tiện buông thả bị gió làm rối tung.

Nàng nghe thấy tiếng binh khí va chạm lòng cười lạnh, gấp như vậy đã đánh nhau rồi?

Nàng giảm tốc độ, lấy đà từ trên lưng ngựa phi thân lên thân cây cổ thụ trong rừng.

Là một đám hắc y nhân đuổi giết hai nam tử, thuộc hạ của hai nam tử kia hiển nhiên không phải đối thủ của bọn lính đánh thuê trên chợ đen, toàn bộ bị mất mạng. Hai nam tử kia mất giăng đầu tơ máu, khắp người bị thương cơ hồ không thể đối kháng nổi

Nàng nhúng người bay về hướng thanh đao đang lao đến chém nam tử, "Keng" một tiếng thanh đao của hắc y nhân vỡ vụn. Nàng xoay xoay thanh chủy thủ trong tay, một chiêu đoạt mạng người đối diện.

Nàng đẩy hai nam tử ra phía sau, một mình đối chọi hơn mười hắc y nhân

"Thật lâu không giết người!" - nàng cất giọng cảm thán, ánh mắt đột nhiên sắc lạnh. Đó là lần đầu cũng là lần cuối cùng đám hắc y nhân nghe giọng nàng.

Trời bắt đầu có sấm chớp, chẳng bao lâu lại đổ mưa, cơn mưa đầu tiên của mùa xuân ẩm áp

Đã đến lúc kết thúc rồi!

*

Mùng năm tháng giêng Phong Nguyệt vương triều thứ xx

Hoàng cung mở yến tiệc tẩy trần cho đại vương Mông Cổ_Gia Lỗ Thượng Phong. Người lấy cớ yến tiệc vui mừng nhưng có kẻ ngốc mới không nhận ra đây chính là hồng môn yến

Trong đại điện, Đại vương Mông Cổ lấy được Ngọc tỷ. Thượng Quan Tề cùng Lương gia bị kết án mưu phản, nhân chứng, vật chứng đều rõ ràng, cái quan đại thần liên quan đều bị nhốt vào đại lao.

Năm mới vừa qua, khí trời còn hơi ẩm mùa xuân ẩm áp Phong Nguyệt đã đổi gió. Chuyện hoàng thượng hai nước bắt tay diệt loạn thần truyền xa.

Đại lao

Bạch Nhi theo Khanh Khanh vào trong đại lao, chân trước vừa vào chân sau đã rút lại. Không nói đến mùi ẩm mốc của đại lao nồng nặc khiến cô chịu không nổi mà tiếng kêu la thảm thiết từ bên trong khiến người khác không thể không sợ hãi.

Khanh Khanh nhìn thoáng qua khuôn mặt khó coi của Bạch Nhi nhếch môi "Cô về trước đi"

Bạch Nhi ngần đầu, tỏ ra mình không sao "Khanh Khanh, ta còn có thể..."

"Trở về đi"- thanh âm lạnh lùng không cho phép người khác kháng cự, Khanh Khanh vào trong chỉ để lại bóng lưng cô độc

Bạch Nhi cúi đầu ủ rũ, cô cảm thấy dạo gần đây Khanh Khanh càng ngày càng trở nên lạnh lùng, ít nói. Cô có cảm giác nhìn thấy nữ nhân trong mưa đêm đó, giết sạch hơn mười đại hãn Mông Cổ. Ánh mắt nàng bắt đầu có ưu thương trở lại mà trước đây thường bị nụ cười che mặt. Cô có cảm giác, cô

không thể bên cạnh Khanh Khanh được nữa...

Khanh Khanh lạnh lùng đi qua những tiếng kêu gào, những bàn tay vươn ra muốn nâng cứu. Cai ngục dẫn nàng đến một căn thất sâu trong lòng đất, nơi giam giữ tội phạm mang trọng tội.

Khanh Khanh đứng bên ngoài song sắt nhìn người ngồi trong kia, bình thần đến lạ thường

"Người đang mong chờ điều gì?"

Người kia ngẩn đầu, đại lao bản thiếu không thể làm nhòe đi kích chất của hắn, hắn khẽ cười "Chờ Nhạn Nhi trở lại!"

"Lương Vũ Dật, Lương Hồng Nhạn đã chết rồi, người lẽ nào không biết? Hay là giả vờ không biết?"

"Người chết là Lương chiêu nghi của hoàng thượng, người sống trong lòng ta là Nhạn Nhi"

Khanh Khanh bật cười, nàng cười lớn "Nam nhân các người đều như vậy, khi còn bên cạnh chẳng biết trân trọng, nàng rời đi rồi lại mang dáng vẻ người bị hại? Drama cũng thật hay chỉ là quá nhạt nhẽo"

Vũ Dật không biết từ "Drama" có nghĩ gì nhưng hắn biết sẽ chẳng là điều tốt lành. Hắn ngẩn đầu nhìn nàng "Ta tin nàng sẽ trở lại"

"Được nếu nàng ta ngốc đến mức trở lại cứu người, ta sẽ thả người đi"

Khanh Khanh quay lưng rời đi lại nghe người phía sau nói, giọng điệu bình thản

"Không phải lúc nào cũng nên sẽ người bị hại mình, sau này biết rõ sẽ hối hận!"

*

Muru phản là trọng tội tru di cửu tộc, Lương phủ cùng Thượng Thư phủ bị tịch biên tài sản xung quân khó. Lương tướng gia cùng vài viên quan tham gia trực tiếp bị kết án tử, gia quyến lưu đầy lên phía Bắc. Riêng Thượng Quan Tề nguyên lai là thế tử Mông Cổ được Gia Lỗ Thượng Phong đem trở về Mông Cổ xử trí.

Ngày chém đầu loạn thần, dân chúng đều tụ tập xem náo nhiệt.

Vị quan giám sát nhìn mặt trời, khoảng khắc đẹp nhất của buổi sáng

"Giờ Ngọ đã đến" - ông cầm thẻ gỗ màu đỏ ném xuống "Trăm!"

Mấy đại hán béo ú cầm chén rượu uống một ngụm rồi phun lên thanh đao. Họ rút ván gỗ sau lưng tội thần ném sang một bên, giờ đao cao, một đao này rơi xuống ắt hẳn sẽ không còn đầu trên cổ nữa

Nhưng thứ rơi xuống không phải là đầu tội thần mà thanh đao của đại hán kia, thân thể hắn mất hết sức sống ngã xuống.

Xung quanh xuất hiện rất nhiều hắc y nhân từ trên mái nhà ngõ hẹp phi ra. Dân chúng hỗn loạn chạy tìm chỗ trốn, binh lính bao vây lại đài, bảo vệ vị quan giám sát kia.

Đám hắc y nhân phi thân đến chỗ phạm nhân, họ nhìn thấy đám hắc y cứ tưởng sẽ cứu mình vui mừng đến rơi nước mắt.

Nữ tử vận hắc y cùng một vài người khác kéo những tội thần lại xem mặt "Không có thiếu chủ"

Nữ tử đẩy tên tội thần kia ra hô lớn "Rút!". Trong chốc lát đám hắc y nhân rút hết không còn một ai, không cứu tội nhân cũng không giết binh lính.

Ở góc khuất nọ có một hắc y nam tử, hắn chau mày thăm than không ổn liền một mạch phi thân đi, hướng hoàng cung.

*

Cổng thành phía đông hoàng thành, nam tử vận y phục thô sơ của phu xe đội nón đan bằng trúc vành rộng che nửa khuôn mặt.

Lam Khanh Khanh vận bạch y đơn sơ, áo choàng lông đỏ thẫm khoát bên ngoài "Coi như ta đánh giá quá cao nàng ấy"

Nam tử cười "Là cô ngốc!"

Nàng liếc xéo hắn "Ta không giống như nữ nhân các nàng, quá ngốc!"

Người trong xe ngựa bắt mắt với lời nói của nàng, vén màn xe lên "Cô nói ai ngốc đấy hả? Hừ đừng tưởng người là ân nhân của ta thì muốn nói thế nào thì nói!"

Người trong xe ngựa không ai khác chính là Nhạn Nhi, nữ nhân vốn dĩ đã tạ thế trong Trúc Yên cung. Nam tử ngẩn đầu để lộ ra khuôn mặt, hắn chính là

Lương Vũ Dật.

"Lam Khanh Khanh, ta đã nghe qua về ngươi, trước khi ngươi tới đây!"

Khanh Khanh cau mày "Ngươi có ý gì?"

Vũ Dật mỉm cười "Vẫn là câu đó, không phải lúc nào người cũng nên tự cho mình là người bị hại. Hắc Kết là người tốt, ít ra chấp niệm của hắn đối với cô lớn đến mức có thể khiến hắn đối tốt, bảo vệ cô một đời."

Khanh Khanh nhìn xe ngựa rời đi, đại não vẫn không thể tiêu hóa được lời của Vũ Dật trước lúc rời đi. Trong lòng nàng bắt đầu có cảm giác gì đó rất không đúng, có phải ở thời không này nàng thuận lợi quá mức không? Trở thành quận chúa mộng cô, trở thành tiểu thư Dạ Nguyệt, còn có Phong Nguyệt Vô Thần coi trọng, giống phong Nguyệt Linh Nhi. Liễu An Nhiên biết nàng, Hắc Kết biết nàng, ngay cả Vũ Dật cũng biết nàng, nàng lại không hề biết họ.

Nếu trước đây nàng cho rằng mọi người đối với nàng như vậy đều vì nàng giống Linh Nhi thì sau khi gặp Hắc Kết nàng cảm thấy có rất nhiều điểm rất không khớp. Nàng có cảm giác như có ai đó điều khiển mọi thứ...

Và...

Tại sao nàng lại xuyên đến thời không này? Rốt cuộc có chuyện gì mà nàng không biết?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 127: Có người muốn giết nàng

Khanh Khanh mang theo lòng đầy suy tư đến ngự hoa viên, từng đóa, từng đóa hoa đào theo gió xuân rơi xuống khiến cho lòng nàng cũng nhẹ đi phần nào

Nàng ngồi xuống, tựa vào gốc hoa đào nhắm mắt dưỡng thần

Gió xuân mang hương vị ngọt ngào của hoa cỏ còn có xen lẫn mùi vị... Sát khí! Khanh Khanh chau mày tỏ ra vẻ không hề biết đến

Phía cây đào đối diện xuất hiện một thanh kiếm hướng mũi nhọn đâm tới. Khanh Khanh đột nhiên mở mắt, xoay người né đi, thanh kiếm đâm vào thân hoa đào.

Nàng vô thanh vô thức đứng sau hắc y nhân cảm thán "Cảnh đẹp như vậy lại có chuột làm bẩn, chết ở đây cũng coi như không uống phí đi". Hắc y nhân hoảng hốt quay đầu, chưa kịp nhìn thấy diện mạo nàng đã nặng nề ngã xuống, miệng trào máu.

Phía sau nàng lại có sát khí, nàng hừ lạnh, xoay người né mũi kiếm phía sau. Xung quanh xuất hiện năm hắc y nhân, về võ công lẫn nội lực đều rõ ràng cao hơn rất nhiều tên hắc y nhân vừa bỏ mạng kia, là thăm dò thực lực sao?

Năm hắc y nhân cước bộ nhẹ nhàng căn bản khó mà nhận ra họ đến gần, năm người chia thẳng mũi kiếm vào Khanh Khanh, đồng loạt xông lên.

Nàng nhíu mày, kiêu khí tức, võ công này thật giống ngày đó ở khu sân bắn hoàng gia. Nàng phi thân lên, mũi chân chạm vào mũi kiếm lấy thế bay lên cây bạch đằng cao to. Hắc y nhân cũng không tha một cước bay lên, nàng chau mày rút chủy thủ ngắn bên hông cười lạnh "Thật lâu rồi mới dùng tới mày"

Khanh Khanh dùng hai ngón tay trái kẹp thanh kiếm đang đâm tới, nàng nghiêng người, chủy thủ trên tay cắt đứt y phục của hắc y nhân nọ, da thịt bên trong rỉ máu.

Nàng buông thanh kiếm ra ngã người ra sau đập tên hắc y đang bị thương ở bụng xuống né thanh đao vừa quét qua, loạn tóc nàng bị thanh đao cắt đứt rơi xuống.

Năm hắc y nhân nhìn nhau, thu kiếm, từ khi nào trong tay xuất hiện đoạn dây xích. Khanh Khanh hừ lạnh "Lại dùng chiêu đó", nàng đang ở nơi vắng vẻ chỉ sợ rằng có chết cũng không ai biết được.

Ba mươi sáu kế tẩu vi là thượng sách

Khanh Khanh nghe thấy gần đó có tiếng người nói chuyện, Nàng xoay lưng nhúng người chạy đi "Không chơi với các ngươi nữa".

Nàng nương theo tiếng nói kia đi đến, phát hiện ra là ở bìa rừng trúc gần hoa viên. Khanh Khanh thấy đám hắc y nhân đã bị bỏ xa liền nấp gần đó xem tình hình.

Hai người phía trước có công lực rất mạnh nên nàng đành phải nấp xa hơn mười trượng, dù cho nàng có đôi mắt tốt đến cỡ nào thì vẫn không nhìn ra diện mạo bọn họ. Chỉ có điều bóng lưng nam tử vận tử y kia có chút quen thuộc, khí tức cũng có chút quen thuộc.

Nam nhân vận áo đen đội mũ trùm của áo choàng che nửa mặt nhìn về phía nàng, nhanh chóng thu hồi tầm mắt "Cô ta đến rồi!"

Phong Nguyệt Vô Thần hơi nhìn ra phía sau, Khanh Khanh lập tức lui vào chỗ tối, nàng không thấy dung mạo cũng rõ nam tử vận tử bào kia là Phong Nguyệt Vô Thần. Bọn họ nói gì nàng cũng bản không nghe rõ, nhưng mà lúc này ở hoa viên nàng nghe thấy chẳng lẽ là dụ nàng đến? Có người muốn giết nàng, là ai? Chẳng lẽ...

Khanh Khanh to gan đi lại gần hơn một chút, nàng không biết hai nam tử kia vốn dĩ đã biết sự hiện diện của nàng.

Vô Thần thu hồi tầm mắt, về mặt bình thần "Ông muốn gì?"

Hắn ta cười lớn "Lấy mạng cô ta"

Khanh Khanh nén khí tức, đứng cách hai người họ hơn hai mươi bước. Lúc này nàng đã nghe được họ nói chuyện, nàng nhủ mảy, cô ta? Là ai?

Nam nhân hắc y nhìn thoáng qua nàng "Trước là Liễu An Nhiên, hiện tại là cô ta? Ngươi muốn cô ta giống Liễu An Nhiên sao?"

Vô Thần nhếch môi lạnh lùng cười "Ngươi có giết hết tất cả nữ nhân trên thiên hạ ta cũng sẽ không trở về Xích Hà cung"

Đôi con ngươi của người kia híp thành đường nguyệt hiểm "Kể cả ta giết cô ta ngươi cũng giữ y chí đó?"

Khanh Khanh cảm nhận được sau lưng có sát khí, rất nồng đậm, chưa kịp để nàng quay người xích sắc đã quát tới, nàng cầm đầu xích lại, tay dì cửa mà rỉ máu.

Phong Nguyệt Vô Thần xoay người muốn đến chỗ nàng lại bị nam tử áo đen cản lại, Vô Thần vận nội công tụ khí tặng cho hắn một chương nhưng nhanh chóng bị hắn hóa giải.

Người kia phong luân khí đen bao lấy Vô Thần, khống chế hắn "Mới như vậy đã không nỗ lực? Xem ra vẫn còn chưa tệ hơn Liễu An Nhiên năm đó ngươi đã đau lòng rồi."

Khanh Khanh né những đoạn dây xích phóng tới chẳng còn tâm trạng đâu mà để ý đến bọn họ. Năm hắc y nhân đuổi từ hoa viên tới kia cùng lúc phóng xích sắt, nàng xoay người bay lên chặt vật né, bên hông nàng bị xích cửa rách ngoại y, mơ hồ thấy vết ứa máu trong da thịt.

Chân Khanh Khanh bị xích quấn lấy, hắc y nhân thu xích nàng thuật thể bay lên, chúi thủ trong tay đâm thẳng mi tâm hắn. Thân chủ đã chết xích cùn mất đi linh hoạt đứt đoạn rơi xuống. Bốn người còn lại nhìn nhau, bày trận

Khanh Khanh cảm thấy đầu có chút đau, nhìn thấy xung quanh toàn xích sắt. Đây nhất định là ảo giác do bốn người kia tạo ra, giữa đoạn dây xích có một thanh kiếm từ phía sau nàng đâm tới. Nàng nghiêng người dùng chủ thủ đẩy thanh kiếm, nàng dùng chân đá vào tay hắc y cầm kiếm, thanh kiếm rơi xuống nàng nhanh chóng cầm lấy.

Lại thêm vài thanh kiếm giữa những đoạn xích xuất hiện, nàng cất lực né tránh, nàng không rõ thì thể bên ngoài, không tài nào đánh trả được, chỉ có thể thuận thế tiếp chiêu.

Phong Nguyệt Vô Thần vận nội công phá bỏ kết giới, hắn phi thân đến nơi bày trận dùng Không Y kiếm chém đứt đoạn xích. Khanh Khanh nhìn thấy chỗ hông liền thừa cơ hội giết chết bốn hắc y nhân.

Nam tử áo đen hừ lạnh, tay trái tụ chưởng lực đánh phía sau lưng Phong Nguyệt Vô Thần. Vô Thần không hề phòng bị liền bị đẩy ra xa, thân thể bị va đập vào thân trúc, khóe miệng rỉ máu.

Người áo đen hạ phép, trước mặt hiện ra cung tên bằng bạc, tay hắn lướt trên dây cung lập tức xuất hiện một mũi tên vô hình, nhắm thẳng Khanh Khanh mà bắn.

Khanh Khanh cảm nhận được sức mạng rất lớn đang có hướng về phía này, nàng chỉ cảm thấy bên tai ù đi, mũi tên vô hình cắt một vết trên má nàng đau rất.

Có người đẩy ngã nàng?

Khanh Khanh quay đầu liền nhìn thấy một thân ảnh nặng nề ngã xuống, phía sau bóng hình ấy là mũi tên vô hình biến thành mũi tên bạc dính đầy máu bám vào thân trúc.

Khanh Khanh đỡ lấy Hàn Khiết Từ, cô nhìn nàng khẽ cười "Thật may quá!"

Nàng chau mày "Tại sao..."

Hàn Khiết Từ dùng chút sinh lực cười xinh đẹp, đưa tay che miệng nàng "Thiên sát tiễn nếu không dính máu sẽ không biến mất, coi như ngươi giúp ta giải

trừ ân hận một đời này của ta đi"

Khanh Khanh cuối đầu, thanh âm nhỏ đến cực điểm "Ta không phải Phong Nguyệt Linh Nhi"

"Ta biết, ta biết, Linh Nhi chắc chắn cũng muốn ta giúp người..." Hàn Khiết Từ muốn cười xinh đẹp trước khi rời khỏi trần thế, cô đưa tay lau đi vết máu trên mặt nàng "Xin lỗi!"

"Ta nhất định cứu sống cô!"

Nam tử áo đen thấy Thiên sát tiên không giết chết Khanh Khanh liền đặt tay lên dây cung, tạo Thiên Sát tiên thứ hai.

Phong Nguyệt Vô Thần bị trọng thương nương theo thân trúc đứng dậy muốn cản Thiên Sát tiên lại nhìn thấy một bóng đen đứng chắn trước mặt Khanh Khanh

"Ta đã nói, nếu người hại nàng ấy thì ta sẽ không còn là người của Xích Hà cung nữa"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 128: Quá khứ của hắn không muốn nàng trải qua một lần nữa

"Ta đã nói, nếu người giết nàng ta sẽ không còn là người của Xích Hà cung nữa"

Người áo đen thu lại tiễn, cung Thiên Sát trên tay cũng biến mất. Hắn ta hừ lạnh thanh âm có mấy phần bất đắc dĩ "Cô ta rốt cuộc tốt đến mức nào khiến ba người các người đều phản bội ta?"

Hắc Kết nhìn qua Phong Nguyệt Vô Thần bị trọng thương "Người không bao giờ biết được!"

Hắc Kết ngồi xuống xem tình hình của Khanh Khanh, nàng ngẩn đầu kéo lấy tay hắn "Cứu cô ấy"

Hắc Kết Gật đầu đưa Khanh Khanh cùng Hàn Khiết Từ đi, lúc đi ngang qua Vô Thần hắn dùng thanh âm chỉ hai người nghe nói "Nếu người đã không bảo vệ được nàng thì nàng là của ta"

Phong Nguyệt Vô Thần siết tay thật chặt nhìn hai người họ rời đi.

"Thế nào đau lòng?"

Phong Nguyệt Vô Thần ngồi bệt xuống đất cười "Ta có thể đau lòng cho cả thiên hạ, chỉ duy nhất không đau lòng cho người!"

Người áo đen kia im lặng, hắn đẩy mũi áo choàng xuống, tháo mặt nạ sắt trên mặt ra, giọng nói cũng thay đổi "Là vì dung mạo của ta?"

Vô thần ngẩn đầu nhìn nữ tử xinh đẹp tràn đầy oán hận đang đứng ở kia, khuôn mặt nàng rất đẹp chỉ là má trái có một vết sẹo bị chủy thủ hủy đi. Vô Thần cười "Người quá lộ liễu rồi, đóng giả ông ta phải đóng thật một chút, không nên tùy tiện dùng Thiên Sát cung hai lần"

Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy lau đi vết máu ở khóe miệng "Nói với ông ta, cho dù ta chết cũng quyết không trở lại nơi ghê tởm đó"

Nữ tử đứng nhìn hắn rời đi, khẽ cười, nụ cười đau khổ "Tất cả nhưng gì ta làm cho người đều vô nghĩa, chỉ vì ta là con gái ông ta sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần hơi dừng bước "Ta không quan tâm người là ai, người ta yêu chỉ có một và không thể nào là người!"

*

Túy Yên cung

Hàm Mộc Vân đang nằm nhàn nhã trên tràng kỉ nhìn thấy Khanh Khanh một thân dính máu cùng Hắc Kết đi vào thì kinh hãi "Khanh Khanh, tỷ làm sao vậy, tỷ..."

"Người có thể cứu cô ấy không?" - giọng nói nàng yếu đến cực điểm.

Mộc Vân nhìn qua Hàn Khiết Từ đang trong vòng tay Hắc Kết chau mày, cô cảm tay cô ấy kiểm tra mạch đập "Nàng ta đang đứng trước quỷ môn quan rồi, chỉ cần cửa mở nàng ta sẽ toi đấy"

"Còn cách nào khác không?"

Mộc Vân nhìn Hàn Khiết Từ, dò mạch ở cổ, tim không còn đập nữa nhưng mạch vẫn không bị đứt gãy. Cô nhìn Khanh Khanh ánh mắt nghi hoặc "Tỷ đã cho nàng uống cái gì vậy? Kinh mạch nàng ta đáng lẽ là đã đứt cả rồi. Tỷ khi nào biết y thuật vậy?"

Khanh Khanh nhớ đến lọ thuốc Mộ Dung Xuất cho nàng trước đây dùng để giả chết cho Lương chiêu nghi. Nàng vịn vào bàn trà ngồi xuống, lấy trong người ra hai lọ nhỏ ném cho Mộc vân

"Một bình dùng để phong bế tâm mạch, giả chết một thời gian. Một bình là thuốc giải"

Nàng nén chịu cảm giác mệt mỏi đau nhứt toàn thân bị xích sắt cửa đến chảy máu "Cứu cô ấy, ta không muốn nợ ai, cứu cô ấy người cũng được lợi"

Mộc Vân bĩu môi "Được được, ta cứu nhưng mà ta phải chữa trị cho tỷ trước...."

Hắc Kết không để cô nói hết, đặt Hàn Khiết Từ lên giường nhỏ bên cạnh, đi tới chỗ Khanh Khanh "Không cần ta lo cho cô ấy".

Mộc Vân nhìn hấn đầy mắt đầy nghi ngờ "Người là ai? Ta không quen biết người là sao giao Khanh Tỷ cho người được..."

Hắc Kết không quan tâm Mộc Vân đang ở bên cạnh lắm nhai, hấn đỡ Khanh Khanh dậy để nàng tựa vào người hấn mà đứng vững "Ta còn nghĩ người không phải là Quý phi nương nương mà là bà tử trông trẻ mới đúng"

Mộc Vân tròn mắt tức đến mức nói không nên lời trừng mắt nhìn Khanh Khanh bị Hắc Kết đưa đi. Cô nhìn qua Hàn Khiết Từ sống đờ chết đờ trên giường nhỏ, trong ba ngày nếu không cứu e rằng sẽ đi báo danh với diêm vương.

"Nguyệt Tuy, cô đưa người này đi tìm lão quý y một chuyến đi"

*

Hắc Kết muốn đưa Khanh Khanh đến một khách điểm ngoại thành trị thương nàng lại cản lại

"Đưa ta về Dạ Nguyệt sơn trang"

Hắc Kết đáng đo một chút, có lẽ hiện giờ Dạ Nguyệt chính là nơi an toàn nhất của nàng, cho dù Xích Hà cung có muốn giết nàng cũng không dám vào Dạ Nguyệt sơn trang đi.

Khanh Khanh dần mất ý thức trong lòng Hắc Kết, nàng ghét thân thể yếu hiện tại chỉ chút vết thương nhỏ đã kiệt sức. Có lẽ là do nàng lười biếng lâu quá rồi!

Người đầu tiên phát hiện ra Khanh Khanh là Đông Phương Viên Nhi, cô bé thấy Hắc Kết đặt nàng dưới gốc đào trước cửa sơn trang. Viên Nhi chạy lại kéo áo Hắc Kết "Sao ca ca lại để Khanh Nhi Tỷ Tỷ ở đây?"

Hắc Kết ngồi xuống vuốt tóc cô bé "Ngoan, vào trong kêu phụ thân con cứu Khanh Nhi đi, nàng đang bị thương rất nặng"

Viên Nhi ngoan ngoãn gật đầu ánh mắt lo lắng nhìn Khanh Khanh "Tỷ tỷ có chết không?"

"Sẽ không đâu. Tiểu muội này, phụ thân con nếu hỏi thì bảo không thấy ca ca nhé, khi nào Khanh Nhi tỉnh ca ca sẽ quay lại"

Viên Nhi có chút không hiểu nhưng cũng gật đầu "Vâng ạ"

"Người đang làm gì đó, lại nói chuyện với người lạ? Thật không sợ phụ thân đánh chết nha" - Đông Phương Hạo thấy Viên Nhi đứng đó liền chạy lại

"Ta không nói chuyện với người lạ, ca ca là đưa Khanh Nhi tỷ tỷ về, tỷ ấy bị thương rồi"

Đông Phương Hạo nhìn Khanh Khanh bất tỉnh nằm dưới gốc đào, bạch y loan lỗ vết máu, xen ra bị thương rất nặng

"Người ở đây, ta vào gọi phụ thân"

*

_ Tam Vương phủ _

"Huynh làm gì lại để bản thân bị thương nặng đến mức này?" Liễu An Nhiên cau mày nhìn Phong Nguyệt Vô Thần đem một thân đầy thương tích trở về.

Vô Thần lắc đầu ngồi xuống ghế nhỏ bên bàn trà "Không nghiêm trọng"

Liễu An Nhiên hừ một tiếng, kéo ghế tới ngồi đối diện bắt mạch cho hấn ánh mắt ngờ vực "Huynh bị ông ta đánh trọng thương?"

Vô Thần lắc đầu "Là Xích Dụ Yên"

Liễu An Nhiên không dám đùa giỡn nữa nghiêm túc "Huynh coi y phục ra ta coi vết thương xem". Cô không cho hấn mở lời cự tuyệt đã tháo đai lưng, kéo áo hấn xuống

Trên lưng Vô Thần xuất hiện một vết thâm đen tím, Liễu An Nhiên chau mày lấy trong người ra lọ thuốc bôi lên vết thương "Huynh nên trở về Huyết Ưu cung một chuyến, ta hiện tại đã không còn công lực, chỉ có Hắc Minh vận công chữa trị cho huynh"

Vô Thần hững hờ "Ừ" một tiếng, xem như người bị thương không phải là hấn.

Liễu An Nhiên kéo vạt áo hấn lên liền chú ý đến vết thương trên bả vai hấn, cô đưa tay chạm nhẹ vào liền nhìn thấy đôi mày của Vô Thần nhíu lại

"Vết thương này của huynh từ đâu mà có?" - Liễu An Nhiên hỏi, trong lòng cô dần hiện ra một đáp án

Phong Nguyệt Vô Thần dường như mất tự nhiên kéo lại vạt áo "Không có gì, chỉ là vô ý để bị thương". Vô Thần đứng lên muốn rời đi lại nghe Liễu An Nhiên nói

"Rõ ràng là vết bỏng, hơn nữa bị bỏng rất nặng, vết thương đã bị một thời gian rồi nhưng vẫn không lành được"

Phong Nguyệt Vô Thần cười khỏ, giọng điệu bất đắc dĩ "Nhiều khi ta thật hối hận vì để muội theo học y thuật"

Cho dù Vô Thần không để Liễu An Nhiên học y thuật cô cũng có thể nhận ra những vết thương như vậy, hấn không biết và cũng không thể biết trước khi cô đến bên cạnh hấn cô là ai.

"Thần, ngày đó huynh biết mất là trở lại Nam Cương?"

Phong Nguyệt Vô Thần thu lại nụ cười, vẻ mặt mất tự nhiên. Liễu An Nhiên cuối cùng cũng đã rõ mọi chuyện, ngày đó ở khách điểm Viên Châu cô không tìm được hấn, cứ nghĩ hấn trở về Huyết Ưu cung. Không ngờ lại đến đó

"Tại sao huynh không nói cho Lam Khanh Khanh biết?"

Vô Thần trầm mặt "Nàng đã rời xa ta còn bị Xích Dụ Yên đuổi giết, Hắc Kết là đồ đệ ông ta nuôi lớn, là người ông ta yêu thương nhất. Nàng ở bên cạnh hấn sẽ an toàn hơn ở bên cạnh ta"

Ngày đó, ngày khách điểm Khanh Khanh ở gặp hóa hoạn Phong Nguyệt Vô Thần đã đến. Hấn và Hắc Kết đều có mặt ở đó, chỉ là quá khứ đã có quá nhiều người hấn quan tâm vì hấn mà chết.

Cho dù Khanh Khanh có hận hấn, hiểu lầm hấn, Vô Thần cũng tuyệt đối bảo vệ nàng. Không cần nàng biết!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 129: Nhớ một người là một loại thống khổ

Xích Hà cung

"Người không phải đã hứa sẽ không làm hại nàng sao, tại sao lại còn cho người giết nàng?" - Hắc Kết phẫn nộ hướng người trên tràng kì hỏi tội

"Vì một nữ nhân đáng không?"

Hắc Kết cười "Sư phụ người sẽ không bao giờ hiểu được, từ nay trở đi con không còn là người của Xích Hà cung nữa. Con đến chỉ để nói cho người hay, nếu người còn làm hại Khanh Khanh thì Xích Hà Cung tự nhiên cũng sẽ biến mất"

Người ngồi trên tràng kì cười, ông ta ngồi dậy "Ba người các ngươi là muốn liên thủ lật đổ lão già này? Kết Nhi con nên biết sư huynh con có bao nhiêu chấp niệm với cô ta, người thắng được nó?"

"Sư Phụ, người sai rồi! Khó không phải là có thể đoạt được người hay không mà là có thể giữ được trái tim người đó hay không"

Người kia dừng như có chút chấn động, bàn tay đặt trên ghế siết chặt, ông ta dừng như nghe lại được thanh âm của nữ tử mà ông ta từng yêu, rất nhiều năm trước

"Xích Thiên Ngao, khó nhất không phải làm sao để là giành được nữ nhân ngươi muốn mà là làm thế nào để nàng toàn tâm toàn ý yêu ngươi, trái tim của nàng thuộc về ngươi"

Ông dùng cả cuộc đời để lấy thứ khó nhất cuối cùng vẫn không bằng kẻ đã ruồng bỏ nàng. Nàng vẫn không thể nào chấp nhận ông ta.

Hắc Kết cười "Sur phụ, một ngày nào đó người sẽ hiểu. Vĩnh biệt"

Rời khỏi đại môn Hắc Kết sẽ không còn là người của Xích Hà cung nữa, có thể như những đồng môn khác, rời khỏi Xích Hà cung mà tự tại.

Xích Dụ Yên đi vào liền chạm mặt Hắc Kết "Tiểu Kết, đệ về rồi? Ông ấy đã biết chưa?"

Hắc Kết cười, hẳn luôn có hảo cảm với vị sư tỷ này. Có lẽ hẳn được Xích Thiên Ngao nuông chiều quá lâu, mặt hắc ám của Xích Hà cung hẳn không thấy được, hai sư huynh hẳn rời khỏi vì ghê tởm nơi này. Hắc Kết hẳn rời khỏi vì Khanh Khanh

"Sư tỷ, lần này đệ về là nói lời từ biệt"

"Tại sao?"

Hắc Kết lắc đầu "Không có gì, đệ muốn được tự do, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại"

Xích Dụ Yên nhìn Hắc Kết rời đi lòng nặng nề, Xích Hà vốn dĩ đã vắng lặng bây giờ thật lạnh lẽo, từng người cứ thế rời đi. Đáng tiếc cô là nữ nhi của ông ta, một nữ nhi ông không bao giờ thừa nhận, càng không thể rời khỏi.

*

Dạ Nguyệt son trang

"Tĩnh rồi?"

Khanh Khanh ngồi dậy vỗ vỗ cái đầu nặng nề, Tô Yên nhìn động tác của nàng sợ đến mức ngồi bật dậy, giữ lại tay nàng

"Muội xem đầu mình là đậu hủ mà vỗ thế à, cẩn thận rách miệng vết thương"

Khanh Khanh cảm nhận được thân thể đau nhứt mới buông tay "Đại tẩu, ta ngủ bao lâu rồi?"

"Không lâu mới có một đêm thôi, muội làm sao bị thương thế này? Viên Nhi cùng Hạo Nhi bảo thấy muội ở góc đào ngoài cửa. Là ai đưa muội đến?"

Khanh Khanh nhíu mày, Hắc Kết đưa nàng đến sao? Người đâu rồi?

Tô Yên nhìn vẻ mặt mơ hồ của nàng khẽ cười, kéo chăn lên đắp cho nàng "Thôi được rồi muội nghỉ ngơi đi, ta đi lấy thuốc cho muội"

Khanh Khanh nằm trên giường, nhìn lên đỉnh màn đến thất thần. Nàng chợt nghĩ đến hôm qua, hắc y nhân kia rốt cuộc là ai, vì có gì lại muốn hại nàng?

Khanh Khanh chợt nghĩ đến thân ảnh từ y rơi xuống trong một khắc nàng phá bỏ kết giới kia, hẳn dường như bị trọng thương...

Nàng nhắm mắt đè lại trái tim đau đớn, Khanh Khanh thật không hiểu bản thân, nàng rốt cuộc có yêu hẳn hay không. Nếu là yêu tại sao ngày đó đoạn tuyệt nàng lại chẳng đau đớn mà từ bỏ, nếu là không yêu tại sao mỗi lần nhớ đến lại có cảm giác trống rỗng

Gặp lại hẳn trái tim vốn tĩnh lặng lại như mặt hồ gợn sóng. Rốt cuộc là tại sao? Bóng từ y như hăng sâu trong đầu óc, không xóa bỏ được.

"Khanh Nhi, muội suy nghĩ gì mà nhập tâm đến vậy? Ta đến gần muội cũng không nhận ra."

Khanh Khanh nghiêng đầu thấy người đến là Điều Chính Vũ thì cười "Thế nào? Biết ta bị thương nên đến ỨC HIẾP ta sao?"

Điều Chính Vũ thờ dài "Tàn số bị thương của muội đang tăng dần đấy, khi này gặp Tô Yên tẩu, tẩu ấy nhờ ta đem thuốc đến cho muội"

Khanh Khanh nhận lấy chén thuốc từ tay hắc, vừa ngửi thấy mùi nàng đã muốn nôn ra, không uống cũng biết đắng cỡ nào.

Điều Chính Vũ nhìn nàng uống thuốc do dự hỏi "Khanh Nhi, Muội đối với Phong Nguyệt Vô Thần... Là loại cảm giác gì?"

Khanh Khanh vừa đưa chén thuốc đến bên môi nghe hẳn hỏi liền dừng lại động tác, nàng thối nhẹ làn khói bốc lên từ chén thuốc "Không rõ, rất mơ hồ". Có lẽ vì trái tim nàng đóng băng quá lâu rồi, mất cảm giác rồi việc nữ nhi tình trường chẳng thể phân biệt.

"Ta..." - Điều Chính Vũ ngập ngừng "Ta có thể có cơ hội không?"

Thân thể Khanh Khanh thoáng mất tự nhiên, nàng uống một hơi hết chén thuốc, cổ họng nàng hiện tại đắng đến phát nôn. Nàng mỉm cười "Đa tạ huynh, ta thành thật xin lỗi"

Điều Chính Vũ bật cười "Muội đến suy nghĩ cũng không cần đã từ chối ta, tim ta thật sự rất đau nha"

Khanh Khanh mỉm cười, nàng biết hắn là chỉ đang giả vờ mình không sao, tình cảm hắn giành cho nàng nàng biết, chỉ là nàng không thể chấp nhận hắn, không có lí do.

"Ta muốn đến Túy Yên lâu, huynh đi cùng ta đi"

"Được!"

*

Phổ Tây tập nập người qua lại, Khanh Khanh một thân bạch y đi bên cạnh Diêu Chính Vũ một thân hắc y không khỏi khiến người khác chú ý.

Khanh Khanh không ngại vết thương trên mặt, dù Diêu Chính Vũ đã bảo nàng đeo mặt nạ sa che nhưng nàng vẫn từ chối.

"Khanh Nhi, muội muốn rời khỏi đây?"

Khanh Khanh dừng bước, nàng cười nhẹ "Không qua khỏi đôi nhãn quang của huynh"

"Muội muốn đi đâu?"

Khanh Khanh ngẩn mặt lên trời, ánh nắng dịu nhẹ lướt qua khuôn mặt, dù có vết thương bên má cũng không thể nào phá vỡ khuôn mặt xinh đẹp, thanh thuần của nàng

"Có lẽ sẽ trở về Mông Cổ. Thảo Nguyên xanh, không khí trong lành có lẽ sẽ giúp tâm ổn định hơn. Muội muốn ngao du khắp đại lục này, muốn xem xem nó rộng lớn bao nhiêu"

Diêu Chính Vũ nhìn nàng có chút đau lòng, nàng là muốn rời khỏi Phong Nguyệt để quên đi Phong Nguyệt Vô Thần. Có nhiều người vì nàng như vậy nàng lại vấp phải tên vương gia phong lưu đó, thật không đáng mà.

Nhắc tới tào tháo, tào tháo liền xuất hiện.

Khanh Khanh thấy Diêu Chính Vũ đột nhiên yên lặng liền nương theo ánh mắt hắn nhìn qua phía đối diện. Phố lớn ngàn người qua lại nhưng lúc này nàng chỉ nhìn thấy đôi nam nữ đứng đối diện không xa

Nam tử vận áo bào tím sang trọng, nữ tử vận lục y nhã nhặn, đứng bên cạnh quả thật xứng đôi.

Khanh Khanh quay đầu nhìn Diêu Chính Vũ "Huynh có thể giúp ta một chuyện?"

Diêu Chính Vũ nhìn nàng chưa kịp mở lời nàng đã đặt tay lên mặt hắn, khuôn mặt Khanh Khanh dần phóng đại.

Giữ phở lớn có đôi nam nữ khí chất bất phàm, giữ phở lớn thân mật hôn nhau.

Phong Nguyệt Vô Thần xiết tay thật chặt, hắn kiềm chế cảm xúc muốn chạy lại bắt nàng nhốt ở bên cạnh hắn. Nàng không còn là nữ tử luôn kề bên cạnh hắn nịnh nọt, nàng cũng không còn là nữ tử hắn sắp đặt để bên cạnh nhìn nàng mỗi ngày. Nàng bây giờ không là của hắn, trước đây cũng vậy, sau này càng không thể...

Ở góc nhìn Phong Nguyệt Vô Thần không nhìn thấy được ngón tay Khanh Khanh xen giữa đôi môi nàng và Diêu Chính Vũ.

Khéo mắt nàng rơi ra hạt lệ châu, nàng cũng không rõ tại sao lại khóc, chỉ cảm thấy thật đau, thật khổ sở...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 130: Có thể, quên đi hắn!

Khanh Khanh lau đi nước mắt, nhìn người kia đã rời đi. Diêu Chính Vũ vuốt tóc nàng đau lòng "Muội hà cố phải khổ sở như vậy?"

Khanh Khanh lắc đầu "Không biết"

Nàng cũng không biết vì sao lại khóc, có lẽ rất lâu rồi nước mắt nàng mới lại rơi, rơi vì một nam tử, đúng thật vô dụng!

*

Liễu An Nhiên nhìn về thất thần của Phong Nguyệt Vô Thần thở dài "Hối hận rồi sao?"

Hân lắc đầu "Không có"

"Aiz, muội thật sự ghen tỵ với Lam Khanh Khanh" trước đây cũng vậy, hiện tại cũng vậy!

"Muội có chuyện giấu ta?"

Liễu An Nhiên nghiêng đầu nhìn hân khẽ cười "Muội không phải nữ phụ độc ác, không phải vai phản diện vì tranh giành nam chủ mà làm hại nữ chính. Thần, huynh không hiểu được, muội và Lam Khanh Khanh kiếp trước không thể phân thắng bại, kiếp này cô ấy còn phải trả lại muội có cái ân tình"

Phong Nguyệt Vô Thần nhún mày, Liễu An Nhiên nhìn hân bỗng bật cười "Huynh yên tâm, muội sẽ không ăn thịt nữ nhân của huynh đâu. Muội đã từ bỏ huynh rồi, từ bỏ triệt để, huynh cũng đừng ảo tưởng"

Cô cố nặn ra nụ cười xinh đẹp "Vỡ kịch này muội không đóng không công đâu nhé, tiền công phải thật hậu hĩnh đấy!"

Phong Nguyệt Vô Thần biết cô đang làm hân vui, nặn ra nụ cười lấy lệ. Có lẽ sẽ giống như cô nói, hân sẽ hối hận.

*

Khanh Khanh ngồi trên phòng thượng hạng trong Túy Yên Lâu, nàng gồi cằm lên cổ tay thờn nhìn ra cửa sổ.

"Khanh Khanh, ta mới rời nàng đi một ngày sao lại tâm trạng nặng nề thế này?"

Khanh Khanh chẳng buồn liếc nhìn Hắc Kết "Túy Yên lâu có cửa không cần phải leo cửa sổ vào".

Hắc Kết cười, hân lại ngồi bên cạnh nàng "Trên đường đến đây có nghe qua Thượng... Gia Lão Tề được Từ Dạ cứu ra rồi, vẫn đang truy tìm, còn chưa có tung tích"

Khanh Khanh thờn ơ "Ừ" một tiếng.

Hắc Kết nhìn nàng "Nàng không sợ hân ta đến báo thù sao? Quận chúa mộng cổ, Thiên An?"

Khanh Khanh nhếch môi cười "Sợ gì chứ?". Cái đáng sợ trên thế gian này có cái gì nàng chưa gặp qua? Chết cũng đã chết một lần, còn sợ cái gì chứ.

"Muốn rời đi rồi sao? Muốn tạo "Kính hi" cho bọn họ à? Có cần dẫn dò người trong cung một chút không?" - Hắc Kết đoán nàng là muốn rời khỏi nơi thị phi này rồi!

Khanh Khanh cúi mặt giọng trầm ổn "Gửi một phong thư là được rồi, tiện thể nhờ Tứ vương gia chăm sóc Bạch Nhi"

"Ta kiêm là người đưa thư cho nàng sao? Ta dù gì cũng là trưởng bối, lớn hơn nàng hai tuổi đấy" - Hắc Kết ai oán nhìn mỗ nữ tử vô lương tâm xem hân là sai vật mà phân phó.

Nàng chống cằm nhìn hân "Hắc trong hắc ám, Kết trong vịnh kết đồng tâm, chỉ mong có một tri kỉ sánh vai. Vị Hắc Kết tiên sinh này có ý kiến gì?"

Hắc Kết bật cười "Lừa nàng đấy, cái tên buồn nôn như vậy nàng cũng tin? Ta cũng không biết Hắc Kết là ý gì, chắc là sư phụ ta chỉ tùy tiện đặt cho thôi".

Giọng hân đột nhiên trầm xuống, nét cười trên mặt biến mất "Ta đã rời khỏi Xích Hà cung rồi!"

"Xem ra nơi đó rất quan trọng với ngươi? Rời khỏi đó có đau lòng không?"

Hắc Kết nhìn nàng "Không đau lòng, bắt quá là nơi từ nhỏ lớn lên có chút không dễ dàng. Khanh Khanh, Xích Hà cung muốn giết muội, còn ta... Muội có để ý không?"

Khanh Khanh đứng dậy mỉm cười, đưa tay về phía Hắc Kết "Hắc Kết lão đệ có chuyện không vui? Để tỷ tỷ dẫn đệ đi chơi nhé, được không?"

Hắc Kết cười âm áp đặt tay lên tay nàng "Được!"

Nàng đã có tâm sự còn muốn dỗ người khác vui, Hắc Kết không phải không nhìn ra, chỉ là hân có chút tham lam cảm giác này, muốn ở bên cạnh nàng như vậy...

Đợi đến khi Thương Liên cùng Diêu Chính Vũ lên phòng thì người đã biến mất. Đầu Thương Liên như có hàng ngàn con quạ bay qua, cô nghiêng răng nghiền lợi

"LAM KHANH KHANH!!!"

*

Hôm nay là ngày mười lăm tháng giêng, màn đêm vừa buông xuống đã thấy mặt tròn treo ở đỉnh đầu.

Trên một mái nhà nọ có một nam một nữ đang ngồi, nữ tử vận bạch y, nam tử vận hắc y, có chút...dọa người ah~

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn trăng đôi mắt có chút mơ hồ, gò má đã ửng đỏ. Hắc Kết giành lấy vò rượu trên tay nàng "Khanh Khanh, nàng uống nhiều rồi nên trở về đi"

Nàng nghiêng nhìn hắn, đoạt lại vò rượu, đầu ánh mắt như lưu luyến thoáng về cô độc "Trở về? Là trở về đâu ah?"

"Khanh Khanh, nàng đang khổ sở, nàng cũng là nữ tử không cần phải lúc nào cũng cố tỏ ra mạnh mẽ"

Khanh Khanh nằm xuống, khoe mắt có chút ướt át, nàng nắm mắt lại hạt lệ châu rơi khỏi mắt nàng. Nàng lại khóc, quả thật vô dụng mà!

"Nơi ta có một lọ vong tình thủy, nàng có cần không?"

Khanh Khanh mở mắt ra, đôi mắt đầy nước nhưng bao phủ một làn sương mù không nhìn rõ được, chỉ thấy ánh trăng, một màu tuyệt đẹp. Nàng bật cười "Vong tình thủy? Chẳng phải có tình mới có hận, có hận mới muốn quên đi sao? Ta chưa bao giờ coi trọng tên khốn phong lưu đó thì tại sao phải dùng vong tình thủy?"

Hắc Kết bật cười, nhắc bình rượu lên uống một ngụm. Nàng nói không coi trọng Phong Nguyệt Vô Thần nhưng mỗi lần nhắc đến hắn trong mắt nàng thoáng về ưu thương. Nàng là nữ nhân vô tâm, đến mình yêu hay không yêu hắn cũng chẳng rõ. Khanh Khanh và Vô Thần đều gốc giống nhau, là đại ngu ngốc!

Chỉ đáng tiếc nhiều người vì nàng mà dốc hết sức lực như vậy nhưng trong mắt nàng chỉ có Phong Nguyệt Vô Thần!

"Ta đến bên cạnh hắn chỉ là vì Uyên Ương Phi Thúy, bây giờ hay rồi, Phi Thúy không có còn bị hắn đùa bỡn một trận. Lam Khanh Khanh mày đúng là đại ngu ngốc mà..." - Nàng trách móc bản thân nhưng lại nức nở, nàng uống quá nhiều không còn làm chủ được lí trí của nàng nữa. Trái tim đau nhói hiện tại muốn gào lên, muốn một lần bày tỏ cảm xúc, muốn khóc một lần, khóc hết buồn bực trong lòng.

Hắc Kết nhìn nàng hoa lệ đài vũ hắn cũng đau lòng, hắn nhìn thoáng qua vòng cổ uyên ương trên cổ nàng khẽ cười, dường như là nụ cười tự mỉa mai hắn "Khóc đi, khóc xong rồi sẽ cảm thấy đỡ hơn. Không có Phong Nguyệt Vô Thần nàng còn có ta, con đường sau này nàng đi ta sẽ bảo vệ nàng!"

Khanh Khanh mỉm cười nhưng lòng lại đau, có lẽ nàng không có duyên với nam tử. Nàng ý lại họ họ đều rời xa nàng, cuộc đời tăm tối của nàng, con đường nàng đi có lẽ đã định không có nam tử nào kề bên. Hiện đại đã vậy, Cổ đại cũng thế, Vương Tường Hải phản bội nàng, Phong Nguyệt Vô Thần ruồng bỏ nàng..

Chỉ có điều ngày đó nhìn người nàng quyết định giao phó cuộc đời đẩy nàng xuống núi, nàng chỉ có cảm giác phẫn nộ, tức giận, hận hắn phản bội nàng, hận đến mức muốn giết hắn.

Nhưng Phong Nguyệt Vô Thần lại khiến nàng khổ sở, ngày đó vì chấp niệm với Vương Tường Hải mà không nhắc lên được tình cảm đối với Phong Nguyệt Vô Thần, hiện tại rời khỏi hắn lại buông xuống không được.

Khanh Khanh ngồi dậy, lau đi nước mắt trên mặt "Vong tình thủy lợi hại không?"

Hắc Kết cố treo nụ cười trên môi "Không rõ, chỉ biết có thể để nàng quên đi hắn, không chỉ là tình cảm mà còn quên đi cả kí ức. Trong thế giới của nàng hắn sẽ không tồn tại nữa!". Hắn lấy trong người ra lọ sứ nhỏ màu trắng đưa cho nàng, hắn rời đi chuyến này chính là tìm cho nàng vong tình thủy, hắn nghĩ nàng cần nó

Khanh Khanh cầm bình sứ màu trắng cười "Có tác dụng phụ không đây?", nàng không do dự uống hết bình sứ.

Hắc Kết có chút mất tự nhiên "Nàng cũng không sợ ta lừa nàng, cho nàng uống thuốc độc!"

Khanh Khanh buông bình sứ nhỏ, bình sứ theo gọn sóng mái nhà rơi xuống "Sau khi tỉnh lại, hy vọng sẽ không phải là ở Phong Nguyệt Vương Triều!"

Khanh Khanh chìm sâu vào giấc ngủ, Hắc Kết ôm lấy thân thể nàng có chút do dự, hắn không rõ việc cho nàng uống vong tình thủy có phải nên làm hay không. Hắc Kết cũng đang thử thách Khanh Khanh cùng chính mình, tác dụng phụ của vong tình thủy chỉ có một. Rõ ràng yêu đối phương lại không nhận ra đối phương là một loại cực hình...

Hắc Kết sẽ hối hận, Khanh Khanh sẽ hối hận, Phong Nguyệt Vô Thần sẽ hối hận. Thời niên thiếu đã không nắm bắt thì cho dù còn nhiều thời gian cũng vô ích

Vong tình thủy! Lợi hại hơn rất nhiều!

__Hoàn Văn Quyển I__

P/s: cái kết cho Q1 có chút tệ phải không nhĩ. Cảm thấy dạo gần đây viết cứ càng ngày càng tệ, tớ sẽ cố gắng ở Q2. Cảm ơn các nàng đã theo dõi «Tứ Thần Vương Phi» hơn một năm nay.

Quyển thứ hai của «Tứ Thần Vương Phi» sẽ comeback sau một tháng nữa. Chương đầu tiên sẽ up vào đêm giao thừa nhé^^

Lần nữa cảm ơn các nàng đã ủng hộ tớ trong thời gian qua.

Thân ái~

Bạn đang đọc truyện *Tứ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 131: Ngoại Truyện 1.1 Hàm Mộc Vân

Hàm Mộc Vân là nữ nhi duy nhất của Hàm gia, phải nói nàng được Hàm gia nâng niu trong tay như cô công chúa nhỏ trong truyện cổ tích.

Mộc Vân tuy từ nhỏ đã được an nhàn sung sướng nhưng nàng không như tiểu thư hào môn khác mà sinh kiêu ngạo. Nàng luôn cảm thấy cô đơn, của Hàm gia nàng không được phép bước ra dù nửa bước, cha mẹ, anh hai yêu thương nàng nhưng lại bận rộn đến thời gian bên cạnh nàng cũng chẳng có.

Đối với một đứa bé gái nhạy cảm như nàng tự nhiên sẽ bài xích xung quanh.

Trên đời này Mộc Vân chỉ duy nhất thích hai thứ, y thuật và Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh là người chị nuôi mà năm nàng chín tuổi ba mẹ đem về, cũng là người đầu tiên nàng thấy thân thiết, có nhiều thời gian bên cạnh nàng. Chị ấy luôn tỏ ra lạnh nhạt nhưng nàng biết Khanh Khanh thật sự quan tâm nàng.

Mộc Vân rất thích Khanh Khanh nên lúc nào cũng bám theo cô ấy, có một lần Khanh Khanh rời Hàm gia. Đó là lần đầu tiên Mộc Vân ra khỏi Hàm gia mà không có vệ sĩ theo bên cạnh. Rốt cuộc hôm đó nàng phát hiện ra một bí mật lớn, Khanh Khanh là sát thủ của tổ chức ngầm lớn nhất thành phố X.

Năm đó nàng mười một tuổi, Khanh Khanh mười hai tuổi, nàng không ngờ đến chị ấy chỉ mới 12 tuổi đã là sát thủ giết người không chớp mắt.

Lần đó nàng lén theo Khanh Khanh vào tổ chức cuối cùng bị người trong tổ chức phát hiện, một người con gái nhìn đáng yêu tầm mười bảy tuổi dí súng vào trán nàng.

Khanh Khanh thấy chuyện chủ lạnh lùng gọi tên cô gái ấy "A Sát!"

Cô gái hừ lạnh một tiếng đẩy Mộc Vân ra "Nếu còn có người theo chân cô vào tổ chức sẽ không chỉ là dí súng vào đầu đâu. Huống hồ là người của Hàm gia!". Ánh mắt cô gái A Sát đó rất lạnh, nhìn đến mức nàng run sợ, nàng cảm giác được tổ chức rất ghét người Hàm gia. Nàng không rõ là tại sao!

Lần đó nàng còn gặp một người đàn ông tên Vương Tường Hải, anh ta nhìn rất điển trai, ấm áp, nàng không ngờ hẳn như vậy lại là sát thủ.

Từ lần đó Khanh Khanh trở nên xa cách nàng hơn, những lúc không cần thiết chị ấy luôn trốn trong phòng. Mọi người không biết nhưng Mộc Vân biết, Khanh Khanh là lén đi làm nhiệm vụ.

Kể từ khi Mộc Vân biết Khanh Khanh là sát thủ thì chú ý tới cô hơn, nàng nhận ra trên người Khanh Khanh có rất nhiều vết thương, loại nào cũng có.

Vết thương nghiêm trọng nhất mà nàng nhớ chính là lần năm Khanh Khanh 14 tuổi, chị ấy bị súng bắt ở cách tay. Mộc Vân không thể đưa Khanh Khanh đi bệnh viện cũng không thể gọi bác sĩ đến đành tự mình ra tay. Rốt cuộc đạn đã được lấy ra nhưng vết thương lại bị viêm nhiễm, Khanh Khanh hôn mê, sốt cao ba ngày không tỉnh. Mộc Vân cuống quýt liền tìm cậu nàng tới chữa cho Khanh Khanh.

Vốn dĩ Mộc Vân nghĩ nàng và Khanh có thể trở thành chị em tốt nhưng thật không ngờ, cái đêm kinh hoàng ấy Khanh Khanh giết cả nhà nàng báo thù. Khanh Khanh bức ép nàng đến vách núi ngoại thành, chị ấy điên rồi, mất hết lý trí rồi. Cho dù nàng có thích Khanh Khanh bao nhiêu thì người chết vẫn là gia đình nàng.

Nàng nên hận Khanh Khanh!

Đêm đó nàng gặp lại người đàn ông ôn nhu ở tổ chức, người mà Khanh Khanh muốn giao phó cuộc đời. Hắn cứ thế đẩy nàng và Khanh Khanh xuống núi.

Giây phút đó nàng lại đau lòng cho Khanh Khanh, dù biết chị ấy là kẻ giết người nàng vẫn đau lòng...

"Khanh Khanh"

Trong đầu Hàm Mộc Vân như có một tiếng sấm nổ rất lớn, cả đầu nàng ong ong đau nhức. Nàng mở mắt ra nhìn xung quanh, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu chính là "Nàng đã chết rồi sao?"

Mộc Vân khẽ cười, cảm giác toàn thân đau đến phát ngất này chắc nàng chưa chết đi. Nàng chống đỡ người ngồi dậy, có lẽ nàng đang ở trong một khu rừng, là dưới chân núi?

Mộc Vân nhắm mắt nhớ lại chuyện trước khi rơi xuống núi, hôm qua Hàm gia còn tổ chức gia yến vui vẻ, trên người nàng còn vận chiếc đầm công chúa thiết kế xinh đẹp. Vậy mà hôm nay đã không còn một ai sống sót

"Ngày trước các người giết cha mẹ ta cũng nên nghĩ rằng tương lai các người cũng sẽ vậy. Chuyện sai nhất các người làm là nhận ta làm nghĩa nữ!"

Mộc Vân bật tai lại cố không cho phép mình nhớ lại chuyện tốt qua, nàng thật sự thích Khanh Khanh, coi cô ấy như chị ruột của mình. Thật không ngờ chị ấy vào Hàm gia chỉ có một mục đích trả thù, nàng không ngờ cha mẹ nàng lại giết cả nhà Khanh Khanh.

Nàng nên hận Lam Khanh Khanh!

Nhưng tại sao giây phút Chị ấy gào thét đau đớn trước mặt cha mẹ nàng nàng lại đau lòng. Chị ấy luôn lạnh nhạt với nàng nhưng không bao giờ tổn hại tới nàng, hiện tại chị ấy lại đẩy nàng xuống vực thẳm không đáy

Hoàn cảnh của Mộc Vân và Khanh Khanh giống nhau rồi!

Nàng lau đi nước mắt trên mặt, tìm cái túi nhỏ nàng luôn mang bên mình, thật may mắn khi rơi xuống núi vẫn không rơi mất.

Mộc Vân rất thích y học, từ nhỏ đã tỏ ra thiên phú về mặt này, nàng đi theo cậu nàng là bác sĩ học tập, không chỉ y thuật hiện đại nàng nắm rõ mà nàng còn hiểu rõ các vị thuốc đông y cổ đại.

Mộc Vân lấy ra hộp thuốc khử trùng vết thương trong túi khử trùng tất cả vết thương trên người nàng. Nàng là người yêu bản thân, có đau khổ, hận thù cũng không phải phát tiết vào lúc này.

Có lẽ lúc rơi xuống nàng va vào thứ gì đó nên chân đã bị thương, đau đến mức căn bản đi không được. Nàng lấy ra hộp ngân châm bạc bảo bồi dưỡng bên mình châm cứu cho cái chân đáng thương.

Mộc Vân băng bó xong vết thương liền tìm đường ra khỏi khu rừng, đi một hồi, trời đã chập tối nàng phát hiện ra một chuyện! Nàng là kẻ mù đường...

Mộc Vân ngồi xuống góc cây về mặt bức bối, trời tốt thế này còn phải lưu lại trong rừng, ai biết trong rừng này có thú dữ gì không ah.

Mộc Vân nhân lúc trời còn không quá tối nhặt lại một đống củi khô, nàng lấy trong túi nhỏ ra hai cây kim châm bạc ra sức ma sát. Chẳng phải nói kim loại có thể tạo ra lửa sao? Có gì nàng đã cọ hơn nửa canh giờ rồi mà còn chưa thấy lửa? Đúng thật là lửa người!

"Haha đúng là đồ ngốc"

Mộc Vân chau mày bức bối "Kẻ nào bảo ta ngốc đấy? Có giỏi thì nhóm lửa lên...đi...". Nàng còn chưa nói hết câu đống củi khô trước mặt đã rực lửa, thiên ah! Trong rừng...có...có ma quỷ ma ah...

Tiếng cười kia lại vang lên lần nữa, nhưng mà lần này lại rất gần. Mộc Vân nhìn qua bên cạnh xuýt nữa bị hù đến ngất

Lão già râu tóc bạc phơ ngồi bên cạnh bất mãn "Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn lão phu"

"Ông là ai? Chỗ này là của ta sao ông lại tùy tiện ngồi chứ?"

Lão héch mặt lên kiêu ngạo "Lửa là do ta nhóm người có ý kiến thì ra chỗ khác chơi"

Mộc Vân tức đến hóa cười "Lão già à, nhà lão không có người thân chăm nom à? Lão đã lớn tuổi còn chạy đến rừng sâu này làm gì? Còn nữa củi là ta kiếm được đấy, ta có quyền ngồi đây!"

Lão bĩu môi "Tiểu oa nhi là khuê nữ nhà ai? Một chút thực nữ hiền lương cũng không có!"

"Đã là thời đại nào rồi mà còn hiền lương thực đức? Lão ơi 2017 rồi! Con gái phải biết bảo vệ quyền lợi bản thân..."

Mộc Vân đột nhiên ngừng lại nhìn chằm chằm ông lão, nếu nàng không nhầm thì ông ta đang mặc y phục của cổ đại nha, râu tóc cũng nuôi dài trắng bạc thật dễ liên tưởng đến lão Ngoan Đồng trong Anh Hùng Xạ Điêu nha

Mộc Vân ngồi sát lại lão "Nè ông đang đóng phim cổ trang à? Ông biết ra khỏi đây bằng cách nào không?"

Lão nhìn nàng bằng ánh mắt nghi ngờ "Tiểu oa nhi à, không phải người ở trong rừng lâu quá não hỏng rồi đấy chứ?"

Trong lòng Mộc Vân bỗng dưng dâng lên cổ bất an "Lão à, ông có thể cho ta biết đây là đâu hay không? À hay là bây giờ là năm nào?"

"Người đang ở địa phận của Phong Nguyệt Vương Triều, bây giờ đã là Phong Nguyệt Thứ xx rồi"

Mộc Vân gục ngã, không phải chứ? Cự nhiên nàng... Xuyên rồi?

"Ông à, không đùa chứ? Ta làm sao ở đây được và lại Phong Nguyệt gì đó hình như không có trong lịch sử nha"

Lão nhìn cô từ trên xuống dưới "Người bệnh rồi? Có cần lão sửa lại não giúp người không?"

Mộc Vân ủ rũ gạt tay lão ra, sang ngồi một góc, thì ra đây không phải khu rừng dưới chân núi mà là nàng rơi đến thế giới khác ah. Con mẹ nó thế mà cũng xuyên đượ, Mộc Vân nàng đọc nhiều tiểu thuyết như thế đến cuối cùng nàng lại biến thành nữ chính xuyên không. Đáng ghét!

Mộc Vân bỗng trầm mặt, Nàng và Khanh Khanh là cùng rơi xuống núi, nàng đã xuyên qua, không biết Khanh Khanh có thoát nạn mà xuyên không.. Trong đầu Mộc Vân như xuất hiện thêm hai bóng ác quỷ thiên thần.

Bóng ác quỷ vỗ vỗ khuôn mặt nàng "Khanh Khanh là thủ phạm huyết tẩy Hàm gia này còn lo lắng rầm. Đợi chị ấy đến sẽ giết mày luôn đó"

Mặt thiên thần hồ hững bay qua bay lại mặt nàng "Chịu thôi, là cha mẹ mày giết cả nhà cô ấy trước còn già và tốt bụng nhận nuôi Khanh Khanh. Cô ấy hận nên báo thù thôi"

Bóng ác quỷ - "Hừ báo thù? Giết hết Hàm gia để báo thù cho Lam gia, Khanh Khanh có nghĩ đến cảm nhận Mộc Vân này không? Uống công lại tốt với cô ấy như vậy!"

Bóng thiên thần - "Vậy trong sáu năm qua ai hiểu cho cô ấy? Từ nhỏ đã bị bỏ rơi trong cô nhi viện vừa nhận được cha mẹ họ lại bị giết, còn được kẻ thù nhận nuôi. Khanh Khanh không phải vì hận thù mà huyết tẩy Hàm gia thì cái tổ chức sát thủ kia cũng phải người giết thôi!"

"Đù rồi!" - Mộc Vân hét lên, hai bóng thiên thần ác quỷ lập tức biến mất. Vì làm động tác quá đột ngột nên chân nàng lại phát đau, nàng lấy kim châm ra châm cứu

Lão già tóc bạc bên cạnh thấy kỹ thuật của nàng thì mắt sáng lên "Tiểu oa nhi, người biết y thuật sao?"

Mộc Vân lau đi nước mắt "Có biết một chút!"

Lão cười "Ồ đây ta có một quyển y thuật, người có hứng thú không?"

Mộc Vân chau mày "Điều kiện là gì?"

Lão cười lớn "Thông minh lắm, ta muốn người bái ta làm sư, ta sẽ truyền cho người tất cả tuyệt học cả đời ta"

Mộc Vân nhìn ông bằng ánh mắt nghi ngờ. Lão hừ một tiếng, dáng vẻ tự dương tự đắc "Người đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta chính là quý y vạn người ngưỡng mộ đó nhé"

Mộc Vân "Oh" lên một tiếng "Nếu người là Quý y vạn người ngưỡng mộ vậy tại sao lại đến nơi rừng hoang này nhận ta là đệ tử ah?"

"Người...người nghỉ ngơi ta?"

Mộc Vân nhúng vai "Ai mà biết được, ai mà biết ông có phải là biến thái, yêu râu xanh đi lừa gạt trẻ vị thành niên hay không"

Tuy lão quý y không hiểu lắm lời nàng nhưng biết lời từ miệng nàng mà ra chắc sẽ không mấy hay ho gì!

Lão Quý Y bĩu môi "Nếu không phải lão tử vừa mất người thì còn lâu ta mới đếm xỉa, nhân ta làm sư phụ ta dẫn người rời khỏi rừng!"

Mộc Vân đen mặt, Đây là uy hiếp ah! Biết nàng không có cách nào rời khỏi liên uy hiếp, đúng là lão ngoan đồng mà

"Được tạm thời ta nhận ông làm sư, chỉ cần điều kiện y thuật của ông không ra gì, lừa gạt ta đến lúc đó thì..."

Lão quý y cười hi hi "Được, được không làm người thất vọng. Nhìn xem tiểu oa nhi người cũng bị thương rất nặng, đợi vào kinh ta chữa trị cho người!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 132: Ngoại truyện 1.2 Hàm Mộc Vân

Diệp Huyền Các

"Tiểu oa nhi người ăn nhiều một chút nha, nhìn bản thân kìa như chỉ cần một cơn gió cũng đủ thổi bay người!"

Lão Quý y vờ tốt bụng gấp cho Hàm Mộc Vân thức ăn, nàng nghi ngờ nhìn bàn trái đầy "Sơn hào hải vị"

"Người có nhiều tiền như vậy sao? Cho ta ăn nhiều thứ ngon như vậy không phải có ý đồ gì đó chứ?"

Lão nhéo miệng cười "Người là đồ đệ của ta, không ai với người thì tốt với ai đây hả?"

Lão lấy trong người ra cuốn sách ném tới chỗ nàng "Đây là tâm huyết cả đời ta đấy, cách giải độc, chế độ, trị thương cơ bản đều ở trong đó, người phải học tập chăm chỉ ah"

Mộc Vân nhìn quyển sách bừa bời "Chỉ có một cuốn này? Ông không nghe nói chỉ học lý thuyết không làm được gì à? Ông là lão sư vô tâm nhất đấy!"

Lão quý y cười hề hề "Khi nào có cơ hội ta dạy người"

Mộc Vân nghi hoặc, lời này của ông ta có ý gì đây? Nàng cứ cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm nha

"À nói cho sư phụ biết người tên gì?"

"Hàm Mộc Vân"

"Tiểu Mộc Vân, vì sư có chuyện đi trước lần sau lại bồi con nói chuyện tiếp nhá"

Mộc Vân tròn mắt há hốc mồm nhìn người vốn đứng trước mặt nàng chỉ nháy mắt đã biến mất. Vô công thời cổ đại đúng thật vĩ đại nha, nhưng mà lúc này không phải là lúc nàng cảm thán chuyện đó. Chuyện chính là bữa ăn này ai trả đây ah?

Lão Quý y bỏ chạy rồi, đương nhiên nàng phải trả

"Ta có thể nợ không ah?"

Chưởng quầy Diệp Huyền các nhìn nàng từ trên xuống dưới "Nhìn cách ăn mặt của người không phải là người ở đây, chất liệu y phục của người sang trọng như vậy chẳng lẽ không có tiền?"

Nàng nhìn lại bản thân, Lão quý y kia sau khi đưa nàng ra khỏi rừng liền đi đến đây dùng bữa, căn bản chưa kịp thay bộ đầm thiết kế trên người ra nha

"Đại thúc à, người nể tình ta còn là trẻ vị thành niên cho ta nợ được không" nàng vội đưa hai ngón tay lên trời hứa danh dự "Trong thời gian ngắn nhất ta nhất định sẽ đem tiền đến trả nợ"

Lão bản hừ một tiếng hất mặt qua chỗ khác đưa tay ra trước mặt nàng "Ta chỉ cần tiền, một trăm hai mươi lượng một xu cũng không được thiếu!"

Mộc Vân cắn cắn cánh môi "Ta không có tiền"

"Không có tiền? Không có tiền mà lại gọi nhiều món như thế sao? Hôm nay cô không trả được thì đừng hòng rời khỏi đây!"

Thanh âm của chưởng quầy có chút lớn thành công làm cho mọi người dưới lầu chú ý đến. Vài quan khách nhìn nàng chỉ chỉ trỏ trỏ

"Nhìn cô ta kia ăn mặc thật kìa lạ"

"Cô nương kia ăn mặc thật mát mẻ nha"

"Có chút xinh đẹp đấy"

"..."

Mộc Vân hận không thể đào cái lỗ chui xuống ngay lập tức, trong đầu thầm mắng lão già vô lương tâm bỏ nàng ở lại trả tiền cho ông ta

"Có chuyện gì mà ồn ào như vậy?"

"Nhị công tử"- Chưởng quầy cung kính

Mộc Vân nhìn qua người vừa đến là một nam tử tuấn tú vận bạch y, trên tay hán cầm phiến quạt phe phẩy. Chưởng quầy cúi đầu chào hân rồi chỉ về phía nàng "Cô nương này dùng bữa xong bảo không có tiền để trả, nhìn y phục cô ta cũng thuộc loại quý hiếm vậy mà..."

Bạch Mặc Thương giơ tay lên ngăn chưởng quầy "Diệp Huyền các không phải là han ổ cướp của các người không cần làm khó một vị cô nương"

Chưởng quầy ngẩn ra nhanh chóng im miệng đi qua một bên

"Cô nương nếu không có ngân lượng thì dùng đồ thế đi"

Mộc Vân cắn môi, trên người nàng làm gì có thứ để thay thế ngân lượng chứ. Một gã quan khách nhìn thấy nàng xinh đẹp liền đi lên "Ta trả ngân lượng"

giúp cô nương này"

Hắn muốn lấy ngân lượng ra liền bị Mộc Vân ngăn lại "Xin lỗi vị công tử này, ta không quen biết người". Nhìn gã như vậy nàng liền liền tưởng đến những vụ mang ơn rồi lấy thân báo đáp. Nếu là Mỹ nam tử thì thôi đừng này... Hắn ta vừa xấu vừa béo. Nàng chưa hiểu hết người ở xã hội này, tốt nhất là không nên mang ơn!

Gã kia cố chấp "Gia đã có lòng tốt giúp cô rồi mà, không sao! Không nên ngại, không nên ngại nha"

Thấy chưa thấy chưa, chưa gì đã giờ cái giọng dè xòm đó rồi. Mộc Vân chán ghét ánh mắt háo sắc của gã hừ lạnh "Bán cô nương không cần, thu lại cái vẻ mặt háo sắc của người đi!". Vừa xấu lại vừa béo, mắt nhìn của bà đây không thấp đến mức đi theo người.

Mộc Vân lấy ra hộp ngân châm bạc để lên bàn, ánh mắt tràn đầy không tình nguyện cùng thương xót "Ta cảm hộp ngân châm này, là bạc thiệt đấy, là bảo bối của ta đấy. Các người giữ một lúc ta nhất định sẽ tìm bạc đến chuộc lại"

Vốn dĩ chương quây không đồng ý nhưng Bạch Mặc Thương lại gạt đầu, hắn nhếch môi cười theo sau Mộc Vân ra khỏi Diệp Huyền các. Hắn muốn xem nàng kiếm tiền chuộc như thế nào?

Mộc Vân ra đến đường lớn "Các vị bà con cô bác, ta là người ở nơi khác đến trên đường không may bị cướp nên không có tiền trả cho quán này. Ta xin hiến vũ tại đây mong các vị chiếu cố"

Mọi người dân vây quanh Mộc Vân, Bạch Mặc Thương đứng khoanh tay dựa người vào tường xem kịch hay

Mộc Vân hít một hơi thật sâu, đôi tay đưa cao quá đỉnh đầu từ từ hạ xuống, cả cơ thể di chuyển thướt tha. Nàng thẳm than thật may mắn trước anh trai nàng bắt nàng học múa đương đại, có chỗ dùng rồi

Giữa đường phố lớn, dưới ánh nắng dịu nhẹ của trời đông có một cô gái vận y phục dạ hội thiết kế của hiện đại múa một khúc khuynh đảo thiên hạ.

Trong đám đông có một nam nhân luôn nhìn về phía nàng, từng cái nhấc ta nhấc chân đều một mực nhớ rõ, khuôn mặt xinh đẹp mang vài phần non nớt kia chắc hẳn sẽ không bao giờ quên!

Mộc Vân xoay một vòng đầy nghệ thuật kết thúc điệu múa, nàng cúi người trên môi nở nụ cười tươi tắn "Đa tạ các vị quan tâm đến, ta chỉ cần một trăm hai mươi lượng bạc, xin các vị giúp đỡ"

Có vài người trong đám đông đưa cho nàng vài đồng bạc lẻ, dần dần đám đông tản hết ra, nàng căn bản vẫn chưa thu được số ngân lượng cần có.

Mộc Vân bĩu môi, nàng đã ra hạ sách này rồi còn không kiếm đủ tiền, phải làm sao đây ah!

Trước mặt nàng xuất hiện mũ giày màu nâu, Mộc Vân ngẩn đầu nhìn người đang đứng trước mặt nàng. Hắn thật sự rất cao nha, nàng chỉ đứng tới ngực hắn. Hắn che đi ánh mặt trời khiến cho xung quanh như có hào quang tỏa sáng, nam tử khẽ cười đặt một thỏi bạc vào tay nàng "Đã đủ chưa?"

Mộc Vân vô thức gạt đầu, vị ca ca này thật sự rất.... Xinh đẹp nha, trời đất hắn còn đẹp hơn mấy diễn viên trong truyền hình nữa.

Nam tử cởi áo choàng của mình ra khoát lên cho nàng "Người thân nữ tử để lộ vai với chân như này không mất mặt sao?"

Hắn buộc lại áo choàng cho nàng, đương muốn rời đi lại bị nàng kéo lại "Vị ca ca này cho ta xin info đi"

"In pho?" - Nam tử có chút khó hiểu nhìn nàng

"À người tên gì? Dù sao giúp ta cũng là ân nhân của ta, sau này nếu có gặp lại ta sẽ dốc sức báo ân". Sau này nàng mới cảm thấy hối hận vì đã nói những lời này, nàng cứ tưởng hắn là tiểu mỹ nam mặc nàng chơi đùa thật không ngờ lại là cừu non ăn thịt sói. Ngày ngày nhìn mặt hắn hận không thể nào vẽ hoa trên khuôn mặt tuần tú kia cho hả giận!

Nam tử cười ảm áp "Ta gọi là Phủ Hàn!"

Ngày này, năm này, giờ khắc này Mộc Vân tiểu bạch thỏ trực tiếp rơi vào bẫy của mỗ hoàng thượng gian trá nào đó!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 133: Ngoại Truyện 1.3 Hàm Mộc Vân

"Cô nương ta nhìn cũng có chút nhan sắc đấy!"

"Này nói nhỏ một chút..."

Căn phòng Mộc Vân thuê ở khách điểm ngoại thành bị bao phủ một tầng sương trắng. Mộc Vân ngủ trên giường lớn có chút nhũ mây, nàng mở mắt ra nhìn thấy làn sương trắng lững lờ bên cạnh nhanh chóng che mũi lại.

"Người nói thuốc đã phát huy tác dụng chưa?"

"Chúng ta thôi nhiều như vậy chắc cô ta sẽ bị trúng thuốc"

Nàng bị người ta thuốc? Nhưng ở cổ đại nàng đâu có gây thù chuốc oán với ai. Chẳng lẽ...

Cửa phòng mở ra, Mộc Vân vờ như không biết gì nhắm mắt nằm yên trên giường. Khói thuốc mê bay đi hết hai người kia đi vào phòng, một nữ nhân đi đến bên giường quan sát "Cô ta hôn mê rồi, đem dây đến đây"

Nam nhân phía sau cầm một đoạn dây thừng buộc tay chân Mộc Vân lại. Nam nhân cười hề hề hỏi nữ nhân "Cô ta đáng giá bao nhiêu đây? Nhìn xinh đẹp thế này chắc cũng phải..." nói đến đây hẳn lại cười

Mộc Vân thầm khinh thường bọn họ, đối với y thuật bằng thạch sĩ không nói quá của nàng chút thuốc mê nàng cũng chỉ là món đồ chơi lúc nàng còn nhỏ thôi. Muốn bán nàng đi à? Cũng không biết Mộc Vân nàng đáng giá bao nhiêu

Nữ nhân hừ lạnh liếc xéo hẳn ta "Thu lại ánh mắt háo sắc của ngươi đi, xem cô ta chỉ tầm mười mấy tuổi bán đi còn nguyên vẹn sẽ có giá hơn"

Bà nó nàng đâu phải gà mà gà tơ cao giá hơn gà già, bà nhện!

Mộc Vân bị hai phu phụ kia ném lên xe ngựa nàng cũng chẳng buồn quan tâm họ đưa nàng đi đâu, ngủ một giấc. khi tỉnh lại đã nghe thấy xung quanh rất náo nhiệt, mũi sơn phấn nồng nặc xộc vào mũi khiến nàng ho khan vài cái.

"Tỉnh rồi sao?"

Mộc Vân ngồi dậy nhìn xung quanh, nàng đang ở trong một căn phòng rất đẹp, trong phòng treo rất nhiều màn che đủ màu. Nàng có vạm giác rất giống phòng của mấy cô nương thanh lâu trong phim.

Mộc Vân xuống giường vén màn lên đi ra ngoài liền nhìn thấy một nữ tử vận y phục loan màu xinh đẹp, có chút chói mắt.

"Ngươi là ai?"

Nữ tử kia đặt ly trà xuống quay sang nhìn Mộc Vân "Đúng thật không tồi, rất xinh đẹp"

Mộc Vân ngẩn ra trong chốc lát, không phải vì lời nói mà là vì khuôn mặt của người kia. Nếu dùng hai từ miêu tả nữ tử đối diện thì chỉ có thể là hai từ "Yêu Nghiệt"! Ở cổ đại đúng là lò tạo mỹ nhân mà, ai cũng xinh đẹp hết phần thiên hạ

"Sao vậy?"

Mộc Vân giật mình, ý thức được mình vừa thất thố liền cười cười giải đầu tới ngồi cạnh nữ tử kia "Không có gì cảm thấy người rất xinh đẹp"

Nữ tử xinh đẹp như nghe được chuyện vui nhất trong hôm nay cười lớn "Người biết ta là ai không?"

Mộc Vân lắc đầu

"Ta gọi là Từ Dạ!"

Khoan! Đại nảo Mộc Vân bắt đầu chuyển động, nàng vừa đến đây nhưng không phải là không biết chuyện. Kinh lăng Phong Nguyệt có ba con phố lớn, Thành Tây của Dạ Nguyệt Sơn trang, Phố Kim Vương của Huyết Ưu cung, còn lại con phố ong bướm tấp nập chính là Thành Đông của Từ Dạ cô nương _ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nắm giữ.

Người trước mặt nàng đây chính là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân vạn người ngưỡng mộ? Nghe nói muốn gặp Từ Dạ ngoại trừ vàng bạc châu báu còn phải tinh thông thơ phú để đối đáp. Vật mà nàng bị bắt cóc liền gặp được Từ Dạ cô nương. Mộc Vân hiện tại có cảm giác như gặp được idol vậy nha

"Kinh ngạc lắm sao?"

Mộc Vân gật đầu "Nhưng tại sao ta lại ở đây?", nàng nhanh chóng nắm bắt vấn đề

"Có người bán ngươi vào thanh lâu của ta"

"Nếu chỉ đơn giản như vậy thì tại sao ta có thể gặp thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Từ Dạ cô nương đây?"

Từ Dạ bật cười "Thông minh lắm! Ta muốn ngươi trở thành người của ta" cô chỉ vào hộp ngậm châm trên bàn

Mộc Vân cau mày lục lại trên người, quả thật là đã mất ngân châm "Cô uy hiếp ta? Cùng lắm chỉ là ngân châm châm cứu, ta chỉ là một lang băm nhỏ nhoi làm sao có tư cách làm thủ hạ của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đây?"

"Đương nhiên được ta xem trọng người ắt có chỗ để dùng, ngoan ngoãn ở trong phòng suy nghĩ một chút. Hoặc theo ta hoặc như nữ nhân trong thanh lâu này đi tiếp khách đi". Từ Dạ uyển chuyển đứng dậy rời khỏi phòng, cô không sợ Mộc Vân trốn khỏi, cửa cũng không thềm cài then chốt.

"Nhận một xú nha đầu không hiểu lễ nghĩa làm gì?"

Từ Dạ dừng bước nhìn về góc khuất bên ngoài hành lang rồi lại nhìn về phía cửa phòng tâm thất Mộc Vân ở, "Chúng ta lộ liễu quá rồi không nên để người trong cung nhận ra lại gây phiền phức cho chủ tử"

Nam nhân trong góc khuất khẽ cười, cất giọng châm biếm "Người không sợ xú nha đầu kia dựa vào nhan sắc mà leo lên giường Thượng Quan Tề?"

"Hừ, chuyện của ta không cần kể nữa người nữa ma như người quán". Khuôn mặt yêu nghiệt của Từ Dạ tức giận đến khó coi, cô điều chỉnh lại tâm tình, bật cười

"Người tưởng mình là người của Xích Hà cung mà kiêu ngạo sao? Bạch Kết à Bạch Kết người cũng chỉ là một sinh vật do Xích Hà cung chủ tạo ra thôi. Cho dù ông ta có lấy tên của đồ đệ hấn yêu nhất đặt cho người thì người cũng chỉ mãi là món hàng lợi dụng xong rồi vứt đi. Người bằng Hắc Kết sao?"

Tiếng rắc rắc vang lên từ trong bóng tối, thanh âm của vật nặng đổ sập xuống. Từ Dạ nhếch môi cười tặc lưỡi "Người thật đáng thương!"

*

Hàm Mộc Vân đi dạo khắp thanh lâu được gọi là Trương Hy Quán, nơi đây là thanh lâu bậc nhất ở Thành Đông cũng chỉ do một mình Từ Dạ coi quán.

Từ Dạ cô nương này đẹp thì đẹp thật chỉ đó điều quá thâm độc thật phù hợp với cái tên "Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân rắn rết"

Cô ta muốn cô làm thủ hạ cho mình cũng không đơn giản như vậy, cứ nói trắng ra chính là tìm kiếm chuột bạch vô tình bắt được nàng. Mộc Vân đến đây không lâu chẳng biết được thế sự trọng đại gì gì đó cũng chẳng biết Từ Dạ kia có âm mưu to lớn gì. Nàng chỉ biết muốn hại nàng, không có cửa à mà lỗ chó cũng chẳng để qua đâu nhé.

Đang mơ hồ suy nghĩ mông lung, đuôi mắt nàng nhìn đến một bóng người dưới lầu. Mỹ nhân như hoa như ngọc.... à nhầm là mỹ nam ngọc thụ lâm phong mang vẻ mặt lạnh lùng sải bước lên từng bậc thang. Khí chất này, khuôn mặt này là trời ban nha, hấn giống như hạc lạc giữa bầy gà, đứng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn..

Nam tử này chính là người ngày đó trên phố lớn nha, gọi là cái gì Phủ Hân, là soái ca tên Phủ Hân nha.

Đôi mắt Mộc Vân cong lên hình bán nguyệt, nàng xách váy chạy xuống lầu.

Trương Hy Quán gồm có ba dãy lầu chia ra làm Thượng, Trung, Hạ. Tầng cao nhất của ba dãy liên thành dãy gọi là Tiên dùng để tiếp khách quý trọng đa số là những người có thể vàng được cấp mỗi năm của Trương Hy Quán.

Tầng trệt cuối cùng dùng để tiếp dân đen thấp cổ bé họng gọi là Đẳng. Phàm là những người vào Trương Hy Quán đều phải bỏ ra số tiền không nhỏ dù là tầng Đẳng hay tầng Thượng Trung Hạ. Chỉ duy nhất tầng Tiên dù có ngàn vàng của chẳng vào được dù chỉ là một bước.

Phía sau Đại sảnh chính là khuôn hoa viên rộng lớn đủ mọi sắc màu, phía sau khuôn viên chính là khuê các của các cô nương ở Trương Hy Quán. Các cô nương ở đây cũng phân theo thứ bậc mà chia nơi ở theo bốn dãy Thượng, Trung, Hạ, Đẳng. Bên phải khuôn viên là một biệt viện, Tiên Mặc Cư lớn dành cho những cô nương, nô dịch phục vụ ở Tiên sảnh, còn là nơi trú ngụ của một số vị khách quý thể vàng.

Và hiển nhiên Mộc Vân không phải cô nương ở Tiên sảnh, cũng không phải khách vip của Trương Hy Quán cũng được dọn vào ở Tiên Mặc cư.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 134: Ngoại Truyện 1.4 Hàm Mộc Vân

"Chủ nhân, hoàng thượng đến Trương Hy Quán"

Từ Dạ đứng dậy cau mày "Hắn ta đến đây làm gì?" cô đi ra ngoài định mở cửa lại chậm một bước, cánh cửa bật ra người đứng bên ngoài là Mộc Vân.

"Ta suy nghĩ kĩ lời đề nghị của cô rồi" Mộc Vân nghiêng đầu đứng đó không có ý định vào phòng "Chỉ là ta dù là chuột bạch cũng nên có chút lợi lộc chứ?"

Từ Dạ nhếch môi "Điều kiện?"

"Điều kiện nhỏ thôi, Trương Hy Quán này là đủ rồi"

Trương Hy Quán là đủ? Muốn cả cơ nghiệp của cô mà bảo điều kiện nhỏ? Cô bé này nói quá đơn giản rồi!!!

Mộc Vân nghiêng đầu bĩu môi ra vẻ hết cách "Đành vậy, ta chỉ cần chỗ dựng nhỏ ngơoi cũng không cho, vậy thì thôi"

Từ Dạ hừ lạnh "Ngơoi nói cũng thật dễ, Trương Hy Quán có cho ngơoi được không còn phải xem bản lĩnh của ngơoi đã"

"Được thôi!" - Mộc Vân đứng sang một bên tránh đường cho Từ Dạ đi. Nơi này là Tiền sảnh của Trương Hy Quán, nàng nhìn xuống sảnh dưới liền nhìn thấy bóng nam tử tuấn đạt rồi đi mỗi khế nhếch lên đường cong bán nguyệt

"Phù Hân soái ca, lần này là ta cho huynh một cái ân tình, coi như là hòa nhau"

Từ Dạ đẩy cửa phòng ở sảnh Trung ra, bên trong đã trống rỗng "Người đâu?"

"Chủ nhân, người phòng này vừa đi rồi" - tiểu nhị nom nóp lo sợ nói

"Chết tiệt chắc chán hẳn đã nghỉ ngơi chúng ta rồi"

Bạch Kết trong góc tối đi ra chỉ cười trừ, hẳn vở vai tiểu nhị "Khi này là ai ở cùng vị công tử kia?"

"Là...là một vị quan gia lạ mặt"

Từ Dạ nhìn thoáng qua Hàm Mộc Vân ở sảnh trên nhú mây. Bạch Kết cười lạnh "Là rước sói vào nhà?"

"Ta xem cô ta có bao nhiêu bản lĩnh!"

*

Hẻm nhỏ trong thành vắng lặng, một nam tử vận hắc y tựa vào tường, trong tay cầm đoản kiếm dính đầy máu tươi theo lưỡi kiếm nhỏ xuống mặt đất.

Phía trước vang lên tiếng bước chân, nam tử nhú mây cảnh giác.

Tiếng bước chân dừng lại cách hắn tầm hai mét, trong bóng tối người kia dường như đang đánh giá nam tử. Người tiếng lại gần, nam tử liền vùng kiếm đặt ngay cổ người kia

"Chắc, đại soái ca, ta tự biết bản thân xinh đẹp khá ái, hoa nhường nguyệt thẹn, người gặp người người thích nhưng mà huynh cũng không cần đối với ta vừa nhìn thấy đã kích động đâu. Soái ca, đao kiếm không có mắt nha"

Khóe môi nam tử giật giật, thanh đoản kiếm vẫn không dời đi "Ngơoi là ai?"

"Ta sao? Chính là mỹ nữ xinh đẹp gọi là Hàm Mộc Vân, Phù Hân soái ca huynh nên bỏ kiếm ra khỏi cổ ta đi? Nếu lỡ như huynh run tay, lưỡi kiếm cắt đứt động mạch chủ của ta chẳng phải huynh sẽ đau lòng đến chết sao?"

Sau gáy Phong Nguyệt Phù Hân tràn đầy hắc tuyến. Mỗ nữ tử lại cười cười lưu manh "Phù Hân soái ca?"

Phong Nguyệt Phù Hân thả lỏng người, lấy thanh kiếm ra khỏi cổ nàng.

"Kì thật ta đến đây là phụng lệnh giết ngơoi!"

Phong Nguyệt Phù Hân vừa mới thả lỏng nghe nàng nói lập tức trừng nàng, tay động động thanh kiếm

"Nhưng mà, huynh xinh đẹp như vậy, chắc chắc chết thì uổng quá nha. Chi bằng huynh trở thành người của ta sau này ta bảo hộ ngơoi?"

Phong Nguyệt Phù Hân kinh ngạc nhìn nàng, hẳn là đương kim hoàng thượng của một nước nha từ khi nào cần phải dựa vào nàng để sống sót đây?

Phong Nguyệt Phù Hân trầm ngâm, mà xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu "Àn!"

Mỗ nữ tử thu được soái ca vui vẻ ra mặt "Ha ha ta tuyệt đối sẽ không ủy khuất ngơoi"

Hàm Mộc Vân lại gần, cời áo choàng trên người khoát lên người Phong Nguyệt Phù Hân, đặt một tay hắn lên vai nàng, tay phải thừa dịp chiếm tiện nghi vòng qua ôm lấy eo hắn

"Ta đưa ngơoi đi trị thương!"

Phong Nguyệt Phù Hân hơi nghiêng đầu nhìn sườn mặt của nàng, có chút thất thần, dựa vào nàng cũng không quá mất mặt đi?

Mộc Vân đưa hán tới một khách điểm ở Thành Tây, nàng nhìn bảng hiệu "Duyệt Lai các" nheo nheo mắt, thời đại cổ trang nào cũng phải có một cái khách điểm duyệt lai à?

Nàng thuê một căn phòng trên tầng, xử lí vết thương ở vai phải cho Phong Nguyệt Phủ Hàn, nấu một chén thuốc uy hấn uống. Phong Nguyệt Phủ Hàn một mồi ngủ thiếp đi.

Mộc Vân ngồi bên cửa sổ thất thần nhìn dòng người tấp nập bên dưới, cổ đại cũng tốt, hiện đại cũng tốt, vốn dĩ hiện tại nàng ở nơi nào đều như nhau.

Lòng nàng trầm xuống, đôi mắt nhuộm ưu thương, không phát giác ra người nằm trên giường đang nhìn nàng.

Dưới lầu có tiếng đao kiếm va chạm, Mộc Vân chau mày đóng cửa sổ, nhanh chóng tắt đèn.

Nhanh như vậy người của Tử Dạ tìm ra tung tích của nàng rồi sao?

Mộc Vân đi đến bên giường nhìn thoáng qua dung nhan tuần mĩ đang an giấc, trong lòng ngứa ngáy. Mẹ nó! Nam nhân sao có thể còn xinh đẹp hơn nữ nhân thế này chứ!

Bên ngoài không còn vang lên tiếng binh khí nữa, không gian trở nên tĩnh lặng. Trôi qua hơn một khắc, Mộc Vân tưởng bên ngoài đã không còn việc gì liền nghe tiếng gõ cửa.

Mộc Vân nhú mày, tiếng gõ cửa càng thêm dồn dập.

Mộc Vân nhìn thoáng qua người trên giường, thấp nển lên, mở cửa.

Nam nhân gõ cửa kia dường như không dự đoán người bên trong sẽ mở cửa liền muốn gõ tiếp nhưng vừa đưa tay cửa liền mở, bàn tay hán trực tiếp rơi xuống khuôn mặt của nữ tử.

Mộc Vân nhú mày, nghiêng đầu tránh.

Nam nhân thô kệch kia cũng giật mình thu tay lại, nhìn vào dò xét phòng nàng "Cô nương không biết có từng thấy qua một nam nhân vận hắc y không?"

Mộc Vân nhú mày, nam nhân vận hắc y? Muốn nói là vị Phủ Hàn soái ca kia à?

Nàng nghiêng đầu "Nam nhân thì trong phòng ta có một, bất quá chính là phu quân của ta. Xin hỏi ngài tìm huynh ấy có việc gì?"

Nam nhân nhú mày, nghi ngờ nhìn nàng "Phu Quân người?"

Mộc Vân đột nhiên giật mình, ra vẻ bình tĩnh đại ngộ "Các người tìm hán không phải để bắt hán về cho vị đại tiểu thư kia chứ? Ta đã nói hán đã có thê tử, vẫn khuyên vị tiểu thư kia chết tâm đi"

Nam nhân kia có chút mờ mịt.

Nàng lại nhếch môi khinh bỉ "Về nói với tiểu thư nhà người cho dù phu quân ta có chết thì thê tử hán vẫn là ta, muốn bắt hán về làm nam sủng, mơ đi!"

Trước mặt nam nhân đầu đầy dấu chấm hỏi to lớn, nàng đóng sầm cửa lại, nàng tựa vào cửa không kiềm được nhếch môi cười. Cô đại là lũ ngốc? Lừa người dễ như vậy.

Nam nhân tự nhiên hiểu lời nàng, cái gì mà phu quân nàng bị tiểu thư nhà nào nhắm trúng muốn bắt về làm nam sủng, cho rằng hán là người của vị tiểu thư kia.

Nam nhân không biết mình bị lừa, bất đắc dĩ đi qua phòng khác tìm kiếm.

Này là hán đang tìm kẻ thù nha!

P/s: các nàng có thấy cảnh này quen không? Chính là lúc Tiểu Khanh lần đầu tiên gặp Mộ Dung Xuất nha^^

Các nàng 8/3 vui về!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 135: Ngoại Truyện 1.5 Hàm Mộc Vân

Đợi đến khi Phong Nguyệt Phủ Hàn tỉnh lại đã là buổi trưa. Hắn có chút thất thần nhìn phòng trọ vắng lặng, cửa sổ mở tung, trên bàn có một mảnh giấy.

Phủ Hàn xuống giường, nhìn mảnh giấy trên bàn, đôi môi bất giác giương lên

[Soái ca, ta đi trước, lần sau lại đến tìm ngươi. Đây soái ca, huynh nhớ kĩ huynh đã là người của ta nha, trong lúc ta vắng mặt không được hồng hạnh vượt tường đấy nhé!]

Hồng hạnh vượt tường? Đây có thể dùng cho nam tử sao?

*

Hàm Mộc Vân trở lại Tương Hy quán, tay trái quấn băng vải trắng, ẩn hiện huyết nhục mơ hồ, sắc mặt tái nhợt.

Tử Dạ nhìn thấy khẽ nhủ mày.

Mộc Vân không đợi Tử Dạ mở miệng, oán hận nói "Cái tên nguoi bảo ta đi giết rốt cuộc là ai vậy hả?"

Tử Dạ thần nhiên nhún vai "Ngươi không cần biết" nàng ta liếc mắt qua vết thương trên tay nàng "Thất bại?"

Mộc Vân liếc xéo nàng ta "Hử? Vậy chẳng lẽ ta tự mình đã thương mình? Đùa à, ta còn thương tiếc bản thân hơn ai hết nha!"

Nhưng mà soái ca bị thương thì nàng cũng không nở nhĩ?

Tử Dạ sắc mặt âm trầm, nàng tay cầm lấy tay trái nàng, đột ngột ấn mạnh xuống khiến nàng thét một tiếng đau đớn. Vết máu trên băng vải vốn đã khô nay lại ẩm ướt một lớp, hẳn là bị lực đạo của Tử Dạ làm cho rách vết thương. Tay Tử Dạ dính đầy máu

Mộc Vân thờ hồn hồn vì đau, trừng mắt "Ngươi muốn ta đau chết hay sao?"

Tử Dạ kiểm tra vết thương nàng là thật hay giả xong liền rút tay, lau máu trên tay đi "Nói một chút chuyện đêm qua"

Mộc Vân tháo băng vết thương ra, trên cánh tay xuất hiện vết kiếm dài tầm 10cm, Tử Dạ hơi nhủ mày, nhìn thoáng qua khuôn mặt vì đau mà tái nhợt của nàng cuối cùng cũng không còn nghi ngờ.

"Đêm qua ấy à? Ta theo lời nguoi đi giết nam tử kia, vốn dĩ hắn đã bị thương, chỉ còn một hơi tàn ta dễ dàng ra tay rồi nhưng mà đương lúc muốn kết liễu hắn lại nhảy ra một hán y nhân võ công rất cao cường"

Mộc Vân bĩu môi, tỏ vẻ căm giận, nói dối không chớp mắt "Ta một không võ công, hai không nội lực thì làm sao địch lại tên kia nha, độc chưa kịp tung ra thì ta đã trúng một kiếm. Ta mới không muốn ở đó chờ chết tung bột trắng ra trốn đi!"

"Tại sao không trở về ngay đêm qua?"

"Cô đùa à? Ta đang bị thương có sức đi sao? Và lại họ còn đang tìm kiếm ta, ta trốn đại vào một khách điểm, băng bó vết thương rồi mới trở về đây!"

Tử Dạ nhủ nhủ mày cuối cùng cũng cho nàng trở về phòng mình, vết thương trên cánh tay kia đúng thật là do bảo kiếm của Phong Nguyệt Phủ Hàn đã thương, có lẽ không thể tin nàng nhưng những lời của nàng không thể nghi ngờ.

Mộc Vân trở về phòng riêng ở biệt viện, cửa phòng vừa đóng, khoe môi nàng giương lên nụ cười giảo hoạt "Chắc chắn, muốn chơi với lão tử à? Ngươi còn non lắm nha!"

Hôm qua vốn dĩ nàng không bị thương, vết thương trên tay trái chính là do nàng dùng kiếm của Phong Nguyệt Phủ Hàn chém lên qua mặt Tử Dạ.

Phủ Hàn soái ca, huynh lại nợ ta một cái ân tình nha.

*

Từ lần từ biệt ở khách điểm đã hơn một tháng, hơn tháng này Hàm Mộc Vân ở Tương Hy quán dưỡng thương, "ngoan ngoãn" làm thuộc hạ Tử Dạ.

Phong Nguyệt Phủ Hàn hồi cung, trở lại cuộc sống hoàng đế Phong Nguyệt vương triều, còn có "bất đắc dĩ" gặp một cung nữ đầu óc có vấn đề nhưng lại thật phần giống bào muội đã mất kia. Tính cách cung nữ kia lại khá giống Hàm Mộc Vân, khiến hắn tức điên nhưng lại không đành lòng phạt nặng.

Lần đầu tiên gặp lại Mộc Vân phụng lệnh Tử Dạ đi gặp mặt báo của Thượng Quan Tề ở một gian trà nhỏ bên phố Kim vương, vừa vặn Phong Nguyệt Phủ Hàn cải trang vì hành.

Mộc Vân nhận mật thư của người nợ xong đương tính dạo một vòng nơi này liền chạm mặt Phong Nguyệt Phủ Hàn

"Soái ca!"

Phủ Hàn quay đầu liền nhìn thấy tiểu cô nương tươi cười như hoa hướng hấn vẫy vẫy tay. Mộc Vân xúc động lao đến ôm hấn, thừa dịp chiếm tiện nghi cọ cọ.

Phủ Hàn có chút bất đắc dĩ, này hai người đang ở trên đường cái nha, may mắn hôm nay hấn không đem theo hộ vệ.

"Người ta thật nhớ huynh" - nói nói nàng lại ở trước ngực hấn cọ cọ vài cái.

Phủ Hàn cười nhẹ, xoa đầu nàng "Này chúng ta đang ở trên đường"

Mộc Vân buông hấn ra cười hì hì "Vậy chúng ta tìm chỗ nào hẹn hò đi"

Hẹn hò? Là ý gì nha?

Nàng mặt kệ vẻ mặt nghi hoặc của hấn kéo hấn tùy tiện vào một quán rượu, hai người thuê một gian nhà thất trên lầu.

"Soái ca, huynh nói thử xem có nhớ ta không?" - nàng chống cằm hỏi.

Phong Nguyệt Phủ Hàn không nói, chỉ lặng lẽ uống trà.

Mộc Vân bữu môi "Uổng công người ta nhớ huynh như vậy!"

Hấn không nói gì chỉ lắc đầu cười.

Nàng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ đến thất thần, đột nhiên hỏi "Huynh là ai?"

Phủ Hàn nhíu mày nhìn nàng.

Mộc Vân dời mắt trên người hấn, ánh mắt mang theo ý cười không có truy vấn hay nghi hoặc "Ta đoán huynh không phú cũng quý, là nhân vật không tầm thường nha"

"Tại sao nàng cho là vậy?"

"Huynh nhìn xem trên người huynh không có chỗ nào không được tốt không? Cẩm y lụa thượng hạn, ngọc bội, giày thêu chỉ kim tuyến. Hơn hết là huynh rất đẹp trai nha!"

Phủ Hàn có chút dở khóc dở cười, cái lí luận đẹp trai là không phải phú thì quý là gì đây ah?

"Thế tử gia? Vương tử? Vương gia? Quận vương hay là hoàng thân quốc thích?"

Phủ Hàn nhíu mày "Nàng cho rằng ta là hoàng thân quốc thích sao?"

Mộc Vân nhún nhún vai "Không phải trong tiểu thuyết lúc nào cũng vậy sao?"

Phủ Hàn cóc một cái trên đầu nàng "Nàng đọc mấy cái tiểu thuyết vớ vẩn gì vậy hả?"

Tiểu thuyết ở hiện đại mới không vớ vẩn đâu nhá!

Mộc Vân bữu môi đùa dai "Không phải huynh là hoàng thượng đi!"

Phủ Hàn thoáng cứng đờ, nhanh chóng đảo mắt "Nàng nói ta có thân phận gì mới hợp ý nàng nha?"

Mộc Vân cười híp mắt, không chút do dự nói "Chỉ cần không phải là hoàng đế ta đều thích!"

(Vân Nhi đơn thuần đâm một nhát dao vào tin Hàn Nhi rồi ah!)

Trong lòng Phong Nguyệt Phủ Hàn trầm xuống, thật khóe hấn chính là hoàng đế.

"Tại sao?"

Nàng nhìn ra cửa sổ có chút mơ màng "Vì sao ah? Chính là ta muốn một nam nhân toàn tâm toàn ý với ta, chỉ có thể lấy duy nhất ta, ta không cần hấn kiếp này đời này chỉ yêu mình ta chỉ cần ta chính là người cuối cùng hấn tin tưởng cùng yêu thương. Ta không quan trọng quá khứ hấn ra sao chỉ quan trọng tương lai chỉ có ta là đủ!"

"Hoàng thượng thì không thể thế, hấn có hậu cung ba ngàn giai nhân không thể toàn tâm toàn ý trong tim chỉ có mình ta. Ta cũng không muốn chôn cả thanh xuân cuộc đời trong thâm cung lạnh lẽo chỉ có thể nhìn bầu trời mơ ước tự do. Ta không muốn làm cái mẫu nghi thiên hạ gì đó, thật sự rất nặng nề. Chung quy ta ghét cái thâm cung ăn thịt người kia, không muốn trải qua cũng không muốn thử, càng không muốn đánh cược vận mệnh bản thân với đế

vương vô tình"

Bàn tay dưới lớp áo xiết chặt, nàng nói không phải không đúng, chỉ là hấn thân bất do kỉ. Đường đường là đế vương một nước nhưng lại không thể làm thứ mình thích.

Để vị chính là xiềng xích đời này của hấn, không thể vứt bỏ, mang theo lại thống khổ, không có khả năng an ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 136: Ngoại Truyện 1.6 Hàm Mộc Vân

"So ra ta thích trở thành vương phi hơn! Vừa có quyền lực lại có tự do, sống bên ngoài cung ít ràng buộc quy củ hơn!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn khẽ thở dài.

Hàm Mộc Vân quay đầu nhìn hấn, thấy hấn có vẻ ủ rũ thì khẽ cau mày "Ngươi làm sao?"

Phủ Hàn lắc đầu "Không có gì!"

"Ta nói soái ca này, huynh cũng thật phù hợp tiêu chuẩn phu quân trong lòng ta nha, chỉ bằng huynh toàn tâm toàn ý với ta ta liền cho ngươi là chính thất phu quân thế nào hả?"

Phủ Hàn có chút dở khóc dở cười, hấn càng ngày càng cảm thấy lí luận của nàng rất khó hiểu nha!

Đột nhiên khuôn mặt hấn âm trầm, Phủ Hàn nhìn nàng ánh mắt nguy hiểm "Chính thất phu quân? Vậy chẳng lẽ có thông phòng với cả tiểu thiếp?"

"Không đúng không đúng, phải gọi là nam sủng!" - nàng hảo ý sửa lời.

Khóe môi hấn giật giật, nàng thật không thể nói nổi mà!

"Không có khả năng!"

"Không có khả năng gì cơ?" - nàng mờ mịch.

"Không có khả năng nàng nuôi sủng nam!"

Mộc vân bắt mắt bĩu môi "Vậy sao được nha, ta đến đây chính là thu phục mỹ nam tử!"

Sắc mặt Phong Nguyệt Phủ Hàn ngày càng đen "Chẳng phải nàng nói cần một phu quân toàn tâm toàn ý sao? Gã cho ta ta liền đối với nàng một lòng, ngược lại nàng cũng phải một lòng với ta!"

Mộc Vân trừng lớn mắt kinh ngạc, này là đang cầu hôn sao? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cái về sau nàng lại lắc đầu

"Không được ah, tuy rằng huynh rất xinh đẹp nhưng mà ta muốn thu phục mỹ nam toàn thiên hạ, đành từ chối huynh rồi!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn tức đến mức học máu nhìn mỗ nữ tử ăn nói đến hùng hồn kia, thật có cảm xúc muốn lôi nàng trở về nhốt lại một chỗ mà!

Mộc Vân thấy hấn không để ý đến nàng nữa liền cảm thấy khó chịu, dịch băng ghế lại gần "Soái ca, huynh giận rồi sao? Ah ta đảm bảo sau này sẽ sủng huynh nhất, dù sao huynh cũng là tiểu mỹ nam đầu tiên...Ngô..."

Lời còn chưa dứt môi nàng đã bị chặn, cảm xúc mèn mại trên môi khiến nàng kinh ngạc đến trừng lớn cả mắt nhìn nam tử gần trong gang tấc.

Phong Nguyệt Phủ Hàn thừa dịp cánh môi anh đào hơi hơi hé mở mà xâm nhập vào địa bàn, dây dưa quấn quýt với cái lưỡi dính hương ngọt ngào của nàng.

Triền miên hồi lâu, Mộc Vân mền mẫn tựa vào người hấn, Phủ Hàn tách môi ra mang theo sợi chỉ bạc mờ ám.

"Sau này không cho nàng có suy nghĩ nuôi sủng nam nữa!"

(Ahh!! *che mặt* thật sự là lần đầu tiên viết cảnh thân mật như vậy ahh)

Mộc Vân được thả tự do, hít lấy hít để không khí, khuôn mặt đã nhuộm một màu hồng nhuận mê hoặc. Nàng trừng hấn, cánh môi anh đào đỏ mọng cầu

nhau "Người như vậy ỨC HIẾP TA, TA MUỐN NUÔI SÙNG NAM NGƯỜI LẠI KHÔNG CHO, NGƯỜI NHẤT ĐỊNH LÀ KHÔNG THƯƠNG TA VẬY CÒN MUỐN TA GẤ CHO NGƯỜI..."

"Nàng có tiền sao?"

Một câu cắt đứt tâm trạng của nàng, Mộc Vân ngờ ngẩn nhìn mỗi nam tử đặc ý mười phần đang ôm nàng

"Nàng có nhiều tiền đến mức nuôi nhiều sùng nam như vậy sao?"

Mẹ nó! Không cần đã kích nàng như vậy chứ!

"Bất quá ta có tiền, nhưng chỉ đủ nuôi mình nàng thôi!"

Mộc Vân nheo nheo mắt "Huỳnh giàu lắm sao?"

"Không tệ!"

Không tệ? Không tệ là giàu bao nhiêu nha?

Mộc Vân cắn cắn môi "Ta sẽ là chính thất sao? Người sẽ cưới mình ta sao? Chắc nam nhân làm gì có ai vừa giàu lại chung tình như vậy ah."

Phong Nguyệt Phủ Hàn im lặng nhìn nàng, hồi lâu bỗng nghiêm túc nói "Có thể!"

Mộc Vân vốn chỉ đùa đùa một chút nhưng lại nhận được câu trả lời nghiêm túc như vậy bỗng ngẩn ra. Nàng cười tin nghịch, nhướn người lên nâng cằm hắn "Tiểu gia hảo huynh rốt cuộc là đại nhân vật nào vậy ah? Thật khiến người ta yêu chết đi được!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn khéo bàn tay đang nghịch cằm hắn, ôm lấy thất eo nàng "Chỉ cần yêu, không cần chết!"

Chỉ sợ đến lúc nàng biết thân phận hắn lại chán ghét hắn, hậu cung ngàn giai lệ hắn có thể từ bỏ, chỉ sợ nàng không chấp nhận.

Mộc Vân nhìn ngoài trời phát giác đến lúc nàng nên trở về Tuyên Hy Quán liền giã ra khỏi Phủ Hàn, thừa dịp hắn không phòng bị hôn cái chụt lên má hắn "Tiểu mỹ nhân gia phải trở về rồi, ngoan ngoãn ở nhà sau này lại tìm mỹ nhân hảo hảo nói chuyện tâm tình!"

Lời dứt, bóng dáng nhỏ nhắn của nàng đã khuất, còn không cho Phong Nguyệt Phủ Hàn nói câu nào đã rời đi.

Phong Nguyệt Phủ Hàn lắc đầu cười khổ, vốn dĩ muốn nói cho nàng biết gần đây hắn gặp một người, nàng lại cứ thế đi rồi.

Nghĩ đến người kia hắn lại cảm thấy có chút phiền muộn, thật giống!

*

Hàm Mộc Vân ở Tuyên Hy Quán biểu hiện tương đối khá tốt, nàng cảm giác được Từ Dạ dần bỏ cảnh giác với nàng.

Hôm nay Từ Dạ gọi nàng đến phòng khách quý Tiên Sảnh. Xếp một tấm bình phong giữa phòng, nàng cùng Từ Dạ ngồi một bên. Không lâu sau cửa phòng mở ra, một nam nhân che mặt đi vào ngồi đối diện họ cách tấm bình phong.

"Người đến Tuyên Hy Quán là muốn gì?"- Từ Dạ lạnh nhạt hỏi.

Nam nhân che mặt bên kia cân nhắc một chút mới mở lời "Nghe qua Từ Dạ thành chủ đã lâu, hôm nay ta đến là muốn nhờ thành chủ truy bắt một người!"

"Giá?"

Nam nhân: "Người ta muốn bắt hắn thành chủ sẽ có hứng thú, ta chỉ muốn lấy một thứ còn người kia giao cho thành chủ?"

Từ Dạ nhướn mày "Là ai mới khiến ta hứng thú đây?"

Nam nhân im lặng một hồi mới lên tiếng "Hậu duệ của Miêu Cương tộc nhân!"

Nụ cười trên môi Từ Dạ thoáng cứng nhắc.

Miêu Cương tộc nhân là một tộc người am hiểu độc thuật cùng cổ thuật, Miêu Cương là một bộ phận tách biệt nhưng có quan hệ mật thiết với Di quốc. Có người của Miêu Cương tộc dưới trướng quả là một lực lượng tốt. Chỉ là Miêu Cương tộc gần đây đã mất tích, không ai biết được họ đang ở đâu, có người còn nói Miêu Cương tộc đã sớm bị diệt không còn một ai.

Nam nhân kia lại không nhanh không chậm nói "Ta cho thành chủ thông tin hậu duệ Miêu Cương tộc kia, người bắt hắn về dưới tay, ta lấy lại vật thuộc về ta. Không phải vẹn cả đôi đường sao?"

Từ Dạ cân nhắc một chút "Không phải không biết Miêu Cương tộc đã sớm hủy diệt, làm sao ta có thể tin người?"

Nam nhân khẽ cười "Tin hay không tùy thành chủ, ta ở khách điểm Duyệt Lai thành Tây chờ tin thành chủ!" Nói đoạn nam nhân đứng dậy rời đi.

Hàm Mộc Vân đứng lăm không khí từ nãy đến giờ có chút khó hiểu nhìn Từ Dạ, nàng ta giao dịch với người ta gọi nàng đến làm gì?

Từ Dạ thu hồi lại ánh mắt đăm chiêu, nhìn Mộc Vân "Ngươi nghe hẳn nói đủ?"

Mộc Vân mù mịt gật đầu.

Dung nhan tuyệt mỹ dưới lớp nạ sa che mặt khẽ cười "Nhiệm vụ này ta giao cho ngươi, ngươi có đảm đương nổi?"

Mộc Vân há hốc mồm "Ta á?"

Từ Dạ như đã quyết định tươi cười nhìn nàng "Sắp xếp đi, ngày mai đến khách điểm Duyệt Lai gặp hẳn ta, nhiệm vụ này giao cho ngươi!"

Khuôn mặt Mộc Vân méo mó, phàm là những nhiệm vụ Từ Dạ giao cho nàng không phải khó khăn thì chính là có người giám sát. Nàng khẳng định đi truy bắt cái người Miêu Cương tộc gì đó rất khó khăn ah!

Từ Dạ như nghĩ đến gì đó thoáng quay đầu lại nhìn nàng tựa tiểu phi tiểu "Nếu là này ngươi biến hiện tốt, Tương Hy Quán chính thức thu nhận ngươi!"

Mộc Vân dè dặt "Còn nếu không hoàn thành?"

Từ Dạ nhếch môi "Còn sống trở về hãy tính!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Môi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 137: Ngoại Truyện 1.7 Hàm Mộc Vân

Trong rừng rậm tối om, một đốm lửa nhỏ miễn cưỡng có thể chiếu sáng một vùng, sưởi ấm bên cạnh có bóng dáng một nữ tử. Hàm Mộc Vân ngồi bên đốm chân nán dùng nhánh cây khô chọc chọc tàn tro.

Khi không lại bị Từ Dạ nhìn trừng trừng đi bắt hậu duệ Miêu Cương tộc, giờ thì tốt, nàng theo lời nam nhân ủy thác đi về phía nam đã hai ngày. Tối hôm trước còn có thể miễn cưỡng qua đêm tại khách điểm nhỏ ngoại ô hôm nay trực tiếp ở ngoài trời.

Không phải nàng muốn gấp mà nàng không đủ thời gian, Từ Dạ chỉ cho nàng thời gian một tháng, không xong cũng đừng hòng vác mặt trở về.

Mộc Vân thờ dài bĩu môi, vì có gì cũng đều là xuyên không người ta thì trở thành tiểu thư, công chúa, con ông cháu cha, hằng ngày ngoại trừ ăn uống thì thu nạp mỹ nam, đối phó phản diện. Nàng xuyên thì tốt?! Rơi ngay rừng rậm, làm thuộc hạ cho người ta, còn bị thương vô số lần.

Nàng muốn vùng lên!!

Đương lúc chìm trong oán thán của bản thân, nàng nghe tiếng sột soạt từ bụi cây đối diện.

Mộc Vân nhú nhú mày nhìn chằm chằm về phía bụi cây. Bụi cây tối om run rẩy một chút đột nhiên nổi lên hai đốm sáng màu xanh. Xung quanh dần dần xuất hiện nhiều đốm sáng màu xanh, gần như bao vây nàng.

Mộc Vân trầm mắng con mẹ nó, vận may chó chết kiểu gì đi rừng liền gặp chó sói??!!

Nghe nói chó sói sợ lửa... Có thật không ah???

Những đốm xanh xanh kia dường như di chuyển chậm chạp đến gần nàng, cách vài trượng thì dừng lại, vừa vặn là giới hạn ánh lửa chiếu đến. Những con sói dường như e ngại gì đó chỉ đứng bao vây xung quanh dùng ánh mắt nhìn con mồi nhìn chằm chằm nàng.

Hàm Mộc Vân cố gắng trấn tĩnh đứng dậy, rút dao găm bên hông ra đồng thời dùng cành khô moi thêm lửa khiến đốm lửa nhỏ rực cháy dữ dội hơn. Đốm lửa rực cháy lên thành công khiến những đôi mắt xanh lui vài bước.

Nàng trầm thờ phào một hơi, lại cố gắng không thể hiện sự sợ hãi trước bầy đàn động vật ăn thịt kia. Nàng biết nếu như bọn chúng nhận ra nàng sợ hãi thì lửa cũng không thể cản chân được bọn chúng.

Nhưng đây không phải là cách, củi lửa nếu tàn nàng cũng sẽ bị vô độ đến chết ah!

Mộc Vân nhìn cây cỏ thụ không rõ giống gì phía sau lưng cách không quá mười bước, sói có biết leo cây không ah? Nàng nhớ chó không thể leo cây vậy sói là dòng họ của nó... Không biết leo chứ?

Mộc Vân cắn răng nhìn đàn sói vây xung quanh bắt đầu mất khiến nhấc rụt rịch quyết định leo lên cây trôn. Thật ra thì đây là lần đầu tiên nàng chơi trò leo cây ah!!!

Nàng dùng dao găm leo lên thân cây cổ thụ to lớn, leo đến cành cây khá chắc chắn cách đất rất cao thì đốm lửa bên dưới đã leo lắt tắt ngóm. Đàn sói di chuyển tới gần, bọn chúng nhìn thấy nàng trên cây từng thử dùng móng vuốt cào cào thân cây nhưng dù thế nào vẫn không với được. Bọn chúng không hề bỏ cuộc quanh quanh quẩn quẩn bên dưới gốc cây.

Mộc Vân thầm toát mồ hôi, nàng chỉ cần chậm một bước liền bị bọn sói vồ tập thể rồi!

Đột nhiên cành cây bên cạnh khẽ động một cái, nàng giật mình quay sang liền bị cái đồng thù lù đen thui ngồi bên nhánh cây bên cạnh dọa trượt chân. Mộc Vân kinh hãi dùng dao găm cắm chặt vào thân cây kéo lại thân thể suýt rơi xuống làm mồi cho sói.

Đàn sói nhận ra dị động liền nhao nhao vây lại, bọn chúng nhìn thấy nàng đứng đưa trên cành thì ra sức phi lên chụp nàng. May mà cành khá cao dù bọn chúng với cũng không với tới, dù vậy nàng vẫn co rụt chân lên, cố bám lấy cành cây leo lên.

Trên có ma dưới có sói, mẹ nó cái số hưởng gì đây?

Đồng thù lù ngồi trên nhánh cây bên kia giương đôi mắt đen tuyền nhìn nàng đang vùng vẫy, đôi mắt kia trong đêm tối lại sáng đến lợi hại.

Mộc Vân vất vả và cuối cùng cũng leo lên được, nàng vắt người nằm dài trên thân cây thờ hồn hển. Nhìn đồng thù lù kia cũng không còn sợ hãi như ban đầu.

Nàng nhìn kĩ mới phát hiện thứ kia vậy mà lại là người, là một cô gái tầm mười bảy mười tám đầu tóc dài rối bời, y phục màu đen tuyền rách rưới. Nhìn thật giống như một nữ khất cái, nữ tử lại có một đôi con ngươi rất sáng rất thuần khiết lại rất lạnh lùng. Đang nhìn chăm chăm nàng!?

Mộc Vân thờ hồn hển "Ngươi nhìn ta làm gì? Dọa sợ chết ta!"

Nữ tử kia chỉ nhìn chăm chăm nàng, không nói chuyện.

Mộc Vân cũng lười để ý, nàng ngồi dựa vào thân cây nhìn xuống đàn sói không có ý muốn đi phía dưới, có lẽ người này cũng trách sói đi?

Đàn sói đã không muốn đi nàng cũng lười đi, tá túc trên cây một đêm vậy.

Mộc Vân nhìn thoáng qua nữ tử cuộn người lại thành một đồng ngồi bên kia không có ý bắt chuyện đánh nhắm mắt ngủ. Nàng cũng không dám ngủ sâu, sợ đang ngủ lại rơi xuống làm mồi cho sói.

Chợp mắt không lâu nàng bị gió lạnh làm tỉnh, nàng vừa mở mắt liền nhìn thấy một đôi con ngươi đen tuyền nhìn mình bị dọa suýt nữa rơi xuống. Nàng định thần lại mới nhận ra là vị tỷ tỷ kì quái kia, nàng vuốt vuốt ngực, cố bắt chuyện

"Vị tỷ tỷ này... À tỷ vì sao lại ở đây một mình?"

"..."

Nữ tử chỉ nhìn chăm chăm nàng không có đáp lời.

Mộc Vân nghĩ nghĩ, bản thân không phải có chỗ nào kì quái đó chứ? Vị tỷ tỷ kia tại sao lại nhìn nàng như vậy?

"A, vị tỷ tỷ này..."

Lời còn chưa dứt bỗng thấy nữ tử cau mày, đôi mắt vốn màu đen dần dần chuyển sang màu tím, ban đầu chỉ nhàn nhạt, sau lại biến thành tím đen. Khuôn mặt nữ tử có chút vặn vẹo như đang chịu đựng thống khổ nào đó, nữ tử chôn mặt vào đầu gối, hai tay không ngừng vò tóc. Đúng lúc mặt trăng tròn trịa treo cao.

Mộc Vân kinh hãi, nàng di chuyển đến nhánh cây của nữ tử cẩn thận dò xét "Tỷ tỷ, tỷ bị làm sao vậy?"

Nàng đương muốn bắt mạch cho nữ tử nhưng vừa động vào tay nàng ấy liền bị nàng ấy hất ra. Mộc Vân lão đảo một chút suýt rơi xuống đất, đây là lần thứ ba nàng suýt làm mồi cho sói rồi nha.

Mộc Vân cường chế bắt mạch cho nàng ấy, nữ tử vùng ra không được đột nhiên ngẩn đầu nhìn nàng, đôi môi khô khốc mấp máy ra ba chữ không trọn vẹn "Buông ta ra..."

Mộc Vân không nghe "Ta là thầy thuốc, thầy thuốc làm sao lại thấy người bị thương trước mặt mà không cứu?"

Nữ tử có vẻ không hiểu, thống khổ nhìn nàng.

Mộc Vân thoáng nhíu mày "Mạch tượng của tỷ thật rối loạn, tỷ trúng độc sao?"

Nữ tử nhìn nàng, môi mấp máy "Độc... Trúng độc..."

Mộc Vân nhú mày, vị tỷ tử này thần kinh không được bình thường sao?

Nàng lấy trong người ra một lọ thuốc nhỏ, đổ ra hai viên được đưa đến bên miệng nữ tử "Uống đi, đây là thuốc giảm đau, áp chế độc, tỷ uống thử xem."

Nữ tử do dự một chút cuối cùng cũng uống lấy hai viên thuốc. Nàng ấy nhăn mày, dường như cơn đau không giảm bớt được bao nhiêu. Đôi con ngươi màu tím đen nhìn nàng như giận dữ, nàng lừa nàng ấy, cánh tay nàng đang nắm cứng vùng vẫy.

Mộc Vân dờ khóc dờ cười.

Nàng thật tò mò, rốt cuộc nữ tử trúng độc được gì mà thuốc của nàng lại không có tác dụng. Nàng lấy bộ ngân châm ra châm cứu giảm đau cho nữ tử. Lần này cơn đau quả thật giảm bớt phần nửa, hai người kiên trì đến gần sáng cuối cùng đôi mắt của nữ tử cũng khôi phục màu đen, không còn đau đớn nữa.

Đàn sói bên dưới đã tản đi.

Mộc Vân cất ngân châm nhìn thoáng qua nữ tử "Vị tỷ tử này muốn đi đâu vậy?"

Nữ tử không đáp lời lại chỉ nhìn nàng chằm chằm.

Mộc Vân cảm thán "Tỷ đã không có nơi nào để đi hay là theo ta đi, độc trong cơ thể tỷ rất đặc biệt, tỷ có thể đi theo ta để ta nguyên cứu không? Nếu có thể chế ra giải được tỷ cũng không đau nữa."

Nữ tử nhìn nàng, đôi mắt khẽ động như đang do dự gì đó.

Mộc Vân cũng không quá ép buộc nữ tử, nàng còn có nhiệm vụ bên mình cũng không có quá nhiều thời gian để lãng phí.

"Nếu tỷ không thích ta cũng không ép buộc, nhưng mà tỷ tốt nhất theo ta ra khỏi rừng đi, trong này nguy hiểm vạn phần, tỷ một thân một mình không thể ở lại được."

Nữ tử lại nhìn nàng chằm chằm, đôi mắt tròn xoe như cảm thấy nàng thú vị lại như khó hiểu.

Mộc Vân nghiêng đầu nhìn nàng ấy "Tỷ?"

Nữ tử nhìn nhìn, bỗng mở miệng "Ta... Ta... Có thể..." nàng ấy nghĩ nghĩ lại như không tìm được từ ngữ, không thể nói tiếp.

Mộc Vân thăm dò "Tỷ đi theo ta ra chứ?"

Nữ tử như hiểu được câu này thoáng suy nghĩ lại gật đầu.

Mộc Vân vui vẻ "Vậy tỷ tên gì?"

Nữ tử nheo nheo mắt có vẻ không hiểu.

Mộc Vân cẩn thận hỏi lại "Tỷ có tên không? Là tên tự cha nương tỷ đặt cho đấy."

Nữ tử nghĩ nghĩ nửa ngày mới khó khăn phun ra hai chữ "Nguyệt... Tuy."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 138: Ngoại Truyện 1.8 Hàm Mộc Vân

"Nguyệt Tuy tỷ, bạc trên người ta không đủ đành ủy khuất tỷ cùng ta ngủ một gian phòng vậy!"

Hàm Mộc Vân cùng nữ tử trong rừng gọi là Nguyệt Tuy đi ra khỏi rừng hơn một ngày mới tìm được khách điểm nhỏ, trời cũng vừa lúc tối lại.

Mộc Vân đưa y phục của mình cho Nguyệt Tuy mặc, tuy Nguyệt Tuy đã mười chín tuổi nhưng bộ dáng trong như mười sáu tuổi, vừa vặn mặc vừa y phục nàng.

Nguyệt Tuy sau khi tắm gội chỉnh chu lại chính là một mỹ nữ băng sương ngọc khiết. Dung nhan kiều diễm lại lạnh lùng, màu da trắng cùng với thân thể đầy đặn khiến Mộc Vân nhìn mà chảy cả nước dãi.

Má ơi, Nàng vậy mà nhạt được một cục phẩm ah!!!

Mộc Vân vốn tính đến trần rồi sẽ từ biệt Nguyệt Tuy, hai người hai ngả nhưng nhìn hình dạng này của Nguyệt Tuy nàng nhất quyết ném ý nghĩ đó sau đầu. Nguyệt Tuy tỷ tỷ người ta thuần khiết như trang giấy trắng như vậy ra ngoài tự mưu sinh không biết có bị gạt hay không. Cứ ở cạnh nàng là tốt nhất!!!

Nguyệt Tuy bị nàng nhìn chăm chăm không khỏi khó hiểu nhìn nàng.

Mộc Vân cười hi hi kéo Nguyệt Tuy "Nào đi ngủ đi, ta cùng tỷ ngủ một giường, giường rộng rãi lắm ah."

Nguyệt Tuy để mặc "quý hạo sắc Hâm Mộc Vân" kéo lên giường chiếm tiện nghi.

Mộc Vân nằm trên giường thảnh thơi bắt chuyện cùng nàng ấy, tí như vài câu "Tại sao tỷ lại một mình ở trong rừng?", "Nhà tỷ ở đâu?", "Người thân tỷ đâu?".... Nhưng đáp lại nàng chỉ là sự im lặng của Nguyệt Tuy.

Mộc Vân thoáng chốc bỏ cuộc chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm nàng đột nhiên tỉnh giấc, nàng cảm giác người bên cạnh biến mất đột nhiên ngồi dậy "Nguyệt Tuy, tỷ ở đâu?"

Không ai đáp lại nàng.

"Nguyệt Tuy!"

Mộc Vân lo lắng ngồi dậy, vừa bước xuống giường liền phát hiện bên góc phòng có một bóng đen đang ngồi. Nàng nhẹ nhàng đi lại gần phát hiện Nguyệt Tuy đang trốn một góc ngủ, dường như nàng ấy ngủ không tốt đôi mày luôn nhíu chặt. Trong lòng nàng thoáng qua tia đau lòng.

Mộc Vân khẽ vỗ vai nàng "Nguyệt Tuy tỷ, tỷ mau tỉnh."

Nguyệt Tuy mơ mơ hồ hồ mở mắt.

"Sao tỷ lại ngủ ở đây chứ? Mặt đất lạnh lắm mau đứng dậy."

Nguyệt Tuy không nói gì chỉ giơ mắt nhìn nàng.

Mộc Vân thở dài một hơi kéo nàng đứng dậy, phất bụi đất trên người nàng "Tỷ khi không lại xuống đó ngủ làm gì? Độc có tái phát không? Có còn đau không?"

Nguyệt Tuy ngồi trên giường nhận lấy sự chăm sóc của nàng khẽ lắc đầu.

Mộc Vân vuốt lại tóc rối của nàng "Ngủ đi, không cho phép tỷ lại trốn góc ngủ, ngủ trên giường cùng ta đi!"

Nguyệt Tuy nhìn nhìn nàng, gật đầu.

Sáng ngày hôm sau Mộc Vân trả phòng liền cùng Nguyệt Tuy đi tiếp về phía Nam.

Khách điểm cách một trấn nhỏ không xa, Mộc Vân dẫn nàng vào trấn nhỏ mua chút lương khô mang theo vô tình gặp một cô gái trẻ bị mấy tên nam nhân thô kệch vây ở một góc.

"Các người muốn gì? Ta.. Ta còn phải trở về mau... Mau nhường đường..." - Cô gái sợ sệt nhìn mấy nam nhân.

Mấy tên nam nhân dâm dăng cười xoa xoa tay "A Khuynh tiểu muội, muội gấp như vậy làm gì? Ca ca cũng không ăn thịt muội, nào lại đây ca ca cùng muội hảo hảo nói chuyện."

Một đám nam nhân cười ồ lên.

Nữ tử càng sợ hãi.

Hâm Mộc Vân nhíu nhíu mày "Ban ngày ban mặt còn giờ trò lưu manh, đúng là một đám t*ng trùng lên não!"

Nguyệt Tuy khó hiểu nhìn nàng.

Mộc Vân cười trừ "Không cần nhìn ta như vậy ah! Nguyệt Tuy tỷ, tỷ nói có nên dạy dỗ đám nam nhân kia một trận không ah?"

Nguyệt Tuy nghĩ nghĩ rặn ra một chữ "Cứu..."

Mộc Vân cười tán thưởng "Đúng ah, ta muốn cứu vị tỷ tỷ kia, tỷ nhìn xem tỷ tỷ kia xinh đẹp như v..." lời còn chưa nói xong Nguyệt Tuy đã đi đến chỗ đám nam nhân.

Mộc Vân há hốc mồm, nàng không có bảo Nguyệt Tuy đi cứu trực diện ah! Dùng chút thủ thuật là được rồi.

Ngoài dự liệu của nàng, Nguyệt Tuy vừa đến liền tay vung hai cái, chân bước hai bước liền hạ gục bốn tên nam nhân thô kệch.

Nữ tử kinh sợ ban nãy nhìn Nguyệt Tuy đến quên cả bản thân quần áo sọc sệt vừa bị người ta khinh nhục.

Mộc Vân cũng không ngờ tới Nguyệt Tuy vậy mà biết võ công. Nàng ấy đứng cạnh bốn tên nam nhân nằm dưới đất rên rỉ nhìn nàng như chờ nàng ra chỉ thị tiếp theo.

Mộc Vân cười cười vỗ vai nàng ấy "Nguyệt Tuy tỷ, tỷ thật giỏi nha!"

Mộc Vân lúc này mới nhớ tới nữ tử kia, nàng vội lấy áo choàng phủ lại cơ thể nàng ấy "Cô không sao chứ?"

Nữ tử hoàn hồn rồi rít cảm ơn, nàng ấy vội vã thu gom đồ đạc rơi dưới đất rồi chạy đi mất.

Mộc Vân có chút cảm thấy khó hiểu "Cô ấy chạy nhanh vậy làm gì? Còn đỏ mặt kia, ta không nhìn nhầm ah?"

Nguyệt Tuy càng lại không rõ nhìn nàng, Mộc Vân lắc đầu, kéo Nguyệt Tuy đi mua lương thực.

"Nguyệt Tuy tỷ, tỷ nhìn như không thích nói chuyện, hay là tỷ... Không biết nói?"

Nguyệt Tuy nhìn nàng, khuôn mặt lộ ra chút khó xử.

Mộc Vân kinh ngạc "Tỷ thật sự không biết nói? Không đúng, trước ta còn nghe tỷ nói chuyện... Không phải tỷ chỉ nhận biết một chữ chữ đấy chứ?"

Nguyệt Tuy nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Mộc Vân bắt ngờ "Oa" một tiếng.

Phía trước vang lên tiếng mắng nhiết ầm ĩ, một đám người vây quanh lại xì xầm bàn tán cái gì đó.

Mộc Vân hiếu kì nhón chân nhìn nhìn thử, nàng nhìn thấy trong đám đông có một nữ tử ngồi bị một người phụ nữ không ngừng chỉ trích mắng nhiết.

Giữ đường phố như vậy lại lời người khác ra chữ không phải quá mất mặt hay sao? Nữ tử kia ngẩn đầu giải thích gì đó, khuôn mặt đầm nước mắt.

Mộc Vân nhìn nữ tử kia ngẩn ra, đó chẳng phải là nữ tử bị khinh nhục khi nãy sao?

Nàng kéo Nguyệt Tuy lại gần, nghe phụ nữ kia mắng nữ tử "Đồ thứ nữ nhân hạ tiện, câu dẫn nam nhân!"

Nữ tử kia khóc lóc giải thích "Không có... Không có... Là hấn, hấn chặn đường ta..."

Thì ra mấy nam nhân khi nãy có một người là đường ca của nữ tử cũng là nhi tử của phụ nhân kia. Nàng trở về còn chưa kịp sửa sang y phục đã bị người dì này đẩy ra người nói nàng quyết rũ con trai bà ta, quyến rũ không thành còn đánh con trai bà ta. Che đậy hoàn toàn sự việc con trai bà ta cưỡng hiếp không thành, biến nàng trở thành nữ tử lăng ló, hạ tiện.

Nữ tử khóc lóc giải thích thế nào mọi người cũng không nghe, cũng không ai đứng ra bảo vệ nàng.

Phụ nhân giọng điệu cao vút "Gia đình ta niệm tình người mồ côi cha mẹ mới thu nhận, hừ nào biết lại thu một cái hồ ly tâm địa xấu xa..."

Mộc Vân tức giận đẩy đám người ra, đỡ nữ tử dậy che chắn phía sau "Cái gì mà hạ tiện lăng ló, con mắt nào của người nhìn thấy nàng ấy quyết rũ con bà? Không phải đều toàn lời của một phía che dấu bản tính háo sắc thói tha của con bà thôi sao?"

Đột nhiên nhảy ra một người bảo vệ nữ tử, phụ nhân thoáng sửng sốt sau lại rống lên "Xú nha đầu nào đây? Thật thích lo chuyện bao đồng, mau cút đi!"

Mộc Vân cười lạnh "Cái gì? Người bảo ai cút cơ? Bà chưa nghe câu rác thì phải ở nơi của rác à? Con trai bà chòng ghẹo nữ nhân nhà lành, giờ trò với người ta bị phát hiện đánh đến răng rơi đầy đất còn bảo vệ?"

Phụ nhân lúng túng "Người nói bậy bạ gì đó!"

"Đừng có giả vờ không hiểu, con bà khinh nhục người khác còn quay ra nói ngược người ta quyến rũ hấn? Thật nói không biết ngược, đúng nói không đau eo!"

Nữ tử phía sau bỗng kéo tay áo nàng, lắc đầu.

Phụ nhân then quá hóa giận "Đồ cái thứ lăng ló nhà nó quyến rũ người khác, đúng! Chính là như vậy! Ai lại thêm cái thứ hạ tiện như vậy!"

Mộc Vân nhìn nữ tử đáng thương hề hề trước mặt mà lòng đau không dứt, nữ tử mềm mại như sương ụy khuất kéo vạt áo nàng. Trời ạ, lại là một cực

phẩm ah!!!

Nhất định phải cuốn nữ tử này đi!

Nàng lười cãi, lấy trong người ra túi bạc ném cho phụ nhân "Dường dục mấy năm gì đó xin chân thành cảm tạ "ân đức" của bà, hiện tại trả nợ tốt ta mang nàng đi, nàng và ba hiện tại dứt khoát không còn liên quan nữa. Cảm tạ!"

Nói đoạn nàng xoay người kéo nữ tử rời đi.

Đi ra khỏi trấn nàng mới dừng lại nhìn nữ tử không khỏi có chút ngượng ngùng "Ah, thật xin lỗi ta chưa hỏi qua người mà tùy ý hành động..." Khi nảy ý muốn đem nữ tử này ra khỏi bọn họ quá mãnh liệt mà quên mất nàng, tùy tiện cắt đứt quan hệ với họ. Chỉ sợ nàng lại oán mình!

Nữ tử cúi đầu lau lệ, nàng lắc đầu "Cảm tạ cô nương cứu giúp, ta vốn ở lại nhà đi cũng tốt nhưng rơi đi lại không có nơi nương tựa. Chuyện đã lỡ lán thì đành vậy, ta dù có trở lại e rằng cũng sẽ bị thôn trưởng bắt lại trầm lòng heo."

Mộc Vân kinh ngạc "Cái gì trầm lòng heo?"

"Nữ tử mất đi trinh tiết sẽ bị trầm lòng heo dù cho là bị khinh nhục. Chỉ khi nam nhân kia nguyệt ý cưới nữ tử về làm vợ, ta cũng không muốn gả cho vị đường ca đã có hai vị thê kia."

Mộc Vân kinh ngạc không thôi "Cô nương..."

Nữ tử bỗng nhiên ngẩn đầu nhìn nàng như ra quyết định quan trọng gì đó lại thấp thỏm "Cô nương, Không biết... Không biết cô nương có thể... Có thể thu nhận ta không?"

Mộc Vân ngạc nhiên "Ta? Thu nhận?"

Nữ tử cắn cắn cánh môi "Ta đã không còn nơi nào để đi, ta..."

Mộc Vân mỉm cười "Được ah!"

Nữ tử vui mừng "Thật sao? Có thể sao? Đa tạ, đa tạ!"

Mộc Vân ngăn lại nữ tử đang rối rít cảm tạ "Không cần, chỉ là ta không thể cho người ăn ngon mặc đẹp phải tự lực cánh sinh ah!"

"Không...không vấn đề!"

"Ta gọi là Hàm Mộc Vân" -Nàng chỉ ra Nguyệt Tuy phía sau "Tỷ ấy gọi là Nguyệt Tuy."

Nữ tử nhìn Nguyệt Tuy, đôi má hơi hơi đỏ lên "Ta...ta gọi là Thươ..." Nàng đột nhiên sửa miệng "Ta gọi là Liên Khuynh!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 139: Ngoại Truyện 1.9 Hàm Mộc Vân

Nguyệt Tuy và Liên Khuynh đi theo Hàm Mộc Vân suốt nửa tháng, nàng truy tìm tức tích của hậu nhân Miêu Cương tộc vẫn mãi không ra.

Liên Khuynh trước đây có trộm học được vài chữ, nhận biết được khá nhiều, miễn cưỡng có thể viết trọn vẹn được bức thư. Nàng hằng ngày dạy cho Nguyệt Tuy nói chuyện viết chữ.

Mộc Vân biết được độc của Nguyệt Tuy cách một tháng lại tái phát, đứng vào này trắng rầm. Nàng luôn tìm được chế thuốc.

Hôm nọ nàng vô tình nhắc đến Miêu Cương tộc trước mặt Liên Khuynh và Nguyệt Tuy, ngoài dự liệu Nguyệt Tuy có phản ứng.

Nguyệt Tuy nhìn chăm chăm như có điều muốn nói lại không biết dùng từ ngữ ra sao.

"Tỷ biết Miêu Cương tộc?"

Nguyệt Tuy nhìn sang Liên Khuynh, gật đầu.

Mộc Vân lại hỏi "Tỷ biết hậu duệ duy nhất của Miêu Cương tộc không?"

Nguyệt Tuy nhìn Liên Khuynh khó hiểu.

Liên Khuynh cầm giấy bút vẽ ra "Là người duy nhất đây, người duy nhất của Miêu Cương tộc còn lại."

Nguyệt Tuy nhìn Liên Khuynh phát họa lại nghe nàng nói, ngẫm ngẫm "Ta...hậu duệ..."

Mộc Vân: "Tỷ biết sao? Người đó ở đâu?"

Nguyệt Tuy khó khăn nói "Ta...hậu duệ...ta..."

Mộc Vân nhú mày.

Liên Khuynh thoáng dừng bút "Không phải tỷ... Tỷ là hậu duệ của Miêu Cương tộc chứ?"

Nguyệt Tuy nhìn Liên Khuynh gật đầu.

Đầu óc Mộc Vân bỗng chốc quay cuồng, thì ra người nàng luôn tìm kiếm chính là Nguyệt Tuy ah!

Liên Khuynh cũng im lặng.

Nguyệt Tuy thấy hai người không nói gì thì nghiêng đầu khó hiểu.

"Người muốn tìm hậu duệ Miêu Cương tộc làm gì?"-Liên Khuynh trầm giọng hỏi.

Mộc Vân nhìn hai người khó xử, nàng kể lại một lượt ý định cùng mệnh lệnh của Từ Dạ gán cho nàng.

Vừa nghe nàng nói sẽ đem hậu duệ Miêu Cương tộc giao cho Từ Dạ, Liên Khuynh liền đứng dậy kéo Nguyệt Tuy ra phía sau che chở "Người muốn giao tỷ ấy ra?"

Mộc Vân cười khổ "Ta cũng vô pháp."

Liên Khuynh nhú mày "Người nhẫn tâm sao?"

Nàng ủ rũ ngồi xuống bàn đá "Tỷ nghĩ ta nhẫn tâm như vậy sao? Ta cũng là người, ở chung với hai tỷ lâu như vậy ta sao nỡ đem tỷ ấy giao ra."

"Vậy phải làm sao?"

Mộc Vân thở dài "Chúng ta về kinh thành trước, ta tìm hấn giúp đỡ xem sao."

Liên Khuynh vẫn nắm chặt vạt áo Nguyệt Tuy, chần chừ trước nàng ấy nhìn chăm chăm Mộc Vân như có ý không tin tưởng.

Mộc Vân nhìn nàng như vậy chỉ cười trừ "Đoạn thời gian này tỷ ở cùng Nguyệt Tuy đi, giúp tỷ ấy giao tiếp, dù sao tỷ hiện tại vẫn không tin tưởng ta."

Liên Khuynh im lặng không đáp lời, không khí giữa ba người dần trở nên ngưng ngưng, khó xử. Mộc Vân nhúng vai, trở về phòng mình.

Nàng viết một lá thư cho Phong Nguyệt Phủ Hàn nhờ giúp đỡ, ngay ngày hôm sau liền khởi hành trở về Kinh thành.

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhận được thư của Mộc Vân khi đang ở trong hoàng cung. Hấn xem xong thư liền lập tức chuẩn bị nơi ở an toàn trong thành, chuẩn bị xe ngựa đến cổng thành đón nàng.

"Nàng có dự tính gì?"-Phong Nguyệt Phủ Hàn đưa Mộc Vân cùng Nguyệt Tuy, Liên Khuynh đến căn nhà nhỏ hấn chuẩn bị cho nàng phó Kim Vương.

Nàng ủ rũ "Không rõ, ta không thể giao ra Nguyệt Tuy càng không thể trở về thành Đông. Một khi thời hạn một tháng qua đi chuyện của ta cũng không giữ được lâu, đến lúc đó chỉ sợ không chỉ ta gặp rắc rối Nguyệt Tuy và Liên Khuynh cũng sẽ bị liên lụy."

Phong Nguyệt Phủ Hàn trầm mặc "Hay nàng đến chỗ của ta, ta cam đoan có thể bảo đảm tốt sự an toàn của nàng."

Mộc Vân nghiêng đầu cười "Huynh làm sao bảo hộ ta? Lai lịch Từ Dạ cũng rất lớn đi, chỉ sợ lại liên lụy huynh!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhú mày "Ta đương nhiên có thể bảo vệ tốt nàng" Thiên tử một nước lẽ nào không thể bảo hộ được nữ nhân của mình?

Mộc Vân cười đưa tay nhéo má hấn "Ta biết Phủ Hàn quan tâm ta, ta nghĩ kỹ rồi, Tương Hy quán này nhất định phải trở về. Dù sao trốn tránh cũng không phải là cách tốt, ta trở về một chuyến huynh chỉ cần bảo vệ Nguyệt Tuy và Liên Khuynh tốt là được rồi"

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhú mày muốn nói gì thêm đã bị nàng chặn lại.

"Chờ ta trở về!" nói đoạn Mộc Vân nhón chân hôn cái "chụt" lên má hấn.

Phong Nguyệt Phủ Hàn thần thờ nhìn theo bóng lưng nàng khuất đi mới định thần. Hắn xoa xoa má, nữ nhân này... Thật là!

Tương Hy Quán

"Sao lại trở về rồi? Sớm như vậy ah!"- Từ Dạ vận y phục đỏ thắm kiêu mị ngồi trên tràng kỷ, nhìn tới Mộc Vân trở lại có chút bất ngờ.

Mộc Vân cười cười "Bên ngoài bên ba nhiều ngày như vậy bạc đã tiêu hết từ sớm, hiện tại nên bỏ về ah!"

"Hừ, vậy người đã tìm được hay chưa?"

Mộc Vân bĩu môi "Ta còn đang nghĩ rốt cuộc tên ủy thác kia có phải rảnh rồi trêu đùa ta hay không. Gần tháng nay ta chưa từng thấy qua người nào như lời hắn. Người không thấy chỉ thấy đàn sói, suýt biến thành thức ăn của chúng!"

Từ Dạ nâng mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng "Nói như vậy là không tìm thấy?"

Mộc Vân thăm vĩa mồ hôi, trước mặt vẫn treo nụ cười thần nhiên "Đúng nha, không tìm thấy!"

Từ Dạ bật cười "Hôm qua thủ hạ của ta vô tình nhìn thấy người hồi thành, bên cạnh người còn xuất hiện thêm hai nữ tử nữa đi?"

Mộc Vân giật mình "A" một tiếng lại vội che giấu lo lắng trong lòng cười cười "Người nói hai người kia? Là hai vị bằng hữu ta quen bên ngoài nha. Đúng lúc ta nghèo khó, nương nhờ người ta chút thôi mà."

Từ Dạ cười càng quý dị "Phải không?"

Mộc Vân thăm mắng nữ tử yêu nghiệt kia trong lòng ngàn vạn lần, bên ngoài cười cười "Phải, phải nha!"

Từ Dạ cười lạnh, không biết từ khi nào trong tay nàng ta xuất hiện một cái roi dài màu đen tuyền. Mộc Vân chưa kịp phòng bị đã bị nàng ta quát một phát văng ra xa, bả vai bị roi dài xé rách, máu tươi thấm đẫm bạch y.

"Hàm Mộc Vân, ta đã nói qua chưa nhỉ? Nhiệm vụ lần này giao cho người, thành thì người hoặc trở thành thủ hạ của ta hoặc được tự do rồi đi, bại thì ắt sẽ bị trừng phạt. Đã nói qua?"

Mộc Vân ôm bả vai nhین đau nhứt nói "Đã nói qua!"

"Người rất tốt, tìm được người còn đem giấu đi lại còn rất gan dạ nhỉ dám trở về đây. Người tưởng người có thể bảo hộ được bọn họ sao?"

Mộc Vân tròn mắt "Người..."

Từ Dạ nhếch môi cười, nàng ta cầm theo roi dài lê đất, bước từng bước tới gần nàng "Hàm Mộc Vân ah Hàm Mộc Vân, người đừng nghĩ tên cầu hoàng đó có thể bảo hộ được người cả đời. Nếu như người hèn nhát núp bên cạnh hắn ít ngày xem ra còn sống lâu thêm một chút, hiện tại rất tốt, lại tự chui vào trong rọ!"

Mộc Vân nhú mày ngờ ngạc "Người nói cái gì? Cầu hoàng? Cái gì mà hoàng đế? Người có phải xem trọng ta quá rồi không?"

Từ Dạ bật cười "Xem ra hắn vẫn còn giấu người? Cái vị Phủ Hà ca ca mà người vẫn quán quýt kia chính là Phong Nguyệt Phủ Hàn, đương kim hoàng đế Phong Nguyệt vương triều. Người cho rằng từ trước đến nay người qua lại với hắn ta không phát giác ra? Ta không giết người chỉ là vì người còn giá trị, hiện tại tốt người lại tự tìm đường chết, vậy ta thành toàn cho người vậy!"

Từ Dạ cười kiêu mị, tay phải nâng lên roi dài tùy thời có thể xé nữ tử trước mặt thành hai mảnh.

Mộc Vân không hề nhận ra động tác của nàng ta, nàng vẫn còn ngờ ngạc đắm chìm trong thế giới của mình.

Nàng trước luôn nghĩ Phủ Hàn là quan nhân quý tộc gì đó, thật không ngờ hắn chính là đương kim hoàng thượng. Nàng còn nói muốn làm vương phi, không thích hoàng thượng, thật là buồn cười mà!

Lừa nàng lâu như vậy!

Phong Nguyệt Phủ Hàn khôn kiếp! Lừa nàng lâu như vậy!

Đương lúc Từ Dạ hạ roi lại có người ngăn lại.

Từ Dạ nhìn Bạch Kết vận áo choàng che kín mặt đang chặn lại roi dài nhú mày "Người làm gì?"

"Nàng ta vẫn còn giá trị!"

Từ Dạ nâng cằm "Hừ? Giá trị?"

Tay kia của Bạch Kết nâng lên một lá thư "Phong Nguyệt Phủ Hàn, đọc rồi sẽ hiểu!"

Từ Dạ giật lấy lá thư đọc qua một lượt, khuôn mặt kiều diễm thoáng vẻ kinh ngạc. Nàng ta nhìn qua Mộc Vân còn đang thất thần, đôi môi khẽ nhếch "Nàng ta quan trọng như vậy?"

Bạch Kết buông tay đứng lui ra một bên "Người biết nên làm thế nào rồi?"

Từ Dạ ném roi đi "Nàng ta biết khá nhiều chuyện rồi đấy!"

Bạch Kết hững hờ nhìn qua Mộc Vân "Cho nàng ta dùng thuốc đi, hấn chỉ cần người, giao người còn sống là được."

Dứt lời hấn tựa như một cơn gió biến mất giữa phòng

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 140: Ngoại Truyện 1.10 Hàm Mộc Vân

"Nàng ta biết quá nhiều..."

"..."

"Tại sao nàng lại thành ra như vậy?"

"Người chỉ nói cần người sống. Nàng chỉ nhận chút trừng phạt thuộc về nàng, thuộc hạ... Người không cần lo như vậy... Nàng sẽ chỉ quên một chút..."

"..."

"Hấn lừa ngươi lâu như vậy... Hoàng đế..."

"Hoàng đế..."

Cái gì mà hoàng đế? Cái gì mà trừng phạt?

Thật đau đầu!

Hàm Mộc Vân mơ màng tỉnh dậy, ban đầu đôi mắt đau nhứt như phủ một màn sương. Đôi mắt dần có tiêu cự, cảnh vật trước mặt dần rõ ràng. Nàng phát hiện bản thân nằm trên một chiếc giường gỗ lót nệm mềm mại, trên đỉnh còn treo mảnh màu hồng phấn bằng lụa.

Nàng nheo nheo mắt, căn phòng của cô tiểu thư công chúa nào đây?

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh đột nhiên phát hiện căn phòng này không những xây theo phong cách công chúa mà còn là phong cách cổ phong nha!!

Cửa phòng đột nhiên bật mở, Liên Khuynh tay bưng khay thuốc trở vào nhìn thấy Mộc Vân ngồi ngơ ngát nhìn xung quanh.

"Người tỉnh rồi? Thật tốt, ta đi báo cho công tử với Nguyệt Tuy."

Liên Khuynh đặt khay thuốc lên bàn tươi cười ra mặt "Người uống thuốc trước, ta đi gọi người!"

Hàm Mộc Vân nghiêng đầu nhìn nàng ấy "Cô là ai?"

Liên Khuynh sững sờ "Người... Người không nhớ ta sao?"

Mộc Vân nhú mày, ta làm sao biết cô? Ta còn không biết ta đang ở đâu đây!

"À, cô có thể cho ta biết đây là đâu sao?"

Liên Khuynh kinh hãi "Là căn hộ của Phủ Hàn công tử mua ở phố Kim Vương."

Mộc Vân lắc đầu "Không biết!" trong đầu nàng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ "Vậy, đây là thời đại nào?"

"Phong Nguyệt vương triều, tân hoàng năm thứ ba."

Trong đầu nàng oàn một tiếng nổ thật lớn, cái gì Phong Nguyệt vương triều? Con mẹ nó nàng xuyên không ah?!

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn Mộc Vân kinh hoàng đến mức bất tỉnh, đôi mày kiếm nhíu chặt "Nàng không nhớ?"

Liên Khuynh nghiêm trọng gật đầu "Người không nhận ra ta, còn không nhớ rõ đây là đâu, thời đại nào, hành xử rất kì quái!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn hít sâu một hơi, tay nắm chặt thành quyền "Rốt cuộc bọn họ cho nàng dùng cái thứ gì?!"

Ngày đó ngay sau khi Mộc Vân trở về Trương Hy Quán, Phong Nguyệt Phủ Hàn liền đuổi theo dùng điều kiện x (ấn) để đổi lấy tính mạng nàng từ tay Từ Dạ.

Chung quy tính mạng được bảo toàn nhưng thân thể nàng vẫn không tránh khỏi thương tổn. Lúc Hắc đến mang nàng đi nàng đã hôn mê bất tỉnh, trên người nhiều vết roi sâu xé da chảy máu. Từ lúc đó nàng chìm sâu trong hôn mê suốt một tháng.

Từ Dạ còn nói nàng biết quá nhiều chuyện, chỉ dùng chút biện pháp. Hắc lại không ngờ biện pháp kia chính là làm nàng mất trí nhớ, đến hắc là ai cũng chẳng rõ!

Đến đêm, Hàm Mộc Vân mới tỉnh dậy. Nàng mơ hồ nhìn xung quanh chốc lát bỗng nhíu mày.

Nàng thật sự xuyên không?

Mộc Vân không biết kí ức của bản thân quay lại thời gian mới đầu xuyên đến. Trong mộng luôn có những thước phim vỡ vụn như kí ức của ai đó lướt qua rất nhanh, nhanh đến mức khó mà nắm bắt.

Mộc Vân đến gương đồng, vẫn là hình dáng này, vẫn là dung nhan này, không lí nào linh hồn nàng xuyên vào cơ thể người khác! Vậy tại sao nàng lại như vậy?

Chẳng lẽ chứng rối loạn sau xuyên không?

Kí ức sau khi tỉnh dậy của nàng chỉ nằm ở đoạn nàng cùng Khanh Khanh rơi xuống vách núi. Nhưng nàng cứ có cảm giác trống trải giống như quên thứ gì đó, thật khó chịu!!!

"Mộc Vân, người tỉnh rồi?"

Mộc Vân nghiêng đầu nhìn, lại là nữ tử khi sáng?!

Liên Khuynh bung khay gỗ đặt cháo và thuốc vào, phía sau còn có Nguyệt Tuy đi theo.

Liên Khuynh mỉm cười đặt cháo và thuốc lên bàn nhỏ cạnh giường "Người ngủ lâu như vậy rồi, mau ăn chút gì đi!"

Mộc Vân mơ mơ hồ hồ nhận bát cháo từ tay nàng ấy, như vô tình hỏi "Người tên gì?"

Liên Khuynh thoáng khựng lại, trên mặt thoáng qua vẻ mất mát, rất nhanh lại khôi phục "Người quên ta rồi sao? Ta là Liên Khuynh!"

Mộc Vân lẩm bẩm, Liên Khuynh... Liên Khuynh?

Hình ảnh một cô gái ngồi co ro trên đường bị mọi người bao vây nắng mưa thoáng qua trong đầu, nàng nhíu chặt mày, áp chế cơn đau đầu mãnh liệt.

"Chúng ta quen nhau sao? Rất thân?"

Liên Khuynh điềm đạm mỉm cười "Người từng cứu ta!"

Mộc Vân nhíu mày càng lợi hại, cố gắng quên đi những đoạn hình ảnh không ngừng lướt qua trong đầu "Khi nào?"

Nếu là vừa xuyên không tại sao lại có nhiều người biết nàng như vậy? Rốt cuộc có chuyện gì?!

Liên Khuynh cúi đầu buồn bã, nàng ấy bỗng kéo Nguyệt Tuy phía sau đến trước mặt nàng "Người có còn nhớ tỷ ấy không?"

Mộc Vân nhìn Nguyệt Tuy chăm chăm, thoáng quen thuộc thoáng xa lạ. Nàng lắc đầu "Không biết!"

Vành mắt Liên Khuynh đã ửng đỏ "Tỷ ấy là Nguyệt Tuy..." người mà người cứu, người mà người nhất quyết bảo vệ!

Thật quen tai! Nhưng vẫn không thể nhớ!

"Vậy..." Mộc Vân nghĩ một chút tìm lời lẽ thích hợp "Vậy, hai người các người là gì của ta?"

Liên Khuynh nhìn thoáng qua Nguyệt Tuy, bàn tay đang nắm tay nàng ấy khẽ siết chặt "Bọn ta... Là thuộc hạ của người!"

Từng là ân nhân, từng là tỷ muội, từng bảo hộ cho hai người bọn họ. Nàng ra nông nổi như vậy cũng chỉ vì muốn bảo hộ bọn họ an toàn.

Nàng không còn là ân nhân của họ mà chính là chủ tử duy nhất đời này họ tôn kính!

Nguyệt Tuy nghiêng đầu nhìn Liên Khuynh, nàng hiểu những gì Liên Khuynh nói cũng không phản bác. Bởi vì nàng giống nàng ấy, nhận thức Mộc Vân là chủ tử!

Mộc Vân kinh ngạc nhìn hai người bọn họ "Khoan khoan, ta không nắm bắt kịp..."

Mộc Vân chớp chớp mắt áp chế cơn đau đầu "Các người có thể kể lại những chuyện xảy ra với ta không? Ít nhất là từ khi gặp hai người!"

Nguyệt Tuy với Liên Khuynh ă ý đến lạ thường, hai người kể hết những chuyện từ khi gặp Mộc Vân chỉ duy nhất không nhắc đến Thành đồng Tử Dạ, chỉ nói nàng từng gia nhập một nhóm dong binh đoàn nhận nhiệm vụ tìm hậu duệ Miêu Cương tộc, lại vì bảo vệ Nguyệt Tuy mà bị bọn họ đuổi giết!

Mộc Vân nghe họ kể xong lại nửa tin nửa ngờ, trong những đoạn kí ức vụn kia quả thật có vài điểm với những gì hai người kể lại có chỗ không giống.

Mộc Vân xoa xoa đầu, lúc này Phong Nguyệt Phủ Hàn bên ngoài bước vào. Nàng vừa nhìn đến hấn đôi mày liền nhíu chặt, trên mặt viết rõ bốn chữ "Vô cùng khó chịu".

Không biết vì lí do gì khi thấy mặt hấn nàng lại nghĩ đến hai từ "lừa đảo", ba từ "đại lừa đảo".

Liên Khuynh và Nguyệt Tuy thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn vào liền xin lui ra.

Mộc Vân không chờ hấn mở lời liền hỏi "Người cũng quen ta đi?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn mỉm cười "Không chỉ là quen, người là nữ nhân của ta!"

Mộc Vân nhíu mày "Nữ nhân của người?" từ khi nào nàng lại là nữ nhân của người ta?

"Người biết cái gì về ta, cảm phiền nói ta chút ít. Ta hiện tại có chút không nhớ rõ những chuyện trước đây!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn theo ý nàng nói hết tất cả quãng thời gian hai người ở cạnh, cũng che giấu đi chuyện của Tử Dạ, cũng thay bằng nàng từng tham gia một dong binh đoàn, như lời Nguyệt Tuy và Liên Khuynh nói trước.

Đột nhiên Mộc Vân nhìn hấn, lâu sau mới nghi ngờ hỏi "Người... Từng lừa gạt ta chuyện gì sao?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngăn ra.

Mộc Vân nhíu mày "Từ trước đến nay cảm giác của ta vẫn luôn rất tốt, người từng lừa gạt ta chuyện gì sao?"

Hấn giật mình, muốn nói gì đó lại bị nàng chặn lời.

"Nếu trước người đã muốn giấu thì hiện tại không cần nói, ta hình như không thân quen người lắm! Người ra ngoài đi, ta mệt mỏi muốn đi ngủ!"

Không biết vì sao, tim có hơi đau lại rất tức giận, cho dù nàng đã quên hết mọi chuyện nhưng trái tim vẫn còn nhớ cảm giác đó. Nàng tin tưởng trái tim mình!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ*, *Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 141: Ngoại Truyện 1.11 Hàm Mộc Vân

Thời gian dần trôi qua, kí ức của Hàm Mộc Vân cũng dần dần trở nên bình ổn, ví như nàng không còn nhìn thấy những mảnh vỡ vụn kí ức như trước. Nàng hiện tại có thể nhớ ra một số chuyện, như nàng được lão quý y nhận làm đồ đệ, như nàng từng bị lão quý y lừa ở quán ăn nọ phải mãi mê nghề kiếm tiền để trả.

Nàng cũng nhớ ra lần đầu tiên gặp Nguyệt Tuy cùng Liên Khuynh. Kí ức của nàng về Phong Nguyệt Phủ Hàn cũng chậm rãi trở về.

Kí ức duy nhất nàng không nhớ được chính là quãng thời gian ở Tương Hy Quán cùng Tử Dạ, những thứ còn lại tuy có thể nhớ nhưng khác mơ hồ.

Qua khoảng vài ngày sau khi Mộc Vân tỉnh lại Phong Nguyệt Phủ Hàn đã đến nhận lỗi, kể lại chuyện hấn giấu nàng về thân phận hấn. Mộc Vân không biết là do không nhớ rõ hay do tức giận quá mức, nàng chỉ nhìn hấn, lạnh lùng tiễn khách.

Kể từ khi tình dật tích cách Mộc Vân thay đổi lớn, có lẽ vì không dám tin tưởng xung quanh nên luôn từ chối tiếp xúc với mọi người. Một quãng thời

gian dài nàng luôn dùng vẻ mặt lạnh lạnh lùng lùng với mọi người kể cả Nguyệt Tuy và Liên Khuynh. Sau khi nhớ lại nàng mới có thể khá thoải mái hơn khi giao tiếp cùng hai người nhưng lại triệt để mặt lạnh với "đại lười đảo" Phong Nguyệt Phủ Hàn.

"Mộc Vân, hôm nay là lễ Hoa Đăng, người có muốn ra ngoài không?"

Mộc Vân uống chén thuốc từ Liên Khuynh đưa đến, đôi mày liễu vì vị đắng mà chau lại "Không có hứng thú!"

Liên Khuynh mỉm cười "Người đã ở trong phòng nhiều ngày rồi, không thấy chán sao?"

Mộc Vân nhúng vai, thả chén thuốc trống rỗng về lại khay thuốc "Không chán, ra ngoài còn không biết có gặp lại đám đười giết ta khi trước không, ở nhà cho lành vậy."

Liên Khuynh rũ mắt im lặng, Nguyệt Tuy đứng ở bên cửa sổ cũng trầm mặc.

Mộc Vân chú ý đến hai người khác thường liền hỏi "Hai người làm sao vậy?"

Liên Khuynh gượng cười lắc đầu "Không... Không sao, người nghỉ ngơi đi."

Mộc Vân nghiêng đầu khó hiểu nhìn Liên Khuynh cùng Nguyệt Tuy ra ngoài. Nàng cũng mệt nghỉ, nằm ì ra giường.

Những ngày này nàng hết ngủ rồi lại ăn, ăn rồi lại uống, uống rồi lại tiếp tục ngủ, sắp bị nuôi biến thành heo ah! Làm con sâu gạo cũng tốt, làm heo cũng tốt, tốt hơn ra ngoài xui xẻo gặp lại kẻ thù cũ. Nàng còn chưa biết mình đắc tội kẻ nào nha!

Chưa chớp mắt được bao lâu, bên ngoài có chút ồn ào. Mộc Vân tỉnh dậy lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Nàng nghe thấy tiếng của tên "đại lười đảo" Phong Nguyệt Phủ Hàn, có vẻ như hắn muốn chuẩn bị bàn tiệc nhỏ. Liên Khuynh nói hôm nay chính là ngày gì đó nhỉ? À lễ hoa đăng!

Lại bị "đại lười đảo" kia quẩn lý! Dù hắn có đẹp trai, dù trước kia có thích hắn đến mức nào thì chuyện hắn lừa gạt nàng không thể tha thứ được!

Mộc Vân leo xuống giường, quơ lấy bộ bạch y trong tủ cùng mạn sa che mặt, lên ra khỏi nhà bằng cửa sau.

Nguyệt Tuy cùng Liên Khuynh sau khi phát hiện nàng không có trong phòng liền hốt hoảng tới báo cho Phong Nguyệt Phủ Hàn. Ba người lập tức ra ngoài tìm kiếm.

Còn vị khiến gia nhân trong căn biệt viện rối tung rối mù đi tìm kiếm lúc này đang đi dạo trên phố.

Quả nhiên hôm nay có lễ hội, đường phố Kim Vương đông đúc người qua lại, khắp phố treo đèn lồng đủ màu sắc, bên bờ hồ nơi thả hoa đăng ước nguyệt tương đối đông đúc.

Nàng nhìn người người thả hoa đăng cầu nguyệt đột nhiên ngẩn ra.

"Chị Khanh, thả hoa đăng cùng em đi, chúng ta cùng ước nguyện!"

Cô gái lạnh lùng đứng nhìn, cho dù nàng có năn nỉ thế nào cũng không cùng nàng thả hoa đăng.

Mộc Vân thở dài, Lam Khanh Khanh tỷ đang ở đâu?!

Mộc Vân quay người rời khỏi bờ hồ thả hoa đăng, đi lướt qua hai người. Nàng đột nhiên nhú mày quay đầu lại nhìn nhưng giữ đám đông cuộn cuộn như nước chảy chẳng nhìn thấy gương mặt quen thuộc nào.

Nàng nhú mày, tim bỗng nhảy hột một nhịp "Nam tử khi nãy thật quen mắt!"

Có chút giống... Khanh Khanh? Không đúng! Khí tức rất giống!

Nhưng giữ biển người mênh mông, muốn tìm người như mò kim đáy bể!

Tay trái nàng đột nhiên bị người ta nắm lấy, Mộc Vân nhú mày quay lại, ngón tay kéo nàng lại không một chút buông lỏng.

"Là ta!"

Nguyệt Tuy phía sau giữ chặt tay nàng, kéo ra khỏi đám đông.

Mộc Vân thu lại ngón tay, nhúng nhúng vai mặc nàng ấy kéo đi "Tìm được cũng thật nhanh!"

Nguyệt Tuy không nói gì, khuôn mặt lạnh lùng im lặng suốt đoạn đường, nơi bàn tay kéo nàng lại không một chút buông lỏng.

Mộc Vân cảm thấy nàng lạ lạ, kéo tay lại "Nguyệt Tuy, người làm sao?"

Nguyệt Tuy không nói gì, một mạch kéo nàng trở về biệt viện.

Liên Khuynh vừa nhìn thấy nàng cùng Nguyệt Tuy trở về liền òa khóc ôm chặt nàng. Nguyệt Tuy lạnh lùng đứng một bên.

Mộc Vân dờ khóc dờ cười, chẳng phải nàng chỉ ra ngoài một chút thôi sao?

"Được rồi, khóc cái gì!"

Liên Khuynh ôm chặt nàng, bả vai không ngừng run rẩy "Người rốt cuộc đi đâu, không...còn không nói với bọn ta một tiếng..."

Mộc Vân vỗ vỗ vai nàng "Ta chỉ là ra ngoài một chút..."

"Bọn ta thật lo cho người, lo sợ người bị người ta bắt đi... Lo sợ người lại gặp bất trắc..."-Liên Khuynh khóc đến hoa lệ dài vù.

Mộc Vân ngăn ra, nàng thở ra một hơi, đưa tay vỗ vỗ vai Liên Khuynh "Không sao, ta không sao, người đừng khóc nữa."

Mộc Vân nhìn thoáng qua Nguyệt Tuy và Liên Khuynh, trong lòng ảm áp đến lạ thường. Hai người họ đều là thật tâm lo lắng cho nàng!!!

Liên Khuynh buông nàng ra, dùng ống tay áo lau nước mắt "Người... người nghỉ ngơi, ta nói với Phủ Hàn công tử một tiếng. Công tử vẫn còn đang phái người tìm kiếm người đây."

Nguyệt Tuy đứng một bên nhìn nàng, bàn tay xiết chặt kiếm. Mộc Vân nhìn nàng ấy như vậy chỉ cười cười vỗ vỗ vai nàng ấy "Yên tâm ta sẽ không tùy tiện rời đi nữa, sẽ không để các người lo lắng nữa!"

Nàng cười "Nguyệt Tuy tỷ tỷ!"

Nguyệt Tuy thoáng kinh ngạc, nàng thả lỏng tay, theo Liên Khuynh ra ngoài.

Mộc Vân bĩu môi "Tiểu miêu này sao càng ngày càng lạnh lùng ah?"

"Mộc Vân..."

Hàm Mộc Vân nằm dài trên sạp mỹ nhân đọc mấy cuốn tiểu thuyết cổ lưu hành ngoài chợ, lơ đãng đáp "Liên Khuynh, tỷ có việc gì?"

Liên Khuynh ngồi một bên pha trà, úp úp mở mở "À, ta..."

Mộc Vân gấp sách lại, chống cằm nhìn nàng ấy "Tỷ có gì mau nói ah!"

Liên Khuynh rũ mắt "Người nghĩ thế nào về lời đề nghị của Phủ Hàn công... À hoàng thượng?"

"Hả?" Mộc Vân chớp chớp mắt "Cái đề nghị gì cơ?"

"Chính là... Tiến cung!"

Mộc Vân xì một tiếng nằm xuống, nghịch nghịch ống tay áo "Muốn ta tiến cung làm gì? Hầu hạ hần? Đừng có mơ!"

Liên Khuynh che trán cảm thán, đầu óc của chủ tử nhà cô có vấn đề ah? Kể từ khi còn thấy được hoàng thượng có bao nhiêu yêu thích nàng, người ta là muốn lập phi ah!

"Hoàng thượng là muốn lập người làm phi!"

Mộc Vân nghiêng mặt nhìn Liên Khuynh "Rồi thế nào? Rồi bị nhốt trong lồng ngày ngày trong ngóng hần ân sủng sao?"

Liên Khuynh cuối đầu "Trong cung an toàn hơn ở đây rất nhiều!"

"Ha! Thâm cung còn nguy hiểm hơn trăm ngàn lần, ta mới không thèm!"

Liên Khuynh biết khuyên nhủ không thành đành đưa mắt cầu cứu Nguyệt Tuy đứng khoanh tay bên kia. Nguyệt Tuy lại không có ý giúp nàng khuyên nhủ, Liên Khuynh ỉu xiu pha trà.

"Người cũng phải đến, là đang trông coi phạm nhân sao?"

Liên Khuynh theo ánh mắt nàng nhìn sang "Đó là thuộc hạ thân cận của hoàng thượng, gọi là... Là..."

Nguyệt Tuy tốt bụng nhắc nhở "Tử Thanh."

"Ah, là Tử Thanh đại nhân. Là đến bảo vệ người ah!"

Mộc Vân bữu môi "Ta cần hấn bảo vệ? Tên đại lừa đảo kia chỉ là đang giám sát ta thôi! Hừ ta có Nguyệt Tuy bảo vệ là đủ rồi!"

Mộc Vân hăm hực mở cuốn sách phủ lên mặt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 142: Ngoại truyện 1.12 Hàm Mộc Vân

"Mộc Vân... Liệu người có giận chúng ta không?"

Nguyệt Tuy nhìn Liên Khuynh như con cún nhỏ lo sợ nhìn về phía căn phòng giếng đèn kết hoa, khung cửa dán đầy chữ hỉ đôi môi cong hình bán nguyệt.

Liên Khuynh nhìn thấy Nguyệt Tuy cười thoáng dần ra. Nguyệt Tuy xoa đầu nàng "Đi thôi, đến lúc rồi!"

Hàm Mộc Vân vừa tỉnh dậy đã cảm thấy cả người vô lực, nàng nhìn màn lụa màu đỏ tươi thoáng ngẩn ra, lại nhìn đến hầu như khắp căn phòng đều một màu đỏ đôi mày liễu nhú lại.

Đây là cái quỷ gì?!

Mộc Vân ngồi dậy mới phát hiện ra bản thân không biết từ khi nào mặc một bộ y phục màu đỏ tươi, chỉ kim tuyến thêu phượng hoàng, đầu tóc nàng được vấn lên đội kim quan cùng trăm cái hình phượng hoàng.

Càng nhìn càng giống... Giá y? Không đúng! Giống hỷ phục của hoàng hậu một nước hơn!

"Mộc... Mộc Vân, người tỉnh rồi?"

Mộc Vân nhú mày "Đây là chuyện gì?"

Liên Khuynh rút đầu, núp sau lưng Nguyệt Tuy.

"Không nói?"

Nguyệt Tuy lãnh đạm "Hôm nay là ngày người xuất giá!"

Mộc Vân tròn mắt "Xuất cmm cái gì mà giá? Gả cho ai chứ?!"

"Chính là hoàng thượng, Phong Nguyệt Phủ Hân!"-Liên Khuynh đưa đầu ra nói với vào một câu.

"Ta thành thân cùng tên đại lừa đảo kia á? Ta phải thành thân á? Ta quý! Ta đương là tân nương mà không biết bản thân mình thành thân có được không?!"

Nguyệt Tuy gật gù "Đúng vậy, người không biết, là Liên Khuynh bán người!"

"Ah, Nguyệt Tuy, tỷ nói vậy được ah? Ta nào có bán chủ tử, ta... Cũng chỉ vì người..."

Đầu óc Mộc Vân không ngừng quay cuồng, tại sao nàng chỉ vừa ngủ một giấc tỉnh dậy liền vào lễ đường thành thân ah?

"Các người cho ta dùng cái gì?" toàn thân không có sức!

Nguyệt Tuy bình thản "Một ít rượu cốt tán thôi."

Mộc Vân tròn mắt "Người..."

Nguyệt Tuy rũ mắt "Hiện tại bên ngoài đang rất loạn, trong cung tương đối an toàn hơn, người đường đường chính chính thành thân cùng hoàng thượng tức là người trong cung, người của hoàng gia. Bọn họ... Cũng sẽ không lỗ mẫn đến tìm người gây chuyện."

Đêm qua nàng có nghe tiếng đánh nhau, chẳng lẽ có người đến tìm nàng gây sự?

Mộc Vân không biết trong suốt thời gian này luôn có do thám ẩn nấp xung quanh để ý đến nhất cử nhất động của nàng, chỉ là bị Phong Nguyệt Phủ Hân phát hiện mà bắt lại.

"Thật ra, hoàng thượng cũng không quá tệ, trước đây người cũng rất thích hần." Liên Khuynh nhỏ giọng "Lúc gặp nguy hiểm người mà người tìm đến đầu tiên không phải hần sao? Người rất tin tưởng hần!"

Mộc Vân nhú mày "Hần lừa gạt ta!"

"Phải không? Người đã nghe hoàng thượng giải thích chưa?"

Mộc Vân trầm mặt.

Bên ngoài đột nhiên náo nhiệt lên, tiếng pháo nổ, tiếng người nói chuyện náo nhiệt.

"Hoàng thượng đến rồi!"

Liên Khuynh lấy khăn voan đỏ thắm xấp nghiêm chỉnh trên bàn nhìn Mộc Vân áy náy "Chù tử, thất lễ!"

Nói đoạn Liên Khuynh trùm khăn voan lên đầu nàng, đồng thời nàng cảm nhận được thứ gì đó mỏng như tơ quấn chặt lấy cổ tay cổ chân nàng, không thể nhúc nhích.

"Cái quái gì thế?"

Liên Khuynh trấn an nàng "Mộc Vân, chỉ là một chút thủ pháp nhỏ, không làm hại người đâu."

Mộc Vân nhú mày, rất chi là tức giận.

Nàng được Liên Khuynh dìu ra ngoài, biệt viện này không phải nhà nàng cũng không có cha mẹ thân sinh nên không có quá nhiều nghi thức. Liên Khuynh dìu nàng lên kiệu hi xa hoa, cách khăn voan lụa nàng nhìn thấy đầu đoàn rước đâu là một nam tử áo bào đỏ thắm. Người đó không phải tân lang, không phải Phong Nguyệt Phủ Hần mà là Tử Thanh _ Thuộc hạ của hần.

Cũng đúng, hoàng thượng nạp phi đâu nhất thiết phải đích thân tới rước dâu. Hàm Mộc Vân, người đang mong chờ cái gì?

Nàng nhếch môi cười khẩy ngồi vào kiệu hoa.

Từ Phở Kim Vương vào hoàng cung không quá xa, ồn ào náo nhiệt bên ngoài dường như không ảnh hưởng được tân nương trong xe ngựa. Nàng ngồi yên, yên lặng đến lặng người.

Khi tỉnh dậy biết bản thân sắp gã cho người ta cảm thấy có chút kinh ngạc, tựa như nàng vẫn còn ngủ, đây là một giấc mơ hoang đường.

Sau đó chính là tức giận, tức giận vì bọn họ lừa nàng, che giấu nàng.

Hiện tại đã tâm tình đã bình ổn nàng cũng không rõ cảm xúc trong lòng là gì, không vui không buồn, không oán không hận, chỉ có bình thản. Cảm xúc này một tân nương nên có ư?

Cứ có cảm giác chuyện này đáng lí ra phải như vậy thì cứ tự nhiên thuận theo nó. Một chút cũng không cần kháng cự.

Kiều hoa dần đến cổng hoàng cung, bên ngoài tiếng nói rộn rã cùng tiếng pháo hoa dần nhỏ đi. Phía trước chính là hoàng thành, phía trước chính là hoàng cung, hoàng cung thâm sâu, là chốn ăn thịt người không nhả xương.

Người can tâm sao?

Thật sự muốn gã cho hần sao?

Gã cho Phong Nguyệt Phủ Hần...

Cầu hoàng!" - Không ai đáp lại lời nàng

Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn cầu hoàng để yêu nghiệt kia, Phong Nguyệt Phủ Hần làm như không nghe thấy nàng la lối tiếp tục nhả nhả rót rượu uống.

"Người thả ta ra đi mà" nàng dần như vang xin, thật sự khổ nạn à nha ở cổ đại tại sao trong lúc kết hôn cô dâu không được ăn uống chứ? Và lại nàng là bị bắt ép đưa đến a, tệ hại đến mức hần không cho nàng uống lấy ngụm nước.

Càng nghĩ nàng càng thấy tức "hoàng đế thói tha, làm nương tử người đứng là ta đã tạo nghiệt ra lớn rồi thì phải. Cầu hoàng!". Hàm Mộc Vân gai mắt nhìn chăm chăm người kia như muốn xé nát hần ra.

Phong Nguyệt Phủ Hần nhếch môi cười tà mị khuôn mặt ửng hồng vì tác dụng của rượu, "cầu hoàng thì vẫn là phu quân của nàng, người khác tu tám kiếp mới được ta coi trọng nàng thì coi như vận xui". Hàm Mộc Vân trừng hần qua lớp khăn voan mỏng, nàng nghiêng răng rợn từng chữ "tốt! Tốt nhất đừng thả lão nương ra nếu không ta cho của quý của người đi châu ông bà"

"Vân Nhi nàng nỡ làm vậy sao a? Ta dù gì cũng là phu quân nàng mà" hấn đi đến vén khăn voan lên, khuôn mặt xinh đẹp dần hiện rõ, có lẽ nàng chỉ khá tốt nhưng trong mắt hấn nàng thật sự hơn mọi nữ nhân hấn từng gặp gấp n lần.

"Phong Nguyệt Phủ Hàn! Ngươi thả lão nương ra" hấn nhếch môi "ta không bắt trời nàng, cho nàng dùng duyên cân tán thì làm sao nàng thành hôn cùng ta?". Hàm Mộc Vân thật sự cảm thấu uất ức.

"Vân Nhi, nàng càng ngày càng thô lỗ nha, hình tượng xinh đẹp lãnh đạm thường thấy của nàng đâu rồi?" hấn nâng cằm nàng chăm chú nhìn. Nàng tránh ánh mắt của hấn thân nhiên nói "chớ tha rồi! Cậu hoàng nha ngươi tha đấy", hấn phì cười chắc chỉ có nàng mới dám nói như vậy với hấn... À có lẽ còn người khác nhỉ?

Nàng vờ hờn dỗi quay mặt đi nơi khác "ta chỉ mới 16 tuổi ngươi không thể nào lấy ta được, ta chưa đủ tuổi kết hôn, ngươi là đang cưỡng ép trẻ vị thành niên a". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "trẻ vị thành niên? Nàng đang nói gì vậy?"

Nhiều lúc hấn cảm thấy Hàm Mộc Vân thật quái dị, nàng nói gì hấn hoàn toàn không hiểu. Bất chợt Phong Nguyệt Phủ Hàn nghĩ đến Lam Khanh Khanh, hai người cũng thật giống nhau. Phong Nguyệt Phủ Hàn thở dài hóa giải thủ pháp cho nàng, thu lại một đoạn tơ màu bạc

Hàm Mộc Vân xoa xoa cổ tay đã ứa đỏ không khỏi trùng mắt về phía ai đó "Đồ vũ phu, đồ không biết thương hoa tiếc ngọc". "Ta nghĩ không cần đối với nàng" hấn cười cười đặt ly rượu và bình lên bàn bên cạnh, rồi đến mép giường

Canh lúc nàng không để ý Phong Nguyệt Phủ Hàn bất ngờ ngã nhào xuống người Hàm Mộc Vân, nàng điểm một giây hoảng hốt đưa tay đỡ hấn rồi mảy chau chặt lại "Phong Nguyệt Phủ Hàn ngươi ngồi dậy cho lão nương". Phong Nguyệt Phủ Hàn ngoáy ngoáy trên người nàng tìm chỗ thoải mái, đầu hấn gối lên bả vai nàng "ta mệt"

Nhìn về mặt mệt mỏi của hấn nàng bỗng chốc chùng lòng, dường như hấn đã ngủ, hơi thở đều đặn. Hàm Mộc Vân thở dài cẩn thận nằm xuống giường chỉnh cho hấn nằm thật thoải mái bên cạnh, tay hấn vẫn nắm tay nàng, đầu gối lên tay nàng.

Hôm nay nàng cũng thật mệt mỏi chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ. Phong Nguyệt Phủ Hàn đang ngủ bỗng mở mắt, đôi con ngươi màu nâu khóa chặt lấy nàng. Phong Nguyệt Phủ Hàn thở dài đưa tay vuốt ve khuôn mặt Hàm Mộc Vân, hấn khẽ nhích người ôm nàng vào lòng

Hàm Mộc Vân, đời này ta đã xác định nàng, dù chết cũng không buông!!!

(—trích chính văn chương 51)

Ngoại Truyện 1. Hàm Mộc Vân (Hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Người nhớ, người đã lãng quên từ lâu

...2 năm...

là một khoảng thời gian ngắn, cũng là một khoảng thời gian dài, còn phải tùy vào người trải qua khoảng thời gian này là ai. Có thể là nhớ nhưng da diết, có thể là tương tư sâu não. Cũng có thể là vô lo vô nghĩ, ngao du thiên hạ.

Thảo Nguyên Mông Cổ hoa cỏ tươi mát, trên đồi cao có bóng nữ nhân ngồi trên ngựa. Nàng đưa tay đón gió lẫn ánh hoàng hôn màu hồng phách chiều thu. Từng tia nắng yếu ớt phản ánh trên ngọc thạch hình hoa hạ tuyết trên tay nàng, xinh đẹp vô cùng.

Trời đã vào thu, từng cơn gió thu se lạnh thổi bay vạt áo mảy huyết y của giai nhân, mái tóc cột tùy tiện phía sau tung bay theo gió. Không có ràng buộc, không có lễ nghi như chủ tử của nó, tự do tự tại

"Thì ra nàng ở đây"

Đôi mắt vốn khép hờ của nữ tử mở ra, nàng nhìn về nơi mặt trời lặn, đôi môi anh đào khẽ nhếch lên. Đôi mắt nàng rất đẹp, như mặt hồ tĩnh lặng, trong trẻo nhưng đáng tiếc lại rất lạnh, lạnh lòng đến mức khiến đối phương không dám lại gần.

Lạnh lòng đến mức khiến người xung quanh cảm thấy nàng là kẻ lãnh khốc vô tình.

Nam tử vừa cười ngửa đến thấy nàng có phản ứng nhưng lại chẳng nói chuyện thì cau mày "Ta đang nói chuyện với nàng đấy, nàng cứ như vậy bỏ lơ ta sao?"

Giai nhân liếc cũng không liếc y lấy một cái, nàng thu tay, kéo dây cương ngựa muốn rời đi.

"Nàng muốn đi đâu?"- nam tử cứ nghĩ nàng sẽ tiếp tục cho hắn ăn bơ nào ngờ ngoài dự kiến nàng mở miệng. Thanh âm trong trẻo, lạnh lùng

"Thiên hạ rộng lớn cũng không phải không nơi nào chứa ta"

Nam tử kinh ngạc "Nàng muốn rời đi? Còn ta?" nếu không phải y chạy đến đây tìm nàng chắc nàng đã cao chạy xa bay chẳng thèm ngoảnh gì đến y đi.

Giai nhân ghim dây cương, miệng ngâm dài âm tiết, nàng hồ hững nhìn qua nam tử, đôi môi anh đào cong thành hình bán nguyệt.

"Từ đâu đến cứ trở về nơi đó đi".

Nam tử còn đang ngẩn người thì giai nhân đã thúc ngựa đi mất, người từ đâu đến thì cứ trở về nơi đó? Chết tiệt là muốn đuổi y đi mà!

Nam tử không cam tâm gào to phía sau bóng lưng giai nhân dần khuất

"Lam Khanh Khanh, Nàng chờ đấy cho ta, Hắc Kết ta lần này lại để nàng chạy mất ta mang họ nàng!"

Giai nhân huyết y phi ngựa như bay khê cười "Lam Kết, không tồ!"

Hắc Kết bắt lực nhìn bóng lưng nàng mất hút sau đồi cao, tức đến hộc máu, y thật sự hối hận đã dạy nàng cười ngựa rồi.

Lam Khanh Khanh, nàng chờ đó cho ta!!!

Hỏi tại sao Hắc Kết không ngay lúc này đây thúc ngựa đuổi theo nàng?

Không không, y hiện tại rời đi Mông Cổ lại rồi mất. Nhớ lại hai năm trước Khanh Khanh không từ mà biệt đã khiến Phong Nguyệt nổi sóng rồi. Hắc Kết dù đã gửi thư tin nhưng mấy cái người trong cung kia vẫn gào lên muốn gặp nàng.

Người trong cung không hiểu chuyện thì thôi đi, Dạ Nguyệt còn một hai muốn đưa nàng đến địa phận của sơn trang. Hắn thật khó khăn mới thuyết phục họ đưa Khanh Khanh đi, vừa trốn quan phủ vừa trốn người Huyết Ưu cung lại phải né người của Xích Hà cung.

Ấy vậy mà cái cô nương vô lương tâm kia vừa mới thức giấc sau ba ngày ba đêm do tác dụng của thuốc đã cầm kiếm kề vào cổ hắn. Khanh Khanh vẫn nhớ nàng là ai, đã trải qua những gì, chỉ duy nhất không biết Phong Nguyệt Vô Thần là người phương nào, những đoạn kí ức có mặt hắn cũng bị quên sạch hoặc bị vô hiệu hóa tình cảm mất.

Chỉ đáng thương những người thân cận Phong Nguyệt Vô Thần, dù nàng không có tình cảm với bọn họ nhưng hễ xuất hiện cùng hắn đều bị quên sạch sành sanh.

Hiện tại Khanh Khanh đang ở Mông Cổ, cứ không từ mà biệt như vậy đằng nào trong cung cũng gà bay chó sủa, suy ra tình huống nàng bị thương bị bắt vân vân và mây mây.

Suy cho cùng Hắc Kết lại phải kiêm gã thuộc hạ của Khanh Khanh, lo liệu ổn thỏa, loại trừ phiền phức cho nàng.

Trong lòng Hắc Kết thầm chấy hai hàng lệ nhìn về phía Khanh Khanh rồi đi chỉ biết uất ức gào thét trong lòng

Lam Khanh Khanh nàng chỉ biết ức hiếp người già, ta dù sao cũng hơn nàng hai tuổi, sống lâu hơn nàng hai năm, ăn nhiều hơn nàng 2130 hạt gạo, còn cứu nàng một mạng. Nàng lại nở làm thế với ta, Khanh Khanh! Hắc Kết ta ghi hận, sẽ có một ngày trả lại nàng tất!!!

*

Phong Nguyệt vương triều

Huyết Ưu cung

...Rầm...

Hòn giả theo tiếng động lớn vỡ thành trăm mảnh, khói bụi dần tản đi lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng tức giận. Hắc Minh thăm lau mồ hôi nhìn vị Tôn chủ cao cao tại thượng đang tức giận kia, trong hai năm này không biết bao nhiêu tài sản trong Huyết Ưu đã bị hắn biến thành khói bụi. Tôn chủ đại nhân, người có tức giận thì đi chỗ khác xả được không? Dù gì Huyết Ưu cung cũng là thành quả gây dựng của ta trong sáu năm nha

"Tôn chủ bớt giận"

Vô Ưu hừ lạnh "Các ngươi ăn no rồi không làm được tích sự gì ta còn nên giữ lại?"

Hắc Minh lau mồ hôi "Tôn chủ, chuyện này..."

"Cũng không thể trách Hắc Minh, nàng ấy muốn trốn thì cho dù có lật tung cả đại lục này lên cũng chẳng tìm được" - Nguyệt Vi đến nhìn thấy bãi "hoang

tàn" lại lắc đầu nói đỡ cho Hắc Minh

Vô Ưu nhếch môi cười lạnh, ngồi xuống tràng kỉ "Muội đang trách ta?"

"Thuộc hạ nào dám, chỉ là đã hai năm rồi nếu nàng muốn trở về thì sẽ không đợi đến hai năm đâu. Huống hồ nếu là ta, ta cũng chẳng quay về" trên mặt Nguyệt Vi viết rõ hai chữ "Đáng đời" to đùng. Cô nhúng vai rồi đi "Ta trở về Viên Linh Các trước, tôn chủ đại nhân cũng đừng tức giận phá hết đồ đạc trong Huyết Ưu nữa. Cung ta sắp bị đói đến nơi rồi, đến lúc đó Viên Linh các cũng không đủ sức lực hỗ trợ Huyết Ưu cung nữa đâu"

Cái cô Nguyệt Vi này có phải nói quá rồi không?

Hắc Minh thấy Vô Ưu không nói gì cũng rời đi để lại một khoảng vắng lặng cùng Vô Ưu chìm sâu vào suy tư.

Trong hai năm này hắn đã chặn hết đường lui của Xích Hà cung, hiện tại Xích Hà trở thành một cung nhỏ nhoi không đáng nhắc tới cũng chẳng thể ngóc đầu dậy. Nếu không phải vì nể tình mẫu thân hắn đã biến Xích Hà cung thành khói bụi.

Mối họa đã diệt nhưng người đã không còn, lần cuối cùng hắn nhìn thấy nàng là lần ở ngoài phố đó, cùng nam nhân khác...

Vô Ưu xiết chặt nắm đấm, Khanh Khanh! Ta nhất định sẽ tìm được nàng!

Liễu An Nhiên đứng ở cửa nhìn hắn thật lâu cũng không đi vào, hắn cũng không phát hiện ra có người đứng ở cửa. Liễu An Nhiên thờ dài quay người đi

Thần, ta đã nói huynh sẽ hối hận!

"Đường chủ"

"Sao rồi có tin tức gì không?"- Liễu An Nhiên hướng hắc y nhân vừa đến hỏi

Người kia có chút lúng túng quỳ xuống đất "Đường chủ tha tội, thuộc hạ đã phái người điều tra vẫn không có tin tức gì của Lam cô nương. Người của Hắc Minh đường chủ cũng không tìm ra manh mối"

Liễu An Nhiên chau mày "Có thể nào là Dạ Nguyệt che giấu không?"

"Quả thật tin tức của Lam cô nương bị phong tỏa nhưng chắc không phải là Dạ Nguyệt son trang. Theo thuộc hạ biết trong hai năm nay Dạ Nguyệt luôn phái người đi, có lẽ là đi tìm Lam cô nương"

Liễu An Nhiên nhíu mày càng chặt "Rồi cuộc thì ai lại có thể lực lớn như vậy? Cả một dấu vết nhỏ cũng không để lộ ra"

Đột nhiên cô nghĩ đến một người, sắc mặt dần kém đi.

"Đường chủ?"

Liễu An Nhiên có chút sợ hãi lắc đầu "Ngươi phái một vài người đến nhìn xem động tĩnh của vị ở Phong Quốc kia một chút"

Ngươi kia có chút giật mình "Đường chủ ý người là?"

"Ta mong không phải như ta dự đoán, nhớ kĩ phải làm gọn gàng nếu người kia biết có chuyện không bình thường chỉ sợ sẽ có chuyện"

Hắc y nhân cúi đầu tuân lệnh rồi đi.

Liễu An Nhiên cảm thấy có một cỗ bất an dâng lên trong lòng kèm theo là nỗi hoảng sợ, chỉ mong người kia không biết đến sự tồn tại của Lam Khanh Khanh!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Nữ Tử Huyết Y

Tây Hạ Quốc

"Ngươi nói xem Nạp Lan công chúa kia lúc nào cũng bám theo Na Bố Lạp tướng quân có phải rất không biết xấu hổ không?"

Thiếu nữ Giáp mang vẻ mặt khinh bỉ "Nói trắng ra ngươi ghen tỵ người ta đi, Trưởng công chúa đi rồi Nạp Lan thay tỷ tỷ giả cho tướng quân là chuyện đương nhiên!"

"..."

"Nhớ năm đó Na Bồ Lạp tướng quân uy vũ, đơn thân độc mã vào động sơn tặc diệt sạch không còn một tên. Lại nhớ năm đó thiếu niên ấy ở sa trường đánh thắng ngoại xâm khai hoàn trở về..."

Ông lão kể chuyện bên đường nước miếng phun tung tóe kể lại chuyện cũ của vị tướng quân vĩ đại nhất Tây Hạ.

"Trời đất, nữ nhân kia là ai?"

Nam hữu nọ bên cạnh nhìn qua, chỉ thấy nữ tử một thân huyết y khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, nàng xinh đẹp mỏng manh lại cười một con chiến mã hùng dũng. Nam hữu ngơ ngác nhìn theo nàng "Thật xinh đẹp!!!"

Vài quan khách trong gian trà bên đó cũng chú ý đến mỹ nhân vừa xuất hiện kia, lão kể chuyện đang nói hăng say thấy khách quan không chú tâm liền bực bội nhìn theo ánh mắt họ.

Hai nữ tử nói chuyện phiến bên đường cũng nhìn sang nhìn giai nhân đến quên mất mình đang nói cái gì

"Cô nương này nhìn thật xinh đẹp"

"Nhìn y phục của cô ấy thật giống người trung nguyên"

"Không phải chứ, ta từng nhìn thấy loại chiến mã kia, là của Mông Cổ"

"Ta từng thấy trang sức cô ấy đeo, là tác phẩm của một nghệ nhân nổi tiếng ở Phong Nguyệt"

"..."

Mọi người đều kết luận nữ nhân này không phải người thường, hướng hồ Tây Hạ khá xa trung nguyên, người đến nơi này chỉ có ba dạng. Thứ nhất dân chạy nạn do chiến tranh, thiên tai. Thứ hai là thương nhân ở trung nguyên không có đất dụng hay gian thương muốn mở rộng thị trường làm ăn buôn bán.

Loại cuối cùng chính là sứ giả.

Nhìn giai nhân kia thật không giống ba loại người trên nha.

Giai nhân trên ngựa cảm nhận được ánh mắt hiếu kì của mọi người liền nhú mày. Giai nhân nhìn sang, ánh mắt lạnh lùng, mọi người tức khắc im lặng. Suy nghĩ đầu tiên của nàng chính là "họ thật ồn ào"

Giai nhân xuống ngựa đi vào gian trà nhã bên đường. Mọi người đều im lặng, con người thủy chung luôn dán lên người nàng.

Lão bà bà chủ quán nước bùng ầm chè đi ra nhìn thấy nàng liền giật mình

"Cô nương là người nơi khác đến sao?"

Giai nhân không lạnh không nóng gật đầu.

Lão bà cười cười ném cho bọn người hóng chuyện một ánh mắt, họ lập tức ngó nghiêng xung quanh không để ý đến bên này nữa.

"Cô nương chắc không biết, Tây Hạ kị nhất việc nữ tử chưa xuất giá đơn thân ra đường. Nữ tử chưa xuất giá muốn ra ngoài hầu hết phải che mặt lại"

Giai nhân khó hiểu nhìn ra phớ, quả thật có rất người mang tấm khăn trùm đầu che kín mặt.

"Che mặt lộ thân?"

Lão bà bị câu hỏi đột ngột làm cho ngẩn ra, lão bà nhìn y phục của Tây Hạ liền hiểu.

"Nữ tử Tây Hạ phóng khoáng, bọn trẻ luôn thích mặc y phục thoải mái cứ thành tục lệ, nữ tử còn có thể săn bắt. Với lại khí hậu Tây Hạ nóng bức không như trung nguyên"

Giai nhân quan sát y phục của nữ tử Tây Hạ một chút, có chút thích thú, nhìn có ba phần giống y phục của hiện đại. Ngoại y của họ để lộ tay, váy dài nhất chỉ tới đầu gối hoặc quần bó sát đôi lại mang giày bó cao. Bên ngoài phủ một lớp áo choàng chống khí hậu khắc nghiệt của Tây Hạ.

Thật giống y phục của sát thủ, ngoại y của họ rất giống y phục nàng mặc đi thực hiện nhiệm vụ ở đời trước.

"Cô nương?"

"Khách điểm ở đâu?"

Lão bà nghiêng người chỉ về một con phố "Đi đến kia rẽ trái đi một đoạn sẽ thấy khách điểm lớn nhất thành"

"Đa tạ" Giai nhân đứng dậy để lại một thỏi bạc rồi lên ngựa đi mất.

Lão bà nhìn thỏi bạc chói mắt kia thở dài, giai nhân chỉ uống ngụm nước, nắm đồng là đất đỏ rồi đành này lại ở lại thỏi bạc trắng đủ để mua luôn tiệm nước của bà rồi.

"Lão thái thái, thế nào? Giai nhân đó tên gì? Ở đâu? Có dự định gì? Đến đây làm gì?"

Lão bà ném cho tên kia ánh mắt khinh thường "Cô nương kia là người nơi khác tới, nhìn khí chất cô bé kia như vậy không phú thì cũng quý. Người nhìn lại bản thân đi"

Nam tử kia chỉ vào mình khó hiểu "Ta làm sao?"

Nam hữu bên cạnh che miệng cười "Ý của lão bà là người cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga đấy"

Nam tử tròn mắt "Ta dù gì của là thế tử Nhĩ Hà Tam Lạc có gì mà không xứng. Các người chờ đó ta nhất định sẽ khiến nàng phe phẩy đuôi chạy theo ta!"

Nam hữu không khách khí nói "Ta chờ ngày thế tử Nhĩ Hà Tam Lạc người phe phẩy đuôi chạy theo nàng!"

Nhĩ Hà Tam Lạc nghiêng răng nghiêng lợi

"HÀN THANH NGƯỜI ĐỘI ĐÓ"

*

Khách điểm

"Cô nương cô muốn ở trọ hay dùng bữa?" - Tiểu nhị tỏ ra thân thiết hỏi

"Ở trọ" - Nữ tử lạnh nhạt phun ra hai chữ.

Tiểu nhị không mấy quan tâm đến thái độ lạnh nhạt của nàng, vắt khăn lên vai chạy vào trong hô lớn "Chuẩn bị cho vị cô nương này một căn phòng"

Tiểu nhị trở lại với chìa khóa phòng, nữ tử kéo tiểu nhị lại hỏi "Tiệm y phục ở đây?"

Tiểu nhị có chút ngần ra, đại đa số người dân ở Tây Hạ đều tự tay may y phục của bản thân. Phải nói tiệm dệt may y phục ở Tây Hạ thật rất hiếm hoặc giá trên trời.

"Ở cuối phố có đấy, nhưng mà có chút..." tiểu nhị đưa ngón cái với ngón trỏ xoa lại, nhìn vẻ mặt hần cũng biết đất đến mức nào.

"Đa tạ!" - nữ tử nhận lấy chìa khóa phòng rồi rời đi, nàng đến cuối phố, tiệm trang phục kia thật không khó gì để tìm ra. Cuối phố lớn chỉ duy nhất một căn tiệm to với bảng tên mạ vàng sáng chói «Diệp Phục Tì»

"Cô nương người muốn mua y phục gì đây?" cô nương tiếp khách thấy nàng liền đánh giá một vòng, nhìn chất liệu vải y phục của nàng xem ra là người có tiền.

Giai nhân nhìn qua đã biết nàng ta nghĩ gì, chẳng thềm bật tâm đi vào trong

"Cô nương cần gì?" - Lão bản niềm nở, lịch sự hỏi

"Có nhận may y phục?"

"Có có, cô nương muốn may loại nào Diệp Phục Tì đều có thể làm ra. Diệp Phục Tì là phường may nổi tiếng nhất Tây Hạ, nơi này không thể làm ra ắt nơi khác càng không thể"

Tự tin quá chăng? Sao cũng được chỉ cần phù hợp yêu cầu của nàng có cao ngạo sao cũng được. Những thứ không liên quan nàng cũng lười quan tâm

Giai nhân rút trong người ra tờ giấy đặt lên bàn "Ba ngày!"

Lão bản có chút ngần ra chưa kịp tiêu thụ lời của nàng nàng lại nói tiếp "Ba ngày sau giao đến Khách điểm Đông thành!"

Ông chủ giật mình hiểu ra, giai nhân đi đến tủ y phục tùy tiện lấy một bộ huyết y cùng áo choàng màu đen tuyền. Nàng đem đến trước mặt Ông chủ "Một chiếc khăn lụa che mặt, tính tiền!"

Lão bản vội gọi người lấy đồ đến gói lại cho nàng, giai nhân không chút do dự đặt thỏi vàng ròng trước mặt ông chủ "Hôm nay" lại đặt thêm hai thỏi vàng lên bàn "Y phục kia, thời hạn nhớ kĩ!"

Nàng có thể thiếu mọi thứ duy nhất không thiếu tiền, nhìn vàng trên bàn nàng lại nhớ đến người nào đó. Ngân khố hao hụt nhiều như vậy không biết lần sau trở về Gia Lễ Thượng Phong có giết nàng không nhỉ?

Ông chủ lúc này mới nhớ đến cầm tờ giấy lên xem lại nhìn ba thỏi vàng có chút khó xử, muốn nói gì đó nhưng bóng dáng huyết y đã đi xa

"Làm sao vậy?"

"Cô nương kia gia hạn ba ngày phải làm xong bộ y phục này. Nhưng... Người xem" - ông chủ đưa tờ giấy cho ma ma phòng may, một nữ nhân lại đặt may y phục của nam tử?

Vị ma ma kia nhìn qua tờ giấy, khuôn mặt có chút hưng phấn "Bộ y phục này nhìn thật thú vị, cô nương ấy có yêu cầu gì không?"

"Nhìn phía sau"

Người kia lật tờ giấy lại chỉ có bốn chữ "Dùng thứ tốt nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Vì Một Người?

Tây Hạ không giống các nước ở Trung Nguyên, màn đêm vừa buông xuống con phố liền trở nên vắng lặng, người trên đường ít ỏi đến đáng thương.

Trời đã vào Thu, Tây Hạ không còn thường xuyên có bão cát nữa, khí trời ban đêm có chút rét lạnh.

Mặt trăng đã treo cao đỉnh đầu, Tây Hạ chìm sâu vào bóng tối chỉ duy nhất có ánh trăng bạc len lỏi cùng ánh đèn mờ nhạt phát ra từ căn phòng nhỏ ở khách điểm Đông thành.

Giai nhân huyết y ngồi trên bệ cửa sổ nhìn ánh trăng đến thất thần, đột nhiên giai nhân mỉm cười, nụ cười tuy xinh đẹp lại lạnh nhạt, ý cười không lan đến khóe mắt. Nhìn nàng hết như nữ nhân vô tâm không biết cười, giống như trước đây...

Giai nhân cúi đầu, ánh mắt có chút phức tạp

"Lam Khanh Khanh..."

Giai nhân nhắm chặt mắt, xung quanh tỏ ra ưu thương vô bờ, đôi môi nàng lắp bắp

"Lam Khanh Khanh, mày rốt cuộc bị làm sao?"

Trong đầu nàng lại hiện lên dáng vẻ ấy, nữ tử vận lục y của cung nữ tóc búi tôi hai bên, nữ tử đó dường như nhìn một người cười xinh đẹp. Ý cười trong mắt nồng đượm, người rất giống nàng!

Không thể nào!!!

Lam Khanh Khanh thở dốc đưa tay đặt lên phần ngực phập phồng khó chịu. Kể từ năm mười tuổi nàng chưa từng cười rục rờ như vậy, rốt cuộc là tại sao hai năm nay những hình ảnh đó cứ luôn quanh quẩn trong đầu nàng? Đối phương rốt cuộc là ai?

Đầu bắt đầu truyền đến cơn đau nhứt, Khanh Khanh buồn tha đoạn kí ức kia. Nàng nhìn ánh trăng bạc càng lúc càng thấy quen thuộc, nàng không hề biết trước đây nàng từng nhiều lần cùng người đó lẳng lặng ngồi ngắm trăng thế này. Nàng càng không thể biết dưới cùng một ánh trăng, nơi nào đó ở Phong Nguyệt có một nam nhân ngồi bên gốc lê, nhìn ánh trăng mà hoài niệm.

Khanh Khanh cảm thấy mình như quên cái gì đó rất quan trọng, cảm giác như trong tay đang nắm thứ gì đó nhưng khi nhìn lại thì trống rỗng. Cảm giác này khiến nàng bất lực, cảm giác này đã thật lâu nàng chưa trải qua.

"Đang nhớ đến chuyện cũ?"

Khanh Khanh cũng không nhìn đến nơi phát ra tiếng nói, khuôn mặt nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lùng vốn có "Không nhớ được!"

Hắc Kết phi thân đến trước mặt nàng, ngồi xuống mái nhà "Không thể nhớ ra thì đừng nhớ"

Năm đó nàng uống Vong Tình thủy, khi tỉnh dậy đã quên rất nhiều chuyện, đặc biệt là liên quan đến người kia. Tác dụng phụ duy nhất của Vong Tình thủy chính là cổ nghĩ về những đoạn kí ức bị lãng quên kia thì cơn đau đầu sẽ phát tác.

Hắc Kết nhìn nàng ngẩn người có chút đau lòng "Có nghi vấn liền hỏi ta đi" chung quy nàng vẫn không thể quên đi đoạn tình cảm dành cho hắn. Hắc Kết có chút cảm thấy thất bại!

Khanh Khanh nghĩ nghĩ lại nhớ đến bóng dáng nữ tử lục y tươi cười kia khẽ cau mày "Tại sao ta lại vào cung... làm cung nữ?"

Nàng nhớ sau khi được Dạ Nguyệt thu nạp thì xảy ra một số chuyện, là chuyện gì nhỉ? Đại nào nàng có chút mơ hồ, sau đó thì nàng nhập cung gặp Bạch Nhi, Phong Nguyệt Phủ Hàn, Hàm Mộc Văn.

Đoạn kí ức mơ hồ kia rốt cuộc là gì? Tại sao nàng phải vào cung?

Đầu nàng lại phát đau, trong hai năm qua có quá nhiều nghi vấn, kí ức nàng mơ mơ hồ hồ lại càng khiến nàng phát bực. Con bà nó xuyên không xong thì nàng gặp trúng cái loại quỷ quái gì chứ!

Nơi nào đó ở Phong Nguyệt có một nam nhân hắc xì liên tục, hắn chẳng biết là Khanh Khanh ở Tây Hạ đang "thương nhớ" hắn.

Liễu An Nhiên khoanh tay dựa người vào cây lê, ánh mắt khinh bỉ nhìn mỡ nam tử nào đó "Thân thể yếu ớt vậy rồi?"

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười không nói.

Liễu An Nhiên cũng lười nói thêm, hai người không ai nói câu nào khiến không gian trở nên yên ắng đến lạ lùng.

"Vì một người!"

Lam Khanh Khanh ngẩn ra, đây lần đầu tiên Hắc Kết nói về người đó, trong hai năm qua nếu nàng hỏi hắn về người trong mơ hồ kia hắn liền đánh trống lảng. Những lúc như vậy nàng nhận ra Hắc Kết có chút gì đó rất khác thường.

Nếu đã giấu nàng suốt hai năm vậy vì có gì nói ra?

"Người khiến nàng bị tổn thương, hắn là nguyên nhân nàng dùng Vong Tình thủy" - Hắn nhận được tin Xích Hà cung đã bị diệt, không còn gây uy hiếp nữa. Hắn ích kỉ độc chiếm nàng hai năm. Giấu giếm nàng hai năm, nàng vẫn không quên được người kia, đành chịu.

"Hắn ta tên gì?"

Hắc Kết do dự một lúc "Ta có thể cho nàng biết mọi thứ, chỉ duy nhất thân phận hắn. Đợi nàng trở về trung nguyên ắt sẽ biết!" ít nhất hiện tại hãy để hắn ích kỉ bên cạnh nàng một thời gian, một thời gian thôi.

Khanh Khanh không hỏi gì thêm tĩnh lặng nhìn trăng.

*

Diệp Phục Ti

"Tam Lạc công tử người đến có gì phân phó ah?"

Nhĩ Hà Tam Lạc đi dạo quanh Diệp Phục Ti, hắn dừng chân trước bộ y phục chưa hoàn chỉnh, ngoắc tay gọi ông chủ đến "Lão biết bộ y phục này của ai không?"

Diệp Phục Ti chính là gia sản nhà họ Nhĩ Hà nhà hắn, Nhĩ Hà là một trong những gia tộc lớn nhất ở Tây Hạ. Phụ thân Nhĩ Hà Tam Lạc làm quan lớn trong triều, phải nói hắn sinh ra đã là hõn ngọc được Nhĩ Hà gia nâng niu yêu chiều, chưa từng trải qua chút khổ sở nào.

"Đây là của một nữ tử từ ngoại ban đến đưa mẫu vẽ để may thành, hai ngày nữa giao đến khách điểm Đông thành cho nàng"

Tam Lạc gật gù, nhìn bộ trang phục này có chút thú vị đấy, tuy mới hoàn thành một nửa đã nhìn ra là cực phẩm. Hắn nhìn lụa đỏ của y phục bỗng nghĩ ra chuyện gì đó

"Có phải cô nương ta vận một kiện y phục trung nguyên màu đỏ, không đeo mạn che mặt, cười chiến mã không?"

Ông chủ có hơi kinh ngạc "Đúng vậy!"

Tam Lạc cười tà mị, đang muốn tìm mỹ nhân đó thì người đã chui vào rọ.

"Hai ngày nữa ta lại đến, bộ y phục đó cứ để ta đem đến cho nàng ta!"

Ông chủ thừa biết tính cách thiếu gia nhà mình, chỉ sợ thiếu gia gặp phải nàng ấy lại nổi tật xấu, ông e dè hỏi lại "Thiếu gia quen biết cô nương kia sao?"

"Trước đây thì không, hiện tại thì có quen rồi" - Nhĩ Hà Tam Lạc cười cười tung tăng đi lên lầu trên.

Xác định!

Ma ma phùng may xấp lại ông chủ "Có nên báo cho lão gia một tiếng không đây?"

"Không nên, lão gia mà biết được thiếu gia đi trêu hoa ghẹo nguyệt không khéo lại đánh gãy chân cậu ấy" - ông chủ mang vẻ mặt lo lắng, ông biết Khanh Khanh không phải nhân vật tầm thường, chỉ sợ Tam Lạc chọc phải nàng, rước lấy phiền phức.

"Hay là nói một tiếng với Na Bồ Lạp tướng quân? Dù gì tướng quân cũng đang ở Kinh Lăng, cũng chỉ có ngài ấy mới trị được thiếu gia"

Ông chủ suy nghĩ một chút rồi gật đầu "Được đi nói với ngài ấy một tiếng", nói thì nói là vậy chỉ sợ Na Bồ Lạp tướng quân lại đem theo cái đuôi gây chuyện kia.

Giúp thì chẳng giúp được lại rước họa ngập đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Có Người Muốn #x27;Cửa Đồ#x27; Nàng

Này đã là ngày thứ tư Lam Khanh Khanh đến Tây Hạ. Hắc Kết luôn đi theo bên cạnh nàng tỏ vẻ nghi hoặc, bốn ngày này nàng trừ phi ra chợ mua đồ dùng thì ngồi trong phòng ngảy ngốc chẳng biết nàng nghĩ gì.

Chẳng lẽ nàng chỉ đơn giản rảnh rồi tấp dạp vào Tây Hạ dừng chân? Không thể nào.

"Khanh Khanh nàng đi đâu đấy?"

Lam Khanh Khanh không đáp lời, Hắc Kết nhanh nhẹn chạy theo sau nàng, chỉ sợ nàng lại vác tới cho hắn thêm mớ phiền phức.

Khanh Khanh đi dạo phố lớn trong Kinh Lăng một vòng, Hắc Kết không nhận ra nàng muốn đi nơi nào cũng chẳng thấy nàng mua gì. Đột nhiên hắn nhận ra từ khi rời Phong Nguyệt đến nay nàng liền trở nên lạnh lùng khó đoán như vậy. Không! Là từ khi quên đi ai đó.

Khanh Khanh đang đi đột nhiên dừng chân, Hắc Kết đi phía sau cũng suất va vào nàng "Khanh Khanh sao vậy?"

Nàng không nói chỉ nhìn về phía trước, Hắc Kết tò mò đưa mắt nhìn về phía nhãn quang nàng phóng đến.

Phía trước có hai nam tử cùng một nữ nhân đi về phía này, à là đi trên đường lớn ngang qua này. Trong ba người kia có một nam tử cao khoảng mét chín, dáng người vạm vỡ, anh tuấn khôi ngô, nhìn là biết người học võ. Bên cạnh là nam tử thư sinh mang vẻ nhu nhược, cước bộ trầm ổn. Nữ tử ăn mặc cao quý, vừa nhìn đã thấy sự kiêu ngạo không chút dấu gấm.

Ba người bọn họ đi ngang qua bên này, dường như cảm nhận được ánh mắt của Khanh Khanh nam tử vạm vỡ kia ngoái đầu nhìn lại.

"Đại ca?" - nam tử thư sinh gọi hắn cũng nhìn lại nhưng Khanh Khanh sớm đã thu ánh mắt, hòa vào biển người trên phố.

"Tỷ phu có chuyện gì à?"

Na Bồ Lạp Hàn Minh lắc đầu thu lại tầm mắt "Không có gì!"

Nạp Lan Hinh Nhã quét mắt xung quanh, cảm thấy không có điều bất thường liền lúi lúi kéo kéo tay hắn "Tỷ phu người lại đa nghi rồi?"

Na Bồ Lạp Hàn Minh khéo léo rút tay ra khỏi móng vuốt của nàng ta cười cười "Công chúa xuất cung ta phải bảo vệ thật tốt rồi!"

Nam tử thư sinh im lặng bấy giờ luôn nhìn về phía dòng biển người có chút mờ mịt, hình như khi nãy hắn cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm, hình như nghe thấy tên một người, cảm thấy thật quen tai!

"Lăng Vân, đi thôi!"

Đội đi xa một đoạn Hắc Kết mới mở miệng hỏi "Khanh Khanh, ba người kia có gì bất thường sao?"

"Người của Dạ Nguyệt Sơn Trang"

Hắc Kết ngăn ra "Ba người kia?"

"Không, là nam tử nhìn thư sinh kia"

Khỏe mới Hắc Kết gần gũi "Ta thấy tên thư sinh kia thật yếu đuối, hẳn lại là người của Dạ Nguyệt?"

"Không những vậy còn là Thất công tử, Lăng Vân" - Từ đầu đến cuối thanh âm nàng rất nhẹ nhưng chuyện rất hiển nhiên, không liên quan đến bản thân.

Hắc Kết cuối cùng hiểu ra mục đích nàng chọn điểm dừng chân ở Tây Hạ, chính là tìm ba vị nghĩa ca Dạ Nguyệt. Thất công tử Lăng Vân, Thập công tử Vu Trắc Nhạ, Thập nhất công tử Thiệu Phi.

"Khanh Khanh, nàng chỉ cần nhìn qua là biết hẳn là người của Dạ Nguyệt?"

Khanh Khanh dùng cước bộ, đôi môi cong lên, thanh âm lạnh lùng "Hắn... Quá ngốc!"

Hắc Kết ngơ ngác.

Dạ Nguyệt Sơn Trang không chỉ nổi tiếng bởi nền móng kinh tế vững chắc cùng thế lực hắc ám. Người ngoài còn biết Dạ Nguyệt là nơi hội tụ anh tài xuất chúng, chỉ cần một nô dịch nhỏ trong sơn trang đã có thể chẳng tốn sức đã hạ gục du côn ngoài chợ.

Thuộc hạ trong Sơn Trang đã lợi hại càn quét bàn đến các vị Công tử, chỉ là có một người xét về tư chất thì có chút... Người đánh hẳn một quyền hẳn tránh người trăm dặm. Chính là vị thất công tử Lăng Vân kia.

Cũng chả biết năm đó vì sao Dạ Nguyệt thu nạp hẳn.

Trời dần tối, Khanh Khanh đi ngang qua gian bán rượu, mua hai vò «Nữ Nhi Hồng» trở về khách điểm đông thành.

Hắc Kết thấy nàng mua rượu sắc mặt liền ai oán, thầm tính toán đêm nay giả vờ có việc chuồn đi. Nhưng càng nghĩ lại càng thấy sai, hẳn đi rồi ai có đủ can đảm quản nàng chứ?

Còn chưa kịp bàn kế hoạch "tác chiến" tối nay Khanh Khanh đã giáng cho hắn một câu rét lạnh "Hôm nay người bồi ta uống rượu"

Khỏe miệng hắn co giật dữ dội, Khanh Khanh của ta ơi nàng không nhận ra lúc nàng say rượu có bao nhiêu... Đáng sợ sao?

Khách điểm Đông thành Kinh Lăng

Nhĩ Hà Tam Lạc cùng một gã nô bộc trong Diệp Phục Ti đem y phục Khanh Khanh đặt may đến khách điểm.

"Này cô nương ngoại ban vận huyết y có ở trong khách điểm không?"

Ông chủ khách điểm nhận ra người hỏi là Tam Lạc công tử liền cười nịnh nọt "Có có, nàng ấy ở phía sau hậu viện"

Tam Lạc nghĩ nghĩ liền bụng mồm gõ đặt kiện y phục, bên trên còn có khăn lụa trùm lên từ tay gã nô bộc "Người trở về trước, bản công tử tự tay đem tới cho nàng ta"

Nhĩ Hà Tam Lạc hí ha hí hửng đi về phía hậu viện, trong đầu bày ra không biết bao nhiêu "mỹ nhân kế" quyến rũ người đẹp. Chỉ là vừa tới nơi, chưa nhìn thấy người đã nghe thấy âm thanh vật gì đó nặng nề nện vào thân cây Bạch Đằng trong hậu viện. Hắc Kết kinh ngạc bước nhanh thêm vài bước thầm nghĩ ai lại cả gan náo loạn ở đây.

Hắn vừa bước tới liền thấy "thứ" vừa đập vào thân cây Bạch Đằng kia rơi xuống đất. Hắc Kết lồm cồm bò dậy, ho khan vài tiếng ai oán nhìn mỡ nữ tử vô tâm đang ngồi uống rượu

"Khanh Khanh, nàng thật không biết thương hoa tiếc ngọc!"

"Người là hoa hay là ngọc?" - giọng nói mang bảy phần say ba phần khinh bỉ vang lên.

Nhĩ Hà Tam Lạc nhìn cảnh này liền đực mặt ra nhìn Hắc Kết một thân nam tử cũng được xem là mạnh mẽ lại bị một nữ tử đánh bay.

Hắc Kết lúc này ý thức được có kẻ tới xem trò vui liền phóng tới ánh mắt rét lạnh "Người là ai?"

Nhĩ Hà Tam Lạc không thèm quan tâm tới Hắc Kết chỉ thủy chung nhìn giai nhân huyết y đang uống rượu. Hắc Kết quát Hắc Kết chạy tới chỗ nàng "Tiểu mỹ nhân, gặp lại nàng rồi!"

Hắc Kết bị cho ăn bơ liền xụ mặt đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống vừa nghe lời hắn nói liền bắn tia nghi hoặc qua nàng "Nàng quen hắn?"

Khanh Khanh mơ màng ngẩn đầu nhìn Nhĩ Hà Tam Lạc, lắc đầu "Không quen!"

"Tiểu Mỹ Nhân, ta gọi là Nhĩ Hà Tam Lạc, mấy ngày trước nàng lần đầu vào thành ta đã gặp qua"

Khanh Khanh nghiêng đầu "Không nhớ!"

Nhĩ Hà Tam Lạc thắm cười trộm, hần không biết chỉ khi nàng say rượu mới mở miệng nói chuyện với hần. Hần đặc ý nói "Ta là thế tử của Nhĩ Hà gia danh thế hiển hách, giàu có nhất Tây Hạ đấy"

Khanh Khanh khó hiểu "Thế nào?"

Nhĩ Hà Tam Lạc trợn mắt chỉ chỉ vào bản thân "Ta là thế tử Nhĩ Hà gia, ta là Nhĩ Hà Tam Lạc đấy!"

"Ta biết!"

"Vậy thôi sao?"

Nàng vậy mà lại không ngạc nhiên cũng không vui mừng? Trong Tây Hạ này ai mà không muốn hần để ý lấy một cái, bọn nữ nhân ngoài kia chỉ cần hần cười một cái là đã cảm thấy vinh hạnh đến chết rồi. Nàng bộ dạng lạnh lùng, hồ hững này là sao?

Hắc Kết rốt cuộc đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, hần cười cười vỗ vai Tam Lạc "Người nên cảm thấy may mắn mới không bị nàng ấy một cước đá bay ra khỏi đây"

Tam Lạc nghiêng đầu khó hiểu "Tại sao?"

Hắc Kết cười cười, xem ra nhóc này thật ngốc, ngốc như vậy mà muốn theo đuổi Khanh Khanh nhà hần? Chắc, nếu hiện tại Phong Nguyệt Vô Thần ở đây không biết có ném nhóc này vào Huyết Ưu cung dạy dỗ một trận không nữa.

"Tiểu Mỹ Nhân, nàng thật vô tâm!" - Tam Lạc ai oán

Khanh Khanh đột nhiên ngăn đầu "Bao nhiêu tuổi?"

Tam Lạc ngẩn ra "Mười tám"

Hắc Kết phì cười "Nên gọi nàng là tiểu tỷ tỷ, nàng mười chín tuổi"

Khỏe miệng Tam Lạc co giật kịch liệt, nhìn Khanh Khanh thật sự rất ít tuổi, hần còn tưởng nàng nhiều nhất chỉ mười bảy mười tám. Tiểu tỷ tỷ này cũng thật là yêu nghiệt đi.

Khanh Khanh hơi cau mày ném vò rượu về phía Hắc Kết "Thật ờn!" nói đoạn nàng vịn bàn đá đứng dậy rồi đi.

"Nàng đi đâu?"

"Ngủ!"

Có trời mới biết nàng có đi ngủ hay không!

Hắc Kết thầm nhớ lại mỗi lần nàng uống rượu vào trước đây, trong lòng dâng trào hai hàng lệ. Hần không đi theo nàng chỉ sợ nàng nháo đến gà bay chó sủa mất.

Hắc Kết vỗ vỗ vai Tam Lạc đang ngốc ngốc nhìn theo bóng dáng nàng "Này, nhóc trở về nhà đi, muốn tán tỉnh nữ tử kia thì phải tính kế lâu dài. Về nhà mà suy nghĩ"

Hỏi tại sao hần khuyên nhủ Tam Lạc? Hần chỉ sợ Tam Lạc hỏi hận nha, hần theo đuổi nàng suốt hai năm nàng còn chẳng màng. Nhóc này thật sự không có uy hiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5

Hoàng cung Tây Hạ

"Bẩm thượng vương, vùng rừng núi phía Bắc có chút bất thường. Một số thôn dân nhỏ ở phía Bắc đột nhiên xảy ra một số chuyện. Thần nghi ngờ là nước Di đang giờ trò!"

"Nước Di vốn chỉ là một tộc nhỏ bé, lâu dần sinh kiêu ngạo xưng vương. Nửa năm trước, bạo gan đem quân qua nước ta đã bị Na Bố Lạp tướng quân đánh tan. Có uy hiếp gì chứ?"

Vị quan viên vừa bẩm báo quay đầu có chút khó chịu "Đại nhân nói vậy là đang khinh địch? Ai mà không biết Nước Di rất phổ biến các loại tà thuật, hạ cổ"

"Hàn Minh, khanh thấy thế nào?" - Thượng Vương Tây Hạ _ Doãn Chính Uyên nửa nằm nửa ngồi trên long kỷ, như vô tình như cố ý hỏi Na Bố Lạp Hàn Minh.

Nam tử mặc áo giáp, hông mang bảo kiếm lãnh đạm đứng một góc lúc này bị gọi tên liền nhàn nhạt nói

"Nước Di ưu chuộng tà thuật là chuyện ai cũng biết, hiện dân chúng gần giới biên xảy ra chuyện bất thường, Hàn Minh nguyện ý đến phương Bắc điều tra một phen"

Long nhan không rõ vui buồn, Doãn Chính Uyên phun ra chữ "Duyệt" liền bãi triều.

"Hàn Minh, có rảnh bồi trẫm?"

Na Bố Lạp Hàn Minh cúi đầu "Có thể!"

Quan lại trong chính điện lục lui ra ngoài, đến khi trong điện chỉ còn hai người Doãn Chính Uyên lúc này mới rời khỏi Long Kỷ, hắn đưa tay gỡ long mào trên đầu xuống, tóc hắn không còn gì bó buộc tùy ý tung bay.

Hàn Minh nhìn cảnh này cũng đã thành quen chỉ nhắc nhở hắn một câu "Thượng vương, người là hoàng đế không nên tùy tiện như vậy!"

Doãn Chính Uyên giương môi, vén tóc mai lại, ánh nắng nhẹ nhẹ chiếu lên khuôn mặt của hắn, thập phần yêu nghiệt. Dung nhan, thân hình hắn còn xinh đẹp hơn cả nữ tử, chỉ là hắn rất ghét bị người khác gọi là nữ nhân.

Trước đây có sứ giả Phong Quốc đến Tây Hạ, vô tình gặp hắn mất thường phục ở ngoại thành sống chết muốn bắt hắn về làm thiếp thất. Hậu quả của vị sứ giả kia chính là bị lăng trì đến chết. Những vị sứ giả còn lại cũng chẳng dám làm gì trước sự giận dữ của hắn.

Doãn Chính Uyên lần át cả danh mỹ nam yêu nghiệt chính là bạo quân tàn nhẫn.

"Trẫm biết" - Hắn nhàn nhạt phun ra hai từ, mặt kệ ánh mắt khó chịu của Hàn Minh một đường hướng thư phòng mà đi.

"Hàn Minh, lần này đến phía Bắc trẫm cần ngươi quan sát giúp trẫm một việc!"

"Xin Thượng Vương phân phó"

Doãn Chính Uyên ngã người ra ghế, vãn về cái ly nhỏ trên bàn "Không khó gì, chỉ cần ngươi quan sát một chút xem cái vị ở Phong Quốc kia có động tĩnh gì hay không thôi"

Nhắc đến "Vị kia" ở Phong Quốc lảng giềng Hàn Minh đột nhiên cau mày, sắc mặt có chút tệ "Thượng Vương tại sao lại đột nhiên nghĩ đến người nọ?"

"Không rõ, gần đây trẫm thấy bất an. Dường như không chỉ trẫm mà mấy vị ở Phong Nguyệt cũng bắt đầu động tay động chân rồi. Trước là Xích Hà cung bị diệt, sau là phái người đến "nhìn" vị kia. Trẫm thật hiểu kì năm đó bọn họ cũng chưa hiểm lạ gì thủ đoạn của vị kia, hiện tại gấp gáp như vậy là đang lo sợ điều gì?"

Hàn Minh trầm mặc, đột nhiên mở miệng "Vô Ưu đang tìm kiếm một nữ tử, thượng vương biết chuyện này chăng?"

Doãn Chính Uyên hồ hững "Biết!" chỉ là hắn có chút khinh thường chuyện nữ nhi tình trường. Loại động vật yếu ớt như phụ nữ cũng chỉ để làm phiền toái thôi.

"Liệu có phải là nữ tử kia, chính là..."

Doãn Chính Uyên nhìn Hàn Minh áp ứng nửa ngày vẫn không nói ra vẻ sau liền chau mày "Ngươi muốn nói ai?"

Hàn Minh có chút khó xử, chuyện năm đó ở Xích Hà Cung hắn cũng chỉ nghe thượng nói qua. Từng ghi nhận một nữ tử thần bí trong miệng mọi người, cũng chỉ là suy đoán!

"Chính là giai nhân trong lòng vị kia, nguyên nhân của sáu năm trước ở Xích Hà cung"

Doãn Chính Uyên dường như bị lời nói của Hàn Minh là cho giật mình "Ngươi cho rằng nàng ta là thật? lúc đó trẫm cùng Vô Ưu cũng chỉ xem chuyện hắn ta là rượu vào lời ra không chút nào đáng tin. Chỉ có thẳng góc Hắc Kết kia tin lời hắn. Nếu thật sự nàng ta có thật trẫm lại thật hiểu kì"

Doãn Chính Uyên trầm ngâm một hồi liền xua tay "Tóm lại ngươi để ý một chút, vị kia nếu có ý định phân tranh thì dù trẫm hay Vô Ưu đều thiệt hại. Tiện thể gọi người qua nhìn xem bên Phong Nguyệt họ xảy ra chuyện gì"

"Tuân lệnh!"

*

Khách điểm Đông thành Kinh Lãng

Lam Khanh Khanh day day trán ngời dậy dần người ra nhìn đỉnh màn, qua mắt một khắc nàng mới dần tỉnh táo đi xuống giường. Tác hại của rượu khiến đầu nàng ong ong nặng nề, thật đau đầu!

"Tỉnh?" - Hắc Kết đi vào nhìn nàng mơ mơ hồ hồ khẽ cười, tuy lúc nàng say tâm tính thật khủng khiếp nhưng mà sau khi tỉnh trạng thái của nàng có chút.... Khả ái nha

Khanh Khanh "Ừm" một tiếng liền ngồi vào bàn đột hấn đặt canh giải rượu xuống. Nàng dùng canh một cách tự nhiên như chuyện đã thành thói quen, mỗi lần nàng say tỉnh lại Hắc Kết đều sẽ chuẩn bị canh giải rượu cho nàng.

Hắc Kết cười tươi như hoa "Nàng cũng thật tự nhiên đi, xem ta là tướng công của nàng rồi sao?"

Khanh Khanh không mấy để tâm tới lời trêu ghẹo của hấn, hồ hững đáp trả "Nô dịch"

Hắc Kết ngẩn ra, dần dần tiêu hóa được hai chữ kia lập tức phồng mang trợn má "Lam Khanh Khanh, nàng giỏi lắm!!!" cư nhiên xem hấn là nô dịch của nàng!

Mồ nữ tử vô tâm "Đa tạ!"

Hắc Kết liếc xéo không thèm chấp nàng, kéo ghế ngồi xuống "Nàng có dự định gì không?"

"..."

"Khanh Khanh?"

"..."

Lam Khanh Khanh yên lặng húp canh chẳng màng Hắc Kết đang hỏi

"Vậy tại sao nàng lại đến Tây Hạ?"

"Không biết!"

Hắc Kết thờ dài đành mở ra cho nàng con đường nhỏ "Phía Bắc giáp nước Di có chuyện lạ, hình như có người sử dụng tà thuật gây rối. Na Bố Lạp Hân Minh dẫn người đến đó rồi, cái kia, Lăng Vân cũng đi. Xem ra Vu Trắc Nhạn cùng Thiệu Phi cũng sẽ đến đó bảo vệ Lăng Vân"

"..."

"Khanh Khanh có đi không?" - Hắc Kết thăm dò

"Vì sao?"

Hắc Kết á khẩu, hấn thật sự không nhìn ra ý định của nàng nha.

Khanh Khanh dường như nhớ đến cái gì đó thâm nghiêm đầu tính toán. Nàng uống xong chỗ canh cuối cùng liền đứng dậy "Đi"

"Đi đâu cơ?" - Hắc Kết có chút ngơ ngác

Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn hấn, Hắc Kết đột nhiên hiểu ra, nàng là muốn đi phía Bắc với bọn người kia nha. Nhưng mà tại sao nàng lại đổi ý?

Khanh Khanh như nhìn thấu nghi vấn của hấn nhàn nhạt lên tiếng "Nghe qua Nhị ca muốn bắt Lăng Vân quay về"

Hắc Kết chờ nàng nói tiếp

"Sinh Thần của nhị ca, sắp rồi!"

Hắc Kết bỗng phì cười, Bất tên Lăng Vân ương bướng kia trở về làm quà sinh thần cho Bạch Mặc Thương, ý là nàng là vậy? Ah tên nhóc Lăng Vân kia mà biết tư vị sẽ ra sao nhỉ?

Khanh Khanh nhà hấn càng ngày càng xảo huyệt!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 6: Xảy Ra Án Mạng

Huyết Ưu cung

"Lam Khanh Khanh đang ở Tây Hạ"

Nam tử vận bào y màu tím ngời trên tràng kỷ uống rượu ngân đầu "Tại sao lại nói cho ta biết?"

Liễu An Nhiên: "Vậy huynh còn muốn tìm nàng không đây?"

Vô Ưu khẽ cười "An Nhiên, ta tưởng rằng muội rất ghét Khanh Khanh!"

"Đúng vậy, muội rất ghét Lam Khanh Khanh nhưng so với một người khác muội càng hận hơn. Khi có chung kẻ địch thì sẽ trở thành bằng hữu"

Liễu An Nhiên xoay người, thanh âm có trầm xuống "Cho dù ghét đến thế nào muội cũng không thể nào không bảo vệ, vì một lời hứa" dù là kiếp trước hay kiếp này, cô đều muốn giữ trọn vẹn lời hứa đó.

Vô Ưu thả vò rượu, đứng dậy "Muội... Rốt cuộc là ai?"

Liễu An Nhiên khựng lại "Huynh vẫn nghi ngờ muội? Hay sự hiện diện của muội và Lam Khanh Khanh đều khiến huynh nghi ngờ?"

Cô quay người đối diện hẳn "Thần, huynh đang lo sợ cái gì? Lam Khanh Khanh thật sự là nữ tử trong lời của người kia thì đã sao? Huynh có thể cướp nàng về?"

Liễu An Nhiên thờ dãi "Thần, huynh có lẽ thắng vị kia nhưng huynh hoàn toàn thua Hắc Kết. Lam Khanh Khanh đang đi cùng Hắc Kết, ở phía Bắc Tây Hạ giáp nước Di cùng Phong Quốc"

Hắn hoàn toàn thua Hắc Kết? Đúng vậy Hắc Kết tin tưởng nàng vô điều kiện, nguyện dùng cả đời bảo hộ nàng. Nàng là nữ tử đầu tiên khiến Hắc Kết động tâm, nàng trở thành tín ngưỡng của Hắc Kết chỉ qua một lời kể, khi nàng còn chưa xuất hiện. Điều này cả hắn và người kia đều không bằng!

*

Tây Hạ có khí hậu rất khắc nghiệt, nếu ở vùng Kinh Lăng nắng nóng mưa nhiều thì vùng phí Bắc giáp nước Di hoàn toàn trái ngược. Quanh năm ở đây khô cằn, màn đêm buông xuống lại mang hơi lạnh lẽo, hiện tại đã sang thu, khí trời lại lạnh hơn vài phần.

Biên giới phía Bắc giáp nước Di chính là Họa Thành, Họa Thành tuy không náo nhiệt bằng Kinh Lăng nhưng cũng xem là nơi có "sức sống" nhất trong hai ngày nay Khanh Khanh đi qua.

Họa Thành không chỉ giáp nước Di còn tiếp giáp cửa khẩu phía Nam của Phong Quốc.

Lam Khanh Khanh vận bộ nam trang phối đen đỏ, tóc buộc cao lộ ra cái cổ trắng ngần. Nàng cùng Hắc Kết vào thành liền thu hút sự chú ý của người dân.

Khanh Khanh đến Họa thành trước đoàn quân Na Bố Lạp Hàn Minh trước một ngày. Nàng cùng Hắc Kết chọn hai gian trọ trong khách điểm lớn nhất trong thành nghỉ lại. Quả nhiên ngày hôm sau rời phòng liền nhìn thấy đám người Hàn Minh thuê trọ tại đây.

*

Khanh Khanh bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức, nàng ngồi dậy chờ đợi một hồi. Tiếng lao xao, la hét bên ngoài càng lớn, nàng cau mày khoát bừa ngoại y rồi ra ngoài.

Vừa mở cửa đã thấy bóng hắc y đứng tựa vào lan can phía đối diện, nàng nghiêng đầu nhìn về phía phát ra ồn ào

"Có chuyện gì?"

Hắc Kết hát cảm về phía đông dưới lầu "Sảy ra án mạng"

Hử? Người của triều đình đến liền sảy ra án mạng? Thật không muốn để người ta yên giấc mà.

Hắc Kết xoa xoa khuôn mặt buồn bực bị người ta chọc đến thức giấc của nàng cười thành tiếng "Trò vào chinh chu một chút, ta chờ nàng bên ngoài!"

Khanh Khanh hằm hừ "Ừ" một tiếng liền đóng cửa.

Khoảng sau gần hai khắc cánh cửa lại mở ra lần nữa. Khanh Khanh vận nam trang, buộc tóc cao, trên tay cầm thiết phiến, khuôn mặt không còn mang vẻ chút ngái ngủ, buồn bực như khi nãy.

"Nha khi này đáng vẻ thất thổ, y phục xộc sệt như vậy đi ra ngoài, nàng thật không sợ?"

Lam Khanh Khanh xòe quạt che nửa mặt, đầu hơi nghiêng "Ta biết người ở bên ngoài!", hơn nữa cho dù đáng vẻ nàng có thất thổ bao nhiêu cũng chẳng ai làm gì được nàng, đánh chẳng lại còn có thể cần ta sao.

Lời sau của nàng không nói Hắc Kết cũng tự nhiên hiểu ra, chỉ là cô nàng này cũng quá ỷ lại vào hấn rồi đi? Hắc Kết bỗng dưng cảm thấy hạnh phúc ngập trời, vui vẻ ra mặt

"Nếu ta không đến để nam nhân khác nhìn thấy đáng vẻ của nàng thì sao nha. Khanh Khanh nàng phải biết đáng vẻ khi nàng vừa tỉnh giấc có bao nhiêu khả ái"

Nàng sống vai cùng Hắc Kết xuống lầu, lo lắng đáp "Nhìn thấy? Liên móc mắt!"

Hắc Kết trong lòng haha vài tiếng, nếu kẻ khác nhìn thấy không cần nàng ra tay hấn liền đi hỏi tội.

Lam Khanh Khanh nhìn thoáng qua vẻ mặt vui vẻ của Hắc Kết thoáng trầm mặt. Nàng là một sát thủ kị nhất chính là lúc mất cảnh giác hay ngủ sâu, nàng không nhớ rõ trước đây như thế nào nhưng hai năm trở lại đây Hắc Kết luôn theo sát cạnh bảo vệ nàng. Nàng vô thức ỷ lại vào Hắc Kết, chỉ cần y bên cạnh liền cả thấy an toàn, kể cả lúc nghỉ ngơi y cũng một mực bảo vệ.

Nàng biết Hắc Kết đối với nàng là thứ tình cảm gì, nàng cũng biết những việc này đều xuất phát từ thứ tình cảm đó. Nhưng nàng lại không có cách nào chấp nhận tình cảm của y, nói về vị trí của y thì chính là một đứa em trai không hơn không kém (Dù y lớn hơn nàng hai tuổi?). Có lẽ tâm nàng đã chết, vì nam nhân kia, còn vì một người khiến nàng uống vong tình thủy.

Hắc Kết vẫn còn là một đứa trẻ (trong mắt nàng), vẫn nên khiến y buông bỏ tâm tư sớm? Y... Sẽ tổn thương!

"Dùng làm thuốc hạ quả thật không tệ!"

Hắc Kết đàn người ra hồi lâu, câu kia của nàng là ý gì đây?

Khanh Khanh thu quạt đi tới đám đông vây quanh một phòng trọ phía đông khách điếm. Hắc Kết đột nhiên hiểu ra giậm chân hòn sỏi chạy lại bên cạnh nàng, nàng cứ nhiên xem y là thuốc hạ cận thân?! Nàng càng ngày càng quá đáng ah!

Khanh Khanh được Hắc Kết chen lấn mở đường vào trong, nàng đứng ở mép cửa nhìn vào trong phòng đã hỗn đột thành một đoàn.

Trong phòng có một thi thể nam nhân nằm dưới đất, thất khiếu chảy máu mà chết, bên trên cổ còn có vết thâm tím như bị bóp cổ, trên bàn trà cách đó không xa đặt một thanh trường kiếm bọc vải. Là người giang hồ!

Khanh Khanh đưa nhãn quang quét khắp căn phòng một lượt, nhìn đến vết tím đen hình hoa mai trên cổ tay bị vén lên. Nàng xòe quạt che đi nửa mặt đi ra khỏi đám đông.

"Thế nào? Không vào nhìn xem một chút sao?"

"Nhìn một cái xác chết có vẻ vui? Người của Na Bố Lạp đã ở bên trong vào làm gì?" - Khanh Khanh bước trở về phòng, đáng vẻ lười biếng.

"Nhìn ra gì sao?"

"Người có biết ban phái nào có kí hiệu hoa mai màu đen?"

Hắc Kết nghĩ nghĩ lại lắc đầu "Không có, hiện tại rất ít môn phái nào lại đi khua chiêng gõ trống nói mình đi giết người cả"

"Vậy thì thuốc?"

"Thuốc? Ah hình như có" Hắc Kết cau mày suy nghĩ "Hình như gọi là gì đó... ah Túy Lục Thủy, độc này có màu vàng nhạt mùi thơm tựa hoa mai chớp nờ trong sương sớm. Người trúng độc sau khoảng nửa khắc độc liền phát tác, ban đầu cảm thấy hoa mắt tự như say rượu, tiếp đến thần trí mơ hồ kinh mạch đau đớn. Người trúng độc di chuyển sáu bước liền thất khiếu chảy máu mất mạng, mỗi bước xuất hiện một cánh mai trên cánh tay, nếu không cử động liền có thể kéo dài mạng sống được hai canh giờ. Túy Lục Thủy thường hạ trong rượu, độc không thuốc giải cũng khó mà phân biệt"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Người triều đình vừa tới liền sảy ra án mạng?

Lam Khanh Khanh giương môi phun ra câu tán thưởng "Hắc Kết, trí nhớ thật tốt!"

Hắc Kết: "Trước đây ở Xích Hà Cung ta đã từng thấy qua người bị trúng Tủy Lục Thủy. Loại độc này chính là do sư phụ ta... chế ra"

Hắc Kết nói đến câu cuối liền dè chừng đưa mắt nhìn Khanh Khanh, nàng cảm nhận được Y đang nhìn mình liền ngẩn đầu.

"Nhìn ta làm gì?"

"Độc đó là do sư phụ ta luyện chế ra, ta..."

Khanh Khanh cảm thiết phiền gõ đầu hấn một cái, thanh âm mang vẻ lười biếng "Thế nào? Hắc Kết công tử đang hoài niệm những ngày tháng ở Xích Hà cung hay hối hận việc rời khỏi đó? Hay là sợ ta nghe thấy ba chữ "Xích Hà cung" liền ghét bỏ người?"

Hắc Kết xoa xoa cái trán khẽ cười "Trái tim mỏng manh của ta sợ nàng nổi giận bóp nát nha. Chỉ là ta cảm thấy có chút lạ, từ rất nhiều năm trước đã không còn nghe thấy ông ta luyện chế Tủy Lục Thủy nữa, càng không cần bàn đến hai năm nay Xích Hà cung chặt vật ra sao. Tại sao ở biên cương Tây Hạ lại xuất hiện?"

"Thi thể kia ngoại trừ trúng độc còn có vết bầm trên cổ, có lẽ là vết thương sau khi chết. Có lẽ hôm qua có ai đó vào phòng hấn, kiểm ở trên bàn, thi thể nằm cách bàn trà khoảng ba bước"

Hắc Kết trầm tư một hồi, ngẩn đầu nhìn nàng "Ý nàng..."

"Là do người của Xích Hà cung hạ độc!" độc là do bọn họ hạ, còn việc người đến là ai thì chẳng liên quan đến nàng!

Xem ra lần này cho dù có muốn ngồi không hóng chuyện cũng không được rồi, không nhúng tay vào thì họa cũng tự giáng xuống. Không nghi ngờ gì dư đảng của Xích Hà cung nhằm vào nàng và Hắc Kết!

"Theo lý bọn họ sẽ không nhận ra nàng"

"Đúng vậy! Không nhận ra ta nhưng nhận ra Tử công tử là người chứ?"

Hắc Kết thâm hiểu ra "Xem ra đêm nay không thể ngủ ngon rồi"

*

Màn đêm buông xuống, trăng đã lên cao, trên đường phố đã không còn một bóng người từ lâu, cả Họa Thành chìm trong yên ả.

Khách điểm lớn nhất Họa Thành bỗng sáng đèn, tiếng binh khí va chạm chói tai không cho người yên giấc. Bên dưới đại sảnh đã loạn thành một đoàn, khách trọ hỗn loạn chạy ra ngoài.

Khanh Khanh đi xuống lầu liền thấy Hắc Kết đứng cạnh Na Bố Lạp Hàn Minh, xung quanh có hơn hai mươi tên hắc y nhân đang dần yếu thế.

Bọn hắc y nhân nhận ra họ dần rơi vào thế hạ phong liền sinh hạ sách, bắt khách trọ, thường dân trong khách điểm làm con tin.

"Na Bố Lạp tướng quân, người đừng mạnh động. Người là quan lại hấn nên lấy dân làm trọng đi?"

Khanh Khanh vốn mang theo tâm tình hóng chuyện bỗng thấy thanh đoàn kiếm kề vào liền mất hứng. Hắc y nhân nọ dí sát kiếm vào cổ nàng, trừng mắt đe dọa đẩy nàng về phía đám con tin.

Na Bố Lạp Hàn Minh: "Các người muốn gì?"

"Giao nữ nhân kia cùng hắc y nam tử bên cạnh người ra đây!"

Khanh Khanh đưa mắt nhìn liền cảm nhận được ánh mắt nóng nảy của Hắc Kết nhìn về phía nàng. Nàng hơi nghiêng đầu nhìn xuống đoàn kiếm, lưỡi kiếm kề trên cổ nàng dính vết máu đỏ tươi chói mắt. Hắc Kết nóng nảy như vậy là vì nàng bị thương rồi?

Na Bố Lạp Hàn Minh nhìn qua Nạp Lan Hinh Nhã đang nổi giận cùng Hắc Kết nam tử vừa gặp mặt có chút khó hiểu

"Vị này có phải đã nhầm? Người tại sao lại muốn bắt vị công tử này cùng.. Nghĩa muội của ta?". Không phải hấn ta nhận ra nàng ta là Nạp Lan công chúa muốn bắt về làm con tin chứ?

"Nghĩa muội? Na Bố Lạp tướng quân người không nên nhận bừa..."

"Ngày đao kiếm không có mất người yên phận một chút cho ta!"

Tên hắc y cầm đầu chưa kịp nói xong đã bị tiếng quát của tên phía sau cắt đứt, mọi người tại đại sảnh không hẹn cùng nhau quay về phía người kia.

Khanh Khanh chau mày, lạnh lùng nhìn hắc y vừa quất lên cầm kiếm dí sát vào cổ nàng "Đúng là đao kiếm không có mắt!"

Nàng đưa hai ngón tay kẹp lấy lưỡi kiếm "rắc" một cái, thanh kiếm liền gãy đôi.

Hắc y nhân nọ cùng người trong sảnh trở mắt kinh ngạc, chưa kịp định thần lại đã thấy nàng ném lưỡi kiếm về phía đám hắc y nhân. Đoạn lưỡi kiếm linh hoạt xẹt qua mặt hơn hai mươi tên hắc y nhân, cuối cùng cắt đứt động mạch chủ tại cổ của tên hắc y vừa uy hiếp nàng. Hắn ta chưa kịp rên một tiếng đã ngã xuống, mắt trợn trắng đầy vẻ không thể tin.

Na Bồ Lạp Hàn Minh định thần, ra lệnh binh lính bắt đám hắc y nhân lại, trên mặt đám hắc y nhân bị lưỡi kiếm của nàng cắt qua, đầy máu tươi.

Hắc Kết cau mày đi lại chỗ Khanh Khanh, nâng cầm nàng lên lau đi vết máu ở cổ nàng

"Ta không sao!"

Bọn hắc y nhân của Xích Hà cung bị không chế tại chỗ thấy cảnh này liền tức đến nhe răng, bọn họ đến tìm chính là nàng lại nhầm nàng thành Nạp Lan Hinh Nhã. Thật thất bại mà!

Na Bồ Lạp Hàn Minh đi lại chỗ nàng cùng Hắc Kết mang về áy náy "Công tử, để ngài liên lụy rồi!"

Khanh Khanh hờ hững nhìn lướt qua hắn dừng lại chỗ Lăng Vân cùng Nạp Lan Hinh Nhã phía sau. Nàng thu ánh mắt nhàn nhạt nói "Không có gì"

Vốn dĩ là bọn nàng liên lụy đến họ.

Na Bồ Lạp Hàn Minh đưa mắt nhìn vết thương trên cổ nàng "Công tử bị thương? Chi bằng để bọn ta..."

Hắn còn chưa nói hết câu Khanh Khanh đã xòe quạt che đi phần cổ, đôi môi phía sau phiến quạt máy máy nói ra lời khách sáo "Không cần, vết thương nhỏ"

Hắc Kết thu lại dáng vẻ muốn giết người nhàn nhạt nhìn qua Khanh Khanh. Nàng nhìn ra hắn khó chịu liền cảm thấy có chút buồn cười, người ta nhìn cổ nàng một chút hắn liền muốn giết người? Chắc nếu nàng không che lại y có khi nào đập Na Bồ Lạp kia một trận không?

Na Bồ Lạp Hàn Minh có chút khó xử "Vây... Đây là thuốc trị thương mong công tử nhận cho" hắn lấy ra một bình cao dược nhỏ đưa về phía nàng.

Hắc Kết nhanh một bước nhận lấy "Đa tạ tướng quân, nàng.. Đệ ấy là đệ đệ của ta, ta sẽ chăm sóc!"

Na Bồ Lạp Hàn Minh gật đầu "Thì ra là đệ đệ của huynh, à ta có thể biết tên của hai người không?"

"Họ Lãnh" - Khanh Khanh xoay người lên lầu.

Hắc Kết cười lấy lễ hướng Na Bồ Lạp Hàn Minh "Đệ đệ ta luôn như vậy mong tướng quân thứ lỗi, ta gọi là Lãnh Kết, đệ ấy... Không thích cho người lạ biết tên"

Na Bồ Lạp Hàn Minh cười trừ "Không sao, trời đã khuya huynh đài nên trở về phòng đi"

"Được!"

Hắc Kết lên lầu, không trở về phòng mình mà đi qua phòng Khanh Khanh.

Lăng Vân nhìn theo bóng họ lẩm bẩm "Họ Lãnh? Nghe thật quen"

"Lăng Vân đệ có chuyện gì?"

Lăng Vân lắc lắc đầu "Không có gì, hình như đệ từng nghe qua một người họ Lãnh. Chắc chỉ là trùng hợp, à phải rồi đại ca, ngày mai Thập đệ cùng Thập Nhất sẽ đến"

Na Bồ Lạp Hàn Minh gật đầu "Được, dọn dẹp chỗ này đi!"

Na Lan Hinh Nhã giật dỗi giật chân "Hàn Minh ca ca, huynh phải dạy dỗ họ một chút, lại dám nảy sinh ý đồ với muội".

"Nạp Lan, ta đã nói trước đến đây sẽ rất cực khổ, muội vẫn nên trở về Kinh Lăng đi".

Nạp Lan Hinh Nhã bĩu môi "Ta không về, đáng chết cũng không về!"

"Được rồi, được rồi ta sẽ bảo vệ muội..."

Hắc Kết đóng cửa phòng lại nhìn mỡ nữ nhân đang lười biếng gác đầu lên bàn "Thoa thuốc đi".

Khanh Khanh ngồi thẳng dậy ném cao được qua cho Hắc Kết "Ta tưởng ngươi sẽ ném thuốc đi, dấm chua khi này nồng nặc như vậy"

"Đành, ta không mang theo thuốc trị thương" Hắc Kết kéo ghế ngồi đối diện nàng nhẹ nhàng thoa thuốc "Ngày mai Thiệu Phi cùng Vu Trác Nhận sẽ tới đây"

"Ừ!"

"..."

"Nàng không có dự định gì à?"

Khanh Khanh đứng lên đi về phía giường "Đi ngủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãng Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Nghi Vấn

Họa Thành

Trận gió bão đột ngột nổi lên từ đêm qua kéo dài xuyên suốt đến rạng sáng dừng lại một đợt, ánh mặt trời bị mây đen che khuất khiến khoảng trời ở Họa Thành có chút u tối. Yên ả được chốc lát lại nổi con giông, áng mây đen nặng nề dừng chân, cơn mưa đặc trưng của mùa thu Tây Hạ rơi tí tách ngoài trời. Họa Thành bị bao phủ bởi màn mưa mờ ảo

Cửa khách điểm bị đập tung, kiếm khách, cư sĩ các vùng lân cận lần lượt vào khách điểm. Có lẽ họ nhận được tin Túy Lục Thủy_độc được thất truyền đã lâu của Xích Hà cùng đột nhiên xuất hiện ở Họa Thành hoặc thủ thuật tàn độc nước Di hạ xuống bách tính Tây Hạ mà đến.

Đội đoàn khách giang hồ vào trong tiểu nhị khách điểm vội vã đóng đại môn ngăn mưa bão tạt vào trong. Hai trong số kiếm khách giang hồ đi lại gần bàn của Lăng Vân. Người nọ tháo mũ rom che mưa xuống, nở nụ cười ôn hòa

"Thất ca!"

Nam tử bên cạnh gỡ bỏ mũ rộng vành, nhân nhạ nhìn Lăng Vân đang bắt chuyện cùng người kia, không nóng không lạnh hỏi

"Na Bố Lạp tương quân đâu?"

"Đại ca? À huynh ấy đến gặp quan viên cai quản Họa Thành, rất nhanh liền trở lại" - Lăng Vân.

Thấy hấn lạnh nhạ, nam tử ôn hòa kia chỉ cười trừ "Thập ca, huynh như vậy sẽ là Thất ca đau lòng đấy!"

Nam tử được gọi là Thập ca kia hừ lạnh, hấn lờm Lăng Vân một cái liền quay phắt đi.

Nam tử lạnh nhạ chính là Vu Trác Nhận_Thập công tử mưu mô xảo huyệt của Dạ Nguyệt Sơn Trang. Còn nam tử ôn hòa kia chính là vua đua ngựa, thập nhất công tử_Thiệu Phi.

Trên lầu hai Hắc Kết đẩy vai Lam Khanh Khanh hát cầm hương dưới lầu "Nhìn kia, hai vị ca ca của nàng đã đến rồi, có nên xuống đây đoàn viên không hả?"

Khanh Khanh dùng phiến quạt che nửa mặt, môi khẽ nhếch "Hắn đang nghĩ... Không có tiền đồ"

Hắc Kết bật cười, đúng là người giống nàng, suy nghĩ cái gì nàng đều nhìn ra. Bất quá... Không phải nàng cũng phỉ nhổ Lăng Vân nhu nhược kia không có tiền đồ hay sao?

Vu Trác Nhận nhú mày, đưa mắt nhìn lên lầu, vừa vịn chạm phải ánh mắt của nàng và Hắc Kết.

"Hai người kia là ai?"

"Hả?" - Lăng Vân mờ mịt nhìn lên lầu "À, huynh hỏi hai vị Lãnh công tử kia sao? Tội qua trong khách điểm xảy ra chút chuyện. Thật thù của họ không tầm thường, có lẽ là người trong giang hồ"

Vu Trác Nhận nhăn mày "Họ Lãnh?"

"Đúng vậy, vị áo đen gọi là Lãnh Kết, còn vị kia... Hình như hắn không thích tiếp xúc với người lạ, không biết tên"

Thiệu Phi: "Thập ca, làm sao vậy?"

Vu Trác Nhạn thu ánh mắt, lắc đầu "Không có gì, chỉ là họ Lãnh..."

Lăng Vân: "Huynh cũng thấy quen sao? Ta nghĩ mãi chẳng rõ."

"Các huynh quên rồi sao? Thập Nhị trước đây ở Phong Nguyệt cũng dùng họ Lãnh." Thiệu Phi cười cười, dừng hỏi hấn tại sao nhớ rõ như vậy, người luôn gắn mắc là cậu út trong nhà đột nhiên có thêm một tiểu đệ đệ (tiểu muội muội) đương nhiên sẽ nhớ rồi.

Lăng Vân bày ra vẻ mặt đã hiểu "Không phải trùng hợp như vậy?"

"Hai năm trước đại ca có gửi thư đến nói Thập Nhị rời Phong Nguyệt bảo chúng ta xem hấn có thể đến đây không. Đại ca cũng thật kì quái, lại vì còn giận chuyện sinh thần của người không về sao? Hai năm nay không cho trở lại Phong Nguyệt, muốn vào cửa biên trước hết phải tìm thấy Thập Nhị. Còn về lí lịch của hấn lại giữ kín như bưng, ngoại trừ nghe thủ hạ nói qua mang họ Lãnh cũng chẳng biết là nam hay nữ thì phải tìm làm sao đây?"

Lăng Vân cùng Vu Trác Nhạn quăng cho Thiệu Phi ánh mắt đồng tình, Thiệu Phi bĩu môi "Kia cũng chẳng biết có phải Thập Nhị hay không"

Ba người lại đưa mắt nhìn người trên lầu.

"Này họ cứ nhìn về bên này, có phải hay không nhận ra nàng?"

Khanh Khanh nhủ mảy gặp quạ, trở lại trong phòng, vút mấy ánh mắt tìm tòi từ dưới lầu ra sau lưng "Chưa từng gặp qua!"

Hắc Kết nghĩ nghĩ "Cũng đúng, nhưng mà Dạ Nguyệt sẽ không phát họa chân dung nàng đưa thủ hạ đi tìm sao?"

Khanh Khanh từ chối cho ý kiến.

"Khoan mòng đến người kia có phải là Thập Nhị hay không nhưng việc dư đảng Xích Hà cung xuất hiện ở đây có lẽ có liên quan đến họ". Lăng Vân nhìn qua cách cửa đã đóng kín trên lầu tiếp tục nói "Đêm qua, vị cầm thiết phiến kia dùng hai ngón tay bẻ gãy đoản kiếm, trước mắt bao nhiêu người như vậy đã thương bọn hắc y nhân. Người uy hiếp hấn làm con tin liền bị một dao cắt đứt động mạch tại cổ."

"Rất xuất sắc!" hiếm khi Vu Trác Nhạn phun ra lời khen.

"Thập Nhị cùng Xích Hà cung dây dưa là không có khả năng đi? Dạ Nguyệt Sơn Trang chưa qua giờ qua lại cùng Xích Hà, huống chi nếu họa của người sơn trang thì tại sao ngay lúc đó ta cũng có mặt lại không nhắm vào ta? Thân phận của Thập Nhị có lẽ rất ít người biết" - Lăng Vân

Ba người dần loại trừ khả năng họ Lãnh kia chính là Thập Nhị đệ (muội) của họ.

"Vậy thì nếu người của Xích Hà cung không nhắm vào Dạ Nguyệt, thì người kia là thân phận gì?"

Thật rồi!

Đại môn khách điểm lần nữa bật mở, mưa bão bên ngoài vẫn còn chưa nguôi, Na Bố Lạp Hàn Minh dần xuất hiện sau mưa gió mờ ảo, đứng ở đại môn.

"Vu công tử, Thiệu công tử nhanh như vậy đã đến nơi rồi? Thứ lỗi cho Hàn Minh không nghênh tiếp từ xa"

Thiệu Phi cười trừ phát tay "Tướng quân khách khí làm gì? Chúng ta cũng xem như quen biết cần gì đến nghênh đón hay không nghênh đón?"

Hàn Minh ôn hòa cười, cời đi ngoại y ướt sũng đưa cho một thủ hạ "Hai vị có thể lên phòng nói chuyện một lát?"

Thiệu Phi, Vu Trác Nhạn cùng Lăng Vân nhìn nhau thầm biết hấn có điều muốn nói liền gật đầu.

Bốn người đến gian phòng phía Tây trên lầu của Lăng Vân, Na Bố Lạp Hàn Minh thận trọng đóng cửa lại

"Chắc hẳn hai vị đã nghe A Vân nói qua hai vị họ Lãnh kia rồi?"

Thiệu Phi cùng Vu Trác Nhạn gật đầu.

Na Bố Lạp Hàn Minh lại nói tiếp "Ta đã đến tri phủ Họa Thành một chuyến, họ không có tin tức gì về hai người này, hai vị kia chắc là người phương khác đến. Theo như lời chủ khách điểm thì hai vị này đến Họa Thành trước chúng ta một ngày, mấy hôm nay cũng chẳng có hành động gì khác thường. Ta đã phái người trở lại Kinh Lăng nhờ hoàng thượng điều tra họ."

Thiệu Phi: "Ta thấy họ không giống người Tây Hạ, có lẽ là người trung nguyên!"

Na Bố Lạp Hàn Minh gật đầu "Tuy Xích Hà cung đã bị Huyết Ưu cung diệt phân nửa, không có cơ hội trở mình nhưng ai biết được dư đảng Xích Hà có ử áp âm mưu gì hay không? Huống hồ Xích Hà cung tồn tại mấy chục năm nay, người trong cung vốn chẳng ai tầm thường, đã tầm đều lớn."

"Hai vị họ Lãnh kia tuy không gây bất lợi cho chúng ta nhưng dính dáng đến Xích Hà cung thì cũng chẳng thuộc loại dễ chơi gì. Vẫn tốt nhất nên đề phòng!"

Vu Trác Nhạn ngẫm nghĩ một lát bỗng chen vào một câu "Làm sao các người khẳng định Xích Hà cung là nhằm vào hai người kia?"

Không khí bỗng nhiên yên ắng, Lăng Vân yếu ớt mở miệng "Tối hôm qua bọn hắc y nhân nhằm Nạp Lan công chúa thành người nào đó, chỉ đích danh thì chỉ có vị Lãnh Kết kia. Người Xích Hà cung tìm là một nam một nữ nhưng kia... Rõ ràng là hai huynh đệ?"

"Ánh mắt căm thù của bọn hắc y nhân nhằm vào hai vị họ Lãnh kia quả không sai. Vậy...."

Bốn người nhìn nhau trầm ngâm, vị tiểu đệ kia chẳng lẽ là nữ nhân?

"Ta chưa từng thấy qua nữ tử nào ra tay tàn độc như vậy..."

Hoặc là không phải?!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 9

_ Cách _

Lam Khanh Khanh nhàn nhạt liếc nhìn thanh đao vừa để trên bàn, chẳng thèm cho chủ nhân của nó lấy một cái ánh nhìn, tiếp tục vui đầu vào bàn ăn.

Thiệu Phi cười ha ha hai tiếng đem thanh đao ném tới vị chủ nhân nào đó "Lãnh nhị công tử, xin thứ lỗi Thập ca ta, hần lúc nào cũng vậy, không có ác ý đâu"

Khanh Khanh hơi ngược đầu nhìn Thiệu Phi cùng Vu Trác Nhạn ngồi xuống đối diện nàng "Chỗ này của ta!"

Thiệu Phi sờ sờ mũi ngượng ngùng "À là vậy, ta có thể nói chút chuyện với huynh được không?"

"Nha, ta vừa đi một lát tại sao đây lại dư ra hai người rồi?" - Hắc Kết nửa cười nửa không cười ngồi xuống bàn.

"À chưa giới thiệu với các vị, ta tên Thiệu Phi, vị này gọi là Vu Trác Nhạn" - Thiệu Phi niềm nở giới thiệu.

"..."

Hắc Kết cùng Khanh Khanh trực tiếp làm lơ.

Thiệu Phi ngượng ngùng sờ sờ mũi, ho khan hai tiếng "Thật ra..."

"Các người là muốn hỏi chuyện đêm hôm đó?"

Thiệu Phi hơi kinh ngạc, vốn dĩ là muốn đến thăm dò một chút, cư nhiên lại ngoài ý muốn đối phương mở lời trước?!

"Thật không dám giấu hai vị đây, bọn ta và Xích Hà cung có chút tư thù riêng. Thật làm phiền các vị rồi" - Hắc Kết bày ra vẻ khổ không thể nói nhìn thoáng qua Khanh Khanh vô tư bên cạnh, bỗng nhiên khẽ cười.

Vu Trác Nhạn liếc nhìn hai người cảm thấy có chút không đúng "Ta có thể biết là vì chuyện gì không?"

Hắc Kết rũ mắt, lắc đầu buồn bã "Không có gì to tát, chỉ là bọn ta còn một vị muội muội gọi là Lãnh Khanh..."

Phụt...

Khanh Khanh phun hết canh ra mặt bàn, trợn mắt nhìn Hắc Kết. Y vẫn bộ dạng "Khô sở" tùy ý lau mặt cho nàng, nói tiếp

"Muội ấy cũng xem có vài phần tư sắc, không may bị một vị công tử trong Xích Hà cung nhắm trúng. Hần ta cưỡng ép muội muội ta, muội ấy không chấp thuận liền đánh đập, cưỡng ép. Khi ta cùng đệ đệ đến nơi cứu người thì... Muội ấy chỉ còn lưu lại hơi tàn..."

Khóe môi Khanh Khanh co giật mãnh liệt, nàng dần ra một hồi bỗng nhiên tức giận đứng dậy, giáng một chưởng xuống bàn "Lãnh Kết!"

Khanh Khanh âm thầm véo đùi, đôi mắt lập tức hồng lên, nàng xoay người đi thẳng lên lầu. Trong mắt người khác hiện tại nàng không khác gì vị ca ca

"đau lòng", "khô sở" khi chuyện cũ của muội muội mình bị khai quật.

Hắc Kết nhìn theo bóng nàng, thờ dài "Đệ ấy hẳn vẫn còn khổ sở chuyện của Khanh Nhi, bọn ta thề không đội trời chung với Xích Hà cung!"

Nói dối không chớp mắt!

Hắc Kết trong lòng thầm hối lỗi với mấy vị công tử còn lại của Xích Hà cung, lại tự khen diễn xuất tuyệt vời của bản thân.

Thiệu Phi nhìn qua Vu Trác Nhạ.

"Nếu đã như vậy không biết Lãnh công tử có nguyệt cùng bọn ta xử lí dư đảng đang ẩn nấp ở biên giới hay không?" - Thiệu Phi đề nghị

Hắc Kết tò về khó xử "Chuyện này..."

"Hiện tại nước Di đang ngang ngược hoành hành, dư đảng Xích Hà cung cứ nhiên vào thời điểm này lộ diện tuyệt không phải trùng hợp. Ta nghi ngờ người nước Di cùng Xích Hà cung đang cấu kết làm bừa. Chẳng lẽ Lãnh công tử nữ nhìn thấy lại thêm nhiều người khác bị họ hại sao?"

Hắc Kết hơi ngần đầu liền nhìn thấy Na Bố Lạp Hàn Minh đứng trước mặt hắn, nghiêm nghị "Lãnh công tử có thể xem xét lại một chút, Hàn Minh mong có thể được Lãnh công tử trợ giúp!"

*

"Tướng quân tin những lời hắn nói sao?"

Na Bố Lạp Hàn Minh lắc đầu "Không hẳn, như ta đã nói, nước Di phá rối, Xích Hà cung xuất hiện cùng lúc không phải chỉ là trùng hợp, hai người họ xuất hiện cũng không phải là trùng hợp. Hai người họ đối với ta có thể là kẻ thù cũng có thể là hảo hữu. Theo như lời cùng hành động đêm đó của họ hẳn sẽ không là đồng bọn của Xích Hà cung."

Lăng Vân tiếp lời "Đại ca chắc chắn họ sẽ không đối nghịch chúng ta sao?"

"Ít nhất họ không cùng chiến tuyến với người Xích Hà cung, ánh mắt của vị Lãnh nhị công tử kia tuyệt nhiên là chán ghét, ra tay không chút nương tình." - Na Bố Lạp Hàn Minh

"Cũng không thể mạo hiểm đưa họ đi theo"

Vu Trác Nhạ trầm ngâm lúc bấy giờ đột nhiên lên tiếng "Ta có linh cảm họ sẽ không đối nghịch với chúng ta!"

Mọi người đưa mắt đến hắn.

"Phòng ngừa vạn nhất ta gửi một phong thư về Dạ Nguyệt giúp điều tra về lai lịch hai người kia. Hai người họ tuyệt đối không phải nhân vật bình thường!"

Na Bố Lạp Hàn Minh gật đầu "Trước tiên cứ như vậy. Ngày mai chúng ta đến trấn nhỏ bên biên giới, nơi đầu tiên xuất hiện dị biến. Mọi người chuẩn bị một chút!"

"Được!"

*

"Ngày mai bọn họ đến trấn nhỏ giáp biên, nàng có muốn đi không?"

Khanh Khanh nửa nằm nửa ngồi trên giường hẹp, nghịch phiến quạt trong tay "Làm gì?"

"Khoảng hai tháng trước nơi này đột nhiên xuất hiện dị biến, mấy ngày liên tiếp mưa gió không ngừng, sấm chớp liên tục. Đêm ngày thứ năm trời bỗng giáng một đạo thiên lôi, đánh ngã một khoảng rừng phía Đông Bắc. Sau đêm đó liền ngừng mưa, thay vào là thời tiết khô hạn, kênh mương đều dần cạn nước. Người dân đột nhiên trở ra đồ bệnh lạ, ban đầu chỉ sốt cao sau đó liền trở nên thất thần, không lâu sau cơ thể nổi mẩn đỏ, da thịt trở nên thối rữa, lan khắp toàn thân rồi tử vong. Quá trình tầm khoảng mười lăm đến hai mươi ngày, có tính lây truyền rất cao"

Khanh Khanh nâng mắt nhìn Hắc Kết "Họa Thành rất bình an?"

"Bệnh dịch đã lây lan khắp các trấn nhỏ giáp biên, có thể nói Họa Thành chính là biên giới của bệnh dịch, cũng chính là nơi bệnh dịch chưa xâm lấn vào"

Khanh Khanh gật gù, chẳng mấy quan tâm. Hắc Kết lại nói tiếp "Có người nói trời giáng thiên tai, ôn dịch hoành hành, có người lại nói nước Di thi triển tà thuật hãm hại, chưa có gì chứng thực rõ việc này cả"

"Ngày mai đi sao?"

Hắc Kết gật đầu.

"Vậy chuẩn bị một chút!" - Khanh Khanh đi về phía giường lại đột nhiên nghĩ đến một chút, xoay người lại "À, chuyện của Lãnh Khanh... Muội, khi nào lại sinh ra một tiểu muội muội như vậy?"

Hắc Kết ha ha hai tiếng hươ hươ tay "Tiểu tiết, chỉ là tiểu tiết chó có nên để tâm, nàng nghỉ ngơi đi, ta không làm phiền nữa ha"

Còn chưa nói xong Hắc Kết đã ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi "khu vực nguy hiểm"- phòng nàng, còn không sợ chết ném lại câu "Khanh Khanh, thật sự nàng diễn xuất rất tốt nha"

*

Hoàng Cung Tây Hạ

Doãn Chính Uyên ngồi trên tràng kỉ, trên ngón trỏ tay trái có một con bọ câu trắng đang đậu. Hắn rút ống trúc nhỏ truyền tin được buộc vào chân bọ câu, lấy từ bên trong ra mảnh giấy nhỏ.

Hắn đưa mắt nhìn lướt qua tờ giấy, môi nhếch lên hình bán nguyệt, lộ ra nụ cười rục rờ

"Từ khi nào công tử Xích Hà cũng chơi trò cường ép gái nhà lành đây?"

Hắn nhìn qua hai chữ "Lãnh Kết" phía dưới tặc lười "Chắc, lớn rồi vẫn còn ngây thơ như vậy, thật sự là không biết đệ sống trong cái nơi ăn thịt người đó như thế nào, lại nói nơi như thế lại dường ra một ngốc tử như đệ? Hắc Kết ah"

Doãn Chính Uyên cười tà mị nhấc bút viết lại một mảnh giấy hồi âm. Nhìn chim bọ câu vỗ cánh bay đi hắn vẫn chưa thu hồi ý cười trên mặt

"Này, tứ đệ ghé qua có nên chào hỏi một tiếng không nhỉ? Hay là thông tri một chút cho Vô Ưu? Chắc chắc"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Dịch Bệnh Bắc Biên Cương

Dịch nạn bắt đầu xuất hiện từ trấn nhỏ phía Đông Bắc, dần lan ra khắp vùng lân cận, biên cương phía Bắc duy có Họa Thành vẫn bình an vô sự, cũng là ranh giới dịch nạn.

Trời vừa sáng, trấn nhỏ Đông Bắc đã dư ra thêm bảy người.

Vu Trác Nhạn xuống ngựa nhìn qua phía nữ tử "duy nhất" trong đoàn người, hừ lạnh một tiếng.

Nạp Lan Hình Nhã vừa xuống ngựa nhìn thấy liền cau mày liễu "Người không vừa ý ta sao?"

"Tại hạ nào dám không vừa ý công chúa" trong lời nói của hắn tràn đầy vẻ khinh thường.

Vốn dĩ Na Bố Lạp Hàn Minh muốn để nàng ta lại khách điểm tại Họa Thành nhưng nàng ta lại một mực đòi đi theo, nháo đến phiền phức, đành phải để nàng ta theo tới. Nữ tử này thật phiền!!

Thiệu Phi nhìn Nạp Lan Hình Nhã tức giận đến vùng tay vùng chân liền chen tới giảng hòa "Áy áy, công chúa điện hạ người đừng nóng giận, Thập ca chỉ là lo sợ thân thể người không tốt, không nên đến nơi nguy hiểm như này ah"

"Ai cần hắn lo" Nạp Lan Hình Nhã trừng Vu Trác Nhạn, nàng ta chạy sang chỗ Na Bố Lạp Hàn Minh liền đổi giọng ngọt ngào gọi hai tiếng "Tỷ phụ"

Lam Khanh Khanh nhàn nhạt nhìn về phía Nạp Lan Hình Nhã, tùy tiện hỏi "Nàng ta là ai?"

"Nàng... Đệ không biết nàng sao? Chính là Nạp Lan công chúa, vị công chúa khác họ của Tây Hạ quốc đấy"

Khanh Khanh nghiêng nghiêng đầu, hình như đã nghe đâu đó, chính là người có scandal tình ái mập mờ với Na Bố Lạp tướng quân kia?

"Nàng ta trước có một tỷ tỷ, chính là vị hôn thê của Na Bố Lạp Hàn Minh, nhưng thật không may trước ngày thành thân lại bỏ mạng. Trước khi mất có để lại vài lời nhờ vị hôn phu chăm sóc muội muội của mình."

Hừ? Tỷ tỷ mất vậy muội muội thế chỗ, thành thân cùng Na Bố Lạp Hàn Minh sao?

Hắc Kết thấy nàng suy tư, khẽ cười, rút trong áo ra mảnh vải che mặt trắng, buộc lên cho nàng "Bên trong trấn bệnh dịch hoành hành, cẩn thận!"

Thiệu Phi thúc tay Lăng Vân đang nhìn Nạp Lan Hình Nhã, hất hất cằm "Huynh nói xem hai người kia là huynh đệ sao?"

Lăng Vân lưu luyến dời mắt "Có chỗ nào lạ sao?"

Thiệu Phi khoanh tay trước ngực "Ta nhìn thế nào cũng giống như một đôi tình nhân"

Lăng Vân cười nhạt từ chối cho ý kiến.

"Mọi người đeo khăn che mặt, vào trấn cẩn thận một chút!"

Vừa vào trấn Khanh Khanh liền cau mày, trong trấn nhìn thật u ám, không khí trong trấn bị nhuộm thành một màu xanh mờ hồ, trong gió có mùi thuốc, thảo dược, còn có mùi thi xác hôi thối. Trông thật quỷ dị!

Mọi người đi một đoạn mới nhìn thấy một người đang ngồi tựa vào tường đá, Lăng Vân lại gần đẩy nhẹ đầu vai hắn, kiểm tra hơi thở rồi đứng dậy lắc đầu "Đã chết rồi!"

Khanh Khanh nhìn qua thi xác, đầu mày hơi nhíu lại.

"Có gì bất thường sao?" - Hắc Kết nghiêng đầu hỏi.

Khanh Khanh lại gần "người" kia, chỉ nhìn qua một chút liền rời đi.

Hắc Kết cũng nhìn thi xác kia nhiều hơn hai lần vẫn cảm thấy không có gì không đúng, đuổi theo Khanh Khanh "Phát hiện cái gì sao?"

Khanh Khanh lắc đầu.

Mọi người lại tiếp tục đi một đoạn, có lẽ đã đến trung tâm trấn nhỏ. Nơi này có một sân đài nhỏ, giữa đài đặt một tòa Phật tháp cao tầm hai mét rưỡi, trên tháp có rất nhiều ô vuông tùy tiện đặt các tượng Phật nhỏ, không có quy luật. Trước tháp bày một cái bàn gỗ nhỏ, bên trên là lư hương, giấy cúng, có lẽ nơi này thường xuyên làm phép, cầu an.

"Quái lạ, đây hẳn là trung tâm trấn, tại sao một bóng người cũng không có?"

"Các người đến đây làm gì?" - một âm thanh già nua vang lên phía sau họ, là một lão giả tầm tám mươi mấy tuổi, phía sau ông là vài nam thanh niên cùng nữ nhân trung niên. Có lẽ là những người chưa bị bệnh đi tìm lương thực cùng hái thảo dược.

"Các người trở về đi, kéo lại rước họa vào thân" lão giả lắc đầu nhắc nhở, chống gậy rời đi.

Lăng Vân đi lại, vẻ mặt ôn hòa "Bọn ta đến không phải có ý xấu, này... Bọn ta đến xem bệnh trạng của người trong trấn một chút, chỉ là muốn điều chế thuốc giải, tuyệt không có ý xấu!"

Lão giả hơi nghi ngờ nhìn hắn "Các người đến xem bệnh?"

Lăng Vân gật đầu chắc nịch.

Lão giả xoay người chống gậy đi về một hướng, thanh âm có chút phiền não "Các người có lòng lão xin cảm tạ chỉ là trước đây người đến không phải không có, cuối cùng hoặc nhiễm bệnh hoặc vô pháp mà rời đi. Các vị xem qua một chút rồi có thể rời đi, tránh lại rước thêm phiền phức."

Này là đồng ý đi?

Bây người đi theo sau lão giả đi một đoạn liền thấy phía trước là rào cản cao tầm một đứa trẻ mười mấy tuổi, trên rào treo lung tung vải trắng. Đến càng gần mùi thuốc cùng mùi hôi thối càng nồng.

Nạp Lan Hình Nhã vốn là công chúa trong sống trong nhung lụa từ nhỏ nào đâu gặp qua cảnh này. Nàng ta vừa đến gần liền gặp người nôn thốc nôn tháo.

Lão giả nhìn qua nàng có vẻ như không hài lòng. Hai ba thanh niên đi cùng lão kéo ra một hàng rào chắn, tạo ra lối đi để mọi người vào trong.

"Hình Nhã, nếu muội không khỏe thì ở bên ngoài đi"

Nạp Lan Hình Nhã còn muốn theo vào lại cảm thấy bụng cồn cào, lại nôn khan.

"Đại ca, để đệ ở lại chăm sóc Hình Nhã"

Na Bố Lạp Hàn Minh nhìn qua Lăng Vân, gật đầu "Được!"

Trừ Lăng Vân cùng Nạp Lan Hình Nhã những người còn lại theo lão giả vào trong.

Bên trong chính là những người bị nhiễm dịch bệnh trong trấn, người nằm, người ngồi rải rác khắp nơi.

Hắn đây là khu cách ly đi? Nhưng dịch bệnh lan ra toàn bộ trong trấn thì tại sao lại cần phải cách ly?

Mọi người chia nhau ra nhìn xem tình trạng bệnh nhân. Đương lúc đang xem xét lại nghe tiếng khóc thê lương của người phụ nữ vang lên. Lão già cũng không đi lại, chỉ thờ dài lắc đầu.

Người phụ nữ kia ôm trong ngực là thi xác một nam nhân, có lẽ là chồng bà, bên cạnh còn một đứa bé ngồi ngơ ngác nhìn cha nó dần dần chết đi.

Thiệu Phi đi đến nhìn qua thi xác nam nhân vừa chết kia qua một lần "Người này có lẽ đã nhiễm bệnh hơn mười ngày, dấu hiệu đều giống những người còn lại trên mình đều có vài phần bị thối rữa"

Lão già gọi lại mấy thanh niên chưa nhiễm bệnh lại, đặt thi xác nam nhân kia lên một cái chiếu rồi cuộn lại vác đi.

"Đây là đến nơi nào?"

"Thi xác người nhiễm bệnh dịch đều được đem chôn ở rừng cây phía Đông Bắc. Đây là đem đi an táng, cánh rừng kia vốn vắng vẻ, an táng nơi đó giảm được phần nào mầm bệnh" - lão già chậm rãi nói

"Các người rất thường ra ngoài?"

Lão già nhìn qua Khanh Khanh gật đầu lại lắc đầu "Chúng tôi ra ngoài là tìm thức ăn cùng thảo dược, nói nhiều cũng không nhiều, ít cũng không ít, nếu thiếu liền rồi đi một chuyến"

Khanh Khanh đi tới một tiểu hải tử, ngồi xổm xuống cầm tay nó lên, trên da xuất hiện vết đỏ đỏ hồng hồng lan khắp tay, còn có một số chỗ bắt đầu hoại tử.

Hắc Kết đi lại chỗ nàng khẽ nhắc nhở "Cẩn thận"

"Tại sao mọi người phải ở đây? Hay nói cách khác tại sao lại có nơi cách ly bệnh nhân này?" - Khanh Khanh đứng dậy hướng lão già hỏi

"Người bị nhiễm bệnh giai đoạn đầu thì thất thần sau da thịt lại bị thối rữa, làm sao còn có thể hoạt động bình thường? Bọn ta là muốn giảm thiểu phạm vi lây lan cũng là dễ bề chăm sóc họ"

"Người bệnh chưa từng rời khỏi?"

Lão già gật đầu "Chưa từng!"

Khanh Khanh đột nhiên đưa tay tháo khăn che mặt xuống, tùy tiện lau tay hai cái rồi vứt đi.

"Đây... Lãnh công tử?"

"Cái này không thể lây truyền được, nếu đã muốn chúng ta trúng độc che cũng vô ích!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Có Người Giở Trò

"Lãnh công tử người là có ý gì? Khoan đã... Trúng độc? Đây không phải là dịch bệnh lây truyền sao?"

Khanh Khanh nhếch môi lạnh lùng "Bệnh nhân đã không thể tùy ý đi lại vậy lúc mới vào thôn tại sao lại có một cái "thi xác" nằm bên đường? Lão già đây cùng người khác đi tìm kiếm thức ăn tại sao không phát hiện ra?"

Thiệu Phi giật mình, đúng vậy nha, từ khi vào trấn liền không thấy lấy một bóng người chỉ duy cái "thi xác" kia.

Lão già cũng hơi ngạc nhiên "Người nói trong trấn có thi xác? Bọn ta chưa từng thấy qua còn người nào xót lại, lí nào lại xuất hiện thi xác?"

"Hắn là hán còn sống. Mùi hương! Những người trúng độc ở đây đều có mùi thuốc rất nồng còn có mùi hôi thối của xác chết. Người kia quả thật có hai loại mùi trên nhưng mùi hôi thối của hán rất nhẹ, tựa như vừa nhiễm bệnh hơn năm ngày, không thể nào giống nam nhân vừa chết kia. Ngoài ra người hán còn có mùi rượu, rất nhẹ, người nhiễm loại độc lí nào dùng rượu?"

Na Bồ Lạp Hàn Minh hơi kinh ngạc, "hán" vậy mà có thể đề ý đến từng chi tiết nhỏ như vậy, lại còn dễ dàng ngửi ra mùi hương có chút khác thường!

"Vậy người kia khẳng định có vấn đề!"

Khanh Khanh thờ ơ nhìn qua mọi người "Thiếu mất hai người, đang ở bên ngoài"

"Lăng Vân và Hình Nhã!"

Na Bồ Lạp Hàn Minh vừa hô lớn mọi người lập tức cấp tốc ra ngoài khu cách ly. Lăng Vân cùng Nạp Lan Hình Nhã vốn ở bên ngoài, biến mất.

"Chết tiệt! Lại bị người khác gài bẫy"

Khanh Khanh về mặt thần nhiên, bình chân như vại, xem như chuyện không liên quan đến mình. Nàng quay người hỏi lão giả "Rừng cây kia đi thế nào?"

"Phía Đông Bắc, đi một đoạn thời gian nửa nén hương liền đến nơi!"

Khanh Khanh mờ mịt, rừng hướng Đông Bắc ai mà chẳng biết, chẳng phải gọi là rừng Đông Bắc sao? Không thể chỉ về phía nào để đi à? Nàng bị mù đường, mù phương hướng!!! Có thể chỉ cụ thể không?!

Hắc Kết nén cười kéo kéo tay nàng "Đi theo ta"

"Đến rừng làm gì?"

"Tìm người!"

Trên đầu Thiệu Phi, Vu Trác Nhận cùng Na Bồ Lạp Hàn Minh hiện ra ba dấu chấm hỏi thật lớn.

Khanh Khanh liếc mắt nhìn qua họ, phun ra chữ "Ngốc!"

Hắc Kết nhìn thấy mặt họ càng ngày càng đen liền mở miệng "Chẳng phải dị tượng xuất hiện ở khoảng rừng Đông Bắc sao? Đến liền biết"

*

Mảnh rừng phía Đông Bắc là một khoảng âm u, càng vào sâu trong rừng càng không thể nhìn thấy ánh mặt trời. Trong rừng vừa ẩm ướt vừa hôi thối, không khí âm u lạnh lẽo, rất ghê người.

Mọi người thận trọng đi vào trong, phía trước đột nhiên vang lên tiếng sột soạt. Năm người dừng bước, ngưng thần cảnh giác nhìn về hướng tiếng động, càng ngày càng gần họ.

"Aaa...quý...có quý..."

Phía bên phát ra tiếng động kia đột nhiên hét lớn, có người còn ném loạn đồ trên tay tới đây.

Thiệu Phi có chút bất đắc dĩ lên tiếng "Bọn ta là người, gặp qua ở khu cách ly trong trấn"

Đám người đứng trước dần bình tĩnh, họ chính là đám thanh niên đem thi xác của nam nhân bị dịch bệnh kia vào trong rừng chôn, lúc này đang trở về. Bọn họ nhìn ra năm người từng gặp trong trấn liền thở phào một hơi.

"Thật là dọa người!"

Năm người nhìn lại bản thân thảm đáng giá một chút, ừ thì... Có hơi dọa người rồi. Khanh Khanh, Hắc Kết cùng Vu Trác Nhận vận hắc y, trong rừng tối cơ hồ không thể thấy rõ. Da dẻ nàng cùng Hắc Kết khá trắng trẻo, có chút...

Na Bồ Lạp Hàn Minh cùng Thiệu Phi mỗi người vận trường bào màu xám cùng nâu. Bọn họ đi qua đi lại trong rừng, quả thật giống quỷ.

"Các người từ khi nãy đã vào rừng vậy có nhìn thấy một nam tử vận bạch y cùng một nữ tử không?"

Đám thanh niên lắc đầu "Không thấy!"

Một thanh niên trong đám đột nhiên "Ah" lên một tiếng "Hình như lúc rời trấn ta có thấy một nữ tử vận y phục màu cánh sen, nhưng mà ta không thấy nam tử nào cả"

Na Bồ Lạp Hàn Minh đưa mắt nhìn Thiệu Phi, quả thật Nạp Lan Hình Nhã vận y phục màu cánh sen đến đây, vậy Lăng Vân đâu?

"Nàng đi về hướng nào?"

Thanh niên gãi gãi đầu "Hình như là hướng tới cửa trấn, nhìn nàng ấy có vẻ rất vội vàng!"

Na Bồ Lạp Hàn Minh gật đầu quay sang Thiệu Phi "Thiệu huynh, có thể phiền huynh bảo hộ họ rồi khỏi rừng không? Trở lại trấn tìm Lăng Vân cùng

Hình Nhã"

Thiệu Phi ôn thanh cười "Không vấn đề, ta trở lại tìm họ, các người bảo trọng!"

"Khoan đã!"

Thiệu Phi cùng đám thanh niên đương muốn trở ra liền nghe Khanh Khanh lên tiếng.

Nàng đi lại gần họ "Trong các người một người ở lại"

"Đề...đề làm gì?"

"Dẫn đường" Khanh Khanh nhìn sơ qua năm sáu thanh niên, chỉ tay về phía người thấp bé đứng phía sau "Chọn người vậy"

Thanh niên thấp bé kia chính là người phát hiện Hình Nhã lúc trong trấn, thanh niên có chút bối rối chỉ vấp bản thân "Ta sao? Ta ở là có thể giúp cái gì ah?"

"Người chẳng phải thường ra vào rừng chôn thi xác sao? Hẳn là khá quen với nơi này, để người lại chỉ dẫn đường thôi" - Hắc Kết nở nụ cười thân thiện kéo vai thanh niên.

Khuôn mặt thanh niên méo mó "Ta... Ta trước luôn đi cùng họ, này đã gần tối, muốn ta cùng các người vào rừng làm mồi cho quỷ à?"

"Không sao, ca ca bảo vệ người"

Thanh niên nửa cường chế nửa mua chuộc lương tâm bị Hắc Kết bắt ở lại.

Thiệu Phi cùng đám thanh niên kia rời khỏi rừng.

Na Bồ Lạp Hàn Minh cùng Vu Trác Nhận có chút không hiểu lắm tại sao nàng lại giữ người này ở lại, hẳn một không võ công hai không nội lực thì đi theo họ làm gì? Hướng hồ nơi này chỉ có một lối vào một lối ra, bảo hắn dẫn đường làm gì?

"Người nói trong rừng có quỷ?"

Thanh niên có chút sợ sệt đi lại gần Hắc Kết "Người chết đều chôn ở đây, sao lại không có được và lại..."

Thanh niên nước ngum nước bọt, âm thanh run run "Ta nghe nói trong rừng có một nữ quỷ thường đi lại, tối đến nàng ta liền xuất hiện, sâu trong rừng phát ra tiếng gầm thét rất đáng sợ, dân trong trấn chúng ta trời chạng vạng đã không dám vào trong rừng"

"Từ khi nào?" - Khanh Khanh bỗng nhiên dừng bước, mặt lạnh hỏi.

"Ah, có lẽ đã hơn nửa năm rồi!"

Không đúng!

Thời gian không đúng!

"Chẳng phải dịch bệnh chỉ mới xảy ra hơn hai tháng thôi sao?" - Vu Trác Nhận nhíu mày hỏi.

"Đúng vậy nha, dịch bệnh bộc phát từ hơn hai tháng trước nhưng mà quỷ quái rồi trong rừng đã xuất hiện gần nửa năm rồi"

Thiệu niên lại nói "Nửa năm trước chính là thời điểm Na Bồ Lạp tướng quân vừa đánh tan quân Di. Rừng này khi đó cũng chẳng đáng sợ gì cho cam, dân trong trấn ở qua đêm tại đây đều là hiển nhiên. Nhưng có một đêm tiêu phu họ Trương trong trấn thất tha thất thểu chạy về bảo trong rừng có nữ quỷ. Thanh niên trong trấn liền đem đuốc vào rừng nhìn xem thử, kết quả chẳng thấy gì cả"

"Lại nói họ Trương kia sau đêm đó nói thấy nữ quỷ liền trở nên điên dại, sống chưa đến ba ngày liền mất mạng. Sau đó phàm là dân trong trấn vào rừng đều gặp phải nữ quỷ kia. Việc này kéo dài rất nhiều ngày, cũng đã mời nhiều thiên sư, đạo nhân, kết quả vẫn không bắt được nữ quỷ kia"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Dừng Sáo Trúc Điều Khiển Thi Xác

Mọi người lâm vào trầm mặc.

"Các vị lúc vào trấn có thấy tòa phật tháp trên đài tại trung tâm trấn chứ? Bốn tháng trước có một vị thiên sư đi ngang qua trấn, ông ấy bảo người dân trong trấn xây một tòa phật tháp tại đó lập đàn cúng bái. Chúng tôi xây nên phật tháp đã là nửa tháng sau. Vị thiên sư kia lập đàn cúng bái, quả thật có một đoạn thời gian trong rừng rất yên tĩnh, không, chỉ là mấy ngày thôi. Sau đó nữ quỷ trong rừng có vẻ như bị chọc tức đã kêu gọi rất nhiều đồng minh, đêm đến trong rừng thường truyền ra tiếng gầm rú rất đáng sợ."

"Vị thiên sư kia lại lập đàn làm phép thêm một lần nữa. Nhưng không diệt quỷ mà lại kéo đến thiên tai, nhiều ngày liên tiếp mưa gió rất nặng. Dân trong trấn đều không dám ra ngoài nữa bước. Vị thiên sư kia một mình vào rừng, bị thiên lôi đánh chết. Sau đó không lâu dịch bệnh lan tràn như mọi người biết đấy."

Lại còn có chuyện này? Tại sao lại chưa từng nghe qua?

"Các ngươi cũng thật gan dạ nhỉ? Dám vào rừng chôn xác?" - Hắc Kết ngoài mặt cười nhưng đôi mắt lại lạnh lùng khóa chặt thanh niên.

Khuôn mặt Thanh niên méo mó "Ta nào gan dạ gì, ta nghe nói vị thiên sư kia mất mạng như chết cũng muốn trừ yêu ma nên đã làm một cái kết giới trong rừng. Ta cũng không biết là cái kết giới gì nhưng mấy vị trưởng giả nói đem xác người bị nhiễm dịch bệnh chôn ở đây sẽ không bị lây nhiễm. Và lại quỷ chỉ xuất hiện vào ban đêm, bọn ta vào rừng vào ban ngày còn có bùa do vị thiên sư đó cho..."

Thanh niên móc trong ngực ra lá bùa màu vàng đưa ra "Chính là cái này, nghe nói hộ thân, ma quỷ không thể đến gần"

Vu Trác Nhạn cùng Na Bồ Lạp Hàn Minh lại gần, xem xét lá bùa.

"Dẫn bọn ta đến nơi chôn cất thi hài"

Thanh niên "À" một tiếng, chỉ chỉ về phía trước "Kia đi thêm một lát liền tới thôi"

Hắc Kết nghiêng đầu khẽ cười "Cậu lên trước dẫn đường đi"

Thanh niên rụt cổ lắc lắc đầu "Không đi, không đi"

Hắc Kết kéo vai hắn lại đẩy về phía trước "Đi, ca ca ở phía sau bảo hộ ngươi!"

Năm người đi một đoạn liền bắt gặp một khoảng đất trống lớn giữa rừng cây. Trên mặt đất cây cối ngã nghiêng, còn có vết tích đào bới. Nơi này không có tàn cây che chắn đã nhìn rõ sắc trời bên ngoài. Mặt trời đã xuống núi, chỉ còn vài sợi tàn quang màu hồng phách lập lờ, rất nhanh trời sẽ tối.

Thanh niên hơi sợ sệt lên tiếng "Các vị đến là muốn xem thứ gì? Xem xong liền mau rời khỏi, rất nhanh trời sẽ tối, sẽ..."

"Vậy ngươi rời đi trước?"

Thanh niên ngó xung quanh đột nhiên rừng mình, kéo lấy vạt áo Hắc Kết, dù chết cũng không buông "Này trời đã sắp tối, ta... Nhờ may gặp phải..."

Hắc Kết cười cười đẩy tay hắn ra "Sợ thì ngoan ngoãn ở đó đi!"

Hắc Kết đi lại nắm đất có vẻ bị người ta đào bới gần đó ngồi xổm xuống "Nơi này chôn thi hài người mất do dịch bệnh?"

"Đúng vậy nha!"

Khanh Khanh đưa mắt nhìn qua đoạn xương cánh tay trắng toát nằm lẫn lóc cách đó không xa, hỏi: "Gần đây có dã thú không?"

"Chắc, nơi này đã có yêu ma còn thêm dã thú nữa thì bọn ta chết chắc rồi!"

"Không có sao?" - Nàng hỏi lại một lần nữa.

Thanh niên gật đầu.

  Rắc

Tiếng động đập gãy cây khô vang lên rất nhỏ nhưng trong không gian rừng rậm yên tĩnh vang lên khá lớn. Năm người hít sâu một hơi ngưng thần cảnh giác bốn phía.

"Rốt cuộc đây là nơi quỷ quái nào? Chết tiệt!"

Bụi cỏ phía trước bị vén ra, thân ảnh nữ tử vận y phục cánh sen nhếch nhác xuất hiện, phía sau còn có một nam tử vận bạch y

"Hình Nhã, cẩn thận một chút..."

Lăng Vân nhìn năm người phía trước, kinh ngạc "Đại ca, sao các huynh lại ở đây?"

Nạp Lan Hình Nhã vừa thấy rõ Na Bố Lạp Hàn Minh liền oa oa khóc lớn nhào vào lòng hân "Tỷ phụ"

Vu Trác Nhạn cùng Hàn Minh nhìn rõ người đến liền thở ra một hơi, buông bỏ phòng bị.

"Bọn ta đến tìm hai người đó"

Thanh niên nhìn Nạp Lan Hình Nhã, gãi gãi đầu "Không đúng"

"Cái gì không đúng?"

"Nữ tử ban chiều ta thấy trong trấn tuy cũng vận y phục hồng sen giống nàng ấy nhưng mà tóc người kia buông xõa, trên mặt còn mang mạn sa che, cao hơn một chút."

Vậy có nghĩa Nạp Lan Hình Nhã cùng nữ tử kia không phải cùng một người?

Khanh Khanh cúi đầu, tay phải vân vê một cái ám khí, nàng phóng ám khí về phía bụi rậm, thanh âm lạnh lùng

"Còn không mau rút ra?"

Mọi người đột nhiên im bất nhìn chăm chăm nơi nàng vừa phóng ám khí tới. Bên kia tràn ra tiếng cười ha ha quỷ dị, từ trong bụi rậm bước ra một thiếu nữ y phục hồng sen cùng một nam tử vận áo vải đơn sơ.

Hai người chính là "thi xác" mà đám người Khanh Khanh vào trấn trông thấy cùng nữ tử thanh niên kia nhằm thành Nạp Lan Hình Nhã.

Nữ tử nhìn về phía Khanh Khanh, đôi mắt cong lên tràn ý cười "Nha vậy cũng nhận ra? Hôm nay gặp cao thủ rồi haha"

Khanh Khanh lạnh nhạt liếc nam tử bên cạnh nàng ta, thanh âm chán ghét "Nếu không có hân ta người rất thành công"

Nữ tử cau có nhìn về phía nam tử "Ngu ngốc có chút chuyện cũng làm không xong!"

Khanh Khanh cúi đầu nhìn xuống đất, lười để ý đến bên kia đang mâu thuẫn nội bộ.

Nữ tử thu lại tầm mắt nhìn tới Khanh Khanh cùng Hắc Kết đang đứng cùng một chỗ "Lần này đến cũng có lấy hai người có thực lực, không tồi"

Khanh Khanh cau mày ngẩn đầu nhìn Hắc Kết "Nàng ta có bệnh à?". Tuy nàng hỏi Hắc Kết nhưng thanh âm lại chẳng chút kiêng dè, mọi người đều nghe thấy.

Đánh thì đánh đi nói những lời vô nghĩa làm gì?

Sắc mặt nữ tử có chút khó coi, nàng ta lấy từ bên hông ra cây sáo trúc màu lục ra đưa lên môi khẽ cười "Tiểu nữ sẽ tiếp đãi các vị thật tốt nhé?"

Dứt lời nàng ta thổi sáo, đôi tay linh hoạt di chuyển qua lại trên thanh sáo, thanh âm chói tai vang lên, càng ngày càng quỷ dị.

Ngay khi đầu mày nàng ta nhú lại có chút mất kiên nhẫn thì từ dưới đất mọc ra rất nhiều bàn tay. Từ bàn tay trở thành cánh tay, từ cánh tay cả thân thể "người" đều chui ra khỏi đất. Hơn hai chục cỗ thi thể xếp thành hàng trước mặt.

Này... Điều khiển xác chết?

Thanh niên cùng Nạp Lan Hình Nhã chưa từng nhìn qua cảnh ghê rợn này sắc mặt tái nhợt, hét một tiếng lùi ra sau mấy bước, ngã xuống đất.

Nữ tử nhìn cảnh này có vẻ rất hài lòng thả sáo trúc xuống "Để bọn họ chơi đùa cùng các vị vậy"

Hơn hai chục cỗ thi thể kia có lẽ là những người mất mạng bởi bệnh dịch. Có kẻ thi thể đã hư thối đến không ra hình dạng, có kẻ xương sống đã lộ ra trắng toát, có kẻ quần áo rách rưới nhưng da thịt khá toàn vẹn hơn những "người" khác.

Khanh Khanh nhìn qua thấy Hắc Kết nhú mày, nhẹ giọng hỏi "Quen mắt?"

Hắc Kết trầm ngâm không nói ra lời nào.

Nữ tử kia cười lớn vài tiếng, gõ gõ sáo trúc lên tay "Hành động đi"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 13

Đám "ngươi" cứng ngắc ngẩn đầu, những đôi mắt trắng già vô hồn nhìn về phía họ.

Nữ tử đưa sáo lên môi tiếp tục thổi. Hơn hai mươi cổ thi thể như được tiếng sáo tiếp thêm sức mạnh thét chói tai, lao về phía đám người Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh hừ một tiếng phi thân nhảy ra khỏi khu vực mảnh đất lộ thiên, hòa mình vào bóng tối u ám.

Hắc Kết cũng nhảy ra khỏi mảnh đất trống, tránh móng vuốt của những "ngươi" kia "Mọi người rời khỏi khu đất chôn thi thể, điều giảm khí tức, những cổ thi thể này không thể nhìn thấy!"

Na Bồ Lạp Hàn Minh nghe thấy liền ôm Nạp Lan Hình Nhã đã sớm ngất lịm lại, rút đao chém đứt cánh tay "ngươi" vừa đến.

Vu Trác Nhạn cùng Lăng Vân cũng kéo thanh niên rời khỏi khu vực "nguy hiểm".

Nữ tử không tức giận ngược lại còn cười "Thật là, sao lại biết nhiều như vậy nha". Nàng ta tiếp tục thổi sáo, thúc dục đám "ngươi" tiến vào rừng bắt người.

Những cổ thi thể kia tựa như không cảm thấy đau đớn, tay chân chúng bị chặt đứt cũng không làm chúng ngừng lại, còn điên cuồng hơn.

Chỉ trong chốc lát, xung quanh ngọn ngang cây cối đổ, xương cốt cùng cánh tay cẳng chân đứt lìa. Trên người Vu Trác Nhạn, Na Bồ Lạp Hàn Minh cùng Lăng Vân đều vậy máu, cổ của họ cũng có của địch.

Hắc Kết rút kiếm đâm vào gáy một cái xác, thân xác nọ nặng nề ngã xuống

"Điểm yếu nằm ở gáy!"

Được Hắc Kết chỉ điểm, mọi người dần chiếm ưu thế.

Khanh Khanh đâm một nhát vào gáy thi xác tấn công nàng, nhìn về phía nữ tử thổi sáo nhíu mày. Nàng ném chùy thủ về phía thi xác đang lác lư nhào tới, nhát viên đá nhỏ phóng về phía nữ tử.

Nữ tử bị nàng bắt ngờ tập kích, chột vật xoay người né, tiếng sáo bị loạn một nhịp. Những thi xác kia dừng hoạt động trong vài giây đột nhiên găm lên, tấn công hỗn loạn, gập vật cản liên cào cấn bắt chập địch bạn.

Nữ tử nhíu mày phi thân lên cành cây cao, điều chỉnh lại âm điệu tiếng sáo hy vọng điều khiển được thi xác nhưng Khanh Khanh nào bỏ qua cho nàng ta. Nàng nhát đá nhỏ dưới chân liên tục ném về phía nàng ta.

Hắc Kết nhìn lại bỗng nhiên muốn cười, nàng nhìn thật nhân nhả nhả?

Nữ tử bị nàng ném đá liên tục cũng phát giận, ra lệnh cho nam tử áo vải đi chặn nàng.

Hắc Kết liền nhanh một bước chặn chân nam tử kia để nàng thoải mái "chơi đùa".

Nữ tử vừa tận lực né Khanh Khanh ném đá tới vừa điều chỉnh âm thanh tiếng sáo, những cổ thi xác kia dần dần nghe lời.

Khanh Khanh buồn chán ngáp, tự cảm thấy chơi đùa với nữ tử đủ rồi liền rời khỏi mặt đất phi thân lên nhánh cây đối diện nàng ta

"Tài nghệ kém như vậy còn thổi? Ném đá nhiều như vậy còn biểu diễn ah?"

Nữ tử kia cau mày ần ần tức giận, chỉ thấy một hòn đá trượt qua mặt nàng ta, mạn sa che mặt rơi xuống, lại tiếp một hòn đá đập vào tay nữ tử, cây sáo trúc đơn sơ rơi khỏi tay nàng ta.

Khanh Khanh vươn tay đón lấy sáo trúc, tay khẽ động, sáo trúc dài tầm hai gang tay nháy mắt vỡ thành bột mịn. Đồng lúc sáo trúc vỡ nát, mấy cổ thi xác đang điên cuồng bỗng chốc dừng hoạt động.

Nữ tử cắn môi thầm than không ổn, tay nàng ta vung ra, bột trắng trong ống tay bay lả tả trong gió, che mất ánh nhìn. Mọi người che lại mặt không để bột trắng rơi vào trong miệng hay hít phải. Bột trắng bay đi, miễn cưỡng có thể nhìn thấy xung quanh thì nữ tử hồng y cùng nam tử áo vải đã biết mất.

Na Bồ Lạp Hàn Minh nhìn Nạp Lan Hình Nhã cùng thanh niên trong trấn đã sớm ngất xỉu "Lăng Vân, đệ đưa Hình Nhã cùng thanh niên trở về trấn trước họp cùng Thiệu Phi rồi trở về Họa thành trước. Ta cùng Vu huynh cùng hai vị Lãnh công tử đuổi theo nữ tử hồng y"

Lăng Vân gật đầu, một tay đỡ lấy Hình Nhã một tay vát thanh niên "Vây đệ trở về trước, các huynh cẩn thận". Nói đoạn hần nhúng mình liền biến mất trong chớp mắt, khinh công tuyệt diệu cũng không bị hai người hần đang mang theo vướng víu.

Khanh Khanh phì phì bột trắng còn vương lại trên y phục, nâng mắt nhìn Lăng Vân đi. Hần ta ngoại trừ cái khinh công tuyệt diệu, cước bộ nhẹ nhàng ra thì hoàn toàn bỏ đi. Võ công không cao siêu tạm có thể đầu tay đôi với đạo khách giang hồ vô danh, không có tuyệt kỹ lại nhu nhược đa tình, chắc

người như vậy còn có thể trở thành công tử Dạ Nguyệt?

Đi cửa sau ah?!

"Lãnh công tử, chúng ta chia ra hai đường tìm kiếm, hai vị thấy thế nào?"

"Hào!" - Khanh Khanh xòe quạt tùy tiện chọn một hướng mà đi, tư thái ung dung nào đâu giống vừa trải qua hỗn chiến, đang truy đuổi người khác.

Hắc Kết cười khỏ, cáo biệt Na Bồ Lạp Hàn Minh cùng Vu Trác Nhạn vội chạy theo hướng của nàng.

Vu Trác Nhạn nhướn mi "Tướng quân, người nghĩ hai người kia sẽ giúp chúng ta sao?"

Na Bồ Lạp Hàn Minh cười lắc đầu "Không quá kì vọng, chỉ là..." nhớ tới bức thư hồi âm của quân thượng, hẳn nhìn hướng hai người rồi đi có chút đậm chiêu "Hai người kia có lẽ sẽ không thương tổn chúng ta! Quân thượng dặn dò phải hảo hảo chăm sóc họ!"

Vu Trác Nhạn kinh ngạc "Hoàng thượng?"

Na Bồ Lạp Hàn Minh cười cười vỗ vai hắn "Chúng ta đi thôi!"

*

Khanh Khanh cùng Hắc Kết đi một đoạn liền cảm thấy có gì đó rất bất thường, nàng lại gần một thân cây chau mày "Chúng ta đã đi qua nơi này ba lần rồi!"

Hắc Kết nhìn ba vết đao trên thân cây do Khanh Khanh để lại "Có lẽ chúng ta đi lạc hơn nén nhang rồi."

Hắc Kết nhìn rừng rậm thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu quỷ dị của những động vật hoạt động ban đêm "Nơi này có người đặt trận pháp, chúng ta vô ý bước vào rồi!"

"Vậy là không làm đường đi?"

Xung quanh vang lên tiếng sột soạt, càng ngày càng lớn. Khanh Khanh cùng Hắc Kết ngưng thần, tiếng động không kiêng dè vang lớn hơn, như vật gì đó đang di chuyển.

Khanh Khanh nhếch môi "Không phải chúng ta lạc mà "chúng" di chuyển"

Lời nàng vừa dứt trong bụi rậm thân cây vươn ra mấy cái dây leo to bằng bắp tay trẻ nhỏ, "chúng" nhưng đang thăm dò, dè dặt bỏ lại gần hai người.

Hắc Kết hơi chau mày, chủy thủ trong tay chém về một hòn đá gần đó đẩy lên ánh lửa, những đoạn dây leo có chút sợ hãi rút về phía sau.

Khanh Khanh hơi nâng nâng mắt nhìn Y "Nhận ra chuyện gì?"

Hắc Kết cúi đầu nhẹ giọng "Rất giống thủ thuật Xích Hà cung"

Nàng rút bên hông ra chủy thủ, chém đứt đoạn dây leo "không biết sợ hãi" liễu mình tấn công nàng "Trở ra rồi nói tiếp!"

Hắc Kết gạt đầu, vung chủy thủ chặt đứt dây leo gần đó vừa tạo ánh lửa khiến chúng sợ hãi. Hai người dần chiếm thế thượng phong, những đoạn dây leo rậm rạp đột nhiên rút lui toàn bộ.

Hắc Kết thảm than không ổn vừa quay đầu đương muốn nhắc nhở Khanh Khanh liền không thấy nàng đâu. Không gian xung quanh dần biến đổi.

Hắc Kết hoảng hốt chạy về phía vốn nàng đang đứng nhưng nơi đó chỉ toàn bụi cây rậm rạp chưa từng xuất hiện bóng dáng nào.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 14: Hắc Y Nam Tử

Lúc quay đầu đã không còn nhìn thấy Hắc Kết đứng bên cạnh, không gian xung quanh biến đổi một cách kì quái.

Lam Khanh Khanh cảnh giác nhìn xung quanh. Trong đêm tối, rừng rậm phát ra tiếng gió rít, côn trùng kêu, còn có tiếng vật nặng kéo lê trên đất.

Khoan đã!

Vật nặng kéo lê trên đất?

Phía sau nàng trở nên lạnh lẽo, âm thanh kéo lên ngày càng rõ, Khanh Khanh chau mày, cúi người tránh được một quyền phía sau đánh đến. Nàng nhún người nhảy ra xa, nhìn lại nơi nàng khi nãy đứng xuất hiện một "người" đang quỳ trên mặt đất, quần áo rách rưới loan lỗ máu, tóc tai rối bời

"Người" nọ ngẩn đầu nhìn về phía nàng, khuôn mặt be bét máu, đôi mắt trắng già, hân mở miệng, máu trong miệng lập tức trào ra.

Khanh Khanh cố trấn định, tay sờ đến đuôi chùy thủ bên hông

mẹ nó! Nàng đúng là trúng số độc đắc mà! Cái chuyện xác sống, tẩu thi phi lí trong phim lại gặp tất!

Phía sau nàng chợt lạnh, Khanh Khanh rửa một tiếng, rút chùy thủ xoay người chém ra sau, lùi lại vài bước.

Thi xác vừa tập kích kia bị nàng chém đứt cánh tay, máu bắn lên cả tay nàng, "hắn" mở miệng gào thét, khuôn mặt huyết nhục mơ hồ tựa giận giữ, huyết tương đen sì sì chảy từ hốc mắt ra.

Khanh Khanh lau cánh tay dính máu vào vạt váy, có trời mới biết máu của chúng nó có nhiễm độc gì đó không.

Theo tiếng gào của "hắn" xung quanh xuất hiện càng nhiều thi xác lác lác di chuyển đến. Nàng tắc lưỡi, cho dù nàng có giỏi đến mấy cũng không thể hạ gục ba mươi tẩu thi trâu bò này nha.

Ba mươi cỗ thân người nhìn chăm chăm về phía nàng, đôi bên đều bất động.

Tẩu thi "không thiết sống" vừa bị nàng chặt mất cánh tay kia gào một tiếng lao về phía nàng, đám còn lại như nghe được "tiếng nói" của đồng bọn nhiệt liệt hưởng ứng nhào tới muốn xé xác nàng.

Khanh Khanh chau chau mày, lộ ra tia bất đắc dĩ từ trước đến nay hiếm thấy, thật sự là nàng trúng số độc đắc ah, từ xuyên không đến gặp tẩu thi, con mẹ nó! Muốn bà nghịch thiên để lại sử sách cho đời hay gì đây?

Nàng lấy trong người hai viên thuốc nổ ném về nhóm tẩu thi đang đến gần, tay xoay chùy thủ đâm về phía tẩu thi bên cạnh. Từng đợt từng đợt nổ vang lên, nổ tung tẩu thi, trên người nàng cũng không còn loại ám khí nào nữa, tẩu thi càng ngày càng đông dần.

Tẩu thi không biết đau, bị nàng cắt mất chân tay không chùn bước còn điên tiết lao về phía nàng, hắc y vốn sạch sẽ thoáng chốc dính đầy bụi khói cùng những vết máu đen dính dính không phải của nàng.

Khanh Khanh xoay người cắt đứt đầu một tẩu thi, tẩu thi rơi mất đầu nặng nề ngã xuống, bị từng lượt tẩu thi phía sau giẫm đạp.

Nhược điểm ở đâu?!

Nàng nhận ra được nhược điểm của đám chúng, xử lí đám tẩu thi dễ dàng hơn nhưng chung quy chỉ có độc thân đầu mấy mươi tẩu thi. Nàng lau vội mồ hôi thấm mắt, không biết rốt cuộc có bao nhiêu tẩu thi gần đây, mẹ nó lúc đầu ba mươi hiện tại không biết có phải lên ba trăm hay không.

Khanh Khanh trở tay cắt đứt đầu hai tẩu thi trước mặt, phía sau nàng đột nhiên lãnh lẽo, cổ hàn ý cùng âm khí khiến nàng nổi cả da gà. Chưa kịp quay người đã nghe phía sau vang lên tiếng xé y phục cùng tiếng gào thét hưng phấn của tẩu thi.

Mẹ nó nàng bị cào trúng rồi?

Nàng đá bay một tẩu thi, lùi lại vài bước, lưng chạm phải một thân cây.

Không đúng! Nàng bị cào nhưng sao lại không thấy đau? Nàng tự cho mình có thể chịu đau không rên ra tiếng nhưng này...

Khanh Khanh ngoảnh đầu nhìn "thân cây" nàng đang tựa.

"Cẩn thận!"

"Thân cây" vòng tay ôm lấy eo nàng trở người đá bay tẩu thi đang thừa dịp nàng ngẩn người mà tấn công.

Người kia tung ra nắm bột màu trắng sau đó nhún người mang theo cả nàng phi thân đi.

Khanh Khanh đàn người ra nhìn nam tử vận hắc y đen tuyền đeo mặt nạ quỷ mà vừa nãy nàng nhận lầm thành thân cây. Trong lòng đột nhiên dâng lên trận chua xót không rõ nguyên nhân, trái tim có chút thất lại đau đớn. Nam tử này thoạt nhìn rất quen.

"Nhìn đủ chưa?"

"A!" - Khanh Khanh giật mình đẩy hắn ra, hiện tại cũng không rõ hắn đưa nàng đến đâu, xung quanh vẫn rừng cây âm u như trước.

Nam tử ngồi xuống gốc cây, lấy trong ngực ra lọ thuốc đổ lên vết thương trên cánh tay phải bị tẩu thi cào xuất hiện bốn đường huyết nhục mơ hồ.

Khanh Khanh nâng mắt nhìn hắn, trong lòng có chút phức tạp.

Nam tử xé vạt áo băng lại vết thương, hành động có chút vụng về.

Khanh Khanh chau mày, đè lại cảm xúc khó hiểu trong lòng "Tại sao ngươi lại cứu ta?"

Nam tử ngẩn đầu nhìn nàng.

Nàng có chút mất tự nhiên "Ta và ngươi... Không quen biết nhau"

Trong mắt nam tử thoáng qua tia phức tạp, đôi môi phía sau tấm mặt nạ quý nhếch lên hình bán nguyệt. Hắn cúi đầu "Đúng vậy, không quen nhau... Không quen"

Khanh Khanh chau mày, tại sao lời hắn nàng cảm thấy có chút khổ sở nhỉ?

"Vây..."

"Ta bị lạc vào chỗ này, khi này chỉ là trượt chân, tiện nghi cho ngươi vậy"

Khóe môi nàng giật giật, vốn cảm thấy có chút có lỗi hiện tại liền biến mất không tung tích.

Khanh Khanh cúi xuống áo choàng dính máu ném đi, ngồi xuống bên cạnh hắn, lau đi vết máu dính trên chủy thủ "Ta nghe nói tẩu thi rất có thể mạng độc, không chừng ngươi "ngoài ý muốn" đỡ cho ta lại bị trúng thi độc".

Nàng đùa nghịch chủy thủ trong tay, tựa tiểu phi tiểu "Có cần ta giúp ngươi hủy đi cánh tay này không?". Nói đoạn nàng vỗ vỗ chủy thủ lên lớp vải hắn vừa băng bó như ý chỉ cần hắn gạt đầu nàng liền thành toàn.

Khóe miệng nam tử co giật kịch liệt.

Nàng nhướn mày "Thế nào?"

"Không cần, tẩu thi không có độc, ít nhất vết thương của ta không bị nhiễm độc!"

Nàng "Ồ" một tiếng thu lại chủy thủ, về mặt tiết nuôi.

Phía sau mặt nạ, nam tử ôn nhu cười, trong mắt tràn đầy sùng nịch có chút bất lực. Nàng ngẩn đầu nhìn hắn, sùng nịch cung chiêu trong nháy mắt biến mất.

Khanh Khanh do dự chốc lát hỏi "Ta quen ngươi sao?"

Nam tử lắc đầu "Có lẽ...không"

"Vây ngươi quen ta?"

Nam tử cười, khoanh tay ở trước ngực "Vị huynh đài này vẫn còn vướn mắt gì? Ta đã nói trượt chân, ta chẳng phải thích tự ngược"

Nàng rũ mắt, nàng không hề nhớ từng gặp một nam tử như hắn. Vây tại sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

"Ngươi có thể rời khỏi khu rừng này?"

Nam tử nghiêng đầu "Không chắc, chúng ta đang ở trong trận pháp nếu không tìm được điểm yếu của trận pháp này thì chỉ có thể đợi"

Nàng nhúu mày.

Nam tử dường như nhận ra nghi vấn của nàng liền cười đáp "Đội chủ nhân trận pháp phát hiện ra hoặc có thể tìm may mắn một chút". Nói đoạn hắn đứng dậy "Đi theo ta, tìm cách ra"

Khanh Khanh nhìn bóng lưng hắn, đột ngột hỏi "Ta có thể tự đi tại sao phải theo ngươi?"

"Nàng mù đường!"

Không khí trở nên im lặng.

Nàng đứng dậy, đối diện với bóng lưng hắn "Ngươi biết ta mù đường sao? Thật kì lạ!".

Trừ phi người từng đồng hành cùng nàng hoặc người rất hiểu nàng mới biết nàng mắc bệnh mù đường. Nam tử này luôn nói không quen biết nàng vậy tại sao...

"Ah người không chỉ mù đường mà còn ngốc" nam tử xoay người tựa tiểu phi tiểu nhĩn nàng "Người bị lạc trong rừng lâu như vậy không nhận ra điều gì sao?"

Khanh Khanh cau mày.

"Người chạy loạn như vậy, chạy vào ổ tẩu thi lại không nhận ra? Nếu người biết đường thì có thể chạy đến chỗ chết à? Thật ngốc!"

Thảo nào khi này tẩu thi xuất hiện ngày càng nhiều như vậy!

Nam tử thở ra một hơi, cười nói "Đi thôi, nếu không đi ta bỏ người ở lại tự sinh tự diệt!"

Khanh Khanh cứ cảm thấy không đúng nhưng lại không nhận ra không đúng chỗ nào. Mắt thấy nam tử đi dần xa nàng vội vã đuổi theo, dù gì nàng bị mù đường, ở lại cũng chết không bằng theo hắn tìm cách trở ra.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Thăm Dò

Xoẹt... rầm...

Lam Khanh Khanh một thân hắc y giẫm đạp trên tứ chi rụng rời lung tung trên mặt đất. Dưới chân nàng là một mớ hỗn độn thi thể bị cắt rời cùng hắc huyết nhòp nháp.

Nàng lau đi vết máu trên chủy thủ, cắt lại vào bên hông "Thật ghê tởm!"

Hắc y nam tử đứng tựa vào một gốc cây nhìn nàng, đôi môi dưới mặt nạ quý khê cười "Thật bẩn!".

Khanh Khanh nâng mắt trừng hắn "Hử? Người là đang ghét bỏ ta sao? Khi này là kẻ nào nhìn đột tẩu thi công kích mà ném ta ra làm đờ đòn?"

Nam tử vô tội nhấc lên cánh tay bị thương bó thành một đoàn "Ta đang bị thương"

"Ồ, nếu vướn như vậy ta liền cắt giúp người, người yên tâm hôm nay ta cắt nhiều tay chân tẩu thi như vậy thêm một cánh tay của người không vấn đề!"

Nam tử xua xua tay "Không cần, không cần"

Khanh Khanh hừ một tiếng tìm một chỗ sạch sẽ tựa lưng.

Nam tử đi lại ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy bên hông ra thanh đoản kiếm bọc vải đưa qua "Cho người".

Nàng nhíu mi, kéo lớp vải bọc xuống, chuôi kiếm hiện ra màu lam xinh đẹp khắc hình chim khổng tước. Nàng chạm vào kiếm, ngón tay cảm nhận được từng trận lạnh buốt "Ý gì đây?"

"Cho người, dùng chủy thủ đôi khi không thuận tiện!"

Khanh Khanh hơi cau mày, trong đầu lặp đi lặp câu nói kia, đầu óc có chút ong ong. Nàng đã từng nghe câu nói này ở đâu rồi, thật quen thuộc!

"Trên đời này không có món quà nào miễn phí!"

"Đúng vậy nha" nam tử nhìn nàng có chút cân nhắc "Nhưng mà đối với ta này chỉ là thanh sắc vụn, ta đã có kiếm không cần nó nữa, hoặc vứt hoặc cho. Ừ ra cho người người có thể bảo vệ ta rồi khỏi đây"

Khanh Khanh nhướng mày "Vậy sao?"

Nam tử mỉm cười khỏ, lừa gạt nàng đấy, vật về chủ cũ thôi.

"Không lấy thì vứt đi!"

Nàng rút kiếm ra, ánh kiếm màu bạc phản chiếu lên khuôn mặt nàng, vốn dĩ ban đầu chỉ cảm thấy thanh kiếm lãnh lẽo vô tri vô giác nhưng lúc này nàng cảm nhận được thanh kiếm nóng lên, linh khí xao động.

"Gọi là gì?"

"Không Y Kiếm, tên gọi cũng như kiếm, không tước chuyển thế, âm hàn cùng hòa điểm đang xen. Uy lực rất lớn!"

Khanh Khanh hơi nhíu mày, nàng tra kiếm vào vỏ, giọng điệu khinh thường "Uy vũ như vậy? Cho không ta ư?"

Trong mắt nam tử thoáng qua tia thất vọng, nàng vậy mà lại không nhớ, nàng thật sự quên rồi, quên tất cả rồi?

"Tin hay không tùy ngươi, hoặc lấy hoặc ném đi!" nói đoạn nam tử đứng dậy muốn rời đi.

Đôi đồng tử Khanh Khanh hơi tối lại, nàng rút Không Y kiếm đâm về hướng nam tử.

Nam tử chau mày, xoay người né tránh. Nàng không từ bỏ, nghiêng người đập vào thân cây tấn công hắn.

Nam tử dùng tay không kẹp chặt lưỡi kiếm, hai ngón tay chạy dọc theo lưỡi kiếm chế trụ cổ tay nàng.

Khanh Khanh lật cổ tay, chuyển kiếm sang tay trái chém tới hắn. Nam tử né đường kiếm, vòng qua sau chế trụ tay phải nàng trên lưng, một tay đặt trên cổ nàng.

Nàng bị hắn khống chế, đánh tới không được, né tránh cũng không xong. Ngón tay nam tử chạm phải thứ lạnh băng trên cổ nàng bỗng khựng lại. Nương theo ánh trăng, ánh sáng màu lục nhạt phát ra từ ngọc thạch hình uyên ương ẩn ẩn dưới cổ áo nàng.

Khanh Khanh cau mày, trở tay vung kiếm tới cổ nàng. Nam tử phía sau có chút hoảng hốt trở tay nắm chặt lưỡi kiếm. Tay hắn bị kiếm cứa đứt, máu nương theo tay hắn rơi xuống cổ nàng tanh nồng, tuy vậy hắn vẫn không buông nàng ra.

Tim nàng có chút co rút, nàng hít sâu một hơi trầm giọng hỏi "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Nam tử phía sau im lặng như đang lâm vào trầm tư, đến khi nàng nghĩ hắn sẽ không trả lời nàng hắn mới mở miệng "Ta nói thì nàng sẽ nhớ ra sao?"

"Không nói làm sao biết ta không thể nhớ?"

Nam tử buông tay ra "Đợi nàng trở về Phong Nguyệt ta sẽ nói cho nàng biết!"

Khanh Khanh siết chặt nắm tay "Ngươi... Ngươi cùng người kia có quan hệ gì?"

"Người nào?"

Nàng có chút không biết mở lời thế nào "Chính là người... Ta không biết..."

"Tại sao nàng không nghĩ ta là người kia?"

Nàng lắc đầu "Ta không biết"

Nam tử nâng cằm nàng lên để nàng đối mặt với hắn, nhẹ giọng "Trở về Phong Nguyệt, ta cho nàng câu trả lời thích đáng!"

Là chuyện trước đây hay chuyện lúc này ta đều nói rõ cho nàng biết!

Khanh Khanh cau mày, mọi chuyện đều bắt đầu từ Phong Nguyệt? Hắc Kết giấu nàng, nam tử này cũng giấu nàng, rốt cuộc vì chuyện gì?

Nàng còn muốn hỏi thêm đã nghe bụi cây gần đó vang lên tiếng sột soạt nhỏ, tiếp đó xuất hiện một bóng trắng mờ ảo nhanh chóng lướt qua rồi biến mất.

Nam tử xoa đầu nàng "Xem như cho nàng lời hứa hẹn, đi thôi!"

Khanh Khanh cắn cắn môi muốn hỏi lại thôi đi theo hắn đuổi theo bóng trắng lúc ẩn lúc hiện kia.

Đột nhiên nàng dừng bước, khung cảnh lúc này đã thay đổi từ rừng rậm tối tăm sang rừng trúc, trên bầu trời treo một vầng trăng bạc tròn trịa.

Nàng đưa mắt nhìn nam tử, đột nhiên nghĩ đến một chuyện "Từ khi nào ngươi nhìn ra thân phận nữ nhi của ta?"

Nam tử bật cười, xoa xoa đầu nàng "Ta quen biết nàng đương nhiên sẽ nhận ra, dù nàng nhìn rất...bản nha"

Nàng hừ lạnh né tránh móng vuốt hắn, bóng trăng ẩn hiện kia hiện tại biến mất không thấy tung tích.

Bấy giờ Khanh Khanh cùng nam tử đang đứng ở ngã ba đường mòn nhỏ trong rừng trúc, nàng nhìn vết chân nhỏ nhỏ còn in lại nơi mặt đất nhíu nhíu mày

"Thứ màu trắng kia có lẽ là một con vật nào đó, nó hẳn là muốn dụ chúng ta đến!"

Nam tử khụy một chân xuống xem xét vết chân "Có lẽ là... Dòng mèo"

"Hử? Mèo sao?"

Mèo có bộ lông trắng? Sao nàng chưa từng nghe nói nhỉ? Nàng cứ nghĩ là hồ ly hay cáo tuyết.

À hồ cũng là dòng họ mèo đi? Nhưng khi này con vật kia không lớn bằng hồ đi?!

"Khanh Khanh?"

Nàng ngoảnh đầu nhìn nơi phát ra giọng nói, Hắc Kết đứng ở một bên đường mòn kinh ngạc lẫn mừng rỡ nhìn nàng.

Hắc Kết đi vội tới ôm chầm lấy nàng, đôi mắt xuất hiện vài tơ máu tỏ rõ phong trần mệt mỏi. Y thở ra một hơi lầm bầm "Cuối cùng cũng tìm được nàng, tìm được nàng rồi!"

Khanh Khanh đứng bất động, tuy ý để Hắc Kết ôm mình. Y kéo khoảng cách ra, nhìn nàng từ trên xuống dưới, có chút dỗi hờn "Nàng có bị thương không? Khi này đột nhiên biến mất làm ta sợ chết đi được!"

Nàng nghiêng đầu nhìn y, từ lúc tách ra đến nay chỉ khoảng gần hai canh giờ vậy mà nhìn Hắc Kết chật vật không ít, đôi mắt vẫn còn vuron tơ máu. Nàng kiểm lòng không được đưa tay xoa đầu y "Ta không sao!"

Nam tử hơi chau mày, đưa tay lên miệng ho khan một tiếng, thành công thông báo ở đây có một người bị coi là không khí.

Hắc Kết quay đầu nhìn nam tử, đôi mày nhíu lại "Đây là...?"

Khanh Khanh nhúng vai tỏ rõ không có gì để nói.

Nam tử cười nhẹ "Cư sĩ giang hồ vô tình bị lạc vào đây thôi"

Hắc Kết nhìn hẩn lại nhìn thoáng qua Khanh Khanh, cánh tay xiết chặt rồi lại mở "Ồ, là người qua đường ah?"

Ba chữ "người qua đường" Hắc Kết cố ý nhấn mạnh, y nắm lấy cánh tay Khanh Khanh nhìn nam tử bằng ánh mắt khiêu khích

"Khanh Khanh, đoạn đường tới ta đi cùng nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Môi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16

"Khanh Khanh, đoạn đường tới ta đi cùng nàng!"

Hắc Kết nhìn hắc y nam tử đầy khiêu khích, y trở tay, nắm chặt tay Khanh Khanh.

Khanh Khanh hơi nhíu mày cũng để mặc y làm loạn, nàng nhìn thoáng qua nam tử kia có vẻ không vui cũng chẳng để tâm mấy quay người hỏi Hắc Kết "Người làm sao tới được chỗ này?"

"Có một cục bông màu trắng dẫn ta đến đây!"

Nàng hát cảm về phía nam tử "Hắn nói là chó sói"

"Đúng vậy nha, có lẽ là một con chó sói nhỏ. Nó gọi một chữ Tuyết, là sủng vật ở Xích Hà cung, trước đây ta cũng có một con"

Khanh Khanh hơi cau mày, vốn dĩ nàng biết chuyện này liên quan đến Xích Hà cung, không có gì đáng kinh ngạc nhưng mà Hắc Kết vô tư nói như vậy không e ngại nam tử kia sao?

Nam tử này rốt cuộc là ai?

Khanh Khanh, Hắc Kết cùng hắc y nam tử chọn lối ngược hướng với lối mà họ tới mà đi. Một đường này khá là suông sẻ, không có trận pháp, không có tẩu thi cung không có sinh vật kì dị gì.

Trên bầu trời xuất hiện ám hiệu phát sáng màu lục nhạt, nam tử hơi chau mày "Ta phải đi"

Khanh Khanh buộc miệng hỏi "Đi đâu?"

Khỏe môi dưới lớp mặt nạ của nam tử giương lên "Ta phải trở về rồi, lần tới lại bồi người!".

Nam tử đi ngang qua Hắc Kết, đề thấp giọng "Chăm sóc nàng!", nói đoạn hấn trở lại đường cũ, biến mất trong khoảng tối.

Khanh Khanh nhìn theo bóng lưng hấn có chút trầm ngâm, nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hắc Kết "Hấn có liên quan đến người kia?"

Hắc Kết hơi nhú mày, hỏi ngược lại "Hấn nói gì với nàng?"

"Đợi ta trở về Phong Nguyệt hấn sẽ nói cho ta biết"

Hắc Kết xoa đầu nàng, giọng điệu ôn nhu "Vậy đợi trở về Phong Nguyệt ta liền nói cho nàng biết hết thấy". Y thở dài, xoay người đi, lẩm bầm "Chỉ cần nàng không hối hận"

Khanh Khanh nhìn bóng lưng y cảm thấy có chút cô đơn, Hắc Kết nói nàng trước đây thật đau khổ mới dùng Vong Tình thủy, nàng thật thắc mắc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với nàng?

"Nàng không đi à? Nhanh một chút có thể thu lượm hài cốt của Thập ca nàng đó"

Hắc Kết vươn một đôi tay về phía nàng, đôi mắt tràn đầy ý cười. Nam tử trước mặt nàng luôn như thế, luôn có thể cười ôn nhu với nàng như vậy, chẳng bao giờ từ bỏ nàng!

Khanh Khanh bước tới chỗ Hắc Kết đưa tay nắm lấy bàn tay y, người này nàng không thể yêu nhưng cả đời này nàng sẽ bảo vệ y như y luôn bảo vệ nàng!

*

Nam tử hắc y ly khai Khanh Khanh cùng Hắc Kết liền một mạch hướng bìa rừng mà rời đi. Lần trở ra khá êm đẹp, không bị vướn phải trận pháp, chẳng mấy chốc đã rời khỏi rừng.

Nam tử nhìn về phía hấn rời đi, tay xiết chặt, phải thật nhanh để nàng gặp lại hấn mới được!

Nam tử trở lại Họa Thành, vào một căn hộ gần cổng thành, vừa mở cửa chính đường liền bắt gặp bạch y nữ tử cùng hai nam tử hắc y đứng bên trong.

Liễu An Nhiên cau mày nhìn nam tử vừa vào "Tôn chủ, người đi đâu mà trở nên khó coi như vậy?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhạt gỡ mặt nạ quý ra ném sang bên, từ chối đáp lời nàng.

Liễu An Nhiên hừ lạnh "Tôn chủ đại nhân, muội biết huynh là kiếm có thâm dò vị kia để tới đây gặp nàng, nhưng mà huynh đừng có không từ mà biệt được không?"

Phong Nguyệt Vô Thần lười để ý đến nàng, nâng tay uống ngụm trà "Có chuyện gì?"

Vân bên cạnh thấy Liễu An Nhiên tức đến sắp bốc khói liền nhanh nhẹn đáp lời "Người của ta điều đi đã đột nhập vào hoàng cung Phong Quốc, tra ra được Thượng Quan Tề được người khác cứu ra hai năm trước đang ở trong cung, thuộc hạ Tử Dạ của hấn trở thành vương phi của Trụ vương, có lẽ nàng ta bị chủ nhân bán đi nha!"

Liễu An Nhiên liếc qua Vân một cái "Sao người không báo cho Tôn chủ đại nhân của chúng ta biết người phải đi hơn mười người cuối cùng chỉ có mình Thiên đem tin trở về?"

Vân thảm là lưỡi, nhìn qua thiên trầm mặt đứng một bên. Thiên hiện tại đã thay ra y phục sạch sẽ nào đâu còn giống hơn canh giờ trước, hắc y dính đầy máu, vết thương lớn nhỏ trải đầy da thịt. Trở về với một thân chật vật như vậy cũng nhìn ra được cái hoàng cung Phong Quốc đáng sợ tới chừng nào.

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn thoáng qua Thiên ở một bên "Trở về Phong Nguyệt trước"

Người của Phong Quốc đã đề phòng họ, nếu vị kia nhận ra điều gì mà đến đây quả thực không tốt.

Liễu An Nhiên nhìn ra suy nghĩ trong lòng của hấn, ngoài miệng khinh bỉ "Còn không phải sợ tình nương của huynh bị vị kia phát hiện sao? Trở về, phải trở về gấp, nàng cũng nên đặt dưới mí mắt của huynh mới an toàn!"

Phong Nguyệt Vô Thần lười để ý nàng, trở lại phòng của mình.

"Ngày mai liền xuất phát!"

*

Khanh Khanh cùng Hắc Kết men theo đường mòn đi hết nửa canh giờ vẫn lẫn lẩn trong rừng trúc.

Hắc Kết nhú mày kiểm tra xung quanh một lượt cũng không thấy dấu vết y để lại trên thân cây, khẳng định không phải vòng vèo về lại chỗ cũ, cũng không

phát hiện ra cái trận pháp nào.

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn mặt trăng dần mờ nhạt, bầu trời có chút sáng sủa hơn, sương sớm theo lá trúc rơi xuống, không khí trở nên lạnh lẽo hơn, hắc đã gần sáng.

Hắc Kết xem xét xung quanh nửa ngày cũng không nhìn ra có điểm nào khác thường "Đây là đang dẫn đến đâu nha?"

Nàng nhìn trời một lát bỗng nhiên liên tiếng "Có lẽ đã tới địa phận nước Di"

Hắc Kết giật mình, đứng vậy nha, rừng rậm kia nối liền nước Di, vượt qua rừng chắc là địa phận nước Di rồi. Có lẽ con đường mòn trong rừng trúc này là do thương nhân đi qua, mở đường mà tạo thành.

"Bên kia có thứ gì"

Hắc Kết nhìn theo ánh mắt nàng, phía xa hình như có người đốt lửa, ánh lửa nhấp nháy nửa ẩn nửa hiện.

Hai người đi về hướng đó, nhìn có vẻ khá gần nhưng hai người càng đi càng xa, dần đã không thấy đường mòn dẫn tới nước Di nữa. Càng đi sâu vào rừng trúc đường càng khó mà đi, không lâu sau nàng cùng Hắc Kết đã tới một bờ suối.

Trời đã dần dần sáng, ánh sáng mờ mờ khiến người ta đau mắt. Bên dưới, nước suối chảy xiết, chỉ có một cái cầu dây lông leo bắt ngang con suối, hẳn là còn đường duy nhất để qua bờ bên kia.

Khanh Khanh nhìn thoáng qua Hắc Kết, đi đến bên cầu "Có người đã đi qua đây!" nàng chỉ chỉ dấu chân mờ in trên tấm ván.

"Có lẽ là vị Thập ca của nàng đấy, vậy thì phải nhanh chóng vào trong nhất xác hắc rồi"

Khanh Khanh từ chối cho ý kiến điều chỉnh cước bộ, chậm rãi đi qua cầu dây.

Bờ bên kia khá xa, càng đi tới giữa dòng chảy xiết phía dưới cây cầu càng lắc lự. Đột nhiên cùng Hắc Kết đặt chân tới bờ bên kia trên trán hai người đã lấm tấm mồ hôi.

Trước mặt hai người lúc này không còn là rừng trúc âm u nữa. Phía trước có một cửa động, xung quanh mọc rất nhiều loài hoa kì lạ nàng không biết tên, trên còn có đom đóm bay lượn lập lòe, vô cùng sinh đẹp.

Hắc Kết nhìn có chút thất thần, tựa như trở về khi y còn nhỏ, bàn tay bắt giặc xiết chặt.

P/s: bù hôm chủ nhật nà, sorry vì đã update trễ ah~

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Thạch Động

"Người làm sao?"

Hắc Kết cuối đầu không nói, đi về phía thạch động.

Khanh Khanh nhíu mày không không truy vấn thêm, nàng cảm nhận được từ khi đến trấn nhỏ y luôn có gì đó rất khác thường.

Hắc Kết đến cửa động, nhìn quanh một lát mới từ từ chạm tay vào miếng đá nhô lên, cửa động nặng nề kéo lên lộ ra không gian ẩm tối bên trong, không thể nhìn thấy rõ.

Nàng cùng y vào trong, cửa động liền nặng nề đóng lại.

Bên trong động tối đến mức gờ tay không thấy năm ngón, mùi ẩm mốc quanh quẩn bên mũi.

Hắc Kết nắm lấy tay nàng nhẹ giọng "Bên trong này thật tối, cẩn thận lại lạc nhau!"

Y sợ nàng lại bị lạc một lần nữa? Khanh Khanh thầm nghĩ có lẽ khi này quay đầu lại không thấy bóng dáng nàng y có bao nhiêu là kinh sợ.

Nàng không đáp, trở tay nắm lấy tay Hắc Kết cho y cái trấn an.

Hắc Kết lấy trong người ra viên dạ minh châu, đặt trên tay chiếu sáng một khoảng không gian nhỏ. Hai bên là vách động ghồ ghề chật hẹp. Hắc kết nắm chặt tay nàng dẫn về phía trước.

Đi càng sâu bên trong thạch động thì càng ẩm mốc, càng tối, dưới chân hiện tại toàn bùn đất ướt át. Từ cửa động đến chỉ có một con đường duy nhất, không có ngã rẽ cũng chẳng có cơ quan nào.

Vừa đi Hắc Kết vừa kiểm tra xung quanh, hai bên vách động. Khanh Khanh hồ hững đi phía sau y, khi thì đưa mắt nhìn xung quanh, khi thì giúp y cầm dạ minh châu. Bình thản như đang đi thám hiểm, không mấy may để phòng, tra xét xung quanh.

Vì sao nàng phải vậy ah? Có Hắc Kết bên cạnh, y còn am hiểu hơn nàng rất nhiều, y không nhìn ra thì nàng nhìn ra cái gì? Huống hồ có khi đây là địa bàn y.

Hai người đi tầm non nửa canh giờ thì chạm phải một bức tường đá chặn mất lối đi. Hắc Kết hơi nhíu mày, tiếp tục công tác tra xét xung quanh, vẫn không thể tìm ra bất cứ cơ quan nào.

Hắc Kết đặt một tay lên bức tường, vận nội lực thăm dò. Y hơi cau mày thu tay lại, lắc đầu "Này không thể dùng nội lực phá vỡ được, đây hẳn là nơi cuối cùng của thạch động, "tường" đá dày tầm chục thước, không thể phá vỡ!"

Khanh Khanh đưa mắt nhìn xung quanh một chút "Vậy hẳn ở đây có cơ quan"

Mâu quang nàng chạm tới dưới chân bức tường, đôi mày chau lại "Trong thạch động toàn là bùn đất ẩm mốc, có lí nào đột nhiên xuất hiện cát khô không?"

Hắc Kết nhìn theo hướng nàng, nửa ngồi nửa quỳ tra xét, gốc dưới chân tường đá ẩn hiện dấu chân cùng đất khô bên ngoài động.

"Có người từng đây!"

Khanh Khanh nghiêng đầu "Vu Trắc Nhận cùng Na Bố Lạp Hàn Minh!"

Hắc Kết cười nhẹ "Bên ngoài tùy tiện đùa một chút hiện tại là đến nhặt xác thật rồi".

Khanh Khanh kéo Hắc Kết dậy, bản thân lại tiến lên, uốn thử chân nàng vào, đương lúc Hắc Kết còn đang không hiểu nàng đang làm cái gì thì đột nhiên dùng lực giẫm thật mạnh xuống.

Không gian xung quanh yên tĩnh đến kì lạ, một cước của nàng ngoại trừ bùn đất nơi đó chấn động một chút thì không còn hiện tượng gì nữa.

Hắc Kết không nở cười trước mặt nàng, giờ tay vỗ vỗ vai nàng "Không sao, có lẽ nơi này không có cơ quan..."

Một từ quan vừa thốt ra thạch động yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng cọt kẹt của chuỗi cơ quan. Dưới chân hai, người chấn động mạnh, chưa kịp nhận ra bất thường dưới chân đã biến thành khoảng không, hai người trực tiếp rơi xuống dưới.

Hai người đều cảm nhận được trong quá trình rơi xuống xung quanh dường như đang biến đổi. Hàn khí từ bên dưới quét vào mặt đau rát.

Tay Hắc Kết đập phải vật gì tê rần nhưng nhất quyết không buông tay Khanh Khanh ra. Xung quanh thật tối, chỉ nhìn thấy một màu đen, cảm nhận được âm hàn bốc lên cùng nghe tiếng gió rít quỷ dị.

Khanh Khanh trở tay, ngón trở ấn mạnh vào mu bàn tay Hắc Kết, cổ tay trượt ra khỏi khớp chế của y.

Nàng cảm giác được Hắc Kết kinh hoàng, nàng vô định nhìn xung quanh, chẳng phân biệt y đang ở đâu đành lên tiếng "Ta sẽ không sao, trở ra lại đến tìm người chịu phạt!"

Lời nàng vừa dứt xung quanh lại một lần nữa biến đổi, nàng cảm nhận hàn khí càng ngày càng dày đặc, xung quanh đã không cảm nhận được nhân khí. Nàng và Hắc Kết lại lạc nhau rồi!

Khanh Khanh rơi xuống đất theo tư thế thông thường nhất, toàn thân cứ thế rơi, lưng nàng thân mật tiếp xúc đất. Lần này rơi triệt để không thương hoa tiếc ngọc, xương sườn nàng đều muốn gãy làm đôi.

Nàng khó khăn ngồi dậy, đưa tay xoa lưng đau rát, chạm trúng chất lỏng sền sệt, mùi rỉ sắc tràn ngập khoan mũi. Con mẹ nó lại chảy máu!

Nàng đứng dậy quang sát xung quanh một chút, ở đây vẫn tối như trước, giờ tay không thấy nắm ngón nhưng vách động đã không còn ghồ ghề. Ba phía là vách nhẵn nhụi, hẳn là nàng đang ở trong một thạch thất.

Nàng sờ loạn trên tường đá một chút, chạm phải một vật lạnh băng tựa ngọc thạch. Nàng hơi đẩy cái thứ lạnh lẽo đó về phía trước một chút cả gian thạch thất đột nhiên bừng sáng. Thứ lạnh lẽo nàng chạm phải là một giá đèn làm từ ngọc thạch. Thứ đặt trên giá đèn không phải nến cũng chẳng phải dạ minh châu, là một khối màu đỏ đỏ nàng chưa thấy qua. Khối màu đỏ kia cũng không cháy thành lửa, chỉ tự mình phát sáng tựa như đèn lồng thu nhỏ.

Gian thạch thất này rộng tầm ba mét, trên tường đá khắc đầy hoa văn kì dị. Nàng hiện tại đang ở một góc thạch thất, cũng không biết là điểm đầu hay

điểm cuối. Thạch thất kéo dài một đường chẳng biết nối đến đâu.

Khanh Khanh nương theo một đường đi đến chạm phải một cửa đá khắc hoa văn kì lạ tương tự hoa văn trên tường. Hai bên thạch môn gắn hai giá đèn to tướng, trên là hai viên dạ minh châu cỡ lớn.

Nàng có chút đề phòng xem xét thạch môn. Giá đèn phía bên trái có vẽ một đóa hoa U Lan xinh đẹp, nàng lại gần nhìn một chút liền phát hiện hoa lan như đang nở rộ nhìn về một hướng. Nàng nhìn về phía sau liền phát hiện hướng hoa U Lan nở rộ là một giá đèn khác trên tường.

Khanh Khanh lại gần giá đèn kia, đẩy nhẹ, giá đèn không phản ứng. Nàng lại đẩy trái đẩy phải, ấn vào kéo ra nó đều bất động.

Nàng nhíu mày nhìn chăm chăm khối màu đỏ đỏ to bằng bàn tay trẻ em đang tỏ sáng đặt trên giá đèn. Nàng cẩn thận chạm vào khối màu đỏ, nó phát sáng lâu như vậy ngược lại không nóng như nàng tưởng tượng mà lạnh lẽo tựa khối băng vạn năm.

Nàng bọc tay lại bằng một lớp vải, nhấc khối đỏ đỏ kia ra khỏi giá đèn. Cửa động vốn tĩnh lặng ở đó chậm rãi dịch chuyển mở ra.

Khanh Khanh cầm khối màu đỏ phát sáng đi vào thạch thất bên trong. Khoảng khắc nàng bước vào thạch môn liền đóng chặt. Thạch thất dường như cảm nhận được có người đến toàn bộ giá đèn đều tự động sáng lên, nhưng kì lạ thứ thấp sáng lại là nền đỏ, không còn là khối màu đỏ ngoài kia.

Nàng nhìn thoáng qua gian thạch thất rộng tầm bốn, năm mươi mét vuông, chính giữa gian thạch thất xếp năm mươi cái huyền giáp, sừng sững tựa người.

Khanh Khanh có cảm giác chỗ này có gì đó thật lạ, cảm giác như đi vào lăng mộ mấy vị vua, họ cũng nặng trượng tượng, nô bộc như vậy cùng xuống cửu tuyền hầu hạ mình.

Trong gian thạch thất tĩnh lặng đột nhiên vang lên tiếng "leng keng" như giáp sắt va chạm nhau. Nàng cau mày nhìn năm mươi giáp sắc vốn vô tri vô giác lúc này đột nhiên như có sinh khí mà cầm lên binh khí. Hốc mắt của mũ giáp sắc xuất hiện hai ngọn lửa màu đỏ, đồng loạt nhìn tới nàng.

Xem ra đây chính là tử thất rồi!

Năm mươi cái giáp sắc không để nàng suy nghĩ gì thêm, rút ra binh khí lao tới nàng.

Đám lính giáp sắc này không có linh tính, cũng chỉ đơn thuần là đóng sắc vụn bị người ta cố chấp gắn vào mà điều khiển. Giáp sắt đao thương bất nhập, trừ phi tách rời tất cả bộ phận ra biến trở thành đóng sắt vụn.

Khanh Khanh biết chũm thủ không có tác dụng với "đám sắt vụn" này liền không tốn thời gian rút ra, nhanh chân tránh né chiêu tử đánh tới.

Vật và một hồi toát cả mồ hôi nàng đột nhiên phát hiện "đám sắt vụn" dường như sợ khối màu đỏ phát ra ánh sáng trên tay nàng. Nàng thăm dò đưa khối đỏ đỏ đến, qua nhiên giáp sắc đều lui lại.

Nhưng dần dà bọn họ liền chống cự cái gọi là sợ hãi, nhất loạt xông lên.

Nàng thăm mắng một tiếng chặt vật né tránh, trên người chịu không ít vết thương, ăn không ít khổ sở.

Nàng thề lần sau nhất định sẽ không tùy tiện buông tay Hắc Kết nữa ah!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Tử Động Xích Hà cung

Hắc Kết nặng nề rơi xuống đất, phần lưng ma sát với đất đá đến rách cả da thịt. Y mò mịt nhìn tay mình hồi lâu, trong mắt là kinh hoàng chưa qua đi.

Khanh Khanh vậy mà buông tay y? Nàng thật khiến người ta lo lắng mà!

Hắc Kết ngồi dậy nhìn xung quanh, nương theo ánh sáng của dạ minh châu nhận ra y đang ở trong gian thạch thất rộng tầm ba mét.

Hắc Kết đưa dạ minh châu đến gần tường đá, nhìn thấy hoa văn kì dị trên tường khẽ nhíu mày. Đây là hoa văn của Xích Hà cung!

Hắc Kết tìm thấy giá đèn, đẩy mạnh giá đèn ngọc thạch, cả thạch thất được thấp sáng lên bởi khối màu đỏ tươi.

Hắc Kết cất đi dạ minh châu, đi theo lối duy nhất trong thạch thất. Chẳng qua bao lâu liền chạm phải cửa đá thật to, bên trên khắc vô số hoa văn Xích Hà cung.

Y nhìn thoáng qua hai giá đèn trên thạch môn, nương theo hướng giá đèn bên trái nhìn về phía giá đèn đối diện. Hắc Kết đi đến bên giá đèn, nhấc khối

màu đỏ phát sáng ra, thạch động nặng nề mở.

Hắc Kết hơi chau mày, đi lại đứng trước thạch môn ngưng thần thăm dò bên trong. Y nghĩ một chút lấy trong ngực ra viên dạ minh châu ném vào bên trong. Đương lúc dạ minh châu chạm đất, nền trong thạch thất liền được thấp sáng.

Bên trong vang vọng tiếng kêu kì quái, tiếng vỗ cánh phành phạch. Hắc Kết hơi nhíu mày, này là Ứng thất?

Thạch động vang lên tiếng kéo nặng nề, có dấu hiệu muốn đóng lại. Hắc Kết vận nội lực giữ thạch môn, tay cầm khối màu đỏ chuẩn sát ném về phía ngọn nền giữa phòng đang thấp sáng. Y xoay người, cửa động "rầm" một tiếng đóng sầm lại, Hắc Kết lùi ra xa, nhìn về phía giá đèn trống không một chút, đưa tay bẻ gãy.

Ngay lúc giá đèn vỡ nát trong tay Hắc Kết, thạch động vang lên tiếng nổ thật lớn, thạch môn nặng nề cũng không chịu nổi áp lực lập tức vỡ nát.

Hắc Kết lùi ra thật xa né tránh vụn đá văng ta cùng liệt hỏa đang phùng phùng bùng cháy.

Quả nhiên y đoán không sai, thạch động này dựa trên kiến trúc lẫn thủ thuật của Xích Hà cung mà xây nên. Thạch động này chung quy cũng chỉ là một cái động dựa theo những Từ Động của Xích Hà mà xây, hàng giả cũng chỉ là hàng giả, dùng để đối phó người ngoài còn tốt, gặp người của Xích Hà cùng liền bị phế.

Tay Hắc Kết xiết chặt, y là từ nhỏ đã lớn lên ở Xích Hà cung, những thứ này đối với y cũng chỉ là trò chơi khi còn nhỏ, nhưng mà Khanh Khanh... Nàng nhất định phải thoát ra! Nhất định phải vậy!

Hỏa diễm bùng cháy thật lớn, đốt rụi thạch thất, khối màu đỏ trên giá đèn bên ngoài vừa thấy hỏa diễm liền nháy mắt ngừng phát sáng, biến thành khối băng lạnh lẽo.

Hắc Kết tùy tiện cầm lấy một khối đỏ trên giá đèn, vận nội lực khiến nó phát sáng. Lùi lại vài bước, ném về phía bức tường cạnh thạch môn bị phá vỡ.

Khối màu đỏ vừa chạm ánh lửa lại nổ một tiếng thật lớn, tường đá nó chạm vào bị vỡ nát, hỏa diễm lại hùng hực dâng cao. Hỏa diễm lan ra, chạm vào khối màu đỏ trên tường liền nổ tung. Tiếng nổ không ngừng vang lên, Hắc Kết phải chặt vật né vụn đá cùng hỏa diễm phun ra. Chẳng mấy chốc cả thạch động rung dữ dội, không trụ nổi một lát liền sập mất.

Đương lúc Hắc Kết không ngừng lui về sau, tìm lối ra trong Từ Động đột nhiên bước hụt vào khoản không, cả người rơi xuống. Cùng lúc y rơi xuống Từ Động nổ một tiếng thật lớn, toàn bộ chìm trong biển lửa.

Mất nhìn biển lửa nuốt trọn Từ động, Hắc Kết hoảng hốt, Khanh Khanh sợ lửa, nếu nàng gặp phải Từ Động thù phải làm sao?

Hắc Kết lại rơi xuống đất một cách nhanh nhất, lưng bị thương hai lần không ngừng rỉ máu, hàn khí động ngớt xông tới khiến y muốn ngẹn.

Hắc Kết khó khăn ngồi dậy, không gian xung quanh lạnh đến mức tường đá đã đóng một lớp băng mỏng, dưới chân là vụn tuyết ẩm ướt.

Hắc Kết nhìn xung quanh thăm đoán, nếu y nhớ không nhầm thì Từ Động của Xích Hà cung gồm ba tầng. Tầng thứ nhất là Từ, tên cũng như cảnh, đi vào tầng Từ chỉ có một con đường chết. Tầng thứ nhất lại chia thành ba gian thạch thất

Ứng_ thạch động chứa một loài chim cổ quái ăn thịt người, đao kiếm bất nhập, cực kì phiền toái, chính là gian thạch thất y vừa đi qua.

Thiết_ thạch động chứa năm mươi kì sĩ huyền giáp, chúng đơn thuần là đồng sắt không có linh tính được chủ động điều khiển.

Xà_ thạch động chứa trăm nghìn xà đột hai đầu, có thể chém chết chúng nhưng dính máu của chúng liền bị thổi rửa ngay lập tức.

Tầng thứ hai gọi là Hàn, chính là nơi Hắc Kết đang đứng, âm hàn thấu xương, tuy nhiên ngoài vấn đề lạnh buốt thì chẳng có gì nguy hiểm, trừ phi động chủ tuyệt đường sống, làm phép triệu oán linh.

Tầng thứ ba gọi là Linh, là tầng an toàn cũng là nguy hiểm nhất. Tầng Linh chính là nơi động chủ bày trận pháp điều khiển Từ Động. Nếu có vận may thật tốt, không chạm mặt động chủ phá hủy đi trận pháp thì có thể ra ngoài. Nếu đen đủi hoặc gặp động chủ hoặc không không chế được trận pháp liền trở thành đồ hiến tế cho Từ Động.

Hắc Kết đứng dậy quan sát xung quanh, y hơi nhíu mày nhắm mắt ngưng thần.

Trong thạch động lạnh lẽo cơ hồ vang lên tạp âm rất nhỏ, phàm không phải cao thủ khó mà nghe ra. Trong tiếng tạp âm thoang thoang nghe ra giọng ca của nữ tử, nhẹ nhàng mà thê lương, thật sự quý dị.

Hắc Kết nhíu mày càng chặt, tập trung nghe lấy âm thanh vang vọng thật nhỏ, đột nhiên giọng ca nữ tử dần cao, thanh âm ngày một lớn dần hẳn là hướng về phía này mà đến.

Thạch động âm u lướt qua bóng trắng, Hắc Kết hơi nhíu mày, đuổi theo.

Bóng dáng màu trắng lướt một đoạn đường, đến góc tường thì dừng lại.

Hắc Kết dần nhìn rõ thứ màu trắng kia, là một nữ tử vận trang y trắng toát dài, mái tóc đen nhánh tùy tiện xoa ngang eo rối loạn. Nhìn nàng ta hiện tại không khác gì ma nữ trong truyền thuyết dọa trẻ nhỏ.

Nữ tử bạch y dường như thờ dài mang vài phần bất đắc dĩ, xoay người lại "Kết Nhi!"

Hắc Kết giật mình, bàn tay xiết chặt nhìn nữ tử kia, thanh âm nghi hoặc "Người là ai?"

Nữ tử bạch y có vẻ như cười lại có vẻ như đau khổ, nàng bước lại gần y hơn một bước. Tay trái nâng lên, không biết từ khi nào vô số đom đóm tụ lại trên tay, khuôn mặt nàng nương theo ánh sáng của đom đóm mà lộ rõ.

Hắc Kết khó tin nhìn nàng, lùi lại vài bước, âm thanh run nhẹ tỏ vẻ kinh hãi "Sur...tỷ? Là tỷ? Sao tỷ lại có thể ở đây?"

Nữ tử ngẩn đầu, đôi mắt vô hồn trên dung nhan trắng trẻo đến mức quý dị, môi nàng đỏ như vừa uống máu tươi, khẽ mấp máy "Kết Nhi, lâu như vậy, đệ không thể nhận ra tỷ rồi sao?"

Trong mắt Hắc Kết là kinh hoàng chứ vui đi, cũng thật khó trách y không nhận ra nàng ta. Nữ tử trước mặt làn da đã lâu không thấy mặt trời trắng đến mức quý dị, cả người tiêu tụy, trông thật giống ma nữ tràn ngập oán niệm chưa thể đầu thai.

Hắc Kết than nhẹ một tiếng "Thật sự là tỷ? Bối Lan sư tỷ?"

Trong trí nhớ của y vị đại sư tỷ Bối Lan này là một nữ tử ôn nhuận như ngọc diễm dàng như nước. Nàng là một đóa hoa xinh đẹp trong Xích Hà cung. Hắc Kết lớn lên trong Xích Hà cũng không ích nhờ công lao chăm sóc của nàng, y thật sự xem nàng là tỷ tỷ của mình.

Y nhớ lần cuối cùng gặp nàng cũng đã thuộc về sáu bảy năm trước, trước khi thiên hạ đại loạn. Nàng khi ấy vẫn là Bối Lan sư tỷ một mực y kính trọng, nàng yêu một nam tử giang hồ, bất chấp sự phụ cảm can mà qua lại với nam nhân kia. Nàng yêu thương nam tử kia đến mức đoạn tuyệt quan hệ với Xích Hà cung cùng nam tử cao chạy xa bay.

Y còn nhớ khi đó nàng từng nói, hẳn là nam tử nàng yêu nhất trên đời, là người duy nhất không kì thị tỷ ấy là người của tà môn ngoại đạo. Ngày đó nàng rời đi liền không gặp lại nữa!

Thật không ngờ sau bao năm trùng phùng lại gặp trong tình cảnh này!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Môi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Bị Thương

"Tỷ phu đâu rồi? Tại sao tỷ lại ở đây?"

Bối Lan có chút giật mình, ánh mắt trống rỗng vô hồn của nàng vẫn luôn nhìn về phía Hắc Kết. Trên dung nhan trắng toát lộ ra vẻ khó xử cùng bi thương khó nén.

Hắc Kết hơi chau mày "Bối Lan sư tỷ?"

"Chàng ấy... Đi rồi, chàng ấy bỏ rơi ta mà đi rồi!" - thanh âm nàng nức nở, khuôn mặt vận vệt khó coi cùng cực. Nàng hoảng loạn lại đau khổ, như một kẻ điên bị nhốt lâu năm, chìm trong thống khổ, tuyệt vọng.

Hắc Kết siết chặt tay, tiến lên một bước muốn đỡ lấy thân thể gầy yếu đang run rẩy của nàng nhưng nàng lại lùi lại. Đom đóm tụ trên tay chậm rãi bay xung quang nàng cùng Hắc Kết.

Bối Lan tựa vào bức tường đá, đôi mắt vô hồn nhìn vô định về một phía, đôi môi như máu lấm bầm "Chàng ấy từng hứa sẽ bên cạnh ta trọn đời trọn kiếp, nhưng chàng ấy lại không giữ lời! Chàng ấy vậy mà lại phụ ta! rời bỏ ta! để ta lại một mình! Nam nhân trong thiên hạ đều giống nhau, đều thích phụ tình nữ tử!". Nói đoạn nàng cúi đầu nức nở

Hắc Kết siết chặt nắm tay, cúi đầu hít sâu một hơi điều chỉnh tâm tình. Y ngẩn đầu liền bị khuôn mặt đầm máu của Bối Lan làm cho kinh hãi.

"Sur...sư tỷ, mắt của người..."

Bối Lan bật cười, tiếng cười thê lương mang theo tiếng nức nở vang vọng trong thạch động, nàng khóc nhưng đôi mắt không chảy ra lệ mà là máu tươi.

"Đôi mắt này của ta sớm bị phế rồi!"

Hắc Kết khó khăn thở dốc, tim như người ta bóp nghẹn lại. Y một tay vịn tường chống đỡ thân thể "Tại sao tỷ lại ở đây?"

Bối Lan ngốc ra, nàng thờ thần nhìn y "Chàng ấy đang ở đây, ta phải ở bên cạnh chàng!"

Hắc Kết cảm thấy có gì đó không đúng lắm nhưng chẳng thể nghĩ ra. Y lại gắng hỏi "Chuyện trấn nhò ở biên quan Tây Hạ là do tỷ làm?"

Bối Lan ngốc ngốc đưa đôi con ngươi vô hồn hướng về phía y như thật sự sẽ nhìn ra vẻ mặt y, nàng khẽ cười "Đúng vậy!"

"Thủ thuật điều khiển tàu thi, thi độc cùng trận pháp trong rừng cũng là do tỷ?"

Bối Lan vuốt ve thanh tiêu ngọc thạch trắng như tuyết bên hông, không trả lời y ngược lại nói "Thanh tiêu này là chàng ấy tặng ta, chàng ấy nói ta thổi tiêu rất hay!"

Hắc Kết nhếch môi, không thể cười cũng không thể khóc, y thừa biết trên đời này chỉ có duy nhất hai người biết dùng tiếng sáo điều khiển thi xác chính là sư phụ cùng đại sư tỷ. Nữ tử hồng y trong rừng có lẽ chỉ là kẻ tạm bợ thay nàng cầm chân bọn họ. Ngay từ đầu y đã nhận ra, chỉ là y luôn lừa dối bản thân.

"Tỷ rốt cuộc có âm mưu gì?"

Bối Lan thờ dài, gọi y một tiếng "Kết Nhi!"

Nàng đẩy tường đứng dậy, thanh âm có chút mơ hồ "Kết Nhi, ta đã nhìn đệ lớn lên cũng xem như từng chăm sóc đệ. Chỉ là chàng ấy đối với ta thật tốt, ta thật yêu huynh ấy!"

"Vậy nên ý tỷ là cho dù đệ có ở đây, cho dù trước đây tình nghĩa chúng ta rất tốt thì hiện tại cũng không thể can tỷ lại? Còn không bằng một tên phụ tình?"

Bối Lan thoáng ngẩn ngơ, nàng lắc đầu "Là do ta không tốt, là do ta không tốt nên chàng ấy mới rời khỏi ta, quốc sư đã nói chàng có thể quay lại, chỉ cần một chút nữa thôi. Kết Nhi, đệ chẳng phải rất yên nàng ấy sao? Ta cũng thật yêu chàng, Kết Nhi, dung túng ta một lần có được không?"

Hắc Kết giật mình, tức giận chạy lại phía Bối Lan nhưng y nhận ra không thể nào chạm tới được nàng.

Hắc Kết nóng giận gào lên "Tỷ nhốt Khanh Khanh ở đâu? Thả Khanh Khanh ra!"

Bối Lan xoay người rời đi, ngâm nga ca khúc vô danh bi thảm "Khanh Khanh là tên nàng ấy sao? Là Lam Khanh Khanh kia sao? Không tồi!"

Hắc Kết bất lực nhìn bóng lưng Bối Lan, y nắm thật mạnh lên tường, đôi mắt căng đầu tơ máu. Nếu như trước đây y đi theo sư phụ học hỏi hiểu về thủ thuật của Xích Hà một chút liền có thể biết cách phá giải Từ Động không? Nếu như y tài giỏi như các vị sư huynh sư tỷ đồng môn có phải lúc này có thể nhìn ra được căn thất nào nhốt Khanh Khanh không?

Chỉ tại y quá ngây thơ, được sư phụ nuôi chiều từ bé, chẳng thể nghĩ được tới hôm nay Khanh Khanh ở một gian tử thất nào đó chiến đấu y lại vô lực tìm nàng.

Bối Lan đột nhiên dừng bước "Kết Nhi!"

Hắc Kết ngẩn đầu, tiếp theo một tiếng nổ thật lớn vang lên, vách tường trong thạch động bị thứ gì đó làm cho nổ tung, hỏa diễm bùng phục cháy.

"Xem ra không cần ta cho đệ biết nàng đang ở đâu rồi!"

Trong biển lửa, Hắc Kết dần nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, nàng găm một thanh đoản kiếm xuống đất chống đỡ thân thể, trên người quần áo tả tơi, vết thương chi chít đang chảy máu.

Hắc Kết kinh hoàng, bất chấp hỏa diễm rực cháy lao vào trong ôm lấy thân thể nhỏ gầy gần như lịm đi của Khanh Khanh. Y cảm nhận được thân thể nữ tử trong lòng run rẩy, Khanh Khanh níu chút sức lực mở mắt nhìn Hắc Kết, nhận ra y liền buông thả bản thân, ngất đi.

Hắc Kết ôm nàng ra ngoài, âm hàn trong Hàn Thất đột ngột xông đến khiến nàng run rẩy. Y cởi áo choàng phủ lên người nàng, tình ý nhìn ra trên tay nàng có một vết thương bị bỏng, huyết nhục mờ mờ.

Bối Lan nghiêng nghiêng đầu lắng nghe "Hỏa diễm Từ thất không thể vào Hàn thất, tạm thời rời khỏi đây trước đi!"

Hắc Kết ôm Khanh Khanh ngẩn đầu "Nàng bị Huyết Thạch làm bị thương rồi!"

Bối Lan nghiêng đầu "Ta không biết trị!"

Hắc Kết cúi đầu có chút thất vọng, y vén tay áo Khanh Khanh lên, một mảnh huyết nhục đập vào mắt y khiến y đau đớn. Hắc Kết đặt tay trước vết thương vận nội công áp chế lại tính ăn mòn của Huyết Thạch làm bỏng da thịt.

Huyết Thạch chính là khối màu đỏ phát sáng đặt ở giá đèn trong Từ thất, đã là chữ "Từ" thì đồ vật ở đây chẳng có gì là tốt lành. Huyết Thạch là một trong những đồ vật Xích Hà cung chế tạo, nó có thể phát sáng trong đêm tối như khối thạch lại lạnh lẽo như băng vạn năng. Khắc tinh của Huyết Thạch

chính là ánh nến, chỉ cần chạm vào liền phát nổ. Huyết Thạch bị lửa của ánh nến làm nổ tung, một phần tan chảy văng ra, có tính ăn mòn cực mạnh. Nếu ví dụ ra so sánh với axit thời hiện đại có thể tương đương, phóng vào da không những để lại sẹo còn nguy hại đến tính mạng.

Huyết thạch chính là do Đại sư huynh của y chế tạo ra, cũng chỉ có y có thể biến vết thương hoàn hảo trở lại như ban đầu.

Nhưng...

Hắc Kết nhìn dung nhan tái nhợt của người trong lòng, cắn chặt răng.

Bối Lan như nhận ra tâm sự của y, mở lời "Đệ đang lo sợ? Sợ Đại sư huynh nhận ra nàng ấy?".

Hắc Kết ôm chặt Khanh Khanh, lắc đầu "Đại sư huynh sẽ cứu nàng, chắc như vậy, nhưng..." y không thể ở cạnh nàng nữa, sư huynh chắc chắn sẽ giữ nàng lại, điều huynh ấy chờ từ lâu, chính là nàng.

"Ta không thể trì hoãn, bất quá có thể tiết chế tốc độ ăn mòn, nếu nàng may mắn vết thương có thể đóng băng vài tháng. Chỉ là tái phát thì ta không thể bảo đảm được tính mạng nàng".

Hắc Kết có chút do dự, cuối cùng gật đầu "Đợi xong việc đệ...đưa nàng đến Phong Quốc...tìm đại sư huynh chữa trị"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 20

Hắc Kết bế ngang Khanh Khanh đi theo phía sau Bối Lan. Bối Lan đi đến đâu, trong Hàn thất đều xuất hiện đóm đóm quanh quần bên cạnh nàng, thấp sáng lối đi trong động.

Bối Lan tuy hai mắt đã bị phè nhưng cước bộ không chậm chạp ngược lại rất nhanh nhẹn. Nàng vừa đi vừa ngâm nga ca khúc vô danh nào đó thật thê lương, lúc lại lâm bầm một mình như kẻ điên.

Bối Lan dẫn Hắc Kết đi loanh quanh trong động khoảng nửa canh giờ rồi cuộc cũng ngừng lại trước tường đá chắn lối đi. Nàng nâng tay lên ấn vào bức tường phía trước, thanh âm bánh răng động cơ vang lên thật lớn, mặt đất phía sau nàng chậm rãi lay chuyển, kéo ra một khoảng không.

Bối Lan lại ngâm nga ca khúc vô danh nào đó, nhảy xuống mật đạo bên dưới.

Hắc Kết ghé mắt nhìn xuống, bên dưới là một khoảng không tối đen như mực. Đột nhiên bên dưới sáng lên, từ cửa mật đạo dần xuất hiện bậc thang đá kéo thẳng xuống bên dưới.

Hắc Kết bế Khanh Khanh đi xuống dưới.

Vừa chạm chân xuống đất, hàn khí lạnh lẽo đột ngột xông tới khiến Hắc Kết có chút lão đảo. Y cau mày chưa mở lời hỏi Bối Lan đã lên tiếng "Trong thất lạnh hơn bên ngoài rất nhiều, có thể ức chế đệ"

Hắc Kết vận khí điều chỉnh khí tức, không quên truyền nội lực áp chế vết thương cho Khanh Khanh. Y đi đến vài bước liền nhìn thấy một chiếc giường băng trong tầm mắt, bên trên có một nam nhân đang nằm. Người nọ an ổn nằm đó, hai mắt nhắm nghiền tựa ngủ say. Bối Lan từ khi vào mật thất liền đứng bên cạnh giường băng, đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm nam nhân.

Hắc Kết có chút kinh ngạc, nam tử kia nếu không lầm chính là nhân sĩ giang hồ năm đó cùng Bối Lan cao chạy xa bay. Khi nãy ở Hàn thất Bối Lan còn thương tâm oán trách hắt bỏ rơi nàng, hiện tại làm sao ở đây?

"Bên cạnh còn một chiếc giường băng vụn vỡ, để nàng lên đó đi!"

Hắc Kết nhìn qua Bối Lan, muốn nói lại thôi, ôm Khanh Khanh đặt lên giường băng bên cạnh nam nhân kia. Có lẽ chiếc giường băng này là của Bối Lan.

"Sư tỷ, tỷ phu..."

Bối Lan ngắt đầu "Làm sao?"

Hắc Kết không biết nên mở lời như thế nào đành thôi "Không có gì!"

"Đệ đang muốn hỏi tại sao chàng lại trở thành như vậy sao?"

Hắc Kết chỉnh lại tư thế thoải mái cho Khanh Khanh, không mở lời.

"Là vì ta, tất cả là vì ta! Vì bảo vệ ta chàng mới biến thành như vậy!"

Hắc Kết ngầm hiểu những lời Bối Lan nói ở Hàn thất có cuộc có ý gì. Tỷ phụ phụ tình nàng, rồi bỏ nàng, để lại một mình nàng tự sinh tự diệt chính là do tỷ phụ đã không còn trên thế gian này nữa. Sáu năm đủ có một người ôn nhuận như nàng trở nên điên dại, có lẽ trong sáu năm qua nàng đã trải qua rất nhiều chuyện đau khổ, trong đó chính là nhìn người mình yêu nhất chết đi.

"Kết Nhi, Quốc sư nói chàng không chết, chỉ cần thu hồi tất cả hồi phách đang phiêu tán trong nhân gian lại chàng sẽ trở về!"

Hắc Kết nhíu mày "Vậy nên tỷ mới lưu lại đây? Xây dựng Tử Động, phát động dịch thi, tạo tẩu thi, bày trận pháp, rốt cuộc để làm gì?"

Bối Lan trầm mặt vài giây "Quốc sư nói lấy hồn của người khác làm phép dụ hồn phách của chàng trở về, tẩu thi, trận pháp cùng Tử động chỉ là phòng tuyến bảo hộ thôi"

Nàng nói được vài lời nghiêm chỉnh lại bắt đầu điên dại lắm bầm "Chẳng phải chàng ấy là nhân sĩ gian hồ luôn thích hành hiệp trượng nghĩa sao? Ta giết nhiều người như vậy, hành hạ nhiều người như vậy tại sao chàng lại không trở về ngăn ta? Ta là ma nữ! Là ma nữ Xích Hà cung! Chẳng phải giang hồ đều gọi ta như vậy sao? Ta liền trở thành ma nữ cho họ xem, bắt họ tuần táng theo chàng!"

"Huynh ấy vì sao mà chết?"

Bối Lan khụy xuống, ôm chặt nam nhân trên giường, thì thào "Ta và chàng rời đi không lâu liền gặp đám nhân sĩ ở Lạc Dương, lúc ấy sơn phi trên núi ngoại thành hoành hành, chàng giúp một tay tiêu diệt sơn phi. Nhưng lại không ngờ, trong đám sơn phi có thuộc hạ Xích Hà cung. Có rất nhiều người chết. Bọn họ biết thân phận ta là tiểu thư Xích Hà cung liền muốn đem ta đến võ lâm minh trị tội. Chàng bảo vệ ta, đem ta chạy trốn trong đêm nhưng bọn súc sinh vô sỉ đó sớm đã giăng bẫy. Bọn họ giết chàng, tuyệt chủng lưu tinh. Ta nổi giận liền triệu hồi oan hồn trong khu vực, biến nơi đó thành bãi tha ma hoang tàn. Chàng... Chàng không thể vẫn hồi!"

Xích Hà cung tồn tại mấy trăm năm nay đều bị người đời gắn mác "tà ma ngoại đạo" cũng chỉ vì phương thức tu hành khác nhau. Người của Xích Hà cung liền bị quy vào ma giáo, học pháp tu hành của Xích Hà cung liền quy vào cấm thuật. Đi đến đâu cũng bị đáng đuổi vốn đã là chuyện quá quen thuộc.

Hắc Kết chau mày, nếu thời gian không làm chính là lúc xảy ra đại loạn khắp đại lục. Năm đó hẳn từng nghe Lạc Dương Phong Quốc xảy ra sự vụ đắm máu do Xích Hà cung gây nên. Cũng thật không ngờ chính là nàng.

"Sau đó ta gặp quốc sư, hẳn nói có thể cứu được chàng, ta liền theo hẳn, mọi chuyện ta làm đều do quốc sư chỉ điểm, tất cả đều vì chàng!"

"Tỷ luôn gọi quốc sư, quốc sư là ai?"

Bối Lan ngẩn ra, chốc lát lại cười "Quốc sư đang ở đây! Tại tầng Linh thất. Kết Nhi, đệ đã nghe qua nhị vị yêu đạo chưa?"

Hắc Kết cúi đầu, nhị vị yêu đạo trong nhân gian lưu truyền sao hẳn lại chưa nghe qua? Một trong hai yêu đạo kia chính là đại sư huynh của y, cũng là đại đệ tử Xích Hà cung.

"Hắn chính là vị còn lại, là quốc sư của nước Di!"

Hắc Kết chau mày "Hắn giúp tỷ là vì cái gì?"

Bối Lan lắc đầu "Không biết!"

Hai người đều rõ, hẳn giúp Bối Lan không vì cái gì khác, chỉ biến Bối Lan trở thành vũ khí dưới tay chi đầu đánh đó.

Xích Hà cung danh chấn một thời đã là chuyện của trước kia. Nay Xích Hà cung không còn như trước, truyền đến đời Xích Thiên Ngao kiêu ngạo hồ đồ gần như đã hủy đi một nửa. Lại trải qua đại loạn sáu năm trước, bị vây quét một lượt phải trốn đi. Đã không còn như trước lại trở nên tệ hại hơn. Hai năm trước vừa ngóc đầu dậy đã tự chui vào rọ, bị Huyền Ưu cung vây quét lại một đợt. Hiện tại đã không thể gượng dậy nổi.

Xích Hà cung hiện tại còn giá trị để người khác lợi dụng chỉ còn thủ hạ tàn dư biết được chút học thuật. Còn có thể uy hiếp giang hồ chỉ còn cung chủ Xích Hà cung Xích Thiên Ngao mất tích, thế tử Xích Hà cung con trai Xích Thiên Ngao, hai vị tiểu thư, bốn vị công tử là thuộc hạ thân truyền của Xích Thiên Ngao.

Hắc Kết thờ dài "Sư tỷ, tỷ như vậy đáng sao? Tỷ phụ cho dù sống lại cũng sẽ không chấp nhận sự điên cuồng của tỷ. Tỷ phụ là nhân sĩ giang hồ, huynh ấy chỉ mong dân chúng an ổn, tỷ lại đi ngược với ý của huynh ấy khuấy động giang hồ. Huynh ấy sẽ tha thứ cho tỷ sao?"

Bối Lan khẽ cười, lắm bầm "Sẽ không tha thứ, chàng sẽ không tha thứ cho ta. Chỉ cần chàng sống lại cho dù trả cái giá gì ta đều chấp nhận!"

Hắc Kết lắc đầu "Tỷ điên rồi!"

"Đúng vậy! Ta điên rồi! Kể từ khi chàng chết dưới đao của bọn súc sinh kia ta đã không còn là Bối Lan nữa!"

Bối Lan điên cuồng cười, nàng về phía Hắc Kết trào phúng "Kết Nhi, đệ không hiểu đâu, à có lẽ đệ sẽ hiểu, hiểu cảm giác vô lực đứng nhìn người mình

yêu thương nhất từ từ trút bỏ hơi thở cuối cùng. Kết Nhi, rồi đệ cũng giống ta thôi!"

Hắc Kết trừng lớn mắt nhìn Bối Lan như đang nguyên rủa y, hơi thở nặng nề.

"Kết Nhi, đợi đến lúc nhân tộc biết được thân phận thật sự của Lam Khanh Khanh nàng sẽ thế nào? Bị đem đi tế thiên, trước mặt đệ từ từ chết đi! Đại sư huynh không cứu được, tam sư đệ không cứu được, còn cả đệ, cứ nhìn nàng chết đi!"

"Tỳ im đi!"

Bối Lan quý dị cười "Thế nào? Ta nói sai sao? Nếu nàng không xuất hiện thì tốt rồi! Đều trách nàng không nên xuất hiện ở đây! Đều trách nàng mang mệnh thiên sát! Kết cuộc của nàng chính là..."

Chết đi!"

P/s: các nàng biết hôm nay là ngày gì hông nè? Đừng để bị ăn cá nhiều quá nha.

E hèn, vì hôm nay là ngày cá tháng tư nên Bối Lan sư tỷ chỉ đùa với các nàng một chút thôi. Yên tâm có tở ở đây và với Tiểu Khanh mệnh dai như gián nhà ta sẽ không bị như lời Bối Lan nói đâu nà...

Chúc các nàng ngày cá may mắn!!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Môi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Ác Mộng

Khanh Khanh bị cái nóng rất ở cánh tay làm cho tỉnh. Nàng thất thần nhìn nam tử trên giường băng bên cạnh, chẳng rõ hiện tại đang ở đâu, người này là ai.

Tiếng bước chân nhỏ vụn vang lên trong thạch động tĩnh lặng trở nên tương đối chói tai.

Hắc Kết trong tay cầm một hộp cao dược trở lại, nhìn thấy nàng đã tỉnh liền vui vẻ "Cuối cùng nàng đã tỉnh rồi!"

Khanh Khanh nghiêng đầu, muốn mở miệng nói chuyện lại cảm thấy cổ họng khô khốc, không nói nên lời.

Hắc Kết tháo túi nước bên hông ra, mở nút, kê đến bên miệng nàng "Nào, uống đi!"

Khanh Khanh muốn nhắc tay cầm nhưng vừa cử động liền cảm thấy cảm xúc đau rát, tê dại từ cánh tay truyền thẳng lên não. Bất đắc dĩ để Hắc Kết bồi nàng uống nước.

Hắc Kết mở hộp cao dược, vén tay áo nàng lên, thoa cao dược vào vết thương đã biến thành miếng thịt chính của nàng.

Khanh Khanh nhìn vết thương kia, đôi mày nhíu lại.

Hắc Kết vừa nhẹ nhàng thoa thuốc vừa mở lời dịu ngọt "Thế nào? Cánh tay nàng đã trở nên không nề nhìn như vậy, đau lòng sao?". Y thở dài, trong lời nói không kiềm được có chút chua xót, nàng bị thương như vậy nói y không đau lòng chính là giả.

"Xem còn dám buông tay ta ra nữa không!"

Khanh Khanh mấp máy môi "Xin lỗi!"

Hắc Kết cũng không nề nặng lời với nàng, thoa thuốc xong lại lấy ra một đoạn vải trắng tẩm thuốc băng lại vết thương cho nàng.

Băng vải bay mùi thuốc đắng thật nồng, Khanh Khanh nghe mùi lập tức nhăn mũi nhưng cảm thấy được vết thương dần hết đau rát liền dần xuống ý định cự tuyệt.

"Ta ngủ bao lâu?"

"Có lẽ bên ngoài trời đã tối lại rồi, tính ra từ khi vào đây đã là một ngày!"

Khanh Khanh im lặng, không biết vì vết thương đau nhứt hay do nàng lười mà ít khi mở miệng. Nàng không hỏi, Hắc Kết đành tự lâu bầu một mình kể lại

mọi sự việc từ khi nàng ngất cùng địa thế Từ Động.

"Tỉnh rồi?"

Bối Lan như quỷ nữ đột nhiên xuất hiện, Hắc Kết nghe giọng nàng liền đứng dậy che Khanh Khanh phía sau "Tỷ đến làm gì?"

Bối Lan nhún nhún vai "Phu quân ta ở đây, ta không đến đây thì đến đâu ah?"

Hắc Kết cau mày, những câu nói của Bối Lan cứ quanh quẩn trong đầu y.

Bối Lan đột nhiên bật cười "Kết Nhi đây là sợ ta hạ độc thủ với nàng sao? Những lời kia chỉ là do ta nhất thời nóng giận nói ra, đệ không nên tin là thật!"

Khanh Khanh nhú nhú mày, kéo góc áo Hắc Kết "Nàng ta là ai?".

Y xoay người, chỉnh lại áo choàng trên người nàng "Là sư tỷ của ta, bất quá nhiều năm không gặp trở nên điên dại rồi"

Bối Lan không để ý đến lời của Hắc Kết, ngồi xuống bên cạnh nam nhân kia ngâm nga ca khúc vô danh nào đó.

Khanh Khanh đột nhiên nhú chặt mày, đè nén sự khô khốc nơi cổ họng hỏi "Người đang hát cái gì?"

Bối Lan đưa con mắt vô hồn về phía nàng, đôi môi đỏ như máu mỉm cười "Người thích khúc này sao?"

Khanh Khanh im lặng, mâu quang khóa chặt lấy Bối Lan. Bối Lan lại chỉ cười, gục đầu bên nam nhân, hát lại ca khúc kia. Lần này nàng ta hát không rõ lời lắm nhưng phần nào nghe ra giai điệu, Khanh Khanh càng nghe đôi mày càng nhú chặt.

Khuôn ngực Khanh Khanh có chút phập phồng "Ca khúc này ai dạy người?"

Bối Lan khẽ cười "Là học từ đại sư huynh"

Hắc Kết đột nhiên căng thẳng, thảo nào y lại cảm thấy ca khúc Bối Lan ngâm nga thật quen ta. Nguyên lai chính là ca khúc năm đó đại sư huynh mỗi khi rảnh rỗi lại ngồi đàn một mình, thất thần gọi tên một nữ tử...

Hắc Kết bất an nhìn qua Khanh Khanh nhưng nàng trừ về mặt hơi khó coi ngoài ra chẳng còn hành động nào khác.

"Ta mệt rồi!" Khanh Khanh nằm xuống, đưa lưng về phía Hắc Kết khiến y không thể nhìn thấy về mặt phức tạp của nàng lúc này.

Hắc Kết cũng chẳng nói thêm lời nào, không gian im ắng đến mức quỷ dị.

Khanh Khanh nằm một lúc liền thiếp đi, có lẽ do trên người có vết thương, nơi nằm không thoải mái nên giấc ngủ của nàng cũng không an ổn. Mơ hồ tỉnh dậy lại mơ hồ thiếp đi thật nhiều lần, ngủ chưa kịp sâu đã bị ác mộng quấy nhiễu.

Trong mộng lập đi lập lại hình ảnh một căn phòng bị chìm trong biển lửa, thoáng giống trận hỏa hoạn năm đó tại cô nhi viện thoáng lại không giống. Trong biển lửa nàng chỉ nhìn thấy một bóng đen, bên tai vang vang tiếng gọi của ai đó.

Bối cảnh xung quanh lại biến thành Từ động Huyền thất, ngay lúc khối đỏ trên tay nàng nổ mạnh trí óc nàng liền hỗn loạn. Nàng cảm nhận cánh tay như bị axit ăn mòn, cả cơ thể như bị trút hết sinh khí, chỉ nương nhờ thanh kiếm lạnh lẽo bên cạnh để đứng vững.

Nàng lại mộng thấy bên vách núi, ở phía xa là ánh đèn đô thị rực rỡ. chàng trai đẩy cô gái xuống vực thẳm trong sự ngỡ ngàng cùng tuyệt vọng của cô gái.

Nàng lại mộng thấy bản thân ngồi trong nhà hát lớn của một thành phố, kì lạ rằng khắp khán phòng chứa hai ngàn người chỉ có mình nàng. Thanh âm piano vang lên theo vàng điệu.

Nàng thờ ơ bình phẩm "Quá thô lương rồi!"

Những hình ảnh đó cứ như đèn kéo quân thay phiên nhau chạy qua trong đầu nàng. Bên tai vang lên tiếng gọi thân thuộc của ai đó nhưng nàng càng muốn nhìn thì người kia càng mờ ảo.

"Khanh Khanh, tỉnh lại!"

Nàng nặng nề mở mắt, chưa kịp định thần đã bị Hắc Kết ôm vào trong ngực. Lúc này nàng mới nhận ra cả người nàng ướt sũng mồ hôi, tuy rằng đang ở thạch thất hàn băng lạnh giá.

Khanh Khanh hơi đẩy đẩy lồng ngực Hắc Kết, thều thào "Ta không sao!". Người còn ôm ta liền bị nghẹn mà chết ah!

Hắc Kết hơi ngượng ngừng kéo dài khoảng cách "Xin lỗi!"

Nàng lắc đầu "Nước".

Hắc Kết đưa nàng túi da, nàng cầm lấy, tay run đến lợi hại.

"Khanh Khanh, nàng làm sao vậy? Vết thương lại đau sao?"

Nàng lắc đầu "Không sao, chỉ mộng thấy một số chuyện cũ!"

Hắc Kết nghe vậy cũng chỉ im lặng không hỏi thêm. Khanh Khanh nghĩ nghĩ lại mở miệng "Trước đây ta từng gặp hỏa hoạn, đúng không?"

Từ sau khi tỉnh lại lúc dùng Vong Tinh thủy, có một số chuyện nàng đã quên mất, có một số rất mơ hồ. Nàng nhớ mình từng gặp qua hỏa hoạn, nhưng lại không nhớ rõ lắm làm sao gặp chuyện cũng từng nghĩ chỉ là ám ảnh ngày nhỏ. Nhưng mà hôm nay nàng lại mộng thấy lần hỏa hoạn đó, cơ hồ rõ hơn rất nhiều, cơ hồ chính mình trải qua lần nữa.

Hắc Kết không ngờ nàng lại hỏi tới chuyện này, ngần ra vài giây "À, đúng vậy, làm sao?"

"Ta mộng thấy mình như vậy, đứng trong biển lửa..." Nàng im lặng vài giây "...Nhìn thấy một nam tử!"

Hắc Kết cuối đầu không nói, chuyện hỏa hoạn năm đó ở Nam Cương vốn dĩ nàng không nhớ rõ tình cảnh lúc đó, hiện tại dùng Vong Tinh thủy lại nhớ lại. Đây là tác dụng phụ sao?

"Còn nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia" - lời này nói ra nàng còn nghe thấy thật rầu rĩ

Hắc Kết thờ dài, xoa đầu nàng "Không sao, mọi chuyện đã qua rồi!"

"Ta còn ở đây, tiểu sư đệ?"

Hắc Kết cùng Khanh Khanh giật mình mới phát giác ra Bối Lan đang đứng cách đó không xa. Nàng ta tựa lưng vào vách tường, hai tay khoanh trước ngực, đưa đôi mắt vô hồn hướng về phía hai người. Tuy rằng nàng không thể nhìn thấy nhưng trên mặt như ghi mấy chữ thật lớn "Ta làm bóng đèn có sáng không?"

Bối Lan không nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của Hắc Kết, chậm rãi nói "Ta đến tầng Linh, quốc sư không ở đó. Hai người có thể đi được rồi!"

Hắc Kết nhú mày, còn chưa để ý nói Khanh Khanh đã lên tiếng "Còn hai nam tử, họ đang ở đâu?"

Bối Lan nhúng nhúng vai, thờ ơ "Ta đã đóng lại các cơ quan cùng trận pháp trong Tử Động, hai người các ngươi không gặp họ thì chính là động tử còn lại thôi!"

Hắc Kết trầm ngâm "Sư tỷ, bọn đệ đi rồi tỷ phải làm sao? Chi bằng tỷ đi cùng đệ?"

Bối Lan lắc đầu "Chàng ở đây, ta không thể rời đi!"

"Huynh ấy không thể sống lại, tỷ còn nuôi hy vọng gì? Dùng mạng sống của những người vô tội để huynh ấy sống lại sao?"

Bối Lan cúi đầu "Dù sao ta cũng phải thử một lần"

"Tỷ ở lại đây gây loạn như vậy Nhị sư huynh sẽ để yên sao? Đây là vương quốc của huynh ấy, huynh ấy sẽ không niệm tình. Huống hồ quốc sư nước Di tha cho tỷ sao? Tỷ thả bọn đệ chính là phản bội hân!"

Bối Lan thờ dài "Ta cũng không biết, ta chỉ cần huynh ấy sống lại!"

Hắc Kết trầm mặt, nàng một khi đã kiên quyết thì sẽ không thay đổi được, y biết!

Khanh Khanh chớp mắt một cái, vốn tính trở thành không khí để lại không gian cho hai tỷ đệ nhưng nhìn cảnh này sẽ bị mùi thuốc súng hun chết mất.

Nàng kéo vạt áo Hắc Kết "Ngươi đến đem hai người Vu Trắc Nhạn, Na Bố Lạp đến, ngay hôm nay chúng ta rời đi."

Đội Hắc Kết đi rồi nàng mới nhìn đến Bối Lan, nàng cân nhắc một chút mới mở miệng

"Ta không biết chuyện giữa ngươi và Hắc Kết, chỉ nhận thấy y rất tôn kính ngươi. Y rất bao dung với ngươi, ngay từ đầu đã nhận ra là ngươi gây rối vẫn giữ im lặng. Bất kể khi nào ngươi đổi ý cứ đến tìm y, ta tin y sẽ luôn giúp ngươi, ngươi có thể tìm Dạ Nguyệt Sơn Trang. Có lẽ sẽ không giúp đỡ được gì nhiều nhưng ít nhất có thể xây dựng cho nam tử ngươi một nơi an ổn."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 22: Xích Liệt

"...Họa lại khuôn mặt người cất giữ trong tim ta..."

...Không ai có thể lấy đi buổi đầu gặp gỡ..."(*)

"Người đâu?"

Bối Lan làm như không nghe thấy nam nhân trung niên toàn thân đen tuyền, mũ áo choàng che khuất mặt đứng đối diện chấp vãn. Nàng điên điên dại dại ngâm nga ca khúc vô danh, ngồi cạnh giường băng bên nam nhân nàng yêu một đời.

"Bối Lan! Ta đang hỏi ngươi!"

Nàng nghiêng đầu nở nụ cười quỷ dị "Quốc sư đang hỏi đến ai?"

Nam nhân áo đen_một trong hai yêu đạo, quốc sư nước Di híp mắt nhìn nàng, tựa hồ đã bị nàng chọc giận.

Phía sau hần ta, nữ tử hồng y che ngực bị thương khinh thường nói "Vốn dĩ nàng ta đã thả người đi hết rồi!"

"Bối Lan, ngươi không muốn cứu nam nhân của mình nữa?"

Bối Lan khẽ cười, áp mặt vào khuôn mặt lạnh lẽo của nam nhân "Ta đương nhiên muốn cứu chàng, hơn ai hết ta thật mong chàng tỉnh lại!"

"Ngươi vậy tại sao lại phản bội ta?"

"Quốc sư, ngài đang nói tới chuyện gì? Chỉ là thả vài con thỏ lạc đường thôi, ngài căng thẳng cái gì? Ta phản bội ngài sao? Trước hết ngài nên nói cho ta biết ngài có thể cứu chàng được không đã."

Bối Lan cười điên cuồng, cơ mặt vặn vẹo đến dữ tợn "Quốc sư, chàng ấy như vậy đã sáu năm rồi! Ngài nói xem có thể tỉnh lại sao? Chung quy ngài chỉ lợi dụng ta thôi. Quốc sư ngài nói xem kế hoạch của ngài là gì?"

Quốc sư Di quốc im lặng vài giây bỗng cười "Bối Lan, ngươi là muốn trở mặt rồi."

"Quốc sư lừa ta lâu như vậy cũng nên nói thật rồi nhỉ? Ta chỉ cần biết chàng có thể tỉnh lại hay không thôi!"

Quốc sư nhìn chằm chằm Bối Lan hồi lâu mới lên tiếng "Bối Lan, ngươi có biết thân phận của mình?"

"Ta đương nhiên vẫn ý thức được!"

"Đường đường là đại tiểu thư Xích Hà cung ngươi lại bỏ mặc sư môn chạy trốn cùng nhân sĩ giang hồ. Ngươi thấy hổ thẹn không?"

Bối Lan trầm mặt "Sư phụ đã đồng ý, ta là danh chính ngôn thuận!"

"Ồ cái danh chính ngôn thuận của Xích Ngạo Thiên chính là để đệ tử mình từng người từng người phản bội hần sao? Thật thú vị nhỉ? Nhìn xem kết cục đi nào, Xích Ngạo Thiên bị chính tam công tử Xích Hà cung, tam đồ đệ của hần_Vô Ưu vây quét đây."

Bối Lan nhú nhú mày "Ngươi...là ai?"

"Bối Lan, ngươi hiện tại hỏi ta là ai? Không phải là Quốc sư ngươi sùng kính sao?"

Bối Lan khẽ cười, lắc đầu "Ta nhìn nhầm người rồi!"

"Bối Lan, ngươi không nhìn nhầm. Theo vai về ngươi nên gọi ta một tiếng sư thúc!"

Bối Lan giật mình "Ngươi...là Xích Liệt?"

"Sư diệt, gọi sư thúc ngươi như vậy thật vô lễ, sư phụ ngươi chưa từng dạy sao?"

Kinh ngạc qua đi, Bối Lan bật cười "Ngươi, ta có lợi gì đến kế hoạch của ngươi?"

"Không phải ngươi là đồ đệ ngoan của Xích Ngạo Thiên sao?"

Bối Lan nhú nhú mày "Ngươi muốn trả thù sư phụ? Muốn cướp đoạt Xích Hà cung?"

Quốc sư nước Di_Xích Liệt bật cười "Không không, ai lại muốn cái Xích Hà cung rách nát đó chứ? Cái ta muốn chính là thiên hạ! Bối Lan, chẳng phải ngươi rất ghét nhân sĩ giang hồ sao? Chỉ cần giúp ta giết sạch bọn họ, trở thành vô lâm minh chủ ta sẽ gầy dựng lại Xích Hà cung, ngươi sẽ là cung chủ. Đến lúc đó thiên hạ này có cái gì ngươi không có được?"

Bối Lan bật cười, chống tay lên giường băng đứng dậy "Rốt cuộc ta đã biết năm đó cung chủ đòi trước tại sao lại đuổi ngươi. Cung chủ chỉ có ba đồ đệ chân truyền, Xích Thành sư thúc tính cách cổ quái yêu thích y được lại chán ghét thị phi, rồi khỏi Xích Hà cung nay đã trở thành Quý Y người người cung kính. Sư phụ, ông ấy tuy hồ đồ nóng tính nhưng so với Xích Liệt ngươi hẳn là sự lựa chọn đúng đắn nhất! Ngươi xem trừ cái về ngông cuồng, tự cao tự đại ngươi có cái gì?"

Xích Liệt tức giận tung một chưởng tới giường băng, Bối Lan cảm nhận được áp lực liên nhũ mảy. Nàng rút sáo ngọc bên hông, vận nội lực chặn lại nam nhân trên giường băng, nhận chưởng lực hết về nàng.

Bối Lan lau vết máu bên môi, cười cười "Thế nào? Văn bối này là nói đúng rồi sao? Để ta đoán thử xem. Xích Thành sư thúc ngươi không dụng được liên chuyển hướng Xích Hà cung đang rồi rạc. Dự Yên cùng Thế tử là con của sư phụ ngươi sẽ không dùng. Đại sư huynh rồi Xích Hà đến Phong Quốc trở thành Quốc sư, thế lực cường đại tạm thời không động đến được. Nhị sư đệ hiện là Hoàng đế Tây Hạ, Tam sư đệ là vương gia Phong Nguyệt càng không thể động.

Vậy nên ngươi đánh chủ ý lên ta, khổng chế ta trở thành thủ hạ của ngươi. Ta thiết nghĩ chuyện của chàng cũng có tay ngươi nhúng vào. Hắc Kết cũng không tự nhiên mà xuất hiện ở đây. Là ngươi biết Hắc Kết sẽ đến Tây Hạ, lập kế hoạch dụ y đến, nếu ta đoán không nhầm ngươi còn muốn sử dụng nữ nhân bên cạnh Hắc Kết để khổng chế đại sư huynh cùng tam sư đệ. Tiếp theo ngươi dùng họ để chế ngự Nhị sư đệ. Chắc chắn, kế hoạch thành hoàn mỹ!"

Xích Liệt bật cười "Quả nhiên không hổ danh là đồ đệ ngoan của Xích Ngạo Thiên. Bối Lan, ngươi biết quá nhiều rồi, cũng nên nghĩ tới kết cục của mình rồi nhỉ? À còn cả chuyện nam nhân của ngươi, ngươi không thất mắc tại sao lại xuất hiện thủ hạ Xích Hà cung ở Lạc Dương sao? Còn cả chuyện đám nhân sĩ giang hồ bị thiệt mạng."

Bối Lan cắn răng đưa đôi mắt vô hồn tràn ngập lửa giận nhìn hấn "Là ngươi!"

"Ha ha đừng căng thẳng như vậy, chẳng phải ngươi đã đoán trước rồi sao? Nam nhân của ngươi sẽ không bao giờ tỉnh lại được, ba hồn bảy phách của hấn đã bị ta bóp nát từ lâu rồi!"

Bối Lan cắn hận nhìn hấn, móng tay bấm cả vào da thịt chảy máu, hốc mắt vuron ra hai hàng huyết lệ "Tại sao ngươi lại làm vậy? Chàng ấy thì có tội gì?"

Xích Liệt tự nội công trong tay, cười quỷ dị "Trách hấn là nam nhân của ngươi!"

Nói đoạn hấn vung chưởng về phía Bối Lan. Nàng khề cười, tay trái đập mạnh xuống giường băng, trong chớp mắt bên dưới giường băng mở ra khoảng không. Bối Lan cùng nam tử rơi xuống đó, mặt đất nhanh chóng khép lại.

Xích Liệt tức giận tung một chưởng vào vách động "Khốn kiếp!"

*

Khách điểm Họa thành

Hắc Kết bế ngang Lam Khanh Khanh đã bất tỉnh trở lại khách điểm, theo phía sau là Vu Trác Nhạn cùng Na Bồ Lạp Hàn Minh trên người be bét máu.

Thiệu Phi đang ngồi ở đại sảnh chờ tin nhìn thấy bốn người họ trở lại suýt bị dọa ngất.

"Này, các người sao lại nhìn thảm như vậy ah?"

Vu Trác Nhạn liếc xéo Thiệu Phi "Ngươi thử đến vật lộn cùng đám súc sinh kia hai ngày đi!"

Thiệu Phi vừa đi lên lầu cùng họ vừa cười đùa "Nha nha, có thể làm cho thập ca nhếch nhếch như vậy quả thực rất trâu bò nha."

Vu Trác Nhạn hừ lạnh, không thèm nói chuyện với hấn.

Thiệu Phi bĩu bĩu môi, nhìn đến Hắc Kết "Lãnh nhị công tử bị thương nặng lắm sao?"

Hắc Kết lắc đầu bế nàng trở về phòng "Không sao, nàng chỉ mệt mà ngất đi thôi"

Thiệu Phi có chút khó hiểu nhìn y, Hàn Minh kéo Thiệu Phi đang có ý định đến xem thương thế của nàng lại, lắc đầu.

Hắc Kết không nói gì thêm đóng cửa lại. Thiệu Phi bị Vu Trác Nhạn lôi trở về phòng.

"Ta cứ cảm thấy quái dị, đã xảy ra chuyện gì?"

Lăng Vân cùng Nạp Lan Hình Nhã thấy hai người máu me trở về cũng kinh hoảng.

Lăng Vân "Hai người sao lại chật vật như vậy?"

Nạp Lan Hình Nhã nước mắt ngấn nước mắt dài kéo kéo tay Na Bồ Lạp Hàn Minh "Tỷ phụ, sao người lại để bản thân bị thương như vậy..."

Na Bó Lạp Hàn Minh bị nàng ta kéo trúng vết thương đau đến nhe răng, hấn đẩy nhẹ tay nàng ta ra "Ta không sao!"

"Này ta đang hỏi hai người đây!"- Thiệu Phi cầm hộp y dược đến xử lý vết thương cho hai người họ, cầu nhàu.

"Ừm, thật ra nhị vị lãnh công tử kia, Lãnh Kết chính là Hắc Kết_từ công tử Xích Hà cung!"

Thiệu Phi thoáng ngừng tay, Lăng Vân cũng tròn mắt kinh ngạc.

"Ồ trong rừng bọn ta truy đuổi hồng y nữ tử sử dụng thủ thuật của Xích Hà cung, truy một đường đến biên giới nước Di, rơi vào Tử Động. Là Hắc Kết cùng Lãnh nhị...à Lam cô nương cứu ra."

Lăng Vân nhú mày "Nếu họ đã là người của Xích Hà cung vậy tại sao lại thả hai người?"

"Tử Động kia là do Quốc sư nước Di xây dựng, ta nghĩ nước Di đang có âm mưu gì đó, Xích Hà cung cũng chỉ là con cờ bọn chúng kéo vào thôi!"

Thiệu Phi trầm ngâm giây lát rồi mở miệng "Hai người tin tưởng họ sao?"

Na Bó Lạp Hàn Minh lắc đầu "Không tin cũng phải tin, bọn ta ở Tử Động bị trúng xà độc, là Hắc Kết cho bọn ta uống giải dược."

Lăng Vân "Huynh dễ dàng tin như vậy?"

Na Bó Lạp Hàn Minh do dự một chút, thờ dãi "Ta...và Hắc Kết từng có giao tình, nếu các người tin tưởng ta thì tin tưởng họ một lần nữa đi!"

Mọi người trong phòng trầm ngâm, cuối cùng không ai nói câu nào, không khí im ắng đến quỷ dị.

Vu Trác Nhạn cúi đầu, đột nhiên mở miệng "Dù muốn hay không cũng phải tin tưởng họ!"

Lăng Vân cùng Thiệu Phi sững sốt.

Vu Trác Nhạn chỉ lắc đầu "Đã là ân nhân thì không thể nghi ngờ, đó là đạo nghĩa của Dạ Nguyệt sơn trang, không phải sao?"

(*) lời viết Họa Tinh-Điều Bối Na

P/s: thành thật xin lỗi các nàng vì tên nhân vật! Tớ đã sửa tên nhân vật Xích Phong thành Xích Liệt ạ. Tớ hứa lần sau nhất định cân nhắc kĩ trước khi đặt tên nhân vật để tránh nhầm lẫn với tên nhân vật ở tiểu thuyết khác.

Một lần nữa xin lỗi các nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23

Khách điểm Họa thành

Đại sảnh khách điểm lúc này yên ắng đến lạ thường. Trong sảnh chỉ lác đác vài khách quan dùng bữa trưa.

Hắc Kết, Lam Khanh Khanh, Vu Trác Nhạn, Na Bó Lạp Hàn Minh, Thiệu Phi, năm người cùng ngồi chung bàn nhưng chẳng ai nói với ai câu nào. Không khí im lặng đến khó xử.

Thiệu Phi đưa mắt nhìn Vu Trác Nhạn cùng Na Bó Lạp Hàn Minh, nháy nháy mắt.

Na Bó Lạp Hàn Minh: "Không biết Hắc công tử cùng Lam cô nương tiếp tới đã có dự định gì?"

Khanh Khanh trực tiếp phớt lờ họ, thản nhiên dùng bữa.

Hắc Kết nhìn thoáng qua Khanh Khanh, tiếp lời "Có lẽ bọn ta sẽ trở về Phong Nguyệt" đưa nàng về Dạ Nguyệt sơn trang để họ kiểm tra vết thương của nàng.

Khanh Khanh hơi nâng mắt, không nói gì.

Na Bồ Lạp Hàn Minh ngược ngừng "À" một tiếng.

Thiệu Phi hít sâu một hơi, tựa như lấy hết dũng khí tươi cười mở miệng "Chúng ta tình cờ gặp nhau tại đây hẳn là có duyên phận, chỉ bằng kết nghĩa kim lang, ngày sau có khó khăn gì liền có thể giúp đỡ lẫn nhau. Thế nào?"

Đôi mắt Thiệu Phi như tỏa ra ánh sáng lấp lánh, mong chờ nhìn về phía Hắc Kết cùng Khanh Khanh. Vẻ mặt viết rõ "Chờ hai người đồng ý"

Khanh Khanh buông đũa thẳng thừng từ chối "Không có hứng!"

Nụ cười trên mặt Thiệu Phi dần cứng nhắc, hần chớp chớp mắt nhìn Hắc Kết đầy mong chờ. Vu Trác Nhạn cùng Na Bồ Lạp Hàn Minh bên cạnh căng thẳng cũng không kém

*một giờ trước:

"Hắc công tử và Lam cô nương giúp đỡ chúng ta nhiều như vậy, phải nên báo đáp chứ?" - Lãng Vân.

Na Bồ Lạp Hàn Minh nghĩ nghĩ "Ta đã gửi thư báo cáo tình hình ở đây cho hoàng thượng, ngài hỏi âm chúng ta lấy dang sứ giả đến nước Di thám thính. Ngày mai nên chuẩn bị khởi hành rồi! Cũng chẳng biết được hai vị kia có ý định cùng đi hay không!"

"Ban cho họ vàng bạc châu báu gì gì đó là được rồi, các huynh suy nghĩ cái gì chứ?" - Nạp Lan Hình Nhã bĩu môi.

"Hình Nhã!"

Nạp Lan Hình Nhã nhìn thấy Na Bồ Lạp Hàn Minh chau mày nghiêm túc liền ngậm miệng lại.

Lãng Vân vỗ vai nàng nói nhỏ "Chuyện ân nghĩa giang hồ không giống như chuyện thưởng phạt trong cung. Không thể đem như thứ thô tục như tiền bạc mà trả ân cho người khác."

Nạp Lan Hình Nhã bĩu môi không nói.

"Hay là kết nghĩa huynh đệ đi?"

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về người vừa phát ngôn_ Thiệu Phi. Hần cười cười "Ta nói bây giờ các huynh cho dù có tặng gì cho họ họ cũng từ chối đúng không? Nếu trở thành huynh đệ thì chính là người một nhà, còn câu nệ cái gì chứ?"

Thiệu Phi quay đầu nhìn Vu Trác Nhạn, nháy nháy mắt "Đúng không Thập ca?"

Vu Trác Nhạn không phản đối.

Na Bồ Lạp Hàn Minh "Nếu như hai vị kia không đồng ý thì sao?"

Không khí bỗng chốc im lặng.

Vu Trác Nhạn "Vị Lam công nương chắc chắn không đồng ý!"

Không khí càng im lặng hơn.

"Chúng ta thử xem, nếu không được thì ta gửi một bức thư về Dạ Nguyệt sơn trang, phái một vài người giúp đỡ họ khi chúng ta tách ra. Thế nào?" - Thiệu Phi.

"Vậy thử xem!"

*

Hắc Kết cười nhẹ "Hình như ta đã cho các vị biết thân phận Xích Hà cung của ta?"

Thiệu Phi nhíu nhíu mày "Kết nghĩa huynh đệ thì liên quan gì đến thân phận giang hồ? Huống hồ các huynh giúp đỡ bọn ta nhiều như vậy bọn ta cũng nên trả nghĩa. Huynh đài ngại thân phận bọn ta hay là chê bọn ta không xứng đây?"

Hắc Kết: "Ta nào dám xem thường mấy vị". Y thoáng nhìn qua Khanh Khanh.

Nàng nhìn một lượt qua bọn họ, đứng dậy rồi đi, quăn lại một câu nhẹ ton "Giữ thể diện cho bọn họ một chút, ta không cần thiết nữa!"

Hắc Kết lắc đầu khẽ cười, không cần thiết bởi vì vốn dĩ nàng đã là nghĩa muội của bọn họ rồi sao?

Y đứng dậy hướng ba người Thiệu Phi vẫn còn đang dần người không thể tiêu hóa được lời nàng

"Nếu các vị không chê mà nhận Hắc Kết làm nghĩa đệ, Hắc Kết đành thuận theo tâm ý của mọi người. Còn về phần Khanh Khanh, nàng đã bảo không cần thiết ắt là có nguyên do, các vị đừng trách nàng!"

Thiệu Phi âm ừ cười, khoát tay "Không sao, người là huynh đệ của bọn ta thì nàng cũng chính là muội muội của bọn ta. Vậy hẹn đêm nay ở hậu viện, kết nghĩa kim lang!"

Hắc Kết cười cười, cáo từ ba người họ mà lên lầu.

Na Bồ Lạp Hàn Minh thì theo bóng Hắc Kết rồi đi, trong lòng như vừa bỏ xuống tảng đá. Nếu theo vai về trên dưới hẳn phải gọi Hắc Kết một tiếng công tử, nay lại kết bái huynh đệ, không biết này tư vị gì.

"Vậy là được rồi!"- Thiệu Phi cười cười, đột nhiên lại nhớ đến gì đó "Hắc Kết cùng Lam Khanh Khanh bảo sẽ trở về Phong Nguyệt, họ là người Phong Nguyệt Vương Triều sao?"

"Thì sao?"

"Hai người họ là người của Phong Nguyệt vậy đã nghe qua Thập Nhị muội chưa nhỉ? Chi bằng lần này trở về nhờ họ tìm giúp Thập Nhị muội?"

Na Bồ Lạp Hàn Minh chau mày "Là vị Thập Nhị tiểu thư của Dạ Nguyệt sơn trang mất tích hơn hai năm trước?"

Vu Trác Nhận nặng nề gật đầu, nếu họ không tìm được Thập Nhị muội bí ẩn đó có lẽ Dạ Nguyệt thật sự đóng cổng Phong Nguyệt lại không cho bọn hắn trở về mất.

"Ta gửi một bức thư cho thuộc hạ của Dạ Nguyệt xem có thể tìm được thông tin nào khác tí như tranh vẽ chân dung, tên gọi, tuổi tác của muội ấy không."

"Được, có cơ hội hỏi họ một chút!"

*

Hắc Kết vừa mở cửa phòng Khanh Khanh liền chau mày, nhanh chóng đóng cửa lại đi vào gian trong.

"Đây là...?" - Hắc Kết kinh ngạc.

Trên giường, một nam nhân đang nằm, cơ thể nam nhân bốc ra mùi hư thối.

Khanh Khanh ngồi ở bàn trà, chống cằm nhìn xác nam tử trên giường, không quay đầu nhìn y "Bối Lan, sư tỷ ngươi xảy ra chuyện rồi!"

Hắc Kết cau mày, lại gần kiểm tra thi thể nam nhân kia. Nam nhân chính là người trong Hàn thất-Tử động, tỷ phu của Hắc Kết, nam nhân duy nhất của Bối Lan.

"Khi ta trở lại phòng đã phát hiện hắn ở đây, có lẽ Bối Lan đã dùng thủ thuật điều khiển hắn đến."

Khanh Khanh lại gần, dùng phiến thiết lật tay thi thể nam nhân lại, trên đó viết bốn chữ bằng máu thật lớn "Quốc sư Xích Liệt"

Hắc Kết nhíu mày, Xích Liệt? Chính là vị thư thúc khi còn nhỏ y nghe mọi người nhắc đến, vị sư thúc bản tính điên cuồng bị trục xuất ra khỏi sư môn kia?

Bối Lan nói đến quốc sư... chẳng lẽ nói quốc sư nước Di chính là vị sư thúc kia của hắn, Xích Liệt?

Khanh Khanh: "Làm sao?"

"Bối Lan sư tỷ nói Quốc sư nước Di chính là Xích Liệt, sư thúc bị trục xuất khỏi sư môn ngày đó của Xích Hà cung."

Khanh Khanh: "Bối Lan hẳn là đang ở trong tay ông ta đi?"

Hắc Kết gật đầu "Rất có thể như vậy, sư tỷ có chấp niệm sâu với tỷ phu như vậy, việc khiến tỷ ấy mạo hiểm đưa huynh ấy đến đây chỉ có thể là vì tỷ ấy lực bất tòng tâm, đành nhờ đến chúng ta."

Khanh Khanh nhớ lại đoạn lời hứa kia của nàng trong Tử Động "Ta hứa sẽ chôn cất nam nhân này, nếu nàng đổi ý."

Hắc Kết nhìn chăm chăm nam tử "ừ" nhẹ.

"Xem ra phải đi nước Di một chuyến rồi!"

Hắc Kết ngẩn đầu "Còn vết thương của nàng?"

Khanh Khanh hươ hươ cánh tay đang quấn vải chữa thương "Không vấn đề, vết thương đã khép lại rồi, ta có thể tự ăn uống ngủ nghỉ, không chết được!"

"Khanh Khanh, nàng không phải không biết sự lợi hại của Huyết thạch."

Khanh Khanh nhếch môi "Nhu người đã nói đầy thôi, cũng chỉ như axit thôi. Ngược lại ta thật thất mắt là ai lợi hại đến vậy, thứ này cũng chế tạo ra"

Hắc Kết im lặng nhìn nàng.

Nàng vỗ vỗ vai hắn "Xong chuyện liền trở về Phong Nguyệt, ta còn chờ người nói rõ chuyện trước đây. Hiện tại... không chết được!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Kết Nghĩa Kim Lang

"Ta Thiệu Phi..."

"Lăng Vân"

"Vu Trác Nhạn"

"Na Bố Lạp Hàn Minh"

"Hắc Kết"

"Ngày hôm nay, dưới nguyệt thần kết nghĩa kim lang, từ nay về sau có phúc cùng hưởng có họa cùng chia."

Dứt lời, họ nâng chén rượu uống cạn, ném mạnh xuống đất vỡ tung

"Kể từ hôm nay trở đi chúng ta là huynh đệ tốt rồi!"

Khanh Khanh nhìn một màn "huynh đệ tình thâm" tình thâm đến phát chán. Nàng khẽ hừ một tiếng tiếp tục uống rượu.

Hắc Kết nhìn thoáng qua nàng, chỉ cười cười dạn dò "Uống ít một chút!"

Nàng bĩu môi "Ta tự biết chừng mực!"

Y cười khỏ, chừng mực của nàng chính là say lên là tìm người đánh nhau?

Thiệu Phi cười cười vỗ vai Hắc Kết "Đề muội ấy uống đi"

"À Hắc Kết, đệ tính khi nào lên đường trở về Phong Nguyệt?" - Na Bố Lạp Hàn Minh.

Hắc Kết lắc đầu "Không đi nữa!"

"Sao lại không đi?"

Hắc Kết: "Chuyện đệ muốn nói với các huynh chính là chuyện này. Đệ muốn đến Nước Di một chuyến."

Vu Trác Nhạn nhíu mày "Tại sao lại muốn đến đó?"

"Chẳng giấu gì các huynh, sự tỷ của đệ đang gặp nguy hiểm, đệ muốn đến xem tình hình tỷ ấy."

Lăng Vân mỉm cười "Vậy đệ đi cùng bọn ta luôn đi, hai ngày nữa chúng ta sẽ đi sứ đến nước Di"

Hắc Kết: "Được, vậy cùng đi"

Khanh Khanh đặt ly rượu xuống bàn ngắn đầu lên "Na Bố Lạp tướng quân đất phong có nhiều không?"

Nạp Lan Hình Nhã vốn yên lặng ăn điểm tâm nghe nàng hỏi Na Bố Lạp Hàn Minh liền cau mày "Cô hỏi làm gì?"

Khanh Khanh không khách khí phớt lờ nàng ta, nghiêng đầu nhìn Na Bố Lạp Hàn Minh.

Hắn có chút bất ngờ "À, không hẳn là nhiều, có một chút."

"Vậy không ngại cho nghĩa đệ ngươi là Hắc Kết một mảnh đất tốt chứ?"

Hắc Kết nhú nhú mày, kéo vạt áo nàng "Nàng say rồi, nói bậy bạ gì vậy?"

Khanh Khanh nhúng nhúng vai "Ta không nói bậy, nếu Na Bồ Lạp tướng quân không cho vậy thì ba vị công tử Dạ Nguyệt son trang có không? Gần đây càng tốt!"

Máy người Thiệu Phi không ngờ đến nàng hỏi đến chuyện này, có chút ngây ngốc.

Nạp Lan Hình Nhã cau mày bức bối "Hừ, chi mới kết nghĩa đã đòi hỏi..."

"Hình Nhã!" Na Bồ Lạp Hàn Minh khẽ quát Nạp Lan Hình Nhã.

Hắn quay sẽ nàng "Ta có đất phong gần đây, cách họa thành tầm vài dặm. Nhưng không biết muội cần để làm gì?"

"Chôn người!"

Không khí bỗng nhiên yên ắng hẳn.

"Trên phòng ta có một cái xác chưa chôn"

Tiếng hít gió vang lên trong không khí.

Thiệu Phi ho khan một tiếng, cười gượng "Muội hài hước thật"

Khanh Khanh thân nhiên "Ta rất giống đùa sao? Trên phòng ta có một thi thể nam nhân". Nàng chỉ về phía Hắc Kết "Là Tỷ phu của y, cũng không thể tùy tiện ném đi được."

Thiệu Phi "À" một tiếng gãi gãi đầu "Thì ra là vậy"

"Vậy thì đem tỷ phu của Hắc Kết an táng ở đất phong của ta đi. Dù sao ta cũng không dùng nơi đó đến làm gì!"

Khanh Khanh gật đầu "Đa tạ!"

Hắc Kết nhìn chăm chăm nàng, có chút không nói nên lời.

Nàng cảm nhận ánh mắt của y, quay đầu lại "Không cần nhìn ta như vậy, ở Tử Động ta đã hứa với nàng"

"Ta vốn muốn nhờ thuộc hạ của Xích Hà cung lo liệu"

Khanh Khanh nhúng nhúng vai "Ngươi thật ngốc, kết bái mấy vị huynh trưởng giàu có như vậy còn không nhờ cậy?"

Bọn Thiệu Phi nghe nàng không chút ý tứ nói như vậy chỉ khẽ cười uống rượu.

Nạp Lan Hình Nhã nhìn nhìn nàng, cắn môi như suy nghĩ cái gì đó, cuối cùng lại quay đầu đi.

Lại qua một tuần rượu, trời đã dần tối đen, ánh trăng sáng hơn rất nhiều.

Khanh Khanh ngửa đầu nhìn ánh trăng sáng đột nhiên mở miệng "Thật là ngứa tay!"

Khóe môi Hắc Kết giật giật "Khanh Khanh, nàng say rồi, đừng làm loạn!"

Nàng nhú nhú mày, gò má đã biến thành một màu hồng nhuận, đôi mắt mơ mơ hồ hồ nhìn y "Ta nào khi nào?"

Nàng đưa mắt đảo một vòng, nhìn đến Vu Trác Nhạn "Ta muốn khiêu chiến!"

Hắc Kết đỡ trán, lại đến rồi, tại sao mỗi khi nàng say đều thích tìm người đánh ah?

Chưa để Vu Trác Nhạn lên tiếng Thiệu Phi đã cười trừ ghẹo "Tiểu muội muội muốn đánh nhau ah? Sao không hướng ta khiêu chiến?"

Khanh Khanh nhìn hắn, môi nhếch lên đầy khinh bi "Ngươi thực ờn!"

Thiệu Phi bị đã kích trực tiếp hóa đá.

Vu Trác Nhạn cười cười khoát tay "Hôm nay là ngày vui không nên động đến đao kiếm"

Vậy có nghĩa là từ chối sao? Khanh Khanh nhú nhú mày, đôi mắt tỏ rõ buồn bực.

Hắc Kết kéo kéo vạt áo nàng nói khề "Khanh Khanh, nàng muốn đánh liền đánh ta đừng náo nữa"

Nàng bĩu môi, tiếp tục uống rượu "Người có thể ngừng nhường ta? Mỗi lần đều chịu đòn!"

Thiệu Phi nghe vậy liền ghẹo "Hắc Kết, đệ thật không có tiền đồ nha!"

Khanh Khanh mày chỉ về phía hắn "Ta chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi"

Thiệu Phi còn đang dẫn người ra nàng đã đứng dậy, ngoắt ngoắt ngón tay với hắn.

Thiệu Phi dờ khóc dờ cười đứng dậy "Hôm nay tâm tình muội tốt như vậy ta đành bồi muội vậy!"

Thiệu Phi nửa thật nửa giả rút kiếm vung về phía nàng.

Khanh Khanh hí mắt, nàng xoay người lại rút chủy thủ bên hông không kiêng kị gì chém về phía hắn.

Thiệu Phi lùi mấy bước né chiêu hiểm của nàng, còn đang kinh ngạc đã nghe giọng nữ tử lạnh lùng vang lên phía sau "Nhân từ với kẻ địch chính là tự hại bản thân"

Thiệu Phi xoay người đối diện với nàng.

Khanh Khanh nghiêng nghiêng đầu ngoắc tay "Hiện tại ta chính là kẻ địch của ngươi!"

Thiệu Phi cười cười nắm chặt đoản kiếm hơn "Vây ca ca cung kính không bằng tuân mệnh!"

Thiệu Phi cùng Khanh Khanh so chiêu, người dùng kiếm người dùng chủy thủ ngắn, tuy nàng dùng chủy thủ nhưng chưa bao giờ tỏ ra yếu thế. Chưa đến sáu chiêu Thiệu Phi đã bị nàng tước mất kiếm.

Khanh Khanh cầm đoản kiếm kê lên động mạch chủ trên cổ hắn từ phía sau.

Thiệu Phi giơ tay lên cao cười cười "Ca ca thua rồi, tiểu muội muội tha cho ta đi"

Khanh Khanh hừ một tiếng đem thanh kiếm đang kê trên cổ hắn dời đi.

Thiệu Phi xoa xoa cổ bĩu môi "tiểu muội từ ra tay thật độc ác nha, thật sự xem ra là kẻ địch!"

Khanh Khanh hờ hững "Quả Khen!"

Này, nàng cũng cho là lời khen ah?

"Muội có thể cùng ta đánh một trận?" - Vu Trác Nhạn đứng lên hướng nàng hỏi.

Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn y rồi cũng đồng ý "Tốt thôi, ta đang rất rảnh rồi!"

Không nhiều lời thêm, Vu Trác Nhạn đã vung đao hướng này thi triển đao pháp.

Khanh Khanh ném thanh kiếm trên tay lại cho Thiệu Phi. Nàng nghiêng người né tránh đường đao đang liên tục hướng tới đây. Nàng nhện nhanh phi thân lên, một chân đạp vào thanh đao, mượn lực đẩy đến bên cạnh Hắc Kết.

Khanh Khanh rút thanh kiếm Hắc Kết khi này vẫn luôn đeo bên hông ra, nghênh chiến chính diện.

Cơ hồ lúc nàng rút kiếm ra khỏi vỏ vang lên tiếng chim khổng tước rít gào thật nhỏ. Nàng thành thạo sử dụng kiếm như trước nay rất quen thuộc.

Mọi người đang quan sát bên này cũng kinh ngạc.

"Là Không Y Kiếm?" - Lăng Vân nhìn chăm chăm thanh kiếm của nàng không chớp mắt.

"Thật sự là Không Y kiếm!" - Thiệu Phi lăm bằm, đưa mắt nhìn Lăng Vân.

Hơn ai khác họ quen thuộc thanh kiếm này hơn bất kì ai, bởi người trước đây nắm giữ thanh tuyệt thế danh kiếm này chính là di của Phi Yến Lãnh thiên. Thanh kiếm Không Y đã biến mất cùng Phi Yến Phu nhân rất lâu rồi, tại sao nay lại xuất hiện trong tay nàng?

Trong lúc hai người còn đang suy tư, bên kia trận chiến đã phân thắng bại.

Khanh Khanh thổi thổi loạn tóc của Vu Trác Nhạn trong tay "Thực sáng khoái!"

Thật lâu rồi mới có thể đánh đã tay như vậy!

Vu Trác Nhận cười nhẹ "Ta thua rồi!"

Khi này Thiệu Phi đã dùng toàn lực vẫn không thể chiếm ưu thế, hắn đã nhìn ra. Chiêu thức của nàng nhìn thật lạ mắt, mỗi chiêu đều nhằm vào yếu điểm của người khác. Tốc độ của nàng thật nhanh, chỉ cái chớp mắt đã bị tổng vào đường cụt. Thân thủ linh hoạt như vậy dù hắn võ công cao cường cũng chỉ miễn cưỡng tránh, đỡ chiêu thức của nàng.

Trên giang hồ xuất hiện một cao thủ như vậy sao hắn không biết?

Thiệu Phi nhìn qua thanh kiếm, không tiện hỏi ra vì sao nàng có được chỉ trêu đùa vài câu "Tiểu muội tử Khanh Khanh nhà chúng ta võ công thật cao cường nha. Thập ca còn đáng không lại muội, muội nên kiêu ngạo một chút cho thập ca bề mặt đi. Ý ý võ công cao cường toàn bắt nạt bọn ta!"

Trong bốn người Vu Trác Nhận, Thiệu Phi, Lăng Vân, Na Bồ Lạp Hàn Minh; Vu Trác Nhận là người có võ công cao cường nhất, cũng là một trong số người võ công cao nhất Dạ Nguyệt. Nàng vậy mà có thể hạ được Vu Trác Nhận có thể biết nàng trâu bò đến mức nào!

Khanh Khanh khoát khoát tay "Ta mệt rồi, trở về trước!". Nàng cảm thấy đầu có chút choáng váng đành tựa vào người Hắc Kết để y đưa nàng trở về.

Đi được vài bước nàng đột nhiên quay đầu

"À phải rồi, ta không phải em gái của nhà ngươi, đừng nhận họ hàng bậy bạ!"

P/s: ARMY!!! Các nàng đã ăn mừng chưa???!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ*, Mời! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Đi Xứ

Nước Di trước kia chỉ là bộ lạc nhỏ ven biển giáp biên giới Tây Hạ quốc cùng Ngụy Quốc. Sau tự xưng đế, xây dựng đế đô làm chủ một vùng đất.

Tôn trọng thì gọi là một quốc gia nhưng nói thẳng ra thì chỉ là một tòa thành không hơn không kém.

Người Nước Di am hiểu tà thuật cùng cổ thuật, đế vương nước Di là người có dã tâm càng thêm lợi dụng ưu điểm đấy mà xâm lấn nước khác.

Nửa năm trước, người Di xâm lược Tây Hạ, chưa kéo quân được vào thành đã bị đánh tan tác. Người Di bại trận, giờ độc thủ khiến binh lính Tây Hạ mất mạng hơn phân nửa. Na Bồ Lạp tướng quân Hàn Minh nổi giận dẫn quân vây quét hoàng thành nước Di. Đế vương nước Di sợ đến vỡ mật lập tức cầu hòa, bồi thường chi phí chiến tranh, dâng nạp cống phẩm.

Cứ tưởng người Di đã biết thân biết phận mà an ổn sống trong thành, không ngờ vẫn còn oán hận chuyện Tây Hạ vây quét thành. Đội Na Bồ Lạp Hàn Minh rút quân đi âm thầm bố trí thủ thuật ở biên giới, đợi một ngày trở mình.

Nhưng người Di đâu ngờ được mình còn chưa trở đã bị người ta phát giác, chuẩn bị đem quân vây quét lần nữa.

*

Ngày thứ ba sau buổi kết nghĩa huynh đệ ở khách điểm Họa thành, đám người Na Bồ Lạp Hàn Minh đã có mặt ở hoàng thành nước Di.

Chỉ mất nửa ngày đã đến hoàng thành nước Di, lần này đến nước Di là lấy danh nghĩa đi xứ.

Người Di đã quá quen với Na Bồ Lạp Hàn Minh cùng Lăng Vân bởi hai người còn dẫn binh đến vây quét hoàng thành vào nửa năm trước.

Nạp Lan Hình Nhã lấy danh nghĩa công chúa trong chuyến đi xứ này theo ý của Doãn Chính Uyên. Lam Khanh Khanh và Hắc Kết đóng giả làm thị tỳ cùng hộ vệ của công chúa. Thiệu Phi và Vu Trác Nhận đóng giả hộ vệ dưới trướng Hàn Minh.

Họ vào thành liền được đế vương cùng văn võ nước Di tiếp đón, sắp xếp nơi ở tại hoàng cung.

Họ được sắp xếp trong Khách Uyển, biệt viện trong cung dành cho xứ giả, khách quý. Đám người Na Bồ Lạp Hàn Minh mỗi người được xếp riêng một phòng chỉ duy nhất Khanh Khanh cùng phòng với Nạp Lan Hình Nhã chỉ vì lý do nàng là thị tỳ duy nhất của công chúa.

Khanh Khanh nhìn tới "ô" của mình chỉ là một cái giường trúc nhỏ cách một tấm bình phong ngăn cách với phòng ngủ của công chúa liền muốn chửi thề.

Biết sớm phải cùng cô công chúa kiều ngạo này ngủ trong một phòng nàng thả giả nam làm hộ vệ.

Buổi tối để vương mở tiệc tẩy trần cho xứ giả Tây Hạ, bàn tiệc chỉ sắp ba cái cho Na Bố Lạp Hàn Minh, Lăng Vân và cô công chúa Nạp Lan Hình Nhã.

Lăng Vân cùng Na Bố Lạp Hàn Minh đón nhận những ánh mắt bức bối bởi một số vị nào đó đóng giả thị nữ, hộ vệ phải đứng một bên chỉ lắc đầu cười gượng.

Buổi yến tiệc tẩy trần nhằm chán diễn ra khá lâu, sau khi đế vương phát biểu "cảm tình" đến quan lại phụ họa, rồi lại tiệc rượu. Mãi đến khi trời tối hẳn, Khanh Khanh bắt đầu mất kiên nhẫn yến tiệc mới kết thúc.

Trong suốt buổi yến tiệc, người Khanh Khanh cùng Hắc Kết muốn diện kiến vẫn không thấy mặt, quốc sư nước Di Xích Liệt.

Vừa trở về phòng, Khanh Khanh đã mệt mỏi ngã người xuống giường trúc nhỏ, không muốn động dậy gì thêm.

Nạp Lan Hình Nhã nhìn nàng, nhíu chặt mày "Người lại thay y phục cho ta"

Khanh Khanh trở mình, chống khuỷu tay xuống giường gác đầu "Công chúa người quên ta chỉ giả là thị tỳ của cô?"

Nạp Lan Hình Nhã cau mày càng chặt "Vậy chẳng lẽ ta tự thay?"

Nàng tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng ta "Công chúa đại nhân, không phải người lớn đến thế này rồi mà không biết thay y phục đi?"

Quả thật từ nhỏ Nạp Lan Hình Nhã đã sống trong nhung lụa ngày ngày kẻ hầu người hạ, rất ít khi tự mình làm lấy. Lúc trước mỗi lần rời đi đều dẫn theo thị tỳ, lần này nàng ta trốn đi không thể dẫn theo, hiện tại mỗi việc đều làm thật khó khăn.

Nạp Lan Hình Nhã nhìn nàng một chút bỗng mở miệng "Người tốt nhất nên tránh xa tỷ phu của ta ra"

Khanh Khanh nhếch môi "Tại sao?"

"Tỷ phu là của ta, các người đừng hòng mơ tưởng!"

Ôi cô công chúa này trong não suy nghĩ cái gì vậy? Nghe thật giống nàng giết chồng nàng ta.

Khanh Khanh ngồi dậy "Công chúa đại nhân, con mắt nào của ngài thấy ta "ve vãn" tỷ phu của ngài?"

Chẳng lẽ còn ghi hận mấy ngày trước nàng đòi Na Bố Lạp Hàn Minh một mảnh đất?

"Hừ, người tốt nhất đừng để ta thấy người ve vãn tỷ phu của ta, nếu không..."

Chưa để cô công chúa nhỏ kia ra uy nàng đã cướp lời "Nếu không làm sao?"

Nàng trưng ra bộ mặt rất đáng đánh nhìn Nạp Lan Hình Nhã khiến nàng ta ghen hờn. Nàng ta có cảm giác nếu nàng ta nói ra đoạn sau Khanh Khanh sẽ "hung phấn" đi thử nghiệm!

Nạp Lan Hình Nhã hừ lạnh, quay mặt đi.

Khanh Khanh lười để ý đến cô công chúa nhỏ đang giận dữ vì bước đầu ra uy trước kẻ địch bảo vệ lãnh thổ thất bại kia. Nàng thả người ngã ịch xuống giường, kéo chăn quá đầu.

"Công chúa đại nhân, trước khi quan tâm ta ve vãn tỷ phu của ngài thì nên nhìn xem làm sao "đối phó" cung trang rất rối trên người đi!"

Nạp Lan Hình Nhã đang loay hoay với y phục trên người nghe nàng nói liền quay đầu trừng cái bình phong chắn nàng phía sau.

Khanh Khanh làm như không cảm nhận được ánh mắt của nàng ta, cuộn người trong chăn ngủ.

*

Nửa đêm, Khanh Khanh thức giấc bởi tiếng bước chân bên ngoài. Nàng kéo chăn xuống, nhìn thấy bóng đen lướt qua phản chiếu trên cửa sổ giấy.

Này là đang do thám sao?

Bóng đen rời đi thật lâu nàng mới ngồi dậy, nhìn Nạp Lan Hình Nhã vẫn còn ngủ say mới mang hài, mở cửa sổ rời đi.

Khanh Khanh đi ngang qua phòng Hắc Kết, nghe thấy bên trong một mảnh yên tĩnh liền biết y đã đi thám thính tình hình.

Nàng dựa theo trí nhớ rời khỏi Khách Uyển đi một đoạn về phía Tây, tránh né thị vệ tuần tra. Đi không quá lâu nàng gặp một uyển các khá yên lặng, có chút cũ kĩ.

Nàng nhìn uyển các kia một cái, vừa tỉnh rồi đi nơi khác liền nghe tiếng mở đại môn, trong uyển các đi ra một người khoát áo choàng gần như che kín mặt, thân thể gần yếu như một nữ tử. Phía sau lại xuất hiện một thị nữ cầm đèn lồng, thị nữ đi lại đỡ lấy người kia khẽ gọi một tiếng "Vương tử"

Khanh Khanh trở mắt kinh ngạc, nhìn uyển các cũ kĩ lại nhìn vị hoàng tử ốm yếu nàng làm là nữ nhân kia.

Này là hoàng tử bị ngược đãi trong truyền thuyết sao? Nàng còn nhầm đây là lãnh cung nha!

"Nhìn gì vậy?"

Khanh Khanh hơi ngần đầu nhìn bên cạnh xuất hiện thêm một bóng đen. Lúc này nàng đang ngồi trên một nhánh cây khá chắc chắn, cho dù thêm một người lớn nhánh cây vẫn có thể chịu. Nơi này cũng khá khuất mắt.

Nàng hát cảm về phía hai, người bên dưới "Người kia"

Hắc Kết ngồi xuống bên cạnh nàng nhìn người kia "Làm sao?"

Khanh Khanh nhún nhún vai "Không có gì. Đã tìm ra cái vị quốc sư gì đó chưa?"

Y lắc đầu "Không tìm thấy, có lẽ ông ta không ở trong cung."

Khanh Khanh im lặng, Hắc Kết cũng không nói gì thêm

Hắc Kết nhìn ánh trăng sáng đột nhiên mỉm cười mở miệng "Khanh Khanh, còn nhớ hai năm trước không? Lần đầu tiên gặp lại chúng ta cũng giống như thế này, ngồi trên cây bạch đằng ở hoàng cung Phong Nguyệt, khi đó vừa qua năm mới."

Khanh Khanh nghĩ nghĩ một chút, gật đầu "Còn nhớ!"

Hắc Kết cười càng vui vẻ "Lần đầu tiên ta gặp nàng ta cũng nấp ở một thân cây nhìn nàng."

Khanh Khanh nhún nhún mày "Không phải lần đầu tiên gặp người là ở chuồng ngựa đại doanh Nam Cương sao?"

Hắc Kết cười cười sờ mũi "Trước đó ta từng gặp nàng."

Không thể nào nói lần đầu tiên gặp nàng y lên vào đại doanh Nam Cương, nấp trên cây nhìn nàng nha. Sau đó, ừ y có chút không nắm bắt thời gian vào phòng nàng lúc nàng đang tắm... Ừ nàng nhớ không nhỉ?

Hắc Kết nhìn nàng chỉ cười trừ, y xoa xoa đầu nàng "Trở về ngủ đi, ngày mai lại diện kiến tên hoàng thượng thói kia, có lẽ sẽ gặp Xích Liệt"

Khanh Khanh "Ừ" một tiếng. Hai người phi thân trở lại Khách Uyển.

Nam tử vận áo choàng kín mít đang đi đột nhiên ngừng lại. Y quay đầu nhìn tán cây trước đại môn khẽ đun đưa nhún mày.

"Vương tử, sao vậy?"

Nam tử thu hồi mâu quang lắc đầu, giọng nói yếu ớt "Không có gì"

"Vương tử, trời đã tối rồi hay ngày mai hãy đến Hộ Quốc tự?"-Thị nữ bên cạnh khuyên nhủ

Nam tử lắc lắc đầu "Trúc Lan, hôm nay có xứ giả Tây Hạ đến sao?"

Thị nữ tên Trúc Lan kia gật đầu "Đúng vậy, ở Khách Uyển cách rất gần chúng ta"

"Ta có cảm giác sắp xảy ra chuyện gì đó!"-nam tử ừ ừ.

"Vương tử, người đừng suy nghĩ tiêu cực."

Nam tử lắc đầu, chậm rãi bước đi "Trúc Lan, đi thôi!"

---

*Góc Thông Báo:

Tớ có một tin buồn thông báo với các nàng, tớ sắp thi học kì rồi T.T (Chắc các nàng cũng vậy).

Vậy nên tớ sẽ offline một thời gian để ôn thi (Tầm 2 tuần), các nàng đừng quên ta nha T.T!!

Ngày 30/4 tớ sẽ quay lại, nhất định sẽ bù chap cho các nàng (hứa danh dự).

Các nàng cũng ôn thi đi nha, chúc các nàng thi tốt, Fighting!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Quốc Sư Di Quốc

Trưa ngày hôm sau, sau khi dùng thiện phòng. Thái giám tổng quản đến Khách Uyển mời công chúa cùng tướng quân Tây Hạ đến Hoa Viên Uyển thưởng trà.

Na Bố Lạp Hàn Minh để Vu Trác Nhận cùng Thiệu Phi ở lại Khách Uyển. Lăng Vân, Khanh Khanh và Hắc Kết theo bởi hai người họ.

Hoa Viên Uyển vốn chính là ngự hoa viên, nước Di gần biển khí hậu ôn hòa hơn so với Tây Hạ nên cây cỏ ở đây phát triển khá tốt. Ngự hoa viên nước Di trồng rất nhiều loại hoa có màu sắc rực rỡ không rõ tên. Giữa Hoa Uyển xây một hồ nước lớn, bên trong lại trồng cây hoa gì đó màu đỏ rực kiêu diễm trông giống sen lại không giống sen.

Người có đầu óc đều nhìn rõ đa phần hoa cỏ trong đây đều có vấn đề.

Giữa hồ dựng một thủy đình rộng lớn, màn che bốn mặt đình đều được buộc lên, trên mỗi xà treo một cái chuông gió đình đình đang dang thật êm tai.

Bên trong sớm đã bày bàn điểm tâm cùng trà thơm phức, vài vị quý tộc, quan nhân ngồi an ổn. Di hoàng ngồi ở vị trí đầu, bên phải là một nam nhân trung niên. Hai người đang nói chuyện với nhau cơ hồ rất vui vẻ, Di hoàng cười hất cả mắt.

Đế vương nước Di thấy họ tới liền niềm nở đứng dậy, ra dáng một chủ gia nói "Công chúa cùng tướng quân đến rồi? Hôm nay trầm mỗ tiệc thưởng hoa, các vị không chê thì ngồi vào đi."

Na Bố Lạp Hàn Minh nói vài lời khách khí liền cùng Nạp Lan Hinh Nhã, Lăng Vân ngồi xuống.

Khanh Khanh cùng Hắc Kết phận kẻ hầu đứng một bên, ghét bỏ nhìn tới ba người kia.

Hắc Kết nhìn tới nam nhân ngồi bên trái Di hoàng khẽ nhíu mày. Ông ta một thân khí chất bất phàm, vận bộ bạch y, bên tay cầm phát trần, tóc buộc gọn gàng, nhìn như một đạo sĩ.

Không để ý nghi vấn lâu, Di hoàng cười hướng nam nhân kia giới thiệu "Đây là quốc sư của nước ta, Bạch Hạ Bạch tiên sinh. Có lẽ các vị lần đầu nhìn thấy đi?"

Hắc Kết nhìn sang Khanh Khanh, vừa vận đón nhận ánh mắt nàng nhìn y, môi mấp máy "Ông ta chính là Xích Liệt"

Nàng đọc khẩu hình miệng y khẽ nhíu mày "Làm sao ngươi biết?"

"Trên người hắn có mùi Thiết Thanh Thảo, có lẽ là do sư tỷ để lại trên người ông ta"

Hắc Kết nhìn mặt nàng tỏ vẻ nghi hoặc cũng không tiện giải thích thêm chỉ cho nàng cái ánh mắt chắc nịch. Thiết Thanh Thảo này không phải người thường có thể dễ dàng nhìn ra. Thứ này chính là do thể từ Xích Hà cùng con trai Xích Ngạo Thiên yêu thích y thuật chế tác, người dùng qua cùng nhận ra nó cũng chỉ có vận vẹn thể từ, sáu đồ đệ của Xích Ngạo Thiên cùng Xích Ngạo Thiên.

Xích Liệt kia hẳn chưa biết qua Xích Hà cùng còn có cái mùi hương này.

Xích Liệt lấy tên giả là Bạch Hạ kia đưa mắt nhìn về phía sứ giả Tây Hạ, nhìn tới hai cái kẻ hầu một nữ lãnh đạm một nam trông có vẻ linh hoạt thì khẽ nhíu mày.

Ngày đó ở Tử Động vừa vận ông ta không ở lại, việc ông ta biết tin tức Tử vậy nhốt bốn người cũng là do hồng y nữ tử tức thuộc hạ ông đến báo tin. Biết được bên trong vây Hắc Kết từ công tử Xích Hà cùng cùng một nữ tử đi cùng y nhưng lại chẳng nhận ra mặt. Huống chi khi xưa bị đuổi khỏi sư môn Hắc Kết vẫn còn là đứa trẻ bốn năm tuổi mới được đem về.

Xích Liệt nhìn hai người cảm giác có gì đó rất kì quái, đoạn suy nghĩ bị Di hoàng cắt đứt, ông ta lại bởi Di hoàng nói chuyện một phen.

Buổi thưởng trà tương đối nhàm chán kéo dài gần hai canh giờ, ngoài trời nắng ban trưa cũng đã bớt gắt.

Năm người trở lại Khách Uyển, Khanh Khanh cùng Hắc Kết liền thay y phục muốn ra ngoài cùng xem xét một chuyện.

Na Bố Lạp Hàn Minh không ngăn cản, viện đại cái cớ ra ngoài mua đồ cho công chúa, hai người liền thuận lợi xuất cung.

Nước Di vốn chỉ là một tòa thành lớn, chỉ cần đi ngựa một ngày đã có thể đi hết nước Di. Những đường Phố buôn bán cũng không lớn mấy, Khanh Khanh cùng Hắc Kết mua đại vài món đồ chơi trang sức làm cái chứng cứ ứng phó trong cung. Hai người đi cũng đi qua con phố lớn nhất hai lần, mặt trời cũng đã có xu hướng ngả về Tây.

Hắc Kết có hỏi thăm một người dân hướng đi đến phủ đệ của quốc sư Bạch Hạ nhưng đáp lại y là biểu cảm không mấy thân thiện cùng tràn đầy cảnh giác nhìn y. Biết mình lộ liễu, Hắc Kết cười trừ nói lảng qua chuyện khác rồi cáo biệt.

Hắc Kết tụ họp tại quán trà ven đường Khanh Khanh đang ngồi, nhỏ giọng than thở "Người dân Di quốc cảnh giác quá rồi!".

Khanh Khanh lãnh đạm "Quốc sư đã trở thành tín ngưỡng trong lòng bọn họ, có lẽ không dễ dàng tra như vậy."

Hắc Kết uống một ngụm trà cười khổ, thời gian kéo dài càng lâu sự tỷ y càng thêm nguy hiểm. Nhất định phải tìm tỷ ấy thật nhanh.

Nhìn trời đã muốn tối, Hắc Kết và Khanh Khanh quyết định trở về cung trước khi trong cung phát cấm lệnh xuất nhập cung.

Đương ra khỏi quán trà một đoạn, Khanh Khanh nhìn thấy một nữ tử vận lục y tựa như y phục tỷ nữ trong một tiệm y dược đi ra. Càng nhìn càng quen mắt. Nàng kéo Hắc Kết "Là nàng ta, hồng y nữ tử ở rừng Đông Bắc!"

Hai người âm thầm theo dõi nàng ta, nữ tử đang một đoạn liền ra khỏi đường phố náo nhiệt, một đường hướng đến khu phủ đệ xa hoa của các quan lại quý tộc.

Nàng ta đi trái rồi quẹo phải, cuối cùng dừng trước một phủ đệ không tính là xa hoa nhưng trông có vẻ giàu có. Trên đại môn có đề bảng viết ba chữ thật lớn «Phủ Quốc Sư»

Hắc Kết tắc lưỡi, khu phủ đệ của quan lại quý tộc nhiều phủ như vậy cho hai người tìm từng nhà thật không biết bao giờ mới tìm đúng nha.

Hai người nhìn nhau, lặng lẽ rút lui trở về cung, một mặt ghi nhớ đường đến phủ Quốc Sư.

*

Khách Uyển

Khanh Khanh và Hắc Kết trở về cung thì trời đã tối hẳn.

Thiệu Phi nghe hai người đã trở lại thì chạy sang một chuyến

"Ngày mai nước Di có buổi tế lễ ở quảng trường lớn ngoài cung, các người có đi không?"

Hắc Kết: "Là lễ gì?"

Thiệu Phi nhún nhún vai "Không rõ, ngày mai là đại lễ của nước Di dân chúng quan lại đều tham gia. Nếu hai người muốn thì cùng đi?"

Hắc Kết thoáng nhìn qua Khanh Khanh, trong lòng thầm tính toán "Vậy được, ngày mai hẹn ở quảng trường trong thành."

Thiệu Phi vừa rồi đi Hắc Kết liền đóng cửa lại, y hướng Khanh Khanh nói "Đại lễ ngày mai hẳn Xích Liệt cũng sẽ đến đó, chúng ta thừa cơ hội lên vào phủ quốc sư xem thử một chuyến"

Khanh Khanh trầm ngâm, nàng đột nhiên mở miệng "Ta có dự cảm sẽ có chuyện gì đó xảy ra!"

Dự cảm của nàng không bao giờ sai đi?!

"Xích Liệt ở Tử Động để lộ manh mối hẳn sẽ không một chút nghi kịch đề phòng người ta nắm bắt. Ngay lúc này Nước Di là có đại lễ, không phải rất trùng hợp sao?"

Hắc Kết nhíu mày "Ý của nàng Xích Liệt sẽ có hành động vào ngày mai?"

Khanh Khanh nhún nhún vai "Ta không biết, ngày mai cần phải tìm được Bối Lan sớm một chút. Phải đến quảng trường trước khi Xích Liệt làm ra chuyện gì đó!"

Hắc Kết gật đầu, y nhìn thấy bên ngoài trời đã tối tốt bụng nhắc nhở "Nàng không phải nên về phòng sao?"

Khanh Khanh hừ bằng giọng mũi tò về không mấy thích thú, đi đến chiếm cứ giường Hắc Kết "Người sẽ thích ngủ ở giường trúc của thị tỷ sao? Khó chịu chết đi được!"

Nàng ngã người xuống giường, một tay chống đầu nhìn Hắc Kết "Hôm nay ta ngủ ở đây, người ngủ trên sạp đi."

Hắc Kết dờ khóc dờ cười, đây là phòng y nha, nàng cư nhiên chiếm giữ như vậy! Nàng trước kia hành tẩu ngủ ở rừng rậm, ngoài trời sao chưa bao giờ

than khổ? Nay chung phòng với cô công chúa kia lại than khó chịu, nàng là vốn dĩ không thích ở cùng người khác mà!

Hắc Kết lại gần, ngồi bên mép giường cời giày ra giúp nàng "Vậy hôm nay nàng ngủ ở phòng ta đi, bên kia ta nói lại một chút"

Khanh Khanh "Hừ" một tiếng, cuộn người lại kéo chăn lên, nhắm mắt lại ngủ.

Hắc Kết nhìn nàng chút lát, khẽ khàng xoa đầu nàng rồi đứng dậy đi ra ngoài.

P/s: Ta đã trở lại rồi đây, các nàng có nhớ ta hem? Các nàng nghỉ lễ vui vẻ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Mưu Kế

Sáng sớm ngày đại lễ, quảng trường trong thành nước Di đã tụ tập đông người. Trên đường phố đâu đâu cũng thấy treo đèn lồng đỏ, người dân mặc y phục sáng sủa, mới mẻ nhất đi lại trên đường.

Hắc Kết và Lam Khanh Khanh đi cùng đám người Na Bồ Lạp Hàn Minh ra khỏi cung, sau đó tách ra hai ngã. Đám người Na Bồ Lạp Hàn Minh đến quảng trường trung tâm thành, Hắc Kết cùng Khanh Khanh dựa theo trí nhớ đến phủ Quốc Sư.

Ngay lúc Hắc Kết và Khanh Khanh tới phủ Quốc Sư, đồng thời điểm quốc sư Tây Hạ Bạch Hạ_Xích Liệt xuất phủ đến nơi tế lễ.

Mất thấy đoàn người đi thật xa Khanh Khanh cùng Hắc Kết mới vượt tường lên vào quốc sư phủ.

Phủ Quốc Sư tương đối lớn, cấu trúc lại có chút phức tạp, hộ vệ phủ tuần tra liên tục. Nếu không có Hắc Kết một bên chỉ dẫn e rằng kẻ mù đường như Khanh Khanh nàng sớm muộn cũng chui vào trong rọ của người ta mất.

Nàng cùng Hắc Kết đi khắp một vòng Phủ Quốc Sư nhưng lại chẳng tìm ra được nơi nào đáng nghi hoặc, một xú cũng không có.

Đương lúc hai người dùng khinh công băng qua vài căn phòng không rõ dùng để làm gì trong phủ đột nhiên Hắc Kết khựng lại. Kéo nàng đáp xuống một nóc nhà, y gỡ một miếng ngói, ghé sát mắt vào nhìn.

Trong phòng có hai nữ tử, Hắc Kết chính là nghe thấy giọng nói của hai người kia mới dừng lại. Một nữ tử trong đó chính là thuộc hạ hồng y của Xích Liệt kia.

Hắc Kết cùng Khanh Khanh nén khí tức, nghe lén họ nói chuyện. Hai nữ tử luyện thuyên chuyện trên trời dưới đất, nghe hồi lâu cũng chỉ toàn chuyện ngoài chợ cùng đại lễ hôm nay. Hai người bắt đầu mất kiên nhẫn, đợi đến lúc hai người tưởng chừng họ sẽ không nói đến chuyện của Bối Lan thì nữ tử hồng y kia đột nhiên đứng dậy.

"A Liên, làm sao vậy?"

Nữ tử hồng y thoáng cảnh giác, quét mắt khắp căn phòng rồi dừng lại trên người nữ tử bên cạnh "Không có gì, đột nhiên ta nhớ ra quốc sư còn có dặn dò, ta đi đây!".

Hắc Kết nhú mày, nhẹ giọng "Không phải là phát hiện ra chúng ta rồi chứ?"

Khanh Khanh nhúng vai "Không rõ, đi theo cô ta trước!"

Hồng y nữ tử A Liên vừa rời khỏi phòng Hắc Kết cùng Khanh Khanh liền bám theo. Hồng y nữ tử đi vào một căn phòng đơn sơ, có vẻ như là nơi ở của nô tỳ trong phủ. Hai người mất thấy nàng ta vào trong liền trốn bên cạnh chờ.

Qua hồi lâu người trong phòng vẫn chưa ra ngoài, Hắc Kết nhú mày thầm than không ổn, từ cửa sổ nhảy vào trong phòng. Căn phòng đơn sơ đến thảm, trong phòng chỉ có một giường gỗ, một bộ bàn ghế cùng một cái tủ nhỏ. Chẳng có nhiều lấy một món đồ hơn nói chi đến người.

A Liên kia từ khi vào căn phòng này chẳng hề bước ra ngoài, việc người sống sờ sờ như vậy biến mất chỉ có một khả năng. Trong phòng có mật thất!

Hắc Kết trao đổi ánh mắt với Khanh Khanh, nàng gật đầu như hiểu ý, hai người chia nhau ra tìm cơ quan trong phòng.

Khanh Khanh tra xét một phen từ tủ gỗ đến giường, nàng cầm tấm màn giường đã mục nát ném sang một bên. Nàng gõ gõ vài cái lên chiếc giường gỗ, lại đập thêm vài cái, chiếc giường dưới sự tác động của nàng một chút cũng không lay động.

Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, chẳng phải cô đại rất thích đặt cửa mặt thất tại giường sao? Cái sở thích biến thái đó không thịnh hành ở đây à?

Nàng nghĩ nghĩ lại càng thấy không đúng, nàng lùi lùi lại vài bước, giờ chân đạp thật mạnh vào giường gỗ. Cái đạp này nàng dồn tới bảy, tám phần lực, ngoại trừ khung giường có chút lay động ngoài ra đều hết thấy hoàn hảo. Nàng nhếch môi, quả thật cô đại có sở thích biến thái làm cửa mặt thất ngay trên giường nhà.

Hắc Kết cũng bị động tĩnh lớn của nàng làm cho giật mình. Y lại gần nàng hỏi "Có chuyện gì?".

Lam Khanh Khanh "Cửa mặt thất đích thị là tại đây!"

Hắc Kết sờ sờ giường gỗ một chút, kiểm tra hết thấy khung giường lẩn tường, sàn gần đó. Y ngồi xổm xuống bên cạnh chân giường vặn một cái, một tiếng "rắc" giòn tan vang lên. Mặt giường gỗ vốn phẳng lì đột nhiên di chuyển, mở ra một cái hố rộng, bên trong có bậc thang dẫn xuống dưới.

Khanh Khanh cùng Hắc Kết nhìn nhau một cái, không ai nói câu nào tự đi xuống. Hai người men theo bậc thang đá đi xuống, đầu vừa qua khuất cửa động cửa mặt thất liền đóng lại, xung quang biến thành một mảnh tối đen.

Khanh Khanh cảm giác ta nàng như có ai nắm lấy, nàng biết là Hắc Kết, có lẽ y vẫn còn ghi thù chuyện ngày đó ở Tử Động nhà. Nàng tùy tiện để y nắm lấy tay mình "Lần này không bỏ rơi người nữa".

Hắc Kết có chút dở khóc dở cười, này không phải nên nói "không để lạc nhau nữa sao?"

Trong mặt thất tối om không thể phân rõ phương hướng, hai người dựa theo trực cảm mà đi một vòng cũng chẳng rõ đến địa phương nào. Trong bóng tối đột nhiên nổi lên một điểm ánh sáng nho nhỏ. Điểm ánh sáng kia lượn quanh hai người một vòng rồi đậu trên vai Hắc Kết.

Là đom đóm!

Đom đóm nhỏ đậu trên vai Hắc Kết chốc lát rồi vỗ nhẹ cánh mỏng bay về phía trước.

Hắc Kết nhận ra đom đóm là do Bối Lan điều khiển, y cầm tay Khanh Khanh tiến về phía trước.

Đom đóm nhỏ bay một đoạn, trước mắt hai người xuất hiện ba cái thạch môn chẳng biết thông đến nơi nào. Đom đóm lượn qua lượn lại giữa ba cửa động, nó bay về phía cửa động chính giữa, mắt hút trong bóng tối.

Hắc Kết nhìn Khanh Khanh, nắm chặt tay nàng đi vào trong cửa động thứ hai.

Hai người đi một đoạn, trong động tối om bỗng dung phá lệ có ánh sáng phát ra từ một gian thạch thất.

Hắc Kết và Khanh Khanh mỗi người nấp một bên cửa thất. Bên trong thấp sáng bằng đuốc, giữa thất xây một gian lồng giam lớn bằng sắt. Bên trong giam một nữ tử tóc tai bù xù, bạch y lúc này vậy bẩn loan lỗ máu, tứ chi bị xích bằng xích sắt thật dài. Ngoài lồng giam là A Liên cùng năm, sáu thuộc hạ canh ngục.

Nữ tử bạch y kia nhất định là Bối Lan!

Hắc Kết nhìn Khanh Khanh gật đầu, hai người giảm nhẹ khí tức đi vào gian thất, một phát vặn gãy đầu hai tên thuộc hạ gần nhất.

A Liên và mấy tên thuộc hạ còn lại nghe thấy tiếng động liền cảnh giác quay người, vũ khí đều rút ra hết.

Nữ tử hồng y A Liên khẽ cười "Cứ tưởng là ai, hóa ra là Tử công tử Xích Hà".

Bối Lan nghe nàng ta nhắc đến Hắc Kết liền ngẩn đầu, đáng tiếc đôi mắt bị phé, nội lực đã bị Xích Liệt phé, chẳng cảm giác được sự tồn tại của y.

A Liên kia lại cười cười "Chủ nhân biết công tử sẽ đến nên nhờ nô tỳ ở đây đợi người. Quả nhiên thật sự đến, vị sư tỷ này vẫn còn phân lượng trong lòng người nhỉ?". Nói đoạn nàng tay giờ tay lên, trên tay trái xuất hiện một con đom đóm nhỏ.

Hắc Kết nhú mày, cư nhiên lại bị lừa?!

Phía sau y và Khanh Khanh vang lên tiếng động cơ. Cửa gian thất "rầm" một tiếng liền đóng lại.

Khanh Khanh cười nhạt "Không ngờ tới Xích Liệt kia lại chịu hy sinh như vậy, hay nói cách khác đám nô tài các người một phần cũng không quan trọng, tùy tiện đem làm vật hy sinh rồi!"

A Liên nhếch môi "Chúng ta là người của chủ nhân, mạng là của chủ nhân, sống hay chết tùy chủ nhân định đoạt."

"Ngu xuẩn" - Khanh Khanh khinh bỉ phun ra hai từ, nàng nhìn nàng ta nhếch môi "Vậy thì chịu chết đi, chết trong "vinh hạnh"?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 28: Mắc Mưu

Tại quảng trường lớn nước Di lúc này người dân tụ tập thật nhiều, thật náo nhiệt, hai dãy trà lâu cách quảng trường không xa cũng đầy ắp người. Trên quảng trường treo đầy vải bảy màu, trên đài cao đã sớm chuẩn bị một bàn đồ tế lễ.

Trong hậu đài, một nô tài phủ quốc sư vội vã đi lại Xích Liệt, ghé vào tai ông ta nói nhỏ. Xích Liệt nghe người kia bẩm báo xong liền nhếch môi cười vui vẻ. Ông ta phất tay "Người trở về, trông chừng cẩn thận vào"

Nô tài kia gật đầu, vội rời đi.

"Quốc sư, có chuyện gì sao?"-Di hoàng lại gần ân cần hỏi.

Xích Liệt khom người hành lễ, ngẩng đầu lên cười cười "Không có gì, đại lễ hôm nay bước đầu thành công rồi đi."

Di hoàng nghi hoặc chau mày "Ý quốc sư là?"

"Trận đại loạn kia đã trải qua sáu năm rồi, có ai biết được nó còn có thể trở lại hay không? Năm đó nước Di ta may mắn được trời cao ưu ái mà thoát nạn mới trở thành quốc gia như hiện tại. Hoàng thượng, người nói nếu trận đại loạn kia quay lại lần nữa có phải hay không nước Di của chúng ta lại được trời cao ban phúc?"

Di hoàng nhíu mày "Quốc sư nói đại loạn kia có thể quay lại lần nữa?"

Trận đại loạn khắp lục địa sáu năm trước như vừa mới hôm qua, ai trải qua, sống sót qua trận đại nạn năm đó ắt hẳn dù cả đời cũng chẳng thể quên. Trận đại nạn loạn lạc kia đã trở thành nỗi ám ảnh của biết bao nhiêu người.

Sáu năm trước, khắp đại lục lâm nguy, không biết vô tình hay hữu ý khu vực lãnh thổ nước Di lúc này còn là một bộ lạc nhỏ là nơi thiên tai ít qua nhất. Hay nói như kiểu toàn bộ đại lục trải qua cơn bão dữ tợn nhưng nước Di chỉ có những cơn mưa nhẹ.

Người dân sáu nước có vài phần di cư đến nước Di, dần dà một bộ tộc nhỏ mở rộng lãnh thổ. Trận đại loạn vừa qua liền trở thành quốc gia thứ bảy trên bản đồ lục địa (tuy vẫn còn chưa được công nhận thành quốc gia chính thống).

Dù nước Di không mấy bị ảnh hưởng bởi trận đại nạn loạn lạc năm đó nhưng họ đều chứng kiến qua, nếu lặp lại một lần nữa ai biết được nước Di họ còn được ưu ái như vậy hay không. Hẳn là hoàng đế càng không thể đem tính mạng con dân nước Di ra trêu đùa.

Xích Liệt như nhìn thấu suy nghĩ của Di hoàng, ông ta khẽ cười "Vì sao lại xảy ra đại loạn như vậy, ngài từng nghe qua chưa?"

"Sáu năm trước từng nghe nói vì một số người vượt không gian, phá vỡ quy luật tự nhiên mà đến. Trời cao giận dữ mà giáng tội"

Xích Liệt cười khẽ "Ngài có cho rằng điều đó là có thật không?"

Di hoàng lắc đầu "Trẫm chưa từng gặp qua những người vượt thời gian kia, không thể biết rõ!"

Xích Liệt: "Ngược lại thần đã gặp qua."

Di hoàng nhíu mày.

Ông ta lại bồi thêm một câu "Quả thật là yêu nghiệt!"

Di hoàng: "Nếu nói trận đại loạn sáu năm trước nguyên nhân là do bọn họ, vậy..."

"Diệt cô tận gốc là được rồi!"

*

Mật thất tại Phủ quốc sư.

- rầm-

Nữ tử hồng y A Liên bị phản lực đánh bay, va vào lồng sắt, khoa trương rơi xuống đất, khói bụi bay mù mịt. Mấy tên thuộc hạ trông ngục sớm đã bị hai người hạ, đi châu diêm vương.

A Liên phun ra ngụm máu, trên người đầy vết máu, mặt cũng đầy vết thương. Khuôn mặt xinh đẹp lúc này hệt như cái đầu heo.

Hắc Kết đứng một bên tặc lưỡi "Khanh Khanh, nàng có phải mạnh tay quá rồi không?"

Khanh Khanh phui phui bụi đất trên người, ngoái đầu nhìn y "Thương tiếc?"

Hắc Kết nhúng nhúng vai "Nào có nha."

"Không nhìn được người liền đến tra khảo nàng."

Y xua xua tay cười gượng "Ta không ra tay với phụ nữ. Cứ để nàng tra thì tốt!"

Khanh Khanh không thèm nhìn đến y nữa. Nàng lại gần A Liên đã sớm ngồi lại không được, ngồi xồm xuống "Nói đi, Xích Liệt có âm mưu gì?"

A Liên nhếch môi "Ta không biết Xích Liệt!"

Khanh Khanh nghiêng đầu, nghĩ nghĩ "Vậy Bạch Hạ? Không sai đi."

A Liên hừ một tiếng quay mặt đi nơi khác, cổ chấp không chịu khai.

"Kết Nhi!"-Bối Lan không lòng sắt khề gọi.

Hắc Kết vội đi đến lòng sắt "Sur tỷ?"

"Hai người mau tìm cách rời khỏi đi, hai người đến đây cũng quá dễ dàng đi? E rằng Xích Liệt đánh chủ ý đến hai người."

Hắc Kết nhìn Khanh Khanh. Y lại gần A Liên, ngồi xồm xuống "Đổi câu hỏi đi, chìa khóa lòng sắt ở đâu? Làm cách nào rời khỏi?"

A Liên bày ra bộ dáng có đánh chết cũng không khai, mặc người hành hạ.

Khanh Khanh nhìn lòng sắt một chút bỗng mở miệng "Không Y Kiếm có thể chặt đứt không?"

Trong mắt A Liên thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Khanh Khanh nắm bắt được ánh mắt của A Liên liền đứng dậy, rút kiếm sau lưng chém thật mạnh vào khóa sắt. Tại lúc lưỡi kiếm va chạm vào khóa sắt, xích sắt cùng khóa sắt tóe lửa, rơi xuống như thủy tinh mà vỡ vụn.

Khanh Khanh nhếch môi, này gọi là gì nhỉ? Chém sắt như chém bùn? Đúng thật một trong tứ đại danh có khác.

Hắc Kết vào trong lòng sắt bế ngang Bối Lan ra ngoài. Y cởi áo choàng khoát lên người nàng ấy, che lại một thân tàn tạ không nhìn nổi.

Bối Lan kéo kéo tay áo Hắc Kết "Mau rời khỏi đây đi."

Khanh Khanh dời mũi kiếm còn đang nhiễm nóng bởi lần ma sát khi nãy kê lên cổ A Liên "Làm cách nào rời khỏi?"

A Liên ngẩn đầu nhìn nàng đột nhiên bật cười, cười đến điên cuồng "Muốn ra ngoài? Muốn rồi muốn rồi!"

Khanh Khanh nhủu mày, lời A Liên vừa dứt dưới chân nàng đột nhiên truyền đến chấn động thật lớn. Lòng sắt vốn yên vị cắm xuống đất dần kéo lên, bức tường trong lòng sắt "âm" một tiếng tách ra hai bên lộ một mặt thất tối đen bên trong.

Bên trong mặt thất vang lên tiếng động thật lớn, như quái vật thức tỉnh sau con ngủ mê, chậm chạp đi ra.

Hắc Kết ôm Bối Lan lùi lại vài bước, đặt nàng ấy xuống góc tường xem như an toàn.

"Quái Vật" trong động tối dần lộ diện ra ngoài, là một đoàn Thiết Giáp quân bất tử!

A Liên nhếch môi cười, thừa dịp chú ý Khanh Khanh đặt vào đoàn quân Thiết Giáp, nàng ta gượng dậy thoát khỏi khống chế của Khanh Khanh. A Liên nhặt mảnh sắt vụn dưới đất của một đường thật dài trên cổ tay, mùi vị máu như càng làm đám quân Thiết Giáp hưng phấn, không ngừng di chuyển về phía này. A Liên đứng trước đám Thiết Giáp vô tri lâm bảm đọc gì đó, máu tươi dưới đất tự động vẽ thành một trận pháp quái dị.

Hốc mắt Thiết Giáp quân đột nhiên nổi lên hai ngọn lửa màu đỏ, lúc đầu chỉ nhọt nhọt sau lại bùng cháy như hỏa diễm.

Khanh Khanh nhủu mày, con mẹ nó lại là Thiết Giáp nàng gặp ở Tử Động.

Bối Lan lắng tai nghe tiếng động, đột nhiên mắng một tiếng. Nàng kéo kéo tay áo Hắc Kết "Dùng máu ngự Thiết Giáp quân, giết người dẫn, phá bỏ trận pháp!"

Hắc Kết đứng dậy, lại hỗ trợ Khanh Khanh, bên kia xung quanh A Liên đã nhiễm một tầng không khí đỏ thẫm, bao bọc người dẫn pháp bên trong. Đôi mắt không biết từ lúc nào đã chuyển sang màu đỏ thẫm, nàng ta nhếch môi hét một từ "Xuất!"

Đoàn quân Thiết Giáp như sói đói nhắm vào Khanh Khanh và Hắc Kết mà lao đến.

Khanh Khanh tặc lưỡi, ần ần ý ý nhìn Hắc Kết "Xích Hà cung của các người cũng thật quá trâu bò đi?!"

Họa nha, Xích Hà cung cũng có ngày họa ngập đầu nha!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãng Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Thương Tâm

Trà lâu gần quảng trường Di quốc.

Thiệu Phi gõ gõ phiến quạt nhìn đường phố tấp nập bên dưới tòa lâu "Sao Hắc Kết còn chưa đến?"

Vu Trác Nhận tựa lưng vào lan can nhìn về phía đài cao trên quảng trường lớn "Ta cứ có cảm giác sẽ có chuyện gì đó xảy ra."

Khỏe môi Thiệu Phi giật giật, lườm hán một cái "Thất ca, huynh không nói được lời nào may mắn à?"

Vu Trác Nhận hừ một tiếng không thèm để ý đến hán nữa. Lúc này bên dưới đường phố có người reo hò, khắp đường phố thật náo nhiệt. Trên đài cao, quốc sư Di quốc đã lên đài, ông ta một thân đạo bào trắng, tay cầm phát trần, trông như một tiên nhân xuất thế.

*

Khanh Khanh lau đi khỏe máu bên môi, dựa vào Không Y kiểm đứng dậy. Hắc Kết đập một chưởng về phía Thiết Giáp gần đó, Thiết Giáp chịu áp lực mà vỡ tung. Y muốn lại đỡ năng nhưng di chuyển được một bước lại bị Thiết Giáp khác chặn đường.

Khanh Khanh nhếch môi, vung kiếm đánh bay đầu sắt dưới chân, đập mạnh về phía Thiết Giáp đang lao tới. Nàng định thần, như cảm nhận được một cỗ khí lực vừa xa lạ vừa quen thuộc xao động, huyết mạch toàn thân như đảo lộn, từ trong kí ức nhận ra những mảnh chiêu thức vụn vặt.

Nàng trở tay dễ dàng không chế kiếm đánh tới, một hai phát chém rụng đầu, đứt tay Thiết Giáp.

Hạ gục một Thiết Giáp trong mắt thất tới lại xuất hiện thêm một Thiết Giáp khác nhảy ra giao chiến, thật không biết bên trong mật thất có bao nhiêu Thiết Giáp.

Bối Lan nghiêng nghiêng đầu lắng nghe, nhắc nhở "Phá trận pháp!"

Hắc Kết đánh bay Thiết Giáp xung quanh, phi thân tới A Liên đang trong trận pháp liền bị một cỗ nội lực đánh bật lại, khiến y phải lùi vài bước.

Luồng ánh sáng màu đỏ xung quanh A Liên càng ngày càng đậm, đôi mắt nàng ta đỏ ngầu như quỷ dữ. Thiết Giáp lại càng hưng phấn mà tấn công người.

Hắc Kết nhỏ ra ngum máu nhũ nhũ mảy "Đám Thiết Giáp quân này hầu như không ra chiêu lấy mạng người."

Khanh Khanh nhếch môi "Muốn giữ chân?"

Bối Lan chau mày như suy nghĩ gì đó bỗng gọi Hắc Kết "Kết Nhi, cho ta chút nội lực."

"Sur tỷ, người muốn làm gì?"

Bối Lan cắn răng "Ta bị Xích Liệt phế nội công, không còn sức nữa, Kết Nhi truyền cho ta chút khí lực."

Hắc Kết đẩy Thiết Giáp ra xa, hai ba bước lui ra sau, đến chỗ Bối Lan "Sur Tỷ, người muốn làm gì?"

Bối Lan mỉm cười "Tin tưởng ta!"

Hắc Kết nhũ mảy thật chặt, y cắn nát ngón trở, dùng máu bản thân vẽ lên lòng bàn tay Bối Lan trận pháp nho nhỏ. Y vận lực, từng dòng từng dòng nội tức màu xanh nhạt truyền vào cơ thể Bối Lan.

Bối Lan thu tay lại, cố gắng tiêu thụ dòng nội lực vừa được đưa vào. Hắc Kết thoáng nhìn thấy có Thiết Giáp đánh lên sau lưng Khanh Khanh liền phi thân đến đánh bay Thiết Giáp.

Bối Lan như có thể nhìn thấy Hắc Kết cùng Khanh Khanh, nàng ấy nhìn qua hai người khẽ cười "Coi như báo đáp ân tình đi?!"

Nói đoạn trên ngón tay Bối Lan tụ một ngọn lửa, dần lan khắp bàn tay nàng, hừng hực đốt cháy. Bối Lan chống tay lên tường mượn lực đứng dậy, đôi môi đỏ thẫm như máu khẽ lắm bầm. Xung quanh nàng nổi lên những ngọn lửa màu đỏ nhè nhẹ. Nàng phi thân, lao vào trong trận pháp.

Hắc Kết trợn mắt kinh hãi nhìn Bối Lan như thiêu thân lao vào lửa, y vội phi thân đến gần nàng ấy nhưng lại chậm một bước. Bối Lan dùng thân làm vật dẫn, một tiếng nổ thật lớn, trận pháp bị phá vỡ, A Liên bị phản lực văng ra thật xa thổ huyết mà ngã. Đám Thiết Giáp Quân không còn ai điều khiển đồng loạt đình trệ hoạt động.

Khói bụi mịt mù dần tan đi, ở giữa trận pháp thân ảnh Bối Lan người đầy máu me nằm đó, như hoàn toàn hòa vào vũng máu dưới thân.

Hắc Kết đỏ mắt nhìn Bối Lan, y vội chạy lại đỡ lấy người con gái đã không còn nhiều sức lực "Sur tỷ, người tội tình gì phải làm thế?"

Bối Lan cố kéo khỏe môi "Ta không nở, đệ là do một tay ta nuôi lớn, ta không nở để đệ ủy khuất."

Vốn hốc mắt y đã đỏ vì một lời này của nàng mà rơi lệ.

"Sur tỷ..."

Bối Lan đưa tay lên, cố chạm tới khuôn mặt Hắc Kết thều thào "Đã thật lâu rồi ta chưa nhìn thấy Kết Nhi."

Hắc Kết cầm lấy tay nàng đặt lên bên mặt y "Không sao, đợi ra khỏi đệ tìm người chữa khỏi mắt cho tỷ!"

Bối Lan khẽ cười lắc đầu "Muộn rồi!"

Muộn, không phải vì đôi mắt nàng bị phế đã lâu không thể cứu vãn mà là sinh mệnh nàng không thể cứu vãn. Nàng không đợi được!

"Kết Nhi, đợi ra khỏi giúp ta chôn cất bên cạnh chàng, có được không?"

Hắc Kết cố nén nước mắt, lắc đầu "Không được, tỷ phải cố gắng, đệ đem tỷ về Xích Hà cung, sư phụ nhất định sẽ cứu được tỷ!"

Đôi mắt vô hồn của Bối Lan ẩm ướt, nàng thật muốn khóc nhưng nước mắt sớm đã khô, thứ trào ra cũng chỉ là máu của bản thân.

Hắc Kết thấy máu nàng xuất huyết càng gấp "Sur tỷ..."

Bối Lan xoa xoa đầu y, khẽ cười "Kết Nhi biết mà, ta tự bạo lực phủ ngũ tạng đã vỡ nát, không thể vãn hồi..."

Hắc Kết cắn chặt răng cố nén tiếng nức nở, y biết, hơn ai hết y biết chỉ là y không can tâm, thật không can tâm.

Bối Lan dường như đã muốn chịu đựng không xong, nàng nhẹ nhàng xoa đầu Hắc Kết "Kết Nhi, đệ phải sống thật tốt...sư tỷ sẽ lại về thăm ngươi...."
Bàn tay Bối Lan trên đầu y vô lực rơi xuống, Hắc Kết muốn cầm lấy nhưng lại vô pháp.

Hắc Kết không kiềm chế bản thân nữa, y ôm thân thể dần lạnh lẽo của Bối Lan khóc lớn "Sur tỷ..."

Từ năm bốn tuổi y được sư phụ đem về Xích Hà cung, y là do một tay sư tỷ nuôi nấng. Y bị sư phụ la mắng nàng liền che chắn y ở đằng sau bảo hộ. Y bị sư huynh đệ đồng môn bắt nạt là nàng dẫn y đến đòi lại công đạo. Y luyện võ bị thương là nàng chữa thương giúp. Y lười biếng trốn học là nàng che giấu.

Thời niên thiếu của y luôn có nàng bảo hộ!

Thời niên thiếu của y luôn có nàng làm y hạnh phúc ấm áp!

Thời niên thiếu luôn có nàng..

Nhưng đợi y trưởng thành thì cái gì cũng không làm được.

Nàng vì y mà chết!

Nàng chết trước mặt y nhưng y lại chẳng thể làm gì!

Nàng, tất cả đều vì y!!!

Hắc Kết ôm thân thể Bối Lan đã lạnh hân khóc lớn, người ta nói nước mắt nam nhân rất trân quý, giờ phút này y chẳng quan tâm cái gì nữa, chỉ có đau đớn, thương tâm dâng vật.

Hắc Kết cảm thấy có một đôi bàn tay đặt trên vai y, y ngẩng đầu nhìn Khanh Khanh.

Khanh Khanh thờ dài một tiếng ôm lấy Hắc Kết, bên tai y nhẹ giọng "Còn có ta đây."

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Hắc Kết yếu đuối như vậy, như một đứa trẻ bị mất đi thứ quý giá nhất, vô pháp mà khóc lớn.

Khanh Khanh ôm Hắc Kết, bàn tay đặt ở lưng y vuốt nhẹ "Không sao, không sao rồi, vẫn còn có ta ở đây, sẽ không bỏ rơi ngươi."

Hắc Kết không còn khóc lớn khiến người ta đau đớn tâm can nữa, y vui đùa vào hõm cổ Khanh Khanh thút thút thút thút như đứa trẻ.

Khanh Khanh vuốt nhẹ sống lưng y, vỗ về "Không sao rồi, Hắc Kết ngoan!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 30: Đối Chiến

"Trời cao phù hộ..."

"Trời cao phù hộ..."

"..."

Xích Liệt trên đài cao kia đọc bài khấn văn vừa dứt, bên dưới dân chúng trầm miệng như một hồ vang.

Xích Liệt giơ tay phải lên ý chỉ mọi người yên lặng, ông ta dùng hai ngón tay kẹp lấy một lá bùa chú, vẽ múa trên không trung.

"Bùm!" một tiếng nhỏ, bùa chú tự bốc lửa cháy rụi. Dân chúng dưới đài càn hơ vang.

Trên gian trà lầu Lăng Vân chông cảm nhìn, nhú nhú mày "Đại lễ có gì vui?"

Thiệu Phi trực tiếp ngáp dài một tiếng bĩu môi "Sớm biết chán như này ta thà khách khí làm ở Khách Uyển!"

Bên kia, Xích Liệt đã làm xong mọi nghi lễ, hần trực tiếp từ trên đài cao nhảy xuống quảng trường bên dưới trong bao ánh mắt kinh ngạc, sùng kính của mọi người.

Nghi thức tiếp theo của đại lễ chính là quốc sư đương nhiệm nước Di ti thí hay nói đúng hơn đánh bại tà ma (do binh lính hóa trang). Tượng trưng cho việc bảo vệ quốc gia khỏi tà ma ngoại đạo, bảo vệ người dân bình yên.

Xích Liệt một thân đạo bào trắng tuyết như tiên nhân, cho dù thực sự ông ta mới chính là "tà ma". Bốn góc quảng trường lúc này bốn binh lính vận y phục đen tuyền, đeo mặt nạ quý hóa trang thành tà ma, người cầm đao, người cầm kiếm tiến lên đài.

Bốn người đồng loạt xông lên, Xích Liệt đảo tay cầm phát trần miệng hô "Trừ ma vệ đạo". Chưa đầy hai chiêu đã hạ gục bốn tên tà ma, yêu quái vốn là vật hy sinh.

Dân chúng dưới đài càng cao hứng, la hét không ngừng.

Màn tiếp theo chính là người hóa trang quân vương của quý ma lộ diện khiêu chiến quốc sư. Kết quả cũng chỉ có bị đánh đến sắp mặt.

Xích Liệt mang một bộ mặt tự tin ngạo nghễ hướng dân chúng ban cho nụ cười "luong thiện".

Ngay lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên khiến người ta kinh hãi, ở nơi nào đó trong hoàng thành Di quốc khói bụi mù mịt.

Toàn thể người ở quảng trường lớn đều giật mình kinh hãi, tòa phủ đệ kia vừa phát nổ liền bốc cháy hừng hực, khói bay ngút trời. Đâu đó trong đám người có tiếng hét lớn "Phương hướng đó là phủ Quốc Sư!"

Xích Liệt trên đài cũng đen mặt, bàn tay giấu dưới ống tay áo rộng thùng thình xiết chặt. Khuôn mặt không giấu nổi vẻ tức giận.

Dân chúng bên dưới đã nháo thành một đoàn. Di hoàng thấy tình thế không ổn vội vã cử quân lính một mặt trấn án bách tính, một mặt đến phủ quốc sư xem tình hình.

Di hoàng đứng trên đài pháp cao, lên tiếng vỗ về bách tính "Kia có phải phủ quốc sư hay không trăm đã phái người điều tra, dập lửa. Mọi người mau ổn định lại nào, đại thể không thể trì hoãn!"

Dân chúng bên dưới phần bị quân lính trấn áp phần an tâm hơn bởi Di hoàng trấn áp, dần an phận.

Di hoàng thờ nhẹ ra một hơi, giữ về mặt bình tĩnh "Tiếp tục đi!"

Xích Liệt dưới đài cố điều chỉnh tâm trạng bản thân, không để lộ ra bất cứ sơ hở nào. Buổi lễ bắt đầu vào lại quỹ đạo mặc kệ phủ quốc sư đang hùng hực cháy. Xích Liệt theo nghi lễ múa vài đường nhưng qua một đoạn thời gian "quỷ ma vương" vẫn chưa lên sân.

Dân chúng bên dưới lại nháo nhào lên, quan lại cũng lòi qua tiếng lại. Di hoàng cau mày hỏi nô tài bên cạnh "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nô tài đi xem" Nô tài kia vội vã đi xuống đài kiểm tra nhưng hắn ta di chuyển chưa đầy năm bước toàn quảng trường đã vang vọng giọng nói của nữ tử.

"Quốc sư đại nhân đang chờ đợi cái gì?"

Thanh âm nữ tử ba phần trào phúng bảy phần lạnh lùng đột nhiên vang lên khiến mọi giật mình. Mọi người tìm kiếm bóng dáng nữ tử, phát hiện trên nóc nhà một gian trà lâu không cao lắm gần quảng trường có một nữ tử đang đứng.

Nữ tử vận y phục màu xanh nhạt của nô tỳ, váy ngắn tới đầu gối, mang đôi bốt cưỡi ngựa cao, áo ngắn để lộ bờ vai được áo choàng che lại. Trên đầu nàng có gắn trang sức Tây Hạ, tay phải cầm một thanh kiếm.

Y phục nàng dính đầy vết máu, có đôi chỗ bị rách tỏ rõ vừa trải qua chiến đấu, khoe môi cũng bị nhiễm một màu đỏ thẫm, đôi mắt tràn đầy hàn ý khóa chặt Xích Liệt.

Lam Khanh Khanh nhếch môi "Không đúng, là Xích Liệt đại nhân!"

Thoáng chốc toàn trường chìm vào trong im lặng.

Hiện tại trời đang giữa trưa nhưng mọi người dường như bị nhiễm hàn ý từ nàng, sống lưng lạnh lẽo.

Xích Liệt cau mày "Người tới là ai?"

Khanh Khanh nghiêng đầu, khoe môi kéo lên độ cong hình bán nguyệt nhưng tuyệt đối không một chút tiểu ý "Chỉ bằng ngươi muốn biết? Xứng sao?"

Mỗi câu đều muốn chọc người khác nổi điên!

Xích Liệt hít sâu một hơi, thanh âm trầm xuống "Người đến là muốn gì?"

Khanh Khanh miễn phí cho ông ta nụ cười khinh bỉ "Ngươi bị thiếu năng? Đến chính là lấy mạng chó của ngươi!"

Nói đoạn, nàng dùng lực ở mũi chân đẩy thân thể rơi xuống, nàng hướng đến khoảng trống bên cạnh Xích Liệt trên đài mà đáp xuống.

"Quý ma vương không có, vậy để ta bồi ngươi đi?"

Nàng không chút lưu tình dùng kiếm hướng ông ta chém tới, mỗi chiêu mỗi chiêu đều không hạ thủ lưu tình, dồn ép khiến ông ta lùi lại vài bước.

Xích Liệt một bên dùng phát trần đỡ lấy kiếm nàng, một bên cắn răng hỏi "Nguyên do?"

Khanh Khanh nhếch môi "Nguyên do? Nguyên do giết ngươi? Lính đánh thuê chỉ cần có tiền liền giết người cần gì có nguyên do?"

Xích Liệt né tránh chiêu hiểm của nàng lại hỏi "Là ai phái ngươi đến?"

"Nhận tiền phụng mệnh Xích Hà cung diệt trừ phản đồ Xích Liệt ngươi!" - Khanh Khanh dường như nghĩ đến gì đó lại bồi thêm "Hiện tại chính là quốc sư Di quốc, Bạch Hạ!"

Xung quanh vang lên tiếng xì xào, có người còn chỉ chỉ trỏ trỏ Xích Liệt cùng Khanh Khanh trên đài.

Tại gian trà lâu, Thiệu Phi kinh ngạc chống tay lên lan can nhìn Khanh Khanh trên đài há hốc mồm "Kia, Lam muội sao lại là lính đánh thuê* được chứ?"

(*Lính đánh thuê = Sát thủ hay còn gọi là dong binh *không sai đi?*)

Vu Trác Nhạn cùng những người còn lại cũng nhủ mảy.

Xích Liệt nhìn Khanh Khanh, đột nhiên nhớ ra "Ngươi chính là thị tỳ của công chúa Tây Hạ, Nạp Lan."

Khanh Khanh từ chối tiếp lời, tay phải linh hoạt sử dụng kiếm không ngừng nhắm vào yếu huyệt của đối phương mà đánh.

Xích Liệt khẽ cười như tìm được thứ đồ chơi mới "Không nhầm thì ngươi chính là nữ nhân bên cạnh Hắc Kết, quả thật họa thủy!"

Khanh Khanh không mấy để tâm lời hắn nói, tay phải lật kiếm đánh bay phát trần trên tay hắn.

Nàng biết người Xích Hà cung rất ít khi dùng binh khí bởi vì ưu điểm của họ là nội lực cùng tinh thông trận pháp. Như Hắc Kết, nàng chưa bao giờ nhìn

thấy y dùng kiếm hay bất cứ binh khí nào.

Quả như nàng đoán, Xích Liệt cũng thiên về nội lực. Phát trần vừa đánh bay ông ta liền thuận thực vận chuyển lực hướng nàng đánh tới. Tuy nàng sớm đã phòng bị, lui về bên phải vài bước nhưng vẫn không thoát khỏi số phận bị ảnh hưởng.

Khanh Khanh bị ảnh hưởng bởi nội lực của Xích Liệt đáng bật ra, như tưởng sẽ rơi khỏi đài nàng chợt cảm thấy bên hông căng thẳng. Nàng ngẩn đầu liền nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của y.

Hắc Kết một tay vòng qua eo Khanh Khanh ôm nàng, vững vàng đáp trên đài.

Thiệu Phi trên trà lâu kéo kéo tay áo Na Bồ Lạp Hàn Minh "Kia là Hắc Kết sao?"

"Là đệ ấy!"

Hắc Kết lúc này một thân hắc y nhiễm máu đến chuyển màu đen tím, y buông Khanh Khanh ra tự mình đi lên phía trước giáp mặt Xích Liệt.

Y nhếch môi cười nhưng chẳng có một chút tiếu ý, đôi mắt nhiễm một tầng hàn ý cùng đau thương "Sư thúc, lâu rồi không gặp?!"

Xích Liệt hừ một tiếng "Người chính là Hắc Kết?"

Xung quanh lại thêm một hồi náo nhiệt, mọi người dần chắc chắn thân phận Xích Hà cùng chủ Xích Liệt lại khiến kị cuộc đấu của họ. Không ai bảo ai, tự động lùi về sau.

Khanh Khanh nắm chặt chuôi kiếm nhìn bóng lưng có chút tịch mịch, cô đơn của Hắc Kết.

Phải như nàng có nội lực, ngay lúc này liền giúp y báo thù rửa hận.

Nàng cắn chặt răng, một người rồi sẽ đến lúc trưởng thành. Hắc Kết đã không còn là y của trước kia, vô ưu vô lo, mặc kệ vạn biến xung quanh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 31: Yêu Đạo

"Đề ta bồi sư thúc?"

Hắc Kết nhếch môi lạnh lùng, tay phải tụ chuyển lực màu lam nhạt, dần dần nội lực màu lam bao lấy toàn bộ cơ thể y.

Xích Liệt biết Hắc Kết từ nhỏ đã thông minh, học một hiểu mười lại còn là trò con ngoan của Xích Ngạo Thiên. Y hiện tại chỉ hai mươi hai tuổi nhưng nội lực tuyệt không kém hơn ba vị sư huynh, bày trận, phá trận càng không thua Bồ Lan.

Xích Liệt không chút lơ là, lần này ông tay vận nội lực, xung quanh xuất hiện đốm khí nhỏ màu đen dần bao phủ lấy người ông ta. Vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt lành!

Hai người một trường bối một tiểu bối, cùng xuất từ Xích hà cùng từng bị người người đánh đuổi nhưng nhìn lại thật khác biệt. Một người ma tính tràn đầy một người lại thuần khiết như đóa hoa sen.

Hắc Kết trước một bước tung chuyển lực về phía Xích Liệt, hai người bắt đầu cuộc chiến. Hai màu khí lực đen xanh như hòa vào nhau, với mắt thường chẳng thấy hai bóng người bên trong.

Khanh Khanh trên đài bị phản lực lại từ cuộc đấu phải lui ra sau vài bước, nhãn lực của nàng trời sinh tinh tường như tại lúc này lại không thể nhìn thấy hai bóng dáng đang chiến đấu quyết liệt trong đám khí hỗn độn. Nàng nhìn xuống cảm giác hoa mắt chóng mặt, gắm Không Y kiếm xuống sàn gỗ chống đỡ bản thân.

Nàng cảm nhận được từ khi rời khỏi Tử Động sức khỏe nàng dường như càng ngày càng giảm.

Trên trà lâu đám người Na Bồ Lạp Hàn Minh theo dõi trận chiến bên dưới mà thần kinh căng thẳng. Bọn họ biết Hắc Kết cùng Khanh Khanh có thù với quốc sư Tây Hạ nhưng ngàn lần vạn lần không nghĩ tới họ cư nhiên khiêu chiến tại quảng trường của người ta.

Cửa phòng trà có người gõ, một nam nhân bước vào, đến chỗ Na Bồ Lạp Hàn Minh ghé vào tai hắn nói nhỏ.

Na Bồ Lạp Hàn Minh lập tức kinh ngạc đứng dậy "Lăng Vân, đệ ở đây bảo về Hinh Nhã, Trác Nhạn, Thiệu Phi, hai huynh đi theo ta."

Nói đoạn Na Bồ Lạp Hàn Minh vội vã theo nam thanh niên kia ra ngoài trong sự nghi hoặc của mọi người.

Nam nhân kia dẫn ba người Hàn Minh, Vu Trác Nhạn, Thiệu Phi đến một căn nhà tranh cách quảng trường một dãy phố, vị trí nhà tranh cũng cách quốc sư phủ không quá xa.

Na Bồ Lạp Hàn Minh bước vào chính phòng liền nhìn thấy một thi thể nữ tử nằm trên giường trúc. Cơ thể nàng đã được tẩy rửa sạch sẽ thay bộ áo mới nhưng vẫn không giấu nổi vẻ tàn tạ trước khi chết. Tóc nàng xõa dài, đôi mắt buộc một tấm vải trắng.

Trong phòng còn có một người phụ nữ đang lau mặt cho thi thể nữ kia.

"Đây là...?"-Na Bồ Lạp Hàn Minh nhíu mày.

Nam nhân khép cửa lại đi tới một bên "Nàng là đại tiểu thư Xích Hà cung, cũng là Sư tỷ của Hắc Kết."

Nhìn thi thể có lẽ đã chết không quá lâu ba người dần hiểu tại sao hôm nay lại cảm thấy Hắc Kết khác biệt như vậy.

Na Bồ Lạp Hàn Minh lại hỏi "Người nói có chứng cứ nước Di muốn thôn tính Tây Hạ là có ý gì?"

Nam nhân kia mỉm cười "Ý trên mặt chữ." Hắn tới cái tủ bên giường kéo cái ngăn nhỏ đem ra một xấp giấy đưa cho Na Bồ Lạp Hàn Minh "Đây là chứng cứ nước Di có ý đồ với Tây Hạ, tướng quân hẳn biết hơn ta phải nên làm gì."

"Thứ này từ đâu người có?"

"Là Tư công tử đưa cho ta báo ta báo cho tướng quân một tiếng."-nam nhân bình thản xem như không phải chuyện của mình, hắn nhìn qua Bối Lan lại bồi thêm một câu "Tư công tử có dặn dò nói qua cho tướng quân, phiền ngài giúp y đưa thi thể đại tiểu thư trở về Tây Hạ chôn cất bên cạnh đại cô gia."

Tư công tử chính là Hắc Kết?!

Na Bồ Lạp Hàn Minh nhíu mày "Người là người của Xích Hà cung?"

Nam nhân cười nhạt "Đã từng là thủ hạ dưới trướng tư công tử, phiền tướng quân giúp chôn cất đại tiểu thư, ta phải trở về báo tang cho cung chủ."

Nam nhân cúi đầu hướng Na Bồ Lạp Hàn Minh "Cảm tạ tướng quân!"

Na Bồ Lạp Hàn Minh gật đầu, người đòi đều nói Xích Hà cung đều không phải thứ gì tốt lành như cái gì cũng đều có mặt tốt mặt xấu. Không thể vơ đũa một nắm được!

"Được, ta sẽ hảo hảo chiếu cố nàng!"

Nam nhân khẽ cười hướng người phụ nữ đang ngồi bên cạnh Bối Lan một tiếng, người phụ nữ kia đứng dậy lấy bọc quần áo sớm đã chuẩn bị cùng nam nhân rời đi.

Na Bồ Lạp Hàn Minh nhìn thi thể Bối Lan thờ dãi "Thiệu Phi, huynh giúp ta đưa Bối Lan cô nương về Tây Hạ mai táng được không?"

"Không thành vấn đề!"- Thiệu Phi khoát tay, lại nói "Đợi mai táng Bối Lan cô nương xong ta lại quay lại hỗ trợ các người!"

"Hảo!"

Thiệu Phi gọi thêm vài thuộc hạ hộ tống thi thể Bối Lan đi ngay, Na Bồ Lạp Hàn Minh cùng Vu Trác Nhạn vội đem chứng cứ về quảng trường.

Hai người đến nơi, trên đài Hắc Kết và Xích Liệt vẫn còn hung hăng chiến đấu không biết mệt mỏi. Thình thoảng hai bên bị đáng bậc ngược ra, ai cũng bị thương, một thân đầy vết máu.

Na Bồ Lạp Hàn Minh cùng Vu Trác Nhạn trực tiếp lên đài tế lễ cao.

Na Bồ Lạp Hàn Minh ném xấp giấy, thư từ ghi lại âm mưu đánh chiếm Tây Hạ ném trước mặt Di hoàng, trầm giọng "Di hoàng, ngài nên cho bản tướng một lời giải thích?"

Di hoàng nhìn thấy những thư từ đó sợ đến mặt trắng bệch, lắp bắp "Cái đó, Na Bồ Lạp tướng quân, người..."

Na Bồ Lạp Hàn Minh nhếch môi "Ý ngài là trong đây ghi đều đúng?"

Di hoàng lau vội mồ hôi, hắn nhìn đến hai bóng người đang giao chiến bên dưới, mắt hơi chuyển "Là trăm mê muội bị yêu đạo Xích Hà cung kia mê hoặc, sau trận chiến đó trăm tuyệt không có đánh chủ ý đến Tây Hạ nữa!"

"Theo lời Di hoàng nói chính là thừa nhận việc xảy ra nửa năm nay ở biên giới Tây Hạ là do ngài chỉ thị? Thừa nhận việc Nước Di có mưu đồ đánh chiếm Tây Hạ, bất quá đều là yêu đạo Xích Liệt kia ở đằng sau giật dây?"

Di hoàng siết chặt nắm tay, cắn răng gật đầu "Đều chính là sự thật, trăm bị yêu đạo mê hoặc không gì chối cãi chi xin hoàng thượng Tây Hạ khoan hồng độ lượng tha thứ con dân nước Di. Trăm nhất định sẽ bồi thường Tây Hạ thật ổn thỏa!"

Di hoàng run rẩy cầu xin, chỉ thiếu điều quỳ xuống đất mà dập đầu, vì tôn nghiêm của một hoàng đế.

Na Bồ Lạp Hàn Minh nhếch môi khinh bỉ. Bên dưới đài đứng lúc Hắc Kết cùng Xích Liệt tung một chưởng về phía đối phương, cả hai đều bị phản lực đánh bật ngược lại.

Khanh Khanh cắn răng, cố chịu sức ép nội lực của hai người họ, nòng giong Không Y Kiếm về phía trước ngăn bớt phản lực đỡ Hắc Kết đã muốn khụy xuống.

Toàn thân Hắc Kết không chỗ nào không bị thương, bàn tay phải không biết bị Xích Liệt đánh trúng hay bị phản lực lại mà vốn trắng nõn giờ đen tím. Trên cơ thể y, vết bầm như vậy hẳn không chỉ có một.

Hắc Kết đưa tay che ngực phun ra ngụm máu, Khanh Khanh chau mày, dùng vải y phục sạch sẽ lau cho y.

Bên kia Xích Liệt cũng bị đánh bật về lại, trên người có một số vết thương, tay phải tụ chưởng lực đang tí tách nhỏ máu xuống đất, môi vuron lại sùi to máu.

Chung quy Hắc Kết và Xích Liệt cũng có sự khác biệt cấp bậc nội lực, Hắc Kết đã nội lực thâm hậu Xích Liệt lại hơn hẳn y rất nhiều. Giao chiến trực diện y vẫn ở yếu thế.

Na Bồ Lạp Hàn Minh trên đài cao hô lớn "Yêu đạo Xích Liệt của Xích Hà cung giả dạng thành Bạch Hạ quốc sư lừa bịp dân chúng, mê hoặc quân vương tạo phản. Chứng cứ đã có rõ, Di hoàng cũng đã khai nhận. Xích Liệt bị quy vào tội phạm hai nước Tây Hạ và Di, bản tướng quân nhận lệnh hoàng đế Tây Hạ bắt Xích Liệt!"

Trong thoáng chốc bá quan, bách tính đều nhìn Xích Liệt bằng ánh mắt soi mói có, ghét bỏ có, không thể tin đều có. Chẳng mấy chốc tiếng chửi rủa vang khắp quảng trường, có người thậm chí còn ném rau cải lên lên đài.

Xích Liệt từng là tín ngưỡng của họ, hiện tại nhận ra cái mình xem là tín ngưỡng đang lừa bịp họ.

Họ chỉ là dân thường, chỉ cần một đời bình an, họ không mong muốn Tây Hạ cùng Di quốc đối kháng để rồi người chịu khổ chỉ là bách tính họ.

Xích Liệt một lần phơi bày liên đấy lên ngọn lửa phản hận, cảm giác bị lừa gạt. Sự nghiệp huy hoàng của ông ta gãy dựng bao nhiêu năm sụp đổ trong nháy mắt!

Xích Liệt nhếch môi cười điên cuồng, cống hiến cho họ nhiều như vậy để đổi lấy những lời chửi rủa này đây sao?

Xích Liệt hung tợn nhìn Hắc Kết cùng Khanh Khanh "Các người giỏi lắm!"

Ta sẽ nhớ kĩ các người!

Xích Liệt rút trong ngực ra lá bùa màu vàng nhạt cỡ bàn tay kẹp ở ngón trỏ và ngón giữa. Bàn tay ông ta múa vài đường trong không trung, lá bùa bốc cháy hiện ra một trận pháp dưới đất.

"Bùm" một tiếng nhỏ, khói trắng mù mịt. Xích Liệt giữa quảng trường biến mất không tung tích!

P/s: tuần sau tớ bù bốn chap nữa sẽ trở lại lịch up chap ban đầu nha (Tuần 2 chap T5, CN)

Và có một tin buồn...ngày mai sẽ không có chap mới!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Truy Nã Xích Liệt

Hoàng cung nước Di.

Khách Uyển.

Trong phòng dùng cho khách nhân, sứ giả đến hoàng cung, Hắc Kết để lộ nửa thân trần phía trên đầy vết thương. Khanh Khanh ngồi phía sau y cẩn thận

thoa thuốc trên tấm lưng trắng nõn phủ đầy vết bầm tím có, vết thương rách da chảy máu có. Bên vai trái còn có một vết thương cắt sâu vào da thịt lộ xương trắng đang không ngừng rỉ máu.

Nàng chau mày thật chặt, động tác nhẹ nhàng nhất có thể để y không đau đớn "Dùng nội lực cũng có thể thành ra cái dạng này?"

Hắc Kết khẽ cười nhưng bất cần tác động đến vết thương trên vai khiến nụ cười y có chút cứng nhắc "Nàng biết tại sao môn hạ cấp cao của Xích Hà cung đều không dùng một loại binh khí không?"

Nàng im lặng thay câu trả lời.

"Binh khí thông dụng chỉ có một bộ dạng một cái dùng nhưng nội lực thì lại có thể dùng nhiều cách. Xích Hà cung có một loại pháp thuật có thể điều khiển nội lực bản thân phát ra thành một loại sát thương, binh khí nào đó. Nội lực càng cao càng không cần bó buộc."

Nàng trầm ngâm một chút rồi gật đầu tán thành, việc này có thể tương đương với việc thông dụng mọi loại binh khí. Nhưng mà...

Nàng nhìn tấm lưng đã không còn chỗ nào nguyên vẹn thờ dài, lực sát thương cũng cao quá đi?!

Khanh Khanh cầm lọ thuốc bột trị thương đổ lên vết thương trên vai trái y, cơn đau ập đến khiến y nhăn mặt.

Nàng nhìn nhìn y, cảm thán "Xích Hà cung.. Quả thật trâu bò!"

Hắc Kết khẽ cười nhưng lại nhăn mặt vì đau đớn.

Đội Khanh Khanh xử lý xong vết thương của y thì trán y đã thấm đẫm mồ hôi. Y nâng mặt lộ ra nụ cười yếu ớt, ba phần bán mạnh bảy phần ủy khuất "Khanh Nhi, bên dưới ta cũng bị....!" Từ thương chưa thoát ra khỏi miệng đã bị nàng ném cái gối đầu chặn họng y.

Hắc Kết ôm lấy gối đầu mềm mại hướng nàng kêu gọi "Khanh Nhi, giúp người phải giúp cho trót!"

Khanh Khanh "Hừ" một tiếng thu dọn lọ thuốc, băng vải trên bàn "Người nghỉ ngơi lát lại ta lại tới."

Nói đoạn nàng đem những thứ thu thập xong ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại cho y.

Hắc Kết một mặt tươi cười yếu ớt nhìn nàng, đến khi nàng khuất bóng nụ cười liền tắt. Y nhìn chăm chăm đỉnh màn giường, bị thương trong mắt không chút kiêng dè để lộ.

Y không muốn nàng lo lắng.

Khanh Khanh vừa ra khỏi phòng Hắc Kết liền nhìn thấy phía cửa Na Bồ Lạp Hàn Minh, Vu Trắc Nhạn từ chính điện của Di hoàng trở về. Cùng lúc đó Lăng Vân cùng Nạp Lan Hinh Nhã cũng đến hỏi "Thế nào rồi?"

Na Bồ Lạp Hàn Minh nặng nề lắc đầu "Di hoàng đổ hết nước bẩn vào Xích Liệt giảm bớt tội trạng, đàm phán cũng đã xong. Nước Di sẽ bồi thường tổn thất cùng công phẩm."

Lăng Vân nghiêng đầu "Sao nhìn mặt huynh lại nặng nề như vậy?"

Na Bồ Lạp Hàn Minh thoáng nhìn qua Nạp Lan Hinh Nhã, hắng giọng "Nước Di còn đưa ra đề nghị hòa thân, giữ mối quan hệ hai nước."

Lăng Vân nhún mày nhìn qua Hinh Nhã rồi quay đầu hỏi "Đối tượng là ai?"

"Di hoàng nói qua người hòa thân là một vị vương tử, sau khi thành thân vị vương tử kia sẽ đến Tây Hạ, cũng có thể xem trở thành con tin. Còn về đối tượng... Di hoàng không đề cập." - Hân nói xong còn không biết vô tình hay cố ý nhìn Hinh Nhã.

Nạp Lan Hinh Nhã từ lúc nghe hân nói tới chuyện cầu thân đã có dự cảm xấu, nàng ta trợn mắt "Đừng nhìn ta, bản công chúa không có hứng thú với vị vương tử kia!"

Na Bồ Lạp Hàn Minh chỉ lắc đầu cười trừ. Lăng Vân mím môi nhìn Nạp Lan Hinh Nhã, trong mắt thoáng tia phức tạp.

Không phải không ai biết hoàng tộc Tây Hạ vốn ít ỏi, sau trận đại loạn sáu năm trước đã có một số công chúa, hoàng tử mất mạng. Sau đại loạn Doãn Chính Uyên lên ngôi lại tùy hứng diệt trừ triệt để những huynh đệ đánh chủ ý lên hân. Hiện tại hoàng tộc chính thống Tây Hạ chỉ còn hoàng đế Doãn Chính Uyên, một vị công chúa đã xuất giá cùng một vương gia 8 tuổi.

Nạp Lan gia tộc lúc Doãn Chính Uyên lên ngôi từng giúp đỡ, lại nhiều thế hệ làm quan trong triều, có nhiều công lớn với đất nước. Vì lẽ đó hai tỷ muội Nạp Lan gia trong thế hệ này được ban tước hiệu công chủ. Hai vị công chủ khác họ duy nhất.

Lời cầu thân nước Di đưa ra còn có thể để ai ứng nhận? Tỷ tỷ Nạp Lan Hinh Nhã đã mất, công chúa chính thống đã lấy chồng, vậy còn ai?

Nạp Lan Hinh Nhã bắt đầu giặt chân, trở về phòng mình. Nàng cứ không đồng ý đấy, ai làm gì được nàng?

Lúc bấy giờ ba nam nhân kia mới nhìn thấy Khanh Khanh đang đứng hóng kịch một bên. Nàng cũng chẳng muốn hóng mấy chuyện vô vị này cho cam, vẫn là có chuyện muốn hỏi.

"Lam muội, Hắc Kết sao rồi?"-Na Bồ Lạp Hàn Minh niềm nở.

Nàng cau mày nhìn hắn, từ khi nào tên này lại gọi nàng là Lam muội rồi? Không ngượng miệng à?

"Y đang nghỉ ngơi!"-Nàng lạnh nhạt.

Khanh Khanh nghĩ nghĩ một chút mở miệng "Chuyện của Bối Lan..." nàng không biết nói tiếp như thế nào thì Na Bồ Lạp Hàn Minh đã nói

"Thiệu Phi đã đưa Bối Lan cô nương về Tây Hạ, khoảng chừng ngày mai sẽ trở lại!"

Nàng "À" một tiếng, lại trưng ra bộ mặt muốn hỏi lại không biết hỏi thế nào. Nàng từ khi nào mắc chứng ngại nói chuyện với người lạ? À hình như trước đây đối với người không mấy thân nàng đều dùng cách lười nói chuyện, lạnh nhạt bỏ mặc.

Vu Trác Nhạn nhận ra nàng muốn hỏi chuyện gì liền nói "Ta đã phái người của Dạ Nguyệt đi thăm dò tin tức của Xích liệt, Na Bồ Lạp tướng quân cũng đã phái người đi tra."

Khanh Khanh gật đầu thầm tính toán thời gian, có lẽ lúc này toàn bộ Xích Hà cung cũng đã biến chuyển. Tuy Bối Lan rời Xích Hà đã lâu nhưng cũng từng có địa vị lớn có lẽ Xích Hà sẽ không bỏ qua.

Đúng như nàng đoán, chuyện Bối Lan mất, Xích Liệt_cửu môn hạ của Xích Hà cung gây chuyện đã lan ra với tốc độ chóng mặt. Không chỉ Dạ Nguyệt sơn trang, quân lính, Xích Hà cung truy đuổi ông ta mà còn rất nhiều thế lực muốn bắt (với vài mục đích nào đó). Cái tên Xích Liệt ngang nhiên chiếm vị trí đầu trong bảng nhiệm vụ của lính đánh thuê.

*

Hoàng cung Tây Hạ.

Doãn Chính Uyên ngồi trên tràng kỷ có chút thờ thẩn nhìn phong thư thuộc hạ mang đến. Hắn trầm ngâm, tay day day thái dương "Thi thể được chôn cất ở đất phong của Na Bồ Lạp Hàn Minh?"

Thuộc hạ áo đen quỳ ở dưới đất đáp "Vâng, bên cạnh còn có một ngôi mộ xây cất không lâu có lẽ là đại cô gia."

Doãn Chính Uyên nhớ lại những ngày ở Xích Hà cung, cái nơi u tối có một nữ tử như hoa sen thuần khiết mỉm cười.

"Lại không gặp được người lần cuối, sự tỳ!"

Hắn chính là một trong những vị đồ đệ bí ẩn của Xích Hà cung, Nhị công tử Doãn Chính Uyên. Thời niên thiếu của hắn cũng gắn liền với Bối Lan, hắn và nàng cũng cùng lớn lên.

Hơn sáu năm ly biệt để rồi nhận một tin từ từ người.

Quá ngược nhân rồi!

*

Xích Hà cung.

Xích Dụ yên đọc phong thư thuộc hạ đến đến liền trực tiếp kích động làm rơi phong thư.

Nàng ta vội vã từ một chi nhánh nhỏ của Xích Hà chạy về chính điện. Vừa đến liền nhìn thấy một nam nhân quỳ dưới đất, Xích Ngao Thiên nửa ngồi nửa nằm trên tràng kỷ thất thần.

Nàng ta đi đến khẽ gọi một tiếng "Sur phụ?"

Xích Ngao Thiên lấy lại tinh thần, bình tĩnh nhìn thuộc hạ quỳ ở dưới "Đã báo tang cho mọi người?"

Thuộc hạ: "Đã báo tin cho các vị công tử."

Xích Ngao Thiên phát tay, có chút mệt mỏi "Phái người hỗ trợ Kết Nhi, lui ra cả đi!"

Thuộc hạ quỳ dưới đất dập đầu một cái, đứng dậy rồi đi. Xích Dụ Yên nhìn ông ta một cái cũng rồi đi.

*

Phong Quốc

Phủ Quốc sư

Nam tử nhìn cảnh sắc ngoài trời không tốt lắm, mây đen rải rác trên bầu trời dường như sắp mưa.

Nam tử cong môi, một nửa khuôn mặt bị khuất bóng không rõ biểu cảm

"Trời cũng thương tiếc rồi?!"

Nam tử nghiêng đầu, mâu quang nhìn đến thuộc hạ đang quỳ bên dưới "Phái người giúp Hắc Kết, à, xem xem tình hình tứ đệ như thế nào."

Nam tử lại quay đầu nhìn trời, môi mỏng cong lên tà mị "Xem thử y đã tìm được chưa...thật lâu rồi chưa gặp!"

P/s: Đại sư huynh lần đầu tiên lên sàn!!! Không thể tả bộ dạng nha, vẫn chưa tới đoạn Đại sư huynh chính thức có nhiều đất diễn. Tuy nhiên hẳn là một mỹ nam yêu nghiệt...tin ta đi (có được xem đồng dạng yêu quái??!!)

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Lần đầu đến Liêu Quốc_Gặp bão cát

Lãnh thổ đại lục được chia làm sáu khu vực, mỗi khu vực tồn tại một quốc gia lớn kéo dài suốt mấy ngàn năm tân nguyên: Phong Nguyệt vương triều, Phong Quốc, Ngụy Quốc, Mông Cổ, Tây Hạ, Liêu Quốc.

Trong sáu quốc gia trên đại lục Phong Nguyệt, Phong quốc, Ngụy quốc chính là ba nước mạnh mẽ nhất, kể cả về quân sự lẫn tài chính.

Liêu quốc là nước xếp cuối cùng trong sáu quốc gia trên đại lục. Nước Liêu khí hậu khắc nghiệt, nắng nóng quanh năm, tài nguyên khan hiếm đất đai khô cằn. Một phần ba lãnh thổ Liêu quốc đều là sa mạc, hoàng thành được xây trên một ốc đảo lớn.

Trên một vùng sa mạc hóa thuộc địa phận Liêu Quốc xuất hiện sáu bóng dáng cưỡi ngựa.

Lúc này đã là giờ trưa, mặt trời trên cao như phóng ra lửa, hừng hực đốt cháy da thịt.

Nạp Lan Hinh Nhã vừa lau đi mồ hôi trên trán vừa nheo nheo mắt nhìn xung quanh toàn một màu vàng của cát ai oán "Cái nơi quý quái gì thế này!" Tây Hạ quốc dù khí hậu khắc nghiệt cũng không thể nóng bức như này nha!

Lăng Vân chậm chạp cưỡi ngựa lại gần nàng ta, ánh nhìn có chút thương tiếc đưa túi da chứa nước "Hinh Nhã, muối uống nước đi, đường vẫn còn dài..."

Chưa nghe hết lời hần nói Nạp Lan Hinh Nhã đã ỉu xiu xuống.

Vu Trác Nhạn nhìn qua nàng ta "Hừ" một tiếng "Tự làm tự chịu!"

Là do nàng ta đòi đi theo thì quân ai được? Tính khí đại công chúa thật không thể sửa được!

Nạp Lan Hinh Nhã bắt mắt trừng Vu Trác Nhạn một cái, nàng ta kéo áo choàng che mặt lại, thúc ngựa lên trên đi cùng Na Bố Lạp Hân Minh đi đầu.

Lăng Vân nhìn theo bóng Nạp Lan Hinh Nhã có chút chua xót. Vu Trác Nhạn nhìn qua Lăng Vân lại quay mặt đi, thật không có tiền đồ!

Lam Khanh Khanh cùng Hắc Kết chậm rãi đi sau nhìn một màn phía trước.

Hắc Kết dùng khuỷu tay huyệt nhẹ Khanh Khanh, nhếch môi cười đầy ẩn ý "Vị thất ca kia của nàng hần là phái lòng cô nàng công chúa kiêu ngạo đi?"

Khanh Khanh không trả lời y mà hỏi ngược lại "Ồn không?"

Hắc Kết ngẩn ra một chút mới nhận thức được là nàng đang hỏi về tình trạng của y. Y khẽ cười "Không thể ồn hơn!"

Khanh Khanh thu lại ánh mắt nhìn y, tùy tiện nhìn về phía trước, đột nhiên phun ra bốn chữ "Không có tiền đồ!"

Hắc Kết ngồi trên ngựa phì cười.

Lần này mọi người đến Liêu Quốc không vì chuyện khác, chính là Xích Liệt. Hôm qua mật báo Xích Hà cung truyền đến nói rằng phát hiện vết tích của

Xích Liệt tại một ốc nhỏ có dân cư ở Liêu quốc. Đồng lúc đó Nghi ám của Dạ Nguyệt son trang cũng cũng truyền tin tức tương đồng.

Chuẩn bị qua loa vài món đồ vật họ liền xuất phát, không ngờ tới bây giờ chính là mùa trọng điểm của Liêu quốc. Bão cát thường xuyên xảy ra, đôi khi kéo dài suốt mấy ngày, khí hậu cũng nóng lên không ít.

Bọn họ đã vào địa phận Liêu quốc hơn nửa ngày cũng như đi trên cát sa mạc đã hơn nửa ngày ngoại trừ nắng gắt vẫn là nắng gắt. Chưa từng thấy qua một ốc đảo nào.

Không gian xung quanh đột nhiên yên lặng đến kì dị, tất cả ngựa của mọi người bất an hí lên một tiếng xuyt nữa hất người trên lưng xuống ngựa.

Sáu người kéo dây cương trấn an ngựa, bọn họ không hện mà cùng tụ lại một chỗ cảnh giác nhìn xung quanh.

Cát vàng dưới chân mọi người dao động, ở điểm cuối chân trời trong tầm mắt họ một thứ gì đó màu đen nổi lên. Thứ màu đen kia lớn dần, nhằm về hướng bọn họ mà tới.

Khỏe môi Na Bồ Lạp Hàn Minh giật giật, giọng nói khô khốc "Bão...bão cát!"

Lời hấn vừa dứt, xung quanh họ bị ảnh hưởng bởi cơn bão cát đang tới gió cát bay mịt mù.

Vu Trác Nhạn chửi thề một tiếng nhảy xuống lưng ngựa thả đi con ngựa đang nổi điên.

Lăng Vân cũng nhảy xuống ngựa "Không kịp tìm chỗ trốn rồi, mọi người mau ngồi xuống, quay lưng lại hướng gió!"

Mọi người vừa nhảy xuống ngựa thì bão cát đã ập đến. Xung quanh Cát bụi mù mịt, tiếng gió gào rít tựa như thú dữ bị nhốt lâu năm. Vốn dĩ mọi người chỉ cách nhau vài bước chân nhưng hiện tại họ lại không tài nào nhìn thấy, nghe thấy đối phương.

Ngay lúc gió bão ập đến Khanh Khanh cảm giác được bị một người tóm lấy nàng kéo về phía đối phương. Hắc Kết ôm lấy Khanh Khanh từ phía sau, áo choàng đen rộng phủ kín hai người.

Hắc Kết ôm nàng, trong tư thế ngồi nàng gần như ngồi lên đùi y. Trong không gian nhỏ hẹp tối om nàng dường như còn cảm nhận được hơi thở y phả vào cổ nàng.

Gió cát mạnh mẽ đập vào áo choàng, tuy Hắc Kết đã dùng nội lực chống đỡ nhưng cũng không ít lần quất vào mặt Khanh Khanh. Y nhận ra điều này liền kéo mặt nàng vào ngực y, che toàn diện cho nàng.

Khanh Khanh bị Hắc Kết mạnh mẽ ôm lại nhưng nàng biết cơn bão cát này có bao nhiêu khủng khiếp. Nàng chưa từng gặp qua bão cát bao giờ nên hoàn toàn không biết cát bụi cát vào da thịt sẽ như thế nào. Nhưng nàng biết cho dù Hắc Kết có dùng nội lực chống lại thế nào thì y vẫn bị ảnh hưởng. Cũng không biết cơn bão này kéo dài bao lâu.

"Người vẫn còn đang bị thương, có thể chịu nổi sao?"

Hắc Kết khẽ cười lắc đầu "Vẫn ổn!" trong không gian nhỏ tối, Khanh Khanh không nhìn ra vẻ mặt tái nhợt của y.

Dù ổn hay không y cũng phải cố trụ, nếu y gục xuống Khanh Khanh phải làm sao đây?

Khanh Khanh nhắm chán ở trong ngực y thầm thì "Ta chưa từng gặp qua bão cát nhưng đã từng nghe qua. Cũng từng nghe nó có thể cuốn bay mọi thứ!"

Hắc Kết khỏe môi cô giật thẩn than không ổn.

Cô nàng mồn miệng xui xẻo nào đó đột nhiên giật mình, ngẩng đầu nhìn đôi mắt sáng của Hắc Kết trong không gian "Người nói...liệu nó có thể..."

Mặt Hắc Kết đột nhiên biến sắc, y kéo áo choàng lại ôm chặt Khanh Khanh "Có thể!"

Gió bão bên ngoài ù ù, nàng nghe không rõ y đang nói gì nhưng lại cảm nhận được cơ thể dần bị thứ gì đó nhất bổng lên... Không đúng, là nàng và Hắc Kết bị gió lốc trong bão cát cuốn đi.

Cô nàng nào đó thẳm mẳm con mẹ nó, thế thoát từ nay về sau không nhắm chán mở miệng trong cảnh nguy hiểm.

Gió lốc cuốn lấy cát bụi lẫn những sinh vật bên dưới lên không trung.

Khanh Khanh được Hắc Kết ôm chặt, giảm thiểu sự tệ hại nhất do bão cát mang lại nhưng vẫn bị gió lốc xoay vòng vòng chóng mặt. Một góc áo choàng bị gió giật mạnh, cát bụi ồ ạt quất lên mặt Khanh Khanh đau rất.

Nàng cảm nhận được bàn tay ôm nàng siết chặt, nàng ngẩng đầu nhìn y, áo choàng bị thổi bay mất để lộ toàn bộ khuôn mặt Hắc Kết. Tuy trong gió bụi mù mịt nàng vẫn có thể nhận ra khuôn mặt y tái nhợt.

Hắc Kết nhắm chặt mắt, ngay lúc áo choàng bị gió lốc thổi bay cũng là lúc y kiệt sức ngất đi. Y ngất vẫn vô thức siết chặt, bảo vệ người trong lòng.

Khanh Khanh vòng tay ra sau đỡ lấy lưng y, nàng cảm nhận được tay dính lấy chất lỏng sền sệt. Nàng biết vết thương của y lại rách.

Khanh Khanh dần cảm thấy bị gió lốc xoáy cho một mối, gió cát quất vào mặt, tay, những mảnh da thịt lộ ra bên ngoài đến phát đau. Nàng ôm chặt Hắc Kết, ấn đầu y vào bả vai, để y vùi đầu vào hõm cổ nàng tránh bị gió cát quất phải.

Hai người đang lơ lửng trên không trung, không phân biệt rõ phương hướng. Hai người tựa như món đồ chơi của gió lốc mặc nó giầy vò, cũng chẳng biết khi nào nó chơi chán quăng "đồ chơi" sang một bên.

Khanh Khanh mệt mỏi đến cực độ, gần như muốn ngất nhưng lại bị sự đau rất làm cho tỉnh lại.

Không biết qua bao nhiêu lâu, trong mơ hồ nàng cảm nhận được sự áp lực xung quanh dần tan đi, gió cát bên cạnh không còn mạnh mẽ đánh vào da thịt nữa. Cơ thể nàng và Hắc Kết trở nên nặng nề, theo lực hút rơi xuống.

Khanh Khanh giữ được chút thanh tỉnh cuối cùng lật người lại để nàng lưng nàng hướng về mặt đất, bảo hộ Hắc Kết phía trên.

Khanh Khanh dần dần mất ý thức, nàng cảm nhận được phần lưng nện xuống đất cát, nội tạng trong người bị cú va chạm này như bị đảo lộn.

Thật đau!

Dù cơn đau lớn tới đâu cũng không làm thanh tỉnh được tinh thần lẫn thể xác mệt mỏi đến cùng cực.

Nàng mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Giúp đỡ

Khanh Khanh bị sự nóng rát trên mặt làm tỉnh lại. Nàng nheo nheo mắt nhìn mặt trời vẫn còn đang treo trên cao, ánh mặt trời nóng rát như muốn nướng chín khuôn mặt nàng.

Một phần ba thân thể nàng bị vùi dưới lớp cát nóng, nàng đột nhiên nhớ đến việc gì đó lập tức ngồi bật dậy.

Đội nàng nhìn thấy Hắc Kết an ổn nằm bên cạnh mới thả xuống hòn đá treo lơ lửng trong lòng, nàng thở nhẹ ra một hơi.

Bấy giờ Khanh Khanh mới cảm nhận được cơn đau toàn thân truyền đến, đau đớn đến xương cốt như muốn rã rời. Những mảnh da thịt lộ ra ngoài lớp y phục bị gió cát trong trận bão quất qua đỏ lên, có vài chỗ còn ứa máu.

Hắc Kết nằm bên cạnh nàng vẫn còn chìm trong mộng, chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Có lẽ y kiệt sức quá mức, không thể tỉnh lại sớm.

Khanh Khanh cố lê thân nặng nề xích lại gần Hắc Kết, dùng thân che lại những tia nắng muốn đốt cháy da thịt người kia. Nàng nhìn xung quanh, ngoại trừ cát vàng vùn vùn là cát. Nàng không rõ cơn bão cát kia đã qua bao lâu, hiện tại hai người họ bị gió lốc đưa đến chỗ nào.

Còn không biết bão cát có quay lại hay không.

Khanh Khanh nhìn Hắc Kết, nàng cố gượng dậy, kéo thân thể to lớn của Hắc Kết dậy, choàng một cánh tay y lên vai. Thân thể nặng nề lại thêm trọng lực của Hắc Kết khiến nàng muốn khụy xuống. Nàng cắn răng cố giữ chặt Hắc Kết, một tay đặt ở tay y choàng qua vai nàng, một tay giữ chặt hông y.

Khanh Khanh dìu Hắc Kết cất từng bước nặng nề, đầu chân nặng nề của nàng tạo nên vết dãi trên cát sau đó nhanh chóng bị lớp cát khác bị gió thổi lấp.

Nàng không biết đã đi bao lâu, mặt trời trên cao dường như dần dần dịu đi. Cái bóng của nàng và Hắc Kết do mặt trời chiếu kéo dài ra cho nàng biết Liêu Quốc lại sắp chìm vào ban đêm.

Dường như khi nàng ngất đi nàng đã trải qua đêm đầu tiên khi đến Liêu quốc, nàng không rõ khí hậu ban đêm ở Liêu quốc ra sao nhưng nàng nhớ rõ cái cảm giác lạnh buốt thấu xương khi mất đi ý thức.

Con mẹ nó! Tại sao lại có cái đất nước quỷ quái này chứ?!

Khanh Khanh nghe thấy xung quanh có động tĩnh liên tiếp, nàng phát giác ở trên một đồi cát không xa có một đoàn lạc đà chờ hàng đi ngang qua. Nàng nhú mào chưa kịp phân rõ đoàn người kia là thương nhân hay sa phi thì họ đã phát giác ra nàng.

Một cô bé tầm mười một mười hai tuổi mặc y phục cơ bản nhất Liêu quốc áo lụa ngắn bó sát để lộ bụng màu lam, váy dài, trên đầu đội tấm khăn to che

lấy mặt cùng phần trên cô bé ngồi trên lạc đà. Cô bé là người đầu tiên nhìn thấy Khanh Khanh, nó quay về phía một nam tử cười ngửa bên cạnh "Hey, Cố Thanh ngươi nhìn kia, là một người trung nguyên!"

Nam tử được gọi là Cố Thanh nhú mày nhìn theo hướng cô bé, những thành viên trong đoàn cũng bị lời nói của nó thu hút sự chú ý.

Cô bé dường như rất vui vẻ kéo cổ lạc đà lại hướng về phía Khanh Khanh đi tới.

Cố Thanh thoáng chút kinh ngạc "Tiểu thư!", vội thúc ngựa chạy theo.

Khanh Khanh cảnh giác nhìn cô bé trước mặt.

Cô bé lại dường như không nhận ra sự phòng bị của nàng, nó nhảy xuống lạc đà "Hey, ngươi là người trung nguyên sao? Vì sao ngươi lại ở đây?"

Khanh Khanh nhú mày.

Phía sau nam tử tên Cố Thanh đã đuổi tới, hấn xuống ngựa, kéo cô bé ra phía sau "Các người là ai?"-hắn nhìn Hắc Kết được nàng dịu dàng trọng hỏi.

Cô bé tỏ vẻ bất mãn bĩu bĩu môi "Cố Thanh, giọng điệu ngươi thật đáng che trách, họ không phải người xấu!"

"Tiểu thư biết họ không phải là người xấu sao?"

Cô bé ngẩn ra chốc lát, nó cười "Ta nghĩ người trung nguyên đều tốt, giống như Cố Thanh vậy!"

Cố Thanh thoáng nhìn qua cô bé phía sau lại nhìn tới Khanh Khanh, giọng điệu nhẹ nhàng hơn một chút "Hai người bị lạc đường?"

Khanh Khanh gật đầu.

Nàng nghĩ nghĩ một chút, mở miệng "Cứu y..."-giọng nói của nàng bởi vì từ hôm qua đến giờ chưa uống ngụm nước mà khàn khàn. Nàng chỉnh lại giọng nói, bàn tay vô thức siết chặt "Cầu các người...cứu y."

Lần đầu tiên nàng mở miệng cầu xin người khác, vì Hắc Kết nàng cầu xin người khác_ thứ mà nàng luôn giấu cọt.

Cố Thanh nhú mày, vốn là hắn muốn từ chối nhưng lại bị cô bé phía sau nhanh trước một bước cướp lời "Ta đồng ý!"

Cố Thanh cau mày không vui.

Cô bé tránh ra khỏi Cố Thanh đứng trước mặt Khanh Khanh, chỉ trích hắn "Cố Thanh, ngươi lòng dạ thật sắt đá, nàng đang bị thương, hắn là gặp qua trận bão cát kia, có lẽ nàng còn chưa uống ngụm nước nào đâu. Ngươi thật nhẫn tâm!"

Cô bé quay sang Khanh Khanh, nghiêng đầu nhìn Hắc Kết "Vị ca ca này đang bị thương rất nặng sao?"-cô bé khịt khịt mũi "Ta nghe thấy mùi máu!"

Khanh Khanh gật đầu.

Cô bé quay sang tiểu đoàn hô lớn "A Hãn, A Hãn, ngươi có thể nhường lạc đà không? Vị tỷ tỷ với vị ca ca này bị thương rồi!"

Người tên A Hãn là một nam tử cao lớn đang dắt một con lạc đà chờ hàng. A Hãn nghe cô bé gọi liền bóc hàng trên lưng lạc đà xuống lớn tiếng hô "Có một con, có đủ không?"

Cô bé cười hi hi "Đủ đủ!"

Cố Thanh phi thường không hài lòng việc làm của cô bé "Tiểu thư!"-hai chữ mang chút uy hiếp.

Cô bé nhìn hắn lắc đầu "Cố Thanh, tỷ tỷ ta không ở đây ta trở thành chủ tử của các ngươi, các ngươi phải nghe ta!"

Cố Thanh kia nhú mày.

Cô bé cúi đầu, có chút ừ ừ "Trước đây, ngươi cũng từng như vậy, Cố Thanh ngươi tại sao không hiểu cho họ?"

Cố Thanh im lặng, hắn quay về người của mình.

Lúc này A Hãn cũng dắt một con lạc đà sang, giúp Khanh Khanh đỡ Hắc Kết nằm sấp trên lạc đà.

"A Hãn, vị ca ca này đang bị thương, ngươi giúp y dắt lạc đà?"

A Hãn kia cười thoải mái "Không vấn đề!"

Cô bé quay sang Khanh Khanh cười "Tỷ tỷ, lạc đà không đủ, tỷ có thể đi cùng ta."

Cố Thanh nghe cô bé nói vậy thì nhú mồm, hấn thúc ngựa lại gần "Tiểu thư đi cùng ta."

Cô bé nghe hấn nói vậy thì mắt sáng lên, cô bé nói với Khanh Khanh "Vậy tỷ tỷ cười lạc đà của ta đi!"

Nói rồi cô bé hớn hờ cầm lấy tay Cố Thanh nhảy lên ngựa.

Khanh Khanh nhìn qua cô bé và Cố Thanh một lượt, leo lên lạc đà.

Khanh Khanh vừa ngồi trên lạc đà vị nam tử cao lớn A Hân kia liền một tay nắm lấy dây kéo lạc đà "Cò nương, ta giúp ngươi dắt lạc đà?"

Nàng nhìn tay trái A Hân dắt lạc đà chờ Hắc Kết, nhẹ gật đầu. A Hân kia thấy nàng đồng ý liền cao hứng ngâm nga bài đồng dao Liêu quốc, dắt hai con lạc đà đi về phía trước.

Cô bé ngồi cùng ngựa với Cố Thanh nhìn một màn này thì cười, cô bé kéo ống tay áo nam tử bộ dạng cau có phía sau "Cố Thanh, ngươi xem, A Hân hiểu khách như vậy. Ngươi học hỏi A Hân đi!"

Liêu quốc khí hậu khắc nghiệt nhưng con người lại phóng khoáng, tốt bụng. Vùng đất xa cách với trung nguyên đầy thị phi trắng đen bảo hộ những màn non thiện lương lớn lên. Con người Liêu quốc luôn mang một trái tim nhiệt huyết, thiện lương nhưng không phải chưa từng bị cuốn vào tranh đấu thế gian, chỉ có điều họ biết từ bỏ, biết giới hạn dừng lại.

Họ thiện lương cũng đơn thuần, đơn thuần đến mức bị người ta lừa gạt, bị người ta chà đạp!

Cố Thanh nhìn qua cô nàng nhỏ bé trong lòng khê thờ dài, mong rằng sự việc nhiều năm trước sẽ không hiện hữu!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Phí Duyệt thành

Cô bé người Liêu Quốc thúc ngựa tiến lên đi song song cùng Khanh Khanh. Cô bé hứng thú bắt chuyện cùng nàng "Hey, Tỷ tỷ, tỷ tên gọi là gì?"

Khanh Khanh vốn trung ra cái mặt lạnh băng thường thấy trên khuôn mặt nghe cô bé hỏi lâm vào trầm mặc. Nàng im lặng hồi lâu mới phun ra ba chữ "Lam Khanh Khanh."

Cô bé có chút thất vọng bởi sự im lặng của nàng, bỗng nghe nàng mở miệng nói nhỏ, tuy giọng có chút khàn khàn nhưng vẫn nghe ra ba chữ "Lam Khanh Khanh". Cô bé vui vẻ cười híp mắt "Tỷ tỷ, ta gọi là La Mạn Yên Tĩnh, là nhị tiểu thư La Mạn gia _ một trong những gia tộc có tiếng nói trong Liêu quốc!"

Cô bé La Mạn Yên Tĩnh vui vẻ chỉ vào nam tử phía sau, ngồi chung ngựa cùng "Đây là Cố Thanh, huynh ấy là người trung nguyên, giống tỷ. Ta còn một tỷ tỷ gọi là La Mạn Minh Cơ, tỷ ấy rất xinh đẹp, đợi về La Mạn thành ta sẽ giới thiệu cho tỷ biết!"

Khanh Khanh không nói gì, nàng nhìn sang Cố Thanh phía sau như nghĩ nghĩ cái gì đó rồi dời mắt đi.

Cô bé Yên Tĩnh chỉ vào Hắc Kết còn đang hôn mê hỏi "Vậy huynh ấy?"

Khanh Khanh: "Hắc Kết."

Yên Tĩnh cười cười "Tỷ tỷ thật lạnh lùng!"

Khanh Khanh khòe miệng co gập, nàng hình như đã thu liễm lại rất nhiều rồi mà? Có thấy không hả? Nàng cũng nói nhiều hơn rồi mà, vẫn lạnh lùng?

Ừ...do di chứng sao?

Tạo độ hảo cảm với ân nhân thất bại!

La Mạn Yên Tĩnh cũng không quá để ý lắng đến vẻ mặt lãnh đạm của nàng, cô cho rằng người trung nguyên đa phần đều như vậy. Trước đây lúc mới gặp Cố Thanh hấn cũng là vẻ mặt đó.

Cô bé nhìn mặt trời đang có xu hướng ngã về Tây liền hô lớn "Hey, nhanh trở về nào! Trời sắp tối rồi!"

Đoàn người hưởng ứng theo lời gọi của Yên Tĩnh hô lớn một tiếng, đẩy nhanh tốc độ.

Ngay lúc bầu trời đang tối dần, nhiệt độ Liêu quốc giảm xuống một cách tụt dốc Khanh Khanh nhìn thấy toà thành trấn đầu tiên khi nàng đến Liêu Quốc.

Đoàn người tới trước cổng thành, cổng thành vốn đóng chặt nặng nề mở ra, dường như ngay lúc cửa thành mở trên thành vang lên tiếng hô lớn "La Mạn tiểu thư trở về rồi! La Mạn tiểu thư trở về rồi!"

Đoàn người cứ thế qua cổng thành, không cần để binh lính canh cổng kiểm tra. Khanh Khanh nhìn qua La Mạn Yên Tĩnh ngồi cùng ngựa với Cố Thanh dẫn đầu vào thành trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ: này là đang hưởng ánh hào quang của nhân vật quyền lực ah?!

Đoàn người đi qua hẳn cổng thành đại môn mới nặng nề đóng lại, dân chúng trong thành đứng hai bên đường lớn hoan hô đoàn người trở lại.

Phía trước có một nam tử đứng đợi, hắn mặc y phục Liêu quốc màu đen tuyền, khoát trên mình áo choàng lông đang hướng về đoàn người mỉm cười.

"La Mạn tiểu thư trở về rồi!"

La Mạn Yên Tĩnh cười vui vẻ nhảy xuống ngựa với sự giúp đỡ của Cố Thanh, hớn hờ chạy đến bên cạnh nam tử "Hey Duy Hiền ca, thật nhớ huynh!"

Nam tử gọi là Duy Hiền cười sùng sục chặn lại cô bé nào đó đang muốn nhào lại ôm hắn. Duy Hiền nhìn tới Khanh Khanh cùng Hắc Kết, ánh mắt kinh ngạc "Họ là ai?"

Yên Tĩnh buông tha Duy Hiền, cười nói "Là bằng hữu ta gặp ở ngoài sa mạc, dường như gặp phải bão cát."

Duy Hiền nghi hoặc nhìn cô bé rồi nhìn Khanh Khanh.

"Duy Hiền đại ca, huynh đừng dùng ánh mắt đó nhìn họ, họ là người tốt!"

Yên Tĩnh tới bên kéo Khanh Khanh xuống lạc đà, sau lại phân phó người hầu chuẩn bị hai phòng, bảo A Hân đưa Hắc Kết trở về phòng cho khách nghỉ ngơi. Cô bé kéo Khanh Khanh đến một gian phòng khác.

"Tỷ tỷ, chúng ta tạm thời nghỉ ở đây một đêm, ngày mai lại khởi hành đến La Mạn thành, giới thiệu Minh Cơ tỷ cho tỷ xem!"

Ồ! Vậy đây không phải La Mạn thành của cô bé La Mạn Yên Tĩnh này à? Khi này còn chào đón nồng nhiệt như vậy?!

Yên Tĩnh nhận ra vẻ mù mịt của Khanh Khanh liền phì cười "Đây là Phí Duyệt thành của Phí Duyệt Duy Hiền, là vị ca ca khi này. Đây chỉ là thành nhỏ gần cách sa mạc mênh mông kia với Liêu quốc thôi!"

Cô bé nghĩ nghĩ "Gọi là gì nhỉ...à chính là biên giới đấy!"

Khanh Khanh đảo mắt, phải chăng người bên cạnh nàng rất có quyền lực, nhìn khung cảnh họ vào thành xem! Thật là, tùy tiện cầu cứu được nữ chủ quyền lực cứu vớt. (Nữ chủ quyền lực nhất ở đây là tỷ có được không, Tiểu Khanh?)

La Mạn Yên Tĩnh phân phó người hầu chuẩn bị nước nóng, cô đẩy Khanh Khanh vào trong dực phòng được ngăn bởi tấm màn "Tỷ mau đi tắm rửa đi!"

Chê nàng bản?

Khanh Khanh vào phòng tắm trong ánh mắt của Yên Tĩnh.

Trong lúc chờ đợi Khanh Khanh, Yên Tĩnh gọi người hầu chuẩn bị một ít đồ ăn cho bữa tối. Ngay khi đồ ăn được dâng lên Khanh Khanh cũng từ phòng tắm đi ra.

La Mạn Yên Tĩnh hớn hờ nhìn qua Khanh Khanh bỗng nhiên đờ người, qua một lúc lâu bỗng cảm thán "Ôi thần linh ơi! Ta biết người trung nguyên rất xinh đẹp nhưng mà tỷ, xinh quá rồi?!"

Khanh Khanh nhũn mảy, nghiêng nghiêng đầu. Nàng tuyệt đối không tự luyện nói mình là tuyệt thế đại mỹ nữ, nàng so với Hàm Mộc Vân còn kém sắc hơn rất nhiều nha. Nhan sắc của nàng có cần khiến cô bé Liêu quốc kinh ngạc như vậy không?

La Mạn Yên Tĩnh yêu thích đi vòng quanh Khanh Khanh, cô bé chọn cho Khanh Khanh một bộ lam y đậm màu để lộ eo cùng cánh tay trắng nõn, tóc dài vắt bên hông bị ướt sũng chưa kịp vắt lên, khuôn mặt được rửa đi một lớp bụi cát bị hơi nóng của nước làm cho hồng nhuận. Quả thật xinh đẹp động lòng người nha, nàng chưa trang điểm đã xinh đẹp như vậy vậy trang điểm lên sẽ như thế nào nhỉ?

La Mạn Yên Tĩnh kéo Khanh Khanh lại bàn ăn, cùng nàng vừa dùng bữa tối vừa trò chuyện "Tỷ tỷ, người có thể kể cho ta nghe về trung nguyên sao?"

"Sao người lại muốn biết chuyện trung nguyên?"

La Mạn Yên Tĩnh hơi hơi ngượng ngùng "Vì Cố Thanh là người trung nguyên, ta muốn biết quê hương của huynh ấy ra sao!"

Khanh Khanh trầm mặc "Ta...không biết nên nói về trung nguyên cho người thế nào!"

Trung nguyên mà trong miệng người ta luôn nói chính là ba quốc gia cường đại nhất đại lục nằm cạnh nhau: Phong Nguyệt vương triều, Phong Quốc và Ngụy quốc.

La Mạn Yên Tĩnh tròn mắt ngạc nhiên "Sao tỷ lại nói vậy?"

Khanh Khanh cúi "Ta chỉ mới đến đây ba năm..." nàng dừng lại một chút lại nói "Khí ức hai năm trước có chút không nhớ rõ. Hai năm nay lại không có tâm tình để ý đến trung nguyên."

La Mạn Yên Tĩnh có chút thất vọng "Ah, không sao! Tỷ là có chuyện gì buồn khổ không muốn nhớ lại sao?"

Khanh Khanh lắc đầu nhỏ giọng "Không phải không muốn nhớ mà không nhớ được!"

Đôi mày La Mạn Yên Tĩnh khẽ cau lại, ngay lúc này bên ngoài có người hầu đi vào báo Hắc Kết đã tỉnh lại, đang tìm bạn đồng hành của mình_Khanh Khanh.

La Mạn Yên Tĩnh không chần chờ liền cùng Khanh Khanh đến gian phòng dành cho khách, nơi Hắc Kết nghỉ ngơi.

Khanh Khanh vừa vào phòng liền nhìn thấy nam tử vận trung y trắng như tuyết, hẳn đã được người khác tắm rửa qua, mái tóc xõa dài sau lưng ngồi trên giường mờ mờ nhìn xung quanh. Hắc Kết nhìn thấy Khanh Khanh, trong mắt hiện lên sự kinh hi "Khanh Khanh?"

Khanh Khanh lại gần kiểm tra y một lượt "Có chỗ nào không khỏe?"

Hắc Kết khuôn mặt tái nhợt cười yếu ớt "Không sao, vẫn ổn!"

Khanh Khanh nhíu mày không nói.

Một người hầu bên cạnh lên tiếng "Tiểu thư yên tâm, vết thương của vị công tử này đã được xử lý, tạm thời không còn vấn đề gì nữa!"

Khanh Khanh thoáng dẫn ra đôi mày đang nhíu chặt.

La Mạn Yên Tĩnh cười tinh nghịch lại gần nháy mắt với Hắc Kết "Hey, Hắc Kết huynh, ta gọi là La Mạn Yên Tĩnh, thật vui mừng khi biết huynh."

Hắc Kết hơi nhíu mày nhìn cô bé trước mắt.

Khanh Khanh: "Là cô ấy cứu chúng ta ở ngoài sa mạc."

Cô bé cười hi hi "Tỷ gọi ta là A Tĩnh được rồi!"

Hắc Kết vẫn nhíu chặt đôi mày nhìn chăm chăm cô bé Yên Tĩnh "Ngươi...là người La Mạn gia tộc?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ*, Mời! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 36: La Mạn gia tộc

"Ngươi... Là người La Mạn gia tộc?"

La Mạn Yên Tĩnh chớp chớp đôi con ngươi thanh thuần "Đúng vậy nha!"

"Sao vậy?"

Hắc Kết lắc đầu cười nhạt "Không có gì, chỉ là nghe có chút quen tai!"

La Mạn Yên Tĩnh nghe y nói vậy thì hưng phấn vô cùng "Người trung nguyên các ngươi còn có thể nghe qua La Mạn gia tộc ta sao? Oa ta không biết La Mạn gia tộc lại có tiếng tăm như vậy nha!"

Hắc Kết cười nhạt, tiếng tăm thì có bất quá lại không có lời đồn tốt lành gì! Lời này y không nói ra trước mặt cô bé đang thanh thuần đang phùng phùng phần khởi kia.

Hầu gái nhìn sắc trời đã tối hẳn, nhiệt độ đang liên tục giảm tốt bụng nhắc nhở "Tiểu thư, trời đã khuya rồi người nên trở về nghỉ ngơi nơi ngày mai còn phải xuất phát về La Mạn thành!"

La Mạn Yên Tĩnh nghiêng đầu nhìn ngoài trời "A, trời tối rồi!?"

Cô bé quay sang Khanh Khanh, kéo kéo tay nàng "Tỷ cũng nên trở về nghỉ ngơi đi, Hắc Kết ca ta sẽ phân phó người chăm sóc thật tốt!"

Khanh Khanh gật đầu, nàng nhìn qua Hắc Kết một lượt dặn y bảo trọng thân thể một câu rồi cùng La Mạn Yên Tĩnh rời đi.

Nàng và Yên Tĩnh rời đi, Hắc Kết liền từ chối sự phục vụ của người hầu trong phòng bảo họ lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mình y. Y nhìn ra cửa, ánh mắt phức tạp.

Này, cũng quá mức trùng hợp đi? Tùy tiện nhờ một người cứu giúp người đó liền là người của La Mạn gia tộc?!

*

Sáng sớm ngày hôm sau, trong sự tiến đưa đầy nhiệt tình của dân chúng cùng thành chủ thành Phí Duyệt đoàn người của La Mạn gia tộc khởi hành trở về thành La Mạn.

Lần này rời đi La Mạn Yên Tĩnh cố tình bảo Phí Duyệt Duy Hiền chuẩn bị hai con ngựa cho Khanh Khanh và Hắc Kết. Khi người hầu dắt ngựa đến cô bé còn cười đắc ý nói: Ta biết người trung nguyên các người quen dùng ngựa nên chuẩn bị cho hai người đấy nha. Phải biết ngựa ở Liêu quốc rất hiếm (vì đa số họ đi trên sa mạc bằng lạc đà) huống chi là một thành nhỏ ở biên cương vắng lặng.

Đoàn người càng đi sâu vào trong địa phận Liêu quốc càng nhận ra đường dễ đi hơn, cát mịn dưới chân dần trở nên cứng cáp.

Đoàn người đến La Mạn thành thì đúng lúc trời bắt đầu ngã về Tây. La Mạn thành được xây trên một ốc đảo, thành trì cao lớn sừng sững tạo cho người ta có cảm giác không thể nào phá vỡ được. La Mạn thành so với Phí Duyệt thành họ từng đi qua to lớn gấp ba gấp bốn lần, binh lính trên thành càng đông hơn.

Binh lính canh giữ trên thành nhìn thấy đoàn người liền lớn tiếng hỏi "Người đến là ai?"

La Mạn Yên Tĩnh nghe được tiếng người quen liền vẫy tay với nam binh lính "Hey, A Thành, là ta Yên Tĩnh đây!"

Nam binh lính canh giữ nhìn thấy La Mạn Yên Tĩnh nếp nhăn giữ mi tâm giãn ra, hồ hởi hô lớn với binh lính phía dưới "Nhị tiểu thư trở về, mau mau mở cửa!"

Đại môn thành màu đỏ tươi chậm rãi mở ra đón đoàn người vào thành.

Trong thành không xảy ra biến cố chào đón phô trương như ở Phí Duyệt thành, chỉ có binh lính canh giữ cổng thành xếp thành hàng. Đoàn người đi qua họ liền cúi người hô to "Hoan nghênh tiểu thư hồi thành!"

Đoàn người đi ngang qua con phố lớn của La Mạn thành đến phủ Thành Chủ trung tâm thành. Người dân trên phố nhìn thấy bọn họ, có vài dừng lại đứng xem lại có người tiếp tục làm việc không mấy quan tâm.

Khanh Khanh nhũn mày thắc mắc, này không phải mới đúng là La Mạn thành của cô bé kia sao? Vì sao Phí Duyệt thành lại chào đón nồng nhiệt hơn cả thành của cô?

La Mạn Yên Tĩnh như nhìn ra nghi hoặc của nàng kéo lạc đà đi song song với nàng nói "Hey, tỷ tỷ đang thắc mắc điều gì? Tỷ đừng quan tâm cách chào đón giữ hai thành trì! Người của La Mạn thành xem chuyện này như quen, nếu lần nào cũng chào đón như vậy không phải là mệt chết sao?"

Khanh Khanh nhúng vai, không nói gì. Hiện tại nàng và Hắc Kết đều thay y phục Liêu quốc, không bị người khác nhìn chằm chằm với ánh mắt nghi hoặc nữa.

Đoàn người đi qua khỏi con phố lớn liền gặp phủ Thành Chủ to lớn.

Hai thị vệ canh gác cổng phủ nhìn thấy tiểu thư nhà họ trở về liền vui mừng hô lớn "Nhị tiểu thư trở về!"

La Mạn Yên Tĩnh vừa vào phủ liền được người hầu mời đến thư phòng của thành chủ, thành chủ không ai khác chính là tỷ tỷ cô La Mạn Minh Cơ. Yên Tĩnh đến thư phòng còn tiện gọi Khanh Khanh và Hắc Kết cùng đi đến gặp qua tỷ tỷ cô bé.

Thư phòng của thành chủ khá ít thị vệ tuần tra. Vừa vào phòng liền bắt gặp ngay một nữ tử đang ngồi trên thư án nghiêm túc xem sổ sách trong tay.

Nữ tử vận bộ y phục Liêu quốc màu đỏ tươi lộ eo cùng vai, khoát áo choàng cùng màu che phủ bởi vai trắng tuyết. Khuôn mặt nữ tử trang điểm nhẹ, mi tâm vẽ một đốm lửa nhỏ đỏ tươi. Nàng chỉ yên tĩnh ngồi đó nhưng lại khiến người ta có cảm giác kiên đề, trên người nàng phát ra cổ uy nghiêm của một vị thành chủ, còn cả khí chất đế vương tà mị ẩn hiện.

La Mạn Yên Tĩnh nhìn thấy tỷ tỷ đã lâu không gặp của mình liền hô một tiếng "Tỷ tỷ" nhào lại ôm chặt lấy La Mạn Minh Cơ.

La Mạn Minh Cơ thoáng nhũn mày nhưng cũng không đẩy cô bé ra, nàng xoa đầu Yên Tĩnh, ánh mắt tràn đầy sùng nịch "Thời gian qua sống không tồi đi?"

La Mạn Yên Tĩnh buông nàng ra, dang tay ra bấu môi "Quả thật sống không tồi, gầy đi một vòng rồi!"

La Mạn Minh Cơ chau mày.

Cô bé tinh nghịch nháy mắt bồi thêm "Vì nhớ tỷ tỷ yêu dấu của ta đấy!"

Mày La Mạn Minh Cơ lúc này mới dẫn ra một chút.

La Mạn Yên Tĩnh bấy giờ mới nhớ tới Khanh Khanh và Hắc Kết, cô bé "A" một tiếng chỉ tới hai người "Tỷ tỷ, ta có đem hai người về cho tỷ xem nha, là người muội cứu ở sa mạc."

Yên Tĩnh hướng Khanh Khanh rồi lại hướng Hắc Kết "Vị tỷ tỷ này gọi là Lam Khanh Khanh, vị ca ca kia gọi là Hắc Kết!"

La Mạn Minh Cơ chau mày "Người trung nguyên?"

La Mạn Yên Tĩnh gật đầu.

Lúc này nữ tử mới trở lại bộ dạng uy nghiêm lúc đầu nhìn tới hai người, nàng ta nhú mày "Mục đích các người đến đây làm gì?"

La Mạn Yên Tĩnh bữu môi bất mãn với giọng điệu của tỷ tỷ mình nhưng lại không dám chen ngang đành nhìn hai người trả lời.

Hắc Kết tiếp lời La Mạn Minh Cơ "Quả thật bọn ta đến Liêu quốc là có mục đích khác, hai người bọn ta bị lạc bằng hữu trong trận bão cát. May mắn được La Mạn tiểu thư cứu giúp, ân này tuyệt sẽ không quên. La Mạn tiểu thư muốn bọn ta trả ân thế nào đều nguyện ý chấp nhận!"

La Mạn Minh Cơ "Ồ" một tiếng "Dám hỏi công tử đến Liêu quốc vì điều gì?"

Hắc Kết cười nhẹ "Không che dấu thành chủ, bọn ta đến vì một người, giang hồ đồn đãi nhiều như vậy ta nghĩ thành chủ cũng biết là ai!"

La Mạn Minh Cơ chau mày "Người đến là vì Xích Liệt?"

Hắc Kết cười khê "Chính vì ông ta!"

"Các người là lính đánh thuê?"

Hắc Kết lắc đầu "Không phải!"

Mày nàng ta cau cẳng chặt "Vậy tại sao lại muốn đuổi bắt ông ta?"

"Chỉ là ân oán riêng!"

Mày La Mạn Minh Cơ dẫn ra, nàng ta đột nhiên cười, nụ cười điên đảo chứng sinh "Vậy thì chúng ta liền đối địch nhau rồi, bản thành chủ cũng có chủ ý với tên Xích Liệt kia."

Hắc Kết dường như không quá bất ngờ "Vì sao?"

La Mạn Minh Cơ hỏi ngược "Trước hết nói xem người là người của ai?"

Hắc Kết thân nhiên nói ra cái tên "Xích Hà cung!"

Ba người trong phòng đều chấn động, Khanh Khanh nhìn qua y khó hiểu, vì sao y lại nói ra thân phận của bản thân dễ dàng như vậy?

La Mạn Minh Cơ cùng La Mạn Yên Tĩnh trừng lớn mắt nhìn Hắc Kết.

Yên Tĩnh vỗ bàn trực tiếp hỏi "Người là người của Xích Hà cung?"

Hắc Kết thân nhiên "Tại hạ Xích Hà cung tứ công tử Hắc Kết!"

La Mạn Minh Cơ im lặng hồi lâu bỗng lên tiếng "Xích Liệt là người của Xích Hà cung, người tứ công tử lại đi đuổi bắt?"

Hắc Kết lắc đầu cười nhạt "Thành chủ hơn ai hết phải biết nguyên nhân?"

La Mạn Minh Cơ bật cười, ý cười không lan đến khóe mắt, khuôn mặt phủ một màn sương lạnh "Công tử, La Mạn gia tộc cùng Xích Hà cung sớm đã không còn quan hệ. Đương nhiên Xích Liệt cũng không thể nương cho người!"

Hắc Kết cười nhạt "Không cần thành chủ nương, tự ta đoạt lấy."

La Mạn Yên Tĩnh định thân lại, cảm nhận mùi thuốc súng nồng nặc bất cứ khi nào cũng có thể bùng phát lên tiếng "Hey, đi đường thật mệt mỏi, tỷ tỷ ta có thể trở về phòng nghỉ ngơi?"

Chưa để La Mạn Minh Cơ đồng ý cô bé đã đứng dậy kéo Hắc Kết cùng Khanh Khanh rời đi.

La Mạn Yên Tĩnh kéo người đi còn lăm bầm lầu bầu "Hey! tùy tiện cứu người liền vớt trứng người Xích Hà cùng, là họa hay phúc đây ah?"

P/s: các nàng nghĩ thế nào nếu ta đào hố mới???

(hôm trước nói tầm 5 chap Tiểu Khanh sẽ về Phong Nguyệt nhưng mà... Tình tiết La Mạn gia tộc đột ngột nảy sinh. Chắc tầm 10 chap nữa mới tới tình tiết Phong Nguyệt.)

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Chuyện Xưa

"Người tại sao lại dễ dàng nói ra thân phận Xích Hà cùng như vậy?"

Hắc Kết ngồi bên bệ cửa sổ ngẩn người nhìn ra bầu trời đầy sao bên ngoài. Y nghe Khanh Khanh hỏi cũng không thu hồi mâu quang, lơ đãng hỏi lại "Nàng từng nghe qua truyền thuyết thời viễn cổ?"

Khanh Khanh nghiêng đầu về mặt mờ mịt, cái gì truyền thuyết thời viễn cổ?

Hắc Kết như đột nhiên nhớ ra chuyện gì quay đầu nhìn nàng khẽ cười "Quên mất nàng không phải người ở đây, nàng không biết là đương nhiên."

Khanh Khanh nhú mày.

Hắc Kết tựa lưng vào khung cửa sổ, ánh mắt xa xăm vô định nhìn vào bầu trời đêm kể lại câu chuyện xưa.

"Có một truyền thuyết lưu truyền nói rằng thời viễn cổ tức những năm đầu tân nguyên của đại lục chỉ có hai tộc nhân chính là ma tộc cùng thiên tộc. Hai tộc nhân này về căn bản chẳng khác gì nhân tộc như chúng ta nhưng sức mạnh của họ rất lớn. Hai tộc nhân đều có cánh, có thể bay. Ma tộc có đôi cánh màu đen như những quỷ thần, Thiên tộc có đôi cánh màu trắng như thiên sứ mà người đời hay nói đến.

Hai tộc nhân này trong những đầu tân nguyên niên luôn đấu đá lẫn nhau, đánh đến chết đi sống lại. Nhưng rồi hai tộc nhân dần dần suy bại, nhân tộc cùng lúc đó hình thành. Ma tộc bị đánh đuổi xuống tầng thấp nhất của đại lục, thiên tộc bị hạn chế ở thần cao nhất, vùng đất trung gian an ổn là nơi ngự trị của nhân tộc. Nhân tộc lại chia lãnh thổ làm sáu vùng, mỗi vùng một vị vua cai trị."

"Khanh Khanh, nàng nói có tin được không?"

Hắc Kết đột nhiên quay đầu nhìn nàng.

Khanh Khanh bị y kể đến đầu óc oanh tạc khó hiểu, nàng cứ tưởng bản thân xuyên đến một đại lục bình thường vậy mà cư nhiên nó lại là một cái đại lục tồn tại ba tộc nhân?

Nàng chưa bao giờ nghe qua nha!?

Hắc Kết cũng không mong chờ câu trả lời của nàng. Y cúi đầu tựa như nói với Khanh Khanh lại tựa như nói với bản thân "Nhưng ta lại tin!"

Y thở dài "Bởi vì Xích Hà cùng cũng xem như một bộ phận của ma tộc đã biến mất hàng ngàn năm tân nguyên, ma tộc mà người đời chỉ xem là truyền thuyết!"

Khanh Khanh há hốc mồm.

"Người sáng lập ra Xích Hà cùng là một thánh nữ ma tộc."

Y đang giải thích cho việc tại sao Xích Hà cùng bị người ta cho là tà ma ngoại đạo, đuổi đánh đuổi giết?

Khanh Khanh mờ mịt "Vậy La Mạn gia tộc? Có liên quan gì?"

Hắc Kết: "Vị thánh nữ kia họ là La Mạn tên một chữ Lăng."

Khanh Khanh tròn mắt kinh ngạc.

Y im lặng hồi lâu lại tiếp tục "Vốn dĩ La Mạn gia tộc và Xích Hà cùng quan hệ rất tốt, vốn dĩ có lẽ ta sẽ mãi mãi không biết được nguồn gốc của Xích Hà cùng cùng La Mạn gia tộc. Nhưng hai mươi sáu năm trước Xích Hà cùng xảy ra một số chuyện. Phi Yên cô cô mang một thân thương tích cầu sư phụ ta

giúp đỡ. Lúc đó bà ấy đang mang thai."

Hắc Kết bỗng ngừng lại nhìn Khanh Khanh "Bà ấy là Phi Yến Nguyệt Tâm, cũng chính là mẫu thân Tam công tử Xích Hà cùng Phi Yến Vô Ưu"

Khanh Khanh nhủ mày, Vô Ưu? Nghe thật quen tai!

"Là Tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần."

Tim nàng đập một cái thật mạnh, phút chốc có cảm giác hít thở không thông. Cái tên này... Nghe thật quen!

Hắc Kết quay đầu đi "Sư phụ ta vốn yêu thích Phi Yến cô cô nhưng bà ấy lại cùng tỷ tỷ gia nhập quân đoàn sát thủ của Phong Nguyệt hoàng. Sư phụ ta bị ép lấy La Mạn sư mẫu sinh ra một nhi tử. Cùng lúc đó Phi Yến cô cô đến cầu giúp đỡ. Sư phụ cùng sư mẫu xảy ra tranh cãi, sư mẫu dẫn thế tử trở về La Mạn gia ở Liêu quốc, giữa đường lại bị giết hại. La Mạn gia tộc liền cho rằng đều là lỗi của sư phụ ta, hai bên từ đó trở thù."

Khanh Khanh im lặng, cảm giác đau tim vừa rồi tưởng chừng như chỉ là ảo giác nàng gạt ra sau đầu. Câu chuyện Xích Hà cùng cũng quá bi thương rồi!

Hắc Kết nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, thuận tay xoa xoa đầu nàng "Chuyện này cũng đều là Bối Lan sư tỷ kể lại cho ta. Chuyện xưa kể cũng đã kể rồi, ngủ đi, ngày mai chúng ta lên đường tìm Xích Liệt!"

*

Sáng sớm hôm sau Khanh Khanh cùng Hắc Kết trong ánh mắt không mấy chào đón của phủ thành chủ ly khai khỏi thành La Mạn tìm Xích Liệt.

Đương lúc vừa rời khỏi cổng chính tòa thành La Mạn thì sau vang lên tiếng hô gọi tên hai người.

Hai người quay đầu nhìn lại liền thấy La Mạn Yên Tĩnh một thân lam y Liêu quốc cười cùng ngựa với Cố Thanh vội vã chạy đến.

Cô bé thờ phào một hơi vuốt vuốt ngực "Ta còn tưởng hai người đã rời khỏi, may mắn đuổi tới kịp!"

Ân oán giữ Xích Hà cùng cùng La Mạn gia tộc dường như không hề ảnh hưởng đến cô bé đơn thuần này. Cô bé lấy trong người ra một tấm bản đồ da lớn vẽ lại chi tiết địa phận lãnh thổ Liêu quốc.

Cô bé hướng hai người nháy mắt cười tinh nghịch "Hey, ta đã vì hai người tra hỏi thủ hạ thật lâu mới tìm được thông tin của Xích Liệt kia đến nói cho hai người đây.

Cô bé trải tấm bản đồ ra chỉ vào một điểm bị đánh dấu X đỏ thắm "Đây là nơi bọn ta tra được có vết tích Xích Liệt, là nơi cuối cùng nhìn thấy hắn, có lẽ là xáo huyết của hắn đầu đây thôi."

Cô bé lại chỉ vào chấm đỏ nhỏ cách đó khá xa "Đây là La Mạn thành chúng ta đang ở, muốn đến nơi của Xích Liệt đi về hướng Bắc. Hai người sẽ gặp phải hai tòa thành, Yên Thủy thành cùng Thạch thành. Bây giờ đến Yên Thủy cần một ngày đường đến Thạch thành mất hai ngày một đêm. Hai người nên chuẩn bị một chút, qua khỏi Yên thủy chính là sa mạc mênh mông, Thạch thành cũng chỉ là một tòa thành nhỏ đang xây dở bị bỏ hoang."

La Mạn Yên Tĩnh lấy ra một khối lệnh bài bằng bạc lớn cỡ bàn tay đưa cho Khanh Khanh "Tỷ đến Yên Thủy thành cần gì có thể đưa lệnh bài này ra, tuy không thể hoành hành tự do nhưng sẽ không có ai dám cấm cản tỷ!"

Khuôn mặt Cố Thanh đã sớm cau thành một đống bất mãn vô cùng nhưng cũng không ra tay ngăn cản. La Mạn Yên Tĩnh sau khi sơ lược nói qua một hơi những nơi cần chú ý nhưng nơi bảo cát cùng lốc xoáy thường xuất hiện xong xuôi liền đứng ở cổng thành tiễn biệt Hắc Kết cùng Khanh Khanh. Đợi đến khi bóng hai người khuất trong sa mạc cát vàng mới cùng Cố Thanh trở về Phủ thành chủ.

La Mạn Yên Tĩnh trở về phủ thành chủ liền tìm tỷ tỷ yêu dấu của mình trong thư phòng.

"Hey, tỷ tỷ, muội đã tiễn hai người họ đi rồi. Bản đồ cùng thông tin cũng đã chuyển tới rồi, có lẽ không có nguy hiểm gì đâu ha?!"

La Mạn Minh Cơ từ trong đóng sách ghi chép sự vụ ngăn đầu "Có liên quan gì đến ta?"

Yên Tĩnh nháy mắt với nàng cười tinh nghịch "Tỷ nha, người trung nguyên gọi là gì ấy nhỉ... Ah là khẩu thị tâm phi nha. Tỷ rõ ràng không muốn họ gặp nguy hiểm lại vờ vô tình như vậy!"

Mỹ nữ tuyệt sắc trên thư án khước môi khẽ nhếch, tiếp tục xem sổ sách "Ta khi nào thì như vậy?"

"Tỷ nói xem phủ này là của tỷ, thủ hạ cũng là của tỷ một vị tiểu thư nhỏ nhoi như muội muốn liền có thể moi ra mật tin của Xích Liệt sao? Đoán không lầm chính là tỷ phía sau dung túng đi?"

La Mạn Minh Cơ cười khề "Muội nghĩ nhiều rồi, trở về phòng đi."

La Mạn Yên Tĩnh bĩu môi "Ân oán đời trước chính là chuyện của đời trước vì sau đời này chúng ta phải so đo như vậy? Muội thấy hợp người nào liền giúp người ấy. Tỷ rõ ràng, cũng không chán ghét họ!"

La Mạn Minh Cơ làm như không nghe thấy lời cô bé nói, yên lặng vùi đầu vào công việc.

Cô bé Yên Tĩnh cảm thấy không còn gì vui vẻ nữa quay đầu rời khỏi thư phòng trở về biệt viện của mình.

Lúc bấy giờ mỹ nữ đang vùi đầu vào công việc kia mới dừng lại động tác đỡ dang ngắn đầu thất thần. Ân oán của đời trước cứ thế quên đi? Có thể quên nhưng sứ mệnh thì không thể chối bỏ được.

P/s: chap mới nhằm quảng cáo cho hồ mới sắp đào (Cũng không phải new) các nàng không cần quá chú ý tình tiết. Xin trân trọng cảm ơn *haha..*

Cứ cảm thấy chap này quái quái (Ảo quá hông ta?!)

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Nạp Lan Hình Nhã bị thương

Từ lúc rời khỏi La Mạn thành Khanh Khanh và Hắc Kết cưỡi ngựa liên tục đến Thạch thành, nơi gần nhất với dấu vết Xích Liệt để lại, vừa vặn đứng hai ngày một đêm. Hai người đến cổng Thạch thành thì mặt trời đã ngã về Tây.

Đêm đầu tiên rời khỏi vì lo sợ xảy ra bão cát thiên tai gì đó hai người quyết định vào thành Yên Thủy nghỉ một đêm. Nhờ có lệnh bà La Mạn Yên Tĩnh đưa lúc rời đi hai người vào thành cũng không bị làm khó dễ (Vì hai người là người trung nguyên!).

Thạch thành quả thật như lời La Mạn Yên Tĩnh nói, thậm chí còn tồi tệ hơn. Tòa thành xây bằng đá chỉ xây được một nửa, căn bản không thể che chắn bão cát gió lốc gì đó bất ngờ ập đến. Trong thành hoang vắng, tiêu điều đến có chút quỷ dị.

Khanh Khanh cùng Hắc Kết vào thành, cảnh giác xung quanh. Hai người đi trên con đường lớn phủ đầy cát, hai bên đường đôi khi có vài căn nhà xây bằng đất, đá khá nguyên vẹn, cũng có những căn nhà đang xây dở, hoặc bị gió thổi bay nóc. Trong thành một chút nhân khí cũng không có!

Khanh Khanh neoh mắt nhìn xung quanh, nàng có cảm giác Thạch thành này không phải vốn dĩ đã hoang tàn như vậy. Dường như từng rất náo nhiệt, phồn hoa, nhưng vì điều gì khiến một tòa thành đang yên ổn trở nên như vậy?

Khanh Khanh và Hắc Kết cẩn thận đi dạo một vòng trong Thạch thành, xác nhận trong thành không có một bóng sinh vật sống hai người không những không thả lỏng người còn ngược lại càng đề cao cảnh giác.

Đột nhiên trong góc nhà rách nát vang lên tiếng động nhỏ. Khanh Khanh đưa mắt nhìn Hắc Kết, y nhìn nàng gật đầu như hiểu ý đi vòng ra phía sau căn nhà rách. Khanh Khanh cảnh giác từng bước lại gần nơi phát ra tiếng động, nhẹ nhàng rút Không Y kiếm bên hông ra.

Vừa tới góc khuất phát ra tiếng động, Khanh Khanh nhanh nhẹn nghiêng người né thanh kiếm đối phương xuất ra. "Keng" một tiếng thanh kiếm của người kia bị Khanh Khanh đánh bay, lưỡi kiếm Không Y thuần thục đặt trên cổ hắn.

Đúng lúc đó Hắc Kết xuất hiện phía sau người kia, điểm huyết đạo hấn.

Người kia nhìn thấy rõ hai người thì trợn mắt vội lên tiếng "Là ta, Lãng Vân!"

Khanh Khanh nhú mày kéo mảnh vải thô che mặt người nọ xuống, dung nhan trắng trẻo vài phần non nót của Lãng Vân xuất hiện. Lãng Vân tràn đầy lúng túng cùng kinh hi nhìn hai người.

Hắc Kết giải huyết cho hắn.

"Sau trận bão cát kia hai người đã đi đâu vậy? Bọn ta tìm rất lâu vẫn không thể tìm được hai người!"

Hắc Kết lơ đãng trả lời "Hai người bọn ta bị gió lốc cuốn đi, nhờ một đoàn thương nhân cứu giúp."

Lãng Vân nhặt lại thanh kiếm bị đánh bay, tươi cười "Không có chuyện gì là tốt rồi, hai người cùng ta đi, mọi người đều ở căn nhà phía Tây thành."

Hai người không chối từ, đi theo phía sau Lãng Vân. Căn nhà mà hắn nói cách đây cũng không quá xa chỉ là có vẻ hẻo lánh, thảo nào hai người vào thành lại không gặp được họ.

Vừa đến gần căn nhà xây bằng đá đã nghe tiếng nữ tử kêu gào thảm thiết

"Tỷ phụ, tỷ phụ, mắt ta thật đau..."

Lăng Vân bắt giác căng thẳng, hần xiếc chặt nắm tay, vội vàng xông vào trong.

Khanh Khanh nhìn qua về vội vàng của Lăng Vân liền biết có chuyện không tốt, giọng nói kia còn không phải cô công chúa kiêu ngạo Nạp Lan Hinh Nhã?!

Khanh Khanh vừa vào nhà liền nhìn thấy Nạp Lan Hinh Nhã đau đớn giãy dựa trên ghế, tay ôm đôi mắt đang không ngừng rỉ máu.

Thiệu Phi vốn đã trở về Tây Hạ cũng đã trở lại, hần cùng Lăng Vân cố trấn tĩnh Nạp Lan Hinh Nhã "Hinh Nhã mau chịu đựng một chút, không nên động vào..."

Nạp Lan Hinh Nhã bị đau đớn căn bản không nghe, ồ ào gào khóc "Ta đau, mắt ta thật đau, tỷ phụ cứu ta!"

Na Bố Lạp Hàn Minh đứng một bên cũng rối rắm theo nàng ta. Máu trong mắt Nạp Lan Hinh Nhã không ngừng trào ra, dưới đất vun vãi những mảnh vải đầy máu. Không biết đôi mắt kia đã đổ máu bao lâu.

Khanh Khanh nhíu mày hỏi "Đã xảy ra chuyện gì?"

Na Bố Lạp Hàn Minh thở dài "Bọn ta khi đến gần địa phận Thạch thành gặp phải Xích Liệt. Đôi mắt của Hinh Nhã là bị Xích Liệt hạ độc thù."

Hắc Kết nhìn qua tình trạng của Nạp Lan Hinh Nhã, đôi mắt thoáng qua tia phức tạp. Mắt của Nạp Lan Hinh Nhã thật giống với Bối Lan khi bị Xích Liệt hạ độc, chỉ có điều Bối Lan đã vào giai đoạn vô phương cứu chữa, cũng không đổ máu nhiều thế này. Y cũng không nhận thức ra được loại độc được này là gì.

Nạp Lan Hinh Nhã khóc lại càng thêm thảm hơn, nàng ta hươ hươ tay đầy máu kéo chặt vạt áo người gần nàng ta nhất "Không thể cứu chữa sao? Mắt ta...phế rồi sao"

Thiệu Phi cúi đầu không lên tiếng, hần biết một chút y thuật bắt quả cũng chỉ chữa những thứ thông thường, đối với loại độc này hần chưa từng gặp qua cũng không biết giải như thế nào!

"Độc một khi đã ăn sâu vào không thể cứu chữa!"-Hắc Kết đột nhiên lên tiếng, y không thể nhận thức được nhưng ít nhiều có thể nhận ra mắt Nạp Lan Hinh Nhã đã không thể vẫn hồi.

Nạp Lan Hinh Nhã ngã ngồi, không thể tin vào điều vừa nghe được. Ba nam nhân trong phòng nhất thời cũng ngẩn ra.

Lăng Vân lập bắp hỏi, mang theo một tia hy vọng "Không còn cách nào sao?"

"Bất quá vẫn còn một cơ hội!"

Nghe thấy vẫn còn hy vọng Nạp Lan Hinh Nhã liền la lớn "Cơ hội gì? Cần cái gì đều có thể được, người cần gì ta đều đồng ý chỉ cần người chữa khỏi cho ta!"

Hắc Kết có chút đắn đo "Mắt công chúa đã không thể cứu vãn, chỉ có thể trước khi độc được thấm sâu vào lấy đồng tử ra, tìm người khác hiến mắt cho người! Quá trình này rất đau đớn!"

Nạp Lan Hinh Nhã che lại đôi mắt đầm máu bất chấp gạt đầu "Có thể, đau thế nào ta đều có thể chịu!" còn có thể đau hơn lúc này sao?

Hắc Kết im lặng, vấn đề không phải có thể chịu đau đớn hay không mà là cần có người hiến mắt cho nàng ta có được không!?

Thiệu Phi nhận ra vấn đề liền lên tiếng "Ai sẽ hiến mắt cho Hinh Nhã?"

Lăng Vân vội đứng dậy "Ta, lấy mắt của ta đi!"

Hắc Kết ngăn ra một chút, lắc đầu "Công chúa là nữ tử, cần đôi mắt phù hợp hơn, là nữ tử càng tốt!"

"Lấy mắt của nàng ta đi!"-Nạp Lan Hinh Nhã vội hét lên.

Người trong phòng không cần nghe nàng ta nói rõ cũng biết Nạp Lan Hinh Nhã đang nói đến ai.

Chưa để Khanh Khanh lên tiếng Hắc Kết đã tức giận vỗ bàn "Không được!"

"Có gì không được? Nàng ta chẳng phải là nữ tử sao? Tại sao lại không được?"-Nạp Lan Hinh Nhã bất chấp hỏi. "Chỉ cần người cho ta mắt của người cái gì ta cũng có thể đáp ứng người, chuyện gì ta cũng có thể thành toàn người!"

Khanh Khanh cười lạnh, ánh mắt tràn đầy hàn ý khinh thường nhìn Nạp Lan Hinh Nhã chặt vật một bên "Muốn mắt của ta? Còn phải xem người xứng hay không!"

Nạp Lan Hinh Nhã bị lời của nàng đã kích, cơn đau không dứt trên mắt khiến tâm tình nàng ta vụn vỡ "Không xứng? Bỏn công chúa muốn mắt của

ngươi chính là coi trọng ngươi, chính là phúc phận của ngươi. Tại sao lại không xứng?!"

Ồ, có có cái lí lẽ đem mắt cho người còn phải biết ơn người đã lấy? Khanh Khanh cười lạnh.

Na Bô Lạp Hàn Minh khẽ quát "Hình Nhã! Muội bình tĩnh lại đi!"

Nạp Lan Hình Nhã một bên uất ức, máu trong mắt lại trào ra ngày một nhiều "Tỷ phu..."

"Nếu đã thống khổ như vậy chỉ bằng ta cho ngươi một đao thống khoái?"

Mọi người trong phòng im bất.

Khanh Khanh nhúng vai lạnh nhạt chọn một góc trong phòng ngồi xuống "Có thời gian tranh cãi chỉ bằng trước hết lấy đồng tử nhiễm độc ra?"

Mọi người hoàn hồn, nghĩ lại hàn khí cùng sát ý nồng đượm tỏa ra trên người nàng không hèn mà rét run.

Thiệu Phi dùng chủy thủ lấy đi đôi mắt bị nhiễm độc của Nạp Lan Hình Nhã, quá trình có bao nhiêu là đau đớn. Nạp Lan Hình Nhã kêu la thảm thiết, cho đến khi lấy được đôi con ngươi ra nàng ta đã kiệt sức ngất đi. Thiệu Phi lau sạch máu cho nàng ta, dùng mảnh vải sạch băng lại hai hốc mắt trống rỗng.

Từ đầu tới cuối Khanh Khanh chỉ lạnh nhạt ngồi một bên, vốn dĩ Nạp Lan Hình Nhã muốn mắt của nàng nàng đã mất hứng, hiện tại không giết nàng ta chính là giữ thể diện cho Dạ Nguyệt cùng Tây Hạ.

"Trúng độc chỉ có nàng ta?"

Hình như thiếu đi một người thì phải?!

"Xích Liệt còn thả một loại trùng độc, Thập ca bị cắn trúng nhưng độc đã ép ra. Nói cũng thật kì quái, thập ca tại sao vẫn chưa quay lại?"- Thiệu Phi đột nhiên nhớ ra quay sang nhìn Lăng Vân "Thập ca chẳng phải đi cùng huynh sao? Người đâu rồi?"

Lăng Vân vẻ mặt hoang mang "Khi này ta gặp Khanh Khanh và Hắc Kết liền đưa họ trở về đây, chưa gặp qua Trác Nhạn."

Một loại dự cảm xấu nổi lên.

Na Bô Lạp Hàn Minh: "Thiệu Phi cùng ta ra ngoài tìm Trác Nhạn. A Vân cùng Hắc Kết ở lại bảo vệ Hình Nhã cùng Khanh Khanh!"

Khanh Khanh đột nhiên lên tiếng "Không cần! Hắc Kết, Lăng Vân cùng đi đi. Rất có thể gặp phải Xích Liệt."

Lăng Vân thoáng chút khó xử.

Khanh Khanh nhếch môi lạnh nhạt "Ta sẽ không thừa cơ hội giết chết nàng ta. Không cần tự rước phiền phức như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Lựa chọn đôi mắt tốt

Nạp Lan Hình Nhã tỉnh lại trời đã tối đen, nàng ta thần thờ nhìn một màn đen đặc trước mặt mới nhớ ra đôi mắt nàng ta đã mất.

Nạp Lan Hình Nhã cảm thấy xung quanh im ắng lạnh lẽo đến mức rùng mình. Nàng ta thử gọi "Tỷ phu?"

Không có ai đáp lại.

Tiếng gió rít gào ngoài thành trống càng làm nàng ta thêm sợ hãi "Tỷ phu? Tỷ phu huynh đâu rồi?"

Lại không có ai đáp trả.

Giọng nàng ta run run "Tỷ phu, A Vân, Thiệu Phi? Các người đâu rồi..."

"Thực ồ!"

Nạp Lan Hình Nhã im lặng ngay tức khắc, run sợ nhìn về phía phát ra âm thanh. Nhưng đôi mắt nàng ta đã bị mất, chẳng thể nhìn thấy gì ngoài màn đêm đen.

Khanh Khanh ngồi dậy cau mày nhìn Nạp Lan Hình Nhã ngồi co lại trên giường, run rẩy sợ hãi.

Khỏe môi Khanh Khanh co giật, cô công chúa kiêu ngạo từ khi nào biến thành con chó nhỏ nhất gan như vậy?

Nạp Lan Hình Nhã dè dặt lên tiếng "Lam Khanh Khanh?"

Khanh Khanh không thèm nhìn đến nàng ta, ngã lưng tựa vào tường một góc phòng nghỉ ngơi.

Nạp Lan Hình Nhã không nghe được câu trả lời nhưng cũng chắc chắn chính là nàng. Nàng ta không yên tâm hơn mà ngược lại căng thẳng hơn vạn phần. Nàng ta nhớ không lâu trước khi nàng ta ngắt còn đôi đôi mắt của nàng nha.

Nàng ta nhỏ giọng hỏi "Bọn Hàn Minh đi đâu cả rồi?"

Khanh Khanh từ chối trả lời, thần nhiên mất đường thần.

Nạp Lan Hình Nhã thoáng rùn mình một cái không dám hỏi thêm gì nữa. Hai người cứ thế ở cùng trong một gian phòng nhỏ hẹp nhưng không ai nói với ai câu nào suốt một đêm, không khí có chút quỷ dị.

Nạp Lan Hình Nhã không dám ngủ thêm, một phần vì con đau liên tiếp từ mất một phần cảm giác bất an không ai che chở. Khanh Khanh ngồi một góc nhắm mắt dưỡng thần cũng không ngủ sâu, đề cao cảnh giác.

Đêm nay hẳn không yên bình như vậy.

Mặt trăng dần trôi đi, chân trời phía đông đã có vài vệt sáng, tiếng gió rít gào trong thành hoang đã giảm bớt. Không quá vài canh giờ nữa trời sẽ sáng hẳn. Đến bây giờ bọn người Na Bố Lạp Hàn Minh vẫn chưa trở về.

Bên ngoài đột nhiên yên tĩnh đến lạ thường, Khanh Khanh mở mắt nhìn ra khung cửa không còn nguyên vẹn khe khẽ nhếch môi. Cuối cùng vẫn có vài con chuột chán sống tìm đến?

Khanh Khanh đứng dậy đi đến bên cạnh Nạp Lan Hình Nhã, nàng ta cảm nhận được có người đến gần liền giật nảy mình vội lui ra sau.

Khanh Khanh vươn tay kéo nàng ta lại nhỏ giọng "Trốn cái gì?"

Nạp Lan Hình Nhã bị nàng bắt lại, nghe thấy giọng nàng gần trong gan tác bồng run lên "Ngươi...ngươi muốn làm gì?"

Khanh Khanh nhúng vai "Không làm gì cả, bên ngoài có vài con chuột chán sống, ngươi nói nếu ta đem ngươi cho bọn họ thì bọn họ có vui mừng không?"

Nạp Lan Hình Nhã giật mình "Ngươi muốn đem ta giao ra để thoát thân?"

Khanh Khanh nhếch môi "Ý kiến không tồi!"

Nạp Lan Hình Nhã vội kéo lấy vạt áo nàng lo sợ "Ngươi không được làm thế! Ta...ta là công chúa Tây Hạ. Ngươi hại chết ta ngươi sẽ trở thành kẻ thù của Tây Hạ!"

"Thì sao?"

Nạp Lan Hình Nhã cắn răng "Ngươi không được bỏ rơi ta, ta...ngươi cần gì ta đều có thể cho ngươi, ta là công chúa của Tây Hạ, ta có thể cho ngươi những gì ngươi muốn!"

Khanh Khanh nhếch môi ở bên tai nàng ta nói "Cũng không phải chỉ có ngươi là công chúa!" Cùng lúc đó tay trái nàng vung ra sau, ám khí trong tay lấy tốc độ ánh sáng ghim vào ngực con chuột đầu tiên bén mắt tới cửa phòng.

Nạp Lan Hình Nhã bị mất đi đôi mắt, thính lực cùng cảm giác tăng lên rất nhiều. Nàng ta nghe thanh âm vật nặng nề ngã xuống, bắt giác nắm chặt vạt áo Khanh Khanh.

Khanh Khanh kéo vạt áo ra khỏi tay Nạp Lan Hình Nhã thanh âm lạnh nhạt "Ngoan ngoãn ở yên đó!"

Lúc này bốn hắc y nữ từ che mặt nhảy vào phòng, rút kiếm tấn công Khanh Khanh. Nàng né tránh một kiếm người kia đánh tới, nghiêng đầu nhìn bên ngoài phủ kín bóng đen khẽ cười lạnh. Hẳn bên Hắc Kết cũng không khác gì đi?

Khanh Khanh đánh bay kiếm một hắc y nữ từ xông đến, nàng như ma quỷ lướt nhanh qua người kia, rút chùy thủ bên hông cắt động mạch chủ trên cổ. Nàng thuận tiện đập một cước nữ tử bên cạnh bay đến song cửa sổ hoang tàn, trực tiếp bay ra ngoài, nện xuống trước mặt đám hắc y nữ tử. Tiếp đó thân thể nữ tử bị cắt động mạch chủ bay ra đề lên người vừa mới gượng dậy.

Hai nữ tử còn lại nhìn nhau, liên thủ xông đến chỗ Khanh Khanh. Nàng nhìn qua hai nữ tử, dò xét một chút đột nhiên ghét bỏ nói "Không tốt." nhanh chóng xử lý hai người, ném ra bên ngoài.

Đám hắc y nữ từ bên ngoài tính xông vào thấy bóng dáng nàng chặn ở cửa, lười biếng nói "Bên trong nhỏ hẹp thật không tiện!"

Đám hắc y nữ từ tám hai mươi người có chút kinh ngạc, nữ tử đứng đầu tiên dường như là thủ lĩnh đánh giá nàng một chút rồi hạ lệnh "Lên hết cho ta!"

Khanh Khanh nhếch môi mang theo vết hàn ý rét lạnh ngạo nghễ nhìn từng người từng người xông đến "Đến một giết một đến hai giết một đôi. Đến một đoàn..." nàng thoáng dừng một chút, chủy thủ trong tay đâm thẳng vào ngực nữ tử xông đến, tay trái đánh bay một người khác đánh lên.

"Đến một đoàn diệt một đoàn vậy!"

Đám hắc y nữ tử xông đến như thủy triều, rõ ràng là sát thủ đều được huấn luyện nghiêm khắc rõ có bao nhiêu sát ý nhưng đứng trước mặt nàng tựa như đứa trẻ vừa học được chút võ thuật cô chấp đánh với tiền bối. Sát khí nồng nặc của một đoàn quân khiến người ta kinh hãi ngay lúc này lại bị lệ khí của nàng cắn nuốt.

Khanh Khanh không vội một chiêu giết sạch đoàn người, nàng thần không biết quỷ không hay tiếp cận từng nữ tử, đánh giá một phen lại giết đi. Không thể nói là đang chiến đấu sinh tử mà giống như nàng đang chơi đùa hơn.

Chưa được một lúc mà trên sân đầy mảnh phế tích do va đập trong lúc chiến đấu cùng thi thể hắc y nữ tử. Khanh Khanh lúc này trên người dính đầy máu nhưng đều không phải máu của nàng vung tay đá một nữ tử bay đi, đập vào tường nhà cũ nát bên cạnh, căn nhà hoa lệ đồ võ chôn vùi thi thể nữ tử.

Nàng nhếch môi tựa như ma quỷ hút máu "Thật không tìm được thứ hợp ý!"

Nữ tử thủ lĩnh đứng một bên nhìn đồng đội dần dần hao tổn trong mắt thoáng lên tia sát ý rút kiếm đánh tới Khanh Khanh.

Đoàn người hai mươi tư nữ tử gườ gườ này chỉ còn sáu người, họ vội tản ra nhường sân chiến đấu cho Khanh Khanh cùng hắc y thủ lĩnh.

Chân trời phía đông dần nhô lên mặt trời nhỏ, bầu trời tối đen xuất hiện vài tia sáng chiếu xuống bãi hoang tàn đầy máu me trông thật phần quỷ dị.

Khanh Khanh ném chủy thủ dính đầy máu đi, lấy Không Y kiếm luôn đeo sau lưng, ánh ánh mờ nhạt ánh lên lưỡi kiếm bạc sáng chói. Mơ hồ nghe thấy hàng ngàn âm thanh Không Tước kêu vang.

Hắc y thủ lĩnh vung kiếm xông tới, Khanh Khanh nâng kiếm đỡ lấy. Hai người ta qua lại mỗi chiêu đều muốn lấy mạng đối phương.

Nữ tử kia đứng đầu một đoàn sát thủ, leo lên vị trí thủ lĩnh không phải cái vô rỗng tuếch tùy người đánh đập. Kiếm pháp của nàng ta có thể ngang hàng với Khanh Khanh, chỉ là nàng ta dùng kiếm không qua linh hoạt, quá quý cù theo kiếm phổ.

Khanh Khanh thoáng nhìn qua đôi mắt nàng ta, đôi môi nhếch lên quỷ dị "Hoàn mỹ!"

Khanh Khanh không đùa bốn nàng ta nữa, vung ta chém thật mạnh khiến kiếm nàng ta gãy làm đôi, đánh bay nửa còn lại trên tay. Nàng vòng ra sau nàng ta, điểm huyệt, nữ tử liền vô lực ngã xuống đất không thể động đậy.

Sáu hắc y nữ tử nhìn tình thế không ổn muốn tẩu thoát. Khanh Khanh nhìn ra ý định bọn họ, không hề do dự vung ta, ám khí trong tay nàng chuẩn xác xuyên tim sáu nữ tử.

Hắc y thủ lĩnh nằm dưới đất nhìn hết thấy việc làm của nàng, đôi mắt tròn trừng lớn "Giết ta đi!"

Khanh Khanh nhún vai, một tay kéo nữ tử dậy lôi vào nhà đẩy nàng ta tới một góc.

Nạp Lan Hinh Nhã theo lời nàng ngoan ngoãn ngồi trên giường không dám nhúc nhích. Nàng ta nghe một màn trận chiến bên ngoài sớm đã sợ hãi và bối rối. Nghe thấy tiếng động, dè dặt lên tiếng "Đã xử lý hết rồi sao?"

Khanh Khanh không để ý đến Nạp Lan Hinh Nhã, nàng lại gần nữ tử hắc y, ngồi xổm trước mặt nhìn nàng ta thật lâu đột nhiên mở miệng

"Ta muốn đôi mắt của ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 40: Dụ dỗ

Chân trời phía Đông đã sáng hẳn, bán mặt trời nhô lên ở phía xa xua tan cái lạnh lẽo khi màn đêm buông xuống, chiếu rọi xuống thành hoang Liêu quốc.

Đám người Na Bố Lạp Hàn Minh trở về căn nhà cũ, trên người đều mang vết thương, Lăng Vân và Thiệu Phi diu Vu Trác Nhạn đang bất tỉnh.

Bọn họ ra ngoài tìm kiếm Vu Trác Nhận, thật như Khanh Khanh đoán gặp phải Xích Liệt. Ông ta hẳn là đã có chủ ý từ trước, bắt Vu Trác Nhận làm con tin, bao vây chặt chẽ bốn người họ. Vật lộn một đêm mới có thể cứu người từ trong tay Xích Liệt ra, đáng tiếc lại để ông ta trốn mất.

Bốn người đem Vu Trác Nhận trở về liền bắt gặp một mảnh phế tích chiến trường hỗn loạn xung quanh căn nhà cũ kĩ. Hắc Kết hốt hoảng chạy vội vào trong, ba người còn lại cũng khinh hãi, vội vàng trở vào.

Bốn người vào trong, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hoàn toàn khiến họ bất ngờ.

Khanh Khanh nhàn nhã ngồi gác chân lên cái ghế bên cạnh, dưới sàn là một hắc y nữ tử hai tay bị trói phía sau. Bên kia Nạp Lan Hình Nhã vẫn còn thất thần ngồi ở trên giường. Nàng ta thính giác nhạy bén nghe tiếng bước chân liền lên tiếng "Ai vậy?"

Na Bố Lạp Hân Minh buông tảng đá nặng nề trong lòng, nhẹ thở một hơi "Hình Nhã, là ta! Bọn ta trở về rồi!"

Tâm trạng căng thẳng cả đêm của Nạp Lan Hình Nhã cuối cùng cũng thả lỏng, nàng ta thoáng cái phẫn khởi ra mặt "Tỷ phụ, huynh cuối cùng cũng trở về rồi! Làm ta lo..."

"Hừ!"-Lam Khanh Khanh nhú mồm hừ lạnh, Nạp Lan Hình Nhã lập tức im bặt.

Hắc Kết nhìn nàng vút áo ngoài dính máu một bên, trên người chỉ mặc một kiện trung y màu trắng thì khẽ nhú mồm. Y cỡi áo choàng tương đối sạch sẽ phủ lên người nàng.

Khanh Khanh nhận ra là Hắc Kết liền mở mắt, nàng không kiên dè kéo chặt áo choàng mang theo chút hơi ẩm của y đặt cho bản thân. Nàng lười biếng mở miệng "Thiệu Phi, ngươi có thể thay mắt cho Nạp Lan Hình Nhã?"

Thiệu Phi bị nàng hỏi có chút ngẩn ra "Ah, ta có biết một chút y thuật, học từ tam ca chắc không sai đi?"

Học từ Mộ Dung Xuất? Hẳn là y sư sao? Là độc sư thì có!

"Muội hỏi chuyện này làm gì?" Thiệu Phi mờ mịt nhìn nàng, đột nhiên nhìn tới hắc y nữ tử bị trói ở dưới đất này giờ làm không khí. Không phải là...

Khanh Khanh chỉ hắc y nữ tử "Nàng ta muốn hiến mắt ngươi có cần không?"

Câu này là hỏi Nạp Lan Hình Nhã, nàng ta cắn cắn môi đột nhiên có cảm giác xấu hổ trước nay chưa từng có. Nàng hôm trước còn muốn lấy mắt Khanh Khanh thay thế chỗ khuyết của bản thân hôm nay Khanh Khanh lại dùng mọi cách khiến người khác hiến mắt cho nàng.

Na Bố Lạp Hân Minh nghi ngờ nhìn hắc y nữ tử điềm tĩnh ngồi dưới sàn "Nàng ta tự nguyện?"

Khanh Khanh nhúng vai "Tự hỏi nàng ta đi." Nàng lười đi giải thích!

Hắc y nữ tử cắn cắn cánh môi nhìn thoáng qua Khanh Khanh "Là ta tự nguyện!"

Mọi người còn đang nghi hoặc đã nghe Khanh Khanh buồn bực thúc giục "Mắt cần phải thay khi còn sống sao? Ta giữ người sống các người còn do dự? Đợi đến lúc vô phương cứu chữa rồi thay sao?"

Khóe miệng hắc y nữ tử giật giật, thì ra là vì lý do này mới giữ mạng nàng?

*

Một canh giờ trước.

"Ta muốn mắt của ngươi!"

Nạp Lan Hình Nhã ngẩn ra, Hắc y nữ tử cũng bị câu nói của nàng làm cho bất ngờ.

Khanh Khanh ngồi trước mặt nữ tử ngắm nghía "Đôi mắt của ngươi rất đẹp, rất to, khá giống với nàng ta, chọn ngươi là hợp nhất!"

Một đoàn sát thủ hai mươi ba nữ tử đến chỉ giữ lại một người chính là chọn đôi mắt hợp để thay cho Nạp Lan Hình Nhã?

Nữ tử khinh thường cười lạnh "Nếu đã muốn lấy đôi mắt này của ta tại sao không trực tiếp đoạt đi? Phí lời!"

Khanh Khanh nhúng vai không đồng ý nửa thật nửa đùa "Ngươi không nghe qua mấy chuyện kinh dị trong dân gian? Lấy một bộ phận của người chết có oán niệm sẽ bị người đó ám đày! Với lại ta không ép người bao giờ!"

"Ta cho ngươi đôi mắt đổi lại được cái gì?"

"Vậy ngươi đi theo Xích Liệt đổi lại được cái gì?"-Khanh Khanh cời ngoại y dính máu tùy tiện ném qua một bên, kéo lại một cái ghế ngồi lên, nhạo nhẽ nhìn nàng ta.

Nạp Lan Hình Nhã tuy không thấy được đáng về bây giờ của Khanh Khanh nhưng cũng có thể nghe ra khí thế bức người, cao cao tại thượng trong giọng nàng.

Hắc y nữ tử trầm giọng "Đại nhân nuôi dạy ta, có ân đức to lao với chúng ta. Nguyên ý vào sinh ra tử vì người còn đòi hỏi lợi lộc gì?"

Khanh Khanh nhếch môi "Đi theo ta lợi lộc rất nhiều, ngược lại không cần vào sinh ra tử gì đó, chỉ cần có bản lĩnh sống sót. Chết rồi còn báo ân cái rắm gì?"

Nữ tử không khỏi che đầu về kinh ngạc nhìn nàng.

Khanh Khanh thần nhiên "Hắn dạy ngươi võ công lợi hại gì sao? Cùng lắm cũng chỉ vài thủ thuật từ Xích Hà cung mà ra. Thật may mắn ở cạnh ta có một vị tứ công tử Xích Hà cung!"

Nữ tử khó tin nhìn nàng.

Khanh Khanh lại nói tiếp "Còn nuôi dưỡng, tiền bạc gì đó..." nàng chỉ sang Nạp Lan Hình Nhã đang ngồi trên giường "Nàng ta là công chúa Tây Hạ quyền thế ngút trời, sắp xếp cho một người một đời sung túc còn khó sao?"

Nữ tử nhú mày "Vậy nên?"

"Ta muốn đôi mắt của ngươi!"

Này là đang dụ dỗ ah?!

Khanh Khanh nhếch môi lạnh nhạt "Xích Liệt nợ bọn ta hai đôi mắt, một là của đại tiểu thư Xích Hà cung Bối Lan một là của công chúa Tây Hạ Nạp Lan Hình Nhã đây. Ngươi chẳng phải là thuộc hạ trung thành của ông ta sao? Vậy thay ông ta trả nợ đi! Ta tình nguyện chịu lỗ chỉ lấy một đôi mắt của ngươi!"

Nữ tử hắc y khinh thường hừ một tiếng "Năm mơ đi!" trực tiếp quyết định không để ý đến nàng.

Khanh Khanh nghịch nghịch loạn tóc trước ngực qua loa nói "Như lời Tây Hạ công chúa nói gì ấy nhỉ? Chỉ cần ngươi hiến mắt cho ta chuyện gì ta cũng thành toàn cho ngươi. Ngươi có tâm nguyện gì đều có thể thành toàn, cuộc sống sau này sẽ được hoàng tộc che chở, sống sung túc giàu sang mãi về sau. Chỉ cần hiến mắt cho ta!"

Nữ tử đột nhiên bật cười "Hoàng tộc đúng là hoàng tộc, ngang ngược như nhau, thích thì cướp đoạt, ép buộc đến đường cùng! Ngươi lấy đi cuộc sống của người khác còn phải cảm ơn ngươi? Nực cười! Đáng tiếc ta không phải người Tây Hạ, không có hứng thú cống hiến cho các người!"

Khanh Khanh lơ đãng hỏi "Vậy ngươi từng nghe qua Thiên An quận chúa Mông Cổ?"

Nữ tử nhú mày "Ngươi có ý gì?"

"Xích Hà cung hình như có một vài bí tịch tu luyện võ công rất cao thâm chỉ cần dựa vào cảm giác và thích giác. Bối Lan mất đi đôi mắt không phải rất còn cường hãn? Ta có từng gặp qua một thuộc hạ của Xích Liệt gọi là A Liên ngươi có biết? Nàng ta học một vài thủ thuật của Bối Lan, rất thành thạo!"

Nữ tử nhú mày, A Liên là thủ hạ thân cận của Xích Liệt chúng thuộc hạ ai không nhận thức được?

Lại nghe Khanh Khanh nói tiếp "Mất một đôi mắt cũng không phải trở thành phế vật!"

Nữ tử có chút do dự nhìn nàng.

"Ngươi đi theo bốn quận chúa chỉ cần còn sống tuyệt không bạc đãi càng không thu kém bất cứ ai, cũng không cần sống chết vì ta!"

Nữ tử tròn mắt kinh ngạc "Ngươi... ngươi là..."

Khanh Khanh lạnh nhạt "Thiên An quận chúa! Hắn là đã từng nghe qua?"

Nào phải chỉ từng nghe qua! Hai năm trước Thiên An quận chúa đồ sát hoàng cung Mông Cổ ai mà chẳng không nghe qua. Một nữ tử trong một đêm giết mấy chục mạng người cũng không phải tầm thường.

Người khác nghe tới đã sợ hãi, chỉ sợ có một ngày vô tình chọc đến vị ma nữ mang danh "Thiên An quận chúa" cả tộc đều chôn theo.

Người dân Mông Cổ vừa kính phục vừa sợ hãi vị quận chúa này. Không chỉ người dân mông cổ, không ít sát thủ đều muốn tận mắt nhìn vị Thiên An này một lần. Đối với nàng có phần kính nể cùng hứng thú!

Nữ tử còn đang ngơ ngác lại nghe Khanh Khanh lên tiếng "Ngươi gọi là gì?"

"Tĩnh Vũ!"

Khanh Khanh nhếch môi "Tinh Vũ, người nếu hiến cho ta đôi mắt của người từ nay người sẽ trở thành người của ta. Thiên An tuyệt đối không bạc đãi người!"

Nạp Lan Hình Nhã vẫn còn chưa dứt khỏi kinh hãi, ngơ ngác nghe đoạn đối thoại của hai người.

Lam Khanh Khanh vậy mà chính là vị Thiên An quận chúa máu lạnh vô tình kia?

Nàng ta bất giác rung mình, với tính cách lạnh lùng máu lạnh của vị Thiên An trong truyền thuyết kia đối với việc nàng hồ nháo đòi mắt Khanh Khanh sớm đã bị giết, hơn nữa còn liên lụy đến Tây Hạ. Vậy mà người trước mặt nàng đây lại lấy thân phận ra mua chuộc người khác hiến mắt cho nàng.

Thật là...

Nạp Lan Hình Nhã nàng lại làm trò cười cho thiên hạ rồi?!

Cũng chỉ có nàng bụng dạ hẹp hòi, khó chịu trong ngực còn nhói hơn cả vết thương ở mắt!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Vùng cấm

Bão cát cuộn cuộn trên sa mạc Liêu Quốc kéo dài suốt mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Trong hang động tối tăm nổi lên một điểm sáng nhỏ từ viên dạ minh châu trên tay Hắc Kết.

Thiệu Phi tựa lưng vào vách động, nhìn bầu trời tối đen do bão cát che khuất thở dài "Bão cát này khi nào mới dừng lại đây?"

Lăng Vân cũng thở dài lòng đầy bất an "Không biết Hình Nhã giờ thế nào rồi."

Sau khi chữa thương cho Nạp Lan Hình Nhã và Vu Trắc Nhạn, Khanh Khanh ném cho họ tám lệnh bài La Mạn Yên Tĩnh để họ trở về Yên Thủy thành trước, Tinh Vũ_hắc y nữ tử cũng đi theo họ.

Na Bố Lạp Hàn Minh, Thiệu Phi, Lăng Vân, Hắc Kết cùng Khanh Khanh lần theo dấu vết đi truy bắt Xích Liệt. Bốn người đi nửa ngày trên sa mạc cuối cùng gặp phải bão cát phải tránh trong động.

Hắc Kết nghiên cứu bản đồ La Mạn Yên Tĩnh đưa, đôi mày nhíu lại "Chúng ta đã đi nửa ngày đường hử là đã đến gần lãnh địa của Xích Liệt."

Y chỉ vào vùng cấm bị khoanh tròn khá lớn bên trong có một số chấm đỏ "La Mạn Yên Tĩnh từng nói qua vùng này thường xuất hiện bão cát, gió lốc. Những chấm đỏ này chính là động tránh bão, tổng cộng có năm cái động. Cô bé còn nói qua vùng này thường xuất hiện côn trùng, động vật mang kịch độc."

Na Bố Lạp Hàn Minh nghiêng đầu nhìn vào bản đồ, khoảng cách từ Thạch thành đến vùng cấm khá xa nhưng là nửa ngày đường cấp tốc đến quả thật vừa vặn ở ranh giới tiếp giáp động đá đầu tiên. Hắc nhíu mày "Ý của đệ chỗ của chúng ta chính là động đá tránh bão cát đầu tiên này" hắc chỉ vào chấm tròn đầu tiên "Nói như vậy chúng ta đã vào vùng cấm rồi?"

Hắc Kết gật đầu "Đúng vậy, hơn nữa vết tích Xích Liệt mọi người tìm được đều dừng lại ở bên ngoài vùng cấm. Cũng có thể Xích Liệt đang trốn ở trong này, hoặc có thể vùng cấm chính là lãnh địa của ông ta!"

"Bão cát ở đây xảy ra liên tục đôi khi còn xuất hiện mưa đen mang tính ăn mòn cực cao. Trận bão cát này e rằng khó mà dứt được ngay lúc này. Khoảng cách giữ các trận bão cát cũng tương đối ngắn, lâu nhất cũng chỉ nửa ngày."

Thiệu Phi thở dài "Vậy đợi khi trận bão cát này dịu đi phải lập tức khởi hành, nếu không sẽ bị nhốt mãi trong này nha!"

Lăng Vân cũng nhìn vào bản đồ tò mò hỏi "Có biết vị trí cụ thể của Xích Liệt không?"

Hắc Kết lắc đầu "Chưa biết được, tối qua ông ta tập kích, rời khỏi chỉ nhanh hơn chúng ta vài canh giờ. Theo lí mà nói cũng chỉ mới tiến vài vùng cấm không lâu, hử là cũng bị bão cát vây khốn đi?!"

Na Bố Lạp Hàn Minh nhúng vai "Nếu đã nói đây là địa bàn của ông ta hử là ông rất quen thuộc loại địa phương này đi? Có thể đã sớm trở về bản địa."

Hắc Kết định nói thêm gì đó đột nhiên bị Khanh Khanh cắt lời "Động vật ở đây đều mang độc à?"

Hắc Kết bị nàng hỏi có chút ngẩn ra "Đúng vậy, La Mạn Yên Tĩnh từng..." nói qua. Hai chữ sau chưa kịp nói ra đã thấy nàng rút kiếm, ánh sáng dạ

mình châu chiếu vào lưới kiếm lóe lên chói mắt.

- Phập- một tiếng, Khanh Khanh nhanh chóng rút kiếm về. Dựa theo ánh sáng mờ mờ của Dạ Minh Châu mọi người thấy rõ nơi nàng chém xuống xuất hiện một con bò cạp màu đen tím bị chém đôi.

Sau đó lại xuất hiện thêm một con chậm rãi bò về phía bọn họ, lại thêm một con, càng ngày càng nhiều bò cạp độc từ hốc tối trong động bò ra.

Khanh Khanh lùi về sau "Tất cả lùi về phía cửa động."

Mọi người đều rút binh khí ra, lùi ra phía cửa động.

Chưa đến cửa động bọn họ đã bị gió cát quét vào mặt làm cho đau rất, ngoài trời vẫn còn bão cát, không thể ra ngoài!

Nhìn đoàn bò cạp vô tận càng ngày càng tiến gần công kích họ, mọi người đều động binh khí, đến một con chém một con không để nó kịp phun độc, cắn người.

Hắc Kết nhìn bò cạp độc bò ra như thủy triều càng ngày càng đông, chau mày "Có lẽ Xích Liệt biết chúng ta đang ở đây!"

La Mạn Yên Tĩnh từng nói khu vực này sẽ thường xuyên xuất hiện động vật mang độc tính, nhưng đoàn bò cạp độc như thủy triều trào ra không ngừng như thế này y chưa từng gặp qua, nhìn giống như có người điều khiển!

"Ý của đệ bò cạp này là ông ta điều khiển?"

"Còn chưa thể khẳng định được!"

Lăng Vân chém một con bò cạp bò tới, vô tình lui ra khỏi cửa động, gió bão mạnh mẽ quét vào người hắn đột nhiên biến mất. Hắn giật mình nhìn khoảng trời nặng gút không chút gió "Ngoài này không có bão cát!"

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Lăng Vân đang chìm trong bão cát mù mịt, lại cảm nhận cái gió bụi mạnh mẽ quét qua. Trong đầu nổi lên điểm mờ mịt.

Hắc Kết tụ một điểm nội lực đánh bay lượt bò cạp tiến tới gần, y hai bước nhảy về phía cửa động, mặc kệ bão cát mạnh mẽ đi ra ngoài.

Y đứng trong gió cát thoáng giật mình một chút mới đưa tay về phía Khanh Khanh mỉm cười "Đi thôi!"

Khanh Khanh không chút do dự cầm tay y, nhắm mắt lại mặc y kéo ra ngoài.

Na Bố Lạp Hàn Minh cùng Thiệu Phi thấy vậy cũng vội nhảy ra, cố mặc kệ bão cát quét vào mặt.

Bên ngoài động quả nhiên không còn bão cát như trong động bọn họ vẫn thấy, bò cạp độc như thủy triều bên trong động cũng không thể ra ngoài.

Hắc Kết nhếch môi "Có người sử dụng chút thủ thuật nhỏ chặn chân chúng ta!"

"Là Xích Liệt?"

Hắc Kết trầm ngâm "Có lẽ vậy, ngay từ khi chúng ta vào vùng cấm ông ta đã phát hiện ra." Y lật bản đồ nhìn một chút "Cũng có lẽ là ta quá đa nghi, chúng ta đến thạch động tránh bão thứ hai thử xem!"

Năm người thừa dịp bão cát đột tiếp theo còn chưa kéo tới nhanh chóng đi về phía hướng động tránh bão thứ hai trong bản đồ. Sau đợt bị động tấn công ở thạch động đầu tiên mọi người càng đề cao cảnh giác hơn.

Khanh Khanh cứ luôn có cảm giác bị một đôi mắt nhìn chằm chằm suốt dọc đường, nàng hoài nghi phải chăng lời Hắc Kết đúng. Xích Liệt đã phát hiện ra bọn họ, hơn nữa còn đang giám sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Mọi người đến thạch động tránh bão thứ hai thì trăng đã treo cao, nhiệt độ ngoài trời đã giảm xuống rất nhiều. Vừa đến gần thạch động bọn họ nghe tiếng binh khí va chạm, tựa như gần đó đang có ai đó đánh nhau.

Đám người Khanh Khanh nấp bên dưới đôi cát gần động lên quan sát tình hình, bên trên có khoảng năm người, tiếng binh khí là từ chỗ họ phát ra nhưng không phải đánh nhau mà là đang đối phó đám rắn độc xanh xanh tím tím dưới chân.

Dường như năm người kia không phải cùng một nhóm, tuy hợp tác cùng đánh đuổi xà độc nhưng lại chẳng có một chút ân ý nào.

Hắc Kết nhìn đám người kia đột nhiên kinh ngạc hô to "Sư tỷ?"

Một nữ tử vận tử y trong nhóm người nghe y gọi một tiếng dường như có chút giật mình, nàng ta quay lại nhìn Hắc Kết một chút, cũng không nói câu nào.

Khanh Khanh cũng nhận ra trong năm người có một nam tử tương đối quen mặt, chính là Cố Thanh ở La Mạn thành nàng và Hắc Kết từ biệt mấy ngày

trước.

Hắc Kết nhận ra người quen liền phi thân đến hỗ trợ, Khanh Khanh cũng không có ý kiến rút Không Y kiểm chém độc xà. Thiệu Phi, Lăng Vân, Na Bó Lạp Hàn Minh thấy hai người giúp sức cũng thuận thế hỗ trợ.

Vị được Hắc Kết gọi là sư tỷ kia thoáng nhìn qua Khanh Khanh lại nhìn Không Y kiểm trên tay nàng cười tựa giễu một cái, quay mặt đi.

Bọn họ nhận ra năm người thuộc ba thân phận khác nhau, Cố Thanh cùng một nữ tử thuộc La Mạn thành, vị sư tỷ kia cùng một nam nhân thuộc Xích Hà cung, còn một vị nam tử hắc y lạnh lùng chưa rõ là do ai phái đến. Nhưng họ đều có chung mục đích, bắt Xích Liệt!

Độc Xà nửa xanh nửa tím dài khoảng hai gang tay người lớn từ dưới đất chui lên không ngừng phun nọc độc về phía họ. Thật giống tình cảnh của đám người Khanh Khanh bị vây trong thạch động tránh cát đầu tiên. Bọn họ giết một con lại một con khác bò từ trong cát ra, chẳng mấy chốc máu thấm đỏ một vùng cát sa mạc.

Đột nhiên độc xà bạo lui về sau, không còn hăng say tham chiến, cấp tốc chui xuống đất cát. Không gian một mảnh tĩnh lặng đến quỷ dị.

"Bão cát!"

Không biết từ không đám người là ai hô lên một tiếng, người nọ vừa dứt lời mặt trắng đã bị che phủ bởi tầng gió cát mịt mù.

"Thạch động không thể vào!" - Vị sư tỷ Xích Hà cung lên tiếng, kéo lại người muốn vào thạch động tránh bão.

Nam nhân hắc y trước giờ luôn im lặng đột nhiên lên tiếng "Tập hợp lại."

Mọi người bất giác nghe lời nam nhân kia tập hợp lại chỗ. Chỉ thấy nam nhân kia đã vẽ một vòng tròn thật lớn trên cát nơi không có máu xà độc, trong vòng tròn vẽ chỉ chút trận pháp.

Khanh Khanh đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc, thủ thuật Xích Hà cung?

Nam nhân cắt rách ngón tay, máu chảy xuống trận pháp phản lên màu đỏ chói mắt, hân hô một tiếng "Hộ" cũng là lúc bão cát ập xuống.

Trận pháp hình tròn biến thành kết giới chắn lại bão cát bên ngoài, bảo hộ mười người bên trong.

P/s: Các nàng đoán thử xem vị "sư tỷ" với nam nhân áo đen kia là ai???

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 42: Hạ huyền

"Người là người Xích Hà cung?"

Hắc Kết kinh ngạc nhìn nam nhân hắc y trầm ổn lạnh lùng.

Nam nhân tùy tiện băng lại vết thương trên tay, khom người hướng Hắc Kết hành lễ "Thuộc hạ Hạ Huyền ra mắt Tứ công tử!"

Hắc Kết há miệng kinh ngạc, nam tử gọi là Hạ Huyền đứng dậy thoáng nhìn qua Khanh Khanh bên cạnh y "Thuộc hạ theo lệnh quốc sư đến giúp đỡ công tử."

Vị "Sư tỷ" Xích Hà cung thoáng ngần ra, sau đó lấp bắp hỏi "Người là thuộc hạ của đại sư huynh?"

Hạ Huyền nhếch môi cười nhạt, hướng nàng ta "Nhị tiểu thư."

Hạ Huyền thu hồi ánh mắt nhìn Xích Dụ Yên, lại một lần nữa rơi trên người Khanh Khanh.

Hắc Kết như nhận ra điều gì đột nhiên hốt hoảng, y kéo Khanh Khanh ra phía sau, che chắn trước mặt nàng.

Hạ Huyền cười nhạt nhúng vai "Tứ công tử đang lo lắng cái gì? Thuộc hạ cũng không thể làm hại người của người!"

Hắc Kết cắn răng, cổ tỏ ra bình thường che dấu sự hoảng sợ trong đôi mắt "Nàng họ Lãnh, là bằng hữu quen biết ở Phong Nguyệt!"

Khanh Khanh nhủ mảy, tại sao y phải che dấu?

Xích Dụ Yên nhìn Khanh Khanh phía sau Hắc kết, thoáng muốn nói lại thôi.

Hạ Huyền khẽ cười "Công tử không cần giải thích cho thuộc hạ đi? Thuộc hạ chỉ phụng mệnh quốc sư đến phù trợ người truy bắt Xích Liệt, không có ý gì khác!"

Nói đoạn Hạ Huyền đi đến một góc của kết giới ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần "Kết giới tạm thời có thể duy trì đến khi bão cát kết thúc, các vị an tâm nghỉ ngơi." Vốn dĩ hắn có thể một mình rời khỏi, bỏ mặt lại mọi người nhưng giữa đường lại gặp Hắc Kết. Hắn phụng mệnh bảo vệ Hắc Kết, đành tiện nghi cho những người khác.

Mọi người cũng tản mỗi nhóm một góc mà nghỉ ngơi.

Hắc Kết thoáng nhìn qua Khanh Khanh tựa bên cạnh y nghỉ ngơi, nhỏ giọng hỏi Xích Dụ Yên "Tỷ sao lại ở đây?"

Xích Dụ Yên ngồi cách hai người không xa lắm "Theo lệnh sư phụ đến!" Nàng ta nhìn Hắc Kết lại nhìn Khanh Khanh "Nàng..."

Hắc Kết nhỏ giọng "Nàng có chút chuyện không nhớ đến nữa."

Xích Dụ Yên nhủ mảy "Đệ cho nàng ta dùng Vong Tinh thủy?" Trước đây Hắc Kết trở về Xích Hà cung có đem đi một bình Vong Tinh thủy, thì ra là cho nàng dùng.

Hắc Kết nhẹ nhàng gật đầu.

Hạ Huyền ngồi bên góc kia không biết từ khi nào đã để ý đến hai người nói chuyện bên này. Nghe Xích Dụ Yên nhắc đến Vong Tinh thủy khỏe môi không khỏi nhếch lên. Hắn nhìn Khanh Khanh tựa bên cạnh Hắc Kết nhắm mắt dưỡng thần thầm cân nhắc gì đó.

Ánh mắt Xích Dụ Yên dừng ở Khanh Khanh một hồi, Hắc Kết thoáng nhủ mảy, y dùng áo choàng che Khanh Khanh lại "Sư tỷ!"

Xích Dụ Yên nhếch môi tự giễu "Ta cũng không ăn thịt nàng ta!"

"Nhưng tỷ từng đã thương nàng!"

Nụ cười bên môi nàng ta thoáng sững lại "Đệ...". Xích Dụ Yên thu hồi lại ánh mắt, quay mặt đi, nam nhân nào cũng vậy đều hận Xích Hà cung, chỉ vì nàng?!

Bão cát càng ngày càng lớn, không có dấu hiệu ngừng trong đêm. Đợi phía chân trời có vệt nắng, bán mặt trời nhô lên, lúc bảy giờ bão cát mới dừng lại.

Hạ Huyền thu hồi kết giới "Công tử, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây sớm một chút, bão cát đã qua xà độc còn không biết khi nào lại đến."

Hắc Kết đồng ý với ý kiến của Hạ Huyền, một đoàn mười người lại tiếp tục đi sâu vào trong vùng cấm.

Thiệu Phi nghiêng người nhìn hai người La Mạn thành "Uy, hai người tại sao lại đi theo Hắc Kết?"

Cố Thanh lạnh nhạt "Theo lệnh La Mạn thành chủ đến bắt Xích Liệt, không ngại hợp tác cùng các ngươi."

Hắc Kết nghe vậy nhúng vai, không nề vạch trần Cố Thanh, rõ ràng La Mạn thành phái hai người họ tới giúp đỡ Xích Hà cung.

Hạ Huyền thoáng nhìn qua bọn họ, cũng không mấy để ý đến những người đi cùng khác "Chúng ta trực tiếp đến động thạch trắng bão cuối cùng, Xích Liệt đang ở đó."

"Ngươi nếu đã biết rõ hành tung của Xích Liệt vậy tại sao lại không liền đi bắt?"

Hạ Huyền thản nhiên "Quốc sư ra lệnh phù trợ công tử không ra lệnh tự mình đi bắt!"

Hắc Kết: "..."

Mọi người: "..."

Hắc Kết nhìn lấy bản đồ, thạch động tránh bão thứ năm cũng là thạch động cuối cùng so ra càng gần Phong Quốc hơn, ít ra khoảng hai ba ngày đường. Có lẽ Hạ Huyền đã đi qua vùng cấm đến tìm y đi?!

Hạ Huyền như nhìn ra suy nghĩ của Hắc Kết, lạnh nhạt nói "Thuộc hạ từ Phong Quốc đến chính là băng qua vùng cấm, vốn muốn đến Liêu quốc tìm công tử nhưng đến đây lại gặp người."

"Ngươi nói từng đi qua vậy có từng gặp Xích Liệt? Đến xào huyết của ông ta?"

Hạ Huyền nhúng vai "Xào huyết của hắn ở dưới lòng đất thạch động cuối cùng, từng gặp qua ông ta, bắt quá ta lười cùng ông ta chơi đùa cùng không

qua nơi của ông ta thăm quan."

Này...

Khanh Khanh sóng vai cùng Hắc Kết không khỏi ngẩn đầu nhìn hấn, người này có chút không... Tầm thường? (không bình thường?)

Hạ Huyền nhận thấy ánh mắt của nàng cũng không né tránh, đáp lại bằng nụ cười nhạt.

Hắc Kết nhú mày kéo Khanh Khanh qua bên cạnh, che chắn giữa nàng và hấn ta.

Hạ Huyền nhúng vai "Thuộc hạ cũng không phải quý dữ ăn thịt."

Hắc Kết trầm mặc, cố ý kéo Khanh Khanh đi nhanh về phía trước. Khanh Khanh hồ nghi nhìn y, nàng có cảm giác y giống gà mái bảo vệ gà con? Cuối cùng nàng cũng mặc y.

Đoàn mười người một đường đến thẳng thạch động cuối cùng, trên đường gặp hai lần bão cát, đến nơi đã hai ngày hai đêm, trời phía đông vừa hừng sáng.

Đoàn người núp ở một đồi cát khá trũng đối diện thạch động quan sát tình hình.

Trong không gian mờ mờ chỉ vài vệt nắng mỏng chiếu sáng mọi người phá lệ nhìn thấy trước cửa động có rất nhiều đom đóm nhỏ lấp lánh bay qua bay lại mà những động thạch trước đó không có.

Những con đom đóm nhỏ giống này Khanh Khanh từng gặp qua, vài lần ít ỏi nàng gặp Bối Lan khi tại thế bên cạnh nàng ấy luôn có đom đóm.

Nàng đưa mắt nhìn Hắc Kết, y nhẹ giọng nói "Đại sư tỷ có từng nghĩ ra một loại thủ thuật dựa vào ánh sáng của đom đóm, dùng nhìn đom đóm trước mặt vô hại, phía sau còn có người điều khiển."

Hạ Huyền cũng nghe thấy lời y, hấn hoàn toàn không phản ứng như đã vốn biết. Hấn phát tay, vết thương hai ngày nay hấn lấy máu dưng trận pháp tránh bão lại rách ra, máu tươi đỏ thẫm tí tách nhỏ trên cát. Máu của hấn vừa rơi xuống đất liền biến thành những con trùng kích cỡ khoảng ngón út mang màu đỏ tươi. Những con trùng đó theo mắt thường có thể nhìn thấy mà kết kén, chưa đến một giây sau đã phá kén biến thành Huyết Điệp (bướm) xinh đẹp.

Lúc này Hạ Huyền mới giữ miệng vết thương để máu ngừng chảy, những con Huyết Điệp kia không cần máu của chủ nhân nữa mà tiếp tục sinh sản càng ngày càng nhiều. Huyết Điệp đỏ tươi như máu bay ngập trời, ồ ạt lao về phía đom đóm ngoài cửa động. Huyết Điệp gặp đom đóm liền cắn nuốt sạch, chẳng bao lâu đom đóm ngoài động đã bị nó "ăn" hết.

Trận pháp đom đóm ngoài động đã bị phá, Hạ Huyền nhân nhả đứng dậy, tiên phong đi vào động, mọi người cũng nối đuôi vào trong.

Hắc Kết đi cùng Khanh Khanh, vẻ mặt mang mấy phần phức tạp "Huyết Điệp là khắc tinh của đom đóm..."

"Làm sao?"-Khanh Khanh nhỏ giọng hỏi.

Hắc Kết thoáng nhìn qua nàng lắc đầu "Không có gì."

Huyết Điệp của đại sư huynh khắc chế đom đóm của Bối Lan sư tỷ, Huyết Thạch của đại sư huynh khắc chế Tử Động của sư phụ, còn có... Y không rõ còn có bao nhiêu cái khắc tinh. Trước đây y không mấy để ý đến việc trong Xích Hà cung, y chỉ biết đại sư huynh không yêu thích lắm Xích Hà cung. Chỉ là...

Hình như mỗi thủ thuật, mỗi trận pháp từ bao đời cung chủ của Xích Hà cung đến nay đại sư huynh đều có thể phá giải.

Đại sư huynh có ý gì đây?

Là vô tình hay cố ý?

P/s: sorry các nàng hôm nay đăngchap trễ. Tớ mới đi làm về xem tí quên mất. Các nàng tối an (Nàng nào đọc vào hôm sau thì ngày an nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lẽnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Địa Động-Truyền tông trận

Huyết Diệp bay phía trước, ánh sáng màu đỏ phát ra từ nó trong động tối nhìn có chút quý dị.

Động tránh bão chỉ rộng năm mét dài khoảng mười, mười lăm mét, đoàn mười người đứng trong động có vẻ chật hẹp.

Huyết Diệp bay tới vách động, bám vào bốn phía vách đá gồ ghề nhẹ nhàng đập cánh. Hạ Huyền, Hắc Kết cùng Xích Dụ Yên và một thuộc hạ Xích Hà cùng khác quen thuộc thủ thuật, trận phá kiểm tra khắp trong động.

"Mọi người lùi lại!"-Xích Dụ Yên đi lại một góc tường phát hiện ra thứ gì đó.

Mọi người lùi về phía cửa động, chỉ thấy nàng ta vận nội lực đập vào một tảng đá nơi góc tối chẳng phát ra lấy một tiếng động, nơi nàng ta đứng lập tức lộ ra một cái hố, Xích Dụ Yên trực tiếp rơi xuống.

Xích Dụ Yên vừa rơi xuống cái hố dưới đất liền khép lại như thuở ban đầu.

Hắc Kết nhíu mày "Cần nội lực duy trì cửa mật thất bên dưới."

Hạ Huyền đứng ở một góc xa vung tay lên, tất cả Huyết Diệp trong động tụ tập lại bay về phía góc tối bám vào một khối đá gồ ghề bên trên vách. Hần mượn Huyết Diệp truyền nội lực từ xa, cái hố cửa mật thất lại lần nữa mở ra.

"Các người xuống trước."

Mọi người cân nhắc một chút, quyết định để Lăng Vân, Thiệu Phi cùng một thuộc hạ Xích Hà cùng và một thuộc hạ La Mạn thành ở lại bên ngoài ứng phó dị biến phá sinh đột ngột. Khanh Khanh, Hắc Kết, Na Bồ Lạp Hàn Minh cùng Cố Thanh và Hạ Huyền vào mật thất dưới lòng đất bắt Xích Liệt.

Hắc Kết nhảy xuống trước, hố sâu tối đen như mực giờ tay không thấy năm ngón. Y đáp xuống đất, định thân lại một chút lại hướng lên trên chờ người. Khanh Khanh nhảy xuống tiếp theo, vững vàng nằm trọn trong lòng Hắc Kết.

Xích Dụ Yên đứng trong bóng tối về mặt khinh bỉ, mật thất dưới động rất tối nhưng sao nàng ta lại cảm thấy mình sáng thế nhỉ?!

Hai người Na Bồ Lạp Hàn Minh, Cố Thanh tiếp theo nhảy xuống, Hạ Huyền là người cuối cùng, cùng lúc y tiếp đất cửa động khép lại.

Hạ Huyền lại tạo ra hai ba con huyết Diệp chiếu sáng động.

Lối vào mật thất ban đầu chật hẹp, chỉ vừa đủ một người đi, càng vào trong lối đi càng rộng, ba bốn người cũng vừa vặn có thể cùng đi.

Năm người đi một đoạn tầm chừng thời gian một khắc trước mắt xuất hiện một điểm sáng, nhìn tựa ánh trăng lại tựa ánh nến. Tuy xuất hiện ánh sáng nhưng trong động vẫn lạnh lẽo tựa bấy giờ, không có lấy một hơi ấm.

Ánh sáng kia phát ra từ một hốc động rộng lớn, cũng là điểm cuối trong thạch thất dưới lòng đất, tường đá vây bốn phía.

Hắc Kết nhìn thứ phát sáng được gắn trên tường, đôi mày nhíu lại "Huyết thạch!"

Mọi người nhìn theo ánh mắt y phát hiện trong hốc động rộng lớn bốn phía treo bốn giá đèn bằng ngọc thạch to cỡ cầm tay người lớn, bên trên gắn một khối vuông vuông màu đỏ tươi như máu đang phát sáng.

Hắc Kết kéo Khanh Khanh về phía sau lưng, đặc biệt phản cảm với Huyết Thạch, y vẫn còn nhớ rõ trên người nàng còn có vết thương do Huyết thạch gây ra. Khanh Khanh dường như cũng nhận ra ý nghĩ của y, mặc cho y che chở phía sau.

Hạ Huyền nhìn thoáng qua Huyết thạch, trên môi treo lên nụ cười khinh miệt "Chế tác cũng thật giống!"

Xích Dụ Yên và Cố Thanh chẳng mấy để tâm tới Huyết thạch, hai người kiểm tra xung quanh. Nếu đã cất công xây dựng mật đạo dưới động tránh bão thì không lí nào chỉ đơn giản để trống không như vậy!

Cố Thanh đi lại một góc tường kiểm tra lại vô tình phát hiện dưới chân có hoa văn kì dị. Cố Thanh xoay người lại, phui đất bụi dưới đất lộ ra một mảnh hoa văn màu đen, hoa văn kéo dài đến trung tâm hốc động.

Mọi người cũng để ý đến động tác của hắn, vây bên cạnh "Phát hiện ra cái gì?"

Cố Thanh nhíu mày "Dưới đất có vẽ trận pháp gì đó!"

Hạ Huyền ra hiệu cho mọi người ra khỏi vùng trung tâm, tay vận nội lực bức bay cát bụi dưới đất. Cát bụi bay đi dưới đất hiện ra một trận pháp hoa văn phức tạp. Trận pháp lan toả chiếm gần hết nền đất hốc động.

Cố Thanh càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, y nhíu mày suy nghĩ.

"Đây là..."

"Truyền tống trận!"-Hạ Huyền thờ ơ nói.

Không khí chốc lát ngưng đọng lại, mọi người rơi vào trầm tư.

Truyền tống trận tức trận pháp dịch chuyển một người, một nhóm người đến một nơi khác trong sự khống chế của người lập trận. Truyền tống trận cũng không phải là trận pháp bí mật hay có huyền cơ gì. Chỉ là những trận pháp thuộc loại như này chỉ có người trong giới tu chân mới có thể vẽ ra cùng thi triển.

Vốn dĩ lúc đầu chỉ là truy nã phản đồ Xích Hà cung, báo thù cho Bối Lan không ngờ lại phát hiện ra có liên quan đến người tu chân giới. Chuyện càng ngày càng đi theo hướng phức tạp!

Hắc Kết sau hồi im lặng lên tiếng "Có thể khởi động trận pháp?"

Hạ Huyền nhúng vai "Thuộc hạ không biết được nơi Xích Liệt muốn tới. Khởi động cũng vô dụng!"

"Gần đây Liễu Quốc có xuất hiện tu tiên giả sao?"-Xích Dụ Yên hỏi.

Cố Thanh lắc đầu "Không nghe nói đến, phàm là tu tiên giả trừ phi có tà ma mới ra mặt, bình thường họ rất ít khi xuất hiện"

Khanh Khanh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, không phải chỉ là truyền tống trận? Chẳng phải trận pháp này rất phổ biến hay sao?

"Vậy bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ ôm cây đợi thỏ?"

Cố Thanh trầm ngâm "Xích Liệt xây dựng địa động ở đây có lẽ chỉ để che dấu truyền tống trận. Trận pháp này nếu để lộ ra có lẽ sẽ gây phiền toái!"

Xích Dụ Yên nhíu mày "Người có ý gì?"

Cố Thanh nhếch môi, nhúng vai "Ta nói có ý gì chẳng lẽ Xích Hà cung các người không rõ? Cũng không phải Xích Hà cung các người là một đám gà mờ không hiểu chuyện. Đòi trước các người tu theo ma đạo đã sớm không phải chuyện gì bí mật, đời này ai biết được các người có theo lại đường cũ?!"

Xích Dụ Yên nắm chặt tay cười lạnh "La Mạn gia tộc các người còn mặt mũi nói Xích Hà cung bọn ta? Bản thân chính là hậu duệ của Ma tộc còn nói Xích Hà cung tu ma đạo. Chó chê mèo lắm lông!"

"Người..."

Hắc Kết day day trán "Đủ rồi! Hai người đều im lặng đi!"

Hạ Huyền nhìn hai người họ chỉ nhúng vai không can thiệp.

Na Bồ Lạp Hàn Minh mở miệng "Liệu có phải Xích Liệt tu tiên hoặc tu ma?"

Hắc Kết lắc đầu "Trước giao đấu cùng ông ta vẫn chưa nhận ra ông ta có khác thường, có lẽ không phải."

Hắc Kết đột nhiên đưa mắt nhìn Hạ Huyền.

Hạ Huyền nhận được ánh mắt của y chỉ cười trừ "Công tử không cần nhìn thuộc hạ, chủ nhân lệnh ta đến là giúp người, không phải đến để che giấu chứng cứ."

Hắc Kết dời mắt đi "Ta không có ý nghi ngờ sư huynh!" Sư huynh chán ghét Xích Hà cung như vậy không có lý y đi giúp Xích Liệt, mặc dù y là...Tu tiên giả, người có hiềm nghi lớn nhất.

Xích Dụ Yên dường như cũng nghĩ đến đại sư huynh kia thoáng nhìn qua Hạ Huyền rồi nhanh chóng dời mắt đi.

Khanh Khanh nhìn một mảng này chỉ biết làm ngơ, mâu thuẫn nội bộ ah...

Nàng cảm thấy nghi hoặc, kéo tay áo Hắc Kết nhẹ giọng hỏi "Truyền tống trận không phải chỉ cần vẽ ra là được sao? Vì sao Xích Liệt lại khắc trên nền đất che dấu ở đây? Quá bất tiện rồi!"

Hạ Huyền nghe thấy lời nàng, sự chú ý lại tăng hơn một chút "Xích Liệt không phải người tu chân giới, không có pháp lực, không có khả năng thi triển trận pháp. Chỉ có thể suy đoán là có người giúp ông ta, hơn nữa người kia không ở đây, trận pháp này khắc cố định lại tùy lúc cho Xích Liệt sử dụng. Người kia khẳng định còn để lại thứ gì đó!"

Khanh Khanh hoàn toàn mờ mịt, cái gì tu chân giới tu tiên giả... Nàng đột nhiên phát hiện ra ba năm xuyên đến thế giới này nàng vẫn hoàn toàn không hiểu được nguyên lý tồn tại của nó. Lúc đầu nàng chỉ nghĩ thế giới này chỉ là một lục địa có sáu quốc gia đơn thuần như trái đất, lại không ngờ đến còn có ma giới tiên giới gì đó qua lời Hắc Kết kể. Bây giờ lại xuất hiện tu chân giới, có phải một ngày nào đó nàng sẽ phát hiện ra có cả thần giới, thần tiên, địa ngục, ma quỷ luôn không?

Oa oa... Thật rối não!!!

Quyển 2 - Chương 44: Hạ gục xích dụ yên

"Đing-đang..."

Tiếng chuông bạc không báo trước vang lên phá vỡ không khí trầm lặng trong địa động. Xích Dụ Yên nhú mảy thảo Ngân Linh vất bên hông đang không ngừng lay động phát ra âm thanh "đing-đang" vội vã.

"Bên ngoài xảy ra chuyện rồi!"

Ngân Linh của Xích Hà cũng được xem như dụng cụ cầu cứu, phạm chi khi rơi vào tuyệt cảnh mới sử dụng Ngân Linh thông tri đến người nắm giữ Ngân Linh khác được chỉ định. Một khi sử dụng sự cầu cứu thông qua Ngân Linh phải trích máu hiến tế, công lực bị suy giảm rất nhiều, nếu không phải rơi vào đường cùng sẽ không ai hiến mạng như vậy.

Xích Hà cũng đến chỉ có hai người, Xích Dụ Yên nhận được sự cầu cứu của Ngân Linh chỉ có thể từ thuộc hạ đang ở ngoài động tránh bão. Thuộc hạ kia có thể là cầu cứu hoặc cũng có thể đang cảnh báo cho nàng ta biết bên ngoài có nguy hiểm vượt qua sự khống chế của bọn họ.

"Nhanh chóng ra ngoài!"

Năm người cấp tốc theo đường cũ mà trở lại lối vào địa đạo, rất nhanh chóng mọi người lại nhận ra một sự thật đầy bi ai.

Bọn họ không biết làm cách nào để ra ngoài!!!

Xích Liệt kia chỉ xây dựng cơ quan mở cửa địa đạo từ bên ngoài, bên trong vốn đã có truyền tống trận đến địa điểm ông ta cần nên không lắp đặt cơ quan từ bên trong. Trước mọi người đi vào không hề để ý nay trở lại mới nhận ra điều này, trừ phi bên ngoài có người mở cửa địa đạo nếu không năm người sẽ bị vây trong đây không thể ra ngoài.

Tiếng Ngân Linh vang lên càng lúc càng dồn dập, qua một khoảng thời gian một chén trà (khoảng tầm 5 phút) đột nhiên ngừng hẳn. Sự im lặng không có nghĩa là sóng gió đã trôi qua mà là sự an ổn trước sóng to gió lớn!

Na Bố Lạp Hàn Minh thăm đo độ dày cửa địa đạo "Có thể phá được sao?"

Hắc Kết lắc đầu "E rằng sẽ rất khó phá vỡ!"

Hạ Huyền nhú nhú mảy "Thử xem!". Nói đoạn tay phải hắn nâng lên, mấy chục con Huyết điệp được tạo ra trong thoáng chốc bay lên hướng cửa địa đạo, chiếu sáng khoảng cách từ cửa địa đạo đến mặt đất.

Từ cửa địa đạo đến nơi bọn họ đang đứng phải xa ít nhất mười mét, Hạ Huyền vận nội lực trong tay đánh thẳng về phía cửa động.

"Àm..."

Địa động rung chuyển thật mạnh, đất đá vụn rơi xuống mù mịt nhưng cửa địa động vẫn không hề lay chuyển dù chỉ một chút.

Hắc Kết phui đi bụi đất trên người Khanh Khanh cùng y sau đó mới nhìn tới cửa địa động vẫn vững như bàn thạch "Dùng "Phá Địa trận" thử xem!"

Hạ Huyền thoáng nhìn Hắc Kết lại nhìn cửa địa đạo. Hắn cắn nát hai ngón trỏ và giữa hướng về phía cửa địa đạo vẽ trận pháp. Mấy mươi con Huyết điệp nương theo nét vẽ của hắn mà tụ lại trên cửa địa động. Trận pháp đã vẽ xong, Hạ Huyền thu hồi tay, nhếch môi lâm bẩm gì đó, mấy mươi con Huyết điệp đồng loạt vỡ tung. Máu từ Huyết điệp vỡ ra chảy theo nét vẽ của Hạ Huyền từ trước, "Phá Địa Trận" bằng máu hoàn thành.

"Rầm...rầm...rầm..."

Lần này cửa địa đạo hoàn toàn bị phá vỡ, không chỉ cửa mà toàn địa đạo gần như bị ảnh hưởng muốn sụp đổ, đất đá từ phía trên rơi khắp nơi.

Hắc Kết kéo Khanh Khanh lại bên người che chở nàng đồng thời còn nhắc nhở mọi người "Mau rời khỏi đây, nơi này sắp không thể chống đỡ được rồi!"

Mọi người nhanh chóng vận khinh công theo cửa địa đạo bị phá vỡ đi ra ngoài. Chấn động bên dưới còn ảnh hưởng đến phía trên, mọi người đã lên trên vẫn cảm nhận được sự run chuyển dữ dội dưới địa đạo.

Vừa lên tới động tránh bão đã thấy thủ hạ Xích Hà cùng và thủ hạ La Mạn thành bị thương ngất ở một bên không rõ sống chết, Lăng Vân cùng Thiệu Phi không thấy bóng dáng, có lẽ đã đuổi theo người đã thương họ.

Chấn động bên dưới dần im ắng lại, Xích Dụ Yên cùng Cố Thanh tới kiểm tra hai thuộc hạ của họ. Vết thương quả thật nặng nhưng bắt quá mạng sống vẫn còn giữ được. Cố Thanh cho hai người họ mỗi người một viên đan dược chữa thương.

Mọi người để hai người họ ở lại động tránh bão rồi theo dấu vết tìm Lăng Vân và Thiệu Phi.

Bên ngoài không có bão cát, mặt trời treo cao, ánh nắng Liêu Quốc gắt gỏng đốt cháy da thịt. Mọi người tìm kiếm xung quanh động tránh bão, khoảng gần hai dặm* về phía đông mới nghe thấy tiếng binh khí va chạm.

(2 dặm=1000m=1km)

Lúc mọi người đến nơi Lăng Vân và Thiệu Phi dường như đã muốn chống đỡ hết nổi, khẳng định nếu mọi người đến trễ một khắc nữa đã có thể thu thập hài cốt của hai người.

Đối phương là một đám hắc y nhân tầm năm mươi, sáu mươi tên, phía sau có một nam tử trung niên vận toàn thân đen tuyền che mặt, bên tay cầm phát trần, sau lưng đeo bảo kiếm. Nam nhân trung niên kia dù che mặt mọi người cũng nhận ra chính là người mấy ngày nay họ truy bắt-Xích Liệt.

Lăng Vân cùng Thiệu Phi bị hắc y nhân đánh bay, trên người không chỗ nào không bị thương, quần áo dính đầy máu, trên đất cũng vấy đầy máu của hai người. Không biết chỉ đoạn thời gian ngắn hai người đã ăn không biết bao nhiêu khổ sở.

Một hắc y nhân đề lộ sát ý, vung kiếm muốn lấy mạng Thiệu Phi và Lăng Vân nhưng kiếm còn cách một xích* đã bị roi sắt cuốn lấy bẻ gãy.

(1 xích=33.3cm)

Xích Dụ Yên cầm roi sắt tiên phong nhảy lên quét sạch hàng gần mười hắc y nhân đầu tiên đang có ý đồ xông lên. Nàng ta nhếch môi khinh bỉ "Ý đồ hoành hiếp yếu thật đáng xấu hổ ah!".

Xích Dụ Yên nhìn tới nam tử trung niên che mặt nở nụ cười "Sur thúc, lâu rồi không gặp!"

Xích Liệt hừ một tiếng, nhếch môi "Tập chúng bị ruồng bỏ còn có mặt mũi đến? Không biết tự lượng sức!"

Trong nháy mắt sắc mặt Xích Dụ Yên đen lại, nụ cười bên môi cũng trở nên lạnh rét thấu xương "Môn đồ bị đuổi khỏi sư môn, bị sư phụ ghét bỏ tìm cách triệt tiêu. Sur thúc, đều giống nhau thôi!"

Roi sắt trên tay Xích Dụ Yên khẽ động, sát khí từ nàng ta tỏa ra tràn ngập. Roi dài quét qua, đánh ngã một đám thuộc hạ của Xích Liệt máu tươi be bét như đang trút giận. Chỉ trách chủ tử các ngươi chọc ta tâm tình không tốt!

Lam Khanh Khanh cùng Na Bố Lạp Hân Minh lại đỡ Thiệu Phi và Lăng Vân bị đánh mất nửa cái mạng, không còn sức mà nằm một bên. Cố Thanh đi lại lấy trong người ra lọ thuốc cho hai người họ mỗi người một viên thuốc trị thương cùng cầm máu. Thiệu Phi và Lăng Vân còn có thể miễn cưỡng tỉnh táo.

Hạ Huyền và Hắc Kết không một lời tiến về phía trước hỗ trợ Xích Dụ Yên đồ sát thủ hạ của Xích Liệt. Một đám thuộc hạ yếu kém mang tên "nhân vật hi sinh" làm sao địch lại nổi ba người sớm đã coi mạng sống người như cỏ rác, hưởng hồ người còn bên phe địch. Một đoàn hắc y nhân năm mươi sáu mươi người nhanh chóng bị ba người đồ sát gần hết. Một vài hắc y nhân xem như cao cường còn sống sót cố gắng chống đỡ ba người bảo vệ chủ tử của họ.

Xích Liệt nhìn tình thế không ổn liền đẩy mấy thủ hạ phía trước ra, tự mình nghênh chiến.

Xích Dụ Yên nhếch môi, đôi mắt vì giết chóc màu đỏ ầu, nàng ta đánh mạnh roi sắt xuống đất tạo thành vết hằn kéo dài xông lên đánh trực diện với Xích Liệt.

Xích Liệt cảm phát trần đối phó với roi sắt của nàng ta, đối chiến còn không quên khích tướng "Tập chúng ngươi cũng thật biết chịu đựng, sống trong nơi ghê tởm đó bị cha ruột đầy đo còn ngoan ngoãn làm chó vẫy đuôi trung thành với hắn. Hắn có xem ngươi là con gái không?"

Xích Dụ Yên hung bạo đánh một roi về phía ông ta, cắn răng "Ông không cần khiêu khích ta!"

"Phải không? Ngươi chưa bao giờ hận ông ta sao? Hận ông ta đối xử với ngươi như vậy! Với mẹ ngươi như vậy! Không hận sao?"

Roi sắt bị phát trần của Xích Liệt đánh trả, Xích Dụ Yên bị bức lùi vài bước phun ra ngụm máu "Hồ ngôn loạn ngữ!". Nhận ra chênh lệch giữ nàng và ông ta vẫn cố chấp xông lên.

Xích Liệt cười ha hả nhìn Xích Dụ Yên đầy thương hại "Ông ta không muốn người con gái này, tập chúng ngươi thật đánh thương!". Ông ta thừa cơ Xích Dụ Yên trong lòng có loạn tung ra một chưởng

Hắc Kết nhíu mày phi thân đến hóa giả một chưởng kia "Sur tỷ, người không cần nghe ông ta nói bậy, ông ta đang muốn tâm ma tỷ rối dậy!"

Đôi mắt Xích Dụ Yên đỏ lừ không biết vì tức giận hay thương tâm, nàng ta cố chấp xông tới.

Xích Liệt bật cười chế giễu "Tập chúng còn có tên, mang họ ai thế kia? Không phải hắn không cần ngươi thì ngươi hiện tại đã là vương nữ chứ không

phải là một tiểu thư trong sư môn. Không bằng cả huynh đệ tỷ muội trong sư môn! Không có ai thích cũng không có được người mình thích, thân phận thấp hèn!"

"Người im đi!"

Xích Liệt cười điên cuồng như mẫn nguyện nhìn Xích Dụ Yên đỏ mặt hết lớn ở đối diện. Ông ta tung một chưởng về phía nàng ta, thành công hạ gục Xích Dụ Yên.

P/s: thả thính đêm khuya^^. Phần sau là phiên ngoại 2 viết về thời niên thiếu của A Yên nha.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lân Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 44-2: Phiên ngoại 2

"Haha tạp chủng..."

"Kia là đứa con hoang của cung chủ sao?..."

"Thân phận thấp hèn như vậy làm sao có tư cách cùng chúng ta học tập?"

"Haha dù sao người ta cũng là "tiểu thư" của Xích Hà cung nha..."

Ở góc tường một cô bé tầm bảy, tám tuổi ngồi xồm xuống một bên khóc, cô bé cắn chặt răng không để người khác nghe thấy tiếng nức nở của cô.

"Haiz... Lại trốn ở đây khóc?"

Cô bé hoảng sợ ngẩn đầu, một thiếu niên tầm mười ba mười bốn mỉm cười ôn nhu đưa khăn lụa cho cô. Thiếu niên vờ khịt khịt mũi ghét bỏ "Khóc lên thật xấu xí!"

Cô bé mím môi lại vùi đầu vào đầu gối không dám nhìn mặt thiếu niên.

Thiếu niên ngồi xuống bên cạnh cô bé "Yên Nhi, ta là ca ca của muội đấy, thật không nể mặt ta mà!"

Cô bé vẫn vùi mặt vào đầu gối, bả vai run rẩy.

Thiếu niên vẫn cười ôn nhu vỗ vai cô bé "Yên Nhi, muội không cần để ý đến những lời bọn họ nói, là bọn họ ganh tỵ muội nên mới nói vậy thôi. Yên Nhi, dù họ nói gì đi nữa muội vẫn là con gái của cha..."

"Không phải! Người không nhận ta...hức...càng không mong muốn có đứa con gái này!"-cô bé nức nở.

Thiếu niên xoa xoa đầu "Làm sao muội lại nghĩ vậy chứ?"

"So với ta người càng mong muốn Vô Ưu là con của người hơn!"

Thiếu niên thở dài xoa đầu cô bé "Haiz, muội từ này thật thông minh không đúng chỗ! Yên Nhi, muội họ Xích, muội gọi là Xích Dụ Yên! Dù cho có chuyện gì xảy ra muội vẫn là con gái của cha, chuyện này không thể thay đổi được! Đừng suy nghĩ nhiều."

Cô bé ngẩn đầu, dùng đôi mắt đầy nước im lặng nhìn thiếu niên.

Ta là Xích Dụ Yên?!

*

Xích Dụ Yên trước là một đứa trẻ mồ côi cha, mẹ là nữ tử thanh lâu trong một thành trấn.

Năm cô bảy tuổi mẹ cô qua đời, cô được mẹ gửi cho một nam nhân lạ mặt đưa tới Xích Hà cung nhận cha.

Cha cô-người mà mẹ cô tâm tâm niệm niệm cho đến lúc chết chính là vị cung chủ Xích Hà cung kia, cô cứ tưởng cha cô khi nhìn thấy cô sẽ rất vui giống như cô khi gặp ông vậy, Nhưng mà hoàn toàn không giống vậy!

Ông ấy nhìn cô bằng ánh mắt ghét bỏ, câu đầu tiên ông nói với cô không phải những lời ân cần, yêu thương như những người cha khác mà là giọng điệu nghi ngờ nồng đậm "Con ta? Làm sao bản cung biết nó chính là con ta?"

Cũng đúng! Mẹ cô là nữ nhân phong trần không biết qua lại với bao nhiêu nam nhân làm sao khẳng định được cô là cốt nhục của ai.

Cô được ông ban họ và nhận vào Xích Hà cung như một "nhân vật bổ sung" không đáng nhắc tới. Cô được người trong cung gọi một tiếng "tiểu thư" không chút tôn trọng nào.

Cô có một ca ca cùng cha khác mẹ cũng chính là thế tử Xích Hà cung lớn hơn sáu tuổi. Huynh ấy khác với mọi người, phá lệ tốt với cô hơn một chút, ôn nhu hơn một chút.

Vốn là một đứa trẻ ngây thơ hoạt bát nhưng từ khi vào Xích Hà cung cô dần trở nên lãnh đạm. Năm đầu tiên sống trong sự cô lập của chúng môn hạ, ngày ngày chỉ trốn trong một góc mà nhu nhu nhúc nhúc chôn mặt khóc.

Dần dà cô chợt nhận ra khóc vốn không có ích, khóc lóc cũng chỉ khiến người cha kia của cô ghét bỏ cô thêm thôi. Cô nhận ra chỉ có kẻ có thực lực mới sống được trong Xích Hà cung!

Cha cô có năm đồ đệ thân truyền, trừ vị sư tỷ Bối Lan luôn thân thiện ôn nhu kia cô thích nhất chính là đại sư huynh!

Đúng vậy, người đầu tiên cô thích nhất không phải Phong Nguyệt Vô Thần (Vô Ưu) mà chính là Đại sư huynh!

Lần đầu tiên cô gặp đại sư huynh huynh ấy đã có dáng vẻ hai lăm hai sáu tuổi, huynh ấy rất xinh đẹp, rất yêu nghiệt, vừa nhìn đã thích. Chỉ đáng tiếc khi cô lớn hơn một chút liền nghe ra huynh ấy đã có người trong lòng. Cô thật hâm mộ lẫn ghen tỵ với nữ nhân kia, được huynh ấy yêu thương như vậy!

Thời niên thiếu người cô ghét nhất, căm hận nhất chính là Vô Ưu!

Đúng vậy, không nghe nhầm đâu!

Vô Ưu chính là tam công tử của Xích Hà cung, con trai của Phi Yến cô cô.

Rõ ràng cô mới là con gái của ông ấy nhưng ông ấy lại không cần, ông ấy hận không thể biến Vô Ưu thành con trai ông ấy!

Cô cũng đã nghe qua phu nhân vì sao qua đời, cũng nghe qua đoạn rắc rối trước kia trong Xích Hà cung đều vì mẹ con họ Phi Yến kia mà ra.

Cô cũng nghe qua, cha cô trong một lần say rượu nhận nhầm mẹ ta thành Phi Yến cô cô mới có cô hiện tại. Mẹ cô còn có ba phần tư sắc giống Phi Yến Nguyệt Tâm kia.

Cô càng thêm ghét hấn!

Phi Yến Vô Ưu!!!!

Ngày đó vì ghét Phi Yến Vô Ưu mà cô làm ra biết bao chuyện ngu ngốc.

Ví dụ như khi hấn mắc lỗi sẽ trước mặt mọi người thêm mắm thêm muối, hoặc lúc hấn bị thương sẽ tráo thuốc trị thương, còn có lúc hấn dùng bữa sẽ bỏ thêm thuốc sô, lén phá tung phòng hấn lên..

Nhưng cuối cùng không chỉ hấn ăn khổ mà cô cũng bị Xích Ngạo Thiên phạt.

Cô càng thêm ghét hấn!

Từ ngày vào Xích Hà cung cô luôn luôn cố gắng, gần như điên cuồng làm việc, cô biến thành con chó trung thành luôn vẫy đuôi phía sau Xích Ngạo Thiên. Ông muốn cô giết người cô liền giết, ông muốn cô đánh đâu cô sẽ đồ sát không còn một sinh linh sống nơi đó.

Mọi người dần đổi cách gọi, gọi cô là chó điên!

Cho dù có khinh bỉ cô thế nào nay họ cũng phải cúi đầu, ai bảo cô có thực lực?! ai bảo cô chính là nhị tiểu thư Xích Hà cung?!

Nhưng cho đến cùng ông vẫn không chấp nhận cô!

Mười mấy năm ở Xích Hà cung cô gặp nhiều nhất chính là đòn roi của người cô gọi là cha. Dù cô làm gì cũng không thuận ông, nhất là chuyện liên quan đến một người, Phi Yến Vô Ưu!

Đến năm cô mười lăm tuổi cô nhận ra một điều, trong Xích Hà cung không phải cô khổ sở nhất mà chính là người cô luôn ghen ghét, Vô Ưu.

Hầu hết vết thương trên người hấn đều do cha cô gây nên. Vì sao cha cô lại đối xử với hấn như vậy? Chẳng phải ông rất thích hấn sao? Không phải ông rất mong hấn là con ông sao?

Cô bắt đầu để ý đến Phi Yến Vô Ưu nhiều hơn một chút!

Phi Yến Vô Ưu rất lạnh lùng, hầu như rất ít khi nói chuyện, cả ngày hắn luôn mang bộ mặt chó nhà có tang (Trước đây cô còn cho là hắn ra vẻ!).

Kể từ khi cô biết được những gì hắn trải qua cũng như hành động của Xích Ngạo Thiên đối với hắn cô dần không ghét hắn nữa. Không biết từ khi nào mà thích hắn, dần càng nhìn càng thích...

Chỉ vì hắn có hoàn cảnh khá giống cô?

Có lẽ vì thương cảm, có lẽ vì cùng chung cảnh ngộ, có lẽ vì cái gì đó mà khiến cô yêu hắn. Tình cảm của cô đối với hắn lấn át cả ái mộ đối với đại sư huynh.

Đại sư huynh là sự tôn kính thì Vô Ưu chính là tình cảm chiếm hữu, cô muốn hắn thuộc về cô!

Xích Hà cung không còn yên ổn, cuộc sống cô càng thêm tệ hại.

Đại sư huynh, Phi Yến Vô Ưu dần rời khỏi sư môn. Cha cô tính tình ngày càng tệ, mọi sự ưu phiền của ông đều biến thành đòn roi trút lên người cô.

Mười ba năm! Quãng thời gian mười ba năm cái danh "tạp chủng" trên người cô vẫn không phai nhòa.

Phi Yến Vô Ưu rời đi, ngay cả cái tên cũng không cần, hắn không cần bất cứ thứ gì liên quan đến Xích Hà cung, kể cả ta!

Hắn đi rồi, sống cuộc sống tốt đẹp, còn ta? Ta vẫn phải ở lại sống cuộc sống thê thảm hơn cả thê thảm. Ta không cam lòng!

"Tạp chủng..."?

"Tạp chủng..."?

"Tạp chủng..."?

Không! Ta gọi là Xích Dụ Yên! Ta họ Xích, ta có cha cũng có mẹ, ta không phải tạp chủng!

...

Các người luôn miệng gọi ta là tạp chủng vậy các người có thể cho ta biết cha ta là ai không?

Haha tạp chủng?

Ngươi nói thêm một tiếng ta liền giết ngươi!

Ta là Xích Dụ Yên!!!

»Thời niên thiếu Xích Dụ Yên«

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ*, Mời! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Bị khổng y kiểm không chế

"...Thân phận thấp hèn, không có ai thích cũng không có được người mình thích!"

Hạ Huyền nhếch môi đầy vẻ trào phúng "Hạ gục một người còn phải dùng cả hành động lẫn lời nói? Thật thảm hại!"

Xích Liệt cau mày, dường như lúc này mới để ý đến sự tồn tại của hắn "Ngươi là ai?"

Hạ Huyền nhúng vai "Biết đề làm gì? Tôi âm phủ từ từ tra là được!"

Nói đoạn Hạ Huyền cùng Hắc Kết liên thủ xông lên giao chiến cùng Xích Liệt. Cổ Thanh đi đến đỡ Xích Dụ Yên đã bất tỉnh, cho nàng ta viên uống thuốc chữa thương tạm thời.

Bên kia ba người giao chiến khói bụi bay mù mịt, chỉ thấy ba bóng đen điên cuồng giao chiến chẳng phân rõ ai là ai.

Hai thuộc hạ của La Mạn thành cùng Xích Hà cung không biết đã tỉnh từ khi nào tìm tới nơi của mọi người.

Vừa ra trận đã có một nửa người bị trọng thương, cũng chỉ còn Hắc Kết và Hạ Huyền có đủ thực lực cùng giao chiến với Xích Liệt.

Ba người Xích Liệt, Hắc Kết, Hạ Huyền đồng loạt tung chiêu lực khiến đối phương phải lùi lại mấy bước, khói bụi dần lắng xuống.

Tay phải Hắc Kết chảy ra dòng máu nhỏ tí tách xuống đất tạo một mảnh đỏ thẫm. Hạ Huyền trông có vẻ ổn lại bị rách một đường trên vai trái, y phục màu đen che đi vết thương đang không ngừng rỉ máu trên da thịt. Xích Liệt bên kia có vẻ cũng không được ổn, bên môi vuron ra dòng máu bị ông ta tùy ý gạt đi. So ra tình trạng vẫn là ông ta ổn hơn hai người rất nhiều.

Lam Khanh Khanh nhú mày, thực lực của Xích Liệt với khi trước cao hơn rất nhiều, trong thời gian ngắn như vậy không lí nào nâng cao nhanh chóng như vậy!

Hạ Huyền cùng Hắc Kết cũng nhận ra Xích Liệt khác thường, đôi mày kiếm chau lại.

Xích Liệt cười chế giễu "Yếu ớt như vậy còn muốn bắt ta? Bất như thế nào đây?"

Hạ Huyền nhú mày, cắn nát ngón tay tạo thành vô số Huyết Điện trợ chiến.

Xích Liệt nhìn tới Huyết Điện thoáng sửng sốt sau lại cười "Còn tưởng là ai thì ra là người của Đại công tử, xem ra hán vẫn còn rất coi trọng Hắc Kết đi? Còn không biết Kết Nhi yêu dấu của hán đánh chủ ý lên nữ nhân của mình sao? Chắc chắc tên yêu nghiệt kia cũng quá rộng lượng đi?"

Hắc Kết nhú chặt mày. Hạ Huyền ngược lại bình tĩnh cười "Không cần khách tướng, đã là nữ nhân của chủ tử ắt vẫn sẽ về cạnh chủ tử, nếu nàng không thuận thì đành vậy. Không cần cưỡng ép như ông từng làm với phu nhân Xích Hà cung để bị môn đồ trong cung đuổi giết!"

Xích Liệt lập tức đen mặt, tay ông ta khẽ động, luồng khí hắc ám trong tay lúc đầu tựa sợi chỉ dần biến thành đám mây đen. Màu sắc khí hắc ám càng ngày càng đậm nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì!

"Hồ ngôn loạn ngữ!"-Ông ta tức giận gầm một tiếng tung khí hắc ám về phía Hắc Kết và Hạ Huyền.

Hạ Huyền nhếch môi lạnh nhạt "Chẳng phải đều trả lại ông sao?"

Luồng khí hắc ám bao bọc lấy hai người, trong vòng 10 Trượng xung quanh cũng không thoát khỏi số phận.

(*1trượng=4m)

Cố Thanh cùng Na Bồ Lạp Hàn Minh và Khanh Khanh đứng ngoài phạm vi luồng khí hắc ám bao bọc nhưng cũng bị áp lực bức lui vài bước. Áp suất xung quanh giảm xuống nhanh chóng khiến người ta khó thở.

Hạ Huyền và Hắc Kết bị hắc khí áp chế mạnh mẽ, hai người dùng nội lực đối kháng chống lại hắc khí vẫn bị ép đến lực phủ ngũ tạng đảo lộn, quỳ rạp xuống đất.

Xích Liệt dường như đã vào trạng thái hóa điên, đôi mắt ần ần màu đỏ tươi, ông ta cười điên cuồng không chút lưu tình ra tay. Hắc khí đậm dần, dần biến thành một màn tối om đầy kịch độc, chỉ cần Hạ Huyền và Hắc Kết sẩy tay liền bị hắc khí bào mòn đến không còn xương cốt.

Khanh Khanh, Cố Thanh cùng Na Bồ Lạp Hàn Minh không ngừng bị bức lui, bị hắc khí làm cho đầu óc choáng váng sinh ra ảo giác, nôn mửa như bị ngộ độc.

Đương lúc mọi người sắp không chống đỡ được nữa, chịu số phận hắc khí ăn mòn bỗng trong luồng khí âm u hiện lên một tia sáng màu lam chói mắt xé nát màn khí độc trải dài mười trượng. Cùng lúc âm thanh hàng vạn khổng tước kêu gào khắp trời.

Nụ cười điên cuồng trên mặt Xích Liệt thoáng cứng đờ, ông ta mở tròn mắt không thể tin được nhìn thân ảnh nữ tử mảnh khảnh ghim thanh kiếm đang không ngừng phát ra uy áp chấn trước Hạ Huyền và Hắc Kết. Thanh kiếm kia phát ra ánh sáng màu lam tinh khiết phá vỡ từng đợt hắc khí, âm thanh khổng tước kêu gào càng thêm chói tai.

Thân thể nữ tử dường như không chịu nổi sức mạnh của thanh kiếm cùng hắc khí đối địch mà không ngừng run rẩy. Đôi đồng tử nàng lúc này hiện lên màu xanh không dễ thấy, nàng dường như không còn ý thức, tùy ý để kiếm linh điều khiển bản thân như con rối.

Kiểm quang màu lam phá vỡ toàn bộ luồng khí hắc ám, thanh kiếm run lên thoáng khỏi tay nữ tử bay về phía Xích Liệt đâm xuyên tim hán, ghim xuống đôi mắt.

Ngay lúc Xích Liệt ngã xuống hắc khí cũng như kiếm quang đều được thu lại toàn bộ, cũng không còn nghe thấy tiếng khổng tước kêu gào. Không Y kiếm đâm xuyên tim Ông ta cũng là lúc nữ tử vượt qua giới hạn chịu đựng thổ huyết ngã xuống.

Hắc Kết bị trọng thương quên mất cả người đầy máu hoảng hốt ôm lấy Khanh Khanh ngã xuống trước mặt.

Đôi mắt nàng lúc này đã trở về như cũ nhưng nhắm nghiền, môi không ngừng thổ huyết, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm.

Hắc Kết đỏ mắt lay lay nâng "Khanh Khanh, nàng đừng làm ta sợ...tại sao lại ngốc như vậy?!"

Khanh Khanh nếu như vẫn còn ý thức nghe câu này của y chắc chắn sẽ lại tức đến hộc máu, ai muốn liều mạng cứu hai người? Là thanh kiếm quý kia không chế ta!!!

Hạ Huyền dùng tay áo quạt đi máu bên môi lấy trong người ra lọ thuốc "Cho nàng uống trước, nhanh chóng đưa nàng về thành chữa thương."

Hắc Kết cho nàng uống viên thuốc quả nhiên không còn thổ huyết nữa nhưng sắc mặt nàng càng ngày càng tái nhợt, thân thể lạnh như băng, hơi thở yếu ớt. Không khác gì người sắp chết!

Hắc Kết ôm chặt lấy nàng muốn vận khinh công trở về tòa thành gần nhất Yên Thủy Thành lại bị Na Bồ Lạp Hàn Minh ngăn lại "A Vân biết lăng ba vi bộ*, đề đệ ấy đưa nàng trở về Yên Thủy thành trước!"

(*một loại khinh công, trong truyện Thiên long bát bộ của Kim Dung ah)

Lăng Vân vốn bị trọng thương nhưng hồi phục lại rất nhanh chóng, sử dụng khinh công đưa nàng trở về không quá khó. Hắc Kết có chút do dự nhưng khi nhìn lại Khanh Khanh hơi thở yếu ớt chút do dự liền vứt mất. Y đưa nàng cho Lăng Vân lo lắng "Phiền ngươi!"

Lăng Vân sắc mặt nhợt nhạt nhúng vai "Hai người đều là huynh muội của bọn ta, không cần khách khí!"

Hạ Huyền đi lại kiểm tra thi thể của Xích Liệt.

Hắc Kết như nhớ ra cái gì kéo Lăng Vân lại "Có thể phiền ngươi sau khi đưa nàng về thành trở về Phong Nguyệt một chuyến mời tam ca của ngươi cùng Quý y tới?"

Lăng Vân sững sốt "Tam ca ta? Ah có thể nhưng quý y thì e rằng sẽ không dễ dàng tìm như vậy."

"Mất bao ngày ngươi mới đến nơi?"

Lăng Vân trầm tính "Đưa nàng đến Yên Thủy, sớm nhất qua đêm mai ta mới có thể tới được Phong Nguyệt, ít nhất bốn ngày mới có thể trở về!"

Hắc Kết cắn răng "Quá lâu, Khanh Khanh sẽ không cầm cự được!" Y nhìn thoáng qua Thiệu Phi đôi mày dãn ra đôi chút "Ngươi và Thiệu phi có thể cùng trở về? Ngươi tìm kiếm quý y, Thiệu Phi có thể đến đưa Mộ Dung Xuất đến?"

Thiệu Phi là tay đua ngựa nổi tiếng, chắc hẳn một ngày đường từ Phong Nguyệt đến Liêu quốc không quá khó?

Lăng Vân gật đầu "Có thể! Ngươi chuẩn bị cho đề đệ ấy một con ngựa tốt để đề đệ ấy đi trước, ta đưa nàng đến Yên Thủy liền đuổi theo."

Hắc Kết gật đầu thoáng nhìn Hạ Huyền cách khá xa, dặn dò một câu "Ngươi đến Dạ Nguyệt Sơn Trang nói người bị thương tên Lam Khanh Khanh họ sẽ không từ chối. Về phần Quý y, người vào cung tìm Hàm lương đệ hỏi thăm, không cần nói là ai bị thương chỉ cần nói Khanh Khanh tìm Quý y điều tra một việc. Không cần để nàng ta biết nàng bị thương, lại thêm rắc rối!"

Lăng Vân thoáng kinh ngạc nhưng cũng không hỏi lại y, hần qua nói đơn giản vài câu với Thiệu Phi liền công Khanh Khanh biến thành ngọn gió đi mất.

Hạ Huyền rút thanh Không Y kiếm đang ghim trên người Xích Liệt đưa cho Hắc Kết "Chuyện đã xong, vậy thuộc hạ cáo lui được rồi?"

Hắc Kết mới mới gật đầu nhìn thoáng qua Xích Dụ Yên bất tỉnh cách đó không xa "Hạ Huyền, ta có thể nhờ ngươi đưa Dụ Yên cùng Thiệu Phi đến nơi an toàn một chút? Đợi Dụ Yên tỉnh lại tự khắc sẽ liên hệ với Xích Hà cùng rồi đi. Còn về Thiệu Phi đưa huynh ấy đến trấn nhỏ biên giới Phong quốc là được."

Hạ Huyền nhìn qua hai người nhúng vai "Nếu công tử đã nhờ vả ta cũng không thể chối từ."

Thiệu Phi và thuộc hạ Xích Hà cùng dìu Xích Dụ Yên đi cùng Hạ Huyền, Cố Thanh thu thập thi thể Xích Liệt rồi cùng thuộc hạ trở về La Mạn thành.

Hắc Kết cầm theo Không Y kiếm vận khinh công đuổi theo Khanh Khanh cùng Lăng Vân.

P/s: tớ đột nhiên quên mất đi một chuyện cực kì quan trọng, hôm qua là sinh nhật của »Tứ Thần Vương Phi« (17/7) □□□ các nàng có thấy người mẹ nào vô lương tâm như tớ không ah? Đến ngày sinh của con mình cũng quên mất!!!

Haiz... Sáng nay nhìn lịch đột mới nhớ ra, đành đăng chap mới bù vậy.

Mới đó mà A Đại Tứ Thần nhà ta đã tròn hai tuổi òy~ thật là nuôi con hông dễ mà!

Hmmm... Các nàng gửi vài lời chúc an ủi tâm hồn mấy bé nhà ta đi na~

Thân ái~~~~

Quyển 2 - Chương 46: Nàng là muội muội người!

Phong Quốc

Phủ Quốc Sư

"Sao rồi?"-Nam tử ngồi phía sau bức bình phong bằng lụa thêu hoa hải đường nhẹ nhàng hỏi.

Hạ Huyền trở về phục mệnh quỳ bên ngoài bình phong trầm giọng "Chủ tử, Xích Liệt đã bị diệt, Tứ công tử bị trọng thương nhưng không quá đáng ngại, nửa tháng một tháng sẽ khỏi."

Nam tử phiến phiến ly trà bằng ngọc trên tay "Còn có?"

Hạ Huyền bình thần tiếp tục báo cáo "Lần này đến bên cạnh công tử có hai nam tử cùng một nữ tử, Xích Dụ Yên và La Mạn thành cũng đến. Nữ tử bên cạnh công tử có một thanh kiếm Khổng Y, ngay lúc Xích Liệt nhập ma nàng bị kiếm linh khổng chế phá vỡ hắc khí bị phản phệ trọng thương không rõ sống chết. Công tử dường như rất coi trọng nàng."

Nam tử thú vị "Ồ" lên một tiếng đặt tách trà xuống cười nhạt "Là nữ tử như thế nào có thể để nó coi trọng như vậy?"

Hạ Huyền nghiêng đầu nghĩ nghĩ "Hình như nàng họ Lãnh."

"Lãnh? Không quen!"-Nam tử thoáng nhíu mi nghĩ nghĩ rồi lại phát tay "Người trở về nghĩ ngơi, lần này làm tốt lắm!"

Hạ Huyền được khen ngợi không tỏ ra vui sướng hay vinh dự gì, hần đứng dậy cúi người hành lễ rồi rời đi. Từ trước vẫn luôn giữ thái độ nghiêm chỉnh, tôn kính.

Nam tử phía sau bức bình phong thoáng thờ dài, hần nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, hoa hải đường bay trong gió.

"Không phải nàng..."

Hmmm.... Ta đang ở đâu?

Tối...

Thật tối!

Thật lạnh!

Lam Khanh Khanh cảm thấy cơ thể lạnh băng nhưng lực phủ ngũ tạng lại nóng đến lợi hại. Nàng mệt mỏi muốn tỉnh lại không có cách nào tỉnh lại được, đôi mắt nặng trĩu chỉ thấy màn bóng tối vô tận.

Ban đầu nàng có chút mơ hồ, thỉnh thoảng nghe được bên cạnh có tiếng người nói chuyện nhưng lại không thể nghe rõ, cứ mơ mơ hồ hồ nằm đó suốt hai ngày. Nàng cảm giác được cơ thể nàng dần đông cứng lại, đến cả hít thở cũng khó khăn.

Thỉnh thoảng nàng cảm nhận được có người uy nàng thứ nước gì đó rất đặc, nàng chỉ cảm nhận được vị đắng của loại nước kia, đắng đến mặt xanh muốn trào ra. Đáng tiếc không thể nôn được, nàng còn đang trong trạng thái người thực vật.

Cái cảm giác không hề đau đớn nhưng lại cô độc trong bóng đêm cảm nhận bản thân dần dần biến thành người chết tư vị thật không thể tả nổi... Lúc này tại sao lại không cho nàng một đao thống khoái?

Nàng thích ứng với tình trạng của mình khá nhanh, lại đột nhiên nhận ra cảm giác này có chút quen thuộc, dường như trước đây có từng trải qua, chỉ có điều không tệ hại nhưng bây giờ.

Đến ngày thứ ba từ khi nàng bất tỉnh dường như thứ thuốc đáng ghét người uy nàng uống dần mất hiệu lực.

Tốc độ đông cứng của cơ thể nàng nhanh hơn, bên ngoài hàn khí rét lạnh lực phủ ngũ tạng lại như được nấu sôi nóng hổi, hơi thở nàng yếu ớt hơn bao giờ hết.

Thứ thuốc kia nàng lại uống nhiều hơn, cứ vài canh giờ lại một chén chẳng bù hai người trước hai chén một ngày. Lúc uống thuốc nàng chẳng dám quấy,

nàng chỉ sợ bản thân động một cái lập tức tắt thở xuống Diêm La điện báo danh nha!

Nàng nghe được tiếng huyền não bên trong phòng, lần này phá lệ nghe được rõ ràng. Đây là chuyện tốt? Không phải là hồi quang phản chiếu trước khi chết đấy chứ?

(*hồi quang phản chiếu: hiện tượng người ốm nặng đột nhiên hồi tỉnh khỏe mạnh, tỉnh táo trước khi qua đời.)

Cách cửa phòng bật mở mang vài phần khí lạnh cùng mưa lất phất vào trong phòng. Hai nam tử áo đen vội đi đến bên cạnh giường Khanh Khanh đang nằm bất chấp áo choàng trên người đã ướt mưa lạnh buốt.

"Chuyện này là thế nào?"-Nam tử vừa vào lên tiếng, giọng nói này đối với nàng thập phần quen thuộc.

Hắc Kết luôn túc trực bên cạnh Khanh Khanh vội đóng ra cửa lại "Nàng bị kiểm linh khổng chế, ba ngày nay vẫn luôn hôn mê bất tỉnh. Mấy ngày này luôn miễn cưỡng dùng thuốc giữ lại mệnh cho nàng."

Nam tử chợt nhớ tới bản thân ướt sũng, hần cời áo choàng cùng nón rom ném sang một bên mới lại bên cạnh giường ngồi xuống bắt mạch cho nàng.

Tay Mộ Dung Xuất vừa chạm vào tay nàng liền kinh hãi, cơ thể nàng lạnh buốt như tân băng, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc. Hắn bắt mạch một lát mới dời tay, trên gương mặt thoáng lộ vẻ khó xử "Mạch tượng của muội ấy yếu ớt, cầm cự đến hôm nay đã là kì tích, kéo dài thêm nữa sợ lại vô phương cứu chữa!"

"Huynh có cách gì không?"- Giọng một nam tử khác vang lên, có lẽ là Thiệu Phi.

"Cách... Ta không cứu được muội ấy, chỉ có thể kéo dài thời gian giúp muội ấy chờ Quý y đến."

"Quý y thật sự sẽ đến sao?"-Vu Trác Nhạn đứng một bên nhíu mày.

Mộ Dung Xuất lấy trong ngực ra một lọ thuốc màu đỏ nâng đầu nàng lên uy nàng uống "Có lẽ sẽ đến, chỉ cần A Vân tìm được Quý Y thì lão sẽ đến."

Thiệu Phi cùng Vu Trác Nhạn muốn nói gì đó lại thôi. Hắc Kết một bên lo lắng nhìn nàng "Có thể kéo dài thêm bao lâu?"

Mộ Dung Xuất "Hai ngày."

Mọi người rơi vào trầm mặc, tâm Khanh Khanh cũng lạnh băng. Nếu hai ngày sau lão ngoan đồng Quý y kia còn không đến nàng liền lập tức đi châu diêm vương sao?

Mộ Dung Xuất đột nhiên nhớ tới gì đó "Các người nói muội ấy bị kiểm linh khổng chế?"

Vu Trác Nhạn lãnh đạm "Là Không Y kiểm."

Mộ Dung Xuất dẫn người ra "Là Không Y? Không thể nào! Trước đây chưa từng nghe nói muội ấy gặp phải chuyện như vậy."

Thiệu Phi nhíu mày "Sao huynh biết?"

Mộ Dung Xuất "Không Y kiểm đi theo muội ấy không chỉ mới đây, trước đây ta chưa từng nghe muội ấy bị nó đã thương."

Thiệu Phi có chút rối rắm "Không phải, ý của đệ là huynh làm sao biết chuyện của Khanh Khanh với Không Y kiểm. Trước đây hai người từng quen nhau?"

Mộ Dung Xuất dẫn mặt ra nhìn hai huynh đệ Vu Trác Nhạn cùng Thiệu Phi một bộ nghi hoặc "Hai đệ còn không biết?"

Thiệu Phi và Vu Trác Nhạn mờ mịt "Biết... Biết cái gì?"

Khóe miệng Mộ Dung Xuất co giật mãnh liệt có gắng bình tĩnh "Lam Khanh Khanh, muội ấy chính là Thập Nhị thiếu thư Dạ Nguyệt Sơn Trang, là thập nhị muội của các người đó!!"

Thiệu Phi há hốc mồm kinh ngạc. Vu Trác Nhạn nhìn tới Khanh Khanh lại nhìn tới Mộ Dung Xuất, có lẽ là sốc đến nói không nên lời.

Mộ Dung Xuất không thể tin được nhìn hai người "Đừng nói với ta hai người cùng với muội ấy ở cùng lâu như vậy còn không biết đi. Đại ca bảo các người tìm kiếm muội ấy bảo vệ muội ấy vậy mà người ta bị thương trước mặt hai người hai người còn không nhận ra?"

Thiệu Phi ủy khuất "Các huynh không cho bọn đệ biết tên tuổi dung mạo muội ấy bọn đệ làm sao tra ra ah. Huống hồ không phải bọn đệ vô tâm là Khanh Khanh giấu bọn đệ..."

Mộ Dung Xuất không thêm để ý đến hai người bọn họ, hần nhìn qua Hắc Kết đang chắn sóc Khanh Khanh "Hừ, một đám nam nhân lại không thể bảo vệ một nữ tử. Nếu không phải người đưa nàng đi nàng sao lại gặp chuyện!"

Hắc Kết không nói gì, y im lặng ngồi bên giường nắm chặt đôi tay lạnh băng của nàng.

Mộ Dung Xuất nhìn y như vậy cũng không muốn trách móc nhưng nghĩ đến vị muội muội được cả son trang cưng chiều kia hơi thở mong manh chỉ cần một chút liền rời khỏi nhân thế lửa giận lại sôi trào. Hắn dứt khoát đứng dậy đội mưa đi ra ngoài giải tỏa "Ta đi nấu thuốc cho muội ấy!"

Thiệu Phi cùng Vu Trác Nhạn nhìn nhau càng thêm áy náy lại nhìn bản thân ở trong phòng càng thêm dư thừa liền dứt khoát rời đi "Hắc Kết, bọn ta đi giúp tam ca. Huỳnh ở lại chăm sóc Khanh Khanh vậy."

Hắc Kết không nói gì, có lẽ y không nghe thấy.

Người đi hết, trong phòng trở lại yên tĩnh Khanh Khanh cảm thấy thân thể có chút khó chịu muốn ngủ một giấc đột nhiên bên tai vang lên giọng trầm thấp của Hắc Kết.

"Khanh Khanh, nàng mau tỉnh lại đi... Tỉnh lại ta liền đưa nàng trở về Phong Nguyệt. Tỉnh lại ta liền nói cho nàng tất cả, đưa nàng đi gặp Hàm Mộc Vân, đưa nàng đi gặp Bạch Nhi, đưa nàng đi gặp...cả người kia... Khanh Nhi mau tỉnh lại đi..."

Giọng nói trầm thấp ôn nhu lại pha lẫn mấy phần tâm sự nặng nề.

Khanh Khanh không thể chống lại sự mệt mỏi rồi từ thân thể truyền tới, chìm vào giấc ngủ.

Nàng cảm nhận được một chút ấm áp từ đôi tay đang nắm chặt tay nàng...

P/s: Tên ten ten~ Tớ đã trở lại rồi đây! Như đã hứa tớ sẽ bù chap cho các nàng từ hôm nay nha (2 Ngày 1 chap, bù hết tháng này)

À các nàng đã tựu trường chưa nhì? Chúc các nàng năm học mới vạn sự như ý và qua môn đều đều nha^^

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ*, Mời! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 47: Từ biệt

Từ lúc có ý thức, nghe được đoạn hội thoại của mọi người và Mộ Dung Xuất kia sau khi ngủ thiếp đi thì Khanh Khanh không hề thanh tỉnh lần nào nữa. Nàng cứ thế chìm vào mê mang trong bóng tối đến khi được Quý y đến.

Quý y đến Yên Thủy Thành vào ngày thứ hai sau khi Mộ Dung Xuất đến, cũng là ngày chịu đựng cuối cùng của nàng.

Lão Quý y Xích Thành nhìn qua Khanh Khanh đang thoi thóp trên giường đôi mày nhíu lại không còn dáng vẻ cà lơ phớt thờ thường ngày. Lão Quý y không nói gì đuổi hết mọi người ra ngoài chỉ để lại Mộ Dung Xuất một bên phụ việc, đóng cửa lại trị thương cho Khanh Khanh.

Lão Quý y cùng Mộ Dung Xuất ở trong phòng trị thương cho nàng suốt sáu canh giờ không ngừng nghỉ. Trong lúc trị thương Lâm Bích Tân, Điều Chính Vũ và Lăng Vân cũng từ Dạ Nguyệt sơn trang cưỡi ngựa cấp tốc đến nơi.

Trời gần sáng cửa phòng mới mở ra, năm nam nhân nhà Dạ Nguyệt cùng Hắc Kết túc trực ngoài cửa suốt sáu canh giờ mới thờ phào nhẹ nhõm.

Mộ Dung Xuất ra ngoài, sắc mặt hắn không được tốt lắm có lẽ vì mệt mỏi "Khanh Khanh không còn đáng lo ngại nữa, chỉ có điều muội ấy sẽ không tỉnh lại ngay được." Hắn nhìn thoáng qua Hắc Kết "Hắc Kết, ngoi vào trong. Quý y muốn gặp ngoi một chút."

Hắc Kết gật đầu vội vào trong, sau khi y đi vào Mộ Dung Xuất liền đóng cửa lại.

Điều Chính vũ bắt năn "Tam ca, huynh có ý gì?"

"Khanh Khanh cần nghỉ ngơi các ngoi một đám nam nhân vào trong đó làm cái thá gì giữa canh ba canh năm thế này? Cút về hết cho ta, ngày mai muốn tới thì tới!"

Điều Chính Vũ bĩu môi "Tại sao Hắc Kết cùng Quý y có thể ở lại?"

Mộ Dung Xuất cốc đầu hắn một cái kéo hắn đi "Người ta một người chăm sóc một người theo dõi bệnh trạng, có chỗ cho ngoi?"

"Đệ có thể chăm sóc muội ấy..."

"Điều Chính Vũ, ngoi xem lão thất, lão cửu, lão lão thập, thập nhất có dị nghị gì không hả?"

Mộ Dung Xuất kéo Điều Chính Vũ đi xa dần, Lăng Vân, Lâm Bích Tần, Vu Trắc Nhận và Thiệu Phi cũng đi theo họ rồi đi.

Điều Chính Vũ lại không cam lòng ai oán "Bảo bối của ta còn chưa gặp hai năm, huynh lại không cho ta gặp!"

Mộ Dung Xuất hất cằm "Ngươi xem cái huynh trưởng của ngươi ta còn không lên tiếng phản nản. Ngươi, người ta coi là nam nhân thì kêu gọi cái gì? Trở về ngay cho lão tử..."

"Người tìm ta?"

Quý Y Xích Thành đang bắt mạch cho Khanh Khanh, ông buông tay nàng ra, kéo chân lại.

"Ta có chút chuyện muốn hỏi ngươi." Vừa nói ông vừa đi đến bên cạnh bàn trà ngồi xuống.

Hắc Kết nhìn thoáng qua Khanh Khanh khuôn mặt vẫn không chút huyết sắc trên giường.

Xích Thành nhìn y như vậy khẽ cười "Tiểu quý, ngươi lo lắng cho con bé như vậy sao? Nó không còn gì đáng lo ngại nữa rồi chỉ là ngủ một giấc, tình lại tự nhiên dần hồi phục."

Hắc Kết ngượng ngừng ho khan một tiếng "Ta đã hai mươi mốt tuổi rồi, không còn là đứa trẻ, đừng gọi ta là tiểu quý!"

Quý Y bật cười "Phải phải, không còn là tiểu quý nghịch ngợm năm đó rồi!"

Hắc Kết ngồi xuống ghé đôi diện ông "Người muốn hỏi chuyện gì?"

"Vết thương trên người nó là do Không Y kiểm tạo thành?"

Hắc Kết gật đầu "Xác thực là do Không Y kiểm khống chế nàng chống lại màn khí hắc ám của Xích Liệt, ngộ thương đến nàng."

Lão quý y gật gù "Hai năm trước nó cũng từng mượn linh khí của Không Y kiểm, vô tình bị kiểm linh nuốt chửng ý thức."

Hắc Kết nhú mày "Ý người là lần cứu Liễu An Nhiên?"

"Đúng vậy! E rằng không chỉ có lần đó. Suốt hai năm nay chẳng lẽ không xảy ra chuyện gì sao?"

Hắc Kết trầm mặc "Hai năm nay Khanh Khanh không mang theo Không Y kiểm. Nàng sử dụng kiểm chỉ mới vài ngày trước."

Quý y nhú mày "Không Y kiểm là một trong tứ đại danh kiểm, có linh tính cảm tính. Có lẽ Không Y nhận chủ nhưng linh lực quá cường đại nên mới phản phệ lại chủ nhân, huống hồ Khanh Khanh không có nội lực."

Lão quý y nhìn Khanh Khanh, thờ dãi "Trở về bảo nó chuyên tâm tập luyện chút đi. Có ai lại như nó, bị kiểm linh của mình điều khiển!"

"Ta sẽ bàn lại chuyện này với nàng ấy."

Lão quý y đứng dậy vỗ vỗ vai Hắc Kết "Lần này phản phệ tương đối nghiêm trọng, bảo nó chú ý một chút, lần sau không biết có còn may mắn nữa không. Thôi thôi, ngươi chăm sóc nó, ta trở về nghỉ ngơi. Già rồi, không còn dẻo dai như bọn trẻ các ngươi nữa!"

Lão Quý y rời đi, căn phòng trở nên im lặng.

Hắc Kết đi đến bên cạnh giường, thờ dãi lẩm bẩm "Không sao là tốt, không sao là tốt rồi..."

Gần đến giữa ngày hôm sau Lam Khanh Khanh tỉnh lại, nàng mơ mơ hồ hồ không rõ đã ngủ bao lâu, cũng không rõ thương thế của bản thân nặng nhẹ ra sao, chỉ biết nàng chìm trong bóng tối thật lâu, cả người vô lực, toàn thân mệt mỏi.

Hắc Kết nấu cho nàng một bát cháo lót dạ lại uy cho nàng uống thuốc xong liền có người gõ cửa. Người tới là Na Bố Lạp Hàn Minh, Lăng Vân cùng Nạp Lan Hinh Nhã.

Lăng Vân nhìn thấy nàng có chút kích động lại có chút ngượng ngừng áy náy, muốn nói gì lại thôi.

Na Bố Lạp Hàn Minh mở miệng trước "Lam cô nương đã cảm thấy khỏe hơn chưa?"

Khanh Khanh được Hắc Kết đỡ ngồi dậy, y lót một cái gối êm phía sau lưng nàng.

"Không có gì đáng ngại."

Na Bố Lạp Hàn Minh thở ra một hơi "Vậy thì tốt! vậy thì tốt! Lam cô nương, cảm tạ lần này hỗ trợ bọn ta, sau này có việc cứ nhờ cậy tuyệt không cự tuyệt!"

Khanh Khanh nhúng vai lạnh nhạt "Không có gì."

"Khanh Khanh, bọn ta phải trở về rồi." Lăng Vân len lén nhìn nàng, có chút e dè "Tam ca đã nói cho bọn ta biết rồi, thập nhị muội, thật xin lỗi!"

Khanh Khanh nhìn Lăng Vân như con cún cụt đuôi cúi đầu có chút buồn cười "Xin lỗi cái gì?"

"Thân là ca ca lại để muội gặp chuyện, muội ở bên cạnh bọn ta lại không nhận ra, ta..."

Khanh Khanh khoát tay "Không sao!"

Lăng Vân nhìn nàng vẫn bộ dáng như thường ngày, không chút để tâm, trong lòng thoáng nói ra "Khanh Khanh, ta phải cùng đại ca đến nước Di, không thể ở lại bồi muội, thật sự xin lỗi!"

Nàng ngẩn ra "Đến đó làm gì?"

"Hộ tống vương tử nước Di đến Tây Hạ hòa thân!"

Nàng nhìn thoáng qua Nạp Lan Hình Nhã từ này đến giờ vẫn luôn đứng phía sau "Hòa thân? Cùng ai?"

Trước hình như có nghe qua Tây Hạ hiện tại chỉ có một công chúa chính là Nạp Lan Hình Nhã, theo tính của nàng ta sẽ chầu thuận sao?

Nạp Lan Hình Nhã nhận thấy ánh mắt nàng, có chút bối rối "Nhìn ta làm cái gì? Cũng không phải là ta, ta mới không thêm gãi cho tên ma ốm đó."

"Vậy thì là ai? Chẳng lẽ hoàng huynh người?"

Lăng Vân nhỏ giọng "Đúng vậy, là gãi cho hoàng thượng."

Khanh Khanh đàn ra, không nhầm chứ? Vị vương tử kia là nam nhân, hoàng thượng Tây Hạ cũng là nam nhân đi? Đam mỹ à?

Lăng Vân thấy nàng ngốc ra chợt bật cười "Cũng không phải không thể, hôn nhân chính trị cái gì mà không thể chứ?"

Cũng đúng!

Na Bố Lạp Hàn Minh: "Thôi, canh giờ cũng không còn sớm, bọn ta phải khởi hành ngay cho kịp lúc. Cáo từ tại đây vậy!"

Khanh Khanh không thể đứng lên đành gạt đầu lấy lễ, Lăng Vân cùng Na Bố Lạp Hàn Minh chấp tay cáo từ "Sau này có duyên sẽ gặp lại!"

Lăng Vân cười cười "Xong chuyện ta trở về Dạ Nguyệt sơn trang tìm muội!"

Khanh Khanh gạt đầu "Tốt!"

Ba người bọn họ gần ra đến cửa đột nhiên Nạp Lan Hình Nhã quay đầu chạy vội về phía nàng.

Nàng ta lấy trong ngực ra mấy lọ thuốc đủ màu sắc ném cho nàng "Đây là thuốc viên trị thương, đây là cao bôi, đây là thuốc cầm máu. Toàn bộ đều là thứ trong cung, bên ngoài có bỏ ra bao nhiêu tiền cũng không có được!"

Nàng ta nói không được tự nhiên, hai má ửng hồng "Người suốt ngày cứ... Cứ bị thương như vậy, mang theo phòng thân đi. Còn có đây là lệnh bài của ta, có... Có chuyện người cứ tới tìm ta. Còn có Tinh Vũ kia ta sẽ mang theo về Tây Hạ, ta.. Ta sẽ không bạc đãi nàng ta đâu. Còn có..."

Giọng nói nàng ta nhỏ dần mặt càng đỏ bừng "Còn có... Đa tạ người. Ân này ta nhớ, sau này sẽ trả lại người!"

Câu cuối Nạp Lan Hình Nhã như dồn hết can đảm nói lớn, lời vừa dứt nàng ta liền thẹn thùng chạy vù ra ngoài.

Mọi người trong phòng bị hành động của Hình Nhã làm cho ngây dại, nhất là Khanh Khanh bị ném cho đồng hồ.

Na Bố Lạp Hàn Minh bật cười vỗ vai Lăng Vân còn đang chờ người "Lam cô nương, bọn ta đi đây, hẹn gặp lại!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Môi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Trở về Phong Nguyệt Vương Triều

Sau khi Na Bố Lạp Hàn Minh, Lăng Vân cùng Nạp Lan Hình Nhã đến từ biệt Khanh Khanh nàng liền đóng cửa từ chối tiếp khách.

Điều Chính Vũ cũng bị chặn nốt bên ngoài hầm hực đứng lải nhải suốt một canh giờ bị Mộ Dung Xuất tới lôi đi. Mấy ngày nay hắn đều luôn cách vài canh giờ lại đến trước cửa phòng đứng đợi.

Hắc Kết tiến đi Lâm Bích Tần muốn vào thăm nàng, bụng lấy khay gỗ đặt chén thuốc vào trong "Nàng tính không gặp bọn họ?"

Khanh Khanh ngồi dậy "Phiền phức!"

Hắc Kết đưa chén thuốc đến, nàng ghét bỏ nhăn mũi nhưng vẫn đón lấy một hơi uống cạn. Đầu lòng mảy nàng vẫn nhú lại, Hắc Kết khẽ cười lấy ra túi kẹo đường đưa cho nàng.

Khanh Khanh bĩu môi "Ta không phải con nít." Miệng thì nói là thế nhưng tay lại cầm lấy viên kẹo đường cho vào miệng.

Hắc Kết cuối đầu cười "Nàng có ý định gì?"

Khanh Khanh tựa lưng vào thành giường "Không biết!"

"Chi bằng trở về... Phong Nguyệt?"

Nàng nghiêng đầu nhìn y.

Hắc Kết lấy trong người ra một tấm thiệp mời đỏ thẫm, bên trên dán chữ hi bằng lụa được cắt tỉa tỉ mỉ đưa cho nàng.

Khanh Khanh có chút ngờ vực cầm lấy thiệp mời.

"Là hi sự của Bạch Nhi, nàng cũng không thể đến ngày quan trọng nhất của nàng ấy cũng không đến đi?"

Nàng nhìn hi thiệp qua một lượt, đôi mày thoáng nhíu lại "Tân lang... Phong Nguyệt Hoành Ân?"

Hắc Kết cười nhẹ "Không quá bất ngờ?"

Khanh Khanh khép thiệp lại "Không quá bất ngờ, trước đã thấy hai người họ có gian tình."

"Vây...?"

Nàng nhúng vai "Trở về thôi."

"Khi nào khởi hành?"

Nàng đứng dậy xuống giường, cảm thấy bản thân đã có thể đi lại bình thường liền nói "Ngày mai!"

Phong Nguyệt Vương Triều.

Túy Yên Lâu-Thành Tây.

"Khách quan, mời vào mời vào..."

"Áy, nhị vị công tử này có chút lạ mặt nha"-Cô nương y phục màu tím khuôn mặt kiều diễm có chút bất ngờ trước hai vị khách nhân một trắng một đen trước mặt.

Cô nương khẽ cười "Hai vị là lần đầu tới sao? Mời hai vị vào nha, không biết là đến uống rượu nghe đàn hay là đến tìm hồng nhan tri kỉ ah?"

Nam nhân hắc y cười nhẹ "Đến tìm người."

Cô nương cười dịu dàng "Không biết là vị cô nương nào ah?"

Nam tử bạch y này giờ vẫn luôn lạnh lùng mở miệng "Thương Liên."

Cô nương kia có chút ngẩn ra, sau đó mới vội cười "E rằng hôm nay công tử không thể gặp được Thương Liên tỷ rồi, tỷ ấy đang tiếp quý nhân, chi bằng nhị vị tìm cô nương khác đi?"

Nam nhân bạch y nhíu mày, từ khi nào Thương Liên phải tiếp khách? Tên quý nhân nào có lai lịch lớn như vậy? Đáng chết!

Nam nhân bạch y hất cằm "Ta cứ muốn nàng, thì sao?"

Cô nương thoáng khó xử "Chuyện này..."

"Phòng nào?"

Cô nương ngờ ngẩn đã nghe bạch y nam tử lạnh lùng nói tiếp "Nàng đang ở phòng nào?"

"Trên lầu hai, gian thứ ba phía đông."

Cô nương tử y còn đang ngẩn ra thì nhị vị nam tử đã vượt qua nàng lên lầu. Lúc này nàng mới hoảng hồn "Chết rồi! chết rồi!"

Hai nam tử một đen một trắng đến căn phòng cô nương kia chỉ liền thấy bên ngoài cửa có hai gia nô khỏe mạnh đứng trông cửa. Hai gia nô kia thấy người đến liền thô lỗ quát "Nhìn cái gì? Nơi này không phải đến các người đứng, mau đi chỗ khác chơi đi!"

Nam tử hắc y mờ lờ trước "À, ta muốn thương lượng một chuyện, không biết có thể gặp chủ tử của các người không?"

Gia nô kia khinh bỉ "Đến thanh lâu thương lượng cái rắm gì? Mau biến đi!"

Nam tử bạch y nhếch môi "Thương lượng mạng các người." Nói đoạn hần giờ chân đạp bay gia nô vừa lớn giọng, gia nô phía sau cũng bị hắc y nam tử đánh ngã.

Nam tử bạch y đập cửa vào phòng. Bên trong có một nam nhân tầm bốn mươi tuổi, thân thể có chút mập mạp đang ngồi uống rượu bên bàn chính, đối diện là một gian nhỏ được che bằng màn lụa, Thương Liên ở phía sau màn lụa đánh đàn.

Nam tử xông vào hiển nhiên đã kinh động đến người trong phòng, tiếng đàn dừng lại, nam nhân hằm hực quát "Có chuyện gì vậy? Hai người này ở đâu ra đây?"

Trong phòng còn bốn tên gia đình khỏe mạnh, bọn họ chần lại trước mặt hai vị nam tử vừa xông vào.

"Các người không biết phòng này là của ai sao? Tùy tiện xông vào như vậy? Cút ra ngoài!"

Nam tử Bạch y cười lạnh "Cút đi? Là các người!"

Bốn gia đình kia chỉ trong chớp mắt bị hạ gục, nằm lăn lóc một bên rên rỉ. Nam nhân mập béo kia có chút run rẩy quát "Các người có biết ta là ai không? Các người dám..."

"Là loại ruồi nhặng nào? Chỉ mới hai năm mà sinh ra cũng thật nhiều loại rác!"-Nam tử bạch y khinh bỉ.

Nam nhân tức điên chỉ vào bạch y nam tử "Người... Người..." cả ngày không nói được một câu.

Nam tử bạch y nhếch môi xách cổ áo hất ta ra hành lang, một cước đạp hất xuống lầu, thành lang can cùng bàn ghế bên dưới gãy vụn, bụi đất bay khắp nơi.

Nam tử bạch y đứng trên lầu nhếch môi lạnh lùng "Người cho rằng người là ai? Cho dù là ai đi nữa đến Túy Yên Lầu cũng không nên đem ra dọa người, sẽ sợ đến mức đem người đá bay đấy!"

Nam tử nhìn khách quan cùng người làm trong lầu một lượt "Chỉ mới rời đi hai năm các người đã không xem lời ta nói ra gì rồi? Túy Yên lầu chẳng lẽ cũng chỉ có thể này? Bại hoại đến thế này? Vậy chẳng khác nào những thanh lâu bên thành Đông?"

Trong số các cô nương bên dưới có những người cũ nhận ra nam tử trên lầu liền vội quỳ xuống.

"Lãnh công tử..."

"Là Lãnh công tử!"

"Công tử trở về rồi!"

"..."

Lam Khanh Khanh trong nam trang lạnh lùng nhìn khắp sảnh Túy Yên lầu một lượt, trong vô tình nàng đụng phải ánh mắt nam tử phòng đối diện. Cũng chỉ là cái nhìn thoáng qua lạnh lùng, nam nhân tử y kia nhìn có chút quen mắt nhưng nàng không mấy quan tâm đến, trở vào phòng đóng sầm cửa lại.

Nam tử kia nhìn thấy nàng, bàn tay khề xiết lại, môi mông nhếch lên hình bán nguyệt "Khanh Khanh của ta... Chào mừng nàng trở về Phong Nguyệt!"

Khanh Khanh vừa đóng cửa lại đã thấy bóng dáng nhỏ ôm chầm lấy nàng. Thương Liên ô ô khóc, dụi dụi người nàng như con cún nhỏ "Khanh Khanh ah, người về rồi, người cuối cùng cũng về rồi ah..."

Nàng kéo Thương Liên ra, tùy tiện lau nước mắt cho nàng ấy "Khóc cái gì?!"

Thương Liên khịt khịt mũi "Người đứng là cái thứ vô lương tâm, không một lời từ biệt đi suốt hai năm, có nhớ bản thân là chủ Túy Yên lầu không ah?"

Khanh Khanh xoa xoa đầu Thương Liên, tâm tình tồi tệ vì chuyện khi này cũng giảm đi phần nào.

"Từ khi nào quân hầu là người lại phải đi tiếp khách?"

Thương Liên bĩu môi "Không hẳn là tiếp khách, ta chỉ đàn cho hần ta nghe một khúc thôi. Cả ngày bị làm phiền, đầu đầu chết đi được!"

Khanh Khanh nhún mào "Hần ta là ai?"

"Hần ta là thượng thư mới nhậm chức hai năm trước, là biểu ca của hoàng hậu."

Khanh Khanh trầm mặc.

Thương Liên nhìn sắc mặt nàng lại vội nói "Thật ra hần ta không phải hạn người phong lưu gì, chỉ là có sở thích nghe đàn. Nghe danh ta cảm nghệ vượt trội nên mới đến Túy Yên lâu làm loạn, ta hết cách, đành đàn cho hần nghe. Ai ngờ... Đúng lúc người trở về."

Khanh Khanh nhún vai "Ồ".

Thương Liên ngần ra, Ồ là có ý gì? Là cảm thấy khi này ra tay quá mạnh sao?

Thương Liên cười cười kéo tay nàng "Đi thôi, đi ăn mừng lâu chủ trở về ah!"

P/s: Thất Tịch vui về!!!

»7/7: 5h20«

Vốn dĩ muốn đăng vào 5h20 sáng luôn mới đúng, cơ mà lười quá...□□

Các nàng đã ăn đậu đỏ chưa?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Hoàng hậu phong nguyệt vương triều

Một năm sau khi Lam Khanh Khanh rời khỏi Phong Nguyệt Vương Triều, Hoàng đế Phong Nguyệt Phủ Hàn lập hậu. Hoàng hậu chính là vị quý phi bị tống vào lãnh cung ngày trước, Hàn Khiết Từ.

Chuyện này khiến không ít lời đồn đãi xuất hiện, có người nói hoàng thượng gặp lại Hàn Khiết Từ, tình cũ trở dậy mà mang nàng ra khỏi lãnh cung. Có người nói thượng thư mới nhậm chức cũng chính là biểu ca của Hàn Khiết Từ gây uy hiếp với hoàng thượng nên người mới lập nàng làm hậu..

Còn có một số người lại tỏ ra thương xót Hàm Quý Phi đương nhiệm từng được ân sủng một thời, tưởng rằng hậu vị sẽ là của nàng ấy, cuối cùng...

Bên ngoài thiên ngôn vạn ngữ nói ra nói vào chuyện hoàng gia nhưng chỉ có những người trong cuộc mới rõ ràng. Người đòi cho rằng Hàm Quý Phi sẽ đau khổ nhưng lại không thấy cảnh mở tiệc rượu linh đình ở Túy Linh cung, quý phi uống đến phẫn khởi, hoàng thượng phải từ hoàng yến chạy đến gần nàng.

Người đòi cho rằng Quý phi cùng hoàng hậu sẽ không hòa hợp nhưng lại không ngờ đến cả hai cùng nhau trốn ra khỏi cung, cải nam trang đi lầu sanh uống rượu phải để hoàng thượng phái Tử Thanh đại nhân hộ tống hai vị quý nhân về cung.

Hoàng thượng lừa quan nhân đại thần cũng lừa cả thiên hạ!

"Quan lại trong triều ngày nào cũng bảo hoàng thượng phải lập hậu, hậu vị không nên để trống lâu như vậy, nào đến mức sắp làm phản đến nơi!"

Hàm Mộc Vân nằm dài trên ghế mỹ nhân "Lần đó đúng lúc Khiết Từ xuống núi, lập nàng làm hậu liền không ai phản đối, đầu gì gia thế nàng ấy cũng không nhỏ, hiện tại còn có biểu ca là thượng thư."

Mộc Vân đột nhiên ngồi dậy, trường dài trên bàn nhìn vị tỷ tỷ mặt lạnh đối diện "Hai năm trước tỷ bảo ta cứu nàng ấy không phải chính vì chuyện này ư?"

Lam Khanh Khanh không trả lời, ngược lại hỏi "Thương thế nàng ấy?"

"Không còn vấn đề gì rồi, hai năm trước ta đưa nàng tới gặp quý y, lúc nàng trở lại đã gần như khỏi hẳn!"

Khanh Khanh gật đầu cũng không nói gì thêm.

Chuyện lập hậu chung quy chỉ là một màn lừa bịp thiên hạ, người Phong Nguyệt Phủ Hàn yêu thích chỉ có một mình Hàm Mộc Vân. Hẳn biết nàng không thích trở thành hoàng hậu, mà nàng cũng không phải đối tượng thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ. Nàng còn trẻ lại tùy hứng, tâm tư đơn thuần, ghét phiền phức cùng gò bó. Hẳn yêu thích nàng nhưng không hủy bỏ hậu cung ngàn giai lệ, hẳn không thể để nàng trở thành tiêu điểm duy nhất người đời nhắm vào.

So ra Hàn Khiết Từ thích hợp trở thành một hoàng hậu hơn hết, nàng từ nhỏ sống trong thế gia, đối với những âm mưu hậu cung không phải không biết rõ. Nàng là thiên kim Hàn gia, có công lớn trong loạn thế năm đó, hiện tại có biểu ca là thượng thư trong triều. Nàng trở thành hoàng hậu không ai có thể phản đối.

Hàn Khiết Từ biết Phong Nguyệt Phủ Hàn yêu thích Hàm Mộc Vân, nàng cũng biết rõ việc nàng trở thành hoàng hậu chính là trở thành tiêu điểm của người đời, cũng rõ ràng chỉ có như vậy Mộc Vân mới an toàn.

Hàm Mộc Vân là nữ nhân đời này Phong Nguyệt Phủ Hàn yêu, là muội muội duy nhất của Lam Khanh Khanh. Hàn Khiết Từ vì ân hận hay vì bất kỳ một lý do nào khác mà nguyện ý bảo vệ Mộc Vân!

Mộc Vân nghiêng đầu nhìn Khanh Khanh "Tỷ đang nghĩ cái gì?"

Khanh Khanh lắc đầu "Chuyện của Bạch Nhi."

Mộc Vân cười cười "Tỷ yên tâm, ta đã sắp xếp ổn thỏa, Bạch Nhi xuất giá tuyệt sẽ không ủy khuất!"

Khanh Khanh có vẻ nghi hoặc nhìn nàng.

Mộc Vân cười hóm hờ "Tỷ biết nàng có danh phận gì xuất giá không ah? Nàng là biểu muội của quý phi đương triều, là tỷ muội kết nghĩa của Thiên An quận chúa Mông Cổ, nàng còn là thuộc hạ của thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt sơn trang! Hừ, tên Phong Nguyệt Hoành Ân kia dám khinh dễ nàng ấy nữa không?!"

Khanh Khanh thở dài "Người, có phải hơi quá rồi không?"

Mộc Vân tinh bơ "Ta sợ vẫn chưa đủ phô trương ah!"

Khanh Khanh phần nào yên tâm về Bạch Nhi, nàng đứng dậy rồi đi lại bị Mộc Vân kéo lại "Tỷ đi đâu?"

"Đến xem Bạch Nhi."

Mộc Vân nghiêng đầu hỏi "Tỷ biết Bạch Nhi đang ở đâu sao?"

Khanh Khanh dừng lại. Mộc Vân khẽ cười "Biệt viện phía đông phố Kim Vương, Bạch Nhi xuất giá cũng không thể đi ra từ Bình Tước Cung, ta sắp xếp nàng ở đó. Tỷ yên tâm, ta phái Liên Khuynh ở bên cạnh chăm sóc nàng, sẽ không để nàng ủy khuất đâu!"

Khanh Khanh "Ừ" một tiếng, rồi khỏi khỏi Túy Linh cung.

Khanh Khanh vô định đi loạn trong cung, không rõ khi nào đã đến ngự hoa viên. Lá phong đỏ rực theo gió bay xuống chân nàng, nàng có chút ngẩn ra, vào thu rồi?!

"Huynh đến tìm ta làm gì? Hậu cung không phải bất cứ ai cũng tùy tiện ra vào, cho dù huynh là biểu ca ta!"

Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn, phía trước không xa có một đình viện nhỏ, màn lụa bốn phía được buộc lại. Bên trong đình viện có một nữ tử địch y đồ thắm, đầu cài trâm phượng, đối diện là một nam nhân tầm bốn mươi tuổi.

Nam nhân dường như bị thương có chút không tiện, hẳn cười hi hi "Biểu muội ah, ta cũng không phải không rõ quy củ trong cung, chỉ là..."

Nữ tử nhướn mày "Chỉ là?"

Nam Nhân gãi gãi đầu "Khiết Từ, ta bị người khác ức hiếp, muội không thể nhìn ta bị ức hiếp mà bỏ mặc như vậy!"

Hàn Khiết Từ "Ồ" một tiếng cười hỏi "Huynh bị ức hiếp sao? Ra vào thanh lâu bị người ta đánh còn trách ai?"

Nam nhân kia chính là vị thượng thư đại nhân mới nhậm chức, là biểu ca của hoàng hậu đương triều Hàn Khiết Từ cũng chính là người đem qua Khanh Khanh đá bay xuống lầu ở Túy Yên lâu.

Nam nhân uất ức muốn nói lại không nói được. Hẳn ta chỉ muốn nghe Thương Liên cô nương đàn, khó lắm mới cầu được ai biết lại xuất hiện hai tên nam nhân đánh hẳn đến gãy hai cái xương sườn!

Hàn Khiết Từ nhướn mày "Huynh đang bị thương, ở trong phủ nghỉ ngơi đi đừng có chạy lung tung!"

Hàn Khiết Từ đứng dậy rồi đi, bỗng nhiên nàng dừng bước, nhú mảy nhìn về phía gốc Phong đối diện "Là ai?"

Khanh Khanh bước ra từ phía sau cây Phong, huyết y rực rỡ theo gió đung đưa như hòa làm một với lá Phong trong gió. Nàng khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào cây Phong, môi mông nhếch lên hình bán nguyệt "Gặp qua Hoàng hậu nương nương!"

Hàn Khiết Từ ngẩn ra, trong mắt tràn đầy kinh hi không chút che giấu "Khanh... Khanh Khanh?"

Khanh Khanh nhúng vai đi lướt qua nàng ấy, vào trong đình nghỉ mát "Là ta!"

Hàn Khiết Từ cười vui vẻ, quên mất cả bộ dạng uy uy nghiêm nghiêm của một hoàng hậu thường ngày "Ngươi về từ khi nào?"

Khanh Khanh nhìn đến biểu ca của Hàn Khiết Từ, ngồi xuống đối diện hẳn "Hôm qua vừa vào thành."

Nam nhân nhìn tới ánh mắt lãnh đạm của nàng vô thức rụt cổ, hẳn càng nhìn nàng càng quen mắt "Ah... Ngươi... ngươi... Chính là ngươi! Ngươi là nam nhân bạch y đêm qua!"

Khanh Khanh nghiêng đầu "Ngươi nói cái gì?"

Cảm giác đau đớn lúc xương sườn gãy vẫn còn, nam nhân sợ hãi kéo góc áo Hàn Khiết Từ "Biểu muội... Là nàng ta hôm qua ở Túy Yên lầu đánh... Đánh ta!"

Hàn Khiết Từ tròn tròn mắt phần nào hiểu được sự tình, chung quy biểu ca nhà nàng chọc người ta nha! Chỉ gãy hai cái xương sườn là quá nhẹ rồi đi!

Vị biểu ca nào đó ai oán, ta khi nào chọc giận nàng?

Hàn Khiết Từ kéo lại vạt áo "Huỳnh tự rước họa, ta không giúp được!"

"Muội... Muội..." nam nhân ủy ủy khuất khuất ngồi một bên. Đúng là muội muội gả ra ngoài như bát nước đổ đi mà!

Hàn Khiết Từ ngồi xuống bên cạnh Khanh Khanh "Chuyện lập hậu...."

"Ta nghe đã Mộc Vân kể lại"-Nàng không mấy để tâm nói "Chuyện của các người ta không tiện quản."

Hàn Khiết Từ cuối đầu "Vậy..."

"Ta cũng đã nói rõ ở hai năm trước, ta không phải Phong Nguyệt Linh Nhi, cũng chưa từng cho ngươi ân huệ gì, không cần áy náy!"

Nàng đứng dậy, vỗ vai Khiết Từ "Chỉ là đi ngang qua tiện đến chào hỏi, ta đi trước."

Nói đoạn Khanh Khanh ung dung rời đi. Huyết y đỏ tươi theo gió đung đưa, nàng buông thả bản thân tự do như mây trời, không chút vương bận, không muốn nợ ai, không chồn dưng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 50: Bạch nhi xuất giá

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiểu khu phía đông phố Kim Vương có một biệt viện tương đối nổi bật, chủ nhân vừa chuyển đến nơi đó sắp gả cho người ta, tân lang không ai khác chính là tứ vương gia Phong Nguyệt Hoành Ân. Biệt Viện treo lụa đỏ khắp nơi, đại môn treo hai lồng đèn đỏ thắm dán chữ hi cực kì đẹp mắt.

Đây cũng không phải lần đầu căn biệt viện đó nổi bật đến vậy, hơn ba năm trước nơi đó cũng từng có một tiểu tân nương xuất giá, nàng năm đó gả cho hoàng thượng, nàng ấy hiện tại là quý phi đương triều, nữ nhân hoàng thượng sủng ái nhất.

Lần này là tiểu vương phi gả đến phủ tứ vương gia, nghe đồn tân nương tử xuất thân trong cung, là biểu muội của quý phi nương nương!

Aiz... Người trong thành đều nói hai nàng có phước, không biết sau hai nàng chủ nhân mới của biệt viện này sẽ là ai? Sẽ gả cho ai đây?!

Khanh Khanh đứng trước cửa biệt viện hồi lâu, nàng nhìn đại môn treo lồng đèn đỏ, nhìn đến thất thần.

Đại môn chợt mở ra, người bên trong nhìn thấy nàng có chút kinh ngạc. Người kia mở rộng đại môn, đứng sang bên cung kính cúi đầu "Lam tiểu thư, người có muốn vào trong không?"

Khanh Khanh thu hồi tầm mắt, dời bước vào trong.

Liên Khuynh đột nằng bước vào mới đóng cửa lớn lại, đi bên cạnh hỏi "Tiểu thư vừa trở về sao? Người đến gặp Bạch Nhi luôn ạ? Có cần nô tỳ sắp xếp phòng ngủ cho người không?"

Khanh Khanh thoáng dừng bước "Người không cần gọi ta là tiểu thư, cũng không cần xưng là nô tỳ. Người không phải nô tỳ của ta."

Liên Khuynh hơi giật mình nhìn nằng, nhanh chóng cúi đầu "Vâng."

"Ta chỉ đến thăm Bạch Nhi, phòng ốc không cần chuẩn bị."

Liên Khuynh gật đầu vẫn quy củ đi phía sau nằng, vừa đi vừa chỉ nơi Bạch Nhi đang ở.

Khanh Khanh nhìn nằng ấy một cái lại thôi không nói, nằng cũng không phải Mộc Vân, không phải chủ tử của nằng ấy, cung kính như vậy làm gì?!

Đến trước cửa phòng Liêng Khuynh chỉ nói vài ba câu khách sáo với Khanh Khanh rồi rời đi.

Nằng mở cửa phòng ra, trong phòng giăng đèn kết hoa một màu đỏ thắm, Bạch Nhi ngồi trước gương trang điểm lớn trong tấm thất kiểm tra lại một lượt giá y cùng phục sức.

Hai năm không gặp cô nương đơn thuần bị nằng dậy hồng lúc trước đã trưởng thành. Vẫn là Bạch Nhi hoạt bác đáng yêu lúc trước nhưng giờ đây pha thêm mấy phần kiêu diễm, mấy phần xinh đẹp của nữ tử trưởng thành, thân hình này nở thêm không ít.

Khanh Khanh đứng im quan sát tân nương tử đang kiểm tra từng cái trâm cài từng đường may hi phục. Bạch Nhi như cảm nhận được gì bỗng nhiên quay đầu lại cảnh giác "Là ai?"

Khanh Khanh thở ra một hơi, trong lòng có cảm giác như nhà có con gái lớn sắp gả ra ngoài "Là ta!"

Bạch Nhi thoáng đầu kinh ngạc, sau lại tràn đầy kinh hi không dám tin vào mắt mình, cảm xúc ồ ạt vỡ òa khiến nằng không biết phải làm sao chỉ ngây ngẩn ra nhìn nữ tử huyết y đang đến gần.

Khanh Khanh nhẹ tay gõ lên trán Bạch Nhi một cái, giọng điệu có chút trêu chọc "Thế nào? Tân nương tử vui mừng đến thành ngốc rồi? Ta cũng không phải tân lang của người nha!"

Bạch Nhi bị nằng chọc bật cười như mất lại cay xèo đỏ ửng, Bạch Nhi ôm chặt lấy nữ tử đối diện "Khanh... Khanh Khanh, người về rồi? Người cuối cùng cũng trở về rồi!"

Khanh Khanh thở dài kéo Bạch Nhi ra, lau nước mắt cho nằng "Tiểu nương tử không nên khóc, thật xấu xí!"

Nằng đi du ngoạn hai năm, chỉ đi có hai năm thôi! Sao trở về ai gặp nằng cũng khóc đến thảm thiết thế này?!

Bạch Nhi cười cười, lau lung tung nước mắt trên mặt "Ta... Ta còn tưởng cho đến lúc thành thân cũng không thể nhìn thấy người..."

"Sao ta lại không tới? Ta còn muốn xem tiểu Bạch Nhi của ta mặc giá y sẽ như thế nào, còn muốn xem xem Bạch Nhi của ta thế nào mà bị mê hoặc!"

Bạch Nhi thẹn thùng đẩy bàn tay đang vò má nằng ra, áp a áp ứng "Cái gì mà mê hoặc... Ta..."

Khanh Khanh hất cằm "Hử? Chưa gả cho người ta đã bên vực như vậy?"

Mặt Bạch Nhi đỏ lên "Ta... Ta không có!"

Khanh Khanh xoa đầu nằng "Thôi được rồi, không đùa người nữa!"

Nằng kéo một cái ghế ngồi xuống "Quả mừng người muốn cái gì ah?"

Bạch Nhi vội xua tay chối từ "Không cần đâu, người tham gia hôn lễ của ta đã là món quà quý nhất rồi!"

Khanh Khanh bĩu môi "Không thực dụng một chút nào!.."

Nằng lấy trong người ra một hà bao màu xanh lục, lấy bên trong ra một đôi ngọc bội màu trắng đục tinh xảo "Này thế nào? Long Phụng Hoan Ca, làm từ gì đó ta quên rồi..."

Bạch Nhi trong kinh ngạc nhận lấy, chưa kịp nói câu nào đã thấy nằng lấy túi gấm vắt bên hông, lấy ra ba hộp gấm đỏ thắm dài hẹp, hai hộp gấm vuông một lớn một nhỏ cùng hai hộp gỗ đàn hương nhỏ. Khanh Khanh đặt tất cả lên bàn nghiêng đầu nghĩ lại cách mở hộp gấm cho đúng, xoay hộp gấm lại hướng về phía Bạch Nhi mở ra.

"Đây...trâm cài" Khanh Khanh có chút không chắc mở hộp gấm thứ nhất

"Hoa Dung Châu Thúy(1)."

Nàng mở hộp gấm thứ hai "Tú Hòa(2)."

Mở hộp gấm thứ ba "Tạc Dạ Tinh Thần(3)."

Khanh Khanh không chắc mình có nhớ nhầm hay không lại mở tiếp hai hộp gấm hình vuông "Vòng tay, Đồng Luyện(4).", "Vòng cổ, Anh Lạc(5)."

Nàng mở hai hộp gỗ đàn hương nhỏ, bên trong mỗi hộp đựng một lọ sứ nhỏ tò ra mùi thơm ngọt ngào "Một cái Đào Hoa Mỹ Đường(6), một cái là Đào Hoa Túy(7)... Có chút nhìn không ra."

Bạch Nhi dẫn ra nhìn nàng vung về nói tên các loại trang sức cùng son phấn "Khanh Khanh, tất cả đều cho ta?"

Khanh Khanh gật đầu "Đều là quà mừng thành thân của người!"

Bạch Nhi bỗng cười cười, nửa thật nửa đùa "Không phải người đến tiệm người ta ưng cái nào liền lấy, vốn không biết nên tặng gì đi?"

Khanh Khanh lại vẻ mặt nghiêm túc gật đầu khiến cho Bạch Nhi suýt sặc.

"Đồ vật Linh Uyển các cái nào cũng trông rất đẹp mắt, ta không biết người thích cái gì liền tùy tiện tìm mua vài món đồ chơi. Nếu không thích chi bằng lần sau ta dẫn người tới đó lựa?"

Nếu cái gật đầu nghiêm túc của nàng khiến Bạch Nhi suýt sặc thì câu nói này khiến Bạch Nhi sặc triệt để! Cái phấn son phục sức gì đó nàng không biết nhưng Linh Uyển các kia nàng biết rõ ah!

Linh Uyển các là một cửa hàng phấn son cùng phục sức cho nữ tử mới mở hơn một năm ở Thành Tây. Không bàn về chất lượng cùng nguyên liệu quý giá họ dùng, giá cả của một vật trong Linh Uyển các không nhỏ, thấp thì ngàn vạn hoàng kim, cao thì giá trị liền thành! Nàng vậy mà lại "tùy tiện" mua vài món?

Khanh Khanh như chợt nhớ ra gì vỗ bàn "Quên mất còn có vài bộ y phục đặt may ở Linh Uyển các, năm sáu ngày nữa sẽ giao đến tứ vương phủ. Còn có ngàn thước tơ lụa, mười viên Dạ Minh Châu, một tòa biệt viện ở thành Tây làm của hồi môn, ngày mai thành hôn sẽ mang tới."

Bạch Nhi thực sự muốn khóc, nàng gả cho người ta mà thế trận thật giống đi thị uy hoàng tộc, cái danh xưng Mộc Vân gán cho nàng đã đủ dọa người, Khanh Khanh tới liền cho nàng một đóng của hồi môn. Nàng so ra còn giàu hơn cả phu quân nàng rồi?

"Khanh Khanh... Cái này thật là quá rồi!"

Khanh Khanh nhíu mày "Có gì quá?"

Bạch Nhi dè dặt "Ta không cần nhiều thứ như vậy đâu, ta từ nhỏ đã ở trong cung quen khổ quen sở, người cho ta nhiều vậy ta cũng không biết dùng. Giá trị của chúng cũng không phải nhỏ, đôi ngọc bội này ta nhận, còn những thứ khác phiền người thu hồi rồi!"

Khanh Khanh cau mày càng chặt "Đồ đã mua không thể trả, người không lấy thì cứ vứt đi!"

Bạch Nhi khó xử "Chuyện này...."

"Những thứ này cũng không bao nhiêu, dù gì cửa hàng đó đều là của Dạ Nguyệt son trang!"

Vậy nàng không có bỏ tiền ra chắc? Tiền cũng không phải từ trên trời rơi xuống!

(Quả thật từ trên trời rơi xuống!)

Khanh Khanh đứng dậy, vỗ vai Bạch Nhi "Đồ đã đến tay người muốn làm gì tùy người, ta trở về trước!"

Bạch Nhi có chút vội đứng dậy "Ngày mai...."

"Ngày mai ta sẽ đến, nhìn xem tiểu tân nương xuất giá!"

Bóng dáng huyết y xa dần, chìm trong bóng tối.

P/s: về mấy loại phục sức cổ trang kia tớ cũng không biết nhiều lắm, toàn lượm nhặt trên mạng thôi T.T

(1) Trâm cài: Hoa Dung Châu Thúy

(2) Trâm cài: Tủ Hòa

□

(3) Trâm cài: Tạc Dạ Tinh Thần

□

(4) Vòng tay/Vòng chân: Đồng Luyện

□

(5) Vòng Cổ: Anh Lạc

□

(6) Son: Đào Hoa Mỹ Đường

□

(7) Son: Đào Hoa Túy

□

Cre: Google & Shopee

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Tâm ý của tân lang

Biệt Viện phía đông phố Kim Vương lựa đồ treo khắp lối, thậm chí đồ rực trải trên phố kéo dài từ phủ Tứ vương gia đến tận đại môn biệt viện.

Giờ lành gần đến, đầu phố xuất hiện cỗ kiệu hỷ tám người khiêng sa hoa, pháo đốt nổ tung bùng, tiếng kèn tiếng trống náo nhiệt.

Tân lang quan Phong Nguyệt Hoành Ân hỷ phục đồ rực cưỡi ngựa đi đầu đoàn rước dâu, vẻ mặt hớn hở nhận lời chúc phúc của bá tánh vây xem.

Đoàn rước dâu dừng trước đại môn biệt viện, Phong Nguyệt Hoành Ân xuống ngựa vào trong đón tân nương tử. Nhưng tân lang chưa qua được đại môn đã bị chặn lại, rồi dài không biết nơi nào đánh xuống nơi Phong Nguyệt Hoành Ân đang đứng khiến hắn lui lại vài bước.

"Lấy thê tử cũng không phải đến rước đi là được."

Giọng nói đầy băng lãnh truyền đến, nữ tử vận tử y tiêu sái từ trong biệt viện đi ra, nàng đứng giữa đại môn, ngăn lại đoàn rước dâu.

Phong Nguyệt Hoành Ân nhìn rõ người vừa nói, có chút kinh ngạc "Khanh Khanh? Cô về từ khi nào?"

Khanh Khanh không trả lời, không có ý định nhường đường.

Phong Nguyệt Hoành Ân có chút bất đắc dĩ "Khanh Khanh... Cô muốn sao đây!"

"Nhà này do ta mua, đường này do ta mở, muốn rước dâu đi cần để lại chút tâm ý nha!" - Hàm Mộc Vân từ trong đi ra, tinh nghịch cười "Bạch Nhi nhà ta không thể tùy tiện nói gả là gả được!"

Đoàn rước dâu cùng những người vây xung quanh xem náo nhiệt có người nhận ra Mộc Vân liền vội quỳ xuống hành lễ "Tham kiến quý phi nương nương!". Những người khác cũng vội vàng quỳ xuống.

Mộc Vân vội xua xua tay "Các người làm gì vậy? Không cần hành lễ! Hôm nay ta đến với danh nghĩa biểu tỷ của Bạch Nhi, không liên quan đến thân phận gì cả!"

Mọi người nghe nàng nói liền lục đục đứng dậy.

Phong Nguyệt Hoành Ân chấp tay hành lễ "Hoàng tẩu!" Hắn đứng thẳng người nhìn Mộc Vân rồi lại nhìn Khanh Khanh "Không biết hai vị tẩu tử cần

đường là có ý gì?"

Khanh Khanh thoáng nhú mày, hai vị tẩu tử? Ai là tẩu tử của hấn?

Mộc Vân hắng giọng "Cũng không có ý gì, chỉ là Bạch Nhi nuôi lớn đến chừng này cũng không phải dễ dàng gì, đâu thể nói gả là gả ah?"

Phong Nguyệt Hoành Ân có chút sốt ruột "Vậy phải làm sao? Giờ lành cũng sắp đến, không nhanh chóng sẽ trễ mất!"

"Vậy thì đệ mau nhanh ah! Tò chút tâm ý là tốt rồi!"-Mộc Vân cười.

Tâm ý? Thế nào mới đủ tâm ý?

Phong Nguyệt Hoành Ân có chút mờ mịt "Phải như thế nào mới đủ tâm ý?"

Mộc Vân xoa xoa cằm "Hay vậy đi, ta hỏi một câu ngươi đáp một câu, trả lời không được liền trở về phủ đi, ngày khác nghĩ kĩ lại đến đón dâu!"

Phong Nguyệt Hoành Ân thoáng nhú mày, nhanh chóng đồng ý "Được!"

Quần chúng vây xem không khỏi bàn tán, không biết vị quý phi này là đem hôn sự của người khác ra làm trò chơi hay có ý gì, trả lời không được liền phải quay về?! Lí nào lại vậy?!

Mộc Vân không thèm đếm xỉa đến chung quanh nghị luận, bắt đầu hỏi "Bạch Nhi vào Tử vương phủ chính là trở thành chính thất vương phi?"

Phong Nguyệt Hoành Ân không chút nghĩ ngợi đáp "Đúng vậy!"

"Sau khi thành thân tự do của nàng sẽ bị quản thúc sao?"

Phong Nguyệt Hoành Ân khẽ cười, lắc đầu "Sẽ không! Thành thân không có nghĩa là trói buộc tự do của nàng!"

Mộc Vân hài lòng gật đầu "Ngươi có thể chỉ nạp một mình nàng, yêu thương một mình nàng?"

"Có thể!"-Phong Nguyệt Hoành Ân không chút do dự gật đầu, hấn cảm thấy có chút không đúng liền sửa lại "Chắc chắn!".

Mộc Vân hài lòng cười "Chuyện sinh đẻ không nên ép buộc, cũng không nên trọng nam kinh nữ, xem trọng một bên!"

Phong Nguyệt Hoành Ân cười "Đệ là một vương gia, không quá cần thiết phải có nam trưởng. Đệ cũng không yêu thích quá nam hay nữ, chỉ cần là con đệ là được!"

Mộc Vân cười "Nha, đệ cũng được xem là bậc phụ quân tốt đi?! Tiêu chuẩn thông thường đều thông qua!"

Phong Nguyệt Hoành Ân vui mừng ra mặt "Vậy đệ có thể vào..."

"Áy, vẫn còn chưa xong!"

"Chưa xong?"-Phong Nguyệt Hoành Ân có chút nôn nóng "Vậy người hỏi tiếp đi!"

Mộc Vân xoa cằm "Vây... " nàng chưa kịp nghĩ tiếp đã nghe giọng Khanh Khanh luôn lãnh đạm đứng phía sau "Một câu cuối, trả lời xong liền có thể đón dâu."

Khanh Khanh vẫn luôn giữ một mặt lạnh lùng, nàng nhìn thẳng Phong Nguyệt Hoành Ân "Nếu có một ngày ngươi thay lòng, vậy... Có thể buông tay Bạch Nhi?"

Phong Nguyệt Hoành Ân ngẩn ra, hấn im lặng thật lâu, bàn tay dưới ống tay áo khẽ xiết lại. Buông tay? Hiện tại và sau này có lẽ hấn sẽ không phản bội nàng, nhưng nếu như thật sự có một ngày đó... Hấn có thể buông tay cho nàng tự do được?

Khanh Khanh dường như hơi thở dài, âm thanh nhẹ như lông vũ lướt qua "Nhắc lên được, buông xuống được. Nếu như sau này ngươi thay lòng thì trả cho nàng tự do đi, không cần tự làm khổ mình khổ người!"

Phong Nguyệt Hoành Ân nhưng hạ quyết tâm, hấn ngẩn đầu nhìn nàng, trịnh trọng nói rõ từng chữ như tuyên thệ "Nếu sau này Phong Nguyệt Hoành Ân ta thay lòng, ta nhất định sẽ trả lại tự do cho Bạch Nhi. Nếu như thật sự có ngày đó, nếu như ta thật sự làm ra hành động bội bạc khiến nàng ấy đau lòng, ta nhất định sẽ tự moi tim bản thân đền tội với nàng ấy!"

Mọi người xung quanh có chút kinh hãi trước lời tuyên thệ của Phong Nguyệt Hoành Ân, Mộc Vân ngẩn ra trong chốc lát rồi vội hươ tay "Không, không cần moi tim móc phổi gì gì đó đâu ah! Được rồi, đệ thông qua!"

Phong Nguyệt Hoành Ân cười tươi cúi đầu "Đa tạ!"

Mộc Vân và Khanh Khanh lui sang một bên nhường đường cho Phong Nguyệt Hoành Ân đi vào, lúc hấn đi lướt qua Khanh Khanh như có như không

nghe được nàng hướng hân nói "Nhớ lời ngày hôm nay người nói!"

Phong Nguyệt Hoành Ân mỉm cười hướng nàng gật đầu "Tuyệt không dám quên!"

Khanh Khanh ngồi ở một góc hẻo lánh trong hoa viên Tứ vương phủ uống rượu, yến tiệc náo nhiệt ở đình viện bên cạnh như không thể xâm chiếm được bóng tối bên này.

Hàm Mộc Vân xách hai vò rượu đến, đặt một vò bên cạnh nàng một vò mở nắp uống "Ta đến đưa rượu cho tỷ!"

Khanh Khanh không nói gì, không có phản ứng.

Mộc Vân ngồi xuống bên cạnh nàng "Hắc Kết đâu rồi? Chẳng phải mấy ngày trước hân cùng tỷ trở về sao?"

"Y đi rồi."

Mộc Vân ngăn ra "Đi đâu?"

Khanh Khanh lắc đầu "Không biết, xử lý chút chuyện gì đó thôi."

Có lẽ trở về Xích Hà Cung một chuyến, dù thi thể Bối Lan chôn cất ở Tây Hạ nhưng bài vị vẫn thờ ở Xích Hà cung. Có lẽ y về thấp cho sư tỷ mình một nén nhang đi.

Mộc Vân âm ừ, nàng nhìn thoáng qua Khanh Khanh muốn nói lại thôi.

"Người không vào trông xem?"

Mộc Vân nhúng vai "Xem cái gì? Phong Nguyệt Phủ Hân cùng Hân Khiết Từ ở đó, có hoàng thượng cùng hoàng hậu rồi ta sao phải trông?"

Khanh Khanh cúi đầu "Ừ" một tiếng lại thôi không nói.

Mộc Vân nhìn Khanh Khanh chốc lát, quyết định mở miệng "Ta nghe nói hai năm trước tỷ dùng Vong Tinh Thủy?"

Khanh Khanh gật đầu "Ừ"

"Tỷ tội tình gì phải thế!"-Mộc Vân uống lấy một ngụm rượu, lẩm bẫm không biết nói cho nàng nghe hay nói cho bản thân.

"Vậy vì sao tỷ còn trở lại, thật sự quên Phong... Hân rồi sao?"

Khanh Khanh nhếch môi cười, nhưng ý cười lại không lan đến mắt "Đã không nhớ thì sao lại biết có quên hay không?"

Mộc Vân nhìn Khanh Khanh "Tỷ... Thay đổi rồi."

Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn nàng "Hửm?"

"Tỷ... Không còn cười nữa!"

Khanh Khanh nhủ mảy "Ta rất thích cười sao? Ta khi nào lại thích cười?!"

Mộc Vân thở dài "Đúng vậy, tỷ vốn không hay cười. Nhưng mà sau khi xuyên không ta thấy tỷ cười rất nhiều, thật vui vẻ. Không thể nói là thay đổi mà là tỷ trở về thành Lam Khanh Khanh của trước đây rồi!"

Chỉ là trước đây nàng mang sự thù hận, cố gắng kiên cường, cố gắng trở nên mạnh hơn. Không thích cười cũng chẳng hay cười, một sát thủ máu lạnh!

Bây giờ nàng không còn thù hận, không còn phải gánh vác trách nhiệm tổ chức nhưng sâu trong trái tim lại mang một vết nứt, khóa một thân ảnh. Từng vì người cười đến vui vẻ, từng vì người đau thấu tâm can, từng vì một người... Người rồi đi liền không thể quay lại cảm xúc lúc đó.

Hốc mắt Mộc Vân ẩm ướt, nàng vỗ vai Khanh Khanh đứng dậy "Chuyện của tỷ ta không thể can thiệp được, ta chỉ mong tỷ có thể lựa chọn con đường đúng đắn."

Khanh Khanh mơ mơ hồ hồ nhìn bóng dáng Mộc Vân đi xa dần, khuất trong bóng tối, tâm trí nàng cũng dần mơ hồ.

"Lam Khanh Khanh" trong lục y nhạt của nô tỳ trong cung khẽ cười, đuôi mắt nhuộm một mảnh vui vẻ. Không phải cười lạnh nhạt, không phải kiêu traò phúng, không phải là chế giễu... Là nụ cười thật sự, thực sự vui vẻ!

Nhìn một người cười đến xinh đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 52: Tam vương gia phong nguyệt vô thân

"Rột..."

Lam Khanh Khanh nhủ mày, buông vò rượu xuống "Ai?"

Tiếng bước chân trở nên rõ ràng hơn tiến về phía nàng cùng với giọng nói trầm thấp của nam tử vang lên "Là ta!"

Khanh Khanh ngẩn đầu, nam tử áo bào màu tím phiêu dật trong gió xuất hiện trước mặt. Khuôn mặt nam tử mơ hồ, nửa khuôn mặt chìm trong bóng tối, đôi mắt ngược lại tự như tinh tú trên trời, không biết nàng có phải nhìn nhầm, trong mắt hấn dường như có vui vẻ còn có... Sùng nịch không chút che giấu?!

Khanh Khanh cảm giác người này rất quen nhưng không nhận ra đã gặp nơi nào, với não cá vàng bất trị của nàng nhanh chóng quảng hấn ra sau đầu không thêm nghĩ.

Nàng lạnh giọng hỏi "Người là ai?"

Nam tử có chút trầm mặc, hấn tựa như khẽ cười lại như thờ dài "Khanh Khanh... Chào mừng nàng trở lại..."

Khanh Khanh mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, đầu đau như búa bổ vì say rượu đêm qua. Nàng nằm ì trên giường thất thần nhìn đỉnh màn, không thêm động đậy cũng không thêm chớp mắt.

Chuyện xảy ra đêm qua nàng có chút mơ hồ, sau khi Mộc Vân rời đi nàng lại vò vò rượu uống đến quên trời quên đất, sau đó... Gặp một nam tử?

Khanh Khanh nhủ mày, hình như đêm qua có gặp một nam tử, sau đó thì xảy ra cái gì nhỉ? Nàng nghĩ mãi cũng không ra, hình ảnh cuối cùng trước khi bất tỉnh dừng lại ở nam tử hướng nàng nói gì đó.

Khanh Khanh đột nhiên ngồi bật dậy, đầu và thân thể vì hành động đột ngột của nàng mà đau nhứt một trận. Nàng đột nhiên ý thức được một chuyện quan trọng...

Nơi này là đâu?

"Két_"

Cửa phòng mở ra, một vị nữ tử bước vào mang theo khay gỗ đựng bát canh giải rượu nhỏ. Nữ tử nhìn thấy Khanh Khanh đã tỉnh thì khẽ cười "Cô tỉnh rồi? Ta mang canh giải rượu đến cho cô."

Khanh Khanh nhủ mày nhìn nữ tử có chút xa lạ đang cười nói đối diện, khi nàng ấy đến cạnh giường đưa canh cho nàng nàng lại lui về phía sau, tay sờ vào chủy thủ bên hông "Người là ai?"

Động tác của nữ tử dừng lại, bát canh vốn đưa cho nàng lại dừng ngay không trung. Nữ tử nhìn nàng có chút kinh ngạc "Khanh Khanh?"

Khanh Khanh nhủ mày "Người quen ta?"

Nữ tử ngây ra một lát, nàng ấy thu tay, đặt bát canh trở lại khay gỗ "Ta là Liễu Mộng... Cô thật sự không nhớ?"

[Liễu Mộng: Một trong thiếp thất của Phong Nguyệt Vô Thân, thực chất là thuộc hạ của hấn.]

Khanh Khanh nhủ mày, Liễu Mộng? Có chút quen... Nhưng mà không nhớ rõ lắm!

Liễu Mộng có vẻ không được tự nhiên cho lắm, nàng ấy đặt khay gỗ lên bàn "Canh giải rượu này ta để đây, một lát cô uống đi, vương gia vào cung rồi, có lẽ sẽ mau trở về thôi. Lát người sẽ đến gặp cô!"

"Đây là đâu?"

Liễu Mộng đoan trang cười "Tam vương phủ!"

Nàng nhủ mày "Tại sao ta lại ở đây?"

"Đêm qua cô say rượu, là vương gia mang cô về đây."

Vậy... Nam tử kia chính là tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thân?

Khanh Khanh vẫn có chút không hiểu "Ta và vương gia nhà cô rất thân sao? Vì sao hắn lại đem ta về phủ?"

Liễu Mộng hơi ngần ra, lăm bầm "Cô thật sự quên rồi sao?"

"Người nói gì?"

Liễu Mộng khẽ cười lắc đầu "Không có gì, cô gặp vương gia chắc sẽ... Chắc sẽ nhớ ra đi?! Ta cáo từ trước!"

Liễu Mộng cúi người cáo từ, nàng ấy vừa ra khỏi cửa liền có bóng đen bay tới.

"Liễu Mộng, Khanh Khanh sao rồi?"

Nàng ấy lắc đầu, cười nhạt "Không sao!"

Vân nhú mày "Về mặt người sao lại thối như vậy?"

Thiên cùng Yết Nhi đi đến phía sau Vân, tuy không nói lời nào nhưng một mực nhìn Liễu Mộng.

[Vân, Thiên: hai trong bốn vị thuộc hạ của Phong Nguyệt Vô Thần (Thiên, Hủy, Huyền, Vân). Yết Nhi: nô tỳ hầu hạ Liễu Mộng.]

Liễu Mộng nhìn ba người, thờ dãi "Nàng quên mất ta rồi, kể cả... Vương gia nàng cũng không nhớ..."

Vân kinh ngạc "Lời đồn kia... Lời đồn nàng dùng Vong Tình Thủy kia là thật sao?"

Liễu Mộng nặng nề gật đầu.

Bốn người thoáng chốc im lặng, trong lòng vô có hiện lên tâm sự trùng trùng.

Vân thờ dãi "Vong Tình Thủy ah Vong Tình Thủy, quên đi tình cảm cũng quên đi kí ức, quên sạch mọi chuyện về chủ tử rồi, kể cả những người liên quan cũng quên mất!"

Liễu Mộng vỗ vai hân "Thôi, chuyện của Vương Gia chúng ta phận thuộc hạ không nên nhiều lời, tản đi, vương gia cũng sắp trở về rồi!"

Khanh Khanh nhàm chán ngồi trên giường nhìn chằm chằm bát canh giải rượu trên bàn. Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi xuống giường, đi lướt qua bình phong, mở cửa ra ngoài.

Nàng nhìn bên ngoài vắng vẻ không lấy một ai, chậm rãi đi ra đóng cửa lại. Nàng có chút lăm lăm có chút quen thuộc đi dạo khắp phủ. Nàng cảm giác được có người luôn trong bóng tối quan sát nàng, trên đường thỉnh thoảng còn gặp một vài thị tỳ, gia đình trong phủ nhưng không một ai cản đường nàng. Lúc nàng đi ngang qua bọn họ, họ nhìn nàng như có điều muốn nói nhưng lại không dám tiếp cận.

Khanh Khanh nghiêng đầu nghĩ, tam vương phủ này cũng thật lạ lùng, chẳng lẽ khách được mời đến đi loạn cũng không quản sao? Khụ... Cho dù là khách bị cưỡng chế đưa tới cũng không nên dung túng quá nha!

Vương phủ cũng thật quá lớn đi, nàng đi một hồi lâu vẫn không thấy đại môn ở đâu rốt cuộc không hay không biết đi vào hậu viện.

Nàng cũng chẳng rõ bản thân đang ở chỗ nào trong vương phủ, nàng nghe thấy tiếng cười nói thanh tú của nữ tử, đi lên trước vài nàng liền nhìn thấy hai nữ tử y phục hoa lệ đang đùa giỡn.

Hai nữ tử một sam y màu vàng nhạt xinh đẹp một kiện sa mông đỏ chói bó sát thân thể đầy đặn nữ nhân trưởng thành.

Hai thị tỳ bên cạnh phát hiện ra Khanh Khanh ban đầu hơi kinh ngạc, sau có chút nghi hoặc hỏi "Người là ai? Sau lại vào hậu viện?"

Hai nữ tử đang đùa giỡn nghe thị tỳ hỏi cũng nhìn qua, nụ cười trên mặt thoáng chốc đông cứng.

Khanh Khanh một vẻ lạnh nhạt "Xin lỗi, đi nhầm!"-nói đoạn nàng quay người tính rời khỏi lại nghe nữ tử hoàng y kinh ngạc nói "Người... Là Khanh Khanh?"

Nàng dừng lại quay đầu "Người quen ta sao?"

Nữ tử huyết y cũng nhận ra nàng vỗ bàn đứng dậy "Thật... Thật sự đúng là người rồi!"

Hai nữ tử kia chính là hai vị thiếp thất của Phong Nguyệt Vô Thần, hoàng y nữ tử là Ngọc Mai, huyết y nữ tử là Cơ Thủy.

Khanh Khanh quay người lại nhìn hai người bọn họ, tại sao người trong vương phủ đều nhận ra nàng? Nàng từng quen biết họ sao?

Cơ Thủy, Ngọc Mai có chút kích động, muốn nói gì nhưng lời vừa tới miệng liền im bặt. Hai người quy quy củ củ cúi người hành lễ "Thiếp thân tham kiến Vương gia!"

Khanh Khanh nhủu mày quay người ra sau liền thấy một nam tử mặc kiện bào màu tím bạc đứng phía sau tựa khi nào.

"Miễn lễ."-Phong Nguyệt Vô Thần trầm giọng nói, hần nhìn đến Khanh Khanh, ánh mắt dừng lại đôi chân trần của nàng "Nàng đến đây làm gì? Còn không mang giày!"

Khanh Khanh "A" một tiếng nhìn xuống chân, thảo nào khi này mọi người nhìn nàng như vậy, thì ra khi này xuống giường quên mất mang hài.

Phong Nguyệt Vô Thần bước đến cạnh nàng, không nói một tiếng bế ngang nàng lên.

Khanh Khanh có chút phản ứng không kịp, đợi lúc hần ôm nàng vững vàng nàng mới phản ứng lại "Ngươi... Ngươi thả ta ra!"

Nàng vùng vẫy nhưng vẫn không thoát được, hần... Cự nhiên dùng lực rất mạnh giãy thế nào cũng không được ngược lại hần còn tăng thêm lực đạo!

Phong Nguyệt Vô Thần làm như không thấy thái độ phản đối kịch liệt của nàng trực tiếp bế nàng đi. Lúc hần đi ngang qua Vân, Thiên nhẹ giọng nói "Có phải trong phủ rất nhàn rồi? Hay là các người đều mù rồi? Đi chịu phạt đi!"

Vân ngẩn ra nhìn Phong Nguyệt Vô Thần đã đi xa "Chủ tử có ý gì? Chúng ta làm sai cái gì sao?"

Thiên nhìn hần một cái không lạnh không nhạt nói "Khanh Khanh đi chân trần không ai nhắc nhở."

Vân ra về bưng bình đại ngộ, vương gia nổi giận thì ra là vì mỹ nhân ah... Trong chốc lát mặt hần lại ỉu xiu "Lại chịu phạt!"

P/s: Phúc lợi, phúc lợi đây ah!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 53: Cường ép làm khách

Khanh Khanh yên ổn mặc Phong Nguyệt Vô Thần bế theo kiểu công chúa ôm nàng về phòng, nàng không phải là dễ giải, nàng có cố tránh nhưng trắng không thoát!

Chết tiệt! Nam nhân này ăn gì mà sức lực kinh người như vậy chứ!

Phong Nguyệt Vô Thần ôm nàng từ hậu viện về tẩm thất của hần, quãng đường đi qua nửa vòng vương phủ mà không chút thở gấp, nàng cũng không nhẹ đi?!

Người làm trong phủ nhìn thấy hai người đều đứng sang một bên cúi đầu nhìn mũi chân không dám ngẩng lên. Âm vệ trong bóng tối cùng những thị tỳ gia đình trong phủ làm việc từ tẩm thất đến hậu viện đều tự giác đi chịu phạt. Không phải họ không thấy, không phải họ không muốn nhắc nhở nàng mang hài mà là họ không dám đến gần nàng! Về mặt nàng cứ lạnh băng không cảm xúc như đi đòi nợ người ta như vậy ai dám đến gần ah?!

Phong Nguyệt Vô Thần một cước đạp bay cửa phòng, ôm nàng vào trong tùy tiện phân phó người làm bên ngoài "Mang nước ấm và khăn lau đến!"

Hần thả nàng ngồi lên giường, quỳ một chân xuống giữ chặt chân nàng, đúng lúc đó một nữ thị tỳ mang nước ấm cùng khăn đến đặt xuống bên cạnh rồi lui ra một góc đứng.

"Ngươi làm cái gì?"-Khanh Khanh nhủu mày.

Phong Nguyệt Vô Thần không trả lời, hần đem chân nàng ngâm vào nước ấm, rửa chân cho nàng.

Yết Nhi-thị tỳ vừa mang nước đến cúi đầu thật thấp, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tự biến bản thân thành không khí, giảm sự hiện hữu đến mức thấp nhất. Má ơi! Vương gia rửa chân cho người khác!!!

Khanh Khanh cũng kinh ngạc không kém, nàng muốn rút chân lại nhưng Phong Nguyệt Vô Thần đầu cho nàng như ý, hần giữ chặt chân nàng nhưng rất dễ ý đến lực đạo, tránh để nàng đau.

Phong Nguyệt Vô Thần ôn ôn nhu nhu nói "Lần sau không được tùy tiện để chân trần ra ngoài, trời đã sắp sang đông, mặt đất rất lạnh. Nếu không may tự làm mình bị thương..." Hần đặt chân nàng lên gối mình, lấy khăn lau cho nàng. Hần dùng một chút giọng điệu có ý cười "Ta thật đau lòng!"

Khanh Khanh nhủu mày nhắc chân đá vào lòng ngực hần, lực đạo của nàng không lớn nhưng hần không chút phòng bị ngã ngồi ra sau.

Nàng vốn muốn đá bay hẳn ra ngoài nhưng không biết tại sao nhắc chân lại chỉ đẩy nhẹ một cái! Quái! Cứ như nàng đang... Dối?!

Phong Nguyệt Vô Thần ngẩn ra, trong tay vẫn cầm khăn lau mồ hôi nhìn nàng. Yết Nhi đứng một góc càng kính hơn, tận lực cúi thấp đầu, sớm biết tình huống này cô khi này đã rồi đi... Vương gia có khi nào giết người diệt khẩu không ah?!

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười cũng không đứng dậy, ngồi dưới đất nhìn nàng. Hình ảnh một đại nam nhân cao lớn tuấn mỹ ngồi bệt dưới đất nhìn có vẻ quý dị!

Hai người nhìn nhau không ai nói lời nào, vẫn là Phong Nguyệt Vô Thần chịu thua, thở dài lau đi nước đọng trên chân nàng.

Xong hết thấy hẳn phân phó Yết Nhi mang đồ xuống, Yết Nhi như tội nhân được thả tự do mừng rỡ mang đồ chạy.

Yết Nhi mang đồ đi thuận tiện đóng cửa lại, qua hồi lâu nàng mới lạnh nhạt hỏi "Người đưa ta đến đây làm gì?"

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười "Không có gì, muốn ôn lại chút chuyện cũ cùng nàng thôi!"

Khanh Khanh nghiêng đầu "Chuyện cũ, giữ ta và người thì có chuyện cũ gì để ôn? Tam vương gia?"

Phong Nguyệt Vô Thần thoáng trầm mặc "Có rất nhiều chuyện... Chẳng qua nàng đã quên."

Khanh Khanh hít sâu một hơi không chút áy náy, bình thản hỏi "Chuyện quên đi có lẽ không có gì đặc biệt nên mới cho qua dễ dàng như vậy, đã không có gì đặc biệt thì khai lên làm gì?!"

"Có lẽ đối với nàng quả thật không chút đặc biệt nhưng với ta..." Phong Nguyệt Vô Thần cười khẽ "Thôi, ta không muốn cưỡng ép nàng, không nhớ cũng được, vậy chúng ta cứ tự nhiên bắt đầu lại."

Khanh Khanh nghi hoặc nhìn hắn. Phong Nguyệt Vô Thần mỉm cười sùng nịch xoa đầu nàng "Yên tâm, nàng sẽ ở đây đến khi nào có lại cảm giác lúc trước!"

Nàng nhú mày, có ý gì?

Hắn thu tay lại "Ta có việc đi trước, không thể bởi nàng dùng cơm. Ngày mai lại đến tìm nàng!"

Khanh Khanh mờ mịt nhìn theo bóng lưng hắn khuất sau cánh cửa ngấm lại lời nó của hắn, hắn là muốn giam lỏng nàng ở đây sao?!

Khốn thật, gặp phải một tên biến thái!

Nàng rũ mắt, lấy tay đặt lên ngực tại vị trí trái tim đang không ngừng nhảy nhót.

Vì sao lại... Có chút đau xót?!

Phong Nguyệt Vô Thần chưa ra khỏi viện đã thấy một nữ tử toàn thân thanh y tao nhã đi vào.

"Huỳnh làm sao vậy?"-nữ tử nhìn vạt áo dính bẩn phía sau hắn lại nhìn trước ngực ướt một mảnh có chút buồn cười hỏi.

Phong Nguyệt Vô Thần thoáng nhìn qua căn phòng bên cạnh tấm thất chính của hắn, môi cong thành hình bán nguyệt "Không có gì!"

Nữ tử "Ồ" lên một tiếng nhìn theo ánh mắt hắn, nàng nhìn đến căn phòng kia lòng bỗng trầm xuống "Có ai trong đó sao?"

Hắn nhàn nhạt trả lời "Ừ!"

Nữ tử rũ mắt "Là Lam Khanh Khanh?"

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không có ý giấu diếm "Ừ!"

Nữ tử thanh y không ai khác chính là Liễu An Nhiên, nàng biết căn phòng bên cạnh tấm thất của Phong Nguyệt Vô Thần là ai từng ở, nàng biết Khanh Khanh chính là chủ nhân duy nhất.

Liễu An Nhiên cũng không quá bất ngờ, nàng nghe tin Khanh Khanh trở lại cũng nghĩ Phong Nguyệt Vô Thần sẽ không yên lặng ngồi đó, dù gì hôn sự của Bạch Nhi và Phong Nguyệt Hoành Ân cũng là do hắn thúc giục, thư mời cũng là hắn nhờ người đem tới. Hắn dùng mọi biện pháp để Khanh Khanh trở về lý nào lại không làm gì?! Chỉ là thật hiểu kỳ, Khanh Khanh lại ngoan ngoãn ở lại như vậy...

"Tìm ta có chuyện?"

Liễu An Nhiên khẽ cười "Có chuyện! Có chuyện lớn, xem ra cũng không thể giữ được người trong phủ."

Phong Nguyệt Vô Thần nhú mày "Đến nơi khác nói chuyện!"

Liễu An Nhiên cùng Phong Nguyệt Vô Thần đến thư phòng ở viện bên cạnh cách đó không xa. Liễu An Nhiên nhìn thư phòng, đột nhiên khẽ cười.

Phong Nguyệt Vô Thần đi lại thư án "Muội cười cái gì?"

Liễu An Nhiên lắc đầu "Đột nhiên nhớ tới ngày đó nàng ở đây đoạn tuyệt quan hệ với huynh!"

Động tác của hắn dừng lại, nhú mày nhìn nàng "Muội có ý gì?!"

"Ngày đó ta cũng ở nơi này nhắc nhở nàng cẩn trọng, nhưng mà nàng lại hiểu nhầm ta đâm thọc nàng. Đành vậy!"

Mày kiếm lại càng thêm nhú chặt "An Nhiên!"

Liễu An Nhiên thu lại bộ dạng vô tâm vô phách, nghiêm túc nhìn hắn "Oán hận đã trả, ân tình chưa xong, ta không nghĩ sẽ tiếp tục gây cản trở Khanh Khanh huynh cứ yên tâm. Người huynh nên đề phòng là vị ở Phong Quốc, không phải ta!"

Liễu An Nhiên lấy trong tay áo một phong thư đặt lên thư án "Phong Quốc đã bắt đầu rục rịch, bọn họ dường như đã chuẩn bị từ trước, rất kĩ lưỡng. Xem ra trận này không thể không đánh!"

Phong Nguyệt Vô Thần đọc lá thư, trong thư là tình báo ở biên cương gửi về, toàn bộ đều nói có nguy cơ Phong Quốc tiến đánh. Mục tiêu có lẽ một trong ba nước giáp biên Phong Nguyệt, Ngụy Quốc và Mông Cổ.

"Huynh nghĩ Phong Quốc sẽ tiến đánh nước nào đầu tiên?"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Phong Nguyệt!" không phải nghi vấn mà là chắc chắn!

"Đúng vậy, là Phong Nguyệt!"

"Nữ vương Phong Quốc quả thật liều lĩnh!"

Liễu An Nhiên khẽ cười "Huynh có biết tại sao Phong Quốc lại bắt đầu rục rịch? Nghe đồn nữ vương vì một nam sủng!"

Phong Nguyệt Vô Thần nhú mày.

Liễu An Nhiên vô cùng nghiêm túc nhìn hắn "Dù vì có gì đi nữa thì Phong Quốc cũng sẽ tiến đánh cái gai trong mắt nhiều năm này, mà Quốc sư Phong Quốc khẳng định sẽ trợ chiến!"

"Thần ca, trận này... Huynh không đi thì không được!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 54: Biến cố nơi biên cương

Hoàng cung Phong Nguyệt.

Ngự Thư Phòng.

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn đồng thư tình báo ở biên ải gửi về không khỏi có chút đau đầu.

"Đã xác định được mục tiêu Phong Quốc chính là chúng ta! Phòng tuyến biên giới giáp với ta của họ gia tăng rất nhiều binh sĩ, có hẳn một doanh trại! Lương thực cũng liên tục chuyển đến, như đang chuẩn bị đánh trận!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn xoa xoa thái dương.

Phong Nguyệt Quân Y: "Những phong thư này gửi đến vào hôm qua, đi đường đã gần mười ngày tình hình biên cương có lẽ đã có chuyển biến. Hoàng huynh, vẫn nên phái thêm binh lính đến biên cương canh giữ. Biên cương xa hoàng thành, chỉ sợ xảy ra biến cố nước xa không thể cứu lửa gần!"

Bên dưới có đại thần nóng giận "Phong Quốc điên rồi hay sao!"

"Hừ, từ khi vị nữ vương kia lên ngôi đã không ngừng tranh chấp với các nước khác. Nếu không phải lực lượng của ả ta hùng hậu, bên cạnh có vị quốc sư tài giỏi kia không biết Phong Quốc đã bị đánh sập bao nhiêu lần rồi!"

"Im lặng đi!"-Phong Nguyệt Phủ Hàn vỗ bàn, bên dưới lập tức yên lặng.

Phong Nguyệt Vô Thần bước lên một bước "Hiện tại Phong Quốc chỉ gia tăng binh lính ở phòng tuyến biên giới, chưa có hành động nào thêm. Thuộc hạ của ta ở Nam Cương hai năm nay luôn nhất mực theo dõi động tĩnh Phong Quốc, có biến nhất định sẽ cấp báo đến!"

Vị tam vương gia trước kia luôn bị coi là phế vật ăn chơi trác táng không biết hai năm trước bị kích thích gì từ khi đi Nam Cương trở về bắt đầu tham gia triều chính. Ban đầu có người còn mỉa mai nói ra nói vào, chính chủ người ta không để ý còn rất tích cực chia sẻ gánh nặng với hoàng thượng, chuyện nào cũng làm rõ hoàn mỹ!

Phong Nguyệt Phủ Hàn gật đầu "Tốt lắm, nhưng chuyện này hệ trọng không thể khinh xuất. Phòng tuyến ở Nam Cương quan trọng nhất, trăm sẽ phải thêm binh sĩ đến canh giữ. Chiến trang có bùng nổ cũng không quá bị động. Mặt khác gửi một bức mật thư đến Mông Cổ và Ngụy Quốc nhắc nhở bọn đề phòng biên giới."

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn qua đám đại thần, bất chợt điểm tên "Hộ bộ thượng thư Hàn Minh Sơn, khanh đi sứ đến Mông cổ đem mật thư gia cho đại vương Mông Cổ. Ngũ Vương gia Phong Nguyệt Quân Y, đệ đi sứ đến Ngụy quốc... Giao mật thư cho Ngụy vương."

Hai người bước lên trong quỹ xuống nhận chỉ. Hộ bộ thượng thư Hàn Minh Sơn thăm lau mồ hôi, gã chính là vị biểu ca của Hàn Khiết Từ nhậm chức hai năm trước. Hai năm nay thời thế yên bình đã quen nay lại đột nhiên nghe tin sắp đánh trận gã có hơi choáng váng.

Phong Nguyệt Phủ Hàn tiếp tục hạ lệnh "Binh bộ thượng thư, khanh dẫn theo ba ngàn binh sĩ đến biên cương trấn an lòng quân, củng cố quân doanh, có biến lập tức cấp báo!"

Binh bộ thượng thư đứng lên trước hành lễ "Thần tuân mệnh!"

"Được rồi, các khanh lui ra đi!"

Đám đại thần hành lễ rồi lục đục lui ra, chỉ có Phong Nguyệt Vô Thần cùng Phong Nguyệt Quân Y ở lại.

"Hoàng huynh, huynh nghĩ vì sao Phong Quốc lại đột nhiên muốn tiến đánh?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn lắc đầu, hần cũng không nghĩ ra!

"Vì một nam sủng!"-Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên nói, hai người kinh ngạc nhìn hần.

"Vi... Nam sủng?"

Phong Nguyệt Vô Thần nghiêm túc gật đầu "Hai năm trước Thượng Quan Tề bị Gia Lỗ Thượng Phong áp giải trở về Mông Cổ, giữa đường có người tập kích. Thượng Quan Tề cùng Từ Dạ mất tích đến nay chưa rõ."

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhíu mày "Ý của đệ?"

"Người của ta từng đến Phong Quốc điều tra, vô tình nhìn thấy Từ Dạ đi ra từ một Thân Vương phủ, nhìn cách ăn mặc cũng không phải kẻ hầu người khác." Phong Nguyệt Vô Thần dừng một chút "Nữ vương hai năm trước nạp vào hậu cung một nam sủng, độc sủng hần đến nay. Người kia chính là Thượng Quan Tề mất tích, còn Từ Dạ-Thuộc hạ của hần trở thành thiếp thất của một thân vương không có địa vị Phong Quốc."

Phong Nguyệt Phủ Hàn và Phong Nguyệt Quân Y phần nào đoán ra phía sau, Thượng Quan Tề chính là muốn trả thù nên mượn tay nữ vương Phong Quốc. Huống hồ nữ vương kia cũng đã có dã tâm từ lâu!

"Hoàng huynh..." Phong Nguyệt Hoành Ân từ bên ngoài vào lại không nghĩ đến còn có Phong Nguyệt Vô Thần và Phong Nguyệt Quân Y ở đây, có chút sửng sốt.

"Tam ca, ngũ đệ cũng ở đây sao? Sảy ra chuyện gì rồi?" Khi này hần còn thấy một đám đại thần đi ra, tụ tập đông đủ như vậy!

Phong Nguyệt Phủ Hàn nâng nhìn hần, che dấu đi phiền muộn trong mắt "Đệ không ở cạnh vương phi nhà đệ ân ân ái ái vào cung làm gì?"

"Hoàng huynh, hôm nay là ngày lại mặt! Bạch Nhi không phải xuất thân từ trong cung sao? Đệ không vào cung thì đi đâu?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngăn ra "Lại mặt rồi sao?"

Mấy ngày nay tình báo ở biên cương gửi về liên tục, đại thần quan lại tụ họp bàn luận kẻ sách cũng đã mấy bận. Việc triều chính Phong Nguyệt Phủ Hàn tạm thời không cho Phong Nguyệt Hoành Ân biết, không thì với tính cách của hần còn hưởng tân hôn sao?!

Phong Nguyệt Hoành Ân nheo mắt nghi hoặc "Đã sảy ra chuyện gì sao?"

Phong Nguyệt Quân Y cười nhạt "Không có chuyện gì lớn, huynh vừa kết hôn, mau ở cùng tân nương từ bồi dưỡng tình cảm đi!"

Phong Nguyệt Hoành Ân vẫn còn nghi hoặc nhưng bọn họ đã nhất quyết không cho hần biết hần cũng không tiện hỏi.

"Tân nương tử của huynh đâu rồi?"

"Bạch Nhi đến Túy Linh cung tìm Quý Phi hàn huyên rồi!" Phong Nguyệt Hoành Ân đột nhiên nhớ ra cái gì quay lại hỏi Phong Nguyệt Vô Thần "Tam ca, huynh biết Khanh Khanh ở đâu không?"

Phong Nguyệt Vô Thần nâng mắt nhìn hấn, nhàn nhạt hỏi "Làm gì?"

"Khi này đệ đưa Bạch Nhi đến chỗ Quý Phi, Quý Phi có hỏi qua có gặp Khanh Khanh không, từ đêm hôn lễ diễn ra đến giờ vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu. Bạch Nhi cũng muốn gặp nàng ấy."

"Nàng ở tam vương phủ."

Phong Nguyệt Hoành Ân mất ba giây để phản ứng lại, hấn có chút kinh ngạc "Ồ phủ của huynh?"

Phong Nguyệt Quân Y và Phong Nguyệt Phủ Hàn thoáng nhìn nhau, trong đầu đều hiện ra "Quá nhanh tay rồi đi?!"

Phong Nguyệt Vô Thần nhàn nhạt "Ừ" một tiếng rồi cáo từ.

Tam Vương Phủ

Phong Nguyệt Vô Thần trở về đến tìm Khanh Khanh ngay, hấn mở cửa phòng liền nhìn thấy nàng đã thay một bộ y phục màu tím khác ngồi ăn điểm tâm. Khanh Khanh nghe tiếng động ở cửa ngẩn đầu nhìn, đợi nhìn rõ người ở cửa là ai nàng lại cúi đầu ăn điểm tâm.

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không nói gì đi đến bên bàn ngồi nhìn nàng.

Qua một lúc lâu nàng mới ngẩn đầu có chút khó chịu hỏi "Người nhìn ta làm gì?" Có để người ta ăn không đây hả?!

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ cười "Chỉ là có chút nhớ nàng, nhìn nhiều thêm một chút!" Không biết khi nào Phong Quốc phát động chiến tranh, nếu hấn buộc phải ra trận không biết ngày tháng nào mới trở về, có thể là vĩnh viễn không trở lại?!

Khanh Khanh vô thức bấu môi mắng nhỏ hai chữ "Thần kinh." rồi lại cầm một khối bánh ngọt bỏ vào miệng. Đôi mày nàng nhíu lại, vợ lấy chung trà bên cạnh uống cạn. Quá ngọt!!!

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười, có tâm nhắc nhở "Khanh Khanh, ly trà nàng uống là của ta!"

Khanh Khanh nhìn ly trà rồi lại nhìn hấn, đặt xuống như chưa có chuyện gì, cũng không ghét bỏ dùng phải trà của hấn. Nàng mắt tự nhiên đưa mắt ra chỗ khác, lơ đãng hỏi "Chỗ người không có loại y phục khác à?"

Phong Nguyệt Vô Thần vui vẻ "Tì như?"

Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ "Không phải màu tím?!"

Nàng cũng không phải đặc biệt thích màu nào khác cũng không phải ghét y phục màu tím, chỉ là tủ đồ trong phòng nàng tại sao lại toàn y phục màu tím? Dù loại đủ kiểu toàn màu tím!

Khanh Khanh lúc này mới phát giác nam tử đối diện cũng mặc một kiện áo bào màu tím bạc. Hấn... Cuồng màu tím sao?

"Nàng không thích màu tím? Lúc gặp nàng ta thấy nàng vận từ y cứ cho rằng nàng thích màu tím. Vậy nàng đặc biệt thích màu gì? Ta dặn dò người may cho nàng!"

Hấn không phải không biết nàng không thích màu tím, hấn chính là cố ý!

Khanh Khanh nghi hoặc nheo mắt nhìn hấn rồi lại nhìn mình, hai người họ có chút giống... Mặc y phục tình nhân?!

Khanh Khanh bị suy nghĩ của bản thân làm cho buồn cười, nàng khoát tay "Bạch y hắc y đều được, tùy tiện làm, thoải mái là được!"

Hôm đó đại hôn của Bạch Nhi, nàng không thể cử một thân huyết y như cũ đi dự hôn lễ, trông có chút giống nhân vật chính! Nên mới đến Linh Uyển các tùy tiện chọn một bộ mặc vào, vừa vận chọn phải từ y!

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ đứng dậy "Được rồi, ta đi gọi người đến may cho nàng vài bộ y phục. Ta có việc đi trước!"

Khanh Khanh nhìn hấn rồi đi đôi mày nhíu lại, hấn đưa nàng đến đây đã mấy ngày cũng chỉ thỉnh thoảng qua nhìn xem một chút, nàng cũng lười đi lại nằm ỉ trong phòng. Nhìn hấn như vậy dường như rất bận, chẳng lẽ trong cung xảy ra chuyện rồi?!

P/s: đính chính một chút từ "từ" trong "từ y" có nghĩ là màu tím không phải nghĩ là chết đâu nha. Ta sợ các nàng nhầm lẫn...

Quyển 2 - Chương 55: Xuất chinh

Hôm nay đã là ngày thứ mười hai Khanh Khanh bắt đầu đi trở thành thành khách quý ở phủ tam vương gia Phong Nguyệt. Nàng cũng không quá cảm thấy khó chịu ở đây ngày ba bữa luôn, nàng cảm thấy ở đâu cũng giống nhau thôi, trừ những lúc "gia chủ vô lại" kia đến làm phiền.

Hôm nay Khanh Khanh thần thờ ngồi ở đình hóng mát ngoài hoa viên, ngoài ý muốn nhìn thấy Phong Nguyệt Vô Thần mấy ngày nay bận rộn tới mất tới mũi kia về. Ngày thường giờ này dù đi loạn trong phủ cũng chẳng gặp hắn.

Có lẽ Phong Nguyệt Vô Thần trở về thư phòng, từ đại môn đến thư phòng phải đi qua hoa viên, vô tình để nàng nhìn thấy. Phía sau hắn hình như còn có một nữ tử, hai người khí sắc không được tốt, cước bộ có vẻ rất vội.

Khanh Khanh có chút hiếu kì nhìn qua nhưng cũng không đi tới, trong người cứ khó chịu không rõ vì sao.

Nữ tử bên cạnh Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên dừng bước nhìn qua Khanh Khanh đang ngồi trong đình nghỉ, trong mắt thoáng qua kinh ngạc. Nàng ta hình như hướng Phong Nguyệt Vô Thần nói gì đó, hắn quay đầu nhìn sang bên này.

Khanh Khanh quay đầu sang nhìn nơi khác không để ý đến hắn và nữ tử kia nữa, cố áp chế cảm xúc không rõ trong lòng.

Phong Nguyệt Vô Thần bảo Liễu An Nhiên đến thư phòng chờ trước, bản thân lại đến chỗ của Khanh Khanh.

"Hôm nay lại có nhã hứng đi dạo như vậy?"

Khanh Khanh không nhìn hắn, xoay xoay ly trà trong tay "Tam vương gia "mời" ta đến còn quản ta phải nghiêm chỉnh ở trong phòng sao? Thật là để ta mở rộng tầm mắt!"

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười "Là ai chọc giận nàng rồi?!"

Khanh Khanh nhún mày, tâm tình cực kém "Không có!"

Hắn ngồi xuống đối diện nàng, âm điệu vui vẻ "Hay là nàng đang ghen?"

"Ghen? Ta ghen cái gì?"

Đùa à? Ta với người có quan hệ gì mà ghen với chả tương?

Phong Nguyệt Vô Thần rừ "Không có?! Nàng ấy là Liễu An Nhiên, là thuộc hạ... Ta chỉ xem muội ấy là muội muội không hơn không kém. Nàng đừng nghĩ nhiều!"

Em gái mưa à?!

Khanh Khanh bày ra vẻ "Nhìn ta có giống đang quan tâm không?" lạnh nhạt trả lời "Chuyện của người nói với ta làm gì? Chúng ta thân nhau lắm sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần trầm mặc, không nhìn ra hắn đang vui hay buồn, qua hồi lâu hắn bỗng vươn tay xoa đầu nàng "Ngày mai ta đưa nàng vào cung gặp Hàm Mộc Vân, nàng tạm thời ở trong cung một thời gian đi."

Khanh Khanh nghiêng đầu tránh bàn tay hắn, có chút nghi hoặc, vậy là thả ta ra rồi? Có ý gì đây?

Phong Nguyệt Vô Thần luyến tiếc nhìn nàng, con người chứa đầy tâm sự nặng nề "Khanh Khanh, nàng trở về nghỉ ngơi, ngày mai ta đến đón nàng!"

Nói rồi hắn rời đi, hướng về phía thư phòng.

Khanh Khanh nhìn hắn rời đi, trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ bất an vô cớ. Nàng nghĩ đến nữ tử đi cùng hắn đột nhiên cảm thấy người này rất quen, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được đã từng gặp qua ở đâu.

Sáng hôm sau, Phong Nguyệt Vô Thần quả nhiên chuẩn bị xe ngựa đưa Khanh Khanh vào cung.

Nàng cũng không có gì phản đối, cùng hắn ngồi chung một xe ngựa. Từ lần gặp mặt hôm qua nàng chưa từng thấy Liễu An Nhiên xuất hiện ở trong vương phủ nữa.

Phong Nguyệt Vô Thần và Khanh Khanh vừa đến cổng cung liền tách nhau ra, nhìn bộ dạng của hắn dường như rất vội, nàng cũng không để tâm nhiều.

theo cung nhân dẫn đường đến Túy Linh cung.

"Trong cung gần đây xảy ra chuyện gì sao?"

Hàm Mộc Vân nằm trên nhuyễn tháp mờ mịt nhìn Khanh Khanh "Trong cung sao? Hình như cũng không có chuyện gì lớn."

Khanh Khanh nhủ mà cũng không hỏi thêm.

Bạch Nhi ngồi bên cạnh có chút cân nhắc nói "Trong cung thì không có nhưng mà ở biên cương hình như có chút chuyện."

Mộc Vân ngồi dậy "Chuyện gì?"

"Hôm trước ta đi đến thư phòng của Hoành Ân vô tình nghe thấy thuộc hạ của chàng ấy bẩm báo cố sự ở biên cương. Nghe nói Phong Quốc tập trung lực lượng chuẩn bị tấn công nước ta."

Khóe miệng Mộc Vân giật giật "Bạch Nhi ah, đây mà là chút chuyện nhỏ à? Đây là bùng nổ chiến tranh nha!"

Khanh Khanh lãnh đạm lên tiếng "Còn nghe nói gì nữa?"

Bạch Nhi nghĩ nghĩ "Hình như có nghe qua người dẫn binh đi lần này là tam vương gia. Chuyện dịch bệnh hai năm trước ở Nam Cương người của tam vương gia luôn điều tra, điều tra được nguồn gốc chính là từ Phong Quốc. Có lẽ là vì chuyện này nên mới xảy ra xung đột."

Bạch Nhi dừng một chút lại nhỏ giọng "Ta lại nghe nói lần này Phong Quốc gây chuyện là vì một nam sủng, nam sủng kia chính là Thượng Quan Tề mất tích hai năm nay."

Mộc Vân cười khê "Không thể nào, chiến tranh giữa hai nước đâu thể chỉ vì một nam sủng!"

Bạch Nhi nhún vai.

Khanh Khanh trầm mặc, rốt cuộc nàng cũng biết vì sao Phong Nguyệt Vô Thần lại thả nàng ra.

"À, Khanh Khanh, tỷ chưa gặp lại Hắc Kết sao?"

Khanh Khanh định thần lại "Chưa gặp lại."

Mộc Vân: "Mấy hôm trước ta xuất cung có gặp qua Hắc Kết, hình như hắn đang tìm tỷ đấy."

Khanh Khanh gật đầu, không nói gì.

Cổng thành vừa sáng sớm đã đông kín người, bách tính vây xung quanh, ở giữa là đội quân mấy trăm binh lính tinh anh. Đứng đầu đội quân là tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần và hai vị tướng quân, phía sau là mấy vị phó tướng.

Hoàng thượng Phong Nguyệt Phủ Hàn đích thân đến cổng thành tiễn quân ra trận. Lần này phái đi là mấy mươi vạn quân lính, gần một nghìn binh sĩ tinh anh.

Mấy ngày trước tình báo biên cương gửi về, Phong Quốc đã bắt đầu tấn công Phong Nguyệt. Ban đầu chỉ là chút quấy rối biên giới, dần dần rõ hơn đánh đến các bản doanh nhỏ cạnh giữ nơi giáp ranh, hiện tại đã gửi thư khiêu chiến, dẫn quân đánh đến các thành trì. Đây rõ ràng là cố tình gây sự, chỉ sợ Phong Nguyệt không đánh trả!

Khanh Khanh ngồi trên một gian phòng trong trà lâu gần cổng thành, nhìn đoàn quân rời đi, quân lính bên ngoài thành xếp hàng nghiêm chỉnh kéo dài thành một dải đen không thấy điểm dừng.

"Rắc" một tiếng, nàng hoàn hồn nhìn ly trà vỡ nát trong tay, tâm tình càng thêm tồi tệ. Chiến sự giữa các nước đều không tránh khỏi cho dù là thời đại nào! Vì có gì nàng lại buồn bực không vui chứ?! Nàng không cao thượng vì quốc gia gặp nạn mà buồn bực không vui, dù sao nơi này cũng không phải cố hương của nàng.

Rốt cuộc là vì sao?!

"Tiểu mỹ nhân, không biết ta có thể vào uống cùng mỹ nhân một ly trà?"

Khanh Khanh lờm Hắc Kết đột nhiên xuất hiện trước mặt, nàng đang ngồi bên bệ cửa sổ, y lại cứ vậy leo lên nóc nhà vào!

"Thích trèo lên nóc nhà như vậy?"

Hắc Kết cười cười "Ta không trèo, ta bay nha!"

Khanh Khanh nhảy xuống bệ cửa sổ, nhường cho y một lối đi vào.

Hắc Kết vào trong, tự rót cho mình ly trà giải nhiệt "Khanh Khanh, không gặp nửa tháng có nhớ ta không?"

Khanh Khanh lườm y, không trả lời.

"Ah, không nhớ cũng đúng, ở chỗ mỹ nam tử thì làm sao nhớ đến vị tri kỉ này!"

Khanh Khanh nhủ mày "Chuyện trước kia có liên quan đến hắc?"

Hắc Kết khựng lại, nụ cười trên mặt cứng đờ "Phải ah, ta quên mất đã hứa với nàng trở về Phong Nguyệt liên cùng nàng nói rõ chuyện trước đây!"

"Quả thật liên quan tới hắc?"

Y khẽ cười, có điều nụ cười có chút chua xót "Nào chỉ có liên quan, Phong Nguyệt Vô Thần còn là nhân vật chính... Ah, để ta xem chọn ngày lành tháng tốt nào để nói cho nàng biết đây!"

Khanh Khanh có chút chần chừ "Vậy thì... Hôm nay đi!"

Câu chuyện bị quên lãng suốt hai năm như vậy bị lôi ra ngoài ánh sáng bỗng nhiên có chút lạ lẫm. Nàng có chút hồi hộp lại có chút lo lắng, sâu trong lòng có chút phức tạp không thể nói rõ. Nàng không biết mình có nên biết hay không, cũng không biết có nên nhớ lại hay không. Dù sao vẫn có chút mong chờ, dù đau thương hay hạnh phúc vẫn mong chờ...

Hắc Kết rũ mắt nhẹ cười, y không nhận ra nụ cười này có bao nhiêu buồn bã đau lòng.

"Vậy tốt, ta kể nàng nghe một câu chuyện, chỉ là... Nàng có nhớ được hay không ta không chắc được."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 56: Đưa nàng đến nam cương

Màn đêm buông xuống từ lâu, ánh trăng bạc yếu ớt len lỏi qua từng tầng mây chiếu xuống nhân gian. Kinh lăng Phong Nguyệt vương triều chìm trong ánh đèn, người đi trên phố qua lại nhộn nhịp nào đâu giống cảnh chinh chiến khổ cực nơi biên cương.

Người trên phố dần ít đi, đèn trên phố dần tắt, những người bán hàng rong thu dọn đồ đạc trở về nhà, các cửa hiệu, cửa tiệm lần lượt đóng cửa. Bách tính dần chìm trong giấc ngủ, trả lại trời đêm cho ánh trăng chiếu sáng.

Giữa trời đêm khuya khoắc ngoài ý muốn xuất hiện một bóng huyết y trên mái ngói Diệp Hương Các. Khanh Khanh ngăn người nhìn trăng bạc lại ngược cổ uống ngụm rượu, bên cạnh đã có nhiều thêm hai vò rượu trống rỗng.

Cửa sổ phòng bên cạnh mở toang, Hắc Kết mang theo vò rượu đứng bên cửa sổ nhìn nàng "Nàng cứ như vậy sao?"

Khanh Khanh nhếch môi nhưng đáy mắt chẳng gọi lên một sự vui vẻ nào "Như thế nào?"

"Nàng đã ở đây năm ngày rồi, chẳng lẽ vẫn chưa nghĩ thông?"

Khanh Khanh dường như say rượu đến hồ đồ, nàng mong lung nhìn vò rượu trong tay "Nghĩ thông? Vẫn chưa nghĩ thông sao?! Ta phải nghĩ cái gì?"

Phía sau vang lên tiếng ngói va chạm, tiếng bước chân ngày càng gần. Hắc Kết đến ngồi xuống bên cạnh Khanh Khanh.

Khanh Khanh giữa đầu uống rượu, một phần rượu chảy ra ngoài ướt đầm cổ áo "Người nói ta nên suy nghĩ thế nào trong khi những lời người nói ta còn chẳng thể tin được, chẳng thể nhớ được!"

Vì một nam nhân mà bỏ mặc danh phận quận chúa Mông Cổ, tiểu thư Dạ Nguyệt đến bên cạnh hắc làm một thuộc hạ?! Lại vì nam nhân đó tiến cung trở thành cung nữ nằm vùng của hắc. Vì người đó trở thành mục tiêu của Xích Hà cung truy sát, vì người đó thương tâm đến mức phải dùng đến Vong Tinh Thủy để quên đi tình cảm.

Làm sao nàng có thể tin đây?!

Nam nhân có thể làm nàng cười hạnh phúc?! Vị Phong Nguyệt Vô Thần kia sao?! Phải không?!

Hắc Kết thờ dãi "Ta nói cho nàng nghe chuyện trước đây không phải để nàng khổ sở, không thể nhớ thì đừng ép buộc bản thân."

Khanh Khanh cười gượng "Trước đây ta luôn cảm thấy khó hiểu, vì sao mỗi khi nhìn thấy hắc trong lòng lại có tư vị rất khó tả, nhìn thấy hắc đi cùng một

nữ tử trong lòng rất khó chịu. Thì ra không phải tự nhiên mà là ta đã quên mất một số chuyện. Thảo nào lại có nhiều người quen biết ta nhưng ta lại không biết mặt như vậy. Thảo nào..."

Hắc Kết ngăn nàng uống rượu "Nàng say rồi, đừng uống nữa!"

Khanh Khanh lấy lại vò rượu nhưng không tiếp tục uống, nàng ôm vò rượu trong ngực, mơ màng nói "Hắc Kết, người nói xem rốt cuộc đây là cái gì? Rốt cuộc cảm giác khó chịu trong lòng khi thấy hắn đi cùng nữ tử khác là thế nào? Cảm xúc đặc biệt trong lòng đối với hắn là cái gì?"

Hắc Kết cúi đầu cười nhẹ, bất đắc dĩ lại chưa xót "Khanh Khanh, có lẽ đó là yêu đi."

"Yêu? Là yêu sao? Nếu đã yêu hắn như vậy vì sao lại quên đi hắn? Ta quả thật quên đi hắn rồi! Thật dễ dàng quên đi?!"

Hắc Kết thờ dãi, tựa như nói với bản thân lại tựa như nói với nàng.

"Lam Khanh Khanh, nàng rõ ràng yêu hắn."

yêu thì đã sao? nàng quên rồi! quên mất hắn rồi! kể cả con người nàng cũng trở về tại thời điểm ban đầu, nàng trở nên lạnh lùng, vô tình. Chỉ vì người khiến trái tim nàng ấm áp không còn tồn tại trong lòng nữa...

Có chút bối rối, có chút bận tâm, băng sương lãnh khốc trong mắt chỉ vì cái nhìn của người mà tiêu tan. Đáng tiếc, đến lúc quay đầu nhìn lại vẫn không nhận ra khuôn mặt kia.

Lam Khanh Khanh ngửa đầu uống ngum rượu cười to nhưng lại đầy chua xót "Vong tình thủy cũng quá lợi hại rồi!"

Nàng không hay biết khúc mắt vurun ra dòng lệ. Nàng không rõ rốt cuộc nàng rơi lệ vì ai, là vì bản thân hay vì nam nhân nàng yêu trong lời Hắc Kết. Nàng chỉ biết trong kí ức của nàng đây là lần đầu tiên nàng khóc vì liên quan đến một nam nhân...

Khanh Khanh bị va đầu vào thành gỗ mà tỉnh lại, nàng mơ hồ nhìn bốn phía khá tối xốc nảy kịch liệt. Có lẽ nàng đang ở trên một chiếc xe ngựa?!

Khanh Khanh lắc lắc đầu hòng để cơn choáng váng qua đi, nàng đưa tay kéo màn xe ngựa lên liền nhìn thấy Hắc Kết ngồi bên ngoài.

Hắc Kết nghe được phía sau có động tĩnh liền quay lại "Tỉnh rồi sao? Trà gừng đựng trong túi da dê bên cạnh, nàng uống đi."

Khanh Khanh nhìn lại, quả nhiên bên cạnh treo một túi da dê còn đang hầm nóng.

"Đi đâu?"

Hắc Kết cười cười, thúc ngựa đi nhanh "Đến Nam Cương!"

Nàng uống một ngum trà gừng, vị cay cay của gừng làm cổ họng có chút đau rát. Nghe y nói vậy nàng nhú mày "Nam Cương? Làm gì?"

"Chẳng phải nàng không thể xác định được tâm tình sao? Ta đưa nàng đến Nam Cương một chuyến, gặp mặt với hắn nghĩ xem một lần!"

Khanh Khanh rũ mắt "Người hà tất phải làm thế?!"

Hắc Kết chỉ cười không nói, y vì sao phải làm thế? Bởi y không muốn nhìn thấy nàng khổ sở! Nếu Phong Nguyệt Vô Thần yêu nàng sâu đậm vậy thì y chính là lo lắng, bảo vệ cho nàng, trở thành hậu phương vững chắc của nàng. Y cũng không rõ là yêu nàng hay vì ý vị nào khác, y chỉ biết bản thân không thể để nàng chịu bất cứ một ủy khuất nào. Nhiều hơn thích một chút, ít hơn yêu một chút, là thương sao?!

Khanh Khanh và Hắc Kết thông thả đi xe ngựa đến Nam cương, lộ trình từ kinh thành đến vừa vặn mười ba ngày.

Khanh Khanh thoáng thoáng nhớ ra bản thân từng đến Nam Cương vào gần ba năm trước, lần đó đi gấp rút lại chọn đường nơi rừng sâu không có phong cảnh thú vị gì. Lần này đi qua các châu, thành trì, nơi nào kha khá đẹp sẽ dừng lại xem một chút, lộ trình vốn đã dài lại tốn thêm nhiều thời gian hơn.

Thỉnh thoảng nàng và Hắc Kết nghe người dân bàn luận về chiến tranh nơi biên cương. Càng đến các châu, thành trì gần ranh giới càng nghe nhiều người nhắc đến chuyện ngoài tiền tuyến.

Chiến tranh ở biên cương đã vào thời khắc không thể cầu hòa, Phong Quốc lần này nhìn qua chỉ đến tấn công Phong Nguyệt, nào ngờ còn chia nhỏ nhánh quân đánh vào hoặc bao vây biên giới Ngụy Quốc, Mông Cổ và Tây Hạ. Cũng chẳng biết Phong Quốc từ khi nào nuôi nhiều binh sĩ như vậy.

Còn nghe được từ bách hiệu sinh kể chuyện kiếm tiền ven đường, nước Di nhỏ bé đột nhiên tập hợp quân đánh Tây Hạ, Tây Hạ trong triều có nội loạn lại gặp nước Di, Phong Quốc hai bên một vây công. Khó không thể tả!

Lại nói Ngụy Quốc cùng Mông Cổ tuy cũng gặp phải bất trắc nhưng cũng không khổ sở như Tây Hạ, Phong Quốc phái binh canh giữ biên cương có lẽ chỉ để phòng họ thừa cơ tiến đánh, sợ các nước liên minh.

Trong sáu quốc gia lớn trên đại lục chỉ duy nhất còn Liêu Quốc bình chân như vại. Nhưng có người âm thầm nói Liêu Quốc chính là tiếp tay cho Phong

Quốc làm loạn. Chuyện đó thực hư trắng đen vẫn chưa nhìn rõ!

Khanh Khanh và Hắc Kết đến Viên Châu thì trời đã tối, hai người thuê trọ ở một khách điểm trong thành.

Viên Châu gần thành Nam Cương nhất cũng chính là nơi tiếp thu tin tức tại tiền tuyến nhanh nhất, trong khách điểm người người đều nói về chuyện này.

Nửa tháng trước đội quân do tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần đã đến thành Nam Cương. Lúc đó Phong Quốc gần như tàn sát hết nhưng thôn làng ngoại biên, binh sĩ phải đi đều bị bị diệt hơn phân nửa. Quân đội Phong Quốc chia một cánh quân nhỏ đóng trại cách thành Nam Cương hai mươi dặm (10km). Ngay trong đêm đó tam vương gia dẫn đội binh hơn trăm tinh anh lên vào doanh trại chúng, phản công từ bên trong, đốt cháy lều chứa lương thực.

Cánh quân nhỏ hơn ngàn binh Phong Quốc thiệt hại nặng nề bỏ chạy về chính doanh ngay trong đêm.

Phong Quốc yên lặng mấy hôm rồi lại khởi binh đánh đến thành Nam Cương. Quân ta kịch liệt chống trả, Phong Quốc không được cửa hời, bên ta thương vong vô số, đánh Phong Quốc chạy về nơi đóng quân.

Nghe nói mấy ngày trước trong một lần truy đuổi tàn quân Phong Quốc, tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần mắc bẫy Phong Quốc mà bị thương. May sao đội quân không mấy thiệt hại, cũng nghe qua vết thương của vương gia không có gì đáng ngại.

Còn chuyện thực hư thế nào chẳng ai tỏ...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 57: Vào thành nam cương gặp lại hắc

Khanh Khanh thân huyết y đầu đội đầu lạp có màn lụa che mặt cùng Hắc Kết vào thành Nam Cương.

Thành Nam Cương lúc này đã trở thành trung tâm chiến tranh, tòa thành quan trọng nhất của Phong Nguyệt vương triều. Trong thành lúc này chỉ còn quân lính cùng dân tị nạn từ các nơi lân cận đến, bên ngoài biên giới bị Phong Quốc dẫn quân tàn phá.

Một tòa thành vốn náo nhiệt, đông đúc, tuy không bằng nơi kinh đô sa hoa nhộn nhịp nhưng phần nào cũng có sức sống tràn trề đầu như hiện tại khắp nơi u ám mang theo tử khí dày đặc.

Nếu Phong Quốc tiến công đánh phá, thành Nam Cương chính là nơi chịu trận đầu tiên, thành Nam Cương sụp đổ các châu xung quanh liền liên lụy.

Khanh Khanh cùng Hắc Kết một đỏ một đen đi vào thành phá lệ nổi bật trong đám dân tị nạn bần hàn. Cổng thành từ phía Viên Châu xem ra còn dễ dãi nhưng không có nghĩa có thể tùy tiện vào tòa thành chiến lúc này. May mắn trước khi rời đi Hắc Kết có đến gặp Hàm Mộc Vân lấy một tấm thẻ bài phòng trừ vạn nhất họ bị ngăn ở cổng thành. Hai người lấy danh y sư trong cung phải đến thuận lợi vào thành.

Một binh sĩ canh gác cổng thành háng hái dẫn đường hai người đến quân doanh.

Trong thành bị ảnh hưởng mạnh từ chiến tranh nên mọi hoạt động thường lệ đều giảm sút, ví như phương tiện đi lại chỉ còn ngựa chiến trong doanh trại. Ngựa của nàng và Hắc Kết không được phép đưa vào thành khi chưa kiểm nghiệm, vậy nên hai người chỉ có thể đi bộ đến doanh trại cách cổng thành gần 5 dặm (1 dặm = 500m).

Đến cổng doanh, vị binh sĩ canh cổng thành khi nãy đến nói vài câu, đem lệnh bài đưa cho một binh sĩ khác phẩm cấp cao hơn. Binh sĩ phẩm cấp cao kia có chút nghi hoặc nhìn lệnh bài rồi lại nhìn Khanh Khanh và Hắc Kết

"Sao ta chưa từng nghe qua trong cung phải y sư đến?"

Binh sĩ gác cổng có lẽ là người mới không rõ chuyện "Có khi phải đến để chăm sóc tam vương gia, mấy hôm trước vương gia vừa bị thương đó sao?"

Binh sĩ phẩm cấp cao nhíu mày "Vương gia bị thương vào năm ngày trước, tính cả gửi tình báo có nhanh cũng chỉ vừa đến kinh hôm kia. Y sư lẽ nào bay từ kinh thành đến Nam Cương trong vòng hai ngày?"

Binh sĩ gác cổng giật mình "Vây... Vây lệnh bài này?"

Lệnh bài không phải giả nhưng Khanh Khanh và Hắc Kết đột nhiên xuất hiện như vậy quả thật rất khả nghi.

Binh sĩ phẩm cấp cao cầm lệnh bài đi tới trước mặt hai người "Các người là y sư trong cung?"

Hắc Kết cười cười gật đầu "Chúng ta quả thật từ trong cung ra!" Từ trong cung ra cũng không có nghĩ nhất định là y sư, không phủ nhận cũng không xác

nhận.

Binh sĩ cấp cao vẫn còn nghi ngờ "Các người coi bỏ đầu lạp xuống!"

Hắc Kết nhìn qua Khanh Khanh, thấy nàng không phản đối mà kéo đầu lạp xuống, y cũng coi bỏ đầu lạp của mình.

Binh sĩ cấp cao nhìn thấy rõ mặt Khanh Khanh thoáng kinh ngạc sau đó lại nhú mày "Người... Người là Lam cô nương?"

Khanh Khanh không quá bất ngờ "Người biết ta?"

Binh sĩ cấp cao vội thu liễm ôm quyền cúi đầu "Tiểu nhân không biết là Lam cô nương, đã mạo phạm rồi!"

Hắn đứng thẳng người "Chỉ là tiểu nhân thắc mắc vì sao người đột nhiên lại đến. Tiểu nhân tưởng người sẽ đi cùng tam vương gia."

Khanh Khanh nói không nói gì, có lẽ lần trước đến đã từng gặp qua binh sĩ kia nên hắn mới nhận thức được nàng đi?!

Binh sĩ cấp cao dường như cũng biết tính cách nàng không hỏi gì thêm, hắn cho rằng nàng là người của Phong Nguyệt Vô Thần nên cho người dẫn nàng đi thẳng đến bên trong quân doanh, khu vực nơi ở của các tướng chỉ huy cấp cao.

Khanh Khanh cùng Hắc Kết theo binh sĩ dẫn đường vào nội doanh, trên đường đi thỉnh thoảng có vài binh sĩ, tướng sĩ để ý nhưng họ cũng chỉ nhìn qua với ánh mắt hiếu kì không đến bắt chuyện.

Binh sĩ dẫn đường đưa hai người đến một biệt viện lớn trong quân doanh. Biệt viện chính là nơi ở cũng như nơi tham luận bày binh bố trận của tam vương gia và một số vị tướng quân. Ở phía Nam biệt viện là công thành, giáp Phong Quốc, phía Đông cách bốn trượng là nơi ở của tất cả các binh sĩ trong quân doanh.

(4 trượng = 13,3m)

Vào được biệt viện Hắc Kết đuổi khéo binh sĩ dẫn đường đi.

"Nàng muốn đến gặp hắn?"

Khanh Khanh không tỏ thái độ gì, thực ra trong lòng nàng bây giờ rất rối, nàng không một lí do xuất hiện ở đây gặp Phong Nguyệt Vô Thần cũng không biết nói gì, không biết đối mặt với hắn ra sao.

Hắc Kết thấy nàng do dự, y nghĩ một chút "Mấy ngày trước Phong Nguyệt Vô Thần truy đuổi tàn quân Phong Quốc mà bị thương. Nàng không lo lắng chút gì sao?"

"Đó không phải là chuyện của năm ngày trước?!"

Hắc Kết lắc đầu cười "Vết thương đâu dễ lành lại như vậy. Đến cũng đã đến không thể tìm hắn nói rõ chuyện sao?"

Khanh Khanh im lặng, nói cái gì bây giờ? Thậm chí chuyện trước đây nàng còn chưa tự nhớ ra!

Khanh Khanh ngần đầu đột nhiên nhìn thấy phía trước xuất hiện một nữ tử quen thuộc, nàng ta vận thanh y tao nhã nói chuyện với một nam nhân bên cạnh dường như phân phó gì đó. Nam nhân kia ôm quyền rồi rời đi, hắn đi về phía này, con người lộ vẻ kinh ngạc nhưng lại chỉ nhìn, đi lướt qua hai người.

Nữ tử thanh y nhìn thấy nàng cùng Hắc Kết, biểu cảm bình thản như đã biết trước nàng ở đây. Khóe môi nữ tử như có như không cong lên hình bán nguyệt, nhưng chỉ trong chớp mắt, khi nhìn kĩ nữ tử đã xoay người đi vào viện từ bên cạnh.

Hắc Kết nhìn thoáng qua Khanh Khanh, thấy nàng không có biểu cảm gì liền thờ phào.

"Nàng ta là Liễu An Nhiên?"

Hắc Kết gật đầu "Đúng vậy, sao thế?"

Khanh Khanh lắc đầu.

Liễu An Nhiên đang đi phía trước đột nhiên ngừng lại, quay người nhìn nàng.

"Lam cô nương không vào sao?"

Khanh Khanh nhú mày.

Nàng ta lại nói tiếp, cách một khoảng xa nhưng âm thanh lại rõ ràng "Ta còn tưởng người đến gặp vương gia."

Khanh Khanh nhìn nàng ta một lúc rồi cất bước đi về phía viện tử. Liễu An Nhiên này quả thật có chút không bình thường. Nàng có chút kì quái, đối với

nàng ta nàng có cảm xúc gì đó rất khó nói thành lời, không có hảo cảm cũng không phải ghét.

Liễu An Nhiên thấy Khanh Khanh đi tới thì quay người tiếp tục đi, duy kì khoảng cách ba bước chân giữa hai người.

Viện tử này cũng không quá sa hoa tráng lệ, trong viện không có người hầu, thỉnh thoảng chỉ thấy vài thị vệ đi qua lại.

Liễu An Nhiên đi đến một căn phòng phía Tây thì dừng lại "Căn phòng này chính là nơi ở của tam vương gia."

Hắc Kết và nàng đều cảm thấy không thích hợp nhưng không rõ ràng không thích hợp chỗ nào.

Liễu An Nhiên thấy hai người nghi hoặc nhìn chỉ cười trừ, nàng ta đến mở cửa phòng, mùi thuốc nồng nặc từ trong phòng phả vào mặt làm người ta muốn nôn khan.

Liễu An Nhiên không nói gì đi vào trong, nàng ta dẫn hai người đi qua bức bình phong ngăn cách gian phòng ngủ với bên ngoài. Hai người dễ dàng nhìn thấy giường gỗ đơn sơ mà trên đó có một nam tử đang yên tĩnh nằm.

Nam tử kia không phải Phong Nguyệt Vô Thần thì là ai?!

Trong mắt Khanh Khanh thoáng qua tia hốt hoảng, nam nhân trên giường nhắm nghiền mắt tựa như ngủ say, dung nhan tái nhợt, không vì sự xâm nhập lãnh thổ của hai người mà thức tỉnh.

Nàng trầm nghĩ vạn nghĩ không nghĩ đến gặp lại chính là hoàn cảnh này!

Liễu An Nhiên cười nhạt, nàng ta thông thả thay hương đốt trong huân hương trên bàn cạnh giường "Đừng hốt hoảng như vậy, huynh ấy không có việc gì chỉ là ngủ một lát."

Nàng ta đem tro tàn gạt đi, phất tay đứng dậy "Năm ngày trước huynh ấy truy đuổi tàn binh bị người khác đánh lén bị thương, trên mũi giáo có tẩm độc. Tuy không phải loại độc nguy hiểm gì nhưng vẫn phải mất thời gian bài trừ từ từ. Sợ lòng quân hoang mang nên chỉ nói ra ngoài rằng bị thương nhẹ. Mấy ngày nay Phong Quốc lại không ngừng khiêu khích, huynh ấy bận rộn ngày đêm không chịu nghỉ ngơi dẫn đến độc được lan tràn nhanh hơn. Bọn ta khuyên nhủ huynh ấy không được đành cho huynh ấy dùng thuốc nghỉ ngơi một thời gian."

Liễu An Nhiên nhìn Khanh Khanh khẽ cười "Người đã đến thì tốt, ở lại chăm sóc huynh ấy đi. Huynh ấy cần phải dùng thuốc thêm mấy ngày mới bài trừ được độc tố. Nếu huynh ấy tỉnh dậy người khuyên một chút, có lẽ..."

Nàng ta dùng một chút đẩy ý vị nhìn nàng "Có lẽ huynh ấy sẽ nghe lời người. Đó cũng chỉ là vạn nhất, ta vẫn luôn đốt hương, huynh ấy không thể dễ dàng tỉnh như vậy. Phiên người rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 58: Phong quốc tiến công

"Tình hình thế nào rồi?"

Huyền một thân hắc y đứng bên cạnh Thiên lộ ra vẻ mặt khó xử "Phong Quốc đã dẫn quân tiến đánh các trại doanh nhỏ ngoài thành. Năm vạn quân Phong Quốc đóng trại cách thành 30 dặm. Họ dường như không có ý định dừng chiến, e là sẽ sớm đánh vào thành!"

Liễu An Nhiên cau mày "Những đội quân phải đi đều đi đâu cả rồi?"

Huyền cúi đầu "Không một ai trở về."

"Nhánh quân của Tiêu tướng quân vẫn không có tin tức sao?"

"Vân đã đi tìm nhưng không có tin tức, từ khi ra khỏi thành liền không thể liên lạc được."

Sắc mặt Liễu An Nhiên dần kém, tay nàng ta nắm thành quyền nện mạnh xuống thư án tạo ra âm thanh nặng nề "Lí nào lại thế!"

Huyền thoáng nhìn qua Thiên lặng lẽ lắc đầu, không khí bỗng chốc yên tĩnh dị thường.

Lúc này Phong Nguyệt Vô Thần đang trong giai đoạn nguy hiểm, nếu để hấn tỉnh lại biết được cục diện rối rắm này hẳn nhất định sẽ không yên ổn ở lại thành trừ độc. Độc được tuy phát huy được tính chậm nhưng nếu không mau bài trừ đến khi độc lan đến tim thì vô phương cứu chữa.

"Liễu đường chủ!"

Bên ngoài thoáng một bóng đen vụt vào phòng, Hủy một thân hắc y dính đầy bụi bặm, trên người có mấy chỗ bị thương còn đang rỉ máu.

Liễu An Nhiên nhìn qua bình phong ngăn giữa phòng chính và phòng ngủ, ngón trỏ đặt lên môi "Ngươi nói nhỏ một chút!"

Hủy thở hổn hển nghe lời nàng ta giảm âm lượng "Ta đến doanh trại Phong Quốc đóng quân cách đây 30 dặm điều tra, phát hiện binh sĩ ở đó rất kì quái. Nhìn qua bọn họ đều không có tinh thần, luôn mang vẻ dờ dờ dần dần. Nhưng lúc vang lên còi báo chiến bọn họ liền rất hăng hái..."

Hủy dừng một chút, trên mặt còn thoáng vẻ kinh hãi "Bọn họ... Là một đội quân bất tử, không biết đau, đánh không chết."

Xung quanh đều lâm vào sự im lặng quỷ dị.

Trong mắt Liễu An Nhiên rõ có chút kích động, nắm tay nàng ta lại siết chặt "Hoạt thì?"

Hủy gạt đầu, hắc cũng được xem là cao thủ nhưng đối đầu với đám bất tử kia lại vô pháp xử lí.

Hủy càng nghĩ càng cảm thấy có lỗi dứt khoát quỳ xuống "Đường chủ, là Hủy có tội, để người Phong Quốc phát hiện ra!"

Liễu An Nhiên nhếch môi cười lạnh "Ngươi có tội? Ngươi còn biết bản thân có tội? Điều tra chút chuyện lại gây ra sai lầm lớn như vậy!"

Hủy cúi đầu càng thấp. Huyền và Thiên bên cạnh cũng không tiện nói giúp hấn.

Liễu An Nhiên khoát tay "Mà thôi, giờ trách là lỗi của ai thì được gì? Ngươi bị bọn họ phát hiện, sớm muộn gì họ cũng sẽ dẫn quân đến. Mấy ngày nay bọn họ chỉ gây rối các vùng lân cận hấn là chưa nắm chắc Vô Thần có trúng độc hay không. Lần này e rằng bọn họ sẽ đánh vào thành..."

Liễu An Nhiên cảm thấy đầu có chút đau, nàng ta hít sâu một hơi bình tĩnh lại tâm tình "Đi chinh đốn lại đội quân, sắp có một cuộc chiến rồi đây!"

Sau bức bình phong thủy mặc vang lên tiếng động nhỏ, Khanh Khanh cầm lò huân hương ra ngoài "Hương sắp tàn rồi."

Liễu An Nhiên nhận huân hương từ tay nàng thuần thực thay hương trong lò thành đoạn hương mới. Đột nhiên nàng ta nghĩ ra cái gì bỗng dừng tay lại nhìn nàng.

"Huyền, ngươi tìm Hắc Kết bảo hấn đến đây một chuyến đi."

Huyền có chút đàn ra "Hắc Kết?"

"Quốc sư phong quốc cũng đã tới, ngươi nói xem ngoài Vô Thần thì ai có thể hiểu rõ hấn hơn nữa ngoài người của Xích Hà cung?"

Khanh Khanh nhận lại huân hương, nhàn nhàn liếc nhìn Liễu An Nhiên, cuối cùng không nói gì đi vào trong.

Huyền vâng lệnh, ôm quyền rồi rời đi.

Rạng sáng ngày hôm sau, binh sĩ canh cổng thành phát hiện rất nhiều đuốc được đốt lên ở phía xa nối dài tạo thành màn lửa lớn hướng về phía thành Nam Cương đi tới. Binh sĩ canh cổng thành hoảng hốt, cấp tốc đánh chuông báo.

"Phong Quốc tiến công! Phong Quốc tiến công!"

Hai mươi vạn quân còn lại trong thành vội chỉnh đốn đội ngũ ứng chiến. Cửa thành được gia cố thật chắc, trên tường thành đã chuẩn bị cung tên đầy đủ.

Mấy vị tướng quân nghe báo động cấp tốc tụ họp trên tường thành nhìn tình hình bên ngoài, Liễu An Nhiên cùng ba thị vệ thân cận của Phong Nguyệt Vô Thần đã tới, bên cạnh còn có một nam tử lạ mặt. Mọi người đến đông đủ duy chỉ thiếu Phong Nguyệt Vô Thần.

"Vương gia đâu rồi?"

"Áy, Liễu cô nương, vương gia đâu?"

Liễu An Nhiên cười đoan trang "Vương gia mấy ngày trước bị thương, ta lo lắng vết thương của ngài gặp gió lớn sẽ không tốt. Ta khuyên người ở lại phòng, trận này ắt sẽ không cần vương gia." Nàng ta có duy trì khuôn mặt bình thường, bàn tay dưới vạt áo đã sớm nắm chặt thành quyền.

Một vị tướng quân nheo mắt nghi hoặc "Ta cảm thấy thật lạ, Liễu cô nương tới, ba vị hộ vệ cũng đến vì sao lại để vương gia ở lại phòng một mình? Chẳng lẽ lời đồn kia là thật?"

Vị lão tướng quân khác nhủ mảy "Vương gia thật sự bị trúng độc?"

"Ha, làm gì có chuyện đó!" Liễu An Nhiên cười cười "Ngược lại là mấy vị tướng quân, quân địch đã đánh đến dưới mí mắt mấy ngài còn lo bóng lo gió về vương gia. Nếu các ngài thừa tình lực như vậy vì sao lại không bàn kế sách diệt địch đi? Chẳng lẽ trận này không có vương gia các người thật không đánh được?"

"Hoang đường!" một vị tướng quân tức giận lớn tiếng "Ngươi là cái thá gì mà giáo huấn bốn tướng quân, ngươi cho rằng bản thân là nữ nhân của vương gia thì chính là có cái quyền của vương gia à?"

"Thật là một nữ nhân không biết liêm sỉ!"

Liễu An Nhiên không tức giận chỉ cười "Đúng vậy, ta không có quyền ra lệnh các vị, nhưng mà một khi thất thủ người chịu tội chẳng phải là các vị sao?"

Mấy vị tướng quân thoáng tức giận nhìn chằm chằm nàng ta.

Bỗng bên dưới có binh sĩ hét lớn "Phong Quốc tiến công có khoảng... Hai... Hai mươi vạn quân!!!"

"Không... Không đúng, hơn hai mươi vạn!!!"

Mấy vị tướng quân thoáng chốc mặt tái mét vội chạy tới tường thành nhìn xuống dưới, đội quân Phong Quốc hơn hai mươi vạn người kéo dài thành một dải đen nhìn như bất tận.

Liễu An Nhiên cũng kinh hoàng không kém, trừng lớn mắt nhìn đoàn quân vô tận "Không... Không phải nói chỉ có năm vạn quân sao?"

Tại sao lại hơn hai mươi vạn thế này? Phong Quốc đưa quân đến khi nào?

Đoàn quân hơn hai mươi vạn của Phong Quốc dừng lại cách thành 200m. Đứng đầu đội quân là một vị tướng trẻ cùng một lão tướng quân, phía sau có một cỗ xe sa hoa bốn bên thả màn lụa đỏ thắm.

Nghìn quân Phong Nguyệt canh giữ ngoài thành đối với mấy mươi vạn quân Phong Quốc nhìn thăm đến không thể thăm hơn.

Vị tướng quân trẻ Phong Quốc mang theo ý cười, chỉ mũi giáo về hướng trên tường thành "Mấy tên rùa đen Phong Nguyệt kia, sao lại đứng trên đó cả? Xuống đây đánh với gia một trận đi!"

Vị tướng quân Phong Nguyệt nào đó tức giận vỗ lên tường "Thằng oắt con miệng còn hôi sữa dám lên mặt với ta!"

Liễu An Nhiên không muốn đề ý đến mấy lão nhân gia tướng quân kia, đi xuống tường thành "Hắc Kết, ngươi thấy rõ?"

Hắc Kết nhúng vai khẽ cười "Mấy mươi vạn quân kia có ít nhất mười vạn quân bắt tử. Có hoạt thi có tẩu thi, đa số đều không chế từ thân xác của binh sĩ chết trên chiến trường!"

(Hoạt thi và tẩu thi đều là "xác sống" bị người điều khiển. Khác nhau ở chỗ hoạt thi là luyện thi khi người đó vẫn còn sống, còn tẩu thi là luyện từ thân xác người đã chết hoàn toàn.)

Liễu An Nhiên cùng Hắc Kết và Thiên Huyền Hủy đi đến nơi tập hợp binh sĩ. Hai mươi vạn quân còn lại duy nhất trong thành đứng trang nghiêm thẳng tắp.

"Quân số giữa ta và họ không chênh lệch bao nhiêu, chỉ có điều bên họ có đến mười vạn quân bắt tử. Bên ta thiệt thòi lớn!"

Hắc Kết trầm mặt "Ra Trận gặp phải quân địch chỉ cần chém đầu hoặc phần gáy của bọn chúng. Chỉ có điều tẩu thi ngoài kia dường như đã luyện đến mức độ cao, sẽ linh hoạt hơn nhiều. Nhưng càng như vậy người không chế càng mất nhiều sức. Ưu điểm lần này... Có lẽ Quốc sư Phong Quốc sẽ không ra trận!"

Liễu An Nhiên lắc nhẹ đầu "Mong là như vậy!"

"Thiên, Huyền, Hủy các ngươi thông báo cho quân sĩ một tiếng, ra trận dứt khoát chém sức đầu đối phương, không cần làm sự thừa thãi khác!"

"Rõ!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 59: Tự thân ra trận

Cổng thành Nam Cương chậm rãi mở ra vang lên tiếng kêu cọt kẹt nặng trĩu, gần năm mươi vạn quân trong thành xếp hàng thẳng tắp ra ngoài, đối diện với mấy mươi vạn quân Phong Quốc không chút sợ hãi.

Đứng đầu đoàn quân là bốn vị lão tướng quân Phong Nguyệt.

Vị tướng trẻ tuổi của Phong Quốc nhìn đoàn quân ra khỏi thành ứng chiến, trên mặt treo nụ cười khinh bỉ.

Không rõ là bên nào phát động cuộc chiến trước, chẳng mấy chốc bên dưới hỗn độn không phân rõ địch ta. Các tướng sĩ vào trạng thái cuồng chiến, giết địch đến đỏ mắt, giáp y trên người đã dính đầy bụi bặm lẫn máu của bản thân, đồng đội và cả địch nhân. Trên chiến trường chỉ có kẻ mạnh mới sống sót, chỉ có luôn không ngừng giết địch mới bảo toàn tính mạng bản thân.

Ánh dương vừa ló dạng, sinh mệnh một số chiến sĩ phe ta và phe địch tàn lụi, ngày mới bắt đầu bằng chiến trường tàn khốc cùng chết chóc.

Đột nhiên, giữa lúc trận chiến kịch liệt đầm máu lên đến cao trào, đội quân Phong Nguyệt dần áp lui đội quân Phong Quốc, chiến thắng chỉ quyết định trong một chớp mắt, bên phía Phong Quốc vang lên tiếng trống dồn dập.

Tướng sĩ Phong Quốc nghe thấy tiếng trống liền cấp tốc rút lui về phía sau thay bằng hơn mười vạn binh sĩ đứng sau đội quân tiên phong.

Mười vạn binh sĩ mới ra trận thập phần kì lạ, khuôn mặt trắng bệch không cảm xúc, động tác có chút cứng nhắc.

Giữa chiến trường bỗng vang lên tiếng sáo trúc mềm mại, dần dần âm thanh kia trở nên cao vút dồn dập. Cùng lúc đó hơn mười vạn binh sĩ Phong Quốc đồng loạt tròn tròn con ngươi không chút sức sống, động tác đột nhiên nhanh nhẹn hơn rất nhiều, cầm đao kiếm nhắm vào mấy mươi vạn binh sĩ Phong Nguyệt trước mặt mà chém giết.

Mới khi nãy ưu thế đã vào tay Phong Quốc, chỉ trong chớp mắt tình thế đã hoàn toàn đổi ngược. Binh sĩ Phong Nguyệt ra sức đánh giết nhưng cho dù đánh ở đâu đối phương cũng như chẳng thấy đau, chẳng hề hấn gì vùng tay đánh tới.

Trong chốc lát chiến trường tràn ngập tiếng kêu thảm thiết, tiếng la khóc của quân Phong Nguyệt. Họ đã dốc hết sức đuổi lui đội quân đầu của Phong Quốc, đã kiệt sức, vô pháp chống đối đám bắt tử này.

Binh sĩ Phong Nguyệt có người nhận ra một số gương mặt quen thuộc lẫn trong quân địch, có bằng hữu, có địch nhân, có đồng hương, có huynh đệ đã chết trong chiến trường trong những trận chiến trước. Giờ đây đối mặt với những gương mặt quen thuộc đó không còn tình nghĩa, đối với một cái thi xác bị điều khiển chỉ có thể nuốt sự đau thương giết họ. Có người nhìn những gương mặt quen thuộc ấy mà chùng lại, cuối cùng sinh mạng chấm dứt dưới lưỡi đao của họ.

Không ai nhận ra tiếng sáo đã chấm dứt từ khi nào, chiến trường chỉ còn tiếng gào khóc, tiếng binh khí va chạm chói tai.

Liễu An Nhiên đứng trên tường thành quan sát thấy tình thế bất ổn sắc mặt tái nhợt.

Hắc Kết nhíu mày, dùng nội lực làm âm thanh vang vọng trên chiến trường "Chém đầu quân địch!"

Vị tướng trẻ tuổi Phong Quốc nhìn thoáng lên tường thành, môi mím khẽ lên hình bán nguyệt, tựa như mĩa mai Phong Nguyệt ngu ngốc.

Binh sĩ Phong Nguyệt như được lời giúp sức hữu dụng, tinh thần lên cao hơn không ít, nhiều binh sĩ đã bắt chấp địch nhân hay gương mặt quen thuộc nào đó mà chém rơi đầu đối phương. Những tẩu thi, hoạt thi bị chém rơi đầu dừng lại động tác chém giết, nặng nề ngã xuống đất, bị nhiều người giẫm đạp.

Nhìn thấy binh sĩ bên ta dần dần ngã xuống, trên chiến trường còn lại chẳng tới nổi ba mươi vạn quân Liễu An Nhiên gấp đến độ siết chặt nắm đấm, móng tay đâm vào da thịt chảy máu.

"Đường chủ, hạ lệnh rút lui đi!"

"Liễu cô nương..."

"Không được, như vậy quân địch sẽ thuận thế vào thành!"

"Không rút lui chẳng phải toàn quân sẽ bị diệt sao?"

"Nhưng..."

"Im đi." Liễu An Nhiên cắn răng, nhìn chiến trường hỗn loạn nặng nề phun ra từng chữ "Đánh trống, rút lui."

Huyền nhận lệnh vội chạy đến trống lớn trên tường thành đánh trống rút lui.

Liễu An Nhiên hạ lệnh "Huyền, tập hợp số binh sĩ còn lại trong thành cùng với binh sĩ canh cổng thành chuẩn bị mở cổng hỗ trợ quân ta rút lui. Vân, sắp xếp cung thủ trên tường thành chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, hỗ trợ quân ta rút về thành."

Huyền và Thiên ôm quyền nhận lệnh rồi cấp tốc thi thành.

Cùng lúc tiếng trống rút lui vang dội vang lên từ tường thành Nam Cương quân sĩ trên chiến trường vội tìm đường lui cho đoàn quân. Cung thủ trên thành đã lên tên đầy đủ, gần nghìn binh sĩ thủ hộ cửa thành chuẩn bị sẵn sàng hỗ trợ đoàn quân rút lui bất cứ lúc nào.

Phong Quốc nhận ra ý định của quân ta nào đâu để quân ta dễ dàng rút lui về thành. Đội quân bắt từ Phong Quốc bao vây quân Phong Nguyệt lại giữa chiến trường không cho bất luận người nào lọt ra ngoài. Quân ta một đường đánh giết nhưng không phá nổi vòng vây quân bắt tử.

Phong Quốc cử ra một nhánh quân khác xuất chiến, có ý đồ thừa cơ quân ta bị bao vây mà đánh vào thành Nam Cương không còn lại bao nhiêu quân.

Lúc này đột nhiên cổng thành Nam Cương mở rộng, gần nghìn quân tay cầm giáo xông ra ngoài, nổi bật trong nghìn quân ít ỏi của Phong Nguyệt là thân ảnh huyết y đỏ rực phi ngựa hướng chiến trường đâm máu mà tới.

Liễu An Nhiên bị một màn này làm cho ngay ngẩn, tức giận nói lớn chẳng màn dùng từ ngữ "Cái quái gì vậy? Ai cho phép mở cổng thành vào lúc này?"

Huyền kinh ngạc chỉ xuống dưới tường thành "Người kia..."

Mọi người đồng loạt nhìn thân ảnh huyết y cường ngựa phi nước đại đến trung tâm chiến trường, theo sau nàng là khoảng năm trăm binh tinh anh giữ lại trong thành. Trên tay huyết y nữ tử cầm một thanh kiếm lam sắc, lưỡi kiếm bén ngọn bay múa trong không trung, mỗi một đường kiếm là một thủ cấp tầu thi rơi xuống.

Binh sĩ bị vây khốn bên trong nhìn thấy cảnh đó liền hợp sức mở một con đường máu ra ngoài cùng với nữ tử và năm trăm binh đang phá vòng ngoài.

Hắc Kết cảm thấy tim đập liên hồi, y không nói một tiếng vội chạy xuống tường thành cướp một con ngựa phi đến chiến trường.

Huyền nhìn nữ tử huyết y không ngừng chém giết ngoài kia, âm thanh như bị nghẹn "Là... Là Lam cô nương?!"

Liễu An Nhiên không chớp mắt nhìn nàng, bàn tay siết chặt, lẩm bẩm "Lam Khanh Khanh?! Sao nàng lại ở đây? Lam Khanh Khanh..."

"Thiên, Huyền, Hủy, ta ra tối lệnh cho các người ngay lúc này ra trận bảo vệ Lam Khanh Khanh, giúp quân ta rút lui an toàn."

Liễu An Nhiên nhìn ba người dạn dò câu lần nữa "Không được để nàng bị bất cứ tổn thương nào!"

Thiên, Hủy, Huyền ôm quyền nhận lệnh, nhanh chóng xuống tường thành cưỡi ngựa ra trận.

Liễu An Nhiên lần nữa nhìn tới bóng huyết y ngoài chiến trường, bàn tay siết chặt rồi lại thả.

Có Hắc Kết, Thiên, Hủy, Huyền trợ giúp việc phá vòng vây từ bên ngoài nhanh chóng hơn rất nhiều.

Phong Quốc nhận ra sự dị thường cùng sự xuất hiện nhóm người Khanh Khanh bắt đầu hạ lệnh tất cả quân sĩ đều xuất chiến đánh vào thành.

Lúc quân sĩ Phong Quốc tiến lên nhóm binh sĩ Khanh Khanh dẫn theo cùng Hắc Kết và Thiên, Huyền, Hủy đã phá được nửa vòng vây quân bát tử, binh sĩ bị vây nhôp đã ra khỏi vòng vây.

Quân sĩ Phong Quốc vừa xuất chiến lại vây một vòng vây lớn bên ngoài, vây binh mới lẫn binh cũ bên trong. Nhưng những binh sĩ này đều là người sống, có da có thịt nên không quá khổ sở như lúc trước.

Mặt trời dần lên cao, nắng dần trở nên gay gắt, máu tươi tanh tưởi trên chiến trường chưa kịp khô đã có máu mới tưới lên.

Giữa lúc này, tiếng sáo mền mại như có như không vang lên giữa chiến trường.

Hầu hết quân sĩ bên ta lẫn bên địch đều đổ mắt chém giết nào có ai để ý, quan tâm đến chiến trường chết chóc vang lên tiếng sáo, tiếng kị quái gì.

Khanh Khanh nghe tiếng sáo, đột nhiên dừng lại, thi thể binh sĩ ta và địch vừa chết không lâu đã có một số xác chết vung vẩy. Nàng nhìn đến cỗ xe gỗ bốn bánh treo lụa đỏ mềm mại đứng xa chiến trường máu tanh một khoảng được quân sĩ Phong Quốc bảo vệ. Đôi mày nàng nhíu lại, nàng từng nghe qua tiếng sáo điều khiển thi xác này ở Tây Hạ. Người của Xích Hà cung?!

Hắc Kết cùng Thiên, Huyền, Hủy cũng để ý đến cỗ xe kì quái kia.

Khanh Khanh giết một số địch nhân, tẩu thi chịu chết xung quanh, quay đầu hỏi "Có ai có cung tên?"

Huyền tháo túi đựng tên cùng cung tên sau lưng ném qua chỗ nàng.

Khanh Khanh bắt lấy, thúc ngựa một đường chém giết về phía trước. Đợi đến khoảng cách nhất định nàng rút ra một mũi tên, đặt lên cung tên kéo căng dây. Nàng nhắm vào cỗ xe lụa, nhắm mắt lại, ngưng thần lắng nghe, bắn.

Mũi tên bay với tốc độ nhanh, xé gió lao thẳng về phía cỗ xe. Tiếng sáo đột ngột ngừng hẳn. Dây cung trên tay nàng đứt đoạn.

Màn lụa đỏ như bị gió thổi bay lên lộ ra nam tử bạch y dung nhan tuấn mỹ ngồi phía sau. Trên tay hắn còn cầm sáo trúc bị mũi tên cắm vào rút ra nhiều đường, không thể thổi được nữa. Phía sau hắn là một nữ tử vận kiện địch y hoàng kim, đầu cài trâm long phụng quyền quý.

Khuôn mặt yêu nghiệt của nam tử bạch y như bị làm cho kinh hoàng, hắn mở tròn đôi con ngươi đen lấy nhìn chăm chăm huyết y nữ tử vừa bắn tên kia, khuôn mặt tràn đầy hoảng hốt. Ba ngàn sợi tóc đen xõa sau lưng nam tử đùn đưa theo gió, nữ vương Phong Quốc chống cằm thú vị nhìn quốc sư của mình.

Nam tử không nhận ra bản thân thất thố, đôi con ngươi khoá chặt huyết y nữ tử đến khi nàng nhìn hắn, đến khi nàng xoay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 60: Vương quân _ quốc sư phong quốc

Thành Nam Cương.

Liễu An Nhiên xử lý vết thương trên tay Lam Khanh Khanh, vết thương do đại đao chém phải dài tầm 10cm trông có vẻ ghê người.

Liễu An Nhiên ngần đầu nhìn thấy Khanh Khanh có chút ngẩn người vô định nhìn về một phía, đột nhiên tăng lực đao trên tay.

Khanh Khanh bị nàng ta ấn vào vết thương có chút đau, nhú mày nhìn nàng ta.

Liễu An Nhiên làm như không có chuyện gì xảy ra, thả lỏng lực đao tay tiếp tục băng bó cho nàng.

Đợi xử lý vết thương xong hết thấy Liễu An Nhiên mới nhìn đến nàng lần nữa "Ngươi tại sao lại ra chiến trường?"

Khanh Khanh nhàn nhạt nói "Hắn tỉnh lại."

Liễu An Nhiên nhú mày chờ nàng nói tiếp.

"Hắn muốn ra trận, ta đánh ngất hắn thay hắn ra trận."

Liễu An Nhiên không biết nên khóc hay nên cười, không biết nói sao cho phải với nữ tử lãnh đạm trước mặt. Nàng ta lắc đầu "Ngươi cũng không nên đánh hắn đi?"

Khanh Khanh nhún vai.

Liễu An Nhiên thu dọn đồ đạc lộn xộn trên đất lẫn trên bàn "Ngươi nghỉ ngơi, ta đi xem những binh sĩ bị thương."

Liễu An Nhiên ra khỏi phòng liền nhìn thấy Thiên, Hủy, Huyền đứng nghiêm chỉnh bên ngoài. Vừa trải qua chiến trận, hắc y đen tuyền trên người họ dính đầy bụi bặm cùng máu tươi chưa kịp thay ra.

Liễu An Nhiên nhìn qua ba người, âm thanh lạnh nhạt "Trước khi ra trận ta đã nói gì?"

Hủy cúi thấp đầu "Bảo vệ Lam cô nương, không để nàng bị thương tổn."

Liễu An Nhiên đột nhiên cười, chỉ là đáy mắt lạnh lẽo đến cực điểm "Vậy vết thương trên tay nàng là thế nào?"

Ba người họ trở thành thuộc hạ của Phong Nguyệt Vô Thần đã mấy năm nhưng Liễu An Nhiên này đã theo vương gia bọn hắn từ thời thiếu niên. Bọn họ coi Phong Nguyệt Vô Thần là chủ tử thì vị Liễu đường chủ này chính là một nửa chủ tử. Bọn họ đi theo hai người lâu như vậy biết rõ mỗi biểu hiện tâm tình của họ.

Liễu An Nhiên là nữ tử nhìn qua rất đoan trang dịu dàng, nhưng nếu nàng đột nhiên trở nên lạnh lùng như bây giờ chứng tỏ nàng đang rất giận dữ, lộ ra cả sát ý với bọn họ.

Ba hộ vệ đẳng cấp của tam vương gia thức thoi quỳ xuống "Thuộc hạ biết sai!"

Liễu An Nhiên nghiêm nghị nhìn bọn họ "Sai ở đâu?"

"Không bảo vệ tốt Lam cô nương!"

Liễu An Nhiên cười nhẹ, đi lướt qua ba người đang quỳ trên đất buông nhẹ một câu "Trở về chịu phạt đi."

Khanh Khanh ngồi ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ bỗng nghe tiếng gõ cửa, nàng nhìn cửa phòng một lúc mới lên tiếng "Vào đi."

Hắc Kết đi vào nhìn nàng ngồi bên cửa sổ, sắc mặt không được tốt liền hỏi "Vết thương nhiễm trùng sao?"

Khanh Khanh nhẹ lắc đầu.

Hắc Kết đến bên cạnh ngồi xuống "Đang nghĩ cái gì?"

Khanh Khanh im lặng hồi lâu, lâu đến khi y tưởng rằng nàng sẽ không trả lời thì nàng mở miệng "Gặp phải một người quen."

Hắc Kết trầm xuống, ở chiến trường nàng bắn tên vào cổ xe ngựa bên Phong Quốc, cắt đứt tiếng sáo điều khiển thì xác y cũng ở đó. Y hơi chần chừ hỏi "Quốc sư Phong Quốc sao?"

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn y "Hắn là quốc sư Phong Quốc?"

Khuôn mặt Hắc Kết có chút mất tự nhiên, y nhếch môi cười nhẹ "Là quốc sư Phong Quốc, còn là đại sư huynh của ta, đại công tử Xích Hà cùng."

Khanh Khanh nhủ mảy may về mặt biểu thị không hiểu lắm nhìn y. Hắc Kết cười nhạt "Huynh ấy tên là Vương Quân, ta không biết huynh ấy vào Xích Hà cùng từ khi nào chỉ biết từ khi ta được Xích Ngạo Thiên nhận về đã thấy huynh ấy. Ta luôn thắc mắc vì sao đã gần hai mươi năm dung nhan huynh ấy vẫn không thay đổi, một bộ dạng thiếu niên tuấn mỹ."

Y dừng một chút, thoáng nhìn qua nàng "Hơn sáu năm trước, khi đại loạn xảy ra huynh ấy vì một người mà tranh cãi với Xích Ngạo Thiên, rời khỏi Xích Hà cùng. Sau khi đại loạn kết thúc liền nhìn thấy huynh ấy trở thành quốc sư Phong Quốc được nữ vương tin nhiệm."

Khanh Khanh nhếch môi "Vương Quân? Luôn giữ dáng vẻ thiếu niên? Trẻ mãi không già?" nàng nhớ lại dáng vẻ bạch y nam tử trên xe ngựa cười lạnh "Quả thật là như vậy."

"Khanh Khanh, nàng quen huynh ấy sao?"

Khanh Khanh nhìn Hắc Kết, môi khẽ mở "Có quen, nhưng là... nghiệt duyên đi?!"

Hai mươi vạn quân Phong Nguyệt tại thành Nam Cương qua một trận tiến công của Phong Quốc bị diệt hơn phân nửa. Quân sĩ trên tiền tuyến trải qua trận máu tanh rút lui được trở về thành chỉ còn lại gần chín vạn binh sĩ, trên người mỗi binh sĩ tràn ngập vết thương lớn nhỏ.

Y sư trong thành có hạn không thể điều trị kịp thời cho toàn bộ binh sĩ. Liễu An Nhiên thay mặt cho Phong Nguyệt Vô Thần cùng các vị tướng quân bàn luận, viết thư gửi về kinh xin phái thêm y sư đến, đồng thời cử người đến các huyện, châu lân cận chiêu mộ y sư dân gian.

Một số binh sĩ không được chữa trị kịp thời, bị trúng độc bên phe địch không gượng nổi mấy ngày liền mất mạng.

Trận chiến này quân ta thiệt hại gần ba mươi vạn quân, tin này truyền về triều đình lập tức nổi lên sóng gió.

Phong Quốc bị diệt mười vạn quân bắt tử cùng gần mười vạn quân sĩ dường như chẳng hao tổn bao nhiêu sức lực, lực lượng. Sau khi quân Phong Nguyệt rút lui về thành bên phía Phong Quốc không liệu lĩnh tiến công nữa, mấy mươi vạn quân trên tiền tuyến trực tiếp bao vây thành Nam Cương, đóng trại cách thành 2 dặm (1km).

Như đã có chuẩn bị trước, sang ngày hôm sau Phong Quốc đã phái quân chặn biên giới giữa Phong Nguyệt với Mông Cổ, Ngụy quốc.

Trong triều đình Phong Nguyệt phái thêm viện binh cùng lương thảo đến, giữa đường bị cường đạo cướp bóc. Không đến mấy ngày sau trận chiến một số huyện, châu đột nhiên nổi loạn, đa số là những huyện châu trên lộ trình từ kinh lã đến Nam Cương. Đường chính gặp nội loạn, đường rừng gặp cường đạo, việc viện binh cùng lương thảo nhanh chóng bị trì hoãn.

Khi thành Nam Cương được tin viện binh cùng lương thảo bị trì hoãn thì đã năm ngày sau chiến trận. Binh sĩ trong thành gom lại chỉ còn gần mười vạn, lương thảo dần dần hao mòn chỉ còn cách đến các châu huyện lân cận mua lương thực cầm cự, dần dà các châu huyện cũng không còn lương thực dư thừa. Binh sĩ bị thương nặng không có đủ thảo dược điều trị thương thế ngày càng nặng.

Thành Nam Cương lúc này lâm vào nguy hiểm trùng trùng, tình trạng này cứ tiếp tục kéo dài thành trì sẽ trở thành cái bọc rỗng mặc Phong Quốc giày xéo.

Ngày thứ hai sau chiến trận Phong Nguyệt Vô Thần tỉnh lại, hắn nghe được tin trận chiến liền nổi giận dưng dưng đi đến doanh trại. Hắn nhìn đến quân sĩ nằm la liệt trong trường cùng đoàn quân khủng bố Phong Quốc bao vây ngoài thành giận đến mức suýt ngất.

Phong Nguyệt Vô Thần gọi Liễu An Nhiên cùng Thiên, Hủy, Huyền đến trách phạt, song đang lúc thành Nam Cương gặp khó khăn nguy cấp hắn không phạt nặng bọn họ.

Phong Nguyệt Vô Thần xuất hiện, đoàn quân rối loạn tìm thấy chỉ huy, nghiêm nghị chỉnh đốn lại đoàn quân.

Biết triều đình không thể điều viện binh đến một sớm một chiều, Phong Nguyệt Vô Thần phái ba vị thuộc hạ bên cạnh dẫn vài binh sĩ còn khỏe trong quân doanh đến các châu, huyện lân cận chiêu mộ thêm tướng sĩ.

Không binh yên được mấy ngày Phong Quốc liền không yên phận quấy rối các thành trì biên giới. Long Bình thành _ thành trì điểm yếu giáp biên Mông Cổ, An Thạch thành _ Thành trì điểm yếu giáp biên Ngụy Quốc bị quấy đến ăn ngủ không yên, tập hợp binh sĩ thủ hộ thành. Tuy Phong Quốc không thật sự tiến công hai thành trì đó, phần vì kiêng dè Mông Cổ cùng Ngụy Quốc đánh tới nhưng cũng không thể sơ xuất bỏ mặc thành, không thể điều binh đến thành Nam Cương ứng chiến.

Dần dà thành Nam Cương bị bên ngoài cô lập, chỉ có thể tự sinh tự diệt.

P/s: Bù chap tới ngày 31/8 là hoàn thành rồi nha. Sau chap cuối sẽ quay lại lịch up như trước một tuần 2 chap vào thứ 5 và Chủ Nhật.

À tớ hỏi thăm ý kiến chút, nếu bây giờ tớ bù thêm 6 chap, vậy đến kì thi học kì I tớ nghỉ 2 tuần ôn thi được không ah???

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 61: Tiếp ứng nhánh quân tiêu lão

Phong Nguyệt Vô Thần cùng bốn vị tướng quân trong quân doanh đang bàn luận sách lược đối chiến đột nhiên nghe tiếng chuông báo vang lên dồn dập. Bốn vị tướng quân biến sắc, họ cùng Phong Nguyệt Vô Thần vội vã cưỡi ngựa đến cổng thành. Cùng lúc đó binh sĩ ở trong quân doanh bắt đầu chỉnh đốn lực lượng, bất cứ lúc nào cũng có thể ứng chiến.

Phong Nguyệt Vô Thần lên tường thành cao đã thấy Liễu An Nhiên và Thiên, Huyền, Hủy ở đó. Từ trên tường thành nhìn xuống thấy rõ ràng đội quân mấy vạn binh của Phong Quốc cách cổng thành không xa, đứng đầu là vị tướng trẻ tuổi dẫn đầu trong trận chiến lần trước.

Đội quân Phong Quốc cách cổng thành không quá xa, có thể nhìn thấy rõ ràng hết thảy người trên tường thành. Thiếu niên trong khố giáp tướng quân nặng nề nở nụ cười khả ái "Yo, Là tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần sao? Thật lâu chưa gặp qua người, trận chiến mấy ngày trước cũng chẳng thấy người, lại để một tiểu tỷ tỷ xinh đẹp ra trận."

Người trên thành biết rõ tiểu tỷ tỷ trong miệng tướng quân trẻ tuổi Phong Quốc là ai, vết thương trên cánh tay trái của Khanh Khanh cũng do hắn gây nên.

Phong Nguyệt Vô Thần lãnh đạm nhìn hắn, giọng điệu mang ba phần lạnh lùng "Ngươi đến có chuyện gì?"

Hắn đem chỉ khoảng năm, sáu vạn quân, hắn là không phải đến gây chiến.

Thiếu niên cười cười "Không có gì, không có gì, trong quân doanh ngọt ngào quá ta đến đây dạo thôi. Các vị không cần khẩn trương như vậy."

Hắn đem theo ít người cũng không sợ Phong Nguyệt bắt trời bởi vì hắn biết rõ thành Nam Cương đang bị bao vây ba phía, hắn cũng chắc rằng người trong thành biết hoàn cảnh của mình, nhất định sẽ không làm ra chuyện gì đại đột.

Phong Nguyệt Vô Thần nhíu mày, giọng điệu khách khí nhưng không mấy vui vẻ "Vậy Khai Lạc tướng quân cứ thông thả, bản vương không quấy rầy."

Phong Nguyệt Vô Thần quay người lại, phân phó Thiên, Huyền, Hủy "Điều người canh giữ cổng thành, bổ sung thêm cung thủ trên thành. Nghe ngóng xem bên ngoài xảy ra chuyện gì."

Ba người cúi đầu ôm quyền nhận lệnh rồi đi. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn thoáng qua thiếu niên tướng quân Khai Lạc rồi quay người đi xuống tường thành.

Khai Lạc ngồi trên lưng ngựa đùn đưa chân nhìn lên cổng thành, khuôn mặt mang nét cười ngây ngô của thiếu niên. Hắn lười biếng ra lệnh "Các người đi tìm cây khô để buổi tối nhóm lửa. Các người mau trải bạc giảng lều ra đi, nắng chết đi được. Mau lên đi."

"Vương gia." Huyền vội vã đi vào phòng Phong Nguyệt Vô Thần.

"Điều tra được chưa?"

Huyền lấy trong người ra mảnh giấy nhỏ đưa đến cho hắn xem "Văn truyền tin tới, đã tìm được nhánh quân của Tiêu tướng quân. Mọi người đã đến ngoại thành nhưng gặp phải quân Phong Quốc bao vây không thể vào thành được, đành phải ẩn núp ở rừng cây ngoại thành phía Đông."

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn mảnh giấy, mày kiếm nhíu lại, trên môi là nụ cười lạnh lùng "Thì ra Phong Quốc phái quân canh giữ cổng thành là vì chuyện này."

Hắn dừng lại một chút rồi phân phó "Huyền, người đi tập hợp mấy binh sĩ tinh anh nhanh nhẹn. Tối nay tiếp ứng Tiêu tướng quân."

Huyền nhận lệnh "Rõ!"

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống, đêm nay trời đầy mây đen che lấp cả mặt trăng, trên trời lẻ tẻ vài ngôi sao nhỏ như những viên bạc vụn. Khung cảnh có chút u ám, rất thích hợp để đi làm chuyện xấu.

Phong Nguyệt Vô Thần một thân y phục dạ hành đen tuyền cùng Thiên, Hủy, Huyền đồng dạng đi tới nơi tập hợp binh.

Nơi tập hợp binh sĩ ở cửa thành phía Bắc giáp Viên Châu, binh sĩ lựa chọn ra chỉ có mấy chục người, bọn họ đều mặc y phục dạ hành màu đen nghiêm chỉnh đứng ở một nơi khuất mắt. Đứng đầu mấy chục người là một lão tướng quân trong doanh trại.

Phong nguyệt Vô Thần vừa đến lão tướng quân kia liền không tiến động hành lễ. Dư quang Phong Nguyệt Vô Thần quét qua phía cuối mấy mươi người nhìn qua một đôi nam nữ hắc y trông có vẻ khác biệt bỗng nhíu mày.

"Vương gia..."

Phong Nguyệt Vô Thần đi xuống hàng cúi cùng nhíu mày nhìn Khanh Khanh "Nàng sao lại ở đây?"

Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn hấn "Rảnh rồi, ra ngoài đi dạo."

Phong Nguyệt Vô Thần cau mày, nhìn Hắc Kết bên cạnh. Hắc Kết chỉ nhúng vai, tùy tiện đáp "Ta đi dạo cùng Khanh Khanh."

"Vương gia, có thể xuất phát được chưa?"

Phong nguyệt Vô Thần giật chó đánh mèo lườm Hủy vừa nói một cái "Xuất phát đi."

Hủy thấm lau mồ hôi trên trán, hấn chỉ là thay mấy vị binh sĩ, tướng quân đây hỏi một chút thôi mà! Sao lại lườm ta?! Thuộc hạ có làm gì sai hà vương gia?!

Huyền liếc Hủy một cái, nhếch môi cười. Hủy trừng lại hấn, buồn bực đi về phía trước.

Phong Nguyệt Vô Thần thấy Khanh Khanh có ý định đi cùng liền ngăn nàng lại "Nàng ở lại, bên ngoài nguy hiểm!"

Khanh Khanh đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn chằm chằm hấn "Quả thật nguy hiểm, vậy ngươi ở lại đi, ta đi!"

Phong Nguyệt Vô Thần dờ khóc dờ cười "Đây không phải là vấn đề ai sẽ đi. Nàng ở lại đi!"

Khanh Khanh làm như hiển nhiên nói "Ta so với ngươi còn khỏe mạnh hơn, ngươi vừa mới giải trừ độc." Nàng mạnh mẽ phun ra ba chữ "Ngươi rất yếu!" Ít nhất yếu hơn ta lúc này! Vì vậy ngươi không có quyền đuổi ta!

Phong Nguyệt Vô Thần không biết nói sao cho phải, đành chấp nhận để nàng đi cùng.

Hắc Kết bên cạnh nàng không biết đã đi lên phía trước từ khi nào, Phong Nguyệt Vô Thần cùng Khanh Khanh đi cuối đội quân. Hấn nhìn sườn mặt lãnh đạm của nàng, khỏe mỗi gương lên hình bán nguyệt. Hấn biết nàng vẫn chưa nhớ ra nhưng nàng hiện giờ không kháng cự hấn nữa, thậm chí còn có chút đề ý, quan tâm tới hấn. Như vậy là được rồi, tiến độ như vậy là ổn thỏa rồi!

Khanh Khanh tăng cước bộ, đi lướt qua hấn "Ngươi có bệnh." Cười ngây ngô như thằng ngốc.

Đội quân nhỏ mấy chục người của Phong Nguyệt Vô Thần lặng lẽ ra khỏi thành sau đó vào Viên Châu, lên ra từ một con đường nhỏ khác không gặp binh lính Phong Quốc bao vây đi đến rừng cây ngoại thành phía Đông. Trên đường đi thỉnh thoảng gặp qua binh sĩ Phong Quốc liền xử lý gọn gàng ném xác vào bụi cây.

Mất nửa canh giờ đoàn người mới đến rừng cây ngoại thành.

Bọn họ không biết được vị trí cụ thể của Tiêu tướng quân ở đâu đành phải chia nhau ra tìm. Đi sâu vào trong rừng một đoạn bọn họ nghe thấy tiếng động nhỏ, phía trước dường như có ánh lửa chớp chớp.

Phong Nguyệt Vô Thần dẫn người lên phía trước, đột nhiên xẹt một tiếng binh sĩ đi đầu giẫm phải bẫy ngã nhào xuống hố đất, liên tiếp mấy binh sĩ khác đều bị mắc bẫy. Cọc tre, cọc gỗ vót nhọn bắt ra vô số.

Vị lão tướng quân vừa vội né tránh cọc gỗ vừa lớn tiếng "Là bọn ta, Tiêu tướng quân là bọn ta!"

Có một số binh sĩ phục kích núp trong bóng tối nhận ra bọn họ vội vàng hạ lệnh dừng lại. Binh sĩ trong tối chạy ra ngoài, mừng rỡ tham kiến Phong Nguyệt Vô Thần.

Phong Nguyệt Vô Thần nói khách sáo vài câu, mọi người cùng hợp sức kéo những binh sĩ rớt xuống hố lên, qua loa băng bó vết thương của họ một chút.

Binh sĩ dưới trướng Tiêu tướng quân cử ra một người dẫn mọi người vào trong, những người còn lại không dám lơ là tiếp tục canh gác phòng ngừa Phong Quốc có thể tiến đánh bất cứ lúc nào.

Binh sĩ dẫn bọn họ đi một đoạn ngắn rất nhanh liền thấy đống lửa lớn dưới tán cây đại thụ trong rừng. Ngồi bên đống lửa là Tiêu tướng quân mắt tích đã lâu cùng Vân được Phong Nguyệt Vô Thần phái đi tìm, với một số tướng sĩ dưới trướng Tiêu lão.

Tiêu tướng quân vừa nhìn thấy Phong Nguyệt Vô Thần liền kích động đi lại quỳ xuống "Khấu kiến tam vương gia!"

Phong Nguyệt Vô Thần vội đỡ lấy ông dậy "Không cần đa lễ, Tiêu tướng quân bình an là tốt rồi!"

Tiêu tướng quân cũng là một vị tướng quân được tính nhiệm trong triều, ông chính là tướng quân canh giữ tòa thành trì điểm yếu Nam Cương. Ông đến được ngày hôm nay đã phải tắm máu qua biết bao chiến trường. Trận loạn thế năm đó ông cũng có công không hề nhỏ.

Tiêu tướng quân nhìn ra phía sau Phong Nguyệt Vô Thần, khẽ gật đầu lấy lễ với Khanh Khanh "Lam cô nương."

Khanh Khanh bày ra vẻ mặt ngờ ngác, gật đầu đáp lễ "Tiêu tướng quân, nghe danh đã lâu."

Nàng chỉ là không ngờ tới vị Tiêu tướng quân này nhận thức được nàng, nếu người ta đã chào hỏi thì phải đáp lễ thật lịch sự chứ. Cũng không thể bày ra dáng vẻ lạnh lùng viết rõ "ta không quen người, người đừng lại gần".

P/s: Hôm nay đáng nhẽ là ngày cuối bù chap nhưng đại đa số các nàng đều đồng ý bù chap thêm để tớ nghỉ 2 tuần vào thi học kì nên tớ tiếp tục bù chap thêm 2 tuần nha.

Lịch up không thay đổi 2 ngày 1 chap, sau 2 tuần nữa lịch up sẽ quay lại như ban đầu.

Cơ mà tớ nghĩ truyện sẽ hoàn sớm hơn dự kiến ah, có lẽ sẽ hoàn trước thi học kì vì hiện tại truyện đã đi đến các chi tiết gần điểm dừng rồi ah..

Chúc các nàng tối an, đọc truyện vui vẻ nha~

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 62: Bị quân địch tập kích

Phong Nguyệt Vô Thần không cùng Tiêu tướng quân hàn huyên vô nghĩa, nhanh chóng tập hợp lại tất cả quân tìm đường vào thành.

Trong lúc kiểm tra lại nhân số đoàn quân đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng cộc gỗ bắn ra.

Mọi người nhanh chóng cảnh giác đề phòng nhìn về hướng đó. Tiếng động dồn dập đột nhiên ngừng lại, cả rừng rậm chìm trong sự yên tĩnh đến quái dị.

Phía ngoài nổi lên ánh lửa, tiếng bước chân vượt qua bụi rậm trong không khí yên tĩnh phá lệ rõ ràng.

"Ây nha, lại gặp tam vương gia rồi."-Giọng nói thiếu niên vang lên mang theo ý cười.

Khải Lạc không mặc giáp y của tướng quân như thường lệ chỉ mặc một kiện trung y đỏ tươi không màng thời tiết chuyển động khá lạnh.

Binh sĩ Phong Quốc theo Khải Lạc tới nghiêm chỉnh xếp hàng phía sau hắn. Khải Lạc cười cười "Thật ngại quá, đi hóng gió vô tình gặp phải Tiêu tướng quân rồi."

Mây rậm Tiêu tướng quân nhũn chặt lại, hừ lạnh một tiếng đem đại đao cắm xuống đất.

Phong Nguyệt Vô Thần điềm nhiên "Khải Lạc tướng quân hẳn có chuẩn bị mà đến, e rằng bọn ta thiệt thòi lớn rồi."

Khải Lạc cười cười "Dù sao ta cũng là tiểu bối làm sao có thể tranh cùng cách vị đây, cho dù có thắng cũng là các vị nhường cho." Hắn dừng một chút, làm như bất đắc dĩ thở dài "Nhưng mà đây là chiến tranh giữa hai nước ah, các vị cứ nhường như vậy sao mà được!"

Tiêu tướng quân giận đến run người muốn đi lên đánh thiếu niên tươi cười trước mặt lại bị tướng quân khác chặn lại.

Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi lạnh lẽo cười "Phí lời như vậy làm gì? Suy cho cùng vẫn không phải dẫn quân đến đánh sao?"

Khải Lạc nhún vai "Vương gia thắng thắn như vậy ta cũng không thể không tiếp. Tất cả lên đi!"

Hai quân hai nước nghe thấy lệnh của chỉ huy liền lao vào nhau chiến. Khải Lạc đem quân đến ít nhất cũng hơn hai vạn quân, so với gần vạn quân Tiêu tướng quân cũng chênh lệch không ít. Nhánh quân của Tiêu lão đi đường mệt nhọc lại bị cận ngoài thành, bụng lúc đói lúc no càng không thể địch lại quân Phong Quốc.

Đương lúc trận chiến trở nên hỗn loạn trên bầu trời đột nhiên vô thanh vô thức xuất hiện những vệt ánh sáng vàng, đỏ, đủ màu luân chuyển trong không khí. Những vệt sáng kia tựa như pháo báo tin lại tựa như ánh đèn neon hiện đại nhấp nháy.

Khanh Khanh cảnh giác ngẩn đầu nhìn, chưa kịp để nàng nhìn rõ xem nó rốt cuộc là thứ gì thì đột nhiên những vệt sáng đó nhanh chóng biến mất. Không quá một phân (15s) mặt đất đột nhiên chuyển động không ngừng, cây cối trong rừng lắc lư đến lợi hại, bất cứ khi nào cũng có thể ngã xuống.

Khải Lạc lệnh cho quân sĩ Phong Quốc lùi ra khỏi khu vực chấn động. Lúc này bọn họ mới phát giác ra hiện tượng động đất chỉ trong phạm vi có quân Phong Nguyệt.

Trong chấn động mọi người có thể nhìn thấy bằng mắt thường xung quanh quân Phong Nguyệt xuất hiện những ánh bạc. Chúng giống như pha lê, đâm mặt đất ngoi lên dần dần bao vây lấy họ, thành một lồng giam trong suốt. Khi lồng giam hoàn thành cũng là lúc chấn động kết thúc.

Quân Phong Nguyệt bị vây khốn trong lồng giam vẫn còn đàn ra nhìn bên ngoài, không biết lồng giam từ đâu mà có, không biết vì sao chỉ trong chốc lát họ đã bị vây khốn.

Hắc Kết như nhận thức được trận pháp này, y thoáng ngẩn ra, trong mắt tràn đầy nghi hoặc không thể tỏ.

Khanh Khanh nhìn thoáng qua y "Ngươi biết?"

Hắc Kết nhìn nàng, khẽ lắc đầu "Ta từng thấy qua trận pháp này trong sách cổ, là một pháp trận giam giữ của tu tiên giới, không có gây nguy hiểm nhưng không thể phá trong một sớm một chiều được."

Lại là người tu tiên? Cùng với người vẽ truyền tống trận là một?

Khải Lạc ở bên ngoài lồng giam cười hi hi lại gần, dường như đã biết trước chuyện này "Vương gia đừng quá lo lắng, quân sĩ của ngài có chút nhiệt tình ta không có cách đành giữ lại trước, mời mọi người về quân doanh một chút."

Phong Nguyệt Vô Thần nhủ mảy mảy trở tay vận nội lực vào đoàn kiếm chém lên thành lồng giam nhưng chỉ nghe "keng" một tiếng thanh kiếm bị bắt ngược lại, lồng giam an ổn không chút sức mẻ.

"Vương gia, người đừng phí sức nữa, sẽ không có kết quả đâu!"-Khải Lạc cười "Các vị ngoan ngoãn một chút!"

Hắc Kết đứng phía sau lần trong đám đông binh sĩ thừa dịp Khải Lạc không để ý tới lặng lẽ cắn nát ngón tay, dùng máu vẽ "Phá địa trận". Khi y vẽ dứt nét cuối cùng cũng là lúc trận pháp cùng lồng giam vang lên tiếng nổ thật mạnh.

Người của Phong Quốc bên ngoài cùng người của Phong Nguyệt giật nảy mình. Khói bụi qua đi, lồng giam vẫn an ổn ở đó không chút hư tổn, Hắc Kết ngược lại bị phản phệ lui về sau vài bước, máu trên khóe miệng trào ra.

Vì cú nổ lớn giữa hai pháp trận khiến Khải Lạc chú ý tới Hắc Kết cùng Khanh Khanh đang đỡ y "Ồ, vị này đoán không nhầm là Hắc Kết công tử? Tiểu ty tỷ xinh đẹp cũng đến ah?"

Hắc Kết tùy tiện dùng tay áo lau máu trên môi, Khanh Khanh thì lãnh đạm dịu y, không thèm cho Khải Lạc lấy một ánh mắt.

Khải Lạc chỉ cười trừ "Cũng đã trễ rồi, mời các vị về quân doanh một chuyến vậy. Người đâu, cho bọn họ dùng thuốc đi."

Nói đoạn Khải Lạc cho quân sĩ lui về sau cách một khoảng xa với lồng giam. Một binh sĩ Phong Quốc cầm lọ sứ màu đỏ tươi to chừng nắm đấm trẻ con đến gần lồng giam. Ngay lúc binh sĩ kia chuẩn bị mở ra lọ sứ đột nhiên một mũi tên bay đến đâm xuyên cổ tay binh sĩ, lọ sứ từ trên tay hắn rơi xuống đất.

Khải Lạc cùng các binh sĩ Phong Quốc đồng loạt rút vũ khí đề phòng nhìn về phía mũi tên bay đến. Khải Lạc bất mãn hét lớn "Là ai?"

Bụi rậm phía bên kia không chút động tĩnh, Khải Lạc nhủ mảy mảy nghi hoặc di bước tới gần bụi rậm. Phía sau đội quân đột nhiên vang lên tiếng động lớn, Khải Lạc quay người lại chỉ thấy một bóng trắng nhỏ lướt qua.

Hắc Kết đang được Khanh Khanh đỡ lấy thăm vận nội lực chữa thương đột nhiên nhìn thấy thanh pha lê dài trên lồng giam xuất hiện ánh sáng bạc nhỏ như vết nứt, dần dần xuất hiện càng nhiều ánh sáng bạc. Cơ hồ là một trận pháp, nhưng lại không phải bởi vì các vệt sáng không nối liền nhau.

Khải Lạc cùng quân đội Phong Quốc phía trước đang đề phòng người vừa bắt tên nào đâu chú ý đến động tĩnh phía bên này.

Hắc Kết cân nhắc một chút lại cắn nát ngón tay để máu tươi theo ngón tay nhỏ giọt.

Khanh Khanh nhủ mảy "Ngươi làm gì?"

Hắc Kết ra hiệu nàng im lặng, tiến lên vài bước dùng nội lực cùng máu tươi của bản thân đồ lại trận pháp bằng ánh sáng bạc trên lồng giam pha lê. Trận pháp hoàn thành, lồng giam chấn động vang lên tiếng vỡ nứt, chỉ trong giây lát lồng giam không có giấu hiệu vỡ nát thành từng mảnh.

Khải Lạc bị biến cố này làm cho kinh hoàng, hắn không biết vì sao trận pháp lại phá được, hắn không rõ họ phá từ khi nào chỉ kinh ngạc nhìn lấy.

Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi lạnh nhạt "Lần này người xui xẻo chính là các ngươi rồi."

Quân sĩ Phong Nguyệt nhặt lên binh khí, lên lại tinh thần không nói một tiếng tự nhiên kết hợp đánh tới quân Phong Quốc.

Khải Lạc cùng quân Phong Quốc ban đầu có chút hoảng, xong Khải Lạc lấy lại tinh thần điều khiển quân sĩ chống lại.

Trong rừng lúc này hỗn loạn hơn khi nãy rất nhiều. Vì hỗn loạn như vậy không ai nhận ra ở một góc khuất tối trong rừng, nơi có thể nhìn thấy rõ chiến trận có một nam tử bạch y đang đứng. Hắn tùy tiện xoa tóc dài sau lưng, lúc này nếu có ai nhìn thấy chỉ e rằng sẽ tưởng là ma mà sợ đến phát ngất.

Nhưng nhìn kĩ sẽ thấy rõ dung nhan tuấn mĩ của nam tử, chẳng có ma quỷ nào có thể đẹp giống hắn.

Nam tử chậm rãi qua người vô định nhìn vào bóng tối trùng trùng điệp điệp chồng chất lên nhau trong rừng rậm, âm thanh nhẹ nhàng "Đa tạ đã chi giáo!"

Không biết hắn nói với ai, hắn cũng không để ý đôi phương có nghe thấy hay không trực tiếp quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 63: Phong quốc đình chiến

Phá được trận pháp giam giữ, quân Phong Nguyệt đảo ngược tình thế đánh bại quân Phong Quốc.

Khải Lạc nhìn thấy tình thế không ổn, không còn hình thức nào hỗ trợ nên nhanh chóng hạ lệnh rút lui. Dù ra lệnh rút lui nhanh tuy nhiên trận này quân Phong Quốc thiệt hại hơn nửa đội quân.

Phong Quốc rút lui, trận chiến dừng lại thì chân trời phía đông đã có vệt nắng. Trong rừng, có vài thân cây ngã gãy do chấn động của trận pháp giam giữ, chiến trường hỗn loạn nằm rải rác thi thể quân ta lẫn quân địch, vũ khí rơi đầy đất.

Phong Nguyệt Vô Thần ra lệnh binh sĩ kiểm tra xung quanh một lượt cùng kiểm tra xem còn binh sĩ nào sống sót, trói gô quân địch lại đem về thành.

Đội quan sát được xung quanh không còn quân Phong Quốc, không có chương ngại nguy hiểm Phong Nguyệt Vô Thần liền ra lệnh đội quân chinh đồn lại vào thành.

Phong Nguyệt Vô Thần cùng nhánh quân Tiêu lão trên đường trở về thành Nam Cương không gặp một chút rắc rối, binh sĩ bao vây thành cũng đã rút lui khi tựa khi nào. Khi bọn họ an ổn vào được thành cũng là lúc nghe người trong thành báo lại quân Phong Quốc đột nhiên rút lui tập thể. Quân sĩ bao vây trước thành Nam Cương đều rút lui, phần lớn quân sĩ đã trở về đại doanh bản trong đêm. Tuy nhiên quân sĩ canh giữ biên cương giữa Phong Nguyệt với Ngụy Quốc, Mông cổ lại chưa rút đi hoàn toàn.

Biến cố này khiến Phong Nguyệt Vô Thần và phần lớn mọi người đều hoài nghi, rốt cuộc trong hồ lô Phong Quốc bán thuốc gì?!

Phong Nguyệt Vô Thần phái Huyền cùng Hủy đi điều tra sự tình bên phía Phong Quốc.

Nhưng chưa đến trưa hôm sau bên Phong Quốc đã đưa một lá thư cùng "thành ý" đến

Rừng rậm phía đông ngoại thành Nam Cương.

Phía đông đã hiện lên nhiều vệt nắng màu hổ phách nhưng chưa thể chiếu sáng khu rừng. Khung cảnh nửa sáng nửa tối lúc rạng sáng có chút khiến người ta đau mắt.

Hắc Kết một thân hắc y đen tuyền du tẩu trong rừng, y đi vào nơi sâu nhất của khu rừng, bóng tối nơi này còn chưa xua đi hẳn, tán cây của những đại thụ như che khuất cả bầu trời.

Trong khung cảnh vắng lặng, dù cho một âm thanh nhỏ như kim rơi đều có thể nghe thấy. Phía trước không xa vang lên tiếng giẫm phải cành cây thật nhỏ.

Hắc Kết nhíu mày thả chậm cước bộ, thu liễm khí tức đi tới, vạch một nhánh cây ra, ngẩng lập tức trước mặt y xuất hiện cục bông màu trắng tròn xoe.

"Cục bông" trắng thoáng ngẩn đầu lên, đôi con ngươi trong bóng tối không nhìn ra rõ màu đen hay màu xanh đậm nhìn chằm chằm y. Qua một lúc lâu, có lẽ cũng chỉ qua cái chớp mắt "Cục bông" vẩy cái đuôi ngắn ngủn của nó kêu một tiếng "Mweo~"

Hắc Kết ngẩn ra vốn tưởng là binh sĩ nào còn ở lại hay là người bắn mũi tên kia lại không ngờ tới lại là một con mèo. Y ngồi xuống, ôm cục bông trắng muốt lên "Ngươi tại sao lại ở đây? Là mèo hoang sao?"

Lúc này y mới quan sát kĩ cục bông nhỏ kia, toàn bộ thân mèo trắng muốt không có lấy một chút tạp sắc, con ngươi màu xanh đậm lại giống đen tuyền, cái mũi hồng hồng rất khả ái. Tiểu bạch miêu tròn vo như cục bông, lông nó rất mềm mại, dưới cổ còn đeo một cái vòng bằng bạc tinh xảo, chính giữa vòng cổ khắc một hình bông tuyết.

Nhìn có vẻ là sủng vật của người khác.

Hắc Kết nhìn nó, cảm xúc mềm mại trong tay khiến tâm tình y mềm mại theo "Người đi lạc sao? Lăn lộn trong chiến tranh mà trên người không có lấy một chút bụi bặm, lại còn mập như vậy!"

Cục bông dường như bắt mắt "Mweo" một tiếng.

Hắc Kết khẽ cười nhắc bông nó lên ôm vào trong ngực "Người ở lại rừng sâu cũng không quá tốt, thôi thì ta chăm sóc người một thời gian, đợi tìm được chủ nhân người ta sẽ trả lại họ."

Cục bông dụi dụi cái đầu mềm mại vào tay y đang vuốt ve, trong đôi con ngươi sâu thẳm nổi lên gợn sóng nhỏ.

Hắc Kết sờ sờ vòng cổ lạnh băng của tiểu bạch miêu, chạm đến hình bông tuyết ở giữa "Ta không biết nên gọi người thế nào, chỉ bằng gọi là A Tuyết đi, được không?"

Tiểu bạch miêu không chút kháng nghị, tìm chỗ thoải mái trong lòng Hắc Kết đánh giấc.

Hắc Kết khẽ cười, tâm trạng nặng nề mấy ngày nay vui đi không ít.

Y nhìn cục bông trong tay khẽ lầm bầm "A Tuyết, A Tuyết..."

Giữa trưa hôm sau, Phong Nguyệt Vô Thần nhận được một phong thư của Phong Quốc, trong thư ghi rõ ý định hoãn lại chiến tranh giữa hai nước, không phải cầu hòa, không phải chấm dứt mà là đình chiến. Phong Quốc muốn Phong Nguyệt tin tưởng, chấp thuận còn đưa theo "thành ý" sang. Thành ý của Phong Quốc chính là đưa quân cờ tốt quốc sư Vương Quân đến thành Nam Cương làm con tin.

Người trong thành khi nhận được tin tức này biểu thị rất sợ hãi, bọn họ nhận lấy con tin này không phải rước sói vào nhà sao? Nếu hai bên nội ngoại hợp chiến ai sẽ cản lại nổi ah?!

Phong Nguyệt Vô Thần đứng trên tường thành cao nhìn bạch y nam tử tuấn mỹ xả tóc dài sau lưng bên ngoài cổng thành cũng biểu hiện rất đau đầu.

Không biết Phong Quốc đưa người này tới là thật sự có chuyện gì gấp rút phải đình chiến hay là có mưu đồ gì khác?! Huống hồ, Khanh Khanh đang ở trong thành!

"Vương gia, chuyện này phải làm thế nào?"

Phong Nguyệt Vô Thần nén tức giận hít hơi thật sâu "Còn cách nào khác sao?" Không nhẽ đóng gói "con tin" này ném về đại doanh Phong Quốc? Chưa nói chiến tranh hai nước bùng nổ, người có thể trời được nam tử kia?

"Chuyện này..." Các vị tướng quân khác tỏ vẻ rất chi là khó xử. Không thể dẫn sói vào nhà lại không đủ quân chống đối con thịnh nộ từ Phong Quốc! Làm tướng quân thật sự rất khó nha!

Phong Nguyệt Vô Thần khoát tay "Đề hấn vào thành, sắp xếp một căn phòng cách xa một chút, cho người canh giữ hấn!"

"Rõ!"

Hắc Kết đi tìm cục bông nhỏ chạy loạn, vô tình đi đến phía căn phòng mà Phong Nguyệt Vô Thần chuẩn bị cho Vương Quân, cùng lúc quân sĩ dẫn hấn tới. Y thoáng ngần ra không hiểu vì sao Vương Quân lại xuất hiện ở chỗ này.

Vương Quân ngược lại nhìn thấy Hắc Kết khẽ cau lên nụ cười yêu nghiệt "Từ đệ, gặp lại!"

Hắc Kết dừng chân, Vương Quân đã mở lời y cũng không thể không khách khí rồi đi được "Đại sư huynh... À không Vương quốc sư, lại gặp nhau rồi."

Vương Quân cười nhạt không mấy để ý cách gọi của Hắc Kết. Mặt trời nắng gắt dường như cũng không mấy ảnh hưởng đến hấn, tóc dài xả sau lưng không cảm thấy vướng víu.

Hắc Kết nhìn qua khóa sắt trên cổ tay trắng nõn của Vương Quân "Không phải huynh bị bắt chứ?"

"So với bị bắt cũng không khác là bao đi." Vương Quân tà tứ nhếch môi.

Một vị quân sĩ dẫn đường nhiệt tình giải thích, nói lại cho Hắc Kết nghe chuyện khi này.

Hắc Kết nghe có chút giật mình "Vị Phong nữ vương kia lại giao con át chủ bài của mình ra?"

Vương Quân cười nhạt "Con át chủ bài sớm đã không phải ta, ta cũng chỉ là dự bị huống chi lại gây ra lỗi."

Hắc Kết nhú mày.

Vương Quân nhúng vai nhìn ra sau lưng Hắc Kết khẽ cười "Hôm nay tốt số như vậy, gặp lại được tam đệ cùng tứ đệ một lúc?!"

Hắc Kết ngoảnh đầu đã thấy Phong Nguyệt Vô Thần đi đến, hắc thần sắc lãnh đạm đối với nam tử yêu nghiệt trước mặt không quá biến hóa "Vương quốc sư nhận sai người rồi, ta đã sớm rời khỏi Xích Hà cung, người cũng vậy, chúng ta không có quan hệ gì ngoài kẻ địch hai nước."

Vương Quân khẽ cười "Đúng vậy nha." Đột nhiên hắn nhớ tới gì đó ngẩn đầu nhìn Hắc Kết có chút thận trọng hỏi "Ta từng nghe Hạ Huyền nói qua nữ tử đi bên cạnh đệ ở Liêu Quốc bị trúng Huyết Thạch. Là huyết y nữ tử ngoài chiến trường lần trước phải không?"

Hắc Kết thoáng nhú mày "Huynh hỏi làm gì?"

"Nếu đúng là nàng ta chỉ muốn gặp nàng một lát, ta có thể trị Huyết Thạch cho nàng ấy!"

Hắc Kết nhìn thoáng qua Phong Nguyệt Vô Thần, khuôn mặt khó xử "Chuyện này..."

Đương lúc không khí ba nam tử bên này có chút gượng ép, khó xử đột nhiên phía sau vang lên tiếng nữ tử thanh lãnh.

"Các người làm gì ở đó?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 64: Công chúa tây hạ chạy trốn

"Các người đang làm gì đó?"

Giọng nữ tử thanh lãnh vang lên, Phong Nguyệt Vô Thần và Hắc Kết giật mình quay người lại, đứng sát lại nhau che nam tử yêu nghiệt phía sau.

Khanh Khanh nhú mày nhìn hai người. Hắc Kết cười cười "Nàng đến đây làm gì ah?"

Khanh Khanh lạnh nhạt xách cục bông trắng muốt lên "Mèo của người?"

A Tuyết kháng nghị, yếu ớt "Mweo" một tiếng.

Hắc Kết gật đầu, nhận cục bông từ trên tay.

Khanh Khanh nghi hoặc nhìn hai người "Các người giấu cái gì?"

Phong Nguyệt Vô Thần vội xua tay "Không có gì, không có gì."

Nàng nhớ không nhầm căn phòng này không có người ở, tình cờ đi ngang qua nàng lại thấy hai người đứng nói chuyện với ai đó. Chẳng lẽ gặp quý ah?

Khanh Khanh neho mắt nhìn hai người. Hai vị nam nhân nào đó thâm đồ mờ hồ cười gượng.

Ngay lúc Khanh Khanh nản chí xoay người rời đi đột nhiên nam tử phía sau lên tiếng "Khanh Khanh"

Khanh Khanh khựng lại, Vương Quân biết nàng nghe thấy lại nói "Quả thật là nàng?!"

Khanh Khanh cười lạnh xoay người, nàng tiện tay rút thanh kiếm của một binh sĩ bên cạnh chĩa về phía Vương Quân. Ngay lúc nàng rút kiếm Phong Nguyệt Vô Thần cùng Hắc Kết thức thời đứng sang hai bên.

Vương Quân đối diện với lưỡi kiếm sắc bén khuôn mặt không chút biến đổi ngược lại nhìn thấy rõ diện mạo nàng hắn câu môi nở nụ cười.

"Vui lắm sao?"- Thanh âm nàng lạnh nhạt.

"Gặp lại nàng đương nhiên ta rất vui!" Vương Quân bước lại gần Khanh Khanh.

Nàng không có chút ý tứ thu kiếm, lưỡi kiếm trực tiếp đặt ngay vị trí tim hắn "Ta ngược lại nhìn thấy người liền không cao hứng."

Nụ cười Vương Quân cứng đờ, hắn chậm rãi cúi đầu nhỏ giọng nói "Xin lỗi."

Khanh Khanh nhếch môi lạnh lùng hỏi "Xin lỗi cái gì?"

Vương Quân trầm mặc.

"Người xin lỗi cái gì? Xin lỗi vì đã vi đại nghĩa, vì sự nghiệp của người mà giết ta hay sao?" Khanh Khanh dừng lại một chút lạnh nhạt phun ra cái tên "Vương Tường Hải?!"

Phong Nguyệt Vô Thần cùng Hắc Kết há hốc mồm kinh ngạc. Từng nghe qua Vương Quân có ý trung nhân, từng nghe hắn nói qua tình cảm của hai người, biết rõ đó là Khanh Khanh cũng biết vì chuyện gì đó mà hai người tách ra. Không ngờ đến lí do hai người tách ra là vì hắn phản bội nàng.

Khanh Khanh đột nhiên thu kiếm lại "Vương quốc sư, ta với ngài hình như không quen biết, ta không nhớ là đã từng gặp Vương Quân ngài. Nhưng mà ta lại có cừ thù với một người gọi là Vương Tường Hải." Nàng đẩy ý vị nhìn hắn "Ngài quen hắn sao?"

Khanh Khanh cũng không phải thật sự hỏi hắn, nàng cười lạnh quay người rời đi "Nếu người quen biết hắn xin chuyển lời, nếu sau này ta gặp lại hắn một lần liền đuổi giết một lần, tốt nhất đừng gặp lại ta."

Nàng ngoảnh đầu nhìn Vương Quân "Hắn cũng không phải không biết tính tình ta như thế nào. Cáo từ!"

Vương Quân nhìn bóng huyết y đi xa bàn tay khẽ nắm chặt thành quyền.

Phong Nguyệt Vô Thần không thèm nhìn lấy hắn một cái vội vàng đuổi theo Khanh Khanh.

Hắc Kết ôm cục bông, y đi xoay người đi ngang qua hắn "Huynh chưa bao giờ nói đã từng tổn thương nàng."

Vương Quân cúi đầu khẽ cười, tự mình đi vào phòng chuẩn bị cho hắn.

Hắn thật không ngờ đến Khanh Khanh lại có thể xuyên đến. Trước đây hắn không nghĩ sẽ có cơ hội gặp lại nàng cho đến khi nhìn thấy một cô nhân. Từ đó hắn vẫn luôn phái người tìm nàng khắp đại lục, cũng không biết vì sao hắn tin tưởng có thể nhìn thấy nàng lần nữa!

Từ lúc vô gặp phải Vương Tường Hải... không đúng, là Vương Quân nàng không còn hứng thú ra ngoài nữa, cả ngày nằm lì trong phòng hết ăn rồi lại ngủ.

Nàng không ngốc cũng không có máu ngược tự mình rảnh rỗi ra ngoài đụng phải "thứ" chướng mắt. Hiện tại hắn đang là con tin, lại là quốc sư Phong Quốc không thể can rờ giết hắn được.

Đội Phong Quốc chuộc con tin mai phục thủ tiêu hắn.

Không được, như vậy quá dễ dãi!

Bắt giam vào phòng tối, phế bỏ tứ chi hắn, tước thành nhân côn, hành hạ đến chết!

Đôi con ngươi đen láy của Khanh Khanh sáng đến lợi hại, hiện lên sát khí nồng đượm, có chút hưng phấn.

Một tiếng mèo kêu nhỏ cắt đứt suy nghĩ của nàng. Khanh Khanh ngồi dậy nhìn cục bông trắng mềm mại đang ngồi trên bệ cửa sổ. A Tuyết thấy nàng nhìn đến, cái đuôi ngắn ngoe ngoáy.

Khanh Khanh nhíu mày, cục bông này từ khi được Hắc Kết đem về không phải dính theo Hắc Kết thì chính là bám theo nàng.

Thật phiền!

Nhưng lông của nó phá lệ mềm mại, sờ rất tốt!

Đáng tiếc nhỏ quá, không thể vật lông làm làm thâm lót!

Cục bông nhỏ nhìn thấy ánh mắt của Khanh Khanh liền co thành một cục, A Tuyết biểu thị rất sợ hãi!

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Khanh Khanh cho người kia tiến vào, là một nữ tỳ trong biệt viện. Người kia vào trong phòng, cách một bức bình phong lễ phép nói "Lam cô nương, bên ngoài có người muốn gặp cô."

Khanh Khanh lười biếng nằm trên giường hỏi "Ai?"

"Nô tỳ không rõ, sáng nay có một đội quân cầu vào thành ở ngoài cửa thành phía Viễn Châu. Đứng đầu là một nữ tử, bên cạnh nàng ta có một nam một nữ. Nữ tử kia vừa nói chuyện với vương gia xong, thành ta tiếp nhận đội quân của họ. Người tìm cô nương chính là vị nữ tử kia."

Khanh Khanh nhíu mày, vẫn không nghĩ ra là ai.

Nàng cho thị tỳ khi rời đi trước, lẻ mề rời khỏi giường thay y phục ra ngoài gặp người.

Khanh Khanh đi đến chính viện liền gặp một nữ tử mặc hồng sa phủ đất, đầu đội đầu lạp có khăn lụa che mặt. Bên cạnh nàng ta có một nam tử, đầu lạp trên đầu đã lấy xuống lộ ra khuôn mặt trắng trẻo tuấn mĩ. Phía sau hai người có một nữ tử, đôi mắt nàng ấy buộc vải trắng, có lẽ đã mù.

Nữ tử vận hồng sa nhìn thấy Khanh Khanh trên mặt liền hớn hớ, nàng ta gỡ đầu lạp xuống, khuôn mặt nhỏ nghiêm lại hắng giọng nói "Lam Khanh Khanh, người để bổn công chúa đợi lâu như vậy!"

Nạp Lan Hình Nhã? Sao nàng ta lại ở đây?!

Khanh Khanh nhú mày "Người tìm ta có việc?"

Nạp Lan Hình Nhã ngượng ngừng gãi đầu "Cũng không có gì, ta dẫn một nhóm quân đến tị nạn nha."

Tị nạn? Nghe nói Tây Hạ đang có nội loạn, loạn đến mức công chúa Tây Hạ phải ôm đồ bỏ trốn luôn sao?

Khanh Khanh nhìn lướt qua nam tử bên cạnh, nhìn khá quen mắt.

"A, giới thiệu với người đây là Lâm Giang, là..." Nạp Lan Hình Nhã kéo nam tử tới, nghĩ nghĩ từ phù hợp "Hoàng tẩu?"

Nam tử đen mặt lườm nàng ta một cái, Nạp Lan Hình Nhã thức thời ngậm miệng, lí nhí nói "Còn không phải là tẩu tử sao?"

"Nói chung huynh ấy là người của hoàng huynh, ta mang huynh ấy chạy trốn!" Nạp Lan Hình Nhã dưới con mắt trừng nàng của Lâm Giang cười gượng hai tiếng.

Nếu không nhầm nam tử trước mặt là một vị vương tử của nước Di, nội chiến lần này ở Tây Hạ, nước Di cũng xen vào một chân thừa nước đục thả câu. Với cương vị là một vương tử nói cùng em gái kẻ địch chạy là chạy sao?

Khanh Khanh liếc nhìn Nạp Lan Hình Nhã, trước đây còn tỏ vẻ căm ghét vương tử người ta, nhất quyết không chịu hòa thân. Hiện tại lại kéo người ta chạy, một hai ngoan ngoãn gọi tẩu tử, ra vẻ nhu thuận như vậy?!

Không thể hiểu nổi!

Khanh Khanh đột nhiên nhớ ra đã từng gặp Lâm Giang ở đâu. Ngày đó lên vào cung nước Di nàng đã từng đi nhằm đến cung của người này.

Vội nào cá vàng như nàng nhớ ra từng gặp hẳn chính là một kì tích. Ngày đó gặp hẳn cùng cung nhân ra từ cung điện cũ kĩ không đáng của một vương tử, thân sắc tiêu tụy, trong mắt tràn đầy vẻ ưu thương. Có lẽ vì vậy nàng mới nhớ kĩ hẳn hơn chút.

Nhưng hiện giờ nam tử trước mặt còn đầu dẳng vẻ buồn khô, chặt vật lúc trước. Nhìn qua hẳn rất mỏng manh, dường như một con gió cũng có thể thổi bay hẳn nhưng con người lại mang vẻ rắn rỏi, một chút gì đó rất phức tạp. Nhìn trưởng thành hơn hẳn.

Lâm Giang nhận thấy ánh mắt dò xét của nàng, hẳn nở cười giao tiếp tiêu chuẩn "Lam cô nương."

Khanh Khanh gật đầu lấy lẽ, trong lòng vẫn cảm thấy có chút kì quái.

P/s: Ta lại ngoi lên phát phúc lợi ah~

Hôm nay ta là một bé ngoan chăm chỉ ah!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 65: Chữa trị vết thương do huyết thạch

Phong Quốc gần đây không rõ vì chuyện nội bộ gì mà yên tĩnh hẳn ra, nhiều lúc rảnh rồi mọi người quên kẻ thù đang rình mò nhắc cử nhất động của họ.

Con tin Phong Quốc đến thành Nam Cương cũng không làm ra động tác gì quá lớn, cả ngày ở trong phòng hết ăn lại ngủ.

Ngày thứ tư kể từ khi Vương Quân đến lần nữa ra khỏi phòng, cầu kiến tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần. Việc hẳn ta ra ngoài chủ động gặp Phong Nguyệt Vô Thần kia chỉ vì muốn gặp mặt Khanh Khanh.

Ban đầu Phong Nguyệt Vô Thần quả quyết không đồng ý, cự tuyệt mọi điều kiện của hẳn. Nhưng qua hồi lâu cuối cùng hẳn lại cho phép Vương Quân đến gặp Khanh Khanh. Đồng thời cho người gọi Hắc Kết cùng Vương Quân đến phòng nàng.

Khanh Khanh lạnh băng nhìn nam tử tuấn mĩ ngoài cửa, Vương Quân vẫn như hai lần trước nàng gặp, một thân bạch y, tóc dài đến eo xoắn sau lưng.

Tên bệnh hoạn này cường thả tóc? Trước đây nàng còn chưa nhận thức qua đâu!

"Làm gì?"

Vương Quân nở nụ cười, đôi mắt giảm đi mấy phần tà khí, thêm mấy phần ôn nhu "Ta đến xem nàng một chút, Phong Nguyệt Vô Thần cũng đã đồng ý."

Khanh Khanh nhìn qua Hắc Kết vừa đến, thu hồi tầm mắt "Ta là vật phẩm thuộc quyền sở hữu của hắc sao? Vì sao hắc cho phép ta liền phải gặp người?"

Hắc Kết phía sau lúc này mới yếu ớt lên tiếng "Khanh Khanh, Huyết Thạch trên người nàng còn chưa giải..."

Khanh Khanh nghĩ nghĩ, trước đây bị thương bởi cái thứ giống axit kia có nghe qua Hắc Kết nói đại sư huynh của y, quốc sư Phong Quốc có thể trị khỏi. Không ngờ đến chính là hắc ta.

Thứ hắc làm ra lúc nào cũng rắc rối, nguy hiểm như vậy.

Nàng hờ hững nói "Thì sao?"

Lần này Vương Quân tiếp lời "Huyết Thạch là ta tạo ra, ta có thể xử lý vết thương của nàng."

"Vết thương cũng đã qua lâu, còn trị cái gì?!" Khanh Khanh không kiên nhẫn đóng cửa lại. Vương Quân vội vàng ngăn cửa "Tạm thời không có việc nhưng nếu kéo dài tay nàng sẽ phế!"

Khanh Khanh lườm Vương Quân, trong mắt nhiều thêm mấy phần hàn ý, đều không phải do hắc làm ra cái thứ xui xẻo này sao?!

Khanh Khanh buông tay đang đóng cửa, âm trầm đi vào phòng ngồi bên bàn trà đối diện cửa sổ, ngẫm đồng ý.

Vương Quân thở nhẹ ra một hơi, hắc đi vào trong ngồi xuống bên cạnh nàng.

Khanh Khanh đưa mắt lạnh nhạt lườm hắc. Vương Quân cười khan hai tiếng kéo ghế ra một đoạn, tạo khoảng cách với nàng.

"Ta muốn xem vết thương!"

Khanh Khanh chần chờ một chút cuối cùng cũng vén tay áo lên, trên cánh tay phải trắng nõn lộ ra một mảnh huyết nhục mơ mờ. Miệng vết thương bị Huyết Thạch làm phong cơ hồ so với trước kia to bành trướng ra to hơn một chút.

Hắc Kết trợn mắt nhìn, âm thanh bị nghẹn lại "Nàng... Nàng như vậy còn gọi là ổn sao?"

Khanh Khanh thần nhiên lắc đầu "Không quá đau."

Vương Quân cau mày lại, nghiêm túc quan sát vết thương của nàng.

Bối Lan từng khiến miệng vết thương kết băng, làm giảm sự ăn mòn của Huyết Thạch nhưng nó cũng không phải phương pháp lâu dài. Hơn tháng trước vết thương đã có dấu hiệu tiếp tục ăn mòn, việc này đồng nghĩa với phương pháp của Bối Lan đã hoàn toàn mất tác dụng.

Nàng không nói cho Hắc Kết biết, nàng không muốn y lo lắng càng không muốn khiến y vất vả vì nàng. Sau đó vào thành Nam Cung, chiến sự liên miên nàng lại ném vấn đề này ra sau đầu.

"May mắn vẫn có thể vẫn hồi, chỉ là sẽ để lại sẹo, không thể hoàn hảo như ban đầu được!" Vương Quân quan sát kỹ vết thương sau đó lên tiếng.

Khanh Khanh rút tay về, kéo tay áo xuống "Nữ nhi có vài vết sẹo thì có là gì?!"

Nữ nhi mới không muốn có sẹo có được không?!

"Dù sao, vết sẹo gì đó như đao, kiếm gì đó ta đều có, thêm một vết bỏng không vấn đề gì!"

Câu nói này của nàng rõ ràng dù âm điệu lạnh nhạt, tùy tiện nói ra, nàng không mấy quan tâm đến nhưng lại khiến người khác đau lòng.

Hai nam nhân trong phòng cúi đầu, trong lòng nặng nề.

"Trước tiên cần vận nội lực đẩy hết độc tố của Huyết Thạch ra trước, sau đó phải cắt bỏ những nơi bị ngoại tử. Công đoạn này rất đau đớn." Vương Quân cẩn trọng nói.

Khanh Khanh thần nhiên "Ta không sợ đau."

Vương Quân cười nhạt một tiếng, cúi đầu che dấu khóe mắt tràn đầy thương tiếc, đau lòng "Phần sau liền dễ dàng, ta phối thuốc cùng làm cao dược cho nàng. Sử dụng đúng đơn liền khỏi."

Hắc Kết nhẹ giọng hỏi "Khi nào bắt đầu?"

"Chi bằng hôm nay đi, ta cũng không rõ khi nào bên phía Phong Quốc khởi chiến lần nữa. Đến lúc đó sẽ không kịp."

Hắc Kết gật đầu tán thành, y nhìn thoáng qua Khanh Khanh trung cầu ý kiến. Nàng nhún vai biểu thị tùy các người sắp xếp.

Hắc Kết không nghĩ đến nàng lại phối hợp như vậy, y còn nghĩ cách dụ dỗ nàng chữa trị nếu nàng cương quyết phản đối.

"Vậy ta đi chuẩn bị một chút. Buổi tối liền bắt đầu."

"Khoan đã!"-Khanh Khanh đột nhiên lên tiếng "Ngươi và Phong Nguyệt Vô Thần giao dịch gì?"

Vương Quân thoáng ngần ra sau đó mới cười nhạt lắc đầu "Không có giao dịch, ta từng nói qua cho hán nhiều mật tin cùng điểm yếu của Phong Quốc hán vẫn không đồng ý để ta gặp nàng. Cho đến khi ta nói muốn gặp nàng để trị Huyết Thạch trên người nàng hán mới đồng ý."

Khanh Khanh im lặng không nói gì. Đến khi Vương Quân tưởng nàng sẽ không nói thêm gì chuẩn bị rời đi đột nhiên nghe thấy tiếng nàng phía sau.

"Đem tất cả tin tức ngươi biết nói cho Phong Nguyệt Vô Thần, kể cả tình hình gần đây của Phong Quốc, lực lượng hỗ trợ." Nàng ngừng lại, nhìn thẳng vào Vương Quân "Đây là điều kiện của ta!"

Vương Quân nhìn nàng hồi lâu, hán cụt mắt xuống khẽ cười "Khanh Khanh, nàng thật sự thích Phong Nguyệt Vô Thần?"

Khanh Khanh không chối bỏ cũng không xác định chỉ hỏi ngược lại hán "Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?"

Vương Quân lắc đầu, hán cho người điều tra nàng có tra qua nàng vì Phong Nguyệt Vô Thần mà dùng Vong Tình Thủy. Hán không tin, hán cũng được xem như nhìn nàng lớn không tin được một nữ tử lãnh đạm như nàng hạ mình yêu thích ai đó. Cho dù là hán năm đó cũng chỉ là nơi an toàn cho nàng ý lại, giống như hợp tác hơn là sự yêu đương.

"Ta biết rồi!"

Vương Quân xoay người rời đi, trong mắt hiện lên tia không cam lòng cùng khổ sở. Hán biết đời này nàng sẽ không tha thứ cho hán, chỉ là khó chấp nhận nàng vậy mà yêu một nam nhân khác.

Tuy hán tâm niệm nàng nhưng sẽ không gây tổn thương cho nàng nữa, nếu đã là tâm ý nàng, ý định cả đời nàng hán sẽ thuận theo.

Khanh Khanh không thèm nhìn lấy bóng dáng bạch y đã khuất, lười biếng nằm dài trên bàn.

"Hắc Kết, ngươi đem con mèo của ngươi nhốt cho kĩ đi, đừng tới làm phiền ta."

Hắc Kết khẽ cười "Được." y đồng ý nàng không để cục bông nhỏ làm phiền nàng chứ không đồng ý nhốt lại nha.

Nhưng mà cục bông nhỏ kia khá thích nàng nên mới quấn lấy, nàng vô lương tâm nha!

Qua lời nói của Vương Quân hiện tại bên cạnh nữ vương Phong Quốc có một người bí ẩn luôn đứng phía sau chỉ thị. Người đó được nữ vương tín nhiệm đến mức u mê nghe theo lời hán, quốc sư Phong Quốc nhanh chóng bị kéo độ tín nhiệm xuống.

Lần trước ở rừng cây ngoại thành người xây dựng pháp trận giam giữ kia cũng chính là hán. Pháp trận bị người khác phá hủy, người kia bị trận pháp phản phệ lại bị thương không nhẹ cần thời gian điều dưỡng.

Vì vậy mới diễn ra một màn đình chiến đưa con tin sang của Phong Quốc. Từ đầu trận chiến Phong nữ vương đều nghe lời của người kia, hiện tại người kia đang bị thương khó lòng giúp đỡ nên Phong nữ vương sợ sẽ thất bại đành đình chiến.

Tiếp thu lời Vương Quân nói cùng những tin tức khác mấy vị tướng quân tỏ vẻ nửa tin nửa ngờ.

Vương Quân lại chỉ chiếu theo điều kiện của Khanh Khanh mà nói mặc kệ bọn họ có tin hay không.

Tu chân giới chính là thế giới của người tu đạo, tu tiên. Tu chân giới cũng không phải không gian riêng biệt, thế giới phong kín gì. Những nhân sĩ tu tiên đều có thể tùy tiện nhìn thấy ở trên giang hồ. Tuy nhiên đó chỉ là những tu sĩ ở hạ tu giới, pháp lực không quá cao thâm.

Tu chân giới được chia làm Hạ tu giới cùng Thượng giới.

Hạ tu giới chính là những môn phái tu tiên, những tu sĩ tiêu dao trên giang hồ. Những môn phái này chủ yếu đều tu kiếm đạo, chỉ có một phần nhỏ theo học phù chú, kết giới. Tu sĩ ở Hạ tu giới tu vi cao nhất chỉ ở "Hóa Thần", sau khi tu vi lên hoá thần liền có thể đến Thượng tu giới, hay còn gọi là tiên giới trong miệng người đời.

Thượng tu giới là những châu nhỏ ở Thiên giới (hay tiên giới), bọn họ cùng chung sống với thiên tộc trong truyền thuyết.

Nhưng thông tin về Thượng tu giới quá ít ỏi, hơn trăm năm nay chưa ai lên được thiên giới. Chuyện đó khiến cho việc tồn tại Thiên-Ma tộc, thượng tu giới

dần ít người biết đến, thậm chí chỉ nghe qua trong sử sách cổ.

Đời trước Xích Hà cũng từng tu đạo, ít nhiều rõ hơn về thượng tu giới. Hắc Kết không tu tiên không biết rõ về tu sĩ, nhưng y chắc chắn được người giúp Phong nữ vương kia chính là từ Thượng tu giới xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 66: Phía sau rốt cuộc chôn giấu điều gì?

Khanh Khanh nằm trên giường mở to đôi mắt không có tiêu cự nhìn đỉnh giường. Trong con ngươi nàng có chút mờ mịt lại có chút hoảng hốt nhưng trên mặt vẫn không có biểu tình gì.

Qua hồi lâu đôi mắt dần có tiêu cự, nàng khẽ nhúc nhích cơ thể, cơn đau từ cánh tay phải đột ngột xông lên khiến nàng nhíu mày. Nàng nhìn đến tay phải, nơi đó quấn một lớp gạc băng dày, có vết máu ứa động trên băng trắng phả lệ chói mắt.

Vương Quân cùng Hắc Kết xử lý vết thương do huyết thạch tạo ra cho nàng. Lớp da thịt bị hoại tử phía trên buộc phải dùng dao cắt đi. Một mảnh da thịt sờ sờ trên người cứ như vậy trong tình tảo nhìn thấy bị khoét đi đối với người bình thường đã quá sức chịu đựng.

Khanh Khanh không thể dùng thuốc gây mê, bởi vì sau khi cắt phần da thịt bị hoại tử đi còn phải để Vương Quân vận công bức độc còn sót trong người ra. Độc được theo máu chảy không ngừng ra bên ngoài, cảm giác cơ thể như đang dần dần trút hết máu đi, vắt đến khô kiệt.

Hắc Kết bùng khay gỗ vào phòng, y tưởng rằng nàng chưa tỉnh nên không gõ cửa. Khi thấy nàng ngồi trên giường nhìn chăm chăm cánh tay bị quấn băng vải kia đến xuất thần y mừng rỡ lại đi lại.

"Nàng tỉnh rồi? Vết thương có đau không?"

Y nhìn đến băng vải trên tay đã nhuộm máu, khẽ cau mày "Vừa vận ta mang thuốc đến, ta thay thuốc cho nàng."

Khanh Khanh yên lặng nhìn Hắc Kết, hồi lâu mới lên tiếng, giọng nàng có chút khàn khàn "Ta ngủ bao lâu rồi?"

Hắc Kết chăm chú thay thuốc cho nàng "Đã hai ngày một đêm rồi!" Y bỗng nhiên sực nhớ đến cái gì ngẩn đầu nhìn nàng "Nàng có đói không? Ta đi nấu chút gì cho nàng?"

Khanh Khanh lắc đầu, nàng hiện giờ không mấy có khẩu vị "Không cần, ta muốn uống nước."

Hắc Kết đổi nhanh thuốc trên tay phải nàng, băng vết thương lại sau đó mới rửa tay lấy nước cho nàng.

Hắc Kết lúc này mới cảm thấy nàng có chút không bình thường. Trước đây nàng luôn lạnh nhạt ít nói nhưng chưa bao giờ có tình trạng im lặng đến bất thường như hiện tại. Trừ lần đó, sau khi nàng dùng Vong Tinh thủy.

"Khanh Khanh, nàng làm sao vậy?"

Khanh Khanh nhẹ lắc đầu "Không sao, ta mệt, ngươi đi trước đi."

Hắc Kết lo lắng nhìn Khanh Khanh một lúc. Nàng ngược lại không để tâm đến y có đi hay không, nằm xuống giường quay lưng về phía y. Hắc Kết không nhìn ra bất kì cảm xúc nào của nàng đành thu thập đồ rồi đi.

Khanh Khanh nhìn chăm chăm vách tường đối diện, đôi mắt dần trở nên mơ hồ, trong đầu dường như bị người ta gắn một cuộn film không ngừng chiếu những hình ảnh vỡ vụn.

Trong những đoạn kí ức vỡ vụn kia nhiều nhất chính là một nữ tử cùng một nam tử. Nữ tử nhìn rất giống nàng, có lẽ chính là nàng. Những hình ảnh kia có nàng cười, nàng khóc, nàng tức giận, nàng vui vẻ... Những cảm xúc kia chỉ đối với một nam tử...

Nam tử chỉ có cái bóng mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng phía sau hắn, đa số trong những hình ảnh kia hắn đều vận tử y.

Khanh Khanh bất giác nghĩ đến Phong Nguyệt Vô Thần. Có lẽ vì Hắc Kết đã nói qua, có lẽ vì nguyên nhân gì đó mà khi nhìn thấy nam tử kia người đầu tiên nàng nghĩ đến là Phong Nguyệt Vô Thần.

Một giấc ngủ hai ngày một đêm này nàng mộng thấy rất nhiều thứ, từ kiếp trước đến kiếp này, trước khi xuyên đến hiện tại. Giấc mộng này khiến nàng có chút mơ hồ chẳng rõ bản thân ở đâu, nàng còn nghĩ có khi xuyên không chính là một giấc mộng, khi tỉnh mộng nàng vẫn còn ở tổ chức, ngày ngày nhận nhiệm vụ của tổ chức...

Nhưng mà con đầu đón từ cánh tay lan đến khiến nàng tỉnh táo, nàng không phải mơ mà là sự thật!

Khanh Khanh nhủ mảy, đột nhiên ngồi dậy.

Nàng bỗng nhiên nắm bắt rất nhiều trọng điểm.

Thế giới này, không gian này không chỉ có mình nàng xuyên đến. Vương Tường Hải, Hàm Mộc Vân... Vì sao hai người họ lại trùng hợp như vậy xuyên đến cùng một nơi với nàng?

Vương Tường Hải rõ ràng lúc nàng xuyên hán vẫn còn yên ổn, vì sao lại xuyên đến trước cả nàng? Không gian ngẫu nhiên?

Vì sao Vương Tường Hải lại luôn mang một dáng vẻ, không già đi?

Vì sao Hắc Kết lại biết nàng? Trước khi nàng gặp y y đã nhận thức được nàng, thậm chí đi tìm nàng. Là vì Vương Tường Hải?

Vì sau chiến loạn hơn sáu năm trước lại có lời đồn vì một số người phá thời không xuyên đến nên bị trời cao trách phạt? Là vì Vương Tường Hải?

Lời đồn hơn sáu năm trước lặp lại một lần nữa ở hai năm trước rõ ràng nhắm vào nàng. Theo lý lúc đó Vương Tường Hải chưa biết đến sự tồn tại của nàng.

Lúc đó tra được đến đầu Liễu An Nhiên... Là trùng hợp?

Còn có nàng rất giống Phong Nguyệt Linh Nhi. Một công chúa Phong Quốc ít ai biết đến, đến cả huynh đệ nàng ấy còn chưa từng thấy mặt nàng, có lẽ người ngoài còn không biết đến nàng tồn tại. Vậy tại sao năm đó Ngụy Quốc lại chỉ đích danh nàng ấy hòa thân?

Rốt cuộc phía sau còn có bao nhiêu chuyện chưa tỏ?

Rốt cuộc còn có ai xuyên đến?

Rốt cuộc những chuyện này là ai đứng phía sau?

Thế giới này là nôi lâu xuyên không sao? Là nôi lâu thập cầm đu vịn?! Thật là làm người ta sáng mắt!

Khanh Khanh chống đỡ thái dương đau nhức nằm xuống lại. Nàng chưa thể nhớ lại tất cả chuyện cùng Phong Nguyệt Vô Thần, kiếm cơ hội cùng hán hàn huyền một phen!

Việc phía sau còn có âm mưu gì... Nàng sẽ tính đủ, còn có người dám hù nàng!

Vậy mà xuyên đến hơn ba năm vẫn không nhận ra dị thường, đáng chết!

Từ khi Khanh Khanh tỉnh dậy đại đa số Hắc Kết đều đến chăm sóc, thay thuốc cho nàng. Những thứ không tiện y liền nhờ Nạp Lan Hình Nhã đến giúp. Nạp Lan Hình Nhã mỗi lần đến đều mang về "các người thật phiền phức" nhưng vẫn hăng hái giúp đỡ.

Sau khi Phong Nguyệt Vô Thần sắp xếp công việc trong quân doanh xong sẽ chạy qua chỗ nàng nhìn một chút. Mỗi khi hán đến nàng đều dùng ánh mắt dò xét hán một phen xem có thể nhớ ra chút gì không.

Phong Nguyệt Vô Thần bị ánh mắt của nàng nhìn đến không thể tự nhiên nổi. Hán còn tưởng rằng bản thân là điều gì phạt ý nàng.

Khanh Khanh chỉ nhìn hán nhưng vậy cũng không hỏi hán cái gì. Thỉnh thoảng trò chuyện cùng hán đôi câu, không mang về lạnh nhạt người sống chớ lại gần nữa.

Phong Nguyệt Vô Thần có chút thụ sủng nhược kinh.

Vương Quân mấy lần đến muốn thăm nàng đều bị nàng chặn ngoài cửa.

Khanh Khanh có chút không muốn gặp Vương Quân. Trước đây là vì thù cũ không nhìn thuận hán, hiện tại nàng phát hiện nhiều vấn đề như vậy càng không nhìn nổi hán.

Cảm giác bị lừa gạt rất sâu sắc!

Không rõ lý do.

Thỉnh thoảng Khanh Khanh dò hỏi Hắc Kết một số chuyện, y rất thành thật nói ra những gì mình biết. Nhưng khi nàng gặp y đã qua đoạn thời gian ở trong cung, y không rõ lắm.

Khanh Khanh hỏi Hắc Kết về chuyện hơn sáu năm trước cùng Phong Nguyệt Linh Nhi.

Khi đó Hắc Kết vẫn còn là một thiếu niên được Xích Ngạo Thiên bao bọc, là công tử của Xích Hà cung. Khi đó đại loạn, y rất ít ra ngoài, những chuyện

nghe được cũng là người khác kể lại. Y rời khỏi Xích Hà Cung thì đã qua đại loạn.

Chuyện y biết cũng giống như những lời nói cũng những người khác, hầu như không quá trọng tâm.

Chuyện gì Khanh Khanh hỏi Hắc Kết cũng sẽ nhiệt tình trả lời, nhưng đến khi nàng hỏi đến vì sao y nhận thức nàng thì y lại trầm mặc.

Hắc Kết qua loa nói rằng y biết nàng qua lời kể của Vương Quân lúc đó còn là đại sư huynh của y, đại công tử Xích Hà cung. Năm đó y còn thiếu niên, nghe Vương Quân nói về nàng nhiều như vậy cũng khá hiểu kì, luôn cho người giúp Vương Quân tìm tin tức về nàng.

Y không biết, lúc ấy nàng còn chưa tồn tại ở thế giới này.

Khanh Khanh lại bóng gió hỏi về Vương Quân và Phong Nguyệt Vô Thần khi còn ở Xích Hà cung. Y cũng chỉ qua loa đáp lại, dường như y có điều gì cấm kị, không nói ra sự tường tận bên trong.

Nàng lại chuyển đề tài đến Liễu An Nhiên.

Hắc Kết rõ ràng trầm mặc, dường như y không biết nói thế nào cho phải. Đắn đo nửa ngày chỉ nói ra vài câu.

"Liễu An Nhiên xuất hiện bên cạnh Phong Nguyệt Vô Thần trước đại loạn hơn một năm. Hắn cứu nàng ta, mang về Xích Hà Cung.. Cuộc sống trải qua không tốt lắm. Có một lần cùng Phong Nguyệt Vô Thần hành động, thay hắn chịu một kích, một thân võ công bị phế, hôn phách cũng đã đi một vòng qua quỷ môn quan được kéo về. Trận đại loạn năm đó Xích Hà cung cũng bị ảnh hưởng rất nhiều. Vương Quân rời đi, Phong Nguyệt Vô Thần cùng Liễu An Nhiên cũng rời đi..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 67: Mộc vân gặp chuyện

Quân Phong Quốc rút lui đã hơn nửa tháng, con tin Phong Quốc, Quốc sư Vương Quân cũng đã ở trong thành Nam Cương cũng đã hơn nửa tháng. Nửa tháng nay bình yên vô sự, Phong Quốc dường như không có ý định tiếp tục tiến công sớm như vậy.

Khanh Khanh trị thương do Huyết thạch gây ra cũng đã được mấy ngày, miệng vết thương đang dần khép lại, cũng không còn quá đau đớn như lúc đầu.

Khanh Khanh đang để Hắc Kết thay thuốc cho nàng nghe y nói qua trong cung phái đến vài vị y sư phục vụ cho chiến tranh.

"Không phải trong cung vô pháp đưa lương thực, binh sĩ đến sao? Y sư làm sao đến được?"

Hắc Kết giải thích "Y sư đến thành chỉ có năm người, bọn họ giả làm thường dân, né tránh mọi tai mắt âm thầm mà đến. Những người kia hầu như đều được hoàng thượng trọng dụng, tin tưởng."

Khanh Khanh nhún mày.

"Năm người họ đi đến nửa đường quả thật gặp phiền toái. Bọn họ truyền tin đến thành, Phong Nguyệt Vô Thần phái Liễu An Nhiên cùng vài người khác đến hỗ trợ. Hôm nay vừa vận đến nơi."

Khanh Khanh nhân nhặt đáp lại một tiếng, không mấy để tâm. Nhưng không qua ngày hôm sau nàng phải bắt đắ đi "quan tâm" đến y sư trong triều phái tới.

Nàng nhìn "y sư" đang nhảy nhót tung bưng trước mặt, biểu thị rất đau đầu.

"Hắn cho phép người đến?"

Vị y sư nào đó bĩu môi bất mãn "Hắn mà lại cho ta đến? Đến xuất cung còn không cho hướng chỉ đến tiền tuyến. Là ta cùng Khiết Từ bày mưu lên ra ngoài nha!"

Vị quý phi nương nương nào đó mang danh nghĩa y sư trong triều phái đến thành Nam Cương đứng trước mặt nàng luyện thuyết một trận. Khanh Khanh có chút cảm thán, vị hoàng thượng nào đó ở kinh thành chắc vì nàng ấy hoàng đến điên rồi!

Hàm Mộc Vân kéo ghế sang ngồi cạnh nàng "Ta nghe nói lần trước tỷ ra trận, có bị thương ở đâu không?"

Khanh Khanh dự tính lắc đầu, ngẫm lại mới nhẹ buông câu "Một vết thương nhỏ, đã sớm lành."

Mộc Vân cau mày "Tỷ không phải đang bị thương chứ?" Lúc vào phòng nàng đã ngửi được mùi thuốc. Mùi thuốc này rất lạ, lại nhẹ mùi, nếu chỉ dùng

qua vài lần sẽ không thể lưu mùi như vậy. Trừ phi chính là dùng hằng ngày!

Còn về thuốc gì nàng không thể nàng phán đoán.

Khanh Khanh đưa mắt qua chỗ khác, nhàn nhạt nói "Không có gì, vết thương cũ thôi."

Mộc Vân nghi hoặc nhìn nàng, trên mặt nàng lại không có bất cứ một biểu thị nào, Mộc Vân không thể nhìn ra.

Khanh Khanh lừa gạt Mộc Vân rồi đi. Mộc Vân tuy mang danh nghĩa y sư được phái đến nhưng cổ kị thân phận nàng Phong Nguyệt Vô Thần sắp xếp nàng ở lại trong biệt viện. Vừa vặn phòng Mộc Vân cùng một viện tử với nàng.

Quả nhiên không bao lâu, trong kinh truyền đến một phong thư. Bên trong thư trừ hỏi tình hình biên cương, nói về việc phái binh hỗ trợ còn lưu lại một tờ giấy nhỏ. Tờ giấy kia hẳn là do Phong Nguyệt Phủ Hàn đích thân viết, trên đó chỉ có một nội dung, hỏi về Hàm Mộc Vân.

Nhận được thư của Phong Nguyệt Phủ Hàn, mọi người trong quân doanh đã khuyên Mộc Vân về kinh nhưng lại không chữ cũng không nghe lọt, nhất định phải ở lại. Phong Nguyệt Vô Thần và những người khác hết cách, đành để nàng ở lại.

Khanh Khanh đang ngồi gần người trong phòng đột nhiên có một con chim bồ câu bay đến đậu trên bệ cửa sổ. Nàng đưa mắt nhìn nó, bồ câu dường như không có ý định rời đi.

Khanh Khanh đứng dậy đến gần nhìn thấy thấy một mảnh giấy nhỏ buộc vào bên chân bồ câu. Nàng rút tờ giấy ra, bồ câu tự khắc rời đi.

“Rừng ngoại thành Đồng Lạc, Hàm Mộc Vân nguy hiểm, sống chết tùy vào người”

Khanh Khanh nhíu mày, mẹ nó này là thư uy hiếp?!

Khanh Khanh đi đến phòng Mộc Vân cách đó không xa gõ cửa, bên trong không có ai đáp lại nàng.

Nàng lại đến doanh trại hỏi qua một lượt, hầu như chưa ai từng gặp qua Mộc Vân ra ngoài. Có vài thị tỳ bảo nàng đến tìm Liễu An Nhiên, y sư trong cung phái đến đều do một tay nàng ta sắp xếp.

Khanh Khanh một đường hướng phòng Liễu An Nhiên đi đến, chưa đến cửa phòng người bên trong đã mở cửa ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Liễu An Nhiên ngăn ra, không ngờ đến nàng sẽ đến tìm. Liễu An Nhiên cũng chỉ ngăn ra trong giây lát, nàng ta đóng cửa lại, thông thả đi đến cạnh nàng.

"Cô có chuyện gì tìm ta?"

Khanh Khanh bình thản nói "Hàm Mộc Vân đi đâu?"

Liễu An Nhiên nhíu mày "Sáng sớm nay vương gia phái đội y sư rời khỏi thành nhập thuốc mới cho binh sĩ, hẳn là quý phi cũng đi cùng đi?! chẳng lẽ quý phi không nói cho cô biết?"

Khanh Khanh cau mày "Sáng sớm đã rời đi?"

Liễu An Nhiên nhìn nàng, trong mắt có ngờ vực "Sảy ra chuyện gì sao?"

Khanh Khanh thôi cau mày, vẻ mặt bình thản không rõ vui buồn "Không có gì, đi đến đâu?"

"Thành Đồng Lạc giáp Viên châu."

Thành Đồng Lạc? Quả nhiên Mộc Vân đã bị người ta ám toán!

Tiểu phiên phức này sao đột nhiên lại yếu như vậy?!

Khốn kiếp!

Khanh Khanh lạnh mặt lại, quay người rời đi.

Liễu An Nhiên nhìn theo bóng lưng Khanh Khanh, trong mắt nồng đậm nghi hoặc. Hàm Mộc Vân chẳng lẽ đã sảy ra chuyện gì?

Từ thành Nam Cương đến Đồng Lạc mất gần nửa ngày đường. Hàm Mộc Vân xuất phát từ sáng sớm hẳn sẽ trở lại thành vào tối nay.

Khanh Khanh đến chỗ Phong Nguyệt Vô Thần lấy một tấm lệnh bài xuất thành. Lúc nàng đến đường như cũng đồng lúc hẳn nhận được thứ gì đó, tập hợp với các tướng quân thảo luận. Không rảnh để ý đến nàng, dường như còn nhìn không thấy nàng lấy lệnh bài xuất thành đi.

Khanh Khanh đến chuồng ngựa trong doanh trại, dắt lấy một con khỏe mạnh. Trong doanh trại lúc này phi thường vắng vẻ, trên đường nàng đến đã thấy tốp ba tốp năm binh sĩ đi về một phía.

Nàng không để ý nhiều, lên ngựa một mạch đến cổng thành giáp Viên Châu.

Binh sĩ kiểm tra thân phận cùng lệnh bài Khanh Khanh một lượt, cảm thấy không có gì không thích đáng mới cho nàng rời thành.

Khanh Khanh vừa qua khỏi cổng thành một đoạn, nàng nghe thấy tiếng trống báo hiệu trong thành vang lên liên hồi. Nàng quay người nhìn lại thành một lượt, cuối cùng xoay người phi ngựa rời đi.

Đồng Lạc cách Viên Châu không mấy xa nhưng rừng ngoại thành Đồng Lạc lại cách khá xa. Rừng ngoại thành mà trong thư nhắc đến phải qua khỏi Đồng Lạc, đi về phía Đông một đoạn. Nơi đó không có thôn dân sinh sống, một rừng rậm hoang vu gần biên giới giữa Phong Nguyệt và Ngụy Quốc.

Lúc Khanh Khanh rời thành đã giữa trưa, lúc đó có lẽ đội y sư đã đến Đồng Lạc trước đó một canh giờ.

Mộc Vân vừa đến Đồng Lạc đã bị bắt?!

Khanh Khanh phi ngựa không ngừng nghỉ, mặt trời dần ngã về Tây nàng đã đến biên giới thành Đồng Lạc.

Lúc này chỉ cách cổng thành Đồng Lạc một đoạn Khanh Khanh đột nhiên bị người chặn lại.

Khanh Khanh nhìn thanh y nữ tử phía trước chống tay lên lưng ngựa thở dốc, trên mặt đỏ ửng vì vội vã đuổi theo.

Khanh Khanh chỉ nhìn nàng ta, không lên tiếng.

Liễu An Nhiên dường như đã lấy lại sức, ngẩng đầu nhìn nàng "Khanh Khanh, cô trở về đi."

Khanh Khanh hồ hững "Tại sao?"

"Phong Quốc đang tiến hành tấn công thành Nam Cương. Cô trở về đi."

Khanh Khanh sắc mặt không biến đổi, điềm tĩnh nhìn nàng ta "Không thể." Phong Quốc tấn công vì sao ta phải về? Ta lại không giúp gì được!

Khanh Khanh kéo cương ngựa, không muốn phí thời gian với nàng ta, thúc ngựa đi qua. Liễu An Nhiên thấy ý nàng không đổi, lần nữa chặn đường nàng.

"Chuyện của Quý phi đã có người truyền tin về thành, ta thay cô đi cứu Hàm Mộc Vân. Cô trở về thành đi."

Liễu An Nhiên dừng một chút, cảm thấy nàng sẽ không đồng ý lại nói thêm "Vương gia cần người giúp đỡ, ta lại không thể giúp được hần. Khanh Khanh hiện giờ hần cần cô... Xem như ta xin cô đấy!"

Khanh Khanh không nhìn ra bất kỳ ý giả dối nào trên mặt Liễu An Nhiên, nàng nhẹ cau mày nhìn chằm chằm nàng ta.

"Khanh Khanh, Nam Cương thành không thể chờ được, Hàm Mộc Vân cũng không thể chờ thêm."

Liễu An Nhiên khẩn thiết "Khanh Khanh, cô sẽ không hối hận sao? Cho dù cô chưa nhớ ra hết thấy tình cảm với Vô Thần nhưng cô nhớ để hần cứ như vậy chết đi sao?"

Khanh Khanh im lặng một hồi đột nhiên lên tiếng "Vì sao chính cô không giúp hần?"

Liễu An Nhiên tự giễu "Một thân phế vật như ta làm sao giúp được hần?"

Liễu An Nhiên không nhận được câu trả lời, coi như nàng đồng ý, thúc ngựa về phía Đồng Lạc thành mà đi.

Khanh Khanh nhìn theo bóng lưng nàng ta, trong lòng vô cơ khó chịu. Nàng đột nhiên hỏi tới "Người rót cuộc là ai?"

Liễu An Nhiên dừng lại, nàng ta không quay đầu, giọng nói vang vọng "Khanh Khanh, người quên đi ta chính là thiệt thòi của người."

Đột nhiên trong đầu Khanh Khanh nổi lên một suy nghĩ, nàng ta không phải Liễu An Nhiên.

"Liễu An Nhiên" quay đầu, nở nụ cười nhìn nàng "Khanh Khanh, xem như lần này ta cho người một ân tình... Nếu có thể trở lại, ta liền tìm người tính toán hết thấy..." kẻ cả kiếp trước lẫn kiếp này...

Liễu An Nhiên xoay người thúc ngựa đi, trên môi treo nụ cười.

Nàng ta nói dối, thành Nam Cương tuy ở thế hạ phong nhưng chuyện có thể lật ngược. Còn về phần người ở Đồng Lạc kia chính là nhắm vào Khanh Khanh, chỉ sợ lành ít dữ nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 68: Chấm dứt đình chiến

"Khanh Khanh, xem như lần này ta cho ngươi một ân tình... Nếu có thể trở lại, ta liền tìm ngươi tính toán hết thấy..."

Khanh Khanh nhìn về phương hướng bóng dáng Bạch y nữ tử rời đi, trong mắt tràn đầy mộng lung cùng hoảng hốt.

Kỉ ức nhiều năm như vậy đột nhiên như thủy triều trào về, hình ảnh người con gái cùng nữ tử thanh y ấy trùng trùng điệp điệp chồng lên nhau. Dung nhan hoàn toàn khác nhau nhưng lại khiến cho người khác nhận thấy hai người chính là một.

"Đây là Lam Khanh Khanh, từ nay hai người sẽ tiếp nhận dạy bảo nó."

"Ba người các ngươi là một tổ đội, là tam giác vàng trong tổ chức."

"Nên nhớ ba người các ngươi chính là một thể, đừng phản bội tổ chức."

"..."

"Vương Tường Hải, Lam Khanh Khanh, kể từ nay hai người chính là bộ đôi hoàn hảo nhất trong tổ chức"

Người kia đâu?

Nhiệm vụ thất bại, chết rồi...

"Lam Khanh Khanh, lần này tôi đi thay cô, cho cô nợ một cái ân tình. Nếu có thể trở lại liền sẽ tìm cô tính toán hết thấy."

Lời cuối cùng của người kia chính là như vậy.

Tam giác vàng trong tổ chức, người còn lại là một cô gái, gọi là A Sát.

Khanh Khanh thúc ngựa về thành thì trời đã tối hoàn toàn, nàng đến cổng thành đưa ra lệnh bài được người nhanh chóng đưa vào trong.

Tiếng binh khí cùng tiếng trống, tiếng la hét của binh sĩ ngoài chiến trường vang vọng trong tòa thành dường như đã trống rỗng. Khanh Khanh một mạch đi đến cổng thành giáp biên Phong Quốc.

Cổng thành không thể mở nàng đành chạy lên tường thành nhìn một chút. Trên tường thành lúc này có một Bạch y nam tử đang đứng quan sát, tóc dài xổa sau lưng bay tán loạn theo gió.

Vương Quân nghe tiếng động, quay người nhìn. Hắn thấy rõ là nàng cũng không nói gì, thu tầm mắt dừng trên người nàng, thả nơi chiến trường.

Bên dưới lúc này đánh hăng say nhưng tùy tiện nhìn cũng có thể nhìn ra Phong Nguyệt đang ở thế hạ phong. Quân sĩ mặc giáp Phong Nguyệt nhiều nhất cũng không vượt qua mười vạn, chống đối với đoàn quân đông đến nhất thời không nhìn ra bao nhiêu quân rất thảm hại.

Nổi bật trong đám quân, một nam tử mặc áo giáp đỏ rực mang theo một thanh kiếm, đang giao thủ với thiếu niên Khải Lạc cùng lão tướng quân Phong Quốc.

Khanh Khanh nhận ra bốn vị hộ vệ cùng Hắc Kết đều ra trận. Trong thành lúc này chỉ có một vị lão tướng quân bị thương chưa khỏi đang trên tường thành quan sát, một con tin Phong Quốc, không hơn hai trăm cung thủ.

Quả thật rất thảm!

Khanh Khanh nói với vị lão tướng quân trong thành chuẩn bị cung thủ lại một lượt, bất kì lúc nào cũng có thể tiếp ứng quân ta về thành. Nàng sai bảo một binh lính, đem dây thừng đến.

Khanh Khanh lấy một cung tên cùng túi tên của một cung thủ. Nàng nhanh nhẹ giương cung, dùng lực, nhắm thẳng về phía chân của lão tướng quân Phong Quốc đang đối chiến cùng Phong Nguyệt Vô Thân mà bắn.

Mũi tên xé gió, "phập" một tiếng găm chặt vào chân lão tướng quân, khiến ông ta khụy xuống.

Khải Lạc thoáng giật mình, hắn nhìn về phía tường thành, còn chưa nhìn rõ mũi tên thứ hai đã xé gió mà đến. Khải Lạc vội né nhưng mũi tên vẫn lướt qua mặt hắn để lại vết máu dài trên má.

Khanh Khanh bắn tiếp mũi tên thứ ba, mũi tên găm vào cổ tay phải của vị lão tướng quân Phong Quốc, triệt để khiến ông ta không còn khả năng chiến đấu.

Khanh Khanh thu hồi cung tên, nàng nắm lấy đầu đoạn dây thừng cột bên tường thành mà nàng căn dặn binh sĩ lúc này, trực tiếp nhảy xuống từ tường thành.

Chiều dài dây thừng có hạn, chưa tiếp được đất dây đã hết. Khanh Khanh rút Không Y Kiếm ra, găm vào tường thành, thả chậm tốc độ rơi xuống.

Hắc Kết sớm đã đề ý đến bên này, nàng vừa nhảy xuống y liền phi ngựa đến. Y đưa ngựa chiến của y cho nàng, bản thân dùng một ngựa chiến mất chủ khác tiếp tục chiến.

Khanh Khanh dùng Không Y kiếm đánh trong khoảng cách gần, một đường xông đến hỗ trợ Phong Nguyệt Vô Thần.

Khanh Khanh ném Không Y kiếm đến cho Phong Nguyệt Vô Thần, bản thân nhặt đại một thanh kiếm rơi trên đất đánh tới quân địch.

Ban đầu Phong Nguyệt Vô Thần nhìn tới Không Y kiếm rất đần độn không hiểu ý nàng, hấn đột nhiên nghĩ thông, truyền nội lực vào kiếm, phát huy uy lực vốn có của nó.

Phong Nguyệt Vô Thần dùng kiếm mang uy lực lớn mạnh quét một vòng, hai lớp binh sĩ vây quanh hắn liền bị đánh ra xa. Khanh Khanh thừa cơ tiếp cận hắn "Vì sao không rút lui?"

Phong Nguyệt Vô Thần lại quét đi một vòng binh sĩ, lui về phía sau "Không thể, ở đây có một kết giới bao vây diện rộng, không thể thoát khỏi."

Khanh Khanh nhíu mày, lui về phía Hắc Kết phía sau "Không thể phá kết giới?"

Hắc Kết lắc đầu, đột nhiên y nhận ra khi này Khanh Khanh vào trong không có vấn đề gì. Kết giới này chỉ để đối phó người bên trong.

Y đã dùng "phá địa trận" nhưng không thể phá được kết giới, y cũng rõ những thứ đại loại như kết giới "phá địa trận" hoàn toàn không có tác dụng.

Quân Phong Nguyệt điên cuồng chém giết địch, lùi về sau nhưng dường như có tấm màn vô hình ngăn bước họ lại, tấm màn bao phủ cả chiến trường.

Vương Quân trên tường thành vốn đã nhìn ra dị động. Hắn quan sát một hồi, tay khẽ nhúc nhích. Trên kết giới bên dưới trận chiến hiện lên vết sáng nho nhỏ, tiếng nổ nhỏ bị tạp âm trên chiến trường che lấp.

Vương Quân nhíu mày nhìn kết giới chỉ thoáng rung động rồi lại bình yên như cũ.

Bên cạnh vang lên tiếng mèo kêu thật nhỏ, Vương Quân thoáng nhìn dưới chân, một đoàn bóng trắng ngẩn cái đầu nhỏ nhìn hắn.

Vương Quân ôm A Tuyết lên, nhẹ giọng lầm bầm gì đó rất nhỏ, bị tạp âm lấn át chẳng nghe ra là đang nói gì.

Vương Quân nói rồi khẽ thở dài, im lặng thật lâu. Hắn đưa mắt nhìn chiến trận phía dưới, vô thức nóng lòng không yên.

Bỗng kết giới hiện lên vài vết sáng đứt gãy. Vương Quân khẽ nhíu mày nhìn vết sáng dần tụ lại một điểm lệch phía trái một chút.

Điểm yếu?!

Vương Quân ngưng tụ kim quang nhàn nhạt trên tay, kim quang hóa thành một con kim điệp rực rỡ to chừng bàn tay. Kim điệp bay đến nơi tụ ánh sáng kia, Vương Quân thông qua kim điệp truyền nội lực về nên trận pháp hoa văn phức tạp.

Nếu như Hắc Kết thấy sẽ dễ dàng nhận ra chính là trận pháp phá lòng giam ở rừng đông ngoại thành kia.

Trận pháp hoàn thành kim điệp liền biến mất, nơi đó bao phủ một tầng kim quang chói mắt. Vương Quân khẽ lầm bầm, hắn hô nhỏ một "Phá thiên trận", trận pháp liền ảnh hưởng đến kết giới.

Kết giới rung động mãnh liệt cuối cùng "ầm" một tiếng vỡ nát. Vương Quân nhẹ câu môi cười, vô thức xoa đầu cục bông trắng trên tay.

Trận pháp "Phá thiên trận" cùng kết giới kia nếu để người tu tiên đạo nhìn thấy đều có thể dễ dàng nhận ra. Hai trận pháp kia đều là pháp thuật nổi tiếng trong giới tu tiên đạo. Những người dùng thuật đều là người tu tiên.

A Tuyết cao ngạo hất đầu, né khỏi tay của Vương Quân phi xuống đất chạy mất.

Kết giới bị phá hủy, quân Phong Nguyệt liền liên tục rút lui. Công thành mở ra, cung thủ hỗ trợ quân sĩ vào thành.

Phong Nguyệt Vô Thần cùng Khanh Khanh, tứ đại hộ vệ và Hắc Kết chặn phía trước, bảo vệ quân sĩ an toàn vào thành trước.

Khải Lạc cùng vài vị tướng chỉ huy trong cuộc chiến thấy đã không còn lợi thế như trước cũng hạ lệnh rút lui.

Khải Lạc nhìn quân sĩ Phong Nguyệt đã rút hết vào thành, nhìn công thành nặng nề đóng lại có cảm xúc gì đó rất lạ.

Vốn dĩ nếu Phong Quốc tấn công vào thành ắt sẽ chiếm được thành Nam Cương ngay lập tức. Vì sao nữ vương lại không công thành?

Khải Lạc nhìn lên tường thành liền thấy bạch y nam tử đứng bên trên. Ánh lửa hắt lên người nam tử nhìn có vẻ rất mỏng lung, huyền ảo.

Hắn không kinh ngạc lắm, giờ ta ra về chào hỏi rồi lên ngựa theo quân rời đi.

Phong Quốc thật khó hiểu, nữ vương thật khó hiểu, kể cả vị quốc sư kia cũng làm cho người khác đau đầu. Khải Lạc vẫn là một thiếu niên, Khải Lạc từ chối hiểu bọn họ.

Hắn là một tướng quân, theo lệnh là được.

Vương Quân nhìn đội quân phong Nguyệt dần rút lui, hắn thở ra một hơi, xuống tường thành.

P/s: Trung thu vui về kanatasakilo151. Chap này dành tặng cho nàng ah~

Chúc nàng một tết đoàn viên hạnh phúc bên gia đình, người thân! Một tết trung thu thật vui về! Tới an~

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 69: Chúng ta giống nhau

Động tối chật hẹp đầy mùi ẩm mốc khó chịu, Liễu An Nhiên mơ mơ hồ hồ quan sát xung quanh một phen. Cô không nhận ra nguy hiểm gì liền thở nhẹ ra một hơi ngả người xuống đất.

Động quá tối, không có lấy một chút ánh sáng, cô không nhìn ra bộ dáng bản thân lúc này nhưng cảm nhận được toàn thân đau đớn. Đáng về lúc này của cô cũng không quá tốt đi?!

Thanh y tao nhã ban đầu giờ bị nhuộm máu, rách rưới không ra hình dạng, vết thương trên người cô đang không ngừng rướn máu, không có dấu hiệu ngừng.

Đương lúc Liễu An Nhiên nghĩ rằng trong động tối chỉ có mình cô thì đột nhiên cách đó không xa vang lên tiếng xột xoạt của y phục, mờ mờ có thể thấy một bóng trắng.

Liễu An Nhiên bị dọa cho thất sắc, khi này cô nhìn còn không phát hiện ra vật sống nào đâu.

Bóng trắng kia dường như cảm nhận được ánh mắt nàng "Nhìn cái gì?". Giọng nói kia dễ dàng nhận ra là một nam tử, âm thanh hơi khàn khàn.

Liễu An Nhiên im lặng một hồi, cũng không nói gì yên tĩnh nhìn về phía hắn.

Bóng trắng không trực tiếp đứng dậy, hắn ngồi cách cô tầm năm bước chân, động tối cũng chỉ rộng bao nhiêu đó. Dường như hắn cũng bị thương không kém gì cô.

Bóng trắng ho khan phun ra ngụm máu, mùi máu tanh tỏa ra xung quanh. Hắn cúi nhỏ một tiếng "Xúi quẩy!"

Liễu An Nhiên ngoài ý muốn mở miệng "Người thì có khi nào may mắn?"

Bóng trắng kia trợn mắt trừng cô, nghĩ đi nghĩ lại hắn vốn xui xẻo liền cụt mắt, không thêm đề ý lấy.

Liễu An Nhiên sờ soạn kiểm tra thân thể, trên người cô có hết thấy bốn vết thương, vết thương nặng nhất chính là ở chân trái, không thể đi lại.

Liễu An Nhiên sờ ra một tay đầy máu, càng nghĩ càng tức, lườm bóng trắng một phát "Người có phải là nam nhân không? Đối với một nữ nhân chân yếu tay mềm cũng ra tay!"

Bóng trắng kia trầm mặc một lát mới tiếp lời "Ta không phải là người."

Hai bên nháy mắt đều im lặng.

Liễu An Nhiên một đường đi đến rừng cây ngoại thành Đồng Lạc, lúc đến mặt trời đã xuống núi chỉ còn những vệt nắng màu hổ phách nhàn nhạt. Cô tìm loạn trong rừng nửa canh giờ mới tìm ra một cái sơn động trong rừng không biết vì lý do gì mà tạo nên. Hàm Mộc Vân bị nhốt ở đó.

Liễu An Nhiên ngoài ý muốn nhìn thấy Bạch Kết đã nhiều năm không gặp. Hắn một thân bạch y trắng tuyết ngồi trên một cái ghế đơn trong động, bên

cạnh có một cái bàn gỗ, Hàm Mộc Vân bị đánh ngất trời lại bên góc động.

Hai năm trước từ khi Thượng Quan Tề bị bắt, Bạch Kết liền biệt vô âm tín. Bạch Kết được xem như là một "sản phẩm" của Xích Hà cung nhưng đã "giao dịch" với Thượng Quan Tề, hẳn cũng đã nhận Thượng Quan Tề làm chủ. Bạch Kết hoàn toàn không bị ràng buộc bởi Xích Hà cung, Xích Hà cung cũng kiểu "hàng đã bán không thu hồi" mà mặc hần.

Trước khi Bạch Kết trở thành sản phẩm giao dịch Liễu An Nhiên từng gặp qua hần ở Xích Hà cung.

Liễu An Nhiên một thân võ công bị phê không thể đánh trực diện cứu người đành bày mưu lừa gạt Bạch Kết, âm thầm hạ thủ.

Bạch Kết lại không phải hạng người ngu ngốc dễ lừa gạt, cô ăn phải không ít khổ sở.

Cuối cùng Liễu An Nhiên lợi dụng hần sơ suất mà phóng ám khí, hạ độc thủ. Cô thừa dịp hần bị thương mang Hàm Mộc Vân đi nhưng chưa đến cửa động đã bị hần đuổi tới.

Bạch Kết là người xích Hà cung, thiên về dùng nội lực, cái động nhỏ đã sớm bị hai người oanh tạc đến sắp không chịu nổi. Một kích cuối cùng của Bạch Kết đánh về phía Liễu An Nhiên cũng đồng thời phá vỡ hoàn toàn sức chịu đựng của sơn động. Sơn động trong nháy mắt sụp đổ.

Liễu An Nhiên chỉ kịp đẩy Hàm Mộc Vân ra ngoài, động đá sụp đổ, chôn vùi cô và Bạch Kết bên trong. Hàm Mộc Vân còn chưa tỉnh lại, cô cũng không biết vị trí nàng đã qua khỏi chốn động hay chưa.

Liễu An Nhiên trước khi mất ý thức cố gắng tránh sự va đập với đá đất sụp đổ, rơi xuống nơi cuối cùng của sơn động.

Trong lúc mơ hồ Liễu An Nhiên cùng Bạch Kết bị đẩy đến nơi sâu nhất trong sơn động. Chỗ cuối cùng xem như được đất đá rắn chắc bao vây, tạo ra một cái khe hẹp nhỏ bảo toàn tính mạng hai người.

Liễu An Nhiên tiện tay xé lấy một mảnh vải của trung y xem như sạch sẽ băng bó vết thương, tạm thời cầm máu.

Dù gì Liễu An Nhiên cũng là một y sư, trong người không khỏi có những loại thuốc linh tinh chữa thương cầm máu gì đó. Cô lục lọi lại trên người, quả nhiên tìm ra vài lọ thuốc.

Trong hốc động nhỏ không có lấy một ánh sáng, không thể phân biệt lọ thuốc cô đành đồ hết thuốc ra ngửi từng viên một.

Liễu An Nhiên xử lý vết thương xong thấy mới ngân đầu, trong bóng tối, cơ hồ nam tử đối diện luôn nhìn cô.

"Người nhìn ta làm gì?"

"Tại sao người tới lại là người?"

Liễu An Nhiên nhìn về nơi phát ra tiếng nói, trong hốc động quá tối không nhìn rõ người trước mặt "Người nghĩ người đến là ai? Khanh Khanh sao?"

Bạch Kết im lặng, hồi lâu hần lại lên tiếng "Vì sao?"

Liễu An Nhiên cười khê, không trả lời ngược lại hỏi "Tại sao người muốn giết nàng?"

"Theo lệnh chủ, không có quá nhiều lý do."

Liễu An Nhiên bật cười "Người đúng là con chó trung thành." Cô thoải mái như vậy cũng không sợ Bạch Kết đối phó cô.

Bạch Kết trong đêm tối cúi đầu, Liễu An Nhiên không nhìn ra sắc mặt hần "Còn cách nào sao?!"

Liễu An Nhiên trầm mặc "Vốn không phải là đường cùn, là tự người khiến bản thân không còn đường lui."

Bạch Kết nhếch môi châm biếm "Người thì biết cái gì?!"

Liễu An Nhiên bên kia im lặng, đến khi hần tưởng chừng cô không nói lại cô bỗng nhiên trầm giọng nói "Sao lại không biết, chúng ta khá giống nhau đi?!"

Bạch Kết ngẩn đầu nhìn về khoảng tối, nơi Liễu An Nhiên ngồi.

Liễu An Nhiên chậm rãi nói như đang kể chuyện xưa "Thân thể hiện tại vốn không thuộc về chúng ta, chúng ta giống nhau đều là những hồn phách lưu lạc được người khác hiến xá chỉ là cách nhập vào xá khác nhau mà thôi."

Bạch Kết lãnh tỉnh nhìn về phía Liễu An Nhiên.

Cô thở dài "Cuộc sống của người do người lựa chọn không ai ép cả, nếu có vì sao lại không vượt lên? Người cho rằng cơ thể này không phải của người, người cho rằng sinh mệnh bản thân bị người khác thao túng nên nhu nhược tuân theo. Người không nhận ra kỳ thật người có thể tự sinh tự diệt, không phụ thuộc vào bất cứ ai."

Trong con người đen kịt của Bạch Kết thoáng qua vẻ phức tạp, hần lăm bầm "Ta không phải là người, là một quỷ hồn do ông ta nuôi, không có thân thể, không có danh phận..."

"Nếu người cảm thấy bản thân là quỷ sao không đi đầu thai đi?"

Bạch Kết ngần ra, hần trước kia là một quỷ anh được nuôi trong cơ thể người, hiện tại hoàn toàn hòa nhập vào xương cốt nhân loại này, muốn đi đầu thai trừ phi lại chết thêm lần nữa.

Vậy nên... Hần là người sao?

Chỉ có nhân loại mới có sinh tử luân hồi.

Bạch Kết cười khê "Người này là đang đánh đời sự chú ý của ta?"

Liễu An Nhiên cười "Ta còn không biết sẽ bị nhốt ở đây bao lâu, nếu cứ thế bị chôn chết vậy chẳng phải người chính là quỷ cùng ta xuống hoàng tuyền hay sao? Hòa bình một chút, ta không muốn trở thành quỷ còn mang theo kẻ thù."

Khóe môi Bạch Kết khẽ nhếch lên hình bán nguyệt nhưng trong bóng tối Liễu An Nhiên không thấy được.

Hai người ai cũng không nói gì thêm, qua hồi lâu bỗng Bạch Kết lên tiếng "Người vì sao lại chết?"

Liễu An Nhiên không nghĩ đến hần sẽ hỏi đến nhưng vẫn không từ chối trả lời "Đại khái là bị tổ chức ném ra làm lá chắn. Còn người?"

Bạch Kết trầm mặc, hồi lâu mới mở miệng "Một tuổi đã mất, không nhớ ra."

Hần là một quỷ anh.

"Người tình nguyện hi sinh vì Lam Khanh Khanh?" Hần rất thắc mắc, trước cũng không thấy quan hệ giữa hai người tốt đến vậy.

Liễu An Nhiên trầm ngâm "Cũng vì nàng mà chết một lần, vốn không quá xem trọng. Nàng cũng xem như là... Người thân duy nhất của ta." Kiếp trước lần kiếp này.

Bạch Kết không đáp lời. Không gian nhỏ hẹp yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ ràng.

Đột nhiên âm thanh nhẹ nhàng của nữ tử vang lên.

"A Sát, từng là tên của ta."

P/s: Chap này tặng cho tất cả mọi người đang đọc truyện của ta. Chúc các nàng trung thu vui vẻ~

Thân ái~

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Môi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 70: Liễu an nhiên-a sát

"Rầm"

Liễu An Nhiên và Bạch Kết bị nhốt không rõ bao lâu, dường như rất lâu cũng dường như rất nhanh. Đương lúc hai người cho rằng họ sẽ không ra ngoài được đột nhiên bên trên vang lên tiếng nổ đĩnh tai nứt óc, tiếp đó đất đá phía trên chấn động kịch liệt.

Đất đá bị chấn động mạnh rơi xuống hốc động, Bạch Kết đứng bên trong cùng hốc động không khá bị đá vụn rơi xuống. Hần nhìn đến Liễu An Nhiên đứng ngoài cùng, quyết định giơ tay kéo cô về phía mình.

Hai người nép sát vào cuối hốc động mới miễn cưỡng tránh đất đá bên trên rơi trúng. Vì không gian không quá cho phép, Liễu An Nhiên gần như được Bạch Kết ôm vào trong ngực.

Tiếng nổ vang lên bốn lần liên tiếp, đất đá rung chuyển kịch liệt dần dừng lại, phía trên đã hở ra một khoảng nhỏ để lọt ánh sáng mặt trời vào.

Liễu An Nhiên nép ở góc tối, ánh sáng đường đột chiếu vào khiến mắt cô có chút đau rát.

Phát hiện lỗ hổng, bên ngoài không còn tiếng nổ nữa, cơ hồ nghe thấy người chỉ huy di chuyển đồng đá to nhỏ bên ngoài ra, lộ ra một cái hố lớn.

Ánh sáng từ miệng hố bỗng chợt bị tối lại, có người đứng ở miệng hố gọi lớn "Có ai ở bên dưới không? Liễu cô nương?"

Liễu An Nhiên bị nhốt bên dưới quá lâu không ăn không uống trên người lại tràn ngập vết thương lớn nhỏ đã sớm không còn sức. Cô hiện tại dựa cả người vào Bạch Kết để đứng vững. Hiện nhiên dù hiện tại nàng lên tiếng bên trên cũng không nghe thấy âm thanh yếu ớt của nàng.

Bên trên không nghe thấy ai đáp liền ném một đoạn dây thừng xuống, người vừa gọi cô men theo dây thừng nhảy xuống động.

Người đi xuống là một binh sĩ mặc giáp y Phong Nguyệt, trên tay cầm đuốc, chiếu sáng cả hốc động nhỏ hẹp.

Binh sĩ mượn ánh lửa nhìn thấy Liễu An Nhiên, khuôn mặt vui mừng nhưng nhìn đến nam tử bạch y lạnh lùng ôm nàng liền thất sắc. Binh sĩ lăm bấp kinh hãi "Người... Người..."

Bạch Kết buông Liễu An Nhiên ra, một hai bước liền đến trước mặt binh sĩ. Không rõ từ khi nào hắn rút ra một dao găm kề lên cổ binh sĩ kia.

Ánh sáng phía trên bị chặn lại một lần nữa, từ trên miệng hố vang lên tiếng nữ tử thanh lãnh "Có chuyện gì?"

Khoảng cách từ miệng hố đến đáy động quá xa, người phía trên không nhìn thấy hoàn cảnh bên dưới.

Bạch Kết nhỏ giọng uy hiếp "Im lặng, đưa nàng lên."

Binh sĩ kia hoảng sợ gạt đầu như bấm tỏi.

Bạch Kết thả hắn ra, hắn liền vội chạy lại đỡ Liễu An Nhiên lên, một mặt hướng phía trên nói lớn "Tìm thấy Liễu cô nương rồi!"

Binh sĩ lấy dây thừng buộc ngang hông Liễu An Nhiên, người phía trên thấy sức nặng liền kéo dây lên.

Khanh Khanh lạnh nhạt đứng phía trên nhìn dây thừng kéo lên nữ tử thanh y sộc sộc dính đầy máu đang trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh.

Nhóm binh sĩ khác vội kéo Liễu An Nhiên lên, cõ lấy dây thừng ném xuống bên dưới kéo binh sĩ bên dưới lên.

Khanh Khanh kiểm tra trên dưới Liễu An Nhiên một lượt, ngoại trừ vết thương có chút nặng nhưng đã xử lí qua không có gì đáng ngại. Chỉ là mệt mỏi quá độ mà ngất đi.

Nhóm binh sĩ kéo binh sĩ được cử xuống hố thăm dò lên, còn đang kì quái vì sao trọng lượng của hắn đột nhiên nặng như vậy đã thấy bóng trắng nương theo dây thừng phi thân lên mặt đất. Binh sĩ bị Bạch Kết xách lên thô lỗ ném trên mặt đất.

Khanh Khanh nhìn tới hắn, đôi mày nhíu lại "Bạch Kết?!"

Bạch Kết nhìn nàng rồi lại nhìn Liễu An Nhiên bị ngắt được nàng nâng đỡ. Hắn như muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi, xoay người rời đi.

"Ai phải ngươi đến?" Khanh Khanh đề Liễu An Nhiên tựa vào tảng đá lớn bên cạnh, đứng dậy.

Bạch Kết nghe lời chấp vãn của nàng, dừng lại "Ngươi hẳn là rõ ràng."

Khanh Khanh cau mày "Thượng Quan Tề?"

Bạch Kết không lên tiếng.

Thượng Quan Tề đúng là đối với nàng cừu hận sâu đậm, không đội trời chung. Hắn rơi vào thế hạ phong vốn không thể cự mình nhưng vẫn được quý nhân trợ giúp, ổn định lên liền không quên đi nàng.

Khanh Khanh đối với Thượng Quan Tề luôn luôn "nhớ thương" nàng cũng lười để ý, dù sao hắn đánh không lại nàng... Nhưng hắn lại thích chơi trò tiểu nhân!

Khanh Khanh lạnh nhạt phun ra ba chữ "Ta ở đây."

Ta ở đây, muốn giải quyết chuyện gì thì cứ tự nhiên.

Bạch Kết nhếch môi cười khê "Đang bị thương, đánh không lại."

Khanh Khanh nhíu mày, không phải ngươi còn có mấy cái tà thuật nữa sao?!

"Vậy ngươi cho rằng ta sẽ cứ vậy thả ngươi đi?"

Bạch Kết thần nhiên hỏi "Ngươi muốn gì?"

Khanh Khanh cười lạnh "Tồn thương người của ta còn có thể bình yên đi như vậy?! Ta cũng không phải kẻ dễ bắt nạt."

Bạch Kết im lặng nhủ mày.

Khanh Khanh ngoắt tay về phía hắn "Ta với người đánh một trận, người thắng liền có thể đi, nếu người thua..."

Nàng neho mắt nguy hiểm nhìn hắn "Trở về nói cho chủ nhân của người biết đừng động tay động chân vào người của ta. Ta không rõ mạng hắn còn lưu được đến khi nào đâu!"

Liễu An Nhiên bị đau mà tỉnh lại. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là một đồng băng vải, y phục dính đầy máu dưới đất.

Có người bước ra từ bình phong, nàng trực tiếp dẫm lên đồng băng vải đi đến bên giường. Liễu An Nhiên cũng đưa mắt nhìn theo.

Khanh Khanh ném mấy lọ thuốc cùng băng vải mới lên giường, nhìn thấy cô đã tỉnh cũng không câu nệ gì, trước tiếp ngồi bên giường.

"Yếu như vậy!"

Liễu An Nhiên khẽ cười, sợ ý động vào vết thương đau đến nộ cười cứng lại "Ta không giống như trước kia, hiện tại cũng chỉ là một phế vật."

Khanh Khanh ném cho cô một cái ánh mắt khinh thường "Còn biết bản thân là phế vật?"

Liễu An Nhiên chỉ cười trừ.

"Đóng thuốc kia người xem thứ nào uống được liền uống." Khanh Khanh hát cảm chỉ về mấy lọ thuốc linh tính nàng ném trên giường. Dù sao cô cũng là y sư, không vấn đề gì đi!'

Liễu An Nhiên có chút dở khóc dở cười "Người khác không nói qua thuốc dùng thế nào?"

"Hàm Mộc Vân từng nói qua, quên rồi. Có cần gọi nó đến nói lại cho người một lần?"

Liễu An Nhiên xua xua tay, cô chống tay ngồi dậy. Khanh Khanh nhìn dáng vẻ chật vật của cô cũng không có ý tứ đến đỡ.

Liễu An Nhiên lấy mấy lọ thuốc đổ ra tay người người, nhận thức được mấy viên thuốc có lợi cho vết thương liền uống.

Liễu An Nhiên ngẩn đầu đối diện với ánh mắt của nàng "Nhìn cái gì?"

Khanh Khanh thu tầm mắt, làm như chưa có gì xảy ra "Không có gì?"

"Nghĩ xem nên báo đáp ta thế nào sao?"

Khanh Khanh lườm cô "Ta không nói mang ơn người, đều là người chủ trương."

Liễu An Nhiên không phục nói "Dù sao cũng là ta giúp người, hai lần, ta phải tính đủ."

Khanh Khanh trầm lặng nhìn cô "Lần đó... Lần đó xảy ra chuyện gì?"

"Vương Tường Hải chưa nói qua cho người?"

Liễu An Nhiên hơi hột cười "Cũng đúng, hắn làm sao nói ra ah. Cũng không có gì, nhiệm vụ thất bại, đội trưởng đẩy ta ra làm bia đỡ đạn cho bọn họ chạy trốn. Cứ như vậy mà chết."

Khanh Khanh im lặng nhìn nữ tử có chút xa lạ lại có chút thân thuộc trước mặt.

Nhiệm vụ lần đó là của nàng, tổ chức chỉ đích danh nàng và Vương Tường Hải đi. Nhưng mà nữ tử trước mặt, A Sát kiếp trước thay nàng đi.

Một đi không trở về.

Năm đó nàng mười ba tuổi.

Liễu An Nhiên thấy Khanh Khanh thất thần liền hươ hươ tay "Này... Cảm động như vậy sao?"

Khanh Khanh lườm cô một cái, quay mặt đi, dòi đi đề tài "Tên người thật khó nghe."

Liễu An Nhiên ngẩn ra "Hả? Tên ta?"

Liễu An Nhiên lăm bầm lâu bầu "Người nghĩ ta muốn sao? Đây là tên của nguyên chủ, ta không thất đức đến mức đổi luôn tên của người ta đâu. Ta hiện tại là phế vật, rất yếu được chưa, tên ta giống người ta thì thế nào?!"

Khanh Khanh cúi đầu, che giấu cánh môi giương lên hình bán nguyệt.

Liều An Nhiên im lặng đi nhìn nữ tử trước mặt.

Hai người đều cảm thấy khá là vi diệu. Kiếp trước hai người họ chỉ ở cùng nhau ba năm, xem như là kẻ vai sát cánh, vào sinh ra tử. Cả hai ở kiếp trước đều chết trong oán hận, chết khi thanh xuân còn dài như vậy.

Hai người đều không ngờ đến họ sẽ xuyên qua một thời không khác, còn gặp lại nhau, trả nợ cho đối phương.

Kiếp trước Khanh Khanh nợ ân tình một A Sát, kiếp này nàng nợ một Liều An Nhiên.

Rõ ràng nữ tử kia không thích nàng, thậm chí luôn nghĩ cách gây khó dễ cho nàng nhưng lại tình nguyện hi sinh vì nàng, không chỉ một lần...

P/s: Kết thúc thời gian bù chap ah~ Kể từ tuần sau lịch update sẽ quay lại vào Thứ 5 và Chủ Nhật hàng tuần nha.

Tối an~

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 71: Uyên ương phỉ thúy vẫn luôn trên người nàng

Cạch

Phong Nguyệt Vô Thần ngồi ở thư án ngẩn nhìn ra ngoài cửa, ngoài ý muốn nhìn thấy nữ tử huyết y lãnh đạm đi vào. Phải biết nàng rất hiếm khi đến tìm hắn.

Lam Khanh Khanh tiêu sái đi vào, ngồi lên đệm bên cạnh thư án, xem phòng của hắn như phòng mình.

"Nàng tìm ta có chuyện gì?"

"Liều An Nhiên."

Phong Nguyệt Vô Thần cau mày "Muội ấy làm gì nàng?"

Khanh Khanh hồ hững nhìn hắn, lắc đầu "Không có, muốn biết chút chuyện của cô ấy."

Phong Nguyệt Vô Thần kinh nghi nhìn nàng một hồi, cuối cùng cũng không hỏi ra nghi hoặc trong lòng "Nàng muốn biết chuyện gì?"

"Tất cả." Nàng nghĩ nghĩ lại bồi thêm câu "Từ khi người gặp cô ấy, nói tất."

Liều An Nhiên là nữ nhi của một nông gia ở trấn nhỏ gần biên giới.

Phụ thân nàng từng đi lính, trải qua nửa cuộc đời nơi chiến trường cuối cùng mang một thân nửa phế nửa tàn trở về nhà.

Mẫu thân nàng làm ruộng trồng trọt vất vả nuôi nấng Liều An Nhiên trưởng thành, sau lại gánh vác thêm phụ thân nàng.

Liều An Nhiên là một nữ tử đoan trang hiền lành, cuộc sống xoay quanh việc làm ruộng, nuôi gà ở chốn quê nghèo như bao nữ tử khác. Cho đến lần lễ hội của trấn, Liều An Nhiên cùng vài nữ tử đồng trang lứa lên huyện bên mua vài thứ cho mùa vụ tiếp theo gặp phải đứa con trai háo sắc của tri huyện.

Đứa con trai kia của tri huyện nhìn trúng Liều An Nhiên có vài phần tư sắc, nhất quyết muốn mang nàng về phủ. Đám nữ tử đi cùng nàng cũng bị bắt nhốt lại.

Liều An Nhiên may mắn chạy trốn được. Nhi tử của tri huyện lại không tha đem người đến bắt nàng.

Liều gia không quyền không thế chỉ là một hộ nhỏ dưới mí mắt quan tri huyện làm sao chống cự nổi. Nhi tử của tri huyện ném thoi bạc vào người Liều phu nhân, bắt Liều An Nhiên đi. Đám nữ tử trước đó cũng không được thả về. Liều An Nhiên không danh không phận bị đưa vào phủ.

Đoạn thời gian đầu vì nàng kháng cự quá quyết liệt nên nhi tử tri huyện gia không động vào nàng. Chính thất phu nhân của hắn cũng ganh ghét khi dễ nàng.

Chuyện kéo dài đến khi Liễu An Nhiên bị bức tử, nhảy hồ tự vẫn, trong phủ tri huyện lại truyền ra nàng sảy chân té xuống.

Liễu An Nhiên hôn mê suốt mấy ngày, khi tỉnh dậy thì như biến thành người khác. Đêm hôm đó Tri phủ gặp hỏa hoạn, tên nhi tử kia bị người chặt đứt mệnh căn, chính thất phu nhân dung nhan bị hủy, không lâu sau treo cổ trong nhà mà chết.

"Khi ta gặp Liễu An Nhiên chính là hai ngày sau khi phủ tri huyện gặp hỏa hoạn. Tình cờ đi ngang qua bên ngoài huyện gặp được muội ấy, có lẽ bị truy sát, tình trạng không tốt."

Khanh Khanh nhàn nhã ngồi gác chân lên ghế bên cạnh, lạnh nhạt hỏi "Sau đó?"

Phong Nguyệt Vô Thần ném sổ sách vừa xem xong qua bên cạnh, lấy tới chồng sổ sách khác. Hắn nhìn thoáng qua nàng, khóe môi câu lên nụ cười.

"Muội ấy đồng hành cùng ta một đoạn thời gian, sau đó trở về Xích Hà cùng theo danh nghĩa môn hạ của ta. Khi ấy thực lực của muội ấy rất mạnh..."
Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên ngừng lại, ngẩn đầu nhìn Khanh Khanh.

"Ta đột nhiên nghĩ đến, thủ pháp của An Nhiên lúc trước có mấy phần giống nàng."

Khanh Khanh không phản bác, dù sao khi ở trong tổ chức nàng cũng là do A Sát... Liễu An Nhiên cùng Vương Tường Hải mang.

"Tại sao cô ấy bị phế?"

Ngón tay đang lật trang giấy của Phong Nguyệt Vô Thần khựng lại "Là vì ta."

Hắn sắp xếp lại từ ngữ, nói lại một lần "Đó là chuyện tám năm trước, một năm trước đại loạn. Ta nhận được một nhiệm vụ ở Thiên Khanh, người đồng hành duy nhất của ta chính là An Nhiên. Ở đó, An Nhiên cứu ta một mạng, một thân võ công bị phế, mạng cũng là đi một vòng từ quỹ môn quan trở lại."

Phong Nguyệt Vô Thần dường như chìm vào quá khứ, ngẩn người vô định nhìn vào sổ sách trước mặt "Khi đó ta đã hứa sẽ chăm sóc muội ấy cả đời."

Khanh Khanh nâng mắt "Liễu An Nhiên thích ngươi."

Phong Nguyệt Vô Thần "Ừ" một tiếng lại như nhớ tới cái gì đột nhiên ngẩn đầu luống cuống giải thích "Ta không có ý gì với muội ấy cả, trước là thuộc hạ, chỉ xem muội ấy như muội muội ruột thịt."

Khanh Khanh nhếch môi giễu cợt "Phản ứng lớn như vậy làm gì? Ta lại không có hỏi đến ngươi."

Phong Nguyệt Vô Thần cúi đầu "Trước đây nàng từng hiểu lầm."

Khanh Khanh không mặn không nhạt "Oh" một tiếng "Đó là trước đây." hiện tại ta không quan tâm.

Nghĩ nghĩ, vị trí trái tim lại ần ần có chút đau.

Khanh Khanh lái sang chủ đề khác "Sau khi ngươi rời khỏi Xích Hà cùng cô ấy đi đâu?"

"Thân thể muội ấy bị phế, không thể tập võ luyện công được nữa, ta gửi muội ấy đến nơi khác học y thuật. Khi ta rời khỏi Xích Hà cùng muội ấy còn chưa trở lại. Sau khi ổn định lại thể cuộc thì đã không thể liên lạc được với An Nhiên, muội ấy cũng chưa từng đến tìm ta. Gần ba năm trước, biến cố ở biên cương xảy ra muội ấy mới trở lại."

Khanh Khanh một tay chống cằm, một tay gõ gõ trên thư án không biết đang nghĩ đến cái gì mà xuất thần.

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn thấy nàng như vậy mở miệng mấy lần rốt cuộc cũng không nói cái gì, yên lặng xem sổ sách.

Qua hồi lâu đột nhiên nghe thấy Khanh Khanh lên tiếng "Trước kia vì sao ta lại quen biết ngươi?"

Phong Nguyệt Vô Thần ngẩn đầu, không ngờ đến nàng sẽ hỏi về việc này, có chút đàn ra.

Khanh Khanh nhìn thẳng vào hắn, yên lặng chờ nghe câu trả lời.

Ta đang học hỏi thứ không biết! Không mất mặt!

Phong Nguyệt Vô Thần phản ứng lại, có chút ngốc ngốc cười "Lần đầu gặp mặt chính là nàng đến phủ của ta trộm "Uyên Ương phi thúy" bị hộ vệ truy đuổi trốn đến dục phòng ta đang dùng."

Khóe miệng Khanh Khanh giật giật, nàng lẳng lặng giơ tay che mặt. Thật là mất mặt!

Khanh Khanh hít sâu một hơi, cố gắng duy trì tinh thần "hiếu học", không biết phải hỏi "Vậy vì sao ta lại vào cung?"

"Ta nói nàng trở thành thuộc hạ nằm vùng của ta, tiến vào cung theo dõi động tĩnh, nàng không tin không?"

Không tin!

Khanh Khanh xém chút phun ra hai từ "không tin" nhưng lại nghĩ đến những đoạn kí ức vỡ vụn trước đó rất nhanh nuốt vào.

Quá mất mặt!

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười, ân cần đem chuyện từ khi hắn gặp nàng nói qua lại một lượt.

Khanh Khanh trong quá trình nghe lại chuyện xưa chỉ có thể âm thầm che mặt mắng thời "trẻ trâu" của mình. Mất mặt x3

Phong Nguyệt Vô Thần nói đến chuyện xảy ra ở Nam Cương, chính tại nơi bọn họ đang ở thoáng ngừng lại nhưng không quá lâu, đem toàn bộ chuyện nói qua một lần, không chút giấu diếm.

Khanh Khanh nghe đến đó cũng chỉ trầm mặc không tiếp lời.

Trong lời kể của Phong Nguyệt Vô Thần có vài chi tiết xuất hiện ở mảnh vụn kí ức nàng nhớ được. Lời kể của hắn như một chìa khóa, như một loại thuốc dẫn dắt và những mảnh vụn kí ức lại với nhau, xuất hiện nhiều đoạn quá khứ cụ thể.

Khanh Khanh mặc danh kì diệu nhớ lại một số đoạn kí ức quan trọng, đặc biệt của trước đây. Ví như lí do nàng vào cung, chuyện xảy ra ở Nam Cương, chuyện âm mưu của Thượng Quan Tề... Rành mạch không một chỗ trống.

Những kí ức còn lại quá mờ nhạt lại kèm thêm não cá vàng vô phương cứu chữa từ trước, tạm thời không thể nhớ ra.

Lời kể của Phong Nguyệt Vô Thần dứt, không khí trong phòng bỗng có chút ngột ngạt. Hai người yên tĩnh đến lạ thường, ai cũng chìm vào suy nghĩ của bản thân.

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn đến Khanh Khanh, khẽ thở dài.

"Uyên Ương phi thúy."

Khanh Khanh đột nhiên lên tiếng "Ta vì Uyên Ương phi thúy mới tìm đến phủ của ngươi, vậy đôi ngọc bội đó đâu?"

Phong Nguyệt Vô Thần không nghĩ đến nàng hỏi về Uyên Ương phi thúy, đối với đôi ngọc bội kia hắn chỉ chắc đầu "Đôi ngọc bội kia đúng là xuất hiện từ chỗ của mẫu thân ta, nhưng trong tay ta chỉ có một mảnh ngọc bội, mảnh kia đã bị thất lạc từ lâu."

Khanh Khanh nhíu mày "Ngươi lừa ta!"

Phong Nguyệt Vô Thần chỉ cười không nói. Quả thật khi đó hắn lừa nàng.

Khanh Khanh càng nghĩ đến càng tức "Vậy mảnh ngọc bội nắm giữ đâu?" Không có một đôi ta lấy một mảnh, tuyệt không thể chịu thiệt!

Phong Nguyệt Vô Thần cười tà mị nhìn nàng, giọng điệu nhẹ nhàng mang đầy sủng nịch.

"Mảnh Uyên Ương phi thúy ta nắm giữ vẫn luôn ở trên người nàng."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 72: Thay người đi tiếp ứng lương thảo

"Mảnh Uyên Ương phi thúy ta nắm giữ vẫn luôn ở trên người nàng."

Khanh Khanh hồn phi phách lạc vô định đi loạn trong thành, trong đầu luôn vang lên câu nói cuối cùng của Phong Nguyệt Vô Thần kia.

Nàng không rõ trong lòng là đang có tư vị gì, ngọt ngào, có chút ấm áp lại vô có hỗn loạn bất định.

"Lam cô nương."

Khanh Khanh giật mình nhìn đến người trước mặt, nàng không nhận ra bất tri bất giác đã đi đến doanh trại tập huấn binh sĩ.

Vị binh sĩ chào hỏi nàng xong dường như có việc gì gấp, nhanh chóng quay đi. Hắn đi không quá năm bước liền quay trở lại.

"Lam cô nương có nhìn thấy Liễu cô nương không?"

Khanh Khanh không trả lời, ngược lại lãnh đạm hỏi "Có việc?"

"À, chính là triều đình phái người âm thầm vận chuyển lương thảo đến. Phía trên bận rộn không thể đi đón nhóm người kia, hạ lệnh cho Liễu cô nương đi tiếp ứng. Chuyện này đã thông báo mấy ngày trước, hiện tại lại không tìm thấy cô ấy."

Trong quân doanh ngoại trừ nàng, Phong Nguyệt Vô Thần, Hắc Kết cùng Hàm Mộc Vân dường như không ai biết Liễu An Nhiên bị thương, đang ở viện tử của nàng.

"Khi nào thì xuất phát?"

Tướng sĩ có chút khó xử "Đầu giờ chiều nay sẽ xuất phát, binh sĩ cũng đã sắp xếp ổn thỏa."

"Được rồi, ta thay cô ấy đi."

Khanh Khanh để cho một binh sĩ truyền lời đến cho Phong Nguyệt Vô Thần, chỉ là thông báo một tiếng, không có ý định nhìn xem quyết định của hắn. Đến khi hắn hay tin thì nàng đã cùng đội quân nhỏ rời khỏi thành một đoạn xa.

Phong Nguyệt Vô Thần tức đến muốn đập bàn.

Mà kẻ đầu têu lúc này đang ung dung ngồi trên lưng một con ngựa chiến, chậm rãi đi theo đội quân. Đội quân đã qua khỏi Viên Châu, trời cũng vừa lúc tối, bọn họ dừng lại nghỉ ngơi ở một khách điểm ngoại thành.

Lần này ra ngoài có khoảng trăm quân tinh anh được huấn luyện trong thời gian qua. Bọn họ đóng giả thành đoàn thương gia đi từ biên giới trở vào, tìm nơi dừng chân giao dịch thu mua. Hiện tại dù cho biên cương có đang náo loạn đánh nhau đến sát đầu mẻ trán cũng không mấy ảnh hưởng đến các châu huyện sâu trong nội địa. Lúc này thêm chút muối vào dân chúng cũng không rõ thực hư.

Bọn họ cải trang cũng là vì lẩn tránh các thế lực trong tối đang nhìn chằm chằm vào họ.

Ban đầu ông chủ khách điểm cũng có chút kinh nghi, hiện tại biên cương rối loạn ông ta cũng không thể sơ xuất chứa chấp nhiều khách quan lai lịch bất minh như vậy. Sau hồi gắng hỏi, bị phía bên Khanh Khanh nói qua một phen cuối cùng cũng chịu cho thuê trọ.

Bầu trời mây đen giăng kín, trăng bạc cũng lẩn vào mây che mình, chỉ còn lẻ tẻ vài ngôi sao nhỏ như vụn bạc yếu ớt chống chọi.

Trời đêm vô cớ tản ra cảm giác âm u mờ mịt.

Đêm đã tối, khách điểm ngoại thành đã sớm tắt đèn chìm vào giấc ngủ. Lầu hai có một phòng đã tắt đèn tối thui nhưng cửa sổ lại mở rộng, bên trên có một cái bóng đen đang ngồi, nhìn qua có vẻ dọa người.

Khanh Khanh thần thờ ngời nhìn bầu trời đêm u ám. Cũng không biết nàng nghĩ đến cái gì, vô định nhìn trời.

Qua hồi lâu bỗng nhiên bên dưới sân ngoài khách điểm vang lên tiếng "rắc rắc" thật khẽ.

Khanh Khanh không có ý định ẩn thân, nàng ngồi trên cửa sổ, ghé mắt nhìn xuống. Bên dưới thỉnh thoảng hiện lên mấy cái bóng đen, thấp tha thấp thòm bên dưới như kẻ trộm.

Mấy cái bóng đen đi qua đi lại cửa khách điểm hồi lâu, sau đó mấy bóng đen lần lượt rút khỏi, chạy về phía rừng rậm bên ngoài.

Khanh Khanh không mặn không nhạt nhìn mấy bóng đen kia rời đi, đợi mấy bóng đen khuất ở phía rừng nàng mới đứng dậy, nhảy từ cửa sổ lầu hai xuống, tiêu sái tiếp đất.

Nàng không nhanh không chậm đi về hướng rừng rậm.

"Nghe nói trong khách điểm kia là một đoàn thương gia đi đến kinh thành làm ăn buôn bán."

"Biên cương loạn thành một đồng như vậy còn có người vào kinh làm ăn? Gạt quý à?"

"Cũng không phải, biên cương rối loạn nên mới tìm đường thoát thân, gây dựng sự nghiệp nơi kinh thành."

"Nếu ngày mai bọn họ lên đường thì không phải sẽ đi qua khu rừng phía trước sao? Đến lúc đó chúng ta hạ thủ vì cớ gì?"

Khanh Khanh mặt lạnh nhìn một đám hắc y nhân lên đến bốn mươi người ngồi vây quanh đồng lửa phía trước. Bên cạnh còn có một số "vật phẩm" được vài người canh giữ.

Này chính là cường đạo à?

Nàng còn tưởng là bọn trong bóng tối chuyên môn hốt người của triều đình trong thời gian gần đây. Quấy rối, chèn ép không cho triều đình đem quân thảo đến.

Hại nàng nửa đêm còn phải chạy đến nghe bọn họ bàn kế sách cướp của!

Có cần ra nói cho bọn họ biết thứ bọn nàng mang theo nhiều nhất chính là binh khí không?

Đột nhiên phía bên cạnh đám hắc y nhân vang lên tiếng thét kinh hãi của phụ nữ. Một tên cầm đầu nhìn về bên đó tỏ vẻ khó chịu quát lớn "Hết cái gì mà hét? Còn các người, làm chuyện gì thì đem ra nơi khác làm đừng có mà động dục trước mặt nhiều người như vậy chứ. Bên cạnh còn có trẻ con kìa!"

Bên kia có mấy tên hắc y nhân văng vẳng dậm dậm kéo vài nữ tử rời đi. Trong đám "chiến lợi phẩm" của bọn hắc y nhân chủ yếu là nữ tử vừa trưởng thành, còn có một số nam hài nữ hài ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.

Này là buồn người sao?

Hiện tại biên giới rối loạn bọn cường đạo này việc gì cũng làm ra. Có lẽ cho rằng triều đình không còn tinh lực quản bọn họ nữa đi.

Khanh Khanh phát giác phía sau có người đi tới, nàng ẩn thân vào bóng tối, đề phòng nhìn về phía sau.

P phía sau thỉnh thoảng hiện lên vài bóng đen, dường như cũng không quá mười người đang cẩn trọng đi về phía có ánh lửa.

Khanh Khanh dựa vào thị giác tốt miễn cưỡng nhìn rõ đám người tới sau. Bọn họ cơ hồ đều nhìn quen mặt, chính là trong số binh sĩ cùng nàng tới. Bọn họ cũng chỉ đứng ở xa quan sát tình hình.

"Này là bọn cường đạo trên núi?"

"Bọn họ bắt cả nữ tử và trẻ em, thật quá phận!"

"..."

Mấy binh sĩ đến sau nấp trong bóng tối thấp giọng nghị luận, bọn họ vốn là binh sĩ nhìn không quen bọn cường đạo, muốn ra tay cứu giúp người bị bắt.

Một binh sĩ cầm đầu can ngăn họ lại "Các người đừng vọng động, lần này chúng ta xuất thành là mang theo mệnh lệnh. Không thể tùy hứng được."

Mấy binh sĩ khác tỏ vẻ khó xử.

"Ài?"-Một binh sĩ ngoài bìa cảnh giác nhìn về phía bóng tối, mấy người còn lại nghe hắn hô nhỏ cũng đồng loạt nhìn theo.

Khanh Khanh đi ra từ chỗ tối, mấy vị binh sĩ nhìn thấy nàng thở phào một hơi nhưng sau đó lại khần trương, nghi hoặc "Lam cô nương sao lại ở đây?"

Khanh Khanh lãnh đạm hất cằm về phía đám hắc y nhân "Theo bọn họ đến."

"A" Mấy vị binh sĩ dần dậm.

Nàng lại nói tiếp "Bọn họ dự tính ngày mai ở trên đường sẽ cướp chúng ta."

Mấy binh sĩ thoáng lên vẻ phẫn nộ.

"Lí nào lại thế!"

"Mấy tên cường đạo này cũng thật to gan!"

"..."

"Lam cô nương, vậy phải làm sao?"-Một binh sĩ hỏi.

Nàng nhìn chằm chằm đám binh sĩ đang phẫn nộ phùng phùng, là do nàng gợi ý không đủ sao? Muốn cướp của người thì người cứ đánh đi là được!

Khanh Khanh cố duy trì vẻ mặt bình thản "Đánh đi."

"Chuyện này..."

"Lam cô nương, chúng ta đang có sứ mệnh trên người."

Khanh Khanh nhún vai, tựa lưng vào một thân cây "Xử lí ổn thỏa là được."

Đám hắc y nhân dần dần không rõ mà bị trời gô lại ném sang một bên. Khăn che trên mặt bọn họ đã sớm lấy xuống, xuất hiện dấu xanh xanh đỏ đỏ, bị

đánh đến thê thảm

Bọn người này là ai? Không rõ từ đâu xông ra bắt bọn họ lại!

Quá đáng!

Khanh Khanh nhàn nhàn đứng một bên, từ đầu đến cuối không tham gia. Đám binh sĩ người hi hục trói người, người cời trói cho mấy người bị bắt.

Mấy nữ tử, trẻ con bị bắt được thả ra rồi rít cảm ơn bọn họ.

"Lam cô nương, những tên cường đạo này xử lý thế nào?"

Khanh Khanh mắt cũng không nâng lên nhàn nhạt phân phó "Gọi người phụ trách gần đây xử lý đi."

Một binh sĩ khác lại chỉ đến đám người bị bắt cóc "Vậy còn những người này?"

"Gọi người phụ trách đưa họ vào thành, tìm chỗ sắp xếp."

Ý chính là bọn họ chỉ bắt người còn những việc còn lại cứ để người phụ trách khu vực giải quyết.

Người của tri phủ ở Viên Châu đang say gầy thì bị đánh thức, cấp tốc mang người đến ngoại thành giải quyết chuyện. Xong xuôi hết thấy thì trời đã gần sáng.

Nhìn không còn nhiệm vụ của mình nữa Khanh Khanh gọi người của nàng lại trở về khách điểm.

Đương lúc rời đi đột nhiên ông quần nàng bị người kéo lại. Nam hài khoảng chừng ba bốn tuổi cao tới đầu gối ôm chặt ống quần nàng, nghẹn ngào gọi một tiếng "Mẫu thân"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 73: Linh sở

Lam Khanh Khanh không hiểu thấu trở thành mẫu thân của một nam hài tám người.

Khanh Khanh chống cằm nhìn chằm chằm nam hài chừng ba tuổi đang ngồi dùng điểm tâm ngon lành đối diện.

Nam hài nhìn qua trắng trẻo, tướng mạo, khí chất trên người hoàn toàn không giống con trai trong thôn gia nào đó. Gia đình của bé có lẽ không phải phú cũng quý.

Nam hài ngẩn đầu nhìn nàng, khuôn mặt ngây thơ nở nụ cười dễ thương chết người "Mẫu thân"

Khanh Khanh mặt lạnh ném điểm tâm qua "Ta không phải nương người, đừng gọi loạn."

Nam hài tròn mắt "A" một tiếng nhưng lại không bao giờ ý thức, mở miệng gọi một tiếng mẫu thân hai tiếng mẫu thân.

Nam hài rất thích dính người, nàng bắt buộc dĩ phải mang theo nó đi. Binh sĩ gần đây luôn nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái, có khi còn thấp giọng nghị luận. Nói cái gì mà nàng ngoại tình sinh con, cái gì mà nàng lừa dối Phong Nguyệt Vô Thần...

Người bị bắt quát là nàng có chút cảm giác nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

Nàng sinh con khi nào? Rõ ràng là nam hài kia dính nàng không tha gọi mẫu thân.

Oan uổng!

Cơ mà kì quái. Nam hài kia lại nhìn giống nàng đến ba phần.

Khanh Khanh "..."

Ta là oan uổng có ai tin không?

Khanh Khanh bắt lực nhìn nam hài "Người tên gì?"

Nam hài nhét điểm tâm đầy miệng, hai má phồng lên cố nhai điểm tâm nhìn rất giống chuột hamster "Linh Sở, mẩu thân thường gọi con là Sở Sở ah."

Khanh Khanh nhũn mảy, nàng cảm giác được có gì đó không thích hợp nhưng không rõ chỗ nào không thích hợp.

Nàng suy nghĩ một hồi trực tiếp từ bỏ.

"Nhà người ở đâu?"

Nam hài Linh Sở nhìn nàng cười ngọt ngào vô cùng lấy lòng mà nói "Mẫu thân ở đâu thì con ở đó ah."

Khanh Khanh cau mày "Ta không phải mẫu thân người, đừng gọi bừa."

Linh Sở bĩu môi, tiếp tục nhai điểm tâm.

Lại mất hai ngày một đêm đoàn người mới đi đến nơi tiếp ứng lương thảo. Đoàn người đưa lương thảo đến cũng không phải người trong triều đình, dường như Phong Nguyệt Phủ Hàn thuê áp tiêu bên ngoài đưa lương đến.

Đoàn áp tiêu cũng giả dạng là thương nhân, hai bên gặp nhau giả vờ giả vịt một phen rồi âm thầm trao đổi lương thảo. Trời cũng đúng lúc tối đi, bọn họ không thể tùy tiện rời khỏi trong đêm đành thuê trọ ở khách điểm trong thành.

Tòa thành này không phải một trong những tòa thành phồn hoa ở Phong Nguyệt nhưng không phải ít dân chúng, đường phố cũng phi thường náo nhiệt. Tòa thành đến gần nửa đêm mới chịu yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Hai ngày nay Linh Sở theo Khanh Khanh luôn luôn dính nàng như bạch tuộc, không phải nàng liền không chịu, cứ như nàng thật sự là mẫu thân của nó.

Ban đêm Linh Sở cũng không tha cho nàng, nhất quyết muốn ngủ cùng nàng, muốn nàng dỗ nó ngủ.

Khanh Khanh ngồi bên cửa sổ, chống cằm nhìn ra bên ngoài vắng vẻ, yên tĩnh.

Gần đây kí ức nàng có xu hướng trở lại, gần như tất cả kí ức nàng quên mất vì Vong Tình thủy lần lượt tràn về không chút thiếu sót. Đêm đến nàng bận tâm về những kí ức đó lại không an giấc được, nó trở thành mộng cảnh luân phiên trong nàng khiến nàng không rõ đâu là ảo đâu là thực. Nàng cũng không thể dùng thuốc để ngủ, đành phải thức cho qua đêm dài.

Linh Sở ngủ trên giường lớn trở mình, nam hài dường như mộng thấy cái gì đó, nhẹ giọng gọi một tiếng "Mẫu thân"

Khanh Khanh nhìn đến Linh Sở, con người xẹt qua tia nghi hoặc. Đứa trẻ này ngay từ lúc trong rừng nàng đã để ý, trộn giữa đám người bị bắt cóc mà nó lại không chút hoảng sợ, thậm chí có chút điềm tĩnh. Đứa trẻ này là chủ động tiếp cận nàng, trong thời gian này nó luôn tỏ vẻ như một đứa trẻ bình thường nhưng có đôi lúc cảm thấy có gì đó không phù hợp.

Linh Sở còn nhìn giống nàng đến ba phần, trùng hợp sao?

Khanh Khanh đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân không để ý đến thời gian đang dần dần trôi. Bên dưới đường lớn đã có vài gánh hàng rong chuẩn bị mở bán, bầu trời cũng không quá tối, chân trời ảm ảm có vệt sáng.

Linh Sở trên giường hình như mơ thấy ác mộng, nam hài giật mình tỉnh giấc, loay hoay trên giường tìm thứ gì đó. Linh Sở phát giác Khanh Khanh đang ngồi bên cửa sổ, nghẹn ngào gọi "Mẫu thân."

Trong phòng rất tối, ánh sáng duy nhất chính là ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào. Nữ tử ngồi bên cửa sổ lạnh nhạt nhìn tới cậu bé, ánh trăng chiếu lên sườn mặt nàng càng khiến nàng lạnh lùng xa cách.

Linh Sở vô thanh vô thức nhìn đến đến mi tâm nàng được ánh trăng chiếu sáng, trong mắt cậu bé rõ ràng hiện lên thất vọng.

Linh Sở lại gọi một tiếng "Mẫu thân..."

"Ta không phải mẫu thân người."

Khanh Khanh lạnh nhạt lên tiếng, nàng đứng dậy thấp thỏm, căn phòng bỗng chốc sáng lên.

Linh Sở không mấy nghe lọt tai lời của nàng, lại mếu máo gọi một tiếng mẫu thân.

Trên khóe mắt cậu bé còn vuren lại nước mắt ướt át, hẳn là mơ thấy ác mộng.

Khanh Khanh không nỡ nặng lời với đứa bé ngoan ngoãn, đành nhẹ lời nói "Còn sớm, ngủ thêm đi."

"Sao người lại không ngủ? Người ngủ với con đi?"-Linh Sở một mặt tội nghiệp nhìn nàng.

Khanh Khanh lắc đầu "Chính tự người ngủ đi."

Linh Sở mếu máo "Mẫu thân người ngủ cùng Sở Sở đi, khi này Sở Sở gặp phải ác mộng..."

Khanh Khanh mặt lạnh nhìn cậu bé.

Linh Sở một bộ dạng muốn khóc nhìn nàng.

Khanh Khanh cuối cùng cũng đầu hàng, nàng bước tới cởi giày leo lên giường, kéo chăn đến đắp cho cậu bé "Được rồi ngủ đi."

Linh Sở thấy nàng đồng ý rõ ràng vui mừng, bỏ nhào đến ôm nàng.

Khanh Khanh bị cậu bé ôm khế nhủu mảy, kéo nó ra "Ngoan ngoan ngủ đi, đừng càn quấy."

Linh Sở rõ ràng có chút bất mãn nhưng cũng quy quy củ củ nằm bên cạnh nàng ngủ.

Bên phía Khanh Khanh tiếp nhận lương thảo thuận lợi không chút ngoài ý muốn nào, ngay ngày hôm sau liền xuất phát trở về thành.

Linh Sở cứ một mặt muốn theo bên cạnh nàng, Khanh Khanh bắt đắ dĩ đem cậu bé trở về.

Nàng có thể nghe được đám binh sĩ lại nghị luận không ít bát quái về nàng bên ngoài.

Đúng là oan quá mà!

Khanh Khanh mua một chiếc xe ngựa đi về thành, dù sao cũng mang theo một tiểu hài tử, cưỡi ngựa liên tục về thành cũng không biết Linh Sở sẽ bị dày vò ra hình dạng gì.

Bọn họ đi cũng không quá gấp rút, ban đêm liền dừng lại nghỉ ngơi, thay phiên canh gác. Lần này trở về còn phải mang theo lương thảo bọn họ không thể rêu rao đi lại trong thành nhiều người đành phải qua đêm ở trong rừng hoặc ngoại thành. Cũng vì lí do này mà nàng mới mua một chiếc xe ngựa.

Đến tối ngày thứ hai Khanh Khanh lại lần nữa đóng quân ở khu rừng ngoại thành Viên Châu. Nghỉ ngơi ở chỗ từng đánh trời đêm cường đạo quả là có một chút cảm giác khó nói thành lời.

Linh Sở lần nữa trở về nơi này rõ ràng cậu bé có chút kinh ngạc lẫn sợ hãi, cậu bé không có việc liền núp trong xe ngựa không ra ngoài.

Khanh Khanh cũng mặc kệ nó.

Đến hơn nửa đêm Linh Sở bỗng chạy đến quán lấy nàng nhờ nàng dẫn cậu bé đi đại tiện.

Khanh Khanh ném Linh Sở cho binh sĩ khác dẫn đi cậu bé liền mếu máo muốn khóc, một bộ dạng cực kì đáng thương.

Khanh Khanh lần nữa bất lực dẫn cậu bé đến nơi khuất giải quyết đại sự.

Linh Sở không thích nơi gần đó, cậu bé nói bị mấy vị ca ca kia thấy sẽ xấu hổ, một đường bắt nàng dẫn đi xa.

Trong lòng Khanh Khanh trên dưới đều thấy không thích hợp nhưng cũng thuận theo cậu bé.

Đội đi xa khỏi nơi đóng trại Linh Sở mới dừng lại, cậu bé đảo mắt nhìn tới nhìn lui trong rừng tối. Khanh Khanh im lặng nhìn cậu bé.

"Sở Sở"-Một giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng truyền đến.

Linh Sở nhìn qua nơi phát ra âm thanh, vui mừng chạy về phía bóng dáng nữ tử bên đó "Mẫu thân."

Tiểu lừa đảo!

Khanh Khanh neho mắt nhìn đôi mẫu tử tương phùng bên kia, Linh Sở quả nhiên có ý lừa gạt nàng!

Linh Sở gặp lại mẫu thân vui mừng đến muốn òa khóc nhưng nghĩ đến chuyện gì lại không khóc, hốc mắt đỏ lên nhìn rất đáng thương.

Mẫu Thân của Linh Sở xoa nhẹ đầu cậu bé, lúc này nắm tay cậu bé đi đến trước mặt Khanh Khanh.

"Lam Khanh Khanh, vui mừng khi gặp được cô."

Thanh âm ôn nhu, nhẹ nhàng lượn lờ trong rừng tối. Nữ tử trước mặt mang mạn sa, nở nụ cười không chút âm mưu với nàng, khóe mắt cũng cong cong.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 74: Bảy năm trước

"Lam Khanh Khanh, vui mừng khi gặp được cô."

Nữ tử kéo mạn sa che mặt xuống, dung nhan kiều diễm bại lộ trong không khí.

Đôi mày Khanh Khanh cau lại, hân ý trên người tăng thêm mấy phần.

Nữ tử đối diện nhìn giống nàng đến bảy tám phần, nếu còn có người khác chứng kiến có lẽ sẽ nghĩ hai người chính là tỷ muội song sinh.

Khác biệt chính là nữ tử kia một thân bạch y nhẹ nhàng trang nhã, gợn tay nhắc chân đều lộ vẻ thiên kim tiểu thư được nuôi dưỡng trong nhà, dung nhan nhu hòa, chính là theo kiểu quả hồng mềm mại người ta nặn bóp. Chỉ là đôi mắt đen láy của nàng ấy tĩnh lặng như nước, không thể nhìn thấu.

Khanh Khanh thì ngược lại hoàn toàn, một thân hắc y lãnh đạm, khuôn mặt nghiêm túc mang vẻ lạnh lùng như ngăn cản người lạ đến gần. Mọi chuyện xung quanh dường như chẳng thể lay động đến nàng.

Không nhìn đến khí chất thứ duy nhất phân biệt hai người chính là đóa bi ngạn đỏ như máu trên mi tâm nữ tử bạch y, làm cho nữ tử có chút yêu mị không nói rõ.

Nữ tử này... Là người kia?

Nữ tử bạch y nhìn đến khuôn mặt lạnh băng không chút biểu tình của nàng lại như hiểu rõ suy nghĩ trong đầu nàng. Nữ tử khẽ cười, dịu dàng hỏi "Lam cô nương nhận ra dung mạo này chứ?"

Khanh Khanh trong lòng biết rõ người này là ai nhưng không hề buông lỏng tinh thần, xung quanh nàng như viết đầy hai chữ "cảnh giác". Bởi lẽ người trước mặt đáng ra đã chết từ lâu... Xác chết vùng đây?

Khanh Khanh nhìn đến Linh Sở ngoan ngoãn đứng bên cạnh nữ tử, cân nhắc một chút, xác định nữ tử trước mặt còn thờ rất đều.

"Linh Nhi công chúa tìm ta có việc?"

Đúng vậy, người trước mặt chính là Phong Nguyệt Linh Nhi, vị công chúa đã tự sát tại hôn lễ của bản thân vào bảy năm trước kia. Cũng là nữ tử có dung mạo giống nàng... Không đúng là Khanh Khanh giống với nàng ấy.

Phong Nguyệt Linh Nhi rũ mắt, môi gợn lên nụ cười nhẹ "Xem ra Lam cô nương không có chút bất ngờ nào cả. Lam cô nương biết gì đó rồi chẳng?"

Khanh Khanh thân nhiên lắc đầu "Không biết gì cả, trước đây đại ca ngươi từng nhắc đến nên nhận biết ngươi."

Người có dung nhan giống nàng cũng chỉ có Phong Nguyệt Linh Nhi thôi.

Phong Nguyệt Linh Nhi nghe nàng nhắc đến Phong Nguyệt Phủ Hàn trong mắt mang vẻ chán chờ "Hoàng huynh... Hoàng thượng vẫn tốt sao?"

"Hắn không tốt thì đã bị đá xuống ngai vàng từ lâu, ngươi nghĩ xem?"

Phong Nguyệt Linh Nhi như ngoài ý muốn nghe thấy nàng sẽ nói lời này, có chút dờ khóc dờ cười "Lam cô nương thật làm ta mở mang tầm mắt."

Khanh Khanh lãnh đạm "Ừ" một tiếng sau đó lại không kiên nhẫn lên tiếng "Ngươi rốt cuộc tìm ta làm gì?"

Nửa đêm nửa hôm gọi ta ra tâm sự sao? Có cho người ta ngủ không đây?

Phong Nguyệt Linh Nhi nghe ra vẻ mất kiên nhẫn của nàng "Chỉ e rằng chuyện không thể nhất thời nói xong, phải phiền Lam cô nương đi theo ta một chuyến rồi."

Khanh Khanh nhướn mi "Vì sao ta phải theo ngươi?"

Phong Nguyệt Linh Nhi không sợ nàng không theo, chậm rãi nói "Chuyện bảy năm trước ngươi có bao giờ hiểu kì chưa?"

Khanh Khanh cau mày.

"Có lẽ lúc đó ngươi còn chưa xuất hiện, nhưng mà chuyện khi đó không khỏi thoát liên hệ với ngươi."

Trong rừng rậm có một căn nhà tranh nhỏ, bên ngoài thỉnh thoảng xuất hiện vài bóng đen lướt qua lướt lại như đang tuần tra xung quanh.

Trong nhà tranh thấp sáng đèn, không gian im ắng đến có thể nghe thấy tiếng kim rơi, bên ngoài bất tri bất giác đã đến hừng đông.

Phong Nguyệt Linh Nhi yên lặng ôm Linh Sở trong lòng đã ngủ sâu. Cô nhìn đến Khanh Khanh vài lần cũng không nói chuyện, để cho nàng có thời gian tiêu hóa chuyện vừa rồi.

Bây năm trước, đại loạn xảy ra, tất cả các quốc gia lớn đều bị cuốn vào phân tranh. Loạn trong giặc ngoài khiến các quốc gia gần như sụp đổ. Quảng thời gian kia ai cũng không muốn nghĩ lại.

Lúc đại loạn mới bắt đầu, chỉ xảy ra những sự cố nhỏ nhặt nhưng bị dân chúng, triều đình lo đi, đến khi thiên tai dồn dập thì đã là chuyện không thể cứu vãn. Lúc bấy giờ trong dân chúng truyền rằng trời đang giáng tội, trừng phạt những kẻ vượt thời không, phá vỡ pháp tắc để tồn tại.

Không ai rõ ràng tin đồn này truyền ra từ đâu nhưng hầu hết ai cũng tin tưởng bởi vì người vượt thời không đến không phải họ chưa từng nghe qua, trong tiền sử đã xuất hiện rất nhiều nhân vật vượt thời không.

Lúc đó Phong Nguyệt Vương Triều là nơi bị thiên tai tàn quét nặng nhất, những thế lực bên ngoài lại tùy thời thừa nước đục thả câu. Tuy Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng Phong Nguyệt Linh Nhi được nuôi dưỡng ở ngoài nhưng biết rõ triều đình đang khó khăn. Họ ở bên ngoài càng thấy rõ tình hình dân chúng, chỉ là bọn họ ở kinh thành, ở dưới chân thiên tử chỉ thấy được một phần nhỏ của đại loạn.

Nguy Quốc láng giềng lại là nơi ít xảy ra biến cố nhất, khi ấy Nguy Quốc có lực lượng mạnh mẽ nhất, khiến cho những quốc gia khác đều muốn bắt quan hệ. Nhưng Nguy Quốc lại tỏ ý muốn giúp Phong Nguyệt, điều kiện duy nhất chính là hòa thân. Chỉ đích danh Phong Nguyệt Linh Nhi khi ấy chỉ mới mười bốn tuổi hòa thân.

Nhìn qua cứ ngỡ chuyện không chút mờ ám nào, Nguy Thiên Sở-tân hoàng Nguy Quốc vì lợi ích sau này mà chỉ đích thân vị công chúa được yêu thương nhất hòa thân, nhưng không phải. Đến khi Phong Nguyệt Linh Nhi được cứu sống, đến khi đại loạn qua đi nàng mới hiểu thấu màn kịch phía sau.

Năm đó Phong Quốc có một vị quốc sư mới nhậm chức, người kia tinh thông thiên văn địa lý, chính là Vương Quân đương nhiệm. Phong Quốc nhờ có hắn mà cân được không ít thiên tai giáng xuống.

Phong Nguyệt Linh Nhi không rõ đã gặp hắn khi nào, chính là người kia nhận biết được nàng. Vương Quân cho rằng nàng là Khanh Khanh, hoặc là có chủ ý gì đó khi dung nhan nàng tương tự Khanh Khanh đến tám phần.

Vương Quân từng đến Nguy Quốc, từng được Nguy Thiên Sở triệu gặp. Nàng nghe được từ Nguy Thiên Sở nói, khi ấy Vương Quân đến là có ý muốn cùng Nguy Quốc bắt quan hệ. Nhưng từ trước đến nay Nguy Quốc và Phong Quốc vốn không hòa thuận nhưng không đến nỗi không thể chung sống. Nguy Thiên Sở từ chối.

Vương Quân thấy Nguy Thiên Sở từ chối cũng không quá mất hứng, hắn ta từng nói mấy câu, chuyển từ chuyện hai nước đến Phong Nguyệt bên kia. Nguy Thiên Sở chưa từng nghĩ sẽ giúp đỡ Phong Nguyệt nhưng nghe qua Vương Quân nói đôi lời không hiểu thấu giúp đỡ Phong Nguyệt, còn có hòa thân.

Vương Quân có ý tứ sẽ giúp đỡ Nguy Quốc một chuyện gì đó, đổi lại hắn sẽ mang công chúa Phong Nguyệt sang hòa thân đi. Nguy Thiên Sở không mấy đề tâm liền đồng ý. Nhưng Nguy Thiên Sở vạn vạn không nghĩ đến người hòa thân cùng hắn chính là Phong Nguyệt Linh Nhi.

Trước đây Nguy Thiên Sở có từng theo ca ca hắn đến Phong Nguyệt làm khách, từng gặp qua Phong Nguyệt Linh Nhi nhưng không hề hay biết thân phận này, cho rằng nàng là nữ nhi của một trong các quan đại thần.

Nguy Thiên Sở có ấn tượng sâu sắc với Phong Nguyệt Linh Nhi. Khi biết được người hòa thân là nàng, hắn cũng không nguyện ý giao nàng ra. Nguy Thiên Sở cùng Vương Quân trực tiếp trở mặt.

Nguy Thiên Sở tưởng rằng lấy nàng về, bảo vệ trong tay sẽ không bị Vương Quân tùy thời cướp đi nữa chỉ là vạn vạn không ngờ đến Phong Nguyệt Linh Nhi lại tự sát.

Tại trên hôn lễ, nhìn nữ tử duy nhất mình yêu thương chìm trong vũng máu.

Nguy Thiên Sở đem Phong Nguyệt Linh Nhi còn chút hơi thở bảo quản thật tốt, cho người mời các vị tiên nhân hải ngoại cứu giúp. Trong thời gian kia Vương Quân cũng từng nghe tin mà đến, hắn nói có thể hồi sinh nàng nhưng Nguy Thiên Sở nhất quyết không giao nàng ra.

Vương Quân cướp người không được, một thời gian lâu sau cũng không có động tĩnh gì.

Có lẽ mệnh Phong Nguyệt Linh Nhi lớn, Nguy Thiên Sở tìm được một vị tiên nhân ngao du giang hồ ngang qua Nguy Quốc, dùng thuật trùng sinh kéo hồn phách đã dạo quanh quỹ môn quan của nàng trở lại.

Vị tiên nhân kia mang Phong Nguyệt Linh Nhi rời đi, gần bốn năm trước nàng mới trở lại, từ phía Nguy Thiên Sở nghe được toàn bộ chuyện năm đó.

Cũng từ khi đó nàng biết được sự tồn tại của Khanh Khanh, luôn phái người điều tra thân thể nàng. Dù sao cũng là một trong số nguyên do đồn nàng đến bước đường này, cần phải biết một chút.

Cùng lúc đó ba năm trước từng có lời đồn đãi lưu truyền ở Phong Nguyệt giống như tại đại loạn trước kia. Phong Nguyệt Linh Nhi nghe ngóng một chút liền phát giác ra Khanh Khanh. Từ khi đó nàng vẫn luôn theo dõi Khanh Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 75: Chuyện năm đó với hắn không khỏi có liên hệ

Phong Nguyệt Linh Nhi trở về liền bị Ngụy Thiên Sở nửa cưỡng ép nửa dụ dỗ, ăn vạ mà mang nàng vào cung. Trước tiên để nàng làm một mỹ nhân sau đó mua chuộc, uy hiếp quan lại nâng nàng lên trở thành hoàng hậu. Khi đó Phong Nguyệt Linh Nhi đã có mang.

Phong Nguyệt Linh Nhi có chút không đồng ý nhưng nghĩ đến đứa trẻ trong bụng liền để Ngụy Thiên Sở sắp xếp. Ngụy Thiên Sở cũng sắp xếp cho nàng một thân phận khác.

Công chúa Phong Nguyệt đã là một người quá cố, lúc này nàng trở lại sẽ kiếm thêm phiền phức không đáng có.

Khi Ngụy Thiên Sở lập hậu có gửi giấy mời đến Phong Nguyệt Phủ Hàn nhưng hắn lại không đến. Ngụy Thiên Sở cũng không nhắc đến hoàng hậu chính là Phong Nguyệt Linh Nhi.

Phong Nguyệt Linh Nhi thành hậu, Ngụy Thiên Sở liền chỉ sủng mình nàng, cô lập hậu cung ba ngàn giai lệ.

Đứa bé Phong Nguyệt Linh Nhi sinh ra cũng nhanh chóng trở thành thái tử.

Chính là đứa bé quần quýt Khanh Khanh gọi là mẫu thân.

Ngụy Linh Sở.

Lam Khanh Khanh như có như không nhìn qua Linh Sở đang ngủ trong lòng Phong Nguyệt Linh Nhi "Đến nhi tử của mình cũng lợi dụng?!"

Phong Nguyệt Linh Nhi thoáng ngẩn ra, sau đó cúi đầu cười nhạt "Ta tin cô không vô tình đến mức vứt bỏ đứa bé mới ba tuổi ở lại đó."

Khanh Khanh nhìn nàng ấy một lát, đột nhiên lên tiếng "Ta lại có cảm giác người lợi dụng ta nhiều hơn."

Chuyến này không phải vốn dĩ là nàng đi, Liễu An Nhiên gặp chuyện nên nàng mới đi thay. Theo lý Phong Nguyệt Linh Nhi ắt không biết mà sắp xếp, đám cường đạo kia nhìn cũng không phải hàng giả.

Nói cách khác chính là Phong Nguyệt Linh Nhi đến, mục đích chính là nàng, chỉ là nửa đường sơ sẩy, Linh Sở bị lạc mất. Trong lúc đó Linh Nhi phát hiện ra nàng ở gần đây nên mới tương kế tựu kế mượn nàng cứu Linh Sở, cũng để cho Linh Sở tiếp cận nàng, nàng sẽ không phòng bị nhiều với một đứa trẻ.

Mấy tên hắc y nhân ở khách điểm cũng không biết là người của Linh Nhi hay là của bọn cường đạo.

Phong Nguyệt Linh Nhi biết có lẽ nàng đã rõ mọi chuyện, nàng ấy không nói lời nào, chỉ cười nhẹ.

Khanh Khanh càng nhìn càng muốn lật bàn.

Con mẹ nó, Linh Nhi công chúa trong miệng bọn họ là một cô bé ngoan ngoãn, dịu dàng, ôn nhu vô tận có sao đến phiên nàng lại là một nữ nhân đầy mưu mô?!

Đùa nhau à?!

Khanh Khanh hít sâu một hơi, tự làm cho mình bình tĩnh một chút "Vậy tại sao người lại muốn nói cho ta biết chuyện năm đó?"

"Nguyên nhân sâu xa khi đó chính là cô, không thể nói cho cô biết sao?"

Khanh Khanh trầm mặc, nàng nghi ngờ nữ nhân đối diện là boss phân diện chuyên môn tới hồ nàng.

Cho dù có dung mạo giống nàng cũng không được phép hồ nàng ah!

"Rồi sao?"-nàng dừng dừng hỏi lại.

Phong Nguyệt Linh Nhi im lặng hồi lâu mới lên tiếng "Ta nghĩ đại loạn năm đó là do Vương Quân phát động."

Khanh Khanh lãnh đạm nhìn nàng ấy "Suy cho cùng vẫn là suy đoán?"

Phong Nguyệt Linh Nhi không phản bác "Đúng vậy, chỉ là phỏng đoán, nhưng mà hắn có thể phát động được một số dị tượng. Có lẽ năm đó vốn chỉ có thiên tai ở một số nơi, vì hắn mà đại lục mới trở nên hỗn loạn như vậy. Chuyện năm đó không khỏi liên quan đến hắn"

Khanh Khanh nhướn mày "Mục đích? Hắn được lợi gì?"

Phong Nguyệt Linh Nhi lắc nhẹ đầu "Ta điều tra bao năm như vậy vẫn không tra ra, bên phía Vương Quân hành sự kín đáo, thật không thể nhìn ra được."

Khanh Khanh nhíu mày, nụ cười lạnh nhạt "Ngươi cho rằng ta sẽ giúp ngươi điều tra?"

Phong Nguyệt Linh Nhi khó hiểu nhìn nàng "Chẳng lẽ cô không hiểu kì?"

Khanh Khanh lạnh nhạt nhìn nàng ấy, hàn ý quanh quẩn "Ta vì sao lại hiểu kì?"

"Năm đó nhiều bách tính vô tội phải bỏ mạng như vậy, đại lục rơi vào hỗn loạn. Nếu như hắn lại lần nữa phát động dị tượng thì làm sao mọi người chống đỡ được?"

Khanh Khanh lãnh đạm nhìn Phong Nguyệt Linh Nhi, ánh mắt lạnh lẽo không chút nhiệt độ, đôi con ngươi như vực sâu không đáy khiến nàng ấy hoảng hốt.

Nàng chậm rãi nói "Liên quan gì đến ta? Họ không phải bách tính của ta, đây cũng phải thế giới của ta. Vì có gì ta phải giúp những người xa lạ kia? Ngươi vì điều gì mà nghĩ ta lại độ lượng như vậy?"

Phong Nguyệt Linh Nhi giật mình. Nàng ấy vạn vạn không nghĩ đến Khanh Khanh sẽ lạnh lùng vô tình đến mức này. Nàng ấy tính đã rất chu toàn chỉ thiếu sót duy nhất là không hiểu được con người Khanh Khanh.

Phong Nguyệt Linh Nhi cúi đầu "Có lẽ cô đúng."

Khanh Khanh mắt kiên nhẫn hỏi "Ta có thể đi chưa?". Bên ngoài trời đã gần sáng, nàng mắt tích một đêm như vậy không biết đám binh sĩ bên kia nhón nháo đến thế nào rồi.

Phong Nguyệt Linh Nhi nhẹ giọng "Cô có thể đi rồi."

Khanh Khanh không chút chần chờ đứng dậy đi ra cửa.

Phong Nguyệt Linh Nhi như không cam lòng ngẩn đầu nhìn bóng lưng nàng "Khanh Khanh, cô có thể nghỉ lại, nghĩ đến... Người cô yêu, nghĩ đến người yêu cô ở thế giới này có được không?"

Lời nói của nàng ấy dần nhỏ đi, cuối cùng biến thành thều thào "Van xin cô giúp ta, cũng như giúp những người xung quanh cô..."

Khanh Khanh dừng lại ở cửa ra vào, không quay đầu nhìn nàng ấy. Cũng chỉ trong chớp lát, nàng nhấc chân rời khỏi nhà trúc, một đường không quay đầu.

Khanh Khanh là ngọn cỏ cuối cùng có thể giải quyết khúc mắc trong lòng Phong Nguyệt Linh Nhi trong bao năm nay. Phong Nguyệt Linh Nhi biết cũng chỉ có nàng mới có thể tìm ra nguyên nhân.

Binh sĩ đóng quân trong rừng đã loạn thành một đoàn, bọn họ phái ra nửa đội đi tìm Khanh Khanh khắp trong rừng, nửa còn lại canh giữ lương thảo.

Lúc này trời đã sáng hẳn, một đêm tìm kiếm mà đến một bóng người cũng không thấy. Đám binh sĩ vừa lo lắng sợ hãi, bọn họ như nhìn thấy cảnh tượng bị vương gia phạt ngay trước mặt.

Đương lúc có người đề nghị chia một nửa đội quân ra đi tìm lương thảo về thành, đem chuyện nói qua một lượt để người trong thành đến giúp một tay, nửa đội còn lại tiếp tục tìm kiếm thì người bọn họ tìm suốt đêm đột nhiên xuất hiện.

Đám binh sĩ nhìn cô nương đột nhiên xuất hiện trước mặt họ chỉ có cảm xúc muốn nhào lên ôm nàng khóc thật lớn, nghĩ lại người này là của vương gia đành thôi.

Đám binh sĩ quan sát một lượt thấy nàng không có chút thương tổn nào mới thở phào. Bọn họ nhìn nàng bằng ánh mắt như nàng phụ tình họ, oán hận cùng tủi hờn đan xen...

Cái quái gì vậy?

Nàng chỉ mắt tích một đêm, bọn nam nhân nào phẳng này nhìn nàng như vậy có ý gì?

Khanh Khanh đã trở về bọn họ liền khởi hành trở về thành.

Lúc đầu vì lo lắng cho nàng, bọn họ không để ý đến cái đuôi sau lưng nàng biến mất từ khi nào. Đến gần thành một binh sĩ nào đó mới chợt nhớ đến.

"Lam cô nương, Linh Sở đâu rồi?"

Mấy đại nam nhân hóng chuyện quay đầu nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái, có nghi hoặc, có khó hiểu, có... Tức giận?

"Lam cô nương, dù ngài có làm ra chuyện có lỗi với vương gia cũng không thể cứ che giấu bằng cách này. Linh Sở còn là một đứa trẻ!"

"Lam cô nương, người thật quá hồ đồ, vương gia có lẽ sẽ không để ý đâu, sao người lại làm vậy."

"Lam cô nương..."

Khanh Khanh đen mặt nhìn bọn nam nhân lăi nha lăi nhai trước mặt có cảm giác muốn bỏ cho bọn họ một đao.

Mẹ nó! Bọn họ vậy mà lại nghĩ cô đem Linh Sở vứt đi vì sợ trở về khiến Phong Nguyệt Vô Thần tức giận.

Đám binh sĩ này cũng thật nhàn nhả rồi!

Trở về, tăng cường tập luyện!

Khanh Khanh cười ngửa đi qua bọn họ lạnh nhạt nói "Linh Sở trở về với mẫu thân của nó rồi."

Đám nam nhân ngu ngơ nhìn theo bóng lưng Khanh Khanh.

Dạo này cũng có thật nhiều chuyện bát quái!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 76: Giao dịch ân tình

Phong Nguyệt Vô Thần một mình một ngựa đứng ở cổng thành đã suốt mấy canh giờ. Hắn lo lắng không yên đi qua đi lại không biết bao nhiêu lần, đôi con ngươi luôn hướng về phía cổng thành.

Cho đến khi hắn nhìn thấy đội binh phải ra ngoài thành tiếp ứng lương thảo xuất hiện ở cuối tầm nhìn, cho đến khi nhìn thấy bóng dáng nữ tử hắc y lãnh đạm trên lưng ngựa đang đi về phía cổng thành.

Lúc này hắn mới buông xuống sự thấp thoáng lo âu trong lòng mấy ngày qua, ngược lại tức giận không hề nhẹ.

Vì vậy đáng về đầu tiên khi Khanh Khanh gặp lại Phong Nguyệt Vô Thần chính là bộ dạng tức giận, trừng mắt nhìn nàng.

Khanh Khanh cười ngửa đến trước cổng thành, cách hắn tầm mười mấy bước thì dừng lại. Nàng yên tĩnh ngồi trên lưng ngựa nhìn nam tử đang nổi giận bên dưới.

Đội quân phía sau nàng cũng không dám đi trước nàng, đành dừng lại, đứng phía sau.

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng như vậy lại vô cớ tức giận nhưng hắn lại không thể mắng nàng, đánh nàng, nhốt nàng lại không cho nàng chạy lung tung.

Đương lúc hắn quay đầu bỏ đi nữ tử hắc y nhảy xuống ngựa, hai ba bước ngắn dài liền đến trước mặt hắn.

Khanh Khanh nhíu mày hình bán nguyệt, ôm chầm lấy nam tử vẫn còn đang giận dữ kia, vỗ nhẹ lưng hắn. Nàng nhẹ giọng hỏi hắn, giọng điệu mang đầy ý cười "Nhớ ta không?"

Phong Nguyệt Vô Thần sững sờ tại chỗ, hắn có chút bất ngờ nhưng nhanh chóng vòng tay ôm nàng.

"Khanh Khanh"-Hắn gọi tên nàng, âm điệu mang vẻ giận dữ lại pha mấy phần bất đắc dĩ, tựa như nàng có lỗi gì với hắn.

Khanh Khanh vỗ nhẹ lưng hắn, hai người đứng ngay cổng thành yên lặng ôm lấy đối phương.

Quần chúng binh sĩ trong thành lẫn binh sĩ vừa từ bên ngoài trở về bị thồn cầu lương đến gần người. Mọi người nhất quyết dời ánh mắt đi chỗ khác, không nhìn đến đôi nam nữ đang phát cầu lương đi.

Thân là binh lính bọn họ cũng quá khổ mà!

"Nàng... Đã nhớ lại rồi?"

Khanh Khanh không chút chần chừ gạt đầu, nàng ngồi vắt chéo chân trên giường nhỏ trong thư phòng, tự nhiên ăn hoa quả.

Phong Nguyệt Vô Thần có chút dở khóc dở cười, nàng càng ngày càng xem chỗ của hắn là nhà mình.

Khanh Khanh ném đi nửa quả táo trên tay, ngồi có chút tùy tiện, như tùy ý mà hỏi "Đại loạn bảy năm trước ngươi có suy nghĩ gì?"

Phong Nguyệt Vô Thần không ngờ đến nàng sẽ hỏi đến chuyện này, có chút đàn ra "Nàng có ý gì?"

"Không có gì"-Khanh Khanh nhẹ lắc đầu "Chỉ là có chút hiếu kì."

Vương Quân kia...

Nàng không rõ lời Phong Nguyệt Linh Nhi có đúng hay không, nàng ấy dám khẳng định chuyện năm đó một phần là do Vương Quân gây ra thì có lẽ đã nắm chắc trong tay vài phần chứng cứ.

Chuyện bảy năm trước quá phức tạp, huống hồ năm đó nàng còn chưa đến thế giới này. Nhưng mà nếu như có liên quan đến nàng..

"Có chuyện gì sao?"

Khanh Khanh khoát tay đứng dậy "Không có gì, ta đi xem tình hình của A... Liễu An Nhiên một chút."

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo bóng lưng nàng trần vẻ nghi hoặc và mờ mịt.

Khanh Khanh đến phòng của Liễu An Nhiên trong cùng một viện tử với phòng của nàng ngoài ý muốn gặp phải Hàm Mộc Vân đang thay thuốc cho nàng ấy.

Hai vị y sư giáp mặt, không khí mang đầy mùi thuốc súng.

Khanh Khanh nhìn hai người mắt to trừng mắt nhỏ trong phòng, quả quyết rút chân đã bước vào phòng lại, lui ra mấy bước.

Hàm Mộc Vân nhìn thấy hành động kì quái của nàng, cô buông băng gạc đang quấn trên cánh tay Liễu An Nhiên ra quay người gọi một tiếng "Khanh tỷ?"

Liễu An Nhiên trừng Mộc Vân một phát, cầm lấy băng gạc mắt không ít thời gian quấn lên rồi lả tả xuống sàn băng bó lại cánh tay.

Khanh Khanh đứng bên ngoài nhìn chằm chằm bên trong mấy giây sau đó mới nhấc chân đi vào. Nàng còn không biết băng bó còn có mùi vị thuốc nổ, thật là làm người ta sợ hãi!

"Tỷ về rồi sao?"

"Còn chưa chết?"

Cơ hồ là Mộc Vân và An Nhiên lên tiếng cùng một lúc. Mộc Vân nghe đến câu hỏi của An Nhiên liền quay lại trừng nàng ấy một cái.

Khanh Khanh đầu đầy ba chấm, nàng còn không biết hai người này không hợp nhau đến vậy.

Thật đó!

Khanh Khanh nhúng vai không trả lời ai, tùy tiện kéo một cái ghế ngồi xuống, nhìn Mộc Vân tiếp tục thay thuốc cho An Nhiên.

Không ai nói thêm lời gì, trong chốc lát trong phòng im lặng đến dị thường. Bên kia Mộc Vân cùng An Nhiên lại mắt to trừng mắt nhỏ, trên mặt viết rõ rất không ưa đối phương.

"Liễu An Nhiên." - Khanh Khanh đột nhiên lên tiếng.

Liễu An Nhiên hí mắt nhìn về phía nàng.

"Ngươi..." nàng dừng một chút lại mở miệng "Chuyện bảy năm trước ngươi thấy thế nào?"

Nàng ấy... Bảy năm trước nàng ấy có mặt.

Liễu An Nhiên rõ ràng không ngờ đến nàng hỏi như vậy, trong mắt thoáng qua vẻ phức tạp, sau đó nhanh chóng thu hồi "Ngươi gặp Phong Nguyệt Linh Nhi rồi?"

Mộc Vân ngồi ở giữa mơ hồ nheo nheo mắt tỏ vẻ rất không hiểu họ đang nói về vấn đề gì.

"Ngươi biết?"

An Nhiên nhúng vai "Rất trùng hợp người ta theo học y thuật chính là vị đã cứu sống Phong Nguyệt Linh Nhi kia."

Khanh Khanh cau mày, Phong Nguyệt Linh Nhi cũng không nhắc đến Liễu An Nhiên, lẽ nào không biết?

"Mấy năm ở trên núi Phong Nguyệt Linh Nhi chưa từng gặp trực diện ta, có lẽ không biết."

An Nhiên như nhìn ra nghi vấn của nàng mới nhàn nhạt giải thích. Nàng ấy lại hỏi "Nàng ta nói gì với ngươi?"

Khanh Khanh không chút che giấu "Chuyện bảy năm trước, Vương Quân."

Một câu ngắn gọn không đầu không đuôi không giải thích gì thêm.

Hàm Mộc Vân biểu cảm rất chăm hồi nhưng không có cơ hội mở miệng.

Liễu An Nhiên dường như biết được nàng nói đến cái gì, đột nhiên nở nụ cười "Giao dịch không? Ta nói cho ngươi biết vài điều thú vị, đổi lại..."

Nàng ấy cố kéo dài âm thanh, nhẹ nhàng bồi một câu "Coi như thêm một cái ân tình đi, hiện tại ta chưa cần đến cái gì. Sau này tính toán luôn một thể."

Khanh Khanh nhướn mày "Ngươi không sợ ta quỵ nợ?"

Liễu An Nhiên nhúng vai "Tùy ngươi. Nói xem có hứng thú không?"

Khanh Khanh không chút chập chùng "Thành giao."

Mộc Vân lơ ngơ nhìn hai người, làm ơn nhìn tôi, ở đây vẫn còn có một người, các vị chú ý đến ta một chút, ta không hiểu!

Khanh Khanh thu lại tờ giấy nhỏ, thả đi con bọ câu đưa thư, đưa mảnh giấy đến ngọn nến trên bàn đốt cháy rụi. Một loạt thao tác không nhanh không chậm không chút chập chùng. Tro tàn từ mảnh giấy bị đốt cháy rơi xuống bàn rồi nhanh chóng bị gió thổi bay tán loạn.

Đương lúc này cửa phòng bị đẩy ra, bóng dáng từ y che đi ánh tà dương từ bên ngoài chiếu vào phòng, đập lên ánh sáng màu hổ phách tiến lại gần nàng

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn một ít tro còn lưu lại trên bàn, tinh ý nhìn ra là thứ gì vừa đốt nhưng không có hỏi về nó.

"Bình sĩ cùng nàng ra ngoài báo lại, đêm qua nàng mất tích một thời gian. Đi đâu vậy?"

Khanh Khanh tùy ý ngồi lên mép bàn, chống hai tay lên bàn, hơi nhướn người về phía hấn "Không đi gặp nam nhân, không cần lo lắng."

Phong Nguyệt Vô Thần có chút đỡ khốc đỡ cười, khoe môi cong thành hình bán nguyệt "Còn nghe nói nàng có con rồi?"

Khanh Khanh tùy tiện gật đầu "Ừ"

Khuôn mặt Phong Nguyệt Vô Thần nháy mắt đen lại, nàng vậy mà thẳng thừng thừa nhận?! Hấn chỉ cho rằng bọn họ đang đùa thôi!

Khanh Khanh nhìn hấn như sắp phun trào thì khẽ cong môi, nàng đưa một tay lên vỗ nhẹ má hấn "Đùa thôi, là cháu trai của ngươi."

Phong Nguyệt Vô Thần bị nàng làm cho sững sờ, cái gì mà cháu trai?

"Ta gặp Phong Nguyệt Linh Nhi, đứa trẻ đó là con của nàng ấy với Ngụy Thiên Sở, gọi là Linh Sở."

Khanh Khanh không có ý giấu diếm hấn.

Phong Nguyệt Vô Thần có chút không tiêu hóa nổi thông tin này, ngần ngừ một chút hấn mới chậm rãi nói "Ý của nàng, Phong Nguyệt Linh Nhi vẫn còn sống?"

"Ừ" Khanh Khanh khẽ gật đầu "Trở về hấn rồi"

Phong Nguyệt Vô Thần hiểu ý nàng cũng không nói gì thêm.

Khanh Khanh đương lúc hấn đang suy nghĩ chuyện nhân sinh đột nhiên lên tiếng "Tối nay đột nhập trại doanh dịch không?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 77: Đột nhập doanh trại quân địch

Doanh trại quân Phong Quốc.

Bốn cái bóng đang nhanh chóng lướt qua với tốc độ không kịp trở tay thành công hạ gục mấy binh sĩ tuần tra phát hiện họ.

Bốn người nấp sau một đồng rom, Phong Nguyệt Vô Thần thấp giọng phân phó "Huyền, Vân, hai người đến tiếp cận lương thảo. Ta và Khanh Khanh đến nơi tập huấn binh lính và tù giam."

Vân và Huyền gật đầu, hai người nhanh chóng lách mình rời đi. Ngay sau đó Phong Nguyệt Vô Thần và Khanh Khanh cũng âm thầm đi đến nơi tập dượt binh sĩ của địch.

Lúc Khanh Khanh ra đề nghị đột nhập doanh trại quân Phong Quốc thăm dò địch binh thân như đang hỏi hôm nay ăn món gì. Phong Nguyệt Vô Thần còn lầm tưởng bản thân nghe nhầm, nhưng mà hần ở đây chứng thực rằng hần không nghe nhầm một chút nào.

Nói đột nhập thăm dò thực lực địch chính là thăm dò.

Hai người đi qua nơi tập dượt binh sĩ một hồi. Hiện tại đang là nửa đêm, ngoài binh lính tuần tra vòng trong vòng ngoài doanh trại ra thì không có nhiều binh sĩ thức đến đây tập luyện. Ở trên võ đài cũng chỉ loáng thoáng mấy mươi người.

Phong Nguyệt Vô Thần và nàng kiểm tra xung quanh một lượt, không nhìn thấy bất cứ một binh sĩ bất từ nào mới lặng lẽ rút lui đi đến một nhà giam nhỏ phía sau.

Trong trận chiến lần trước khi Vương Quân phá tan kết giới của Phong Quốc bên họ thiệt hại cũng không hề nhỏ, dường như quân bài phía sau lại bị thương nên tiếp đó họ không làm thêm hành động quá khích gì nữa mà ngược lại lui binh đến ranh giới của Phong Quốc, đóng binh tại một thành nhỏ giáp biên.

Khanh Khanh rất hoài nghi quân cờ bí mật kia của Phong Quốc là một nữ tử chân yếu tay mềm..

Thành trì họ đóng quân không hẳn là một vị trí tốt, có thể công có thể thủ, cũng chỉ là một thành nhỏ giáp biên không phải là thành trì chủ chốt của biên giới.

Nhưng nàng rất hiếu kì vì sao một tòa thành nhỏ như vậy lại có riêng hẳn một cái nhà giam quy mô lớn từ trên mặt đến dưới lòng đất không dưới trăm phòng giam.

Nghi vấn tòa thành này là nơi giam giữ toàn tội phạm của Phong Quốc.

Binh lính canh giữ ở đây nhiều hơn ở những nơi khác một chút, tầng tầng lớp lớp từ trong ra ngoài, xung quan còn thỉnh thoảng có binh sĩ đi tuần.

Cứ cách một canh giờ binh lính canh giữ lại đổi một vòng, cách năm phút đoàn binh lính tuần tra đều sẽ đổi đợt một lần.

Hai người canh lúc đổi ca cạ giữ trong nhà lao, thay y phục của hai tên binh sĩ bị đánh ngất lúc trước vào ngang nhiên đi về phía nhà lao.

"Đứng lại."

"Hai người làm gì? Trông rất lạ mặt."

Phong Nguyệt Vô Thần bình thản "Thay ca."

Binh sĩ kia nheo nheo mắt nhìn hai người rất có ý tứ sẽ không bỏ qua.

Một đồng bạn của hần kéo hần lại lắc đầu "Chẳng phải ở kinh thành vừa phái đến một đoàn binh sao, có người lạ mặt cũng không phải không đúng."

Binh sĩ lúc trước bán tính bán nghi bị đồng bạn lôi kéo cuối cùng cũng bỏ qua.

Phong Nguyệt Vô Thần và Khanh Khanh qua được một ải, hai người trực tiếp đi vào trong nhà giam canh giữ.

Tầng đầu tiên cũng là tầng trên mặt đất của nhà giam có mười mấy phòng giam lớn. Bên trong chỉ có lẻ tẻ vài người bị giam, nhìn có chút u ám vắng vẻ.

Tầng đầu tiên có hết thảy mười người canh gác. Binh sĩ canh gác cũng chỉ có bên ngoài, tầng đầu tiên và tầng thứ hai thay phiên canh gác.

Nhà giam gồm hết thảy năm tầng.

Phong Nguyệt Vô Thần và Khanh Khanh một đường đánh ngất binh sĩ canh gác, đi xuống bên dưới.

Tầng thứ hai và thứ ba đều là những binh sĩ Phong Nguyệt bị bắt nhốt trong những trận chiến trước. Hai người lấy được chìa khóa trên người cai ngục ném cho bọn họ, xuống hầm dưới.

Tầng thứ tư ít người hơn hẳn, đa phần đều là những phòng giam độc lập. Hai người tìm thấy vị lão tướng quân bị bắt đi trước kia.

Lão nhìn thấy vương gia nhà mình không ngừng kích động, xét thấy thời điểm không thích hợp lão mới thu liễm lại.

Tầng thứ tư có tất cả năm người bị giam. Phong Nguyệt Vô Thần và Khanh Khanh không nhận ra bọn họ nhưng người bị giam ở tầng thứ tư rõ ràng không phải mấy loại tôm tép tầm thường.

Hai người không quan tâm mấy đến họ, tùy ý ném chìa khóa đến, tùy bọn họ mở cửa ra ngoài.

Phong Nguyệt Vô Thần hỏi thăm vị lão tướng quân bị giam ở đây khá lâu kia "Tầng dưới còn có người?"

Vị lão tướng quân kia không rõ lúc đầu "Thần không biết, bên dưới hình như không có người, lâu như vậy thần cũng chưa thấy người bên dưới đi lên hay đưa người xuống dưới."

Giữa tầng bốn và tầng năm còn có một cánh cửa đá mà các tầng còn lại không có.

Khanh Khanh đứng trước cửa đá kiểm tra, vô thức nhíu mày "Còn có người."

Phong Nguyệt Vô Thần nghe vậy liền tới gần, nghe thấy âm thanh trẻ con như có như không vang lên từ bên dưới. Giữa hai tầng này còn có cách âm khá tốt.

Khanh Khanh bóp bóp cổ tay, tay kéo nhẹ thắt lưng, trên tay nhanh chóng xuất hiện một thanh kiếm dài màu lam. Nàng giơ kiếm chém thạch môn thành hai mảnh ầm ầm ngã xuống, khói bụi mù mịt.

Đội khói bụi qua đi, ba người mới bước vào, bên trong im ắng đến quỷ dị, dường như âm thanh trẻ con khóc khi này chỉ là ảo giác của họ.

Tầng năm không lớn nhưng lại mang vẻ âm u điển hình của một hốc động xây dựng trong lòng đất, cả động chỉ có một ngọn lửa leo lắt chiếu sáng.

Ba người cẩn trọng đi vào, rất nhanh liền thấy mấy cái song sắt từng cái từng cái nối liền nhau ở sâu trong chỗ tối.

Ở trong một cái song sắt bên ngoài có một bóng trắng ngồi thù lù ở đó, không khỏi dọa đến người khác.

Bọn họ dám chắc khi này không nghe lầm, bởi vì trên tay bóng trắng đang ôm một đứa trẻ nhìn qua như mới mười mấy tháng.

"Bóng trắng" nghe thấy âm thanh nên ngẩng đầu nhìn. Trong trạng thái lơ đãng, đầu tóc bù xù có thể miễn cưỡng nhìn ra được bóng trắng là một nữ nhân. Đứa bé được nữ nhân ôm trong lòng ngoa ngoe một lát rồi nằm bất động.

Khanh Khanh nhìn không ra dung mạo nữ nhân thậm chí nghĩ sẽ không xui xẻo đến mức gặp người quen liền xách kiếm rời đi. Nhưng nữ tử kia lại mở miệng gọi tên nàng bằng chất giọng khàn sần, khô khốc.

Con mẹ nó! Nàng lại xui xẻo như vậy gặp người quen?!

Nữ nhân xác định thật sự là nàng, thoáng chốc do dự nhưng khi nhìn thấy nàng muốn đi lại đột nhiên bò đến gần song sắt gọi nàng.

"Lam Khanh Khanh, xin ngươi... Xin ngươi cứu lấy con trai ta..."

Lúc này mới nhìn thấy được chân phải của nữ nhân bị buộc một sợi dây xích thật dài, điểm cuối cùng là ở trong vách tường.

"Vì sao ta lại phải giúp ngươi? Ta còn chưa biết ngươi là ai đâu."-Khanh Khanh lạnh nhạt.

Ngươi tưởng biết tên ta thì ta sẽ giúp ngươi sao? Nằm mơ tương đối dễ!

Nữ nhân thoáng sùng sờ, có chút do dự "Ta... Ta..."

Phong Nguyệt Vô Thần trầm mặc một chút cuối cùng cũng lên tiếng "Nàng ta là Từ Dạ" sợ nàng không nhớ đến còn bồi thêm một câu "Là thuộc hạ bên cạnh Thượng Quan Tề trước đây."

Từ Dạ hiện là thiếp thất của một vị vương gia, hiện tại hẳn nên ở trong hoàng thành Phong Quốc vì sao lại một bộ dạng thảm hại ở đây?

Khanh Khanh neoh mắt nhìn nữ nhân, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân giờ đã suy tàn đến mức này rồi à? Quái lạ, vậy mà Phong Nguyệt Vô Thần cũng có thể nhìn ra.

Từ Dạ càng lúng túng hơn "Ta... Xin các người cứu con ta.. Cứu..."

Khanh Khanh lạnh mặt, kẻ thù không cứu!

Từ Dạ thấy bộ dạng lạnh nhạt của họ gấp đến mức không phải làm sao, con trai của nàng ta đã gần như không thể chống đỡ nổi. Từ Dạ chẳng lẽ chực khóc, không ngừng cầu xin Khanh Khanh cứu lấy con trai nàng ấy.

Khanh Khanh mặt viết rõ từ "phiền" nàng nhìn mảy quay người rời đi, Phong Nguyệt Vô Thần không nói một lời đi theo nàng. Vị lão tướng quân kia nhìn đứa bé có chút thương xót nhưng vương gia nhà lão không có ý định gì cũng không thể ra tay, đành theo sau hai người rời đi.

Từ Dạ thất vọng, thần thờ nhìn bọn họ rời đi. Ngay lúc nàng ta nghĩ con nàng ta sẽ phải chết tại đây thì mấy đoạn song sắt đột nhiên vang lên tiếng rắc rắc rồi nháy mắt vỡ vụn, xích dài trôi cổ chân nàng ta cũng đứt đoạn.

Từ Dạ kinh ngạc ngẩn đầu nhìn về phía ba người rời đi, chỉ kịp nhìn thấy nữ tử thu lại kiếm. Bóng dáng ba người dần khuất khỏi tầm mắt nàng ta.

"Lam Khanh Khanh... Đa tạ."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 78: Liên hợp phản công phong quốc

Ngay lúc Khanh Khanh và Phong Nguyệt Vô Thần giải cứu người trong nhà giam ra liền nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài. Hưống của kho lương thảo đang không ngừng phát ra ánh lửa, mọi người đang dồn dập đi về phía đó.

Hai người đem người ra ngoài đánh một trận với binh sĩ canh gác bên ngoài nhà giam. Thừa cơ binh lính tuần tra còn chưa tới chuẩn đi.

Đoàn người của Phong Nguyệt Vô Thần và Khanh Khanh hội hợp với Huyền, Vân sau đó nhanh chóng rút lui khỏi doanh trại Phong Quốc.

An ổn trở về thành.

Ngay sáng hôm sau, người phải đi quan sát tình hình bên Phong Quốc nói lại, doanh trại sau trận lửa lớn đốt gần hết lương thảo, nô lệ, tù binh trong nhà giam trốn hết ra ngoài náo loạn. Người trong quân tạm thời còn chưa thể giải quyết xong mọi chuyện.

Đương lúc bên Phong Quốc còn đang rơi vào tình trạng rối loạn thì bên Phong Nguyệt Vô Thần đã nhận một bức mật thư, dường như không phải từ triều đình gửi đến.

Người đưa thư là một nam nhân, nhìn có vẻ là một cao thủ khó lường. Lúc hắn đến gặp Phong Nguyệt Vô Thần đúng lúc Khanh Khanh cũng ở đó.

Phong Nguyệt Vô Thần mở mật thư trước mặt nam nhân, hắn lia mắt nhìn một lượt rất nhanh chóng gấp phong thư lại.

Khanh Khanh không xem thư cũng biết nội dung, tám chín phần là mật thư từ ám vệ phía sau hoàng cung đưa tới. Có lẽ đã có người sử dụng binh phù liên minh của ba nước Mông Cổ-Phong Nguyệt-Ngụy Quốc.

Này là đang liên kết phản công Phong Quốc?

Có binh phù trong tay quả là trâu bò ra!

Phong Nguyệt Vô Thần cùng nam nhân đưa thư kia nói chuyện riêng một hồi. Đợi thư phòng mở cửa nam nhân đã không thấy đâu, chỉ có một mình Phong Nguyệt Vô Thần ngồi bên thư án.

Nam nhân kia đi đến xuất quỷ nhập thần như vậy không hổ là ám vệ được nuôi dưỡng bí mật.

Nam nhân đưa thư vừa đi lại có người đến cầu kiến. Vị kia không ai khác chính là cô công chúa nhỏ của Tây Hạ mang theo "hoàng tẩu" chạy trốn đến Nam Cương.

"Hoàng huynh đã gửi thư đến, nội trong ba ngày sẽ tới được địa phận biên giới Phong Nguyệt. Huynh ấy hi vọng tam vương gia có thể mở ra một con đường vào thành."

Khanh Khanh nhướng mày nhìn Nạp Lan Hình Nhã rồi lại nhìn "tẩu tử" của nàng ấy đứng phía sau "Mở cửa cho người đem quân vào há chẳng phải gọi mời người đến chiếm thành sao?"

Nạp Lan Hình Nhã ngượng ngừng sờ mũi "Sẽ không, người đang nắm trong tay người huynh ấy quan tâm nhất... Còn có công chúa Tây Hạ là ta, huynh ấy sẽ không đánh vào."

Khanh Khanh từ chối tiếp lời, nàng chỉ thuận miệng hỏi một câu như vậy, dù sao quyết định đâu phải ở nàng.

"Doãn đế mang theo bao nhiêu quân?"

Nạp Lan Hình Nhĩ nghĩ nghĩ "Khoảng tám vạn quân. Tây Hạ vừa giải quyết xong nội loạn, quân có thể đem đi cũng có lẽ chỉ có bao nhiêu đó."

Phong Nguyệt Vô Thần đồng ý để đội quân của Doãn Chính Uyên vào thành.

Đội khi công chúa nhỏ Tây Hạ mừng rỡ rồi đi Khanh Khanh mới thắc mắc hỏi.

"Vì sao ngươi lại để Doãn Chính Uyên vào thành. Không sợ bị đánh cướp mất?"

Phong Nguyệt Vô Thần ngồi bên cạnh nàng, buông lỏng cuốn binh thư trong tay xuống, hơi ngã người tựa vào nàng "Hắn sẽ không chiếm thành."

Khanh Khanh xê dịch người, né ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của mũ vương gia nào đó "Ồ, ngươi rất hiểu hắn?"

Có gian tình!

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ cười "Hiểu rõ. Hắn từng là sư huynh của ta, nhị công tử Xích Hà cung."

Khanh Khanh ngẩn ra, không ngờ đến Doãn Chính Uyên cũng từ một lò Xích Hà cung đi ra.

Xích Hà cung quả thật cũng rất trâu bò đấy!

Đại công tử là quốc sư Phong Quốc, nhị công tử là đế vương Tây Hạ, tam công tử là vương gia Phong Nguyệt...

Xích Hà cung có độc!

Xích Hà cung tuyệt đối là mầm tai họa!

Khanh Khanh nhúng vai "Xem ra thời gian tới sẽ rất náo nhiệt!"

Mông Cổ và Ngụy Quốc đã có động tĩnh, Tây Hạ đã phá được nội loạn. Bốn phương tám hướng đều đang nhắm vào Phong Quốc, chỉ chờ người sảy chân liền ra sức đánh.

Đủ ác độc!

Ba ngày sau.

Quân Tây Hạ do Doãn Chính Uyên dẫn đầu đã xuất hiện trước cổng lớn thành Nam Cương. Một đội quân lớn như vậy đến thành Phong Quốc cũng không cho người đến nghe ngóng... Phải là không còn tinh lực để quan sát nhất cử nhất động bên đây nữa.

Chuyện lương thực bên Phong Quốc vừa xong Khanh Khanh lại không để cho bọn họ rảnh rồi gọi vài người đi quấy phá doanh trại của họ.

Bên Phong Quốc đã tăng cường tuần tra hơn nhưng rốt cuộc vẫn không ảnh hưởng đến việc nàng quấy rối doanh trại họ. Khanh Khanh chơi đùa phi thường vui vẻ hăng say khiến nữ vương Phong Quốc tức giận đến lật bàn.

Hai ngày trước, Phong Quốc phái người đến đón con tin bị bỏ quên một thời gian-Vương Quân. Nhưng con tin này lại tỏ vẻ ở thành Nam Cương có ăn có mặc đầy đủ không cần về. Người đến đón bị ném ra khỏi thành.

Doãn Chính Uyên đến thành Nam Cương việc đầu tiên là đòi người.

Hắn đứng trước Nạp Lan Hình Nhĩ tức giận quát mắng một trận, nào đâu còn đáng vẻ yêu nghiệt, ôn nhu như nước khi còn ở Tây Hạ.

"Trăm bảo muội mang hắn chạy đến nơi an toàn ẩn nấp một thời gian muội lại đến đây? Muội chơi ta đấy à?"

"Muội..." Nạp Lan Hình Nhĩ lí nhí giải thích "Muội thật sự không biết đi đâu... Trước nay ta chưa từng rời khỏi Tây Hạ một mình muội làm sao biết đi nơi nào chứ."

Doãn Chính Uyên cau mày, còn định quở trách nàng ấy thì nam nhân phía sau đã nhìn không được nữa kéo Nạp Lan Hình Nhĩ ra phía sau "Ngươi có thôi đi không? Loạn lạc như vậy Hình Nhĩ là một cô, dẫn dắt mọi người trốn đi vô sự là tốt rồi. Ngươi còn hi vọng muội ấy chạy đến nơi tiên cảnh gì đó tìm cao nhân tới giúp ngươi sao?"

Doãn Chính Uyên nhìn đến Lâm Giang đôi mày thoáng giãn ra "Hừ, nó cũng không cần đến nơi trung tâm vũ bão như vậy."

Nạp Lan Hình Nhĩ đứng phía sau Lâm Giang bĩu môi không cho là đúng "Ta tin tưởng thành Nam Cương an toàn, dù sao Khanh Khanh cũng ở đây, thay cho việc chạy đến nơi lạ lẫm không rõ thực hư thì đến đây vẫn không tốt hơn sao?"

Khanh Khanh đứng một bên xem kịch cũng bị mũi lừa lan đến dưới chân.

Doãn Chính Uyên nhìn qua Khanh Khanh. Hắn chưa từng gặp nàng như dễ dàng nhìn đến như vậy bởi Phong Nguyệt Vô Thần phía sau nàng.

"Lam Khanh Khanh sao?" Doãn Chính Uyên lẩm bẩm, hắn nhìn nàng đột nhiên nở nụ cười yêu mị "Quả thật rất an toàn."

Nạp Lan Hinh Nhã bĩu môi tỏ cáo "Hoàng tẩu, hoàng huynh câu dẫn nữ nhân khác kìa."

Lâm Giang trừng mắt với Nạp Lan Hinh Nhã một cái, cũng không thèm nhìn đến Doãn Chính Uyên phía sau kêu gọi một mạch đi thẳng về phòng.

Nam tử Lâm Giang này bình thường rất trầm lặng, vì sao vừa gặp mặt Doãn Chính Uyên lại xù lông như vậy chứ?!

Đây là mắng thương đánh yêu trong truyền thuyết ah?

Phong Nguyệt Vô Thần sắp xếp cho đội quân của Tây Hạ ổn thỏa.

Bên Phong Quốc tạm thời còn chưa yên lại, vậy nên không có hành động gì nhiều. Bên ta cũng án binh bất động.

Hai ngày sau khi quân Tây Hạ đến, quân của Ngụy quốc và một chi nhỏ của Mông Cổ cũng đã đến. Quân của hai nước Mông Cổ, Ngụy Quốc gộp lại cũng hơn hai mươi vạn quân.

Tướng quân Mông Cổ tỏ rõ họ chỉ là một chi bên đến, phía sau còn có hơn mười vạn quân. Trước khi xuất phát, Mông Cổ có chút rối loạn nhỏ, họ đành xuất hành trước đội quân.

Ngụy Quốc chia ra một nhánh nhỏ gần vạn quân đi đến thủ gần thành An Thạch_ thành trì giáp biên Ngụy Quốc.

Nhánh quân Mông Cổ vừa đến cũng theo một nhóm quân nhỏ dẫn đường đến Long Bình thành_ thành trì giáp biên Mông Cổ thủ thành.

Chỉ sợ vạn nhất đang chiến đấu hăng say Phong Quốc lại đội nhiên chuyển mũi nhọn nhắm vào hai nước bên, không kịp trở tay.

Vốn Nam Cương là một tòa thành không nhỏ nhưng chứa đến mười mấy vạn binh lính quả thật là quá sức. Quân Ngụy Quốc chia ra hai đạo quân, một tiến vào thành một đóng trại xung quanh thành Nam Cương, cơ hồ là bao vây trung tâm chiến trận.

Việc này cũng thành công khiến Phong Quốc chú ý đến.

Phong Quốc phái người theo dõi nhất cử nhất động bên phía Phong Nguyệt, đồng thời củng cố lại lực lượng, cầu viện binh cùng lương thực từ kinh thành. Sẵn sàng chiến đấu khi đối phương có động tĩnh.

Hai ngày sau, đội quân mười vạn binh sĩ Mông Cổ cũng đã đến được chiến tuyến, người dẫn đầu là Triệu Khánh Lâm_ đại tướng quân Mông Cổ.

Cùng lúc đó Phong Quốc bắt đầu rục rịch, kéo quân tiến công doanh trại quân Ngụy Quốc đóng bên ngoài.

Quân Mông Cổ vừa đến nơi, trên trời đồng loạt vang lên tiếng pháo hoa truyền tin nổ thật lớn. Một mảnh trời nhuộm màu đỏ vàng đang xen.

Trên trời, chưa đến một khắc, những tia pháo đỏ vàng dần hình thành một biểu tượng. Bằng mắt thường nhìn đến dễ dàng nhận ra biểu tượng kia có hình đầu sư tử, giữa trán viết một chữ vương thật lớn.

Pháo hoa thông báo, vạn dặm nhìn thấu.

Bình phù liên minh giữa Ngụy-Phong Nguyệt-Mông Cổ chính thức được khởi động.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 79: Điều gì đang ẩn giấu phía sau?

Huyền Lam đại lục năm tân nguyên thứ 1419, nội địa nhân giới loạn chiến. Sáu vương quốc lớn ở nhân giới cuốn vào phân tranh.

Bước đầu mới ra thời kì loạn chiến.

*

Pháo hoa sáng rực trên bầu trời.

Bên dưới, chiến trường đã sớm hỗn loạn thành một đoàn. Chiến y, giáp y các nước pha tạp bên dưới, chẳng phân rõ đâu ta đâu địch.

Trận chiến này nổ ra, Phong Quốc thân cô thế cô đã sớm bị dồn vào thế hạ phong. Trận đầu tiên Phong Quốc rút lui, tổn hại mất mấy vạn binh lính. Quân liên minh bước đầu thắng lợi nhưng cũng tổn thất nghiêm trọng.

Sau trận chiến đầu tiên, Phong Quốc tự rước lấy nhục lui binh về địa phận của họ, triệu tập tất cả quân lính canh gác, bao vây thành Nam Cương cùng biên giới trở về. Đóng cửa liêm lấp vết thương cùng chuẩn bị lực lượng một thời gian.

Lần thứ hai Phong Quốc phát động tiến đánh, tuyết đầu mùa đã rơi.

Lần này đem binh tiến công không còn là Phong Quốc đơn phương độc mã nữa. Liêu Quốc nơi xa xôi cũng đã phóng đã tâm đến bên này. Hơn một nửa các chủ thành của Liêu Quốc hợp tác với Phong Quốc tiến công đánh chiếm những vùng đất giàu tài nguyên thuộc địa phận ba nước Phong Nguyệt, Mông Cổ, Ngự Quốc.

Trận tiến đánh thứ hai bắt đầu từ tờ mờ sáng, mặt trời chưa đứng bóng mà binh sĩ đã trải dài phơi thây trên chiến trường.

Ánh nắng ấm áp không thể xua tan nổi cái lạnh thấu của mùa đông, càng không thể xua tan nổi tử khí dày đặc nơi chiến trường.

Trận đánh thứ hai kết thúc, hai bên đều tổn hại, không thể phân rõ thắng thua.

Liên Minh bên Phong Nguyệt chiếm lợi thế về lực lượng. Bên Phong Quốc lại hơn về mặt vũ khí cùng thủ thuật.

Nhất thời không thể phân rõ, chấm dứt chiến tranh nhanh chóng..

"Vương gia, bên Phong Quốc lại có động tĩnh, có lẽ muốn phản công lại lần nữa!"

Phong Nguyệt Vô Thần một thân áo bào tím bạc ngồi dưới cây lê bị phủ đầy tuyết, hần hơi ngẩn đầu nghe thuộc hạ bẩm báo động tĩnh Phong Quốc.

Bên cạnh bàn đá còn có mấy vị tướng quân của các nước.

"Lại muốn đánh chúng ta? Bài học lần trước còn chưa quên sao?"

"Chinh đồn lực lượng cũng thật nhanh!"

Mấy vị tướng quân nháo nhào lên, có người khinh miệt lại có người tức giận.

Vẫn lại bẩm báo "Liêu Quốc bên kia đã có hai mươi vị thành chủ đứng ra kí kết hiệp ước, tỏ rõ sẽ giúp đỡ Phong quốc."

"Liêu Quốc này rốt cuộc đang muốn cái gì đây!"

"Ta không hiểu..." - giọng nói mỉa hoặc đột nhiên vang lên, mấy vị tướng quân còn đang nháo nhào lập tức yên tĩnh lại.

Doãn Chính Uyên nửa nằm nửa ngồi trên xích đu bên cạnh, không chút khí phách của hoàng thượng một nước.

"Vì sao Phong Quốc lại tiến công đánh Phong Nguyệt?"

Mọi người khó hiểu nhìn hần.

Doãn Chính Uyên lại như không thấy, nhẹ cười "Vì sao đang yên lành Phong Quốc lại đột nhiên khơi mào chiến tranh? Còn kéo theo tất cả vào vòng xoáy này. Các vị chưa từng thắc mắc?"

Phong Nguyệt Vô Thần nhíu mày "Ý ngươi là gì?"

Doãn Chính Uyên ngồi thẳng dậy, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh nói "Quốc sư Phong Quốc, Vương Quân kia còn không gọi về. Phong Quốc chẳng lẽ đã từ bỏ hần rồi?"

"Phong Quốc nhìn như đang lợi dụng người khác nhưng thật ra lại giống bị người khác lợi dụng, bị quay cho không thể phân rõ đông tây hơn không phải sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần: "Ngươi đã biết cái gì?"

Doãn Chính Uyên nhún vai "Không biết gì cả, chỉ là suy đoán thôi. À ngày mai ta sẽ khởi hành trở về Tây Hạ, chuyện của các ngươi, các ngươi tự giải quyết cho ổn thỏa. Đừng để lửa cháy lan sang Tây Hạ của ta là được. Ta lười phải dọn lại lần hai."

Nói rồi hần phát ổng tay áo ung dung rời đi.

Mấy vị ở đây nhìn thấy mô hoàng đế Tây Hạ tùy hứng như vậy không phải chỉ một lần, sớm đã quen.

"Lời nói của Tây Hạ để có ý gì?"

Phong Nguyệt Vô Thần trầm mặc "Cho người điều tra toàn đại lục, nhìn xem có chỗ nào bất thường hay không. Đồng thời giám xác nhất cử nhất động bên phía Phong Quốc."

"Rõ!"

Lam Khanh Khanh khoát áo choàng lông cáo màu đỏ tươi đi lại giữa trời tuyết. Làn váy thêu hạc tiên uyển chuyển linh động theo từng bước đi.

Hàm Mộc Vân quần bản thân lại thành một đoàn, nàng hi hục chạy lại chỗ Khanh Khanh "Tỷ làm gì đứng này? Trời đang đổ tuyết đấy, mau vào trong đi."

Khanh Khanh hơi ngần đầu nhìn trời, đưa tay đón những bông tuyết vào lòng bàn tay "Năm nay tuyết rơi trễ phải không?"

Tuyết rơi chưa được mấy bận đã thảng chập rồi, rất nhanh liền đến tết nguyên đán.

Có lẽ năm nay phải đón tết nơi chiến trường rồi.

"Tỷ làm sao vậy?"

Khanh Khanh thu bàn tay đã sớm lạnh cứng vào trong áo choàng "Không có gì, cảm thấy dường như có điều gì đó đang xảy ra."

Hàm Mộc Vân phui phui bông tuyết trên vai Khanh Khanh xuống, kéo nàng đến mái hiên gần đó tránh tạm "Chiến trường luôn căng thẳng đương nhiên là có chuyện rồi."

Khanh Khanh cúi đầu lẩm bẩm "Không phải..."

"Tỷ nói gì cơ?"

Khanh Khanh lắc đầu "Không có gì."

Đương lúc hai người đứng bên mái hiên nói chuyện, phía xa xuất hiện một bóng đen cao lớn che ô đi về phía này.

Hắc Kết nhìn thấy Khanh Khanh, ban đầu là sững sốt, sau hướng nàng nở nụ cười "Khanh Khanh."

Khanh Khanh nhìn y "Người đã đi đâu?"

Từ lần ra ngoài tiếp ứng lương thảo trở về hình như chưa từng gặp lại y. Hôm nay vô tình gặp được, có chút bất ngờ.

"Ta có việc phải rời khỏi một thời gian. Lần trước rời đi quá vội không thể thông báo cho nàng, ta có tìm nhưng họ bảo nàng ra khỏi thành rồi."

Khanh Khanh nhàn nhạt gật đầu.

Hàm Mộc Vân trên đường đến đã thấy hắc che ô đi một vòng, nàng tò mò hỏi "Người đang tìm cái gì sao?"

Hắc Kết ngần ra, nhớ tới bản thân đang tìm cái gì lại cười khổ "Ta đang tìm A Tuyết."

Mộc Vân "Ah" một tiếng "Cục bông trắng đó trốn dưới đồng tuyết còn có thể nhìn ra sao?"

Hắc Kết cười khổ.

"Lần này người ra ngoài có thấy điều gì lạ không?"

Hắc Kết nghĩ nghĩ rồi lắc đầu "Không có."

Y đột nhiên nghĩ đến cái gì, có chút chần chờ "Mấy hôm trước ta nhìn thấy tẩu thi, có tính là kì quái không?"

Khanh Khanh nheo nheo mắt.

Trước chỉ có Bối Lan cùng Xích Liệt, nay chỉ có Vương Quân là có thể điều khiển xác chết. Bọn họ người mất người bị giam lại thì còn có ai điều khiển xác bên ngoài tung hoành?!

Hắc Kết trầm mặc một chút lại nói thêm "Tẩu thi kia nhìn không giống bị người khác điều khiển. Giống như... Tự vùng dậy."

Mộc Vân đứng bên cạnh kinh ngạc "Vậy đó không phải là zombie sao?"

Khanh Khanh nhìn Mộc Vân một lát mới chậm rãi phun ra một câu "Thế giới này cho dù có rơi vào thời kì mạt thế thì thời đại này vẫn còn chưa xuất hiện đâu."

Mộc Vân bữu môi "Hiện tại không có thi sau này, ai biết đám tẩu thi, hoạt thi kia có bị mất khống chế mà bùng phát virus không chứ."

Khanh Khanh lườm nàng một cái "Người đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy."

Mộc Vân bữu môi.

Hắc Kết nhìn hai người người một câu ta một câu trong đầu mờ mịt.

"Có lẽ sẽ có chuyện xảy ra." Khanh Khanh ẩn ý nhìn về phía Hắc Kết.

Nàng vẫn giữ lời nói đó.

Xích Hà cùng sớm muộn gì cũng gây họa.

Mộc Vân nheo mắt nhìn nàng "Tỷ không lẽ biết gì đó? Đừng nói là bàn tay vàng biết trước tương lai nha."

Khanh Khanh lườm nàng "Ảo tưởng!"

Nói đoạn nàng lướt qua Mộc Vân còn đang đần độn đứng một bên và Hắc Kết rời đi.

Mộc Vân tức muốn xỉ khói đuổi theo bóng dáng huyết y gần như hòa vào trong trời tuyết xa dần.

"Khanh Khanh, tỷ đứng lại!"

"Đứng lại để người bắt nạt? Tương ta ngốc giống người?"

"Rõ ràng là tỷ bắt nạt ta!"

"..."

Hắc Kết nhìn hai bóng nữ từ xa dần. Y lắc đầu, cười nhẹ.

Hắc Kết che ô rời đi, nhưng đi ra khỏi mái hiên vài bước liền dừng lại.

Y ngồi xổm xuống đưa tay vốc nắm tuyết lạnh băng dưới đất lên chạm phải cục bông bị nhiễm lạnh từ tuyết.

Cục bông lác lác cái đầu, cái mũi hồng hào cùng đôi con ngươi đen láy bại lộ trước mặt y.

A Tuyết bắt mãi "Mewo~" một tiếng.

Hắc Kết lắc đầu cười khỏ phì đi tuyết đọng trên lông nó "Người không có chuyện lại lẩn vào tuyết làm gì? Cẩn thận lại biến thành tương thịt dưới chân người khác."

A Tuyết lắc mình chui vào lòng Hắc Kết nằm, ấm ủ bộ lông lạnh băng của mình.

Hắc Kết vuốt nhẹ A Tuyết vài cái, ôm cục bông vào lòng, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 80: Chiến loạn

Đêm đen buông xuống, bầu trời bị mây che phủ trông có chút âm u, vầng trăng lập lờ phía sau tầng mây như khuê nữ e thẹn lén nhìn xuống nhân gian.

Tuyết đã ngừng rơi, tuyết phủ trên mái hiên và ngoài sân dày đặc, trắng xóa nổi bậc trong trời đêm.

Ngoài sân, từng nụ mai nở thành đóa. Mai đập lên tuyết nở rộ.

Cũng đã sắp qua năm.

Khanh Khanh khoát áo choàng lông cáo đỏ thắm đứng ở bậc thềm. Từ trong đình viện nhìn ra cũng dễ dàng nhìn thấy ánh lửa nơi doanh trại binh ngoài thành.

Từ sau trận chiến thứ hai Phong Quốc đột nhiên không có bất cứ một động tĩnh gì, cứ như đã từ bỏ. Nhưng mà Liêu Quốc dạo gần đây luôn chuẩn bị lực lượng, ra vào Phong Quốc rất nhiều lần. Thiết nghĩ Phong Quốc lẽ nào dễ dàng từ bỏ như vậy?

"Khanh tỷ?"

Khanh Khanh không quay đầu cũng không lên tiếng, nàng tựa vào khung cửa, kéo chặt áo choàng nhìn ra bên ngoài.

"Tỷ đang nhìn cái gì?"

Hàm Mộc Vân bọc áo choàng thật dày, biến bản thân thành một cục tròn vo đi tới bên cạnh. Nàng bĩu môi ai oán "Thời tiết ở Nam Cương thật khắc nghiệt ah, lạnh như vậy còn muốn để người ta sống không ah!"

Mùa đông mấy trước Mộc Vân đều ở Kinh Thành, tuy lạnh lẽo như không khắc nghiệt bằng nơi biên cương. Hiển nhiên lần này khiến cô lạnh đến phát oán, biết trước đã về kinh thành trước khi tuyết rơi.

Nhưng mà...

Mộc Vân nhìn đến Khanh Khanh, cũng không phải không có ý nghĩa gì để ở lại.

Mộc Vân đi lên vài bước, đứng sánh vai cùng với Khanh Khanh.

"Khanh tỷ, sinh thân vui về!"

Khanh Khanh thoáng nghiêng đầu nhìn nàng, giây lát liền dời mắt đi.

"Tỷ vẫn còn lo lắng?" Mộc Vân nghiêng nghiêng đầu nhìn Khanh Khanh.

Nàng thoáng thở ra một hơi "Bốn năm rồi. Chúng ta đến nơi này đã bốn năm rồi."

Mộc Vân mơ hồ "Bốn năm rồi ah?"

Bốn năm rồi...

"Tỷ biết điều gì đó sao?"

"Mộc Vân, người nói xem vì sao chúng ta lại ở đây?"

Mộc Vân khó hiểu nhìn nàng "Không phải chỉ là xuyên không sao? Cũng không phải chỉ có mỗi chúng ta xuyên đến."

Khanh Khanh nghiêng đầu, khóe môi cong cong nhưng không có lấy một ý cười nơi đáy mắt, một mảnh lạnh băng "Vì sao nhất quyết phải đến nơi này? Ba ngàn thế giới vì sao nhất định phải là nơi này?"

Mộc Vân càng thêm mờ mịt "Ta không hiểu..."

Khanh Khanh cúi đầu "Bởi vì, có người gọi chúng ta đến..."

Mộc Vân tròn mắt kinh ngạc "Tỷ... Ý của tỷ là gì?"

Khanh Khanh nhẹ lắc đầu. Nàng kéo chặt áo choàng, bước xuống thềm tuyết.

"Tỷ đi đâu?"

"Đi gặp một người."

Đại lao.

"Lam tiểu thư? Sao người lại đến nơi này?"

Quản ngục cùng mấy gã canh cửa lao đang ngủ gà ngủ gật đột nhiên trước mặt xuất hiện bóng dáng huyết y lướt qua không khỏi cảm thấy sợ hãi. Đến khi nhìn rõ người vừa đi ngang qua bọn họ mới thở ra một hơi nhẹ nhõm nhưng sau lại căng thẳng.

Vị này đột nhiên đến đại lao bản thủ này làm gì?

"Vương Quân nhốt ở đâu?"

Quản ngục "Ah" một tiếng, nhận ra bản thân thất thố vội thu lại biểu cảm kinh ngạc "Lam cô nương tìm hần có việc gì ah?"

Vị quốc sư Phong Quốc này trước chiến loạn luôn không muốn trở lại bản doanh của mình mà khur khur phải ở lại thành Nam Cương của kẻ địch này. Hiện tại chiến loạn xảy ra, tình hình bên ngoài rối tung lên, bên phía Phong Quốc cũng vô pháp đi đến đón người trở về.

Thân là quốc sư nước địch, chiến tranh bùng nổ liền bị bắt giam ở đây. Nhưng mà vị quốc sư kia cũng thật nhàn nhả, bị giam trong đại lao nhưng không chút phản kháng nào. Người ta còn xem phòng giam là nơi ở mới, bình tĩnh, khoan thai đến kì dị.

Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn quản ngục đầy ảm ý "Có một số chuyện không nên tò mò."

Quản ngục thăm toát mồ hôi, hần kinh hãi cúi đầu "Xin lỗi, là tiểu nhân nhiều lời rồi!"

Khanh Khanh lạnh nhạt lên tiếng "Dẫn ta đến phòng giam của hần."

Quản ngục gật đầu liên tục, vội dẫn nàng đến nơi Vương Quân bị giam giữ.

Đại lao nói lớn thì không lớn, nói nhỏ thì không nhỏ, mỗi nơi đều được canh gác nghiêm ngặt.

Quản ngục dẫn nàng rẽ qua mấy ngõ, đến một gian ngục tối chỉ có lỗ hồng nhỏ dưới cửa để đưa đồ ăn mới dừng lại. Gã mở cửa phòng giam ra, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh đứng qua một bên đợi lệnh.

Khanh Khanh nhìn cũng không nhìn đến gã, lạnh nhạt đi vào. Ngay lúc bóng dáng nàng chìm vào bóng tối trong phòng giam cánh cửa "ầm" một tiếng đóng lại.

Quản ngục lau vội mồ hôi không tồn tại trên trán nhìn về phía cánh cửa phòng giam đang đóng chặt.

Trời đang mùa đông giá rét còn không lạnh bằng nữ tử khi này. Nàng địa vị không cao trong thành nhưng lại khiến người khác không thể không nghe theo lời nàng.

Vương Quân một thân áo bào trắng, tóc dài tùy tiện xõa sau lưng. Hần bình thản ngồi ở góc phòng, cúi đầu không biết đang nhìn đến cái gì dưới đất. Không màng đến khung cảnh xung quanh chỉ nhìn vào hần còn tưởng rằng chốn tao nhã nào chứ không phải phòng giam bẩn thỉu.

Vương Quân nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu nhìn.

Ánh sáng bên ngoài chiếu rọi vào quá đột ngột, không phải quá sáng nhưng khiến một người bị nhốt trong tối quá lâu mắt đau đớn.

Vương Quân nheo nheo mắt lại, cửa phòng giam đóng lại hần mới nhìn rõ người đến.

"Khanh Khanh?"

Khanh Khanh bình thản đứng trong bóng tối nhìn hần.

"Hiếm khi nàng tự đến tìm ta nhỉ? Năng gắt giữa trời đông sao?" Vương Quân nhếch môi cười, nửa thật nửa đùa nói.

Khanh Khanh không nói một lời, lạnh nhạt nhìn hần.

Vương Quân thu lại nụ cười gượng gạo, hần cong một chân lên, khủy tay gác lên đầu gối chống cằm.

"Khởi binh vấn tội ah? Nàng đến hỏi, chỉ cần là điều ta rõ ràng ta sẽ không che giấu dù một chút."

Khanh Khanh nhìn chằm chằm hần, lạnh nhạt lên tiếng "Ta biết."

Chuyện nàng cần biết đã biết rõ.

Vương Quân cười nhẹ một tiếng, đôi con ngươi trong đêm tối thoáng qua tia khổ sở. Nàng luôn là vậy, chỉ có nắm chắc trong lòng bàn tay mới phan phui sự việc. Nàng không cho bất cứ ai cơ hội giải thích, không cho bất cứ cơ hội để lừa gạt nàng. Hoặc là bỏ mặc hoặc là đuổi cùng giết tận.

"Vậy hiện tại nàng muốn thế nào đây?"

Khanh Khanh im lặng đôi lát, nàng tiến lên vài bước, ngồi xuống cái ghế ngang bằng gỗ đơn sơ cạnh bàn gỗ duy nhất trong phòng.

"Ta có một vài thắc mắc chưa thể giải tỏ, ngươi không ngại thành toàn cho ta chứ?"

Vương Quân ngẩng đầu, cổ duy trì một bộ dạng lãnh từ không vướn bận chuyện đời "Câu trước đã nói qua, nàng hỏi, ta trả lời, đã là chuyện ta biết tuyệt nhiên sẽ không giấu giếm."

"Thế giới này đang xảy ra chuyện gì?"

Vương Quân cau mày nhìn nàng "Khanh Khanh, câu này của nàng là thật lòng? Ta chỉ là người phạm làm sao nhìn rõ thế giới này. Huống hồ, ta không phải người của thế giới này."

Khanh Khanh gác tay lên bàn gỗ, hơi ngả người về phía sau nhìn hấn đầy ảm ý "Vậy sao?"

Nàng im lặng trong giây lát, lại bồi tiếp "Vậy vấn đề thứ hai, người từ đâu biết được thứ đó...." Nàng dừng một chút "Thuật trùng sinh."

Vương Quân rũ mi, không dám nhìn đến người đối diện. Quả nhiên nàng đã biết tất cả.

"Vương Quân, người nên cân nhắc một chút về việc trả lời câu hỏi đầu tiên trước."

"Khanh Khanh, vì sao nàng lại muốn tìm hiểu về thế giới này? Không thể cứ như người bình thường an ổn sống qua ngày không được sao?" Vương Quân nhỏ giọng nỉ non.

Chẳng biết là cố ý hay vô tình, nàng nhận ra một cổ bất đắc dĩ cùng đau khổ trong lòng hấn.

Khanh Khanh cong cong khóe môi không lấy một ý cười, nơi đáy mắt phủ đầy băng sương "Người có thể không nói, dù sao trên thế giới này cũng không phải mình người biết chuyện. Ta không thể nào cứ ngu xuẩn chỉ biết đề phòng, nghi hoặc xung quanh mà không rõ sự tình."

Vương Quân cười khổ "Nàng thật sự muốn biết?"

Khanh Khanh im lặng nhìn hấn.

Vương Quân gờ tay đầu hàng "Được, ta nói, chỉ là nếu nàng không tin thì chính là vấn đề ở nàng thôi."

"Nếu ta nói không chỉ đại lục mà cả thế giới đều bị cuốn vào phân tranh nàng có tin không?"

Khanh Khanh nhủ mảy.

Nàng từng nghe Hắc Kết nói qua thế giới này có truyền thuyết về ma tộc và thiên tộc, chẳng lẽ đều sự thật?

Cũng quá trâu bò đi?!

Vương Quân dường như không nhận ra biểu tình trên khuôn mặt nàng "Thiên-Ma sắp lâm vào đại chiến, nhân tộc trên đại lục chính là nguồn lực lượng mạnh mẽ nhất mà hai bên sẽ chiếm đoạt. Từ trước đến nay vẫn luôn vậy, tộc nhân được ưu ái nhất mãi mãi chính là con người, là nhân tộc."

Khanh Khanh nhủ mảy "Vậy liên quan gì đến Phong Quốc tiến đánh lần này?"

Vương Quân nhếch môi "Loạn chiến Thiên-Ma sắp bắt đầu rồi. Người cuối cùng đi ra từ vinh vang sau chiến loạn sẽ là Thần Quân duy nhất của thế giới này, cai quản, bảo toàn cho một thế giới."

Khanh Khanh neho neho mắt nhìn nam tử bạch y như không kẻ điên. Kịch bản hấn tung ra quá áp lực, trong lúc nhất thời nàng không thể tiêu hóa được.

"Phong Quốc đứng đầu nổi dậy khơi mào chiến tranh, người bí ẩn phía sau chính là người của ma tộc. Phong Quốc là biểu tượng đầu tiên của loạn chiến, đại biểu cho ma tộc."

P/s: chúc các nàng 20/10 vui vẻ ah~

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 81: Giao thừa bình yên

Vương Quân xuyên đến trước Khanh Khanh gần một trăm năm.

Năm đó xuyên đến, Phong Nguyệt vương triều đã biến mất, thay vào đó là Sa Nguyệt vương triều.

Sa Nguyệt vương triều đế vương đầu tiên là một hầu gia thuộc triều đại trước (Phong Nguyệt), vị hầu gia kia tạo phản cướp đoạt ngôi vương. Triều đại này tồn tại gần ba trăm năm, sau đó bị tàn quân Phong Nguyệt đánh đổ.

Phong Nguyệt vương triều lần nữa xây dựng lại cơ đồ.

Lần quân Phong Nguyệt cướp lại giang sơn kia Vương Quân không những có mặt, hấn còn là một trong những tướng sĩ chỉ huy quân Phong Nguyệt.

Nói đến nguyên do vì sao hắn lại trở thành tướng sĩ Phong Nguyệt cũng là một sự may mắn kì lạ.

Hắn xuyên đến thế giới này, nơi đầu tiên đặt chân tới là một ngọn núi kì quái, đi lại trong núi cứ hai ba bước lại thấy một số sinh vật quái dị. Sau này hắn mới biết nơi kia chính là ngọn núi phía sau một phái tu tiên, nhốt những tà ma gây hại cho nhân gian.

Hắn được một vị tiên nhân thu nhận là đồ đệ, truyền thừa võ công. Hắn cứ thế mơ mơ hồ hồ một đường đi vào giới tu tiên. Tên tự hiện tại cũng là do người đó ban cho.

Trùng hợp, người thu nhận hắn lại là người của thời đại Phong Nguyệt cũ.

Sư phụ hắn vốn đã phi thăng lên Thượng Tu giới, không thể nhúng tay vào chuyện của đại lục. Vậy nên mới có một màn Vương Quân trở thành tướng của Phong Nguyệt.

Sau khi Phong Nguyệt thành công đoạt lại giang sơn, Vương Quân trốn đi. Lúc này không còn ai trói buộc, hắn tự tại đi ngao du khắp châu lục tìm hiểu bí mật của thế giới này.

Vài chục năm sau, Vương Quân phi thăng thành tiên.

Hắn đến Thượng Tu giới, hay "Thiên giới" mà người đời hay nói đến vài năm. Hắn phát hiện ra một bí mật lớn.

Không bao lâu nữa sẽ xảy ra loạn chiến Thiên-Ma, cuộc chiến sớm muộn gì của xảy ra, đại lục sẽ nhanh chóng chìm vào khói lửa.

Cuối cùng chịu thiệt nhiều nhất chính là Nhân giới. Tuy nhiên Nhân giới cũng sẽ được lợi nhiều nhất, bởi vì tộc nhân được thiên đạo ưu ái nhất vẫn là con người.

Vương Quân trở lại đại lục, lúc đó chính là lần hắn gia nhập Xích Hà cung.

Vương Quân là một người may mắn, dù là kiếp trước hay kiếp này.

Hắn là một nhân vật có vòng hào quang của nam chính điển hình.

Lần đầu tiên hắn gặp Liễu An Nhiên là ở Xích Hà cung. Khi đó cô vừa được Phong Nguyệt Vô Thần cứu về không bao lâu.

Vương Quân dễ dàng nhận ra cô chính là A Sát, bạn đồng hành với bản thân ở kiếp trước. Từ khi đó hắn nảy ra một ý nghĩ điên rồ.

Thế giới này không có quy tắc rõ ràng, hắn đã tìm hiểu suốt mấy chục năm. Tuy nhiên hắn cũng nhìn ra thiên đạo thế giới này tương đối ưu ái người phá thời không xuyên đến. Ví dụ điển hình chính là hắn.

Ở Thượng Tu giới, hắn đã có cơ duyên thấy qua "thuật trùng sinh", không chỉ có thể làm người ở không gian hiện tại sống lại mà còn có thể trùng sinh người ở thế giới khác.

Vương Quân nghĩ hắn có thể làm Khanh Khanh sống lại.

Một màn đại loạn bảy năm trước chính vì vậy mà bùng nổ.

Năm đó vốn chỉ là một số thiên tai nhỏ ở vài nơi. Vương Quân lợi dụng điều đó để sử dụng thuật trùng sinh, nhưng mà hắn không đọc đủ trọn vẹn nên lấy những chấp vạ lung tung che đậy lỗ hổng.

Hắn phé bỏ võ công của Liễu An nhiên, dùng máu cùng hồn phách của cô-người xuyên thời không đến để tế trời. Đồng thời tìm cách lấy một thân thể giống Khanh Khanh để làm vật chứa. Người xui xẻo chính là Phong Nguyệt Linh Nhi.

Cuối cùng Vương Quân không thành công. Hậu quả để lại chính là tổn thất nặng nề của đại lục.

Nói Không thành công cũng không đúng, vì Khanh Khanh cũng đã xuyên đến.

Có lẽ lần đó Vương Quân thành công, chỉ sai xuất thời gian không gian.

Dù sao Vương Quân không phải người thế giới này, không thể khống chế được quy luật của nó.

Vì việc lần đó, Vương Quân bị thiên đạo trừng phạt, hắn bị phong sát, mãi mãi cũng không thể phi thăng.

Khanh Khanh lạnh lùng nhìn bạch y nam tử ngồi trong góc phòng giam. Tóc dài xõa sau lưng hắn thỉnh thoảng lại luân chuyển theo động tác của hắn.

Chuyện bảy năm trước, nguyên nhân nàng xuyên đến đây là được Liễu An Nhiên nói lại. Liễu An Nhiên là nạn nhân hiển nhiên biết rõ tất cả mọi chuyện bên trong.

Khanh Khanh không biết phải nói như thế nào. Việc Vương Quân làm là trái với luân thường đạo lý, trái với thiên đạo. Nhưng nếu hắn là nhân thì nàng

chính là quả. Việc năm đó hẳn làm không thể phủ nhận là kéo lại cho nàng cùng Mộc Văn một mạng.

Đứng ở vị trí là người ngoài cuộc, hiển nhiên việc làm của Vương Quân là sai trái. Nhưng bản thân hẳn lại nghĩ đó là điều đúng đắn.

Trên đời này không có đúng tuyệt đối và sai tuyệt đối.

Vương Quân sai có lẽ ở chỗ hẳn triệu hồi thiên tai gây hại cho người vô tội.

Vương Quân đúng có lẽ là sự si tình của hắn, vì người mình yêu mà bất chấp tất cả.

Sai hay đúng không được phán định một lúc, nó phụ thuộc vào cách nhìn nhận của từng người khác nhau.

Khanh Khanh không chỉ trách hẳn cũng không biết ơn hẳn bởi vì nàng không có tư cách đó. Nàng không phải chính nhân quân tử bất bình thay chúng sinh, nàng càng không phải biến thái máu lạnh căm tậ người đánh đổi một thế giới để kéo nàng đến.

Khanh Khanh nhẹ thờ dài "Loạn chiến Thiên-Ma khi nào sẽ bắt đầu?"

"Sớm thôi."- thanh âm nhẹ nhàng của nam tử vang lên trong bóng tối "Trước đây ta chỉ nghĩ rằng loạn chiến chỉ để mở ra một thời đại mới. Hiện tại ta mới lĩnh ngộ được, loạn chiến này chỉ đơn giản là để tìm Thần Quân tối cao."

Vương Quân cười nhẹ "Nàng đừng lo lắng quá, loạn chiến chỉ để tìm ra Thần Quân. Chủ nhân thế giới này sẽ không chơi đến mức phá hủy cả thế giới đâu."

Khanh Khanh trầm mặc.

Vương Quân lại nói tiếp "Thần Quân này không phân chủng tộc, chỉ cần người bước ra từ vinh quang sau loạn chiến sẽ trực tiếp phi thăng thành thần. Lại nói thế giới này còn có thần, thật sự là huyền ảo."

Khanh Khanh đã biết được điều cần biết cũng không muốn dây dưa với Vương Quân thêm liền đứng dậy, toan muốn rời đi.

Vương Quân im lặng nhìn nàng, đợi đến lúc bóng dáng nàng sắp khuất sau cánh cửa sắt hẳn đột nhiên lên tiếng.

"Khanh Khanh, nàng sẽ không sao. Bởi vì người bên cạnh nàng... có thần bảo hộ."

Cửa sắt nặng nề đóng lại, bốn chữ "Có thần bảo hộ" phía sau bị cửa sắt ngăn lại, hẳn là Khanh Khanh còn chưa nghe thấy được.

Vương Quân nhìn chằm chằm cánh cửa thoáng bật cười "Loạn chiến tìm kiếm thần quân không phải đều chỉ là cái cớ hay sao? Người trở thành thần quân cũng đã được chỉ định. Lần này cũng chỉ là phó bản luyện cấp cho người kia thôi.

Thành Nam Cương treo đầy đèn lồng, cả tòa thành được thắp sáng, người qua lại tấp nập.

Tuyết đã ngừng rơi.

Hoa Mai, hoa đào từ nụ hoa chuyển sang nở rộ. Hương thơm thoang thoảng lưu chuyển trong gió.

Người trong thành tập hợp đứng trên quảng trường lớn ở trung tâm thành. Binh sĩ trong doanh trại hôm nay cũng ngừng tập luyện, nhưng không phải không cảnh giác, đề phòng kẻ địch bên ngoài.

Tất cả mọi người trong thành, còn cả binh sĩ Ngụy Quốc, Mông Cổ ở doanh trại ngoài thành đều hướng lên trời chậm rãi đếm.

3...

2...

1...

Ở giây cuối cùng, tiếng pháo hoa nổ vang vọng. Cả Vương Triều Phong Nguyệt đồng loạt bắt pháo hoa vào giây phút chuyển năm này.

Pháo hoa rực rỡ bao phủ toàn bộ bầu trời Phong Nguyệt.

Mọi người đột nhiên có ý nghĩ hiện tại Phong Nguyệt Vương Triều vẫn còn an ổn. Nơi biên cương không có chiến tranh, bình yên như những tết nguyên đán năm trước.

Người trong thành Nam Cương treo trên môi nụ cười rực rỡ. Họ không quan tâm kẻ địch luôn ngấp nghé họ, vui vẻ tận hưởng đêm giao thừa. Bởi có lẽ đây là đêm giao thừa cuối cùng họ trải qua...

Trên tường thành, Phong Nguyệt Vô Thần ôm Khanh Khanh từ phía sau. Hắn ở tai nàng nhẹ nhàng nói "Khanh Khanh, chúc mừng năm mới."

Khanh Khanh nhìn về bầu trời hầu như bị pháo hoa bao trọn.

Nàng quay mặt lại ôm chầm lấy Phong Nguyệt Vô Thần phía sau. Nàng chôn mặt trong ngực hắn khẽ lẩm bẩm "Cảm ơn..."

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ, xiết chặt vòng tay ôm lấy nàng.

Hắn tỉ mỉ cảm lên đỉnh đầu nàng, đôi mắt nhuộm một mảnh ôn nhu nhìn về phía xa.

Cảm ơn, vì đã xuất hiện trong cuộc đời nhau.

Hoàng cung Phong Nguyệt.

Phong Nguyệt Phủ Hàn một thân hoàng bào uy nghi đứng trên sảnh lớn của Hàm Minh Điện. Con Rồng được thêu bằng chỉ kim tuyến trên hoàng bào bị nhiễm ánh sáng từ pháo hoa trên trời, sống động như thật.

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngẩn đầu nhìn về phía khoảng trời xa xa nơi biên cương. Bóng dáng nhuộm vẻ cô độc, lẻ loi. Trong mắt hắn là một mảnh âu lo, ẩn giấu nhiều tâm sự.

"Ah... Trễ rồi sao? Mẹ kiếp, sao lại xây nhiều bậc thang thế làm gì không biết..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn giật mình, hắn nhìn xuống, bên dưới đang có bóng dáng nhỏ nhắn không ngừng trèo lên từng bậc thang, chứng thực rằng hắn không nghe nhầm.

Là nàng!

Phong Nguyệt Phủ Hàn vội vã chạy xuống.

Hàm Mộc Vân đang vội chạy lên nghe thấy tiếng động liền dừng lại.

Phong Nguyệt Phủ Hàn chạy đến trước mặt nàng. Hắn đứng cao hơn một bậc, dễ dàng nhìn rõ dung nhan người con gái hắn tâm tâm niệm niệm.

Phong Nguyệt Phủ Hàn thận trọng bước xuống, hắn ôm lấy nàng, vùi mặt vào hõm cổ nàng.

"Nàng cũng biết đường trở về sao.... Ta nhất định phải phạt nàng..."

Mộc Vân bĩu môi, hiếm khi nàng không gây sự với hắn. Nàng đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn

"Cầu hoàng đế, năm mới vui vẻ."

Pháo hoa trên bầu trời dường như rực rỡ hơn bao giờ hết.

Cảm ơn, nàng đã bình an trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 82: Khải hoàn trở về

Rạng sáng mùng 3 tết Nguyên Đán. Phong Quốc tiến công vây đánh thành Nam Cương.

Quân Phong Nguyệt tổn thất nặng nề, thiệt hại mất vạn quân liên minh, bị đốt một kho lương thảo ở trại doanh bên ngoài thành.

Quân Phong Nguyệt, quân liên minh rút vào thành Nam Cương. Phong Quốc cho quân vây thành.

Thành Nam Cương rơi vào tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Mùng 6 tết nguyên đán, Phong Quốc cho quân vây đánh biên giới Ngụy Quốc-Phong Nguyệt.

Mùng 10 tết nguyên đán, quân Phong Quốc quấy nhiễu biên giới Mông Cổ-Phong Nguyệt.

Ngày 12 tháng giêng, thành Nam Cương phản công, thành công bức ép quân Phong Quốc lui về sau mười dặm.

Ngày 15 tháng giêng, biên giới Mông Cổ thất thủ. Quân liên minh phía Mông Cổ rút quân về biên giới đánh Phong Quốc.

Ngày 20 tháng giêng, Liêu Quốc tiến đánh Tây Hạ.

Ngày 23 tháng giêng, thành Nam Cương triệt để hết lương thực. Quân của triều đình bị rối loạn, không thể tiếp viện.

Ngày 30 tháng giêng, Tây Hạ đánh bại Liêu Quốc.

Ngày 1 tháng hai, quân Tây Hạ chiếm đóng hai tòa thành Liêu Quốc.

Ngày 5 tháng hai, Ngụy Quốc thủ thành biên giới, đánh lui quân Phong Quốc. Quân liên minh bên phía Ngụy Quốc đem một nửa binh đến thủ biên giới.

Ngày 7 tháng hai, quân Phong Nguyệt tiến đánh trại doanh Phong Quốc. Bên địch bị ép trở về thành biên giới. Quân ta rút lui về thành Nam Cương.

Ngày 10 tháng hai, quân Phong Nguyệt đánh vào thành biên giới Phong Quốc, phá hủy phòng tuyến bảo vệ đầu tiên.

Đồng thời bên phía Tây Hạ tiếp tục tiến công các tòa thành khác của Liêu Quốc. Một số thành chủ của Liêu Quốc rút quân trở về thủ thành.

Phong Quốc không ai giúp đỡ rơi vào thế hạ phong.

Ngày 16 tháng hai, Phong Quốc phản công.

Rạng sáng ngày 17, Phong Quốc thành công tiến vào thành Nam Cương. Thành Nam Cương thất thủ phải rút về Viên Châu.

Ngày 20 tháng hai, Phong Quốc tiến đánh Viên Châu từ thành Nam Cương vấp phải đội binh tiếp viện từ Đồng Lạc đánh ra. Toàn quân bị diệt.

Ngày 22 tháng hai, Quân Phong Nguyệt từ Viên Châu tiến đánh vào thành Nam Cương, trong vòng một ngày đoạt lại quyền nắm giữ thành.

Cùng ngày, quân Mông Cổ thành công đuổi quân Phong Quốc ra khỏi lãnh thổ.

Ngày 28 tháng hai, quân Phong Nguyệt chiếm tòa thành biên giới của Phong Quốc. Quân Phong Quốc bắt buộc phải rút quân.

Ngày 1 tháng ba, quân Phong Nguyệt chiếm ba châu lân cận của Phong Quốc. Phong Quốc liên tiếp thất bại.

Cùng ngày, Tây Hạ chiếm được toà thành thứ ba của Liêu Quốc.

Ngày 10 tháng ba, Phong Quốc phản công. Thất bại.

Ngày 12 tháng ba, Tây Hạ rút quân khỏi Liêu Quốc. Hai nước Tây Hạ, Liêu Quốc kí kết hiệp ước hòa bình. Tây Hạ rút quân, Liêu Quốc nhường lại một tòa thành.

Ngày 15 tháng ba, quân liên minh bao vây Phong Quốc.

Ngày 17 tháng ba, Phong Quốc đầu hàng.

Ngày 20 tháng ba, Phong Quốc cùng Phong Nguyệt kí hiệp ước hòa bình.

Ngày 21 tháng ba, Phong Quốc kí hiệp ước hòa bình với Ngụy Quốc.

Ngày 22 tháng ba, Phong Quốc cùng Mông Cổ kí hiệp ước hòa bình.

Ngày 25 tháng ba, Mông Cổ, Ngụy Quốc rút quân về nước.

Cùng ngày, quốc sư Phong Quốc-Vương Quân được đưa về nước.

Phong Nguyệt và Phong Quốc trao đổi tù binh.

Ngày 26 tháng ba, Quân Phong Nguyệt rút lui về nước, hộ tống tiểu vương gia Phong Lãnh Nguyệt-con tin Phong Quốc trao đổi về nước.

Ngày 7 tháng tư, tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thân cùng quân triều đình khai hoàn trở về kinh lăng.

Đồng thời con tin Phong Quốc cũng được đưa về kinh.

Khanh Khanh ngồi trong xe ngựa lắc lư, nàng ngồi vắt chéo chân ở một góc, một tay chống cằm, một tay chống lên khung cửa vén màn xe lên nhìn bên ngoài.

Liễu An Nhiên bị gió từ bên ngoài thổi vào cau mày "Người muốn biến xe ngựa thành hầm trữ gió sao?"

Khanh Khanh nhìn nàng ấy một cái, bất mãn hừ một tiếng. Nàng thu tay lại, màn che nhẹ nhàng rủ xuống che đi ánh mặt trời bên ngoài.

Bây giờ đã tháng tư, đáng lẽ ra không còn lạnh nữa nhưng không biết trời đất tác thành thế nào đi qua đây lại gặp bão. Gió đến kinh người.

Khanh Khanh nhìn đến bóng dáng nhỏ bé nép ở góc xe ngựa "Nó sao rồi?"

Liễu An Nhiên theo mắt nàng nhìn đến.

Nơi góc xe ngựa có một cậu bé đáng vẻ như một tuổi nghiêng người ngủ.

Liễu An Nhiên lắc đầu "Nó bị nhiễm phong hàn, lâu như vậy còn không đỡ bớt tí nào. Phong Quốc giao ra nó hẳn đã có tính toán cả rồi."

Đứa bé kia chính là con tin lần này Phong Quốc đem ra.

Đứa bé là con trai của một vương gia không được sủng, mấy tháng trước đã bệnh nặng qua đời. Mẫu thân nó lại là một thiếp thất thấp kém, vì vậy nó liền trở thành vật hi sinh cho đế quốc.

Liễu An Nhiên thờ dài "Thằng bé này có bao nhiêu tuổi chứ...."

Nàng ấy đột nhiên ngồi dậy nhìn Khanh Khanh "Vì sao lúc đó các người lại nhận lời chứ? Một con tin phế vật như nó chỉ cần ra gió liền toi, không phải là rước họa cho chúng ta sao?"

Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn đứa trẻ "Chẳng phải Phong Quốc muốn mượn nó làm cái cớ để chen ép chúng ta sao? Vì sao không thể thuận nước đẩy thuyền?"

Liễu An Nhiên nhú mày "Người lại có cái suy nghĩ kì quái gì đấy?"

Khanh Khanh nhếch môi "Suy nghĩ của ta người chắc không hiểu nổi đâu."

Liễu An Nhiên hít sâu một hơi bỗng bật cười "Lam Khanh Khanh, cô giỏi lắm rồi!"

Khanh Khanh nhẹ nhúng vai "Quá khen."

Liễu An Nhiên hừ một tiếng, không thèm để ý đến nàng nữa.

Thật ra Khanh Khanh biết đứa trẻ đó, người của Phong Quốc gọi nó là Phong Lân Nguyệt.

Nó chính là đứa bé Tử Dạ ôm trong tay ở địa lao biên giới Phong Quốc ngày đó. Nó là con trai của Tử Dạ cùng vị vương gia Phong Quốc thất sủng vừa qua đời.

Có lẽ đứa bé ở Phong Quốc không được chăm sóc tốt.

Trước nàng còn lầm tưởng nó chỉ mới mười mấy tháng. Nó đã hơn hai tuổi rồi! Nhìn như đứa trẻ một tuổi, huống hồ lần ở địa lao nó bệnh nặng, chẳng nhìn ra.

Phong Lân Nguyệt bị bệnh nặng.

Vốn chỉ là phong hàn thông thường nhưng bên phía Phong Quốc không cứu chữa cho nó. Sau này cho dù có chữa cũng khó có thể không để lại di chứng gì.

Phong Lân Nguyệt là một đứa trẻ bất hạnh.

Đáng tiếc, chỉ vì đầu thai nhầm chỗ.

Cổng kinh thành mở rộng, dân chúng trong thành hầu hết đều tụ tập ở cổng thành, nép sang hai bên dẹp ra một con đường rộng kéo dài đến cổng hoàng cung.

Bên ngoài hoàng cung, bá quan văn võ đứng nghiêm nghiêm chỉnh ở bên ngoài. Đứng đầu là hoàng đế Phong Nguyệt Phủ Hàn một thân hoàng bào thêu rồng. Đứng hai bên hẳn là hoàng hậu Hàn Khiết Từ cùng quý phi Hàm Mộc Vân.

Bọn họ chờ ở cổng hoàng thành gần nửa canh giờ mới thấy binh lính đưa tin cười ngựa vội vã chạy vào.

Tên binh lính nhảy xuống ngựa, quỳ xuống trước mặt Phong Nguyệt Phủ Hàn.

"Hoàng thượng, đội quân của tam vương gia đã vào thành rồi ạ!"

Cùng lúc đó, đội quân từ biên cương trở về đứng đầu là tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần vừa vào cổng kinh thành, khai hoàn trở về.

Dân chúng nhìn thấy đội quân liền vui mừng phấn khởi. Người chúc phúc, người cảm tạ, kinh thành bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Từ cổng thành đến hoàng cung mất khoảng một khắc, đến khi vẫn võ bá quan nhìn thấy đội quân thì mặt trời đã đứng bóng.

Phong Nguyệt Vô Thần chậm rãi cười ngửa đến, khi cách những người đến đón họ mười mấy bước mới dừng lại.

Phong Nguyệt Vô Thần nhảy xuống ngựa, tiến lên vài bước rồi quỳ xuống.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Đội ngũ phía sau lần lượt quỳ xuống.

Bỗng chốc câu "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" được hô đến vang trời.

Phong Nguyệt Phủ Hàn vội đi đến nâng Phong Nguyệt Vô Thần dậy.

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười cười vỗ vai phong Nguyệt Vô Thần "Vất vả cho đệ rồi!"

"Cống hiến cho triều đình, mỗi con dân đều có trách nhiệm. Đây là chuyện dĩ nhiên thôi."

Phong Nguyệt Phủ Hàn bắt đầu đi lắc đầu "Là trăm bắt tài phải để mình đệ gánh vác, hơn nữa năm nay đệ vất vả rồi!"

Phong Nguyệt Vô Thần khách sáo cười nhẹ "Không dám..." chưa kịp nói hết câu trong xe ngựa phía sau đã vang lên tiếng nói cắt đứt lời của hắn.

"Còn ý thức được bản thân vô dụng? Xem ra còn không đến mức hết thuốc chữa!"

Khanh Khanh nhảy xuống xe ngựa, một thân huyết y đứng dưới ánh nắng trông có mấy phản chói mắt.

Hàm Mộc Vân nhìn thấy Khanh Khanh liền kích động nhào đến "Aaa...Khanh tỷ, tỷ trở về rồi! Nhớ tỷ chết đi được!"

Khanh Khanh né sang bên cạnh tránh Mộc Vân, nhìn nàng đầy ghét bỏ.

Mộc Vân tủi thân trừng Khanh Khanh một cái.

Hàn Khiết Tử nhỏ giọng gọi Mộc Vân, nàng mới quỳ củ đi tới bên nàng ấy đứng.

Liễu An Nhiên cũng ra khỏi xe ngựa, nàng ấy dắt Phong Lãnh Nguyệt đến trước mặt Phong Nguyệt Phủ Hàn hành lễ.

"Tham kiến hoàng thượng!"

"Miễn lễ" Phong Nguyệt Phủ Hàn nheo mắt nhìn đứa trẻ "Đứa bé này?"

"Là tiểu vương gia Phong Lãnh Nguyệt, là con tin lần này Phong Quốc đưa đến."

Phong Nguyệt Phủ Hàn hơi kinh ngạc, đứa trẻ mới một hai tuổi mà Phong Quốc lại nhẫn tâm ném đến địch quốc như vậy. Thật quá điên rồ!

"Được rồi, vào cung trước rồi nói sau."

Đội quân từ Nam Cương trở về được thu xếp ổn thỏa.

Mấy vị tướng quân cùng Phong Nguyệt Vô Thần được triệu vào cung tham gia yến tiệc tẩy trần.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 83: Nàng yêu ta sao?

Trăng tròn treo cao, trời quang mây tạnh, dải tinh tú trải tán loạn trên trời ánh lên sắc bạc lấp lánh.

Yến tiệc tẩy trần tổ chức ở Hàm Minh điện.

Tiệc tan thì trăng đã tàn, ở chân trời phía Đông đã có những vệt sáng.

Lam Khanh Khanh và Phong Nguyệt Phủ Hàn ra khỏi cung, hai người không đi xe ngựa mà chậm rãi tản bộ trở về.

Lúc này, phố xá vẫn còn đang nhờ những lồng đèn bên ngoài chiếu sáng, những gánh hàng rong bán thứ ăn khuya đang dọn dẹp chuẩn bị trở về.

Khuôn cảnh yên tĩnh đến lạ.

Gió khẽ thổi, luồng gió mang theo khí nóng của mùa hạ phả vào mặt. Bất giác nghĩ đến sự khốc liệt nơi chiến trường. Ngỡ như chỉ là ảo giác, chỉ là giấc mộng của bản thân.

Nửa năm, nói ngắn không ngắn, nói dài không dài. Trận đánh từng kinh thiên động địa chẳng qua bao lâu thời gian sẽ chỉ như nước chảy mây bay.

Lịch sử có rõ ràng cũng không thể tái diễn lại sự khốc liệt năm đó.

Hai người một đường đi đến phủ tam vương gia.

Khanh Khanh đứng trước đại môn phủ, ánh sáng từ lồng đèn treo bên ngoài cổng mờ mờ, không thể nhìn rõ biểu cảm của nàng.

Phong Nguyệt Vô Thần đứng ngay phía sau nàng. Hắn chỉ đứng đó nhìn bóng lưng của nàng. Hồi lâu hắn lên tiếng "Nàng nghĩ đến chuyện gì sao?"

Khanh Khanh hơi cúi đầu, trên yến tiệc nàng có uống một chút rượu, có lẽ vì lẽ đó mà đầu óc nàng hiện tại có chút quay cuồng.

"Nghĩ đến một số chuyện."

Nàng lắc nhẹ đầu, đi vài bước đến thêm bậc thang vào phủ ngồi bệt xuống.

Phong Nguyệt Vô Thần đi lại, ngồi cạnh nàng.

"Trước đây ta luôn nghi hoặc về sự xuyên không của bản thân, luôn muốn tìm ra nguyên nhân. Nhưng khi tìm ra được nguyên nhân lại có chút khó chấp nhận."

Một người hiện đại theo chủ nghĩa duy vật như nàng nói đến một người có thể xuyên về quá khứ đã vô lý, người đó còn tu tiên, dùng cả thể giới đó kéo nàng đến càng vô lý hơn.

Trước đó, khi nghe nói về việc ấy nàng luôn một bộ dạng vô tâm vô phách, nhưng nàng cũng là người, cũng sẽ để ý!

"Đúng vậy, rất khó chấp nhận. Ta chưa từng nghĩ đến bản thân lại yêu một người phá thời không mà đến."

Khanh Khanh nhíu mày, nàng quay đầu nhìn hắn "Vì sao ngươi chắc chắn là ta?"

Vì sao ngươi chắc chắn yêu ta?

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ, hắn giơ tay vén loạn tóc nghịch ngợm bay dính lên trán nàng ra sau vành tai nàng, trong mắt hắn là ôn nhu nồng đậm. Hắn không trả lời, ngược lại hỏi.

"Vậy nàng có cảm giác gì với ta? Là yêu sao?"

Khanh Khanh cau mày, nàng không trả lời ngay bởi nàng không biết trả lời thế nào.

Cảm giác của nàng đối với hắn rất lạ lẫm, khó có thể nói ra là như thế nào. Nhưng nàng có thể chắc chắn rằng cảm giác đó khác xa với khi nàng ở cạnh Vương Tường Hải-một người nàng suýt nữa đã kết hôn cùng.

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn ra sự rối rắm trong lòng nàng. Hắn nhẹ vuốt tóc nàng, khẽ cười "Ta cũng không biết yêu là thế nào, chỉ là ta biết trái tim này hiện tại đập vì nàng, chỉ một mình nàng."

"Ta cũng nhận ra điều này có lẽ ngoài nàng ra, không phải nàng thì ta không thể chấp nhận được ai. Trước không có sau này càng không thể. Chỉ duy nhất là nàng."

Vành tai Khanh Khanh thoáng đỏ lên, nàng cảm giác được nơi vị trí trái tim đang đập rộn ràng không thể kiềm chế.

Khanh Khanh giật mình hất tay Phong Nguyệt Vô Thần ra. Nàng đứng bật dậy quá đột ngột, không đứng vững khiến cho cơ thể lao đảo. Phong Nguyệt Vô Thần vội đưa tay giữ lấy eo nàng.

Hắn khẽ cười "Cẩn thận một chút!"

Khanh Khanh nhìn khuôn mặt mang đầy ý cười của hắn thì càng thêm thẹn. Nàng đẩy hắn ra, vẻ bình tĩnh như thường ngày phun ra hai từ "Sén súa!", nhưng khuôn mặt đỏ ửng của nàng đã bán đứng nàng.

Mắt thấy hắn vẫn còn cười vui vẻ nhì nàng, Khanh Khanh thẹn quá hóa giận quay người bước vội vào phủ. Trốn nhanh khỏi tầm mắt của hắn.

Khanh Khanh không biết là do thói quen hay không mà căn phòng nàng đến chính là căn phòng gần tấm thất của Phong Nguyệt Vô Thần mà trước đây nàng ở lại. Chờ nàng nhận ra thì đã muộn, Phong Nguyệt Vô Thần dường như biết trước đã đứng bên ngoài cửa. Hắn thấy nàng mở cửa ra liền tươi cười như hoa.

"Nàng cần gì sao?"

Khanh Khanh không biết phải làm sao đối mặt với hắn, chưa kịp nghĩ gì thì tay đã đóng sầm cửa lại trước mặt hắn. Đợi đóng rồi nàng mới phát giác ra.

Khanh Khanh vỗ đầu mình một cái, thì ra câu nói trước kia nàng nghe thấy không sai mà!

Yêu vào cả người ngu ra!

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không có ý tiếp tục chọc ghẹo nàng "Nàng ngủ đi, ngày mai lại phải tiến cung một chuyến."

Khanh Khanh vẫn còn đứng bên cửa, nàng nhìn chăm chăm cánh cửa trước mặt. Thấy bên yên tĩnh nàng nghĩ rằng hắn đã rời đi nào ngờ nàng vừa quay người đi về phía giường đã nghe âm thanh từ cửa truyền đến.

"Khanh Khanh, ngủ ngon."

Lần đầu bị thả thính, phải làm sao đây?!

Ngày thứ hai vào cung là vì chuyện của con tin Phong Quốc.

Đứa trẻ Phong Lãnh Nguyệt này tuổi còn nhỏ, trong người mang nhiều bệnh tật khiến nó gầy yếu đến khiến người ta thương xót.

Phong Quốc lần này đưa nó đến cũng đã có sắp đặt âm mưu cả.

Con tin nếu chết ở nước địch thì quả là một lí do chính đáng để phản công, nếu không thể phản công thì ít nhất cũng đòi được một số quyền lợi cho nước họ. Huống hồ con tin lần này đưa ra còn mang danh là vương gia, tuy biết rằng chỉ là hữu danh vô thực nhưng cũng là một địa vị che mắt người khác rồi.

Tiểu vương gia Phong Lãnh Nguyệt này không được sủng ái, không có hậu phương chống đỡ. Cuối cùng cũng trở thành kẻ hi sinh thôi.

Phong Quốc muốn dùng cách này bắt bẻ Phong Nguyệt, nhưng bên phía Phong Nguyệt để yên chịu ngược sao?

Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng văn võ bá quan bàn bạc đã lâu, cuối cùng đưa ra một quyết định.

Bên Phong Nguyệt để ngự y điều trị cho Phong Lãnh Nguyệt một thời gian. Đợi đến khi Phong Lãnh Nguyệt điều dưỡng cơ thể lại, tạm thời không yếu ớt lúc nào cũng có thể tắt thở thì họ sẽ "hộ tống" nó trở về Phong Quốc.

Nhưng không phải để Phong Quốc hỏi như vậy.

Đưa Phong Lãnh Nguyệt trở lại chỉ là tạm thời, dùng cái cớ hoa lệ rằng: họ không đành lòng nhìn đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy phải xa mẫu thân, xa quê hương.

Đội Phong Lãnh Nguyệt tròn mười lăm tuổi Phong Nguyệt sẽ cho người đến đón nó trở lại.

Cái lí do hoa mỹ cùng thân phận vốn là con tin của Phong Lãnh Nguyệt khiến Phong Quốc không thể phản bác được.

Một phần phải "chăm sóc" nó thật tốt, ít ra không phải mất mạng. Một phần phải để phòng Phong Lãnh Nguyệt có mưu đồ khác, dù sao nó cũng là một vương gia, đợi đến khi thành niên ai biết được có ghi thù xưa mà cướp ngôi vương hay không?! So với việc làm con tin nước địch thì làm vua tốt hơn nhiều không phải sao?!

Phong Quốc lần này lại chuốc lấy khổ rồi.

Phong Nguyệt Vô Thần vừa ra khỏi Ngự Thư Phòng thì đã không thấy Khanh Khanh đâu. Hắn hỏi bá quan xung quanh một chút thì họ đều nói khi này thấy nàng ở bên trong Ngự Thư phòng, nàng rời đi khi nào cũng không ai biết.

Phong Nguyệt Vô Thần đi xung quanh một vòng cũng không thấy nàng. Hắn nghĩ nghĩ một chút, đi tới một nơi đã lâu rồi chưa đặt chân đến.

Phong Nguyệt Vô Thần vừa vào Bình Tước cung đã gặp phải rất nhiều cung nữ quét tước, hiện tại đang là giờ nghỉ hẳn nhiên có rất nhiều người.

Phong Nguyệt Vô Thần đi đến cây lê to lớn giữa sân Bình Tước cung. Hắn đứng dưới tán cây nhìn lên, quả nhiên trong thấy bóng dáng hắc y ngồi vắt vẻo bên trên.

Phong Nguyệt Vô Thần thở ra một hơi, hắn phi thân lên cây, ngồi xuống bên cạnh nàng. Nhánh cây rần chắc thêm một người cũng chỉ run run một lát rồi thôi, không có dấu hiệu gậy.

"Nàng ngồi đây làm gì?"

Khanh Khanh nghiêng nghiêng đầu tùy tiện nói "Hóng mát."

Hóng mát? Giữa trưa nắng leo lên cây ngồi sao?

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nhìn nàng, cuối cùng nuốt câu đã ra tới miệng vào.

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì, Khanh Khanh cũng không hề lên tiếng.

"Khi này là tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần sao?"

"Suyt suyt, tên húy của vương gia nào để người nói ra miệng như vậy, cẩn thận bị chém đầu!"

"Đúng là tam vương gia sao?"

Tiếng trò chuyện từ nơi không xa truyền đến, mấy cung nữ kia đã ép thấp giọng nhưng đối với hai vị cao thủ trên cây thì không hề có hữu dụng.

"Tam vương gia đang ở trên cây sao? Vương gia lên đó làm gì?"

Có bệnh sao?

"Khi này người không thấy có một cô nương đến sao? Cô ấy ngồi trên cây đấy."

"Oh, hai người này..." có vấn đề sao?

Cung nữ đối diện cười "Có lẽ là sở thích của giới quý tộc đi?!"

"Cô nương kia là ai?"

Mấy cung nữ tò mò nhìn qua.

Mấy cô cung nữ này là người mới nên không biết Khanh Khanh. Có cung nữ ở đây lâu đi ngang qua nghe họ nói như vậy liền dừng lại, tham gia bát quái.

"Đó chính là Lam Khanh Khanh, từng ở chỗ chúng ta đấy. Trước kia ở chung với Bạch Nhi tỷ tỷ."

"Oa!"

Hiển nhiên bọn họ đều biết Bạch Nhi. Một cung nữ bình thường thoát cái đã trở thành tứ vương phi được người người tôn kính.

"Vậy chẳng lẽ tam vương gia đến tìm cô ấy?"

"Có lẽ là vậy rồi!"

"Cái gì mà có lẽ là vậy."-cung nữ cũ bày ra khuôn mặt khó lờm "Người ta vốn là một đôi nha! Nhưng mà không biết vì sao cô ấy là rời đi hai năm. Cơ mà người ta vừa về đã đi theo vương gia ra trận, vào sinh ra tử sánh vai cùng nhau nha!"

Mấy cô cung nữ trẻ thoáng nhìn qua phía Khanh Khanh và Phong Nguyệt Vô Thần, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

"Vậy cô ấy và Bạch Nhi tỷ đều trở thành vương phi ah?! Bình Tước cung của chúng ta có vận may gì sao? Cả hai người đều câu được vương gia!"

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Oa, ta cũng muốn được làm vương phi!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Môi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 84: Chúng ta thành thân đi

Phong Nguyệt Vô Thần nghe đám cung nữ bá quái về hấn và Khanh Khanh bên dưới thì bật cười.

"Họ nói nàng là vương phi của ta. Khi nào nàng mới làm theo ý nguyệt của họ đây?"

Khanh Khanh lườm hần.

Rõ ràng là ý muốn của bản thân, đem người khác ra làm lá chắn gì chứ!?

"Ta vì sao phải làm theo ý nguyện của họ? Không quen! Không biết!"

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười "Vậy nếu ta hiện tại cầu thân nàng, nàng có đồng ý không?"

"VẬY..." Khanh Khanh tà mị nhìn hần "Phải xem thành ý!"

Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày "Thành ý? Như thế nào mới đủ thành ý?"

Khanh Khanh nhếch môi "Đoán xem?"

"Những thứ thuộc về ta đều là của nàng, kể cả trái tim lẫn thân thể ta."

Khanh Khanh "Xì" một tiếng ghét bỏ "Ai cần thân thể nguoi chứ!"

Nàng dùng giấy lát "Nếu ta muốn thiên hạ thì sao?"

"Ta sẽ đoạt lấy thiên hạ rồi đem làm sinh lễ cho nàng!"

Khanh Khanh nhìn chằm chằm hần.

Qua hồi lâu nàng mới nhếch môi cười, tùy ý nói "Nắm trong tay thiên hạ thì có ích gì. Ta không có thú vui tao nhã đó, thôi bỏ đi."

"Vậy nàng đồng ý thành thân cùng ta chứ?" - Phong Nguyệt Vô Thần một bộ dạng chờ mong.

Khanh Khanh đưa mắt nhìn đi nơi khác. Nàng tựa lưng vào nhánh cây bên cạnh, một bộ dạng tùy ý "Ta sẽ suy nghĩ xem."

"Vậy phải bao lâu?"

Khanh Khanh nhìn hần "Nhanh thì vài năm ngắn thì mấy chục năm. Đợi ta chơi chán rồi sẽ gả cho nguoi."

Phong Nguyệt Vô Thần bĩu môi "Lâu như vậy? Nàng không sợ đến lúc đó ta thay đổi sao?"

Khanh Khanh cười tà mị "Thay đổi sao? Tương đối dễ, chém chết nguoi là được!"

Phong Nguyệt Vô Thần ai oán nhìn nàng "Nàng thật ác độc!"

Khanh Khanh nhúng vai khiêu khích "Ta chính là ác như vậy đấy. Làm gì? Cấn ta sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần chớp mắt nhìn nàng, ngây thẳng hỏi "Có thể cấn sao?"

Khanh Khanh "Hừ" một tiếng, ghét bỏ lui ra xa.

"Nàng có thể suy nghĩ lại. Gả cho ta, ta đưa nàng đi khắp nơi thăm thú, ngao du thiên hạ."

Khanh Khanh nghĩ nghĩ "Ta lại đột nhiên cảm thấy lười, đi tới đi lui mệt chết đi được."

Phong Nguyệt Vô Thần sáng mắt "Vậy gả cho ta, ta bồi nàng ngủ, làm ấm giường cho nàng!"

Khanh Khanh lườm hần một cái "Ta không cần dụng cụ ấm giường!"

Phong Nguyệt Vô Thần yếu xìu "Vậy phải làm sao ta mới cưới được nàng?!"

Khanh Khanh tỏ vẻ nghiêm túc suy nghĩ "Để ta nghĩ thử xem!"

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng, khuôn mặt viết rõ hai chữ tui thân.

Nàng lười để ý đến hần.

Hai người không ai nói gì thêm. Bên dưới, sân lớn của Bình Túc cung cũng trở nên vắng vẻ, có lẽ họ đã trở về dùng cơm, nghỉ ngơi rồi.

Qua hồi lâu bỗng nhiên Khanh Khanh lên tiếng "Muốn lấy ta sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu như già tòi, ánh mắt phát sáng tràn đầy phấn khởi.

Nàng đồng ý rồi sao?

Khanh Khanh dời mắt sang chỗ khác, khẽ cười "Tuyệt đầu mùa roi, mùi dấm hồng trang rước ta về phủ có đồng ý không?"

Phong Nguyệt Vô Thần ngẩn ra, âm thanh nhẹ nhàng của nữ tử vờn quanh bên tai.

Hắn cứ tưởng nàng sẽ gây khó dễ, nàng... Đồng ý rồi?!

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười, hắn kích động ôm nàng vào lòng "Khanh Khanh, nàng đồng ý gả cho ta rồi sao?!"

Khanh Khanh không giãy ra ngược lại còn nâng tay ôm lấy thắt lưng hắn "Ngươi vui mừng cái gì? Mùi dấm hồng trang có thể không?"

"Chút chuyện nhỏ ấy thì là gì, dù có tán gia bại sản cũng phải rước nàng về!"

"Cưới về để chịu khổ cùng ngươi à? Ta không ngốc!"

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười "Đúng đúng. Ta sao nỡ để nàng chịu khổ!"

Khanh Khanh im lặng một lát "Ngươi không thấy ta gây khó dễ cho ngươi sao?"

"Chuyện gì?"

"Tuyệt đầu mùa."

Khanh Khanh nhìn về phía xa xa, thanh âm như có như không lơ lửng "Tuyệt đầu mùa roi vốn không có quy luật, làm sao có thể xác định đúng để thành hôn?"

"Vậy thì không phải đơn giản sao? Chúng ta chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa. Tuyệt đầu mùa roi, ta liền đến đón nàng vào phủ!"

Khanh Khanh khẽ cười "Ngày lành tháng tốt đâu rồi?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ "Ồ bên cạnh nàng cần gì ngày lành tháng tốt. Chỉ cần bên cạnh nàng ngày nào cũng là ngày tốt!"

Khanh Khanh khẽ thở dài, thời xưa luôn xem trọng thời giờ để cử hành hôn lễ, không chỉ cổ đại mà hiện đại cũng vậy. Hắn như vậy không sợ phản đối sao?! Còn không sợ rước diêm xấu!

"Được, cứ như vậy đi!"

Khanh Khanh lặng lẽ xiết chặt vòng tay ôm hắn.

Nàng từng nghe người khác nói, Khi tuyệt đầu mùa roi, nếu tỏ tình với người mình thương hoặc đang ở bên người đó, thì hai người sẽ hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Còn nếu không có ai để đi cùng, thì tuyệt đầu mùa cũng mang đến cho người ta một cảm xúc tích cực.

Tuy rằng đó chỉ là lời đồn thổi lưu truyền nhưng nàng vô thức mà tin vào nó. Ngay lúc này, ngay lúc Phong Nguyệt Vô Thần cầu hôn nàng

Không có hoa, không có nhẫn, chỉ có những lời thật tâm tận sâu đáy lòng.

Nàng nghĩ nàng sẽ không hối hận.

Nàng sẽ khiến cho lựa chọn ngày hôm nay là đúng đắn.

Nàng tin tưởng hắn, cũng như tin tưởng trái tim của mình.

Có lẽ như hắn nói, nàng yêu hắn.

Lam Khanh Khanh yêu thích Phong Nguyệt Vô Thần.

Năm đó tuyết bay đầy trời, cả một vùng trắng xóa.

Thảm nhung đỏ trải dài từ phố Kim Vương đến tam vương phủ, lồng đèn dán chữ hi treo đầy đường phố rước dâu ngày đêm thấp sáng. Hai bên đường, từng chậu hoa cẩm tú cầu nở rộ nối tiếp nhau, mùi hoa thoang thoảng trong không gian xen lẫn với khí lạnh của đầu đông phá lệ dễ chịu.

Tuyệt đầu mùa vừa roi bên phía Tam vương phủ đã náo nhiệt.

Tuyết roi chưa quá lâu, đội ngũ đón dâu đã xuất hiện trên phố.

Tân lang quan một thân hỷ phục đẹp đẽ, khuôn mặt Phong Nguyệt Vô Thần ý xuân đào đạt đón nhận những lời chúc phúc của bá tánh.

Pháo nổ tung bùng, tiếng kèn, tiếng trống náo nhiệt một phương. Kiệu hoa tám người khiêng phía sau trang hoàng lộng lẫy, lụa mỏng mềm mại tung bay theo làn gió. Trên kiệu hoa có gắn chuông bạc, theo từng bước đi, tiếng chuông vang lên đinh đinh đang đang vui tai.

Nơi đón dâu chính là biệt viện của Hàm Mộc Vân ở phố Kim Vương.

Biệt viện đó đã từng tiễn đi hai nàng dâu xinh đẹp, một là quý phi nương nương đương triều, một là tứ vương phi cao quý. Hiện tại là tân nương tử của tam vương gia, là quận chúa Thiên An của Mông Cổ, là thập nhị tiểu thư của Dạ Nguyệt.

Đội đón dâu tới biệt viện, tuyết đã phủ trắng xóa trên thềm cửa.

Hàm Mộc Vân và Bạch Nhi sớm đã thủ ở đại môn biệt viện, đội đón dâu đến liền nhảy ra khinh dễ tân lang.

Đương kim hoàng thượng Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng tứ vương gia Phong Nguyệt Hoành Ân đứng phía sau cô vợ của mình chỉ biết nhìn trời nhìn đất. Một bộ dạng không liên quan đến họ.

Bạch Nhi và Phong Nguyệt Hoành Ân dường như đang trả thù việc Khanh Khanh gây khó dễ lần trước ở hôn lễ của họ nên ở đây chơi phi thường vui vẻ.

Phong Nguyệt Vô Thần từ đầu tới cuối đều bình tĩnh thông qua.

Đội chơi chán hoặc có lẽ hai người sợ giờ lành liền thôi, để tân lang vào cửa đón dâu.

Khanh Khanh khoát trên người giá y đỏ như lửa, đầu đội khăn voan mỏng. Tuy không thể nhìn thấy khuôn mặt nàng nhưng với bóng dáng đã khiến người ta nhìn không chớp mắt, người người nhà nhà đổ rạp.

Đội rước dâu về tới vương phủ thì tuyết đã ngừng rơi.

Tam vương phủ vốn rộng lớn nhưng lúc này lại trở nên nhỏ hẹp chật chội người.

Thân phận của tân lang tân nương quá hải hùng, khách đến tham dự cũng toàn tai to mặt lớn, tùy tiện chọn ra một người cũng có quyền thế kinh người.

Ngay tại chính sảnh hôn lễ, Phong Nguyệt Vô Thần thề độc, từ nay về sau chỉ có một mình Khanh Khanh, chỉ có một nương tử là nàng.

Thiếp thất trước kia của tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần được trả về gia đình và chứng tỏ rằng họ vẫn còn là xử nữ, đảm bảo không có lời dị nghị về họ.

Hôn lễ của Khanh Khanh và Phong Nguyệt Vô Thần khiến cho bao người ngưỡng mộ.

Sau này khi nhắc lại mọi người đều khen không ngớt. Có lẽ đây là hôn lễ duy nhất vào thời đó khiến mọi người nhớ mãi không quên. Đến cả hoàng thượng cưới hoàng hậu còn không sánh bằng.

Người đời dùng hai câu để nói về hôn lễ:

Mười dặm hồng trang đón tân nương.

Xuân sắc thiên hạ chỉ có nàng!

—Hoàn chính văn.

17/7/2017-28/10/2019.

P/s: Vậy là đã hoàn truyện rồi ah. Chặng đường hơn hai năm cuối cùng cũng đến hồi kết rồi.

Có lẽ cái kết này sẽ khiến nhiều người thất vọng, có lẽ còn một số tình tiết các nàng chưa hiểu thấu. Các nàng cũng đừng quá băn khoăn! Thực ra mấy cái hủ Thiên-Ma giới ta đào ở những tập cuối chỉ là tình tiết phụ họa thôi. Những tình tiết đó sẽ là bối cảnh cho những bộ sau này.

Chặng đường dài như vậy có các nàng bên cạnh khiến ta thật sự rất vui, rất hạnh phúc. Cảm ơn các nàng đã ủng hộ ta trong suốt thời gian qua.

Chưa dừng ở đây, phía sau còn có ngoại truyện, mong các nàng theo dõi và thích nó! *moa moa*

Cuối cùng, một lần nữa chân thành cảm ơn các bạn đọc giả khả ái đã theo dõi và ủng hộ ta trong thời gian qua!

(p/s: Cảm giác của bạn lúc này như thế nào?)

–Lam Khanh Vy.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 85: Ngoại Truyện 2. Phong Nguyệt Vô Thần

Ta là Vô Ưu, họ Phi Yên.

Ta sinh ra ở Xích Hà cung, mẫu thân là Phi Yên Nguyệt Tâm.

Ta không biết phụ thân ta là ai. Mẫu thân ta không bao giờ nói về ông ấy, bà nói ông ấy đã chết rồi.

Ta lớn lên ở Xích Hà cung, từ nhỏ đã báii cung chủ đương nhiệm Xích Ngạo Thiên làm sư phụ, nhận sự chỉ dạy của ông ấy.

Khi còn nhỏ, ta cảm thấy Xích Ngạo Thiên rất tốt, ít ra ông ta đối xử với mẹ con ta rất tốt. Đôi khi ta nhìn thấy ánh mắt ông ta nhìn mẫu thân rất kì quái, nhưng khi đó ta không hiểu rốt cuộc là có ý gì. Ông ta chưa hề đề mẫu thân ta chịu khổ.

Khi lớn lên một chút, khi ta bắt đầu hiểu chuyện ta được đưa đến nơi tập luyện chung của môn hạ trong Xích Hà Cung. Ta biết được, trước ta còn có hai vị sư huynh và một vị sư tỷ. Và cũng từ khi đó ta biết được nhưng lời đồn về ta và mẫu thân trong Xích Hà cung.

Họ nói mẹ ta là hồ ly tinh, vì mẹ ta mà Xích Ngạo Thiên mới ruồng bỏ cung chủ phụ nhân để rồi phụ nhân gặp nạn, mạng không giữ được.

Ta đã đánh tên ấy, tên đã nói mẹ ta là hồ ly tinh.

Cuối cùng ta bị Xích Ngạo Thiên phạt, quỳ suốt một đêm ngoài trời lạnh.

Đêm ấy, mẹ ta đến ngồi bên cạnh ta. Bà ấy không nói gì, chỉ yên lặng ngồi đó cùng ta quỳ suốt đêm.

Khi đó ta rất tức giận, càng thêm khó hiểu. Ta nhớ đêm ấy ta đã khóc nháo chấp vấn mẹ ta về điều ấy.

Mẫu thân chỉ im lặng nghe sự chấp vấn của ta. Bà chỉ nói một câu, tất cả là lỗi của bà!

Từ ngày đó, người trong Xích Hà cung tẩy chay ta, ta lại càng không thích ở chung với bọn họ. Cuối cùng trong Xích Hà cung lớn như vậy chỉ mình ta độc lai độc vãn.

Năm ta chín tuổi, Xích Ngạo Thiên đem về một đứa bé và nhận nó làm đồ đệ. Đứa bé kia chính là Hắc Kết.

Năm mười hai tuổi, Xích Ngạo Thiên bắt đầu phái ta ra ngoài làm nhiệm vụ. Kể từ khi đó ta bắt đầu cảm thấy Xích Ngạo Thiên thay đổi.

Mỗi khi nhiệm vụ của ta thất bại ta sẽ bị phạt, hơn nữa còn liên lụy đến mẫu thân ta. Ta biết, ta càng cố gắng hơn nhưng chỉ cần sảy ra sai sót thì dù không đáng kể ta cũng phải nhận phạt thật nặng.

Xích Ngạo Thiên nói, ông ấy muốn ta trở thành người mạnh nhất, không có chút sai sót nào.

Năm ta mười lăm tuổi, Xích Ngạo Thiên đem về một đứa con rơi, đứa bé kia chính là Xích Dụ Yên.

Xích Dụ Yên rất có thành kiến với ta. Có lẽ cô bé cũng nghĩ vì mẹ con ta nên cô ấy mới không được Xích Ngạo Thiên sủng ái.

Thái độ của Xích Ngạo Thiên đối với ta càng ngày càng nghiêm khắc, đôi khi ta trong vẻ nghiêm khắc khi còn lộ ra chút tâm tư vụn vụn.

Ta không biết là vì sao, nhưng ta nhận ra ông ấy chỉ đối với ta như vậy.

Hai sư huynh trước của ta rất tự do, Xích Ngạo Thiên không bao giờ ép buộc họ nhưng ta lại không hề có tự do gì đó, mọi hành động của ta đều dưới sự giám sát của ông ta.

Càng ngày Xích Ngạo Thiên càng quá đáng. Ông ta xem ta như một con rối để ông ta điều khiển, hơn thế ông ta còn xem ta là dụng cụ để phát tiết.

Ông ta ra tay rất nặng nhưng sau mỗi trận đòn roi thì ông ta lại đưa sang thuốc trị thương tốt nhất.

Ta bị ông ta ngăn cấm gặp mẫu thân, hầu như mấy tháng liền ta không gặp mẫu thân một lần.

Có một lần ta ra ngoài làm nhiệm vụ nhặt được một nữ tử.

Có lẽ nữ tử kia bị người khác truy sát, lúc ta gặp được nàng ấy đang bị thương rất nặng.

Ta không biết vì sao lại sinh lòng thánh mẫu mà cứu nàng ta.

Khi nàng ta tỉnh lại kể cho ta tình trạng hiện tại của bản thân, nàng ta muốn đi theo ta làm thuộc hạ.

Lúc ấy quả thật ta cần một người đi chung để làm nhiệm vụ, võ công của nàng ta không tồi ta liền đồng ý.

Nàng ta nói bản thân tên là Liễu An Nhiên.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ta đưa nàng ta trở về Xích Hà cung.

Khi Xích Ngao Thiên nhìn thấy Liễu An Nhiên rõ ràng rất không hài lòng, nhưng ông ta không đuổi nàng ta đi mà giữ lại, để nàng ta bên cạnh ta.

Từ hôm đó ông ta đối với ta càng ngày không không hài lòng, trừng phạt đủ kiểu đối với ta.

Ta luôn thắc mắc, vì sao trước kia ông ta yêu thích ta như vậy nhưng hiện giờ lại hận không thể giết chết ta?!

Có lần, Xích Ngao Thiên rời đi một thời gian. Khoảng thời gian đó chính là khoảng bình yên nhất mấy năm nay ta từng có. Ta có thể tự do đi thăm mẫu thân ta, có thể làm mọi thứ mà không bị ai khống chế.

Khoảng thời gian đó ta và mấy vị sư huynh sư tỷ thường cùng nhau tụ tập vui đùa... Cũng chỉ có họ vui đùa với nhau.

Bọn họ dường như không để ý đến lời đồn bên ngoài, không ai gây khó dễ cho ta cũng không bắt nạt ta.

Chỉ có đại sư huynh Vương Quân luôn khiến ta không thoải mái, hắn không biết vô tình hay cố ý mà luôn chú ý đến Liễu An Nhiên. Ta còn cho rằng hắn thích nàng ấy.

Nhưng không, ta nghe chính miệng hắn nói hắn thích một cô nương khác, là loại yêu thích tận đáy lòng.

Bọn ta đều rất tò mò cô nương kia, hỏi hắn về cô nương ấy rất nhiều.

Ta vẫn còn nhớ khi ấy hắn nói:

Nàng tên là Lam Khanh Khanh, là nữ tử xinh đẹp nhất trong lòng hắn. Nàng từng sánh vai cùng hắn vào sinh ra tử. Nàng và hắn từng có một đoạn thời gian tuyệt vời. Nhưng chỉ vì một quyết định sai lầm của hắn mà đẩy nàng đi xa mãi mãi. Hắn đang đợi nàng, đợi nàng trở lại.

Khi đó ta và nhị sư huynh Doãn Chính Uyên không tin điều đó, bởi vì hắn từng nói đã tìm kiếm nàng từ kiếp trước đến kiếp này. Ta không tin, làm gì có tình yêu truyền kiếp chứ.

Ta cũng rất thắc mắc, vì sao rất nhiều năm rồi mà Vương Quân vẫn luôn mang một bộ dạng hai mươi mấy tuổi như vậy. Có người nói hắn tu tiên.

Đời trước của Xích Hà cung cũng tu tiên nên việc đó không quá kì lạ.

Khi đó, hầu như mọi người đều biết cô nương tên Lam Khanh Khanh là tình nhân nhỏ bé của Vương Quân.

Lúc đó ta cũng cảm thấy Liễu An Nhiên là lạ, nàng ta dường như rất sợ Vương Quân. Khi nghe đến chuyện tình của Vương Quân biểu cảm của nàng ta rất kì quái.

Khoảng thời gian vui vẻ đó duy trì không bao lâu, Xích Ngao Thiên trở về, mọi chuyện bắt đầu vận hành bằng sự khống chế của ông ta.

Khi ông ta trở về, thái độ của ông ta đối với ta càng rõ ràng hơn. Trước đây còn che giấu bởi khuôn mặt giả tạo, hiện tại đã trực tiếp lộ ra.

Nhưng thứ ta tương đối thích, những thứ ta quan tâm, những thứ ta nhìn lâu hơn một chút ngày hôm sau liền biết mất. Kể cả đồ vật hay con người, ta chỉ có thể nhìn thấy một lần duy nhất sau đó biến mất như chưa hề tồn tại.

Những thứ xung quanh ta dần dần bị loại bỏ, cuộc sống của ta bị bó gọn thành một không gian nhỏ hẹp, nhìn qua là có thể thấu.

Mẫu thân của ta bị Xích Ngao Thiên âm thầm đưa đi, kể cả Liễu An Nhiên bên cạnh ta cũng phải chịu không ít khổ sở.

Những thứ ta quan tâm từng chút từng chút bị gạt bỏ.

Năm đó ta có một nhiệm vụ đến Thiên Khanh, người duy nhất đi cùng ta là Liễu An Nhiên.

Lần đó, Liễu An Nhiên vì cứu ta mà bị phế hết một thân võ công, mạng cũng dạo quanh một vòng quỷ môn quan trở lại.

Ta cứ nghĩ chuyện đó là ngoài ý muốn, nhưng không ngờ người đứng phía sau đó là Xích Ngao Thiên.

Ông ta phái Vương Quân đến phá hoại nhiệm vụ, mục đích duy nhất là phế đi Liễu An Nhiên, người duy nhất thân cận bên cạnh ta.

Liễu An Nhiên tuy được cứu sống như rất yếu ớt, như bị ai lấy đi mất hồn phách, cứ thần thờ ra. Nàng ta nhớ rõ mọi chuyện, nhưng cơ thể yếu đến mức ra gió liền có thể bị gãy.

Có một hôm ta bắt gặp Liễu An Nhiên đi tìm Vương Quân, dường như hai người tranh cãi cái gì đó, Liễu An Nhiên trở về liền muốn rời đi.

Ta theo ý nàng ta, đưa nàng ta đến gặp một vị thần y trước kia ta từng có duyên gặp gỡ nhờ chăm sóc.

Sau khi Liễu An Nhiên đi, Xích Hà cung rối loạn cả lên.

Vương Quân cùng Xích Ngao Thiên xảy ra xung đột, cuối cùng Vương Quân rời bỏ sự môn. Tiếp đó không bao lâu Doãn Chính Uyên cùng cắt đứt quan hệ với Xích Hà Cung, trở về lên ngôi Tây Hạ đế.

Tranh thủ lúc Xích Hà cung rối, ta tìm cho bản thân một lối thoát. Khi đó ta gặp và thu phục được bốn hộ vệ Thiên, Vân, Huyền, Hủy.

Ta thừa cơ hội cứu mẫu thân ra, đánh đến đại điện Xích Hà cung, ép Xích Ngao Thiên giải trừ quan hệ sư đồ giữa hai người.

Ta thành công đưa mẫu thân rời khỏi Xích Hà cung.

Mẫu thân ta đưa ta về một nơi gọi là Dạ Nguyệt Sơn Trang. Khi đó ta mới biết được thân phận của bản thân.

Mẫu thân ta là ám vệ hoàng cung dưới quyền quản lý của hoàng thượng đương thời. Ta là kết quả của tình một đêm giữa mẫu thân và hoàng thượng.

Mẫu thân ta sợ chuyện bại lộ, ta sẽ bị hoàng thượng ép phá bỏ mà cùng tỷ tỷ bỏ chạy. Không còn đường bà mới đến nhờ vả Xích Ngao Thiên-một nam nhân trước đây từng yêu thích bà để rồi nhận mọi sự sỉ nhục.

Tận đến lúc đó ta mới biết được nguyên do vì sao mấy năm nay Xích Ngao Thiên luôn đối xử mâu thuẫn với ta như vậy.

Ông ta yêu mẫu thân ta nhưng mãi mãi không có được trái tim lẫn thể xác của bà. Biết mẫu thân ta yêu thích hoàng thượng nên nảy sinh ra căm hận.

Ta là kết tinh tình yêu giữa phụ thân là mẫu thân.

Ông ta hận không thể biến ta thành con trai của ông, vừa thương vừa ghét, mâu thuẫn lẫn nhau.

Cuối cùng người bị giày vò cũng chỉ là ta!

Hoàng thượng đương thời biết tin lập tức phái người đưa mẹ con ta vào cung, phong tước, phong vương.

Năm đó cũng vì hiểu lầm nên mới xảy ra cơ sự này.

Nếu năm đó mẫu thân biết hoàng thượng cũng thích bà thì có lẽ bà đã không sợ hãi chuyện bà mang thai bị bại lộ mà chạy trốn.

Sau khi đại loạn qua không lâu, tân hoàng lúc này chính là đại hoàng tử Phong Nguyệt Phủ Hân lên ngôi thì hoàng thượng mang theo mẫu thân ta đi chu du thiên hạ. Từ đó bạt vô âm tín, sống chết chẳng rõ.

Từ khi trở lại kinh thành, ta luôn giấu diếm thực lực của bản thân. Ta cảm thấy chuyện trước mắt quá huyền ảo, cuộc sống bình thân trôi đi quá xa lạ khiến ta thường nghĩ rằng bản thân chỉ đang mơ mộng. Ta luôn ra vẻ là một vương gia vô dụng, một vương gia ăn chơi trác táng sợ phiền phức.

Cho đến một ngày ta gặp được một nữ tử, nữ tử kia gọi là Lam Khanh Khanh.

Ta không biết có phải là Lam Khanh Khanh trong miệng Vương Quân hay không.

Ta từng chọc ghẹo nàng, từ thử thực lực nàng.

Cuối cùng vô thức rơi vào bẫy tình với nàng.

Ta biết có lẽ bản thân không thể bảo vệ tốt nàng nhưng ta không nỡ buông tay, cuối cùng tạo ra thương tổn cho nàng.

Đến khi mất đi mới biết hối hận.

Ta gặp lại nàng, khi đó nàng đã quên ta.

Ta tự nhủ lần này nhất định sẽ không buông tay.

Bằng cách nào đó giữ lấy nàng ở bên, bảo vệ nàng, dành cho nàng những điều tốt nhất trên trần đời này.

–Phong Nguyệt Vô Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 86: Ngoại Truyện 3. Liên Khuynh

Ta gọi là Liên Khuynh.

Đây không phải tên thật của ta, tên thật của ta là Thương Khuynh.

Nhưng vì muốn tìm được muối muối thất lạc nhiều năm của bản thân nên mới dùng cái tên đó.

Muối muối ta là Thương Liên.

Nhà ta chỉ là gia nông bình thường ở một làng nhỏ. Phụ mẫu ta không có con trai, chỉ có hai nữ nhi là ta và muối ấy.

Năm ta mười hai tuổi, muối muối ta tám tuổi, cha mẹ ta ngoài ý muốn mà qua đời, để lại hai đứa trẻ chưa thành niên.

Hai ngày sau khi cha mẹ ta mất có một người phụ nữ cùng một nam nhân trung niên dẫn theo một thiếu niên đến. Họ bảo rằng là họ hàng xa của ta, biết cha mẹ ta mất nên đến chăm sóc ta và muối muối.

Khi ấy ta có nghi ngờ bởi vì rất nhiều năm rồi ta chẳng thấy ai đến nhà ta cả, nhưng trước kia cha ta từng nói qua quả thật có một biểu ca như vậy.

Ta bán tín bán nghi một thời gian, cuối cùng vì còn quá nhỏ nên bị lời ngon tiếng ngọt của họ lừa lọc.

Bọn họ một nhà ba người dọn vào nhà ta sống.

Nhà ta khi ấy cũng không khá giả gì, chỉ được xem như đủ ăn đủ mặc, cha mẹ ta còn để lại cho hai tỷ muối ta một thửa ruộng không lớn cũng không nhỏ. Chút tài sản để lại cũng đủ cho hai tỷ muối dùng đến khi ta thành niên.

Người phụ nữ được ta gọi là di kia vừa dọn được vào nhà ta liền trở mặt. Chưa đến ba tháng, thửa ruộng mà cha mẹ ta để lại thần không biết quỷ không hay bị bà ta bán mất.

Khi ta biết chuyện thì đã không thể cứu vãn được nữa, mảnh ruộng kia cứ như thế bị bán đi. Ta và muối muối lại không có lấy một xu tiền bán ruộng.

Ta chấp vắn bà ta, nhưng bà ta lại bày ra một bộ mặt đáng lẽ ra phải vậy. Bà ta nói bà ta chăm sóc ta và muối muối thì mọi thứ của ta phải do bà ta quản lí. Một lí do hoang đường!

Kể từ đó, bà ta không giả tạo đối xử "tốt" với hai tỷ muối ta nữa. Bà ta sai xử ta và muối muối, bắt bọn ta phải làm việc, không liên bị bỏ đói, đánh đập.

Đội tiêu xài hết gia sản cha mẹ ta để lại, bà ta thuê một mảnh ruộng, bắt hai tỷ muối ta phải làm ruộng, còn gia đình bà chỉ ngồi không hưởng lợi.

Cho đến một ngày, ta mười sáu tuổi, muối muối ta mười hai tuổi. Khi đó, chồng bà ta cò bạc bên ngoài, nợ rất nhiều ngân lượng. Ông ta chậm chạp không trả nợ, bọn chủ nợ liền tìm đến nhà quấy phá, đem hết mọi đồ có giá trị cùng lương thực rồi đi.

Bà ta khổ sở, không còn tiền, ta và muối muối liền bị bỏ đói, không được ăn cơm.

Không lâu sau, bà ta nói trên huyện có công việc rất nhàn hạ, cần nữ tử làm. Bà ta nói công việc đó rất hợp với muối muối ta, chỉ cần rồi đi mấy ngày là được.

Ta không đồng ý nhưng bà ta bắt nhốt ta lại, rồi thừa cơ đem muối muối ta đi.

Lần đó, chính là lần cuối cùng ta nhìn thấy muối muối, Thương Liên.

Sau đó ta mới biết bà ta đã bán muối của ta vào thanh lâu.

Ta từng đến thanh lâu đó tìm muối muối nhưng họ nói không quen ai như vậy.

Mọi người đều nói muối ấy lành ít dữ nhiều, nhưng ta không tin.

Ta vẫn tiếp tục sống ở căn nhà đó, bởi vì ta nghĩ nếu muối muối ta trở về sẽ ngay lập tức tìm thấy ta, và nếu ta rồi đi thì cũng chẳng biết phải dung thân

chôn nào.

Ta cố gắng chịu đựng cho đến khi ta mười tám tuổi. Người dì "kính mến" kia muốn bán ta cho một lão già để lấy của hồi môn.

Ta không đồng ý, cường ngạnh chống đối cũng chỉ chuốc lại những trận đòn roi. Và lúc ấy, đường ca trên danh nghĩa của ta bắt đầu giờ trò đòi bại với ta.

Nhiều lần hần trên ghẹo ta đều may mắn thoát được, cho đến ngày đó hần dẫn theo một đám hồ bằng cầu hữu bất ép ta ở một con hẻm nhỏ ít người qua lại.

Khi ấy ta nghĩ rằng bản thân đã xong rồi, ta còn có ý định tự tử đi, nhưng ta lại luyến tiếc, luyến tiếc bào muội của ta.

Nhưng mọi chuyện phía sau không như ta nghĩ.

Ngay lúc bọn họ khinh nhục ta thì có một người xuất hiện. Nàng vận một bộ y phục màu tím đen, kích cỡ không mấy phù hợp cho lắm nhưng không thể che giấu nổi khí chất trên người.

Nàng ấy khuôn mặt xinh đẹp, trước sau luôn một bộ dạng lạnh lùng, hươ tay hươ chân đã hạ gục bốn tên nam tử so về dáng vẻ còn cường tráng hơn nàng.

Ta bắt giác nghĩ trong đầu hai chữ "thật đẹp!".

Nhưng mà nàng không nhìn lấy ta dù chỉ một chút.

Nhớ lúc đó nàng đứng giữ bốn tên bị quật ngã nằm xõng xoài dưới đất nhìn về một nữ tử trong có vẻ nhỏ tuổi hơn nàng.

Nữ tử kia ngơ ngác một chút rồi tấm tắc khen ngợi "Nguyệt Tuy tỷ, tỷ thật là giỏi nha!"

Thì ra nàng gọi là Nguyệt Tuy.

Nữ tử đi đến trước mặt ta cúi người hỏi "Người không sao chứ?"

Ta không biết vì sao khi đó lại hoảng hốt, trong lòng rất bối rối nên chỉ đáp ngoài miệng mấy từ cảm ơn lấy lệ rồi ôm người bỏ chạy.

Nhớ lại khi ấy thật mất mặt!

Ta chinh chu lại bản thân rồi mới đi về nhà, nhưng vừa đến nhà thì bà dì cực phẩm của ta đã đứng trước cửa lớn tiếng chửi mắng, phía sau là nhi tử bảo bối của bà ta. Người xung quanh đã xúm lại một đoàn.

Bà ta thấy ta trở về liền chạy tới kéo ta vừa đánh vừa mắng.

Đây vốn là chuyện thường ngày nhưng khi nghe đến lời bà ta nói ra thì tức giận không thể nhịn được.

Bà ta nói là ta quyến rũ con trai của bà ta, quyến rũ không được liền cho người đánh đập hần. Bà ta còn ỉ ôi khóc kể, cho người khác xem vết thương của con trai bà ta.

Rõ ràng là hần ta có ý đồ, vì sao lại bị đánh ngược thành ta không biết xấu hổ quyến rũ đường huynh?!

Ta giải thích nhưng không ai tin tưởng cả.

Đến khi ta tuyệt vọng, mọi người xung quanh đều cho rằng là lỗi của ta mà muốn đem ta đi xử phạt thì nữ tử khi nãy xuất hiện, nàng ấy cũng có mặt.

Nữ tử đứng ra bên vực cho nàng, người duy nhất biết nàng bị oan. Nhưng bà ta lại chỉ trích cô ấy, mắng nhiếc cả cô ấy.

Ta kéo vạt áo cô ấy thăm ra hiệu bỏ qua đi nhưng cô ấy chỉ nhìn ra một cái, lấy trong người ra một túi bạc ném về phía bà ta.

Cô ấy nói: "Đường dục mấy năm gì đó xin chân thành cảm tạ "ân đức" của bà, hiện tại trả nợ tốt, ta mang nàng đi, nàng và bà hiện tại dứt khoát không còn liên quan nữa. Cảm tạ!"

Nói rồi, cô ấy mang ta rời đi.

Sau đó ta mới biết thì ra là cô ấy tức giận không khống chế được bản thân nên mới làm ra hành động đó.

Ta lúc đó dường như chẳng suy nghĩ liền đồng ý đi theo bên cạnh cô ấy. Ta chỉ phân vân một chút về muội muội ta nhưng ta nghĩ mấy năm nay muội ấy còn không quay lại chắc còn có khó khăn. Ta theo cô ấy ra ngoài, vậy cũng có thể đi tìm muội ấy rồi!

Hơn nữa khi ấy ta quyết định như vậy là vì một người...

Chủ nhân mới của ta là Hàm Mộc Vân.

Ta là Liên Khuynh.

Ta đã tìm được muội muội ta rồi. Hiện tại muội ấy sống rất tốt, là bà chủ của một thanh lâu có tiếng ở Phong Nguyệt Vương Triều, là thuộc hạ của Dạ Nguyệt Sơn Trang.

Chủ tử của ta hiện tại đã là Quý Phi nương nương một nước, ta vinh hạnh trở thành một trong những hộ vệ có tiếng nói trong cung.

Nhưng hiện tại ta không có có trong cung. Ta đã xin chủ tử rời đi một thời gian để bình tâm lại.

Dù sao hiện tại vừa qua chiến tranh, đất nước thái bình. Bên cạnh chủ tử có nhiều người như vậy, huống hồ người luôn thích dính lấy tam vương phi đương nhiệm, ta đi cũng không gây ra việc gì lớn.

Ngày ta rời đi, chủ tử hiếm khi có thời gian rảnh, không dính lấy tam vương phi, không cùng hoàng hậu bày trò chơi đùa mà đi đến tiền ta một đoạn.

Cũng đã gần năm năm rồi, kể từ khi ta theo hầu chủ tử.

Lúc rời đi ta nhìn thấy đôi mắt của cô ấy đỏ lên, tuy vậy nhưng người vẫn rất kiên cường chúc ta lên đường bình an.

Nhìn người như vậy sống mãi ta cũng cay cay. Ta cho cô ấy một lời hẹn, nhất định sẽ quay về.

Ta chậm rãi đánh xe ngựa rời đi.

Lần này rời đi ta không nói cho Nguyệt Tuy biết. Với đầu óc quên trước quên sau, tính tình tùy tiện của chủ nhân chắc cũng sẽ không đề cập với cái đầu gỗ kia.

Thật ra nguyên nhân ta rời đi là vì Nguyệt Tuy.

Ta nhận ra ta thích nàng ấy.

Đúng vậy, là thích!

Ta biết tình cảm này là không thể bởi ta là nữ nhi, mà nàng cũng là nữ nhi.

Ta cũng không rõ bản thân vì sao lại thích nàng, cũng không rõ đã thích nàng từ khi nào.

Có lẽ là lần đầu tiên gặp.

Có lẽ là lần nàng cứu ta khỏi tay đường ca háo sắc của ta đi.

Ta biết ta thích nàng nhưng ta không thể bộc lộ ra tình cảm của bản thân được. Ta nghĩ nếu nàng biết được tâm tư của ta cũng chỉ khiến nàng khó xử.

Ta quyết định rời đi. Đến khi nào ta có thể bình thân đứng trước nàng, không mang tâm tư trong lòng trước mặt nàng thì sẽ trở về.

Ta cũng không biết sẽ bao lâu, có lẽ cả đời cũng không thể bỏ...

Ta nghe thấy tiếng vó ngựa.

Tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau truyền đến, rõ ràng chủ nhân nó đang rất vội.

Ta dừng xe ngựa sang bên đường, ngoảnh đầu nhìn lại.

Từ trong khói bụi mù mù ta nhìn thấy một thân ảnh đang phi ngựa đuổi tới.

Nàng mặc trên người một kiện hắc bào tinh tế, tóc buộc thành đuôi ngựa được cố định bằng một kim quan nhỏ nhắn. Khuôn mặt nàng lạnh lùng, rất nghiêm túc.

Nàng vẫn đẹp như vậy, tựa như lần đầu tiên ta gặp nàng.

Nguyệt Tuy kéo gấp cương ngựa dừng lại ngay trước mặt ta.

Nàng yên lặng ngồi trên lưng ngựa nhìn ta rất lâu.

Khi ấy ta nghĩ, ta đã đi xa như vậy vì sao nàng còn có thể đuổi kịp?!

Nàng vì sao lại đuổi theo ta?!

Nguyệt Tuy xuống ngựa, không nói lấy một lời ôm ta vào lòng.

Ta cũng sờ mặt cho nàng ôm.

Nàng ôm ta rất chặt, tựa như chỉ cần thả ra ta liền biến mất trước mặt nàng vậy.

Khi đó đột nhiên ta hiểu thấu một điều, thì ra nàng cũng thích ta.

Thì ra ta và nàng là lưỡng tình tương duyệt.

—Liên Khuynh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 87: Ngoại Truyện 4. Lâm Giang

Ta tên là Lâm Giang.

Ta là một công dân ba tốt của xã hội chủ nghĩa.

Ta là một người theo chủ nghĩa duy vật, tin tưởng vào khoa học kỹ thuật hiện đại.

Nhưng mà có một sự kiện xảy ra khiến ta không thể không hoài nghi nhân sinh.

Ta xuyên không! Còn là xuyên vào cuốn tiểu thuyết nát của cô bạn thân của ta!

Vẫn còn nhớ ngày đó cuộc sống xung quanh ta rất bình thường.

Vẫn là giờ giấc đó ta đem thức ăn khuya đến phòng cô bạn nhỏ đang thức đêm viết tiểu thuyết. Khi ta đang trên đường đến thì nhận được một cuộc điện thoại của cô ấy.

Sau đó, ta gặp tai nạn giao thông.

Trước khi xuyên ta gặp một chuyện rất quý dị. Cô bạn nhỏ dùng tên ta đặt cho một nhân vật trong tiểu thuyết. Cùng đêm đó khi gặp tai nạn ta nhìn thấy một thân ảnh nam nhân cổ đại ven đường, nhưng khi nhìn kỹ thì ở đó chẳng có ai.

Đợi khi ta tỉnh dậy thì ta đã ở trong thế giới này, với thân phận vương tử thất sủng của nước Di-Lâm Giang.

Như diễn biến trong tiểu thuyết ta phải hòa thân với một nam tử, Tây Hạ đế Doãn Chính Uyên.

Lúc đó ta mới cảm giác sâu sắc sự biến thái của cô bạn nhỏ.

Ta là trai thẳng!

Trai thẳng!

Vì có gì vốn là tiểu thuyết ngôn tình, khi ta xuyên vào lại thành văn đam mỹ?!

Bãi công!

Lúc biết được số phận của bản thân ta đã thử chạy trốn. Nhưng luôn thất bại!

Đều là chuyện tốt của cô bạn tác giả!

Người nói tiếc cho các nam phụ tài sắc vẹn toàn thì đi mà vào chinh phục! Vì có gì ta phải chinh phục giúp người?!

Cuối cùng ta cũng phải đi hòa thân!

Chết tiệt! Từ xưa đến nay có nam nhân nào đi hòa thân đâu chứ!

Nhưng mà...

Tên hoàng đế Doãn Chính Uyên kia quả thật rất đẹp... Hừ, thân là nam nhân mà sao lại đẹp như thế chứ!

Sau nhiều lần cố gắng chạy trốn, rốt cuộc ta vẫn bị bắt ép hòa thân đến Tây Hạ xa xôi.

Đoàn người hộ tống ta đến Tây Hạ đứng đầu là hai nam nhân, một nữ tử. Ta nghe được rằng nữ tử kia chính là công chúa khác họ duy nhất của Tây Hạ, cũng là người vốn dĩ phải hòa thân cùng ta. Nhưng nàng cự tuyệt, một khóc hai nháo không chấp thuận hôn lễ.

Khoảng thời gian ta đi cùng họ cũng nhận ra cô công chúa kia thích nam tử mà nàng gọi là tỷ phụ.

Tình cảm anh rể em dâu này bốn vương tử từ chối hiểu!

Ta tự bỏ não biết bao câu chuyện thâm cung tâm kế, cung đấu đủ kiểu nhưng diễn biến lại khác xa ta nghĩ.

Doãn Chính Uyên chưa có thể thiếp, hậu cung ba ngàn giai lệ trống vắng không có một ai. Ta đến liền vinh hạnh trở thành phi tử... Nhảm, nam sủng đầu tiên của hần.

Khoảng thời gian đầu ta đến Tây Hạ, ngoại trừ buổi yến tiệc tẩy trần đầu tiên vinh hạnh nhìn thấy dung nhan của Doãn Chính Uyên ra thì ta không nhìn thấy hần một lần nào nữa.

Qua một thời gian ngắn, ta tình cờ gặp lại Doãn Chính Uyên ở trong hoa viên. Hần dường như có việc, đang bàn luận chính sự cùng nam tử mà cô công chúa nhỏ của Tây Hạ thích kia-Na Bồ Lạp Hàm Minh.

Doãn Chính Uyên vẫn như lần đầu tiên ta gặp, yêu nghiệt như vậy!

Sự yêu thích cái đẹp ai mà không có, ta chỉ không khống chế được mà nhìn hần nhiều thêm một cái. Kết quả bị hần phát hiện ta nhìn lên hần.

Không biết Doãn Chính Uyên bị chạm mạch dây thần kinh nào mà từ đó bắt đầu để ý đến ta. Hần thân là hoàng đế một nước mà rảnh đến mức suốt ngày ve vãn xung quanh khiến người ta phát bực.

Ta ở Tây Hạ được ăn ngon mắt đẹp, cuộc sống xa hoa hơn ở cung điện rách nát nước Di nhiều. Có một nơi có cuộc sống thoải mái như vậy, cả ngày chỉ cần ăn ngủ, phơi bụng ra hưởng lộc thì còn gì chê bai?

Ừ... Còn có đề phòng tên hoàng đế yêu nghiệt kia lật thế bài thị tẩm!

Ta nhìn tên hoàng đế yêu nghiệt suốt ngày cứ quẩn lấy ta rồi cũng thành thói quen.

Câu nói của miệng mỗi ngày hỏi đến thị tỷ thân cận của ta đều là "Tên hoàng thượng yêu nghiệt kia hôm nay có đến làm phiền ta không?"

Có một hôm, Doãn Chính Uyên không đến quấy rầy ta, mấy ngày liên tiếp hần cũng không đến gặp ta.

Nếu nói không có cảm giác gì chính là dối lòng, khi ấy ta cảm thấy... Vô cùng thoải mái.

Hiếm khi tên hoàng đế yêu nghiệt đó không đến quấy rầy, ta sung sướng phơi bụng làm sâu gạo. Nhưng chưa qua được mấy ngày, ta nghe người trong cung nói Phong Quốc đang tiến đánh Phong Nguyệt Vương Triều.

Ta vẫn nhớ Phong Nguyệt Vương Triều kia chính là nơi diễn ra phần lớn tình tiết của nữ chính cùng nam chính đại nhân của bộ truyện này.

Ta có đọc qua bộ tiểu thuyết này, nhưng ta chỉ xem đến phần mới nhất-phần đăng vào ngày ta xuyên đến-chính là đoạn Lâm Giang theo Na Bồ Lạp Hàm Minh về Tây Hạ. Ta không biết phía sau rốt cuộc có những tình tiết gì, cũng không biết cô bạn nhỏ làm ra trò điên rồ gì sau này.

Ta bất giác nghĩ đến một câu nói: "Nam chính nữ chính trong một tiểu thuyết là nhân vật may mắn nhất. Họ sẽ bắt từ bờ vòng hào quang của nhân vật chính."

Ta có nên chạy đến chỗ Lam Khanh Khanh-nữ chính của tiểu thuyết trốn nạn?

Không đợi ta bàn kế hoạch chạy trốn xong, Doãn Chính Uyên đã xuất hiện kéo ta chạy trốn khỏi hoàng thành Tây Hạ.

Khi đó ta rất mờ mịt, vì có gì đang yên ổn lại phải chạy?

Nhưng sau đó hai ngày ta liền nghe tin kinh thành đã bị hạ, nguyên nhân chính là có nội gián trong ứng ngoại hợp. Mà giặc ngoại xâm lấn chính là nước Di nhỏ bé phía đông biên giới, quê hương của Lâm Giang.

Nước Di không hề quan tâm đến con tin Lâm Giang, là ta hiện tại đang ở Tây Hạ. Họ kéo quân đánh đến khác nào dồn ta vào chỗ chết?!

Ta có chút hiểu được vì sao Doãn Chính Uyên mang ta theo chạy trốn, có lẽ muốn lấy ta làm một quân cờ đi?! Nhưng hần chẳng lẽ không biết ta vốn không được họ coi trọng?

Ngày qua ngày, ta ở trong quân doanh Tây Hạ rất yên ổn. Doãn Chính Uyên cũng chưa có ý định mang ta ra uy hiếp nước Di.

Lần này chạy trốn là hầu hết quân tinh nhuệ của Tây Hạ, đứng đầu là Na Bố Lạp Hàn Minh. Nghe nói đây là đội quân rất trung thành với Doãn Chính Uyên, vì hấn mà sinh mà tử.

Ngoại trừ đội quân ấy ra còn có Nạp Lan Hình Nhã cùng Lăng Vân công tử đi theo. Nhìn thấy được cô công chúa nhỏ này rất được hoàng thượng sủng ái. Nếu Doãn Chính Uyên không màng sống chết của nàng ấy thì hiện tại nàng ấy đã sớm bị quân giặc bắt giữ rồi.

Nạp Lan Hình Nhã rất thích dính lấy ta-một nam tử từng suýt nữa thành phu quân của nàng ấy. Có lẽ bởi vì trong đoàn quân chỉ có nàng ấy và một người hầu bị mù là nữ tử đi? Nhưng vì sao lại dính lấy ta? Ta cũng không phải là nữ tử?!

Đoạn thời gian chạy trốn này nói dài không dài nói ngắn không ngắn, bởi lo toan việc khởi binh chiếm lại thành khiến họ không quan tâm đến thời gian trôi qua. Khoảng thời gian này gian khổ cũng không quá gian khổ mà cũng không quá thoải mái... Suy cho cùng chỉ có ta và cô công chúa nhỏ là còn có thể nhảy nhót tung bưng trong doanh.

Ta và cô công chúa Tây Hạ được chăm sóc đặc biệt tốt, ta không rõ có phải là ta hưởng phúc theo Nạp Lan Hình Nhã hay không.

Cho đến một ngày, quân Tây Hạ quyết định khởi binh chiếm lại thành. Cùng lúc đó, chiến trận ở chiến tuyến Phong Quốc, Phong Nguyệt đang rất căng thẳng, nội Tây Hạ cũng đã rất rối rắm.

Doãn Chính Uyên tụ họp mọi người lại phân chia nhiệm vụ rõ ràng. Đội tất cả tản đi, chuẩn bị hành động thì ta và Nạp Lan Hình Nhã vẫn chưa được hân giao phó việc gì.

Nạp Lan Hình Nhã hỏi hấn, hấn chỉ trầm ngâm một lát rồi nói "Muội đưa Lâm Giang chạy trốn đi."

Ta còn tưởng bản thân nghe nhầm nhưng hấn lại nói tiếp "Quân lính đã chờ sẵn bên ngoài, muội đưa y đi, bảo vệ y thật tốt, nếu... Có thể vượt qua trăm nhất định sẽ không quên công lao của muội."

Rõ ràng khi ấy Nạp Lan Hình Nhã ngăn người ra, cũng giống như ta, không ngờ đến hấn sẽ bảo nàng ấy đưa ta chạy trốn. Công chúa một nước đưa con tin nước địch chạy trốn?!

Nạp Lan Hình Nhã cũng chỉ ngăn ra đôi lát, song nàng ấy trình trọng gật đầu, như một lời thề thốt "Hoàng huynh yên tâm, muội sẽ đưa hoàng tẩu đến nơi an toàn. Chờ huynh khai hoàn đến đón huynh ấy."

Doãn Chính Uyên khẽ cười, nụ cười yêu nghiệt điên đảo chứng sinh, nhưng sâu trong đó là nỗi khổ bất đắc dĩ.

Hấn đi đến trước mặt ta, cúi đầu để trán đụng vào trán ta, một tay giữ chặt gáy ta để ta không thể gãy ra. Hồi lâu hấn luôn giữ tư thế đó, không làm hành động gì thêm.

Ta không hiểu! Rất không hiểu!

"Vì sao ngươi..."

Doãn Chính Uyên nhẹ cười, âm thanh ni non "Ngươi chỉ cần yêu ta là được, chuyện khác đừng lo đến."

Khi đó ta rất sùng sốt, ta không nghe nhầm chứ?

Hấn bảo chỉ cần yêu hấn là được?

Ta là nam nhân, hấn cũng là nam nhân! Sao có thể?!

Tận đến sau này, khi ta đã chấp nhận được Doãn Chính Uyên, khi ta và hấn đã ở bên nhau ta vẫn không giải đáp được. Ta luôn thắc mắc liệu có phải do cô bạn nhỏ của ta viết ra?!

Ta trước nay luôn nghĩ mình thẳng tuyệt đối, cho đến khi gặp tên hoàng đế yêu nghiệt Doãn Chính Uyên!

Mãi sau này, ta mới biết được cô bạn nhỏ của ta đang chơi trò gì. Có lẽ ta sắp gặp lại cô ấy rồi!

Cô ấy... Cũng thật quá điên cuồng đi?!

Ta cũng biết được nguyên do ta xuyên đến đây.

Là Lâm Giang, nguyên chủ của cơ thể này đã làm trận pháp hoán đổi linh hồn của cả hai. Có lẽ Lâm Giang thực sự đang ở thế giới của ta, thay ta chăm sóc gia đình, thay ta bồi bổ bạn bè thân.

Ta biết bản chất của thế giới này là một cuốn tiểu thuyết. Ta thiết nghĩ có lẽ thế giới trước kia của ta cũng là một bộ tiểu thuyết đi?

Đó là điều duy nhất ta nghĩ đến.

Không có điều gì lý giải được việc ta xuyên từ một thế giới đầy công nghệ cao, khoa học kỹ thuật phát triển đến một thế giới cổ đại lạc hậu như vậy.

Chỉ có thể nói, đều là tiểu thuyết, đều là viễn tưởng. Như những bộ tiểu thuyết ta từng xem qua.

Và có lẽ cô bạn nhỏ của ta chính là người điều khiển hai thế giới ta từng sống.

Không biết vì sao, cũng không chắc chắn. Ta có cảm giác, cô bạn nhỏ của ta là một nhân vật đầy bí ẩn.

Cô ấy là một bí ẩn không thể hóa giải.

Ít nhất là đối với ta.

—Lâm Giang

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 88: Ngoại Truyện 5. Phong Nguyệt Khanh Vy

Tuyết rơi trắng xóa cả một vùng trời.

Tam vương phủ Phong Nguyệt Vương Triều hôm nay người qua kẻ lại, bận rộn đến mịt mù.

Ở một sương phòng khác Bạch Nhi, Hàn Khiết Từ, Phong Nguyệt Vô Thần đang nóng lòng đứng bên ngoài đi lại trên thềm tuyết lạnh. Mọi người đều lo lắng nhìn về phía cánh cửa đóng chặt.

Bên ngoài viện, có một cậu bé tầm bốn năm tuổi chậm chạp đi vào. Cậu bé mặt mũi đỏ lên vì lạnh đi tới kéo ống tay áo của Phong Nguyệt Vô Thần, âm thanh non nớt vang lên "Phụ thân, mẫu thân còn chưa ra sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần xoa xoa đầu nó "Mẫu thân con chưa thể ra ngay được."

Cậu bé lo lắng nhìn về phía sương phòng "Mẫu thân sẽ không sao chứ?"

"Sẽ không sao, mẫu thân và muội muội của con đều không sao cả."

Cậu bé gật đầu, nhưng vẻ lo lắng trên mặt vẫn không được xóa bỏ.

Cậu bé chính là Phong Nguyệt Bắc Đường, con trai đầu lòng của Lam Khanh Khanh và Phong Nguyệt Vô Thần. Cậu bé đến nay cũng đã bốn tuổi.

Lúc này, Khanh Khanh đang mang đứa con thứ hai của họ. Hôm nay vừa vặn là ngày trở dạ của nàng.

Bên trong phòng, Hàm Mộc Vân và Liễu An Nhiên cùng một bà đỡ khác đang loay hoay bận rộn.

Lần đầu tiên sinh con, sinh ra Bắc Đường rất thuận lợi. Hầu như trong quá trình mang thai Khanh Khanh không hề bị nôn nghén hay bất cứ một triệu chứng nào. Đến ngày sinh cũng chỉ một canh giờ đã sinh xong.

Lần mang thai thứ hai này lại không dễ dàng như ban đầu. Trong lúc mang thai, nàng cùng Phong Nguyệt Vô Thần đến Phong Quốc một chuyến giải quyết một vài vấn đề. Rất không may lần đó gặp phải phiền phức, lúc đó Khanh Khanh mới phát hiện ra nàng mang thai.

Khi đó, nàng suýt nữa không giữ được đứa trẻ trong bụng, nhưng cuối cùng vẫn bình an trở về.

Từ lần đó, Phong Nguyệt Vô Thần chăm sóc nàng kỹ lưỡng hơn, không cho nàng làm việc gì nặng, ra ngoài tùy tiện.

Có lẽ thai nhi bị ảnh hưởng từ lần đó, Khanh Khanh có chút suy yếu nhưng không quá đáng ngại. Tuy nhiên lần này nàng nôn nghén suốt hai tháng, sau đó lại bị đủ loại bệnh vặt. Đang mang thai nhưng nhìn nàng gầy đi một vòng.

Nhưng những việc đó không khiến tâm trạng Khanh Khanh tồi tệ. Những việc hằng ngày cần làm thì làm, những lúc không ư ai thì vẫn đánh người như thường. Cuối cùng đánh xong, Phong Nguyệt Vô Thần lại lo lắng đi tới kéo nàng về.

Lần này trở dạ sớm hơn dự kiến, Khanh Khanh từ lúc đau bụng được đưa vào phòng đến nay đã mấy canh giờ. Từ lúc trời còn ánh sáng đến tối mịt, tuyết rơi dần dày đặc.

Khanh Khanh biết việc sinh con ở cổ đại đồng nghĩa với việc dạo chơi quý môn quan một lần. Dù sao nàng cũng đến đó thăm quan mấy lần, không sợ hãi

nữa.

Phong Nguyệt Vô Thần mấy lần đập cửa muốn vào trong nhưng đều bị cự tuyệt. Khanh Khanh bảo nếu hấn dám xông vào cứ việc ném hấn ra. Quả thật hấn bị Liễu An Nhiên ném ra ngoài, tiện thể còn trông cửa không cho hấn vào.

Người xưa có câu: "Nam nhân không nên xuất hiện ở phòng sinh, điều đó sẽ khiến đứa bé gặp phải tai họa đổ máu ít nhất một lần trong đời."

Khanh Khanh không phải vì lời đó mà không cho hấn vào, đó cũng chỉ là một lí do chặn hấn lại.

Nàng là người sinh, người đau là nàng chứa đâu phải hấn, vào để làm tích sự gì?! Thay nàng sinh sao?!

Trong phòng có hai cô nàng một mặt như thể đau vì nàng đến có chút quá mức là Mộc Vân và An Nhiên là đủ rồi!

Trời dần tối, tuyết rơi càng nhiều.

Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng khóc của đứa bé chào đời.

Phong Nguyệt Vô Thần nghe thấy động tĩnh, tảng đá nặng trong lòng cuối cùng cũng buông xuống được, hấn không suy nghĩ gì nhiều lập tức chạy vào phòng.

Trên giường đã được dọn dẹp sạch sẽ, Khanh Khanh lúc này vẫn còn có ý thức, nhưng quá mệt mỏi nên nàng chỉ có thể giương mắt nhìn đứa bé được Mộc Vân ôm lấy. Bấy giờ nàng động tay còn thấy một nói chi là ôm một đứa bé.

Phong Nguyệt Vô Thần vội vã vào trong, trước hết hấn chạy đến bên giường xem tình Khanh Khanh. Nhìn nàng gần như mất hết sức lực như vậy hấn cũng đau lòng.

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ nắm lấy tay Khanh Khanh "Nàng đau lắm không? Xin lỗi!"

Khanh Khanh "hừ" một tiếng, cũng không còn sức giãy ra "Nói thì dễ, lần nào cũng hỏi có đau hay không?! Có giỏi thì đi sinh thay ông đây đi!"

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ, hấn kè trán lên trán nàng cọ cọ "Khanh Khanh, nàng vất vả rồi!"

Khanh Khanh không tiếp lời, có lẽ là đã hết sức lực rồi.

Phong Nguyệt Vô Thần không có ý đi xem đứa bé vừa chào đời, cứ ngồi bên cạnh lặng lẽ nắm lấy tay Khanh Khanh.

Đến lúc nhìn không nổi nữa nàng mới lên tiếng "Còn không đi xem con của chúng ta? Hàm Mộc Vân sắp đem nó về hoàng cung rồi kia."

Phong Nguyệt Vô Thần lúc này mới buông nàng ra, vội giành lại đứa bé trong tay Mộc Vân.

Mộc Vân luyến tiếc nhìn đứa bé, cuối cùng đành phải ra ngoài nhường chỗ cho đôi phu thê và đứa con mới chào đời.

Phong Nguyệt Bắc Đường được người bên ngoài cho phép cũng chạy vào trong.

Vừa nhìn thấy Khanh Khanh cậu bé đã nhào lên "Mẫu thân."

Khanh Khanh nhẹ vuốt tóc nó "Không sao, nhìn muội muội đi."

Phong Nguyệt Bắc Đường có chút e dè nhìn đến bọc vải phụ thân nó đang ôm.

Phong Nguyệt Vô Thần đặt bọc vải xuống giường, kề bên cạnh Khanh Khanh.

Lúc này nàng và Bắc Đường mới nhìn rõ, trong bọc vải là đứa bé gái mới sinh còn nhỏ xíu, da non đỏ hồng. Con bé không giống những đứa bé vừa chào đời khác, không khóc không nháo, dường như đã ngủ rồi.

Bắc Đường đưa bàn tay nhỏ chạm vào tay muội muội nó, hí hửng ngẩn đầu "Mẫu thân, phụ thân, muội muội tên là gì?"

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn Khanh Khanh.

Khanh Khanh im lặng đôi lát, hồi lâu sau mới lên tiếng "Khanh Vy, Phong Nguyệt Khanh Vy."

Bên ngoài trời đã tối đen như mực, tuyết vẫn rơi không có xu hướng ngừng trong giây lát.

Hắc Kết một thân hắc y tiến vào biệt viện, lúc này trong viện đã có không ít người đến chúc mừng.

Hôm nay y có việc rời khỏi, đến bây giờ mới có thể trở lại.

Hắc Kết vào trong một lát, nhìn đến đứa bé an tĩnh nằm trong nôi "Nó tên gọi là gì?"

Bắc Đường vui vẻ đứng một bên tiếp lời "Hắc Kết thúc thúc, muội muội gọi là Khanh Vy, Phong Nguyệt Khanh Vy."

Hắc Kết thoáng nhú mày.

Cái tên này...

Y lấy trong người ra một khóa trường mệnh bằng bạc, bên dưới khóa còn gắn ngân linh vang lên tiếng đĩnh đĩnh đang đang đặc biệt vui tai.

"Đây là quà của muội muội con, mừng Khanh Vy đến với thế giới này. Chúc con bé một đời bình an."

Bắc Đường nắm chặt khóa trường mệnh trong tay, cuối đầu cảm ơn "Đa tạ Hắc Kết thúc thúc!"

Hắc Kết khẽ xoa đầu Bắc Đường, y đến thăm Khanh Khanh một lát rồi rời đi.

Đêm đã khuya nhưng tam vương phủ vẫn còn sáng đèn, người đến người đi rất náo nhiệt.

Hắc Kết đi khỏi sương phòng được mấy bước, đột nhiên y ngồi xồm xuống vốc một nắm tuyết lên. Y chạm phải cục bông lạnh băng thì khẽ thở dài.

"A Tuyết, người thật sự không sợ bị người khác giẫm thành tương thịt mèo sao?"

Cục bông trắng xóa không phản kháng, được Hắc Kết ôm vào ngực "Người đợi ở đây từ chiều sao?"

Cục bông quả thật rất lạnh, có lẽ đã vùi trong tuyết rất lâu rồi.

A Tuyết không ừ hừ một tiếng, nó chui vào vạt áo Hắc Kết, sưởi ấm bộ lông bị lạnh đến đóng tuyết.

"Người cũng mong chờ đứa bé này sao? Nó gọi là Khanh Vy, Phong Nguyệt Khanh Vy."

"Người có thấy cái tên này có gì đó..." rất quen thuộc lại rất xa lạ.

A Tuyết kêu lên một tiếng không rõ tâm tình, nó nhảy từ trên người Hắc Kết xuống, lắc lắc đuôi đi mất.

Hắc Kết không hiểu vì sao có thể lí giải được tâm tình cục bông nhỏ lúc này, đại khái là tức giận đi?

Vì sao lại tức giận?!

Một năm sau đó, Mộc Vân có thai, là song sinh hoàng tử.

Lần đó sinh con đã khiến Mộc Vân đau đến chết đi sống lại, sau đó nhất quyết không sinh con nữa.

Văn võ bá quan lại gây chuyện, nguyên nhân là hoàng hậu một nước Hàn Khiết Từ đến nay vẫn chưa có con. Quý phi người ta đã có hai hoàng tử!

Trong tình thế ép buộc, Hàn Khiết Từ giả vờ mang thai, sau đó nhận nuôi một bé gái thân phận sạch sẽ bên ngoài về.

Nàng ấy mua chuộc thái y, bảo rằng sau này không thể có con nữa, dốc lòng nuôi bé gái đó trưởng thành.

Hoàng hậu không thể có thai, chỉ có duy nhất một công chúa. Hoàng thượng lại chỉ sủng ái một mình quý phi.

Các quan đại thần nhiều lần xung đột với hoàng đế Phong Nguyệt Phù Hàn, cuối cùng bị hoàng đế làm cho đuối lí, chuyện này cứ thế bỏ qua.

Có một lần, Mộc Vân hỏi về cái tên mà Khanh Khanh đặt cho nữ nhi của nàng.

Không biết vì sao, Mộc Vân cảm thấy cái tên này rất quái dị. Có quen thuộc lại có xa lạ.

Khanh Khanh nói, khi nàng sinh Phong Nguyệt Khanh Vy, có một lúc thần trí mơ hồ, sắp gắng gượng không được nữa thì nàng nhìn thấy một nữ tử.

Nhìn qua dáng vẻ rất giống nữ tử, song nàng không thể nhìn rõ mặt nàng ấy.

Nàng không nhớ bản thân đã thấy cái gì, sau đó ý thức nàng quay lại, thuận lợi sinh ra đứa bé.

Nàng không nhìn thấy rõ dung mạo người đó, cũng không nhớ nàng ấy đã nói gì với nàng. Nữ tử dường như chẳng nói ra tên tự của nàng ấy nhưng khi nghĩ đến đột nhiên trong đầu nàng lại xuất hiện hai chữ "Khanh Vy".

Trước khi ý thức khôi phục, nàng nhìn thấy một bóng dáng mặc khôi giáp đứng trên tường thành đối đầu với vạn quân. Không biết có phải là cùng một người?

Bất giác nàng nghĩ, giấc mộng ấy như một lời tiên tri của ai đó gửi đến.

Phong Nguyệt Khanh Vy, có lẽ là một món quà thể giới này gửi tặng cho nàng.

Món quà vô giá.

P/s: Không thể nghi ngờ đây là một sự trả thù nhẹ!

Vậy sao này gọi Khanh Vy thì là mẫu thân hay là nhi nữ đây???

«Tứ Thần Vương Phi» kết thúc thật rồi!

Đọc giả khả ái của ta, chúc các nàng tìm được những truyện hay mới. Ngày ngày đều vui vẻ!

Lam Khanh Vy xin cáo từ! Hẹn ngày gặp lại!

- 7/11/2019.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.